

Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc

Contents

Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc	9
1. Chương 1: Gặp Nhau	10
2. Chương 2: Chi Phiếu	11
3. Chương 3: Chuyện Này Không Bình Thường	12
4. Chương 4: Uy Hiếp	13
5. Chương 5: Thả Ta Đi	14
6. Chương 6: Đau.	15
7. Chương 7: Đem Thuốc Uống	16
8. Chương 8: Nhốt	17
9. Chương 9: Chạm Mặt Mẹ Con Kia	18
10. Chương 10: Tỷ Muội Tương Tàn	20
11. Chương 11: Giúp Tôi Chuẩn Bị Nước Tắm	21
12. Chương 12: Phòng Tắm	22
13. Chương 13: Tự Minh Mua Nội Y Đi	23
14. Chương 14: Được Voi Đòi Tiên	24
15. Chương 15: Phòng Thay Đồ	25
16. Chương 16: Phục Vụ Nội Y	26
17. Chương 17: Thích Không	27
18. Chương 18: Đứng Ở Đây	28
19. Chương 19: Mang Giày	29
20. Chương 20: Vacheron Constantin	30
21. Chương 21: Chuyện Xấu	31
22. Chương 22: Quần Áo Mới?	33
23. Chương 23: Nói Dối Thiện Ý	34
24. Chương 24: Kịch Hôn Trên Xe	35
25. Chương 25: Bằng Mặt Không Bằng Lòng	36
26. Chương 26: Thử Hưởng Thụ Đi	37
27. Chương 27: Thì Ra Là Em Rất Thích	38
28. Chương 28: Tự Minh Chọn	39
29. Chương 29: Nói Dối	41
30. Chương 30: Say Rượu	42
31. Chương 31: Tôi Đang Đợi Em Trả Lời	43
32. Chương 32: Tầng 32	44
33. Chương 33: Thư Tình	45
34. Chương 34: Câu Hại Chết Tố Rồi	47
35. Chương 35: Tức Giận Đến Không Rõ Ràng	48
36. Chương 36: Chuyển Trường	49
37. Chương 37: Đánh Một Chút	50
38. Chương 38: Bị Đánh	52
39. Chương 39: Gọi Tên Tôi	53
40. Chương 40: Động Tâm	54
41. Chương 41: Lau Sơn Môi	55

42. Chương 42: Tiểu Tam	57
43. Chương 43: Mục Thiên Tuyết	58
44. Chương 44: Chà Lưng Cho Tôi	59
45. Chương 45: Phong Ba Nơi Wc	60
46. Chương 46: Nghĩ Hay Quá Ha	62
47. Chương 47: Cùng Xe	63
48. Chương 48: Không Biết Xấu Hổ	64
49. Chương 49: Nổi Diên	65
50. Chương 50: Vì Cái Gì Không Đánh Trả	67
51. Chương 51: Đi Tắm	68
52. Chương 52: Cửa Bị Phá	69
53. Chương 53: Anh Trai Tốt	70
54. Chương 54: Đập Lên Mặt Cô Ta	72
55. Chương 55: Đánh Nhau	73
56. Chương 56: Đối Tốt Với Cô	74
57. Chương 57: Nam Nhân Già	76
58. Chương 58: Mời	77
59. Chương 59: Triệu Mĩ Na	78
60. Chương 60: Tâm Cơ	79
61. Chương 61: Mua Đồ Ăn	80
62. Chương 62: Muốn Tôi Làm Sao Đây?	81
63. Chương 63: Biến Cố	83
64. Chương 64: Diễn Trò	84
65. Chương 65: Hấn Sẽ Không Làm Khó Dễ Cô	85
66. Chương 66: Mê Mang	86
67. Chương 67: Thiên Dương Cứu Ta	87
68. Chương 68: Nếu Không Có Uyển Tình	88
69. Chương 69: Tâm Tư Nhẫn Nhụi	89
70. Chương 70: Khó Uống	91
71. Chương 71: Xin Hấn Nhẹ Một Chút	92
72. Chương 72: Thành Tích Kiểm Tra Hàng Tháng	94
73. Chương 73: Chắc Là Tôi	95
74. Chương 74: Tôi Khinh Thường	96
75. Chương 75: Mèo Hoang Nhỏ	97
76. Chương 76: Đắc Ý	98
77. Chương 77: Dưa Hấu	100
78. Chương 78: Các Anh Ăn Đi!	101
79. Chương 79: Tôi Phải Về Nhà	102
80. Chương 80: Các Em Đánh Một Trận	103
81. Chương 81: Em Đi Đi	104
82. Chương 82: Sinh Bệnh (h)	106
83. Chương 83: Tức Giận	109
84. Chương 84: Nội Trú	111
85. Chương 85: Mời	113
86. Chương 86: Mua Quần Áo	116
87. Chương 87: Ác Ma Gọi Về	118
88. Chương 88: Thư Phòng Cửa Gia Gia (h)	120
89. Chương 89: Lần Thứ Hai	123
90. Chương 90: Chương 90	125
91. Chương 90: Cô Ta Chỉ Là Một Quân Cờ	125
92. Chương 91: Chương 91	128
93. Chương 91: Có Tiểu Bảo Bảo Làm Sao Bây Giờ?	128
94. Chương 91: Có Tiểu Bảo Bảo Làm Sao Bây Giờ?	130
95. Chương 92: Chương 92	132

96. Chương 92: Hợp Mưu	132
97. Chương 92: Hợp Mưu	135
98. Chương 93: Chương 93	137
99. Chương 93: Uyển Tình, Em Trở Về Cho Anh!	137
100. Chương 93: Uyển Tình, Con Trở Về Cho Mẹ!	139
101. Chương 94: Chương 94	142
102. Chương 94: Cút	142
103. Chương 94: Cút	144
104. Chương 95: Chương 95	147
105. Chương 95: Anh Không Cần Tạ Ôn, Anh Muốn Tình Yêu	147
106. Chương 95: Anh Không Cần Tạ Ôn, Anh Muốn Tình Yêu	150
107. Chương 96: Chương 96	152
108. Chương 96: Xuống Dưới	152
109. Chương 96: Xuống Dưới	155
110. Chương 97: Chương 97	157
111. Chương 97: Ở Trong Xe (h)	157
112. Chương 97: Ở Trong Xe (h)	159
113. Chương 98: Chương 98	162
114. Chương 98: Chuyển Phát Thuốc	162
115. Chương 98: Chuyển Phát Thuốc	164
116. Chương 99: Chương 99	167
117. Chương 99: Ôn Tồn	167
118. Chương 99: Ôn Tồn	169
119. Chương 100: Chương 100	172
120. Chương 100: Bôi Thuốc	172
121. Chương 100: Bôi Thuốc	175
122. Chương 101: Chương 101	177
123. Chương 101: Anh Dạy Cho Em	177
124. Chương 101: Anh Dạy Cho Em	180
125. Chương 102: Chương 102	182
126. Chương 102: Phu Nhân Tương Lai	182
127. Chương 102: Phu Nhân Tương Lai	185
128. Chương 103: Rửa Chén	188
129. Chương 103: Rửa Chén(h)	191
130. Chương 103: Rửa Chén	193
131. Chương 104: Chương 104	196
132. Chương 104: Anh Chính Là Điên Rồi (h)	196
133. Chương 104: Anh Chính Là Điên Rồi	199
134. Chương 105: Chương 105	201
135. Chương 105: Cả Đồi	201
136. Chương 105: Cả Đồi	204
137. Chương 106: Chương 106	206
138. Chương 106: Sủng Ái	206
139. Chương 106: Sủng Ái	208
140. Chương 107: Chương 107	210
141. Chương 107: Cảm Giác Gì	210
142. Chương 107: Cảm Giác Gì	213
143. Chương 108: Chương 108	216
144. Chương 108: Nghi Kỵ Voi Uyen Tinh	216
145. Chương 108: Nghi Kỵ Với Uyển Tình	218
146. Chương 109: Chương 109	220
147. Chương 109: Chương 109	220
148. Chương 109: Không Nghe Lời Em Nói, Chịu Thiệt Ngay Trước Mắt!	223
149. Chương 110: Chương 110	225

150.	Chương 110: Chương 110	225
151.	Chương 110: Cõi Chờng Cô	227
152.	Chương 111: Chương 111	229
153.	Chương 111: Chương 111	229
154.	Chương 111: Chuyên Gia Tình Yêu	232
155.	Chương 112: Chương 112	234
156.	Chương 112: Chương 112	234
157.	Chương 112: Dám Đùa Giỡn Nữ Nhân Của Anh!	236
158.	Chương 113: Chương 113	239
159.	Chương 113: Không Cần Diễn Trò(h)	239
160.	Chương 113: Không Cần Diễn Trò(h)	241
161.	Chương 114: Chương 114	244
162.	Chương 114: Chương 114	244
163.	Chương 114: Kế Hoạch Mơ Hồ	246
164.	Chương 115: Chương 115	249
165.	Chương 115: Chương 115	249
166.	Chương 115: Hình Thức Tình Yêu Cường Nhiệt	251
167.	Chương 116: Chương 116	254
168.	Chương 116: Chương 116	254
169.	Chương 116: Trèo Tường	256
170.	Chương 117: Chương 117	259
171.	Chương 117: Suối Nước Nóng	259
172.	Chương 117: Suối Nước Nóng	260
173.	Chương 118: Chương 118	262
174.	Chương 118: Chương 118	262
175.	Chương 118: Báo Chí	263
176.	Chương 119: Chương 119	265
177.	Chương 119: Đoán	265
178.	Chương 119: Đoán	268
179.	Chương 120: Chương 120	273
180.	Chương 120: Bị Ma Quỷ Ấm Ảnh	273
181.	Chương 120: Bị Ma Quỷ Ấm Ảnh	273
182.	Chương 121: Chương 121	276
183.	Chương 121: Hai Vây Lớn	276
184.	Chương 121: Hai Vây Lớn	277
185.	Chương 122: Chương 122	279
186.	Chương 122: Bao Dưỡng	279
187.	Chương 122: Bao Dưỡng	280
188.	Chương 123: Chương 123	283
189.	Chương 123: Nón Mũ	283
190.	Chương 123: Nón Mũ	283
191.	Chương 124: Chương 124	286
192.	Chương 124: Ai Dính Ai	286
193.	Chương 124: Ai Dính Ai	287
194.	Chương 125: Chương 125	289
195.	Chương 125: Em Cái Kia Không Đều	289
196.	Chương 125: Em Cái Kia Không Đều	290
197.	Chương 126: Chương 126	293
198.	Chương 126: Cầu Hôn	293
199.	Chương 126: Cầu Hôn	294
200.	Chương 127: Kinh Hách	296
201.	Chương 127: Kinh Hách	298
202.	Chương 127: Kinh Hách	301
203.	Chương 128: Chương 128	303

204.	Chương 128: Món Quà	303
205.	Chương 128: Món Quà	304
206.	Chương 129: Chương 129	306
207.	Chương 129: Ăn No Ba Phần	306
208.	Chương 129: Ăn No Ba Phần	307
209.	Chương 130: Chương 130	309
210.	Chương 130: Chị Dầu Nhỏ	309
211.	Chương 131: Chương 131	312
212.	Chương 131: Mây Đang Nhìn Ở Đâu Đây	312
213.	Chương 132: Chương 132	314
214.	Chương 132: Hai Chị Dầu	314
215.	Chương 133: Chương 133	317
216.	Chương 133: Người Phía Dưới	317
217.	Chương 134: Chương 134	319
218.	Chương 134: Thần Mã Nghe Giường	319
219.	Chương 135: Chương 135	322
220.	Chương 135: Chụp Trộm	322
221.	Chương 136: Lại Đắc Thủ	325
222.	Chương 136: Lại Đắc Thủ	327
223.	Chương 137: Chương 137	329
224.	Chương 137: Dương Dương	329
225.	Chương 138: Chương 138	332
226.	Chương 138: Đánh Cuộc!	332
227.	Chương 139: Chương 139	334
228.	Chương 139: Bất Công	334
229.	Chương 140: Chương 140	337
230.	Chương 140: Dã Tâm	337
231.	Chương 141: Chương 141	339
232.	Chương 141: Tính Kế Cái Gì	339
233.	Chương 142: Chương 142	341
234.	Chương 142: Kế Hoạch Lâu Dài	341
235.	Chương 143: Chương 143	344
236.	Chương 143: Bí Mật (h)	344
237.	Chương 144: Chương 144	346
238.	Chương 144: An Tâm Suy Nghĩ	346
239.	Chương 145: Chương 145	348
240.	Chương 145: Thật Nhiều Trai Đẹp	348
241.	Chương 146: Chương 146	351
242.	Chương 146: Đồng Tính Luyến Ái?	351
243.	Chương 147: Chương 147	354
244.	Chương 147: Chủ Ý Của Ai?	354
245.	Chương 148: Chương 148	356
246.	Chương 148: Bất Dạ Thành	356
247.	Chương 149: Chương 149	359
248.	Chương 149: Đổi Xe	359
249.	Chương 150: Chương 150	361
250.	Chương 150: Món Quà Của Cô Cho	361
251.	Chương 151: Chương 151	363
252.	Chương 151: Uyển Tinh Đánh Bạc	363
253.	Chương 152: Chương 152	366
254.	Chương 152: Bỏ Thuốc	366
255.	Chương 153: Chương 153	368
256.	Chương 153: Vợ Hát Chồng Theo	368
257.	Chương 154: Mộng	371

258. Chương 154: Mộng	373
259. Chương 155: Chương 155	376
260. Chương 155: Ông Kỳ Quái	376
261. Chương 156: Chương 156	378
262. Chương 156: Điều Tra Một Chút	378
263. Chương 157: Chương 157	380
264. Chương 157: Bà Phó Đưa Cho	380
265. Chương 158: Chương 158	382
266. Chương 158: Có Chút Không Tra Được	382
267. Chương 159: Chương 159	384
268. Chương 159: Thật Sự Không Có Ý Tưởng Gì	384
269. Chương 160: Chương 160	387
270. Chương 160: Lại Có Thể Không Phải Họ Kim	387
271. Chương 161: Chương 161	389
272. Chương 161: Lại Vào Thư Phòng	389
273. Chương 162: Chương 162	392
274. Chương 162: Đánh Cờ	392
275. Chương 163: Chương 163	394
276. Chương 163: Sáng Sớm Hoan Ái	394
277. Chương 164: Chương 164	397
278. Chương 164: Nhắc Lại Quá Khứ	397
279. Chương 165: Chương 165	399
280. Chương 165: Sầu Nao	399
281. Chương 166: Chương 166	402
282. Chương 166: Trở Về Nhanh	402
283. Chương 167: Chương 167	404
284. Chương 167: Đẹp Không?	404
285. Chương 168: Chương 168	407
286. Chương 168: Trúng Kế	407
287. Chương 169: Chương 169	409
288. Chương 169: Tự Cứu	409
289. Chương 170: Chương 170	411
290. Chương 170: Được Cứu?	411
291. Chương 171: Chương 171	414
292. Chương 171: Không Có Việc Gì	414
293. Chương 172: Chương 172	416
294. Chương 172: Đau Lòng	416
295. Chương 173: Chương 173	419
296. Chương 173: Cám Ơn Anh	419
297. Chương 174: Chương 174	421
298. Chương 174: Cảnh Cáo	421
299. Chương 175: Chương 175	424
300. Chương 175: Có Phải Là Anh Hay Không?	424
301. Chương 176: Đoán	426
302. Chương 176: Đoán	429
303. Chương 177: Chương 177	431
304. Chương 177: Cách Xa Bọn Họ Một Chút	431
305. Chương 178: Chương 178	434
306. Chương 178: Lầy Lòng	434
307. Chương 179: Chương 179	436
308. Chương 179: Tai Nạn Xe Cộ	436
309. Chương 180: Chương 180	439
310. Chương 180: Ánh Mắt Có Hơi Kỳ Lạ	439
311. Chương 181: Chương 181	441

312. Chương 181: Sinh Nhật	441
313. Chương 182: Chương 182	444
314. Chương 182: Kimônô	444
315. Chương 183: Chương 183	447
316. Chương 183: Ghen Tị	447
317. Chương 184: Chương 184	449
318. Chương 184: Chúc Mừng	449
319. Chương 185: Chương 185	452
320. Chương 185: Xe Đạp	452
321. Chương 186: Chương 186	454
322. Chương 186: Kiếp Sau Nhanh Lên	454
323. Chương 187: Chương 187	457
324. Chương 187: Tốt Nghiệp	457
325. Chương 188: Chương 188	459
326. Chương 188: Anh Sẽ Thương Em Thật Tốt.	459
327. Chương 189: Chương 189	462
328. Chương 189: Không Đủ	462
329. Chương 190: Chương 190	464
330. Chương 190: Thảo Luận	464
331. Chương 191: Chương 191	467
332. Chương 191: Động Tác Lớn.	467
333. Chương 192: Chương 192	469
334. Chương 192: Hướng Tới Gần Như Thế	469
335. Chương 193: Chương 193	472
336. Chương 193: Người Ngoài Hành Tinh Phái Đến	472
337. Chương 194: Chương 194	474
338. Chương 194: Sự Trang Bị Của Người Thường.	474
339. Chương 195: Chương 195	476
340. Chương 195: Ứng Tuyển	476
341. Chương 196: Chương 196	479
342. Chương 196: Đùng Làm Cho Anh Tức Giận	479
343. Chương 197: Chương 197	481
344. Chương 197: Giận	481
345. Chương 198: Chương 198	484
346. Chương 198: Nấu CƠM	484
347. Chương 199: Chương 199	486
348. Chương 199: Hâm Mộ	486
349. Chương 200: Chương 200	489
350. Chương 200: Rối Loạn	489
351. Chương 201: Chương 201	491
352. Chương 201: Lại Có Chuyện Như Vậy	491
353. Chương 202: Chương 202	494
354. Chương 202: Có Ý Nghĩa Với Hắn.	494
355. Chương 203: Chương 203	496
356. Chương 203: Phản Kích.	496
357. Chương 204: Chương 204	498
358. Chương 204: Chị Em Đánh Nhau.	498
359. Chương 205: Chương 205	501
360. Chương 205: Mạo Hiểm	501
361. Chương 206: Chương 206	503
362. Chương 206: Hơi Loạn Uyên Ương	503
363. Chương 207: Chương 207	505
364. Chương 207: Muốn Cứu Vãn.	505
365. Chương 208: Chương 208	508

366. Chương 208: Đổi Trắng Thay Đen.	508
367. Chương 209: Chương 209	510
368. Chương 209: Đoạt Lại Hắc!	510
369. Chương 210: Chương 210	512
370. Chương 210: Em Tối Đeo....	512
371. Chương 211: Chương 211	515
372. Chương 211: Tức Giận (h)	515
373. Chương 212: Chương 212	517
374. Chương 212: Đều Là Vì Chị Dâu Nhỏ Nha!	517
375. Chương 213: Chương 213	520
376. Chương 213: Nhỏ Tham Tiền	520
377. Chương 214: Chương 214	522
378. Chương 214: Thang Máy Kinh Hồn	522
379. Chương 215: Chương 215	525
380. Chương 215: Nằm Mơ Gọi Hắc	525
381. Chương 216: Chương 216	527
382. Chương 216: Tranh Cãi	527
383. Chương 217: Chương 217	529
384. Chương 217: Trăm Ngàn Lần Đừng Quay To	529
385. Chương 218: Chương 218	532
386. Chương 218: Khéo	532
387. Chương 219: Chương 219	534
388. Chương 219: Không Trách Em	534
389. Chương 220: Chương 220	537
390. Chương 220: Âm Thanh Quen Thuộc	537
391. Chương 221: Chương 221	539
392. Chương 221: Tránh Đi.	539
393. Chương 222: Chương 222	542
394. Chương 222: Nói Rõ.	542
395. Chương 223: Chương 223	544
396. Chương 223: Càng Ngày Càng Loạn.	544
397. Chương 224: Chương 224	546
398. Chương 224: Tạm Giam Vài Ngày Đi.	546
399. Chương 225: Chương 225	549
400. Chương 225: Người Không Hiểu.	549
401. Chương 226: Chương 226	551
402. Chương 226: Xin Lỗi	551
403. Chương 227: Chương 227	554
404. Chương 227: Em Không Làm Anh Thất Vọng.	554
405. Chương 228: Chương 228	556
406. Chương 228: Điều Tra Tám Đời Tổ Tông Hắc.	556
407. Chương 229: Chương 229	559
408. Chương 229: Uyển Tình Rồi Rắm.	559
409. Chương 230: Chương 230	561
410. Chương 230: Có Hơi Khó Giải Quyết	561
411. Chương 231: Chương 231	563
412. Chương 231: Mở Quan Tài Ra Lấy Tro Cốt	563
413. Chương 232: Chương 232	566
414. Chương 232: Không Thiếu Một Cái Này Của Tổ	566
415. Chương 233: Chương 233	568
416. Chương 233: Đi Chung Đường	568
417. Chương 234: Chương 234	571
418. Chương 234: Đưa Tin	571
419. Chương 235: Chương 235	573

420. Chương 235: Đi Gặp Anh Minh!	573
421. Chương 236: Chương 236	576
422. Chương 236: Chương 236	576
423. Chương 236: Năm Đóa Hoa Hồng	576
424. Chương 237: Chương 237	578
425. Chương 237: Chương 237	578
426. Chương 237: Thà Rằng Hiện Tại Vất Vả Một Chút(h)	578
427. Chương 238: Chương 238	581
428. Chương 238: Chương 238	581
429. Chương 238: Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng.*	581
430. Chương 239: Chương 239	583
431. Chương 239: Chương 239	583
432. Chương 239: Đưa Hẳn Caravat	583
433. Chương 240: Chương 240	586
434. Chương 240: Chương 240	586
435. Chương 240: Thắt Lên Cho Anh.	586
436. Chương 241: Chương 241	589
437. Chương 241: Chương 241	589
438. Chương 241: Tác Phẩm Nghệ Thuật Xuất Sắc.	589
439. Chương 242: Chương 242	591
440. Chương 242: Chương 242	591
441. Chương 242: Đã Trở Lại.	591
442. Chương 243: Chương 243	594
443. Chương 243: Chương 243	594
444. Chương 243: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn. (h)	594
445. Chương 244: Chương 244	597
446. Chương 244: Chương 244	597
447. Chương 244: Chủ Động Toàn Bộ Hành Trình.	597
448. Chương 245: Chương 245	599
449. Chương 245: Chương 245	599
450. Chương 245: Đuổi Theo!	599
451. Chương 246: Chương 246	602
452. Chương 246: Mới Mẻ Lại Bận Rộn.	602
453. Chương 247: Chương 247	604
454. Chương 247: Quả Nhiên Đến Đây.	604
455. Chương 248: Chương 248	607
456. Chương 248: Cô Chủ Động Hôn Hẳn.....	607
457. Chương 249: Chương 249	609
458. Chương 249: Hoa Hậu Học Đường.	609
459. Chương 250: Chương 250	612
460. Chương 250: Chuyện Xấu Bạn Gái.	612

Bảo Bối Của Tổng Giám Đốc

Giới thiệu

Cô vì cần tiền chữa trị cho mẹ mình mà chấp nhận bán mình cho hắn. Để mặc hắn hành hạ với nhữ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-cua-tong-giam-doc>

1. Chương 1: Gặp Nhau

Đinh Uyển Tình rời khỏi bệnh viện với khuôn mặt đầy mệt mỏi và tuyệt vọng, quanh quẩn bên tai lời nói của bác sĩ.

“Đinh tiểu thư, tình trạng hiện tại của mẹ cô rất không lạc quan, chúng tôi đề nghị cô mau chóng ẹ mình làm phẫu thuật đi. Hiện tại đã có người đồng ý hiến thận, nếu cô có thể trong hai ngày kiếm được chừng 20 vạn để làm phí phẫu thuật, chúng tôi sẽ ưu tiên trị liệu ẹ cô. Bằng không, chúng tôi chỉ có thể đi cứu bệnh nhân khác.”

20 vạn?

Nàng đi nơi nào kiếm được 20 vạn?

Mẹ bị bệnh hai năm, số tiền mà nàng đem đi khi rời khỏi ngôi nhà đó đều tiêu hết để đóng tiền viện phí. Chẳng lẽ phải trở về sao? Vì cứu mẹ, nàng không thể không trở về nhưng mỗi lần trở về đều gặp người kia đối mặt con nàng chằm chọc khiêu khích mà cha ruột của nàng căn bản là mặc kệ!

Nhưng vì mẹ, nàng phải thử lại một lần!

Bước nhanh vào buồng điện thoại công cộng bên đường, nàng điện thoại cho người nào đó: “Là ta.”

“Chuyện gì?” Đinh Chí Cường không kiên nhẫn hỏi.

“Mẹ không xong rồi.” Nàng phẫn nộ nói, “Ông bỏ rơi chúng ta, ngay cả sống chết của bà cũng không quản, ông có còn lương tâm không? Hai mươi vạn mà thôi, ông nhiều tiền cũng không cho ta sao!”

“Uyển Tình, con bình tĩnh một chút.” Đinh Chí Cường cứng rắn nói. Hắn không phải bỏ mặc hai mẹ con nó nhưng mà mỗi lần muốn đưa hai mẹ con nó về nhà thì lại nghĩ đến vợ của mình, hắn làm sao dám đưa nàng tiền? Hơn nữa, công ty hắn gần đây lại xảy ra vấn đề, đừng nói hai mươi vạn, hai vạn hắn đều không có.

“Mẹ có thể chết, ta phải bình tĩnh như thế nào? !” Uyển Tình rống to, “Nếu bà chết, ta cũng đi chết theo, chúng tôi thành quỷ cũng không sẽ bỏ qua ông!”

“Được rồi, con hiện tại đến công ty tìm ta.” Đinh Chí Cường nói.

Đinh Uyển Tình tắt điện thoại, đi nhanh đến công ty. Đi vào công ty, mới biết, Đinh Chí Cường đang tiếp khách, nàng chỉ có thể ngồi chờ ở bên ngoài.

Đợi nửa giờ, ngay khi nàng nghĩ là mình đang bị lừa thì cánh cửa phòng làm việc mở ra. Nàng vội vàng đứng lên, tiến lên mới phát hiện mới vừa ra không phải là Đinh Chí Cường.

Nhưng không còn kịp rồi, nàng đã dưng vào đối phương rồi.

“Ngô. . . .” Đau quá, người nọ là tường đồng vách sắt sao?

“Cô làm gì? !” Bên tai có người hô to.

Nàng còn không có phản ứng liền cảm giác cổ tay chính mình đau đớn, người đã bị kéo qua một bên. Nàng ngẩng đầu, mới biết người mới vừa kéo nàng chính là Đinh Chí Cương, cha ruột của nàng.

Đinh Chí Cương giống như không thấy nàng, hỏi cái người bị nàng đụng vào kia: “Mục tổng thật có lỗi, ngài không sao chứ? !”

Uyển Tình thấy ông ta kinh sợ, hơi kinh hãi, biết người mà mình đụng vào là một nhân vật không đơn giản, bằng không ông ấy sẽ không có loại phản ứng này.

Nàng ngẩng đầu, thấy một người nam nhân tuổi còn trẻ. Nam nhân mặc tây trang được cắt may thủ công từ Italy, dáng người cao to, biểu tình lãnh khốc, làm cho người ta có cảm giác không giận mà uy, khí thế cùng cảm giác áp bách. Mà hắn đang nhìn nàng, ánh mắt như ưng. Như loài săn mồi tìm thấy đồ chơi của mình làm nàng sợ tới mức lùi lại từng bước.

Nam nhân thân nhiên liếc nàng một cái, ánh mắt ấy quét nhanh từ đầu cho chân nàng, sau đó cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài.

Đinh Chí Cương đi theo phía sau hắn, cả người cung kính, cúi đầu khom lưng, nghiêm nhiên đem hắn trở thành thượng đế.

Đi đến cửa thang máy, nam nhân trẻ tuổi xoay người lại, dùng tiếng nói lạnh như băng nói: “Đinh tổng mời quay về, không cần tiễn.”

“Là phải” Đinh Chí Cương tiếp tục cúi đầu khom lưng.

Nam nhân cất bước đi vào thang máy, lúc cửa thang máy đóng lại, hắn đối thoại hạ bên người nói: “Tra một chút nữ nhân vừa mới rồi là ai.”

2. Chương 2: Chi Phiếu

Đinh Uyển Tình cùng Đinh Chí Cương đi vào văn phòng, hai người nói thẳng vào vấn đề.

Đinh Chí Cương xuất ra tờ chi phiếu: “Bao nhiêu?”

“Tiền giải phẫu ít nhất là 20 vạn, không tính tiền trị liệu sau phẫu thuật. . . . Ông tự xem xét rồi đưa đi.” Uyển Tình nói.

Đinh Chí Cương liếc nhìn nàng một cái, bất đắc dĩ đưa co cô chi phiếu năm mươi vạn: “Nhiều đâu hắn là đủ đi. Gần nhất công ty xảy ra vấn đề, ta cũng không có nhiều, không thể cho con nhiều hơn. Về sau có vấn đề gì, con gọi điện trực tiếp cho ta đừng gọi điện thoại nhà, cô người rất mất hứng.”

Uyển Tình đoạt lấy chi phiếu: “Ta sẽ trả lại cho ông!” Nói xong xoay người bước đi.

Nàng mới vừa đi nửa giờ, điện thoại trên bàn Đinh Chí Cương vang lên.

“Alô?”

“Đinh tổng.” Từ tai nghe truyền đến giọng nam trầm ổn.

“Mục tổng!” Đinh Chí Cương thụ sủng nhược kinh, cả người nhảy dựng lên. Tuy cách nhau qua điện thoại nhưng hắn nhận không được bị khí thế của đối phương làm kinh sợ. Bởi vì đối phương chính là người chủ nổi tiếng của Mục thị tập đoàn - tổng giám đốc đương nhiệm Mục Thiên Dương!

Mục Thiên Dương như nói chuyện phiếm hỏi: “Đinh tổng rất muốn cùng ta ký kia phần hiệp ước kia?”

“Đó là đương nhiên.” Đinh Chí Cương không chút do dự thừa nhận. Gần mấy tháng nay, hắn cố gắng làm việc đều vì chuyện này. Bởi vì không có vốn đầu tư, công ty càng ngày càng sa sút sắp phá sản, hắn thậm chí nghĩ mình nên ôm cây đại thụ Mục Thiên Dương này.

“Vậy buổi tối chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm, hảo hảo thương lượng một chút.”

“Hào hảo hảo. . . .” Đinh Chí Cương không thể tin được. Mục Thiên Dương vừa mới rồi còn không đồng ý, như thế nào bây giờ lại thay đổi? Bất quá chỉ cần có thể ký ước, hắn cũng không quan tâm chuyện gì đã xảy ra!

Mục Thiên Dương cười, đột nhiên đổi đề tài: “Nghe nói Đinh tổng ngoài cô con gái trưởng gọi Đinh Thái Nghiên kia, còn có một cô con gái gọi Đinh Uyển Tình?”

Đinh Chí Cương sững sốt, nháy mắt liền hiểu được, nói: “Phải, chính là người vừa mới đụng vào Mục tổng kia.”

Xem ra Mục Thiên Dương đã tra qua, bằng không sẽ không hỏi như vậy. Ngắn ngủn nửa giờ liền tra được, thế lực của Mục gia quả nhiên không để khinh thường.

“Đem đó hãy mang cô ấy đi cùng.” Mục Thiên Dương nói, “Ta rất thích cô ấy.”

Đinh Chí Cương sợ run một lát, vội vàng đáp ứng.

Mục Thiên Dương thích, tự nhiên có hàm ý khác. Hắn là nam nhân, tại thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, như thế nào còn không rõ?

Lúc trước hắn an bài Thái Nghiên cùng Mục Thiên Dương nhận thức. Mục Thiên Dương lại cứ không thích, ai biết chỉ liếc mắt một cái liền coi trọng Uyển Tình. Bất quá loại tình huống này, ai cũng biết Mục Thiên Dương chỉ cảm thấy mới mẻ và muốn chơi một chút mà thôi.

Hắn thật sự phải hy sinh Uyển Tình sao ?

Tắt điện thoại, Đinh Chí Cương suy nghĩ ngẩn ngơ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhẫn tâm quyết định.

Uyển Tình không có di động, hắn tìm nàng không được, chỉ có thể làm cho nàng tìm đến mình. Hắn gọi cho ngân hàng hủy bỏ tấm chi phiếu kia.

Ở tại ngân hàng Uyển Tình đang đứng xếp hàng nhưng khi đến phiên nàng lại bị báo cho rằng chi phiếu không còn hiệu lực. Nàng ngẩn ra, sững sốt vài giây, sau đó liền đi gọi điện thoại cho Đinh Chí Cương: “Chi phiếu không rút tiền được. . . .”

3. Chương 3: Chuyện Này Không Bình Thường

“Có thật không?” Đinh Chí Cương giả vờ kinh ngạc, “Có thể là tài khoản của ta xảy ra vấn đề. Gần đây ta tài vụ khẩn trương, cho nên đôi lúc cũng xuất hiện tình huống này.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Uyển Tình nhìn chi phiếu bắt đầu cảm thấy tuyệt vọng. Lúc trước dễ lấy tiền như vậy bây giờ tại sao lại thành ra thế này? Mẹ làm sao bây giờ. . . .

Đinh Chí Cương nói: “Như vậy đi, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm, con đem tài khoản của con cho ta, ta trực tiếp chuyển khoản qua.”

Uyển Tình trầm mặc trong chốc lát, nói: “Được.”

Tắt điện thoại, nàng quay về bệnh viện chăm sóc mẹ. Sáu giờ nàng lại lần nữa gọi điện thoại cho Đinh Chí Cương: “Ăn cơm đâu?”

“Ta sẽ cho tài xế tới đón con.” Đinh Chí Cương nói.

“Ta ở bệnh viện.”

Đinh Chí Cương sững sốt một chút, tắt điện thoại.

Uyển Tình ngồi ở ghế dài ngoài bệnh viện, đợi hơn mười phút, tài xế tới. Sau khi lên xe, nàng nhắm mắt dựa lưng vào ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Qua một lúc, bác tài xế gọi nàng. Nàng nghĩ đến nơi rồi, xuống xe mới biết tài xế mang nàng vào một cửa hàng thời trang nổi tiếng.

“Đến đây làm gì?” Nàng hỏi.

Bác tài xế nói: “Chủ tịch đặt cơm ở nhà hàng Tây, cần mặc chỉnh trang một chút nên ngài ấy cố ý dẫn ta mang tiểu thư đến đây sửa soạn lại một chút.”

Uyển Tình nhìn lại cách ăn mặc mộc mạc của mình, trong lòng rất tức giận. Bất quá vì năm mươi vạn, nàng nhin!

Sau hai cái giờ, nàng tới nhà hàng, đói bụng không chịu được.

“Tiểu thư có hẹn trước không?” Nhân viên phục vụ nhà hàng hỏi.

“Đinh Chí Cương.”

“Mời đi theo ta.” Nhân viên phục vụ nhìn nàng một cái, mang nàng đi về phía trước.

Điều hòa của nhà hàng thực lạnh nha, nàng cảm thấy lạnh cả người. Rất muốn ôm lấy mình một chút, nhưng động tác này rất chướng tai gai mắt, nàng chỉ có thể chịu đựng.

Đến gần bàn ăn Đinh Chí Cương đặt, nàng phát hiện nơi đó không chỉ có một mình Đinh Chí Cương, còn có một người nam nhân đưa lưng về phía nàng.

Nàng chần chờ dừng lại, kêu lên: “Ba.”

Đinh Chí Cương vội vàng đứng lên, cười nói: “Con đã đến rồi, mau tới đây.”

Nàng hoảng sợ, bởi vì khuôn mặt Đinh Chí Cương tươi cười csao nàng lại có cảm giác như đang lấy lòng nàng! Chuyện này không bình thường! Tuyệt đối không bình thường!

Đúng lúc này, nam nhân vẫn đưa lưng về phía nàng xoay người lại, ánh mắt lười nhác khi nhìn thấy nàng, trong mắt tinh quang lóe lên. Nàng liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là nam nhân mà nàng đụng vào buổi chiều ở công ty.

“Đây là tổng giám đốc tập đoàn Mục thị, mau gọi Mục tổng.” Đinh Chí Cương thúc giục nói.

Nàng đứng bất động ở tại chỗ, ngơ ngác nói theo: “Mục tổng.”

Mục Thiên Dương nở nụ cười nhẹ nhàng, hai mắt bắt đầu nhìn từ đầu đến chân đánh giá nàng.

Nàng mặc lễ phục đơn giản màu tím, tóc đuôi cá tết lệch, trông thật nữ tính và sang trọng. Lướt qua xương quai xanh tinh xảo lộ ra bên ngoài, loang loáng nhìn thấy chiếc vòng cổ thủy tinh được đeo ở trước ngực, thật hấp dẫn ánh mắt!

Cách ăn mặc không tồi, hần vừa lòng gật đầu, quay đầu lại, nói với Đinh Chí Cương: “Ngày mai ông đến công ty ta ký hợp đồng đi.”

4. Chương 4: Uy Hiếp

“Phải” Đinh Chí Cương vui vẻ, ngẩng đầu đối với Uyển Tình nói, “Uyển Tình, rót rượu cho Mục tổng đi!”

Uyển Tình phòng bị nhìn hần một cái, đi đến bên cạnh bàn, cầm lấy bình rượu hồng, thật chậm rãi tiến đến rót vào ly rượu trước mặt Mục Thiên Dương. Làm xong, phát hiện hần đang nhìn mình, cô xấu hổ nở nụ cười, nói: “Mục tổng mời dùng.”

Đang lúc cô muốn đi, hần đột nhiên bắt lấy tay cô. Cô hoảng sợ, muốn hét ra tiếng thì hần dùng tay kia nắm cằm của cô, ngón cái khẽ vuốt ve môi của cô, nói: “Ta không thích nữ nhân dùng son môi.”

Uyển Tình cực kỳ sợ hãi, vội vàng thoát khỏi tay hần, chạy đến bên người Đinh Chí Cương: “Ba”

Mục Thiên Dương bưng lên ly rượu, thản nhiên liếc cô một cái.

Đinh Chí Cương đem cô đặt lại tại chỗ ngồi, nói: “Mục tổng cùng con nói giỡn thôi mà. Ta đi toilet một chút, con ăn trước đi.”

“Không.” Uyển Tình muốn kéo hần ở lại, nhưng hần đã nhanh đi rồi.

Uyển Tình thấy hắn không phải đi toilet, mà đi ra phía cửa nhà hàng, biết chính mình đã bị bán, liền đứng lên bỏ chạy.

Mục Thiên Dương ngồi tại chỗ, không hề động, chính mình tự rót ỉnh một ly rượu, chậm rãi thưởng thức.

Uyển Tình chạy ra khỏi nhà hàng, đột nhiên bị người ta giữ chặt. Kéo cô chính là hai nam nhân, một thân tây trang tối màu, đeo kính mắt đen, tựa như xã hội đen trên các bộ phim điện ảnh vậy. Cô giãy dụa kêu to: “Các người đang làm gì? Thả ta ra!”

“Chúng ta là chính là thủ hạ của Mục tiên sinh.” một người nam nhân trong đó nói, “Định tiểu thư mời chờ Mục tiên sinh ở chỗ này.”

Uyển Tình cả kinh, quay đầu lại thấy Mục Thiên Dương thông thả, nhàn nhã đi tới.

Cô lại vùng vẫy, nhưng không làm nên chuyện gì.

Mục Thiên Dương đi đến trước mặt cô, khoát khoát tay, hai nam nhân kia lập tức buông nàng ra, người cũng nhanh chóng biến mất trước mắt họ.

Hắn vuốt mặt của cô, nói: “Ba cô bán cô cho ta, lấy một mảnh đất trị giá hai triệu, có cảm thấy mình rất đáng tiền hay không?”

“Anh. . . . Anh khốn nạn!”

“Cô có muốn cứu mẹ?” Hắn hỏi.

Uyển Tình sửng sốt, nhìn hắn.

Hắn nói: “Ba cô sẽ không quan tâm đến cô nữa đâu. Nếu cô nghe lời ta, mẹ cô ngày mai là có thể mổ, có bác sĩ tốt nhất, thuốc tốt nhất, hết thấy đều là tốt nhất. Bằng không, cô ngày mai ngay cả phòng bệnh cũng không vào được.”

Uyển Tình ngơ ngác nhìn hắn. Qua thật lâu, cô lặng yên cúi đầu, hai vai phát run.

Cô không có mắng, không có nháo, càng không có đi. Mục Thiên Dương biết cô đã thỏa hiệp, vừa lòng nói: “Cô hiểu chuyện như vậy mới không ăn khổ.”

5. Chương 5: Thả Ta Đi

Sau khi lên xe, Mục Thiên Dương hỏi: “Cô bao nhiêu tuổi?”

Uyển Tình nhìn hắn một cái, lắp bắp nói: “Mười. . . . Mười bảy.”

“Mới mười bảy? Vẫn còn đang đi học?”

Uyển Tình há miệng run rẩy lắc đầu.

“Mười bảy tuổi sao lại không đi học?”

“Mẹ.....Mẹ sinh bệnh, không có tiền, còn phải chăm sóc cho bà.....” Nói xong, cô gắt gao cắn môi dưới, muốn vượt qua nội tâm sợ hãi.

Hắn nắm lấy cằm của cô, đem mặt của cô kéo qua đối diện mình: “Đừng cắn môi, lỡ cắn nát thì sao.” Nói xong nghiêng người hôn cô.

Uyển Tình cả kinh, dùng sức muốn đẩy hắn ra, nhưng hắn đem cô nặng nề áp ở trên ghế ngồi. Cô không thể động đậy, sợ tới mức khóc lên.

Một lát sau, hắn buông ra nàng, liếm liếm khóe môi: “Hương vị so với ta tưởng tượng hoàn hảo hơn.”

“Anh thả ta đi. . . .” Uyển Tình nước mắt nói.

Hắn cười lạnh một tiếng: “Mặc kệ mẹ cô chết sống sao?”

Uyển Tình ngán ra, tuyệt vọng tựa trên ghế ngồi.

Không lâu, xe ngừng lại, hắn cầm lấy cánh tay cô kéo xuống xe. Cô giương mắt nhìn một toà biệt thự, cả kinh hai chân như nhũn ra.

Hắn lôi kéo cô đi vào trong, lên lầu, đi vào một gian phòng trong đó, rút cục buông nàng ra. Tiếp theo, hắn bắt đầu cởi quần áo.

Uyển Tình co rúm lại ôm hai tay, nghiêng ngả lão đảo lui về phía sau.

Hắn quay đầu lại, lãnh mâu đảo qua, đem cô ném lên giường.

“A ——” Uyển Tình bị rơi choáng đầu hoa mắt, đang muốn đứng lên, người khác đã nhào tới. Cảm giác được tay hắn sờ loạn ở trên người mình, cô kêu to: “Không cần! Thả ta ra”

Hắn chẳng những không dừng lại, ngược lại càng ngày càng thô bạo, xoạt một tiếng xé rách lễ phục của cô.

Cô cảm giác trước ngực chợt lạnh, vội vàng lấy tay che lại: “Van cầu anh. Không cần.”

“Không cần?” Hắn nắm lấy cảm của cô, hôn cô thật mạnh.

“Ngô.” Uyển Tình lắc lắc đầu, muốn nói chuyện, nhưng nói không nên lời.

Hắn thô bạo hôn nàng, hai tay ở trên người cô giao du, rất nhanh đem cô cởi trần như nhộng.

“Không.” Uyển Tình khóc nức nở, thoát khỏi nụ hôn của, hai tay đánh loại hắn.

Hắn khoá trụ hai tay của cô, kéo chúng nó quá đỉnh đầu, cúi đầu ở môi cô hung hăng cắn một chút. Mùi máu tươi tràn ngập trong miệng, cô cảm thấy đau đớn, cảm giác sức nặng trên người mình, cô biết rõ mình chạy không thoát, tuyệt vọng khóc thút thít.

Hắn ngừng đầu, lạnh lùng nhìn cô một cái, cúi đầu giống như nổi điên gặm nuốt cổ của cô.

“Đau.” Cô vặn vẹo thân mình, khóc lóc cầu xin tha thứ, “Cầu anh buông tha ta đi.”

Đúng lúc này, hắn hôn lên ngực cô, dùng sức khê hấp, tạo ra ấn ký của chính mình.

“A.” Uyển Tình không biết đây là cảm giác gì, có đau, có xa lạ mà lại làm cho cô sợ hãi, “Đừng. Cầu anh. Không cần. Thả ta đi.”

Thêm một chương 16+ nữa

6. Chương 6: Đau. . .

Hắn ngừng đầu, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, đột nhiên tách hai chân của cô ra, phần eo đẩy một cái

“A ——” Uyển Tình đau đến co quắp, ngón tay bấu lên lưng hắn, tạo ra năm vết máu thật sâu.

Đau đến làm cho hắn thân mình run rẩy một trận, vừa rút mạnh ra lại hung hăng cắm trở lại.

“Đau ——” Uyển Tình kêu to, giống như muốn tắt thở nằm trên giường.

Mục Thiên Dương nhìn cô, cầm hai chân cô, quỳ gối trên giường bắt đầu luật động, không có một chút thương hương tiếc ngọc.

“Đau a.” Cô khóc ròng nói, “Van cầu anh. Dừng lại. Đau quá.”

Cô cầu thật lâu, từ từ không còn khí lực nữa, chỉ còn lại tiếng khóc nức nở nghẹn ngào. Cuối cùng, cô như một con búp bê vải rách nát, hai mắt trống rỗng nhìn trần nhà, thân thể theo va chạm của hắn phập phồng.....

Cô không biết hắn làm bao lâu, khi hắn gầm nhẹ, phóng thích chất lỏng vào người cô, nằm úp sấp trên người cô, cô hoàn toàn không có phản ứng.

Hắn thở dốc vài phút, đứng lên. Xuống giường, hắn chậm rãi đi đến đầu giường, cầm lấy cảm của cô, xoay khuôn mặt cô về phía hắn.

Cô nhìn bên hông hắn có thứ gì đó rất ghê tởm, trên đó còn có chất lỏng nhỏ giọt xuống.

Hắn chớp mắt, tay hơi hơi run rẩy, cúi đầu tại đôi mắt cô đặt lên một nụ hôn. Dừng lại mấy giây, lại buông cô ra, cũng không quay đầu lại đi về hướng phòng tắm.

Uyển Tình vẫn đang nằm trên giường, giống như đã chết.

Mấy phút sau, hắn từ trong phòng tắm đi ra, trên người không một mảnh vải, hắn chỉ lấy một tấm khăn lông chà lau tóc.

Hắn đi đến trước mặt cô, đem thân thể cô nhìn lướt qua, nhìn đến vết máu đã khô giữa hai chân cô, lộ ra nụ cười hàm xúc:

“Một cô gái sạch sẽ, rất tốt.”

“ ”

“Tắm rửa đi.” Hắn dùng ngón tay hữu lực nắm lấy cằm của cô, “Không muốn một lần nữa thì nghe lời.”

Uyển Tình run lên một chút, chậm rãi đứng lên, bọc chăn quanh người đi về hướng phòng tắm.

Cô cảm thấy toàn thân đau nhức, nhưng không sánh bằng nỗi đau mà vết thương lòng gây ra. Ba ruột của cô vậy mà tại thời điểm mẹ cần giúp đỡ nhất lại bán cô!

Ngâm mình trong bồn tắm lớn, cô khóc thành tiếng. Không biết khi nào thì, có người vỗ đầu cô, lôi cô lên: “Xong rồi ?”

Cô nhìn hắn, đầy sợ hãi.

“Cho cô năm phút nữa!” Nói xong, hắn đi ra ngoài.

Năm phút ?

Cô hoảng loạn cầm lấy sữa tắm, dùng tốc độ nhanh nhất tắm rửa sạch sẽ. Đi ra khỏi phòng tắm, thấy hắn ngồi ở trên giường. Hắn nhìn cô, lãnh khốc nói: “Lại đây!”

Cô từ từ bước đến. Hắn kéo cô đến giữa hai chân chính mình, kéo hai tay đang che chắn của cô xuống , chậm rãi lôi khăn tắm của cô ra.

Hắn còn muốn sao?

“Ta mệt lắm rồi ” Cô khóc nức nở nói.

7. Chương 7: Đem Thuốc Uống

Nhưng hắn vẫn kéo khăn tắm của cô xuống, nhìn thấy ấn ký rậm rạp chằng chịt trên người cô. Hắn cúi đầu cắn, mút nhẹ nhàng một bên núm hoa anh đào hồng hồng,.

Uyển Tình cắn chặt môi dưới, không cho chính mình khóc thành tiếng.

Hắn hôn trong chốc lát, buông ra, chỉ thấy núm anh đào đứng thẳng, mặt trên dính đầy nước miếng của mình, ở dưới ngọn đèn tản ra ánh sáng mê người. Nhìn hình ảnh này, hắn nở nụ cười vừa lòng, đứng dậy đi ra ngoài, “Đêm nay cô ngủ ở đây.”

Sau khi hắn rời khỏi phòng, Uyển Tình đứng lên, ngay lập tức trong đầu cô hiện lên ý muốn chạy trốn.

Đi một bước, đầu óc cô choáng váng, thiếu chút nữa ngã quỵ. Nhưng cô rất nhanh đứng thẳng, day day huyết Thái Dương, từ từ đi về phía cửa.

Dán lỗ tòi ở trên ván cửa, đến khi không nghe thấy động tĩnh ở bên ngoài, cô lặng lẽ mở cửa ra, tự hỏi không biết mình có thể trốn thoát hay không.....

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, cô xoay người đi ra giữa phòng, nhặt lên váy của mình, đem khăn tắm kéo xuống.

“Sao còn chưa ngủ?” Sau lưng đột nhiên truyền đến thanh âm.

“A ——” cô sợ hãi kêu lên một tiếng, quay đầu lại thấy Mục Thiên Dương đứng ở cửa.

Cô hoảng sợ, dùng quần áo che kín mình, lắp bắp nói: “Tôi. . . . Tôi sắp ngủ đây.”

“Ngủ mà mặc y phục này sao?” Hắc nguyệt hiềm nhíu mày, đi về phía cô, “Cô không phải muốn chạy trốn chứ?”

“Tôi không có!” Uyển Tình phủ nhận theo bản năng. Nói xong, nhìn biểu tình hắc đang dần u ám nhìn cô, rõ ràng là nói dối, cô sợ hãi lui về phía sau, hai chân như nhũn ra, “Tôi. . . . Tôi không có đồ ngủ, cho nên chỉ có thể mặc lễ phục này thôi. . . .”

Hắc gật đầu: “Tôi cũng không có. . . . Vậy thì đừng mặc nữa.”

Uyển Tình ngơ ngác nhìn hắc, hắc đưa tay chạm nhẹ xương quai xanh của cô làm cô cả kinh nhảy dựng lên.

“Đi ngủ đi, đừng làm tôi tức giận.” Hắc lãnh khốc nói.

Uyển Tình ngồi xổm xuống, buông lễ phục ra, nhặt khăn tắm lên quấn quanh người, chần chờ đi đến bên giường, nằm xuống. Trên chăn còn lưu lại dấu vết hoang ái, làm cô buồn nôn một trận. Nhưng cô nhịn xuống, phải nhịn xuống! Cô nhắm mắt lại, lông mi bởi vì sợ mà run rẩy.

Một lát sau, Mục Thiên Dương nằm xuống ngay bên cạnh khiến cả người cô cứng ngắc.

Mục Thiên Dương cười cười, không để ý cô.

Cô mệt chết đi, rất nhanh liền ngủ mất, nhưng lại gặp ác mộng liên tục.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trời đã sáng hẳn. Cô ngồi ở trên giường, nhìn căn phòng xa lạ cùng quần áo rơi lả tả trên mặt đất, cả người bỗng nhiên cảm thấy xấu hổ và giận dữ muốn chết.

WC truyền đến tiếng nước chảy, cô biết Mục Thiên Dương đang ở bên trong, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Trốn? Thoát được sao?

Cửa được mở ra, Mục Thiên Dương đi tới.

Uyển Tình nhìn sang, quanh lưng hắc quấn khăn tắm, nửa người trên lộ ra bên ngoài. Hắc cầm một cái khăn tắm, lau tóc, nước theo lọn tóc rơi ngực, theo đường cong cơ thể hắc chảy xuống. . . .

Chứng kiến cảnh tượng như vậy làm cô phân vân sợ hãi.

“Đem thuốc uống.” Mục Thiên Dương nói.

Thuốc? Thuốc gì? Uyển Tình nhìn hắc đầy kinh ngạc.

Hắc nhìn thoáng qua đầu giường, cô nhìn theo hắc, thấy trên tủ đầu giường có một hộp thuốc, còn có một ly nước. Cô run rẩy cầm lấy lên, nhìn thấy mấy chữ thật chói mắt: thuốc tránh thai khẩn cấp. . . .

8. Chương 8: Nhất

Mục Thiên Dương đi về hướng phòng thay đồ: “Về sau tự uống thuốc đi, tôi không quan tâm cô uống lúc nào”

Hắc đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn cô: “Nhớ kỹ, cô không tư cách sinh con của tôi! Cho nên tốt nhất uống thuốc đúng giờ, bằng không cô gánh không nổi hậu quả đâu.”

Tay cầm thuốc của Uyển Tình run run, chậm rãi mở ra, uống thuốc theo cách sử dụng.

Để ly nước xuống, nhìn bộ quần áo nữ ở bên cạnh, mặt đen lại. Phía bên trên vậy mà là đồ lót! Cô nghi hoặc đưa tay ra, lại lập tức rút về, quay đầu nhìn phòng thay đồ.

Một lát sau, cửa phòng thay đồ đột nhiên mở ra hại cô sợ tới mức cúi thấp đầu.

Mục Thiên Dương đã thay quần áo xong, vừa thắt caravat vừa đi ra: “Mặc quần áo đó đi, bộ đồ ngày hôm qua không cần mặc lại!” Không nghe cô trả lời, hấn đề cao âm lượng, “Có nghe không? !”

“Nghe rồi.” Uyển Tình trả lời, thanh âm nhỏ đến đáng thương. Sợ hấn không nghe, cô hàng giọng, “Vâng.”

Lần này hấn nghe thấy, vừa lòng gật đầu, rời đi.

Uyển Tình chậm rãi mặc quần áo, xuống lầu, mỗi một đi từng bước, đều cảm giác nơi riêng tư ẩ ẩ làm đau. Nghĩ đến trận diên cuồng vào tối hôm qua, cô thật muốn giết mình!

Lầu dưới không có một bóng người. Cô đứng chờ ra trong chốc lát, nhớ tới mẹ đang còn trong bệnh viện, Uyển Tình lập tức đi về hướng cửa chính. Cô không thể chết được! Vô luận như thế nào cũng không thể chết! Mẹ cần cô! Cô phải đi đến bệnh viện để đem mẹ đi phẫu thuật nữa!

Đi ra khỏi biệt thự, gặp hai người thuộc hạ của hấn đứng ở bên ngoài, cô ngại ngần cả người.

“Mời Đinh tiểu thư quay trở về!” Hai người lễ phép ngăn cản cô tiếp tục đi tới.

“Tôi muốn đến bệnh viện!” Cô nói.

“Tổng giám đốc có dặn, cô không thể rời đi!”

“Vì cái gì? !” Uyển Tình kêu to.

“Đây là tổng giám đốc dặn dò .”

Cô sửng sốt, không biết nên làm sao bây giờ, một lát sau hỏi: “Hấn đi đâu rồi?”

“Tổng giám đốc đi làm , mời Đinh tiểu thư quay về trong phòng chờ.”

“Tôi muốn đến bệnh viện.” Uyển Tình nói, “Mẹ tôi phải làm phẫu thuật.”

“Ngài ấy dặn, cô không thể rời khỏi ngôi nhà này!” Hai người thuộc hạ lạnh như băng nói, đẩy mạnh cô vào trong phòng, khóa cửa lại.

Uyển Tình xoay xoay tay cầm cửa, vỗ cửa quát to lên: “Các người cho tôi đi đi...”

Buổi chiều, Mục Thiên Dương trở về, thấy Uyển Tình trầm lặng nằm trên sofa, trên bàn trà bên cạnh có một hộp cơm, hấn là giữa trưa bảo tiêu mua cho cô.

Hấn đi tới, trên cao nhìn xuống cô: “Không ăn cơm? Muốn chết đói sao?”

Uyển Tình trừng mắt nhìn, chậm rãi ngồi dậy, nắm lấy hấn ống quần: “Mẹ tôi đâu? Bà ấy như thế nào rồi?”

“Ăn cơm xong tôi sẽ nói cho cô biết!”

Uyển Tình sửng sốt một chút, gật đầu: “Tôi ăn! Tôi lập tức ăn!” Nói xong liền mở hộp ra, nhai ngấu nghiến.

9. Chương 9: Chạm Mặt Mẹ Con Kia

Mặc dù hộp cơm đã nguội lạnh nhưng vì biết được tin tức mẹ, cô vẫn là cố gắng ăn hết. Ăn xong, cô ghen bởi vì ăn quá nhanh, dạ dày sinh đau một chút, nhìn Mục Thiên Dương: “Hiện tại. Có thể nói cho tôi biết không?”

Mục Thiên Dương nhìn cô trong chốc lát, xoay người đi ra ngoài: “Đi thôi!”

Uyển Tình lập tức theo sau, hấn mang cô đến bệnh viện. Vừa đến, cô liền chạy về hướng phòng bệnh của Từ Khả Vi, nhưng trên giường bệnh căn bản không có bà ấy.

Cô sửng sốt một chút, quay đầu lại hỏi: “Mẹ tôi đang ở đâu?”

“Ở phòng vô trùng.” Mục Thiên Dương nói, “Buổi sáng mới vừa làm phẫu thuật, rất thành công.”

“Phòng vô trùng ở đâu?”

Mục Thiên Dương xoay người, cô theo sau, đi đến bên ngoài phòng vô trùng, thấy Từ Khả Vi đang đeo mặt nạ dưỡng khí, bình yên nằm ở trên giường bệnh.

Uyển Tình đưa tay muốn chạm bà, nhưng chỉ có thể chạm vào tấm thủy tinh lạnh như băng .

“Mẹ.” Cô nhịn không được khóc lên, không thể kềm chế.

“Khóc cái gì?” Mục Thiên Dương nói, “Nhìn xong rồi thì đi thôi.”

Uyển Tình quay đầu lại, nhìn hần: “Tôi muốn ở đây chăm sóc cho bà.”

Hần sắc bén nhìn cô: “Đừng quên, hiện tại cô là của tôi!”

“Tôi hôm qua không phải đã ...”

Hần cười lạnh một tiếng: “Cô cho là một đêm đủ sao? Cô không có đáng giá như vậy!”

Uyển Tình có cảm giác khuất nhục gấp bội, khổ sở cúi đầu, một lát sau nói: “Nhưng mẹ tôi cần người chăm sóc”

“Tôi đã mời y tá tốt nhất cho bà!”

“Nhưng mà.”

“Không có nhưng mà!” Mục Thiên Dương nói, “Nếu còn nhưng nhị gì nữa, tôi gọi người rút bình dưỡng khí của mẹ cô ra, đem bà ấy ném đến đồng rác, tôi xem bà ta sống được mấy ngày!”

Uyển Tình oán hận nhìn hần.

Hần cười lạnh: “Hận đi! Nhưng đừng quên, mẹ cô là tôi cứu.”

Uyển Tình ẫn nhẫn cúi đầu, cẩn thận mỗi bước đuổi theo sát cước bộ của hần.

Rời khỏi bệnh viện, Mục Thiên Dương lái xe đến một nhà hàng Tây.

“Cô xuống xe trước đi, ở cửa chờ tôi, tôi đi đậu xe.” Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tình sững sốt, gật đầu: “Vâng.”

Hần nâng cằm của cô lên: “Đừng chạy trốn, biết không?”

“. Vâng” Hần làm sao biết cô muốn chạy trốn.

Hần hừ một tiếng, bỏ cô ra: “Đi xuống đi!”

Uyển Tình chậm rãi xuống xe, đứng ở trước cửa nhà hàng Tây, nhìn hần lái xe đi. Cô nhìn đường cái trống trải, vẫn muốn chạy trốn. Nghĩ đến Từ Khả Vi còn nằm trong phòng bệnh, mà cô lại đến ăn cơm Tây. . . .
. . . Thật tội lỗi nha!

Lúc này, cô thấy một chiếc ô tô nhìn thật quen mắt đang chạy lại đây, kìm lòng không đậu đi tới.

Ô tô dừng lại ngay phía trước người cô, từ trên xe hai nữ nhân bước xuống, tiếp theo ô tô chạy ra đường xa, hần là đi tìm chỗ đậu xe đi.

” Trận khủng hoảng kinh tế này rốt cục ba con cũng vượt qua được, tí nữa chúng ta đi mua vòng tay Cartier kia đi!” Tiết Lệ Na nói xong, quay người lại vô tình đụng vào Uyển Tình, nhịn không được rống to, “Chuyện gì vậy? Không có mắt a Đinh Uyển Tình? !”

“Cô làm gì ở đây?” Người nữ nhân bên cạnh—— Đinh Thái Nghiên —— chán ghét nói.

Uyển Tình nhìn các cô, các cô chính là vợ con chính quy hiện tại của ba cô, hưởng thụ hết thấy những thứ vốn nên thuộc về cô và mẹ cô!

“Mẹ người đã chết rồi sao?” Tiết Lệ Na đắc ý lại ác độc hỏi, “Người ở trong này làm gì?” Nói xong, bà đột nhiên sững sốt, ánh mắt đảo qua cửa cô cổ, thân thủ nâng lên cô cầm.

Uyển Tình một chưởng gạt tay bà ra, trong mắt tràn đầy lửa giận.

Bà ta cười lớn một tiếng: “Nhìn xem ta thấy gì này? Vết hôn nha! Người không phải còn đang học trung học sao, yêu đương sớm như vậy, còn nhiệt tình như vậy?”

10. Chương 10: Tỷ Muội Tương Tàn

Uyển Tình nghe xong, biến sắc, lấy tay che cổ.

“Hôn đều đã hôn rồi, còn che cái gì?” Đinh Thái Nghiên nói, “Dám làm không dám nhận sao?”

Tiết Lệ Na thấy cô sắc mặt chột dạ, sừng sốt: “Người không phải đi làm **** đi?” (từ này mọi người tự hiểu đi nha, cho phép mình không ghi rõ ra ha)

“Bà nói bậy bạ gì đó!” Uyển Tình rống to.

Tiết Lệ Na hoảng sợ, nói tiếp: “Như thế nào, then quá thành giận sao? Bị tôi đoán trung đi?”

Đinh Thái Nghiên không thể tin nói: “Cô cứ nhiên đi bán thân? Thật sự làm mất mặt ba ba.”

Uyển Tình vừa then vừa giận, bỏ nhào đến đánh họ: “Các người câm miệng cho tôi! Hồ ly tinh!”

“Người mắng ai là hồ ly tinh? !” Tiết Lệ Na cùng Đinh Thái Nghiên giận dữ, lấy một tay đẩy cô ra.

“A ——” cô té ngã trên mặt đất.

Ngẩng đầu, nghe được giọng nói của Đinh Chí Cương: “Ồ đó quậy cái gì, còn không đi vào đi?”

Đinh Chí Cương đi tới, nhìn thấy Uyển Tình, biến sắc: “Con. Con sao lại ở đây?”

Uyển Tình nhìn hấn, cười lạnh một tiếng: “Sao tôi lại không thể ở đây?” Đêm qua, chính là hấn, cha ruột của cô, tự tay đem cô đẩy vào hố lửa!

Sắc mặt Đinh Chí Cương hết trắng lại hồng, nói không ra lời. Hấn thậm chí không dám nhìn cô, chỉ có thể dời ánh mắt đi nơi khác.

“Dong dài cái gì, đi vào! Tôi sắp chết đói rồi!” Tiết Lệ Na nói, kéo Đinh Chí Cương đi về hướng nhà hàng Tây.

Uyển Tình té trên mặt đất, nhìn thấy bọn họ từng người từng người đi qua mặt mình, cô rất muốn lấy một con dao nhọn đâm họ chết đi. Đột nhiên, cô quát to một tiếng: “Đinh Chí Cương!”

Đinh Chí Cương cứng đờ, đứng nguyên tại chỗ, quay đầu lại nhìn cô. Cô... Gọi tên hấn? Cô dám trực tiếp gọi tên của hấn, hấn chính là ba của cô.

“Tôi không phải con của ông sao?” Uyển Tình sâu kín hỏi.

Sắc mặt Đinh Chí Cương trắng xanh.

“Nhìn cái gì vậy, thịt bò bít tết hết bây giờ!” Tiết Lệ Na hùng hùng hổ hổ lôi Đinh Chí Cương đi .

Uyển Tình nhìn bóng lưng hấn, khó chịu khóc thút thít. Bỗng nhiên, trước mặt cô xuất hiện một đôi giày cao gót màu vàng kim. Cô ngẩng đầu, nhìn Đinh Thái Nghiên vẻ mặt cao ngạo.

“Cô cùng mẹ cô đi chết đi!” Đinh Thái Nghiên nói, giơ chân lên hung hăng chà xát lên tay cô.

“A ——” Uyển Tình đau đến thét chói tai, lăn lộn trên mặt đất. Đinh Thái Nghiên mang giày cao gót đi vào, không quay đầu lại.

“Đau quá.” Uyển Tình đau đến cả người phát run, người đi đường đi ngang qua đều vây lại nhìn cô.

“Nhìn cái gì!” Mục Thiên Dương đã trở lại, quét mắt nhìn mọi người một cái, “Không giúp đỡ thì rút đi!”

Mọi người bị ánh mắt sắc bén của hấn làm hoảng sợ, rối rít rời đi.

Hấn đi đến bên người Uyển Tình, đỡ cô dậy, nhìn thấy tay trái cô sưng đỏ rách da, hỏi: “Là ai làm?”

Uyển Tình dụi đầu vào trong lòng hắn khóc không thành tiếng. Cô sắp đau hôn mê, căn bản nghe không thấy hắn nói cái gì.

” Là, ai, làm?” Mục Thiên Dương trầm giọng hỏi.

“Là Là Thái Nghiên.”

“Thái Nghiên?” Đinh Thái Nghiên? Tốt lắm, dám động vào nữ nhân của hắn, hắn sẽ xử đẹp cô!

11. Chương 11: Giúp Tôi Chuẩn Bị Nước Tắm

“Tôi đau quá.”

“Chịu đựng!” Mục Thiên Dương kéo cô đi về hướng nhà hàng.

Uyển Tình thân mình lung lay một chút, thấy rõ động tác của hắn, la to: “Tôi không muốn ăn !”

“Cô nói cái gì?” Mục Thiên Dương nguy hiểm nhướn mi.

Cô giữ chặt hắn, cầu xin nói: “Tôi van anh, chúng ta đi đi! Tôi không muốn đi vào! Tôi không cần đi vào.” Nếu bị Tiết Lệ Na thấy bọn họ đi chung với nhau thì chuyện cô bán thân không phải trở thành sự thật rồi sao? Cho dù cô thật sự bán, cô cũng không muốn Tiết Lệ Na biết, cô không muốn bị Tiết Lệ Na châm chọc khiêu khích đâu!

Mục Thiên Dương nhìn vào phía trong nhà hàng nội, căn bản nhìn không tới Đinh gia một nhà ba người. Bởi vì Tiết Lệ Na sợ chồng mình quan tâm Uyển Tình nên cố ý chọn vị trí bên góc bên kia, bọn họ nhìn không thấy đường cái, người trên đường cái cũng không nhìn thấy bọn họ.

“Được rồi. Coi như là tôi vì cô đang bị thương đi!” Mục Thiên Dương nói.

Hắn mang cô đi bệnh viện, kiểm tra, phát hiện xương của cô thiếu chút nữa bị giã nứt ra. Mục Thiên Dương nghe xong, khóe môi hiện lên một nụ cười lạnh —— Đinh Thái Nghiên, tôi cũng chưa có giã, mà cô lại dám ha!

Xử lý xong vết thương, hai người đi ra khỏi phòng cấp cứu. Uyển Tình nhìn qua khu nội trú, thập phần không cam lòng. Đây là bệnh viện mẹ cô đang nằm, hiện tại mẹ cô ngay ở trên lầu, cô thật muốn đi thăm một chút.

Mục Thiên Dương xem thấu ý nghĩ của cô, ban ơn nói: “Đi lên nhìn một chút đi, cho cô năm phút.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, lắc đầu: “Vẫn là thôi đi.” Nếu mẹ mà tỉnh lại, nhìn thấy bộ dạng này của cô sẽ lo lắng lắm.

Mục Thiên Dương nhú nhú mày, xoay người bước đi: “Nếu không cần, về sau sẽ tôi không muốn thấy vẻ mặt này của cô!”

Uyển Tình hoảng sợ, đem cánh tay được băng bó tốt theo sau.

Mục Thiên Dương không quay lại nhà hàng mà trực tiếp trở về nhà.

Nhìn biệt thự đèn sáng rõ, Uyển Tình có chút kỳ quái. Cô nhớ rõ sáng nay, ngoài cô ra không có ai khác. Chẳng lẽ, người nhà của hắn đến sao?

Đi vào biệt thự, một nữ nhân trung niên mặc quần áo mộc mạc đi đến, nói với Mục Thiên Dương: “Tiên sinh, ngài đã trở lại? Tôi là Trương Mĩ Phượng.”

“Đã biết.” Mục Thiên Dương khoát tay, “Đi làm hai phần cơm chiều!”

“Vâng” Trương Mĩ Phượng lập tức đi về hướng phòng bếp.

Mục Thiên Dương ngồi xuống ghế sofa, nói với Uyển Tình: “Bà ta là người giúp việc tôi vừa kêu tới, về sau một ngày ba cơm của cô sẽ do bà ta phụ trách. Từ ngày mai, hai người A Thành cùng A Hoa sẽ thay phiên đi theo cô, cô muốn ra ngoài phải nói họ lái xe đưa đi còn muốn mua cái gì thì cũng kêu bọn họ đi

mua luôn” dừng một chút, hần suy tư nhìn cô, “Tôi nghĩ cô không có việc gì cần phải ra ngoài đâu? Cô thì đâu có nơi nào để đi. Vậy là tốt rồi cứ ở yên trong nhà đi!”

“Mẹ tôi”

“Đến phòng tắm chuẩn bị nước tắm cho tôi.” Hần cắt đứt lời cô.

Uyển Tình cứng lại, có chút phản ứng không kịp.

Hần nhướn mi: “Không có nghe sao?”

12. Chương 12: Phòng Tắm

“Nghe thấy rồi.” Uyển Tình ấp úng nói, xoay người lên lầu, dựa theo trí nhớ trở lại gian phòng tràn ngập ác mộng kia, đi vào phòng tắm...

Cô chỉ có thể dùng một bàn tay, mở vòi nước nóng, thử độ ấm của nước, trở mắt nhìn bồn tắm lớn dần dần đầy nước.

Sau lưng truyền đến âm thanh, cô hoảng sợ, quay đầu lại thấy Mục Thiên Dương đang đi đến.

Mục Thiên Dương lười nhác vuốt cổ, cởi nút áo sơ mi.

Uyển Tình nói: “Tôi. Tôi đi ra ngoài trước.”

Mục Thiên Dương dùng một tay ôm lấy thắt lưng của cô, đem cô ôm vào trong ngực: “Cùng nhau tắm đi! Cô chỉ sử dụng được một tay không tiện, tôi giúp cô”

“Không cần” Uyển Tình thét chói tai, “Tôi đi phụ nấu cơm”

“Nấu cơm là chuyện người giúp việc!” Hần đem cô đặt trên tường, đầu gối để giữa hai chân cô, “Ở trong này, cô là chủ, không cần làm chuyện này! Nữ nhân của tôi, tôi nuôi được!”

Nữ nhân của hần.

Uyển Tình cảm thấy cách nói này thật chói tai, thật giống như. thân thể của cô đã không còn thuộc về cô vậy. Cô khẩn trương nhìn hần: “Tôi. Tôi đi ra ngoài trước. Tôi không muốn phiền anh đâu.”

“Tôi không sợ phiền toái.” Hần nói, đưa tay cởi nút thắt trước ngực cô.

Uyển Tình dung tay không bị thương bắt lấy tay hần, muốn ngăn cản hần. Nhưng cản bản không có nữa điểm tác dụng, sức của cô hần thậm chí không cần đẩy ra, cũng có thể cởi bỏ hết quần áo của cô.

Nhìn thấy trên người cô lưu lại dấu xanh tím, hần nhớ tới đêm qua tình cảnh mãnh liệt, nửa thân dưới có chút rục rịch.

Hần càng tới gần cô thêm, làm cho cô có thể cảm nhận được dục vọng của mình, một bên hôn cô một bên hỏi: “Có phải vẫn còn đau hay không?”

Vấn đề như vậy, Uyển Tình xấu hổ mở miệng, thật sâu tựa đầu chôn ở chính mình trên vai.

Mục Thiên Dương ném váy của cô đi, cởi quần lót của cô. Cô hoảng sợ phát run, không biết hần muốn làm gì. Đột nhiên, không có bất kỳ khúc dạo đầu nào, hần tiến vào cô.

“Đau ——” Uyển Tình quát to một tiếng, cánh tay không bị thương gắt gao ôm lấy bả vai hần còn cánh tay bị thương không vô lực thả xuống ở một bên.

“Lần sau bảo người làm việc, phải nghe lời.” Mục Thiên Dương bắt đầu vận động, “Nghe lời. Sẽ không đau.”

“Ô ô ô.” Uyển Tình đau đến lệ chảy ròng ròng, chỉ có thể bị động mặc hần muốn làm gì thì làm.

Sáng sớm hôm sau, Mục Thiên Dương mang Uyển Tình đi đến trung tâm thương mại, đi theo phía sau là hai người vệ sĩ A Thành cùng A Hoa.

“Cái này, cái này. Còn có cái này!” Mục Thiên Dương tùy tay chỉ một đồng quần áo, nói với Uyển Tình, “Đi thử!”

Uyển Tình sững sốt một chút, đi theo nhân viên cửa hàng đi vào phòng thử đồ. Thay xong một bộ đi ra, thấy hần ngồi ở một bên xem báo chí, cô đi tới, thật cẩn thận hỏi: “Có được hay không?”

Mục Thiên Dương cũng không ngẩng đầu lên: “Đổi!”

Uyển Tình trở lại phòng thay đồ, một lần nữa thay một bộ khác đi ra.

“Tiếp tục!”

Bộ thứ ba

“Đổi!”

Bộ thứ tư.

“Tiếp tục đổi!”

Hần căn bản là không thấy, Uyển Tình thấp thỏm bất an, không biết hần muốn làm gì. Nhân viên cửa hàng cũng thấp thỏm bất an, không biết quần áo như thế nào mới lọt vào pháp nhãn của hần.

Cuối cùng, hần lười mở miệng, Uyển Tình cũng không dám hỏi lại, liền tiếp tục thử, thử đến mệt mỏi. . . .

“Mục tổng.” Nhân viên bán hàng đi đến bên người Mục Thiên Dương, nơm nớp lo sợ nói, “Đã thử xong rồi ạ?”

13. Chương 13: Tự Mình Mua Nội Y Đi

Mục Thiên Dương đang đọc báo chí ngẩng đầu lên: “Tất cả đều thử rồi?”

“Vâng!”

“Cái nào mặc vừa gói lại hết đi!” Hần buông tờ báo ra, “Đừng gói sai tôi mà phát hiện bộ nào không thích hợp, cẩn thận bắt cơm của người!”

“Vâng!” Nhân viên cửa hàng lớn tiếng nói, lập tức đi đóng gói.

Mục Thiên Dương đứng lên, ngoắc gọi Uyển Tình đến bên người mình, vuốt vuốt tóc của cô: “Mệt chưa?”

Uyển Tình há mồm, vốn định nói vâng, nhưng lại thấy không đúng, lập tức lắc lắc đầu.

“Vậy là tốt rồi.” Hần quả nhiên thích đáp án này, ôm cô đi ra ngoài, đối với nhân viên cửa hàng nói, “Quần áo và biên lai, tất cả đưa đến biệt thự đi!”

Tiếp theo, hần mang Uyển Tình đến khu bán giày, lại cho cô một hơi thử mấy chục đôi.

Uyển Tình không muốn mắc nợ hần như vậy, nhưng cô không dám cự tuyệt. Nếu phản kháng lại hần, cô không biết mình sẽ lãnh hậu quả gì. Nếu tiêu tiền có thể làm cho hần cảm thấy cao hứng, nói không chừng cô còn chịu ít bị điểm tội.

Đi ra khu bán giày, Mục Thiên Dương ôm cô, ở bên tai cô nói: “Hiện tại đi mua cho cô vài món trang sức. Đồ trang điểm cùng nội y, cô còn có cần gì khác, buổi chiều tự mình đến đây mua.”

Nghe được hai chữ “Nội y”, Uyển Tình đỏ mặt.

“Phải đến xem.” Hần nói, “Khi cởi quần áo cô ra, tôi hy vọng có kinh hỉ. Mua nhiều một chút, phải đủ hai mươi bộ, cô hãy tự mua lấy đi!”

“. Tôi đã biết.”

Hần vừa lòng ở trên mặt cô hôn một cái, dắt cô đến nơi bán trang sức.

Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nhiều trang sức như vậy. Mẹ cô vốn có hai món đồ cũng coi như là đáng giá. Đó là đồ mang theo khi ra khỏi Đình gia, nhưng vì chữa bệnh đều bán cả. Nhìn thấy Đình Thải Nghiên vào ngày lễ ngày tết hay lúc tâm huyết dâng trào đều đi mua trang sức, nếu cô không rời khỏi Đình gia, chắc cũng là cẩm y ngọc thực như vậy, phục trang đẹp để Đại tiểu thư.

* cẩm y ngọc thực: Chỉ cuộc sống giàu sang

“Thích cái gì?” Mục Thiên Dương ở bên tai cô hỏi.

“Tôi cảm thấy bông tai này rất đẹp.”

“Có trang sức nào mà không đẹp?”

“Ừ. Liên cái này đi.” Uyển Tình lấy bông tai xuống, đột nhiên nghi hoặc, cô mang nó lúc nào đây? Hẳn không phải nói cô không được ra ngoài sao? Chẳng lẽ mỗi ngày ở nhà cô đều phải mặc đẹp chờ hân trở về xem sao?

Di động của Mục Thiên Dương đột ngột vang lên, hân vừa lấy ra nhìn liền nhú mày, nghe điện thoại: “A lô?”

“Mục tiên sinh.” Bên kia nói, “Bệnh nhân giường số 24 đã tỉnh, đang đòi gặp con gái của bà.”

“Bình thường cô ta không ở đó, các người nói sao?”

“Ách. Đêm qua đã tỉnh rồi ạ, bà ấy đã hỏi qua vài lần, cho nên...”

“Đã biết.” Mục Thiên Dương tắt điện thoại.

Uyển Tình không có nghe thấy bên kia nói cái gì, soi gương xem dây chuyền trên cổ.

“Đẹp không?” Cô hỏi Mục Thiên Dương.

“Đẹp.” Mục Thiên Dương đối với nhân viên cửa hàng nói, “Lấy cái này, tính tiền.”

14. Chương 14: Được Voi Đòi Tiền

Tính tiền xong, hai người đi ra khỏi trung tâm mua sắm, Mục Thiên Dương nói: “Mẹ cô tỉnh lại rồi.”

Uyển Tình quay qua nhìn hân: “VẬY... Tôi có thể hay không...”

Mục Thiên Dương cúi đầu ở bên cổ cô hít hà, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ đồng ý nếu cô đi về ăn cơm trưa! Hai giờ về, thời gian còn rất dài đúng không?”

Uyển Tình vội vàng nhìn thoáng qua đồng hồ điện tử trên tay mình, mười một giờ. Chỉ còn ba giờ nữa, ngồi xe qua lại trì hoãn thời gian cũng không còn bao lâu.

“Có thể hay không”

Mục Thiên Dương giận tái mặt, cả giận nói: “Cô cho là cô có thể cò kè mặc cả sao? Nếu không phải tôi đang vui, cô nghĩ rằng tôi sẽ nói cho cô biết là bà ta đã tỉnh sao?! Đừng được voi đòi tiên!”

“Vâng!” Uyển Tình lập tức nói, “Tôi nhất định sẽ trở về đúng giờ!”

Mục Thiên Dương hừ nhẹ một tiếng, nói với A Thành: “Đưa cô ta đi đi! Đúng giờ trở về!”

Uyển Tình nhìn cái bóng của mình trên cửa kính xe, trên cổ còn lưu lại vết hôn của hai ngày trước. Cô lấy tay che kín lại, tuyệt đối không thể bị mẹ nhìn thấy! Nghĩ nghĩ, cô nói với A Thành: “Anh đưa tôi về nhà trước.” Nói xong báo địa chỉ nhà mình.

A Thành từ trong kính chiếu hậu nhìn cô một cái: “Tổng giám đốc bảo ta đưa cô đến bệnh viện.”

“Tôi phải thay quần áo!” Uyển Tình kêu to.

A Thành do dự một chút, tay sờ di động, muốn hỏi Mục Thiên Dương một chút.

Uyển Tình sợ Mục Thiên Dương không đồng ý, lớn tiếng nói: “Tôi sẽ trở về đúng hạn, sẽ không làm cho anh có thêm phiền toái!”

A Thành sưng sốt một chút, giống như việc này thật khó để mà nói, cũng không thể nói với tổng giám đốc: tiểu thư trên cổ có lưu lại vết hôn của ngài, cô ấy không muốn bị mẹ cô biết, cho nên xin đi thay quần áo. Tổng giám đốc hơn phân nửa sẽ đem hắt đi chiến giòn cho cá ăn đi? Vì thế, tay hắt rụt rụt trở về.

Uyển Tình về nhà thay áo sơmi, đem vết hôn che lại, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đến bệnh viện. Đi vào phòng bệnh, gặp Từ Khả Vi.

“Mẹ ——”

“Uyển Tình?” Từ Khả Vi nhìn cô, lộ ra một nụ cười vui mừng, “Con... Tay con bị làm sao vậy?”

“A.” Uyển Tình sưng sốt một chút, cái khó ló cái khôn nói, “Ở trên lớp thể dục không cẩn thận bị té.”

“Như thế nào lại không cẩn thận như vậy?” Từ Khả Vi nhíu mày. Bà nằm ở trên giường không thể động, chờ Uyển Tình đến bên giường, bà nắm chặt tay Uyển Tình, “Có bị thương nặng không?”

“Không có việc gì.” Uyển Tình ngồi xuống, “Mẹ ơi mẹ có khỏe không? Con rất lo ẹ.” Nói xong liền khóc lên. Đều tại Mục Thiên Dương không cho cô gặp bà.....

“Khóc cái gì, ta không sao.” Từ Khả Vi nói, “Con phải học thật tốt, cẩn thận một chút, đừng bị thương nữa, ta nhìn thấy sẽ đau lòng.”

“Dạ.” Uyển Tình khụt khịt.

Từ Khả Vi hỏi: “Không đi học sao?”

“Con. Con xin nghỉ, tí nữa phải trở lại, buổi chiều có trắc nghiệm.”

15. Chương 15: Phòng Thay Đồ

“Có trắc nghiệm sao con còn đến đây!” Từ Khả Vi nói, “Mẹ không có việc gì, phẫu thuật cũng làm xong rồi, còn có thể có chuyện gì? Về sau phải đi học cho tốt, không cần phải để ý đến ta. Luôn trì hoãn mãi cũng không tốt, sang năm phải thi vào đại học, phải đặt mọi tâm trí vào việc học.”

“Dạ.” Uyển Tình gật đầu.

Từ Khả Vi trầm mặc một lát, hỏi: “Tiền phẫu thuật con lấy ở đâu?” Tuy rằng Uyển Tình vẫn không cho bà biết nằm viện tốn bao nhiêu, nhưng bà vẫn hiểu được, số tiền kia nhất định là không nhỏ đi, hướng chỉ còn phải thay thận?

“Dạ.” Uyển Tình khẽ cắn môi dưới, “Là ba ba.”

Từ Khả Vi sưng sốt, nghĩ tới chồng trước bội bạc, sắc mặt có chút không tốt.

Uyển Tình an ủi nói: “Vốn là chuyện ông ta nên làm! Mẹ người không cần phải vì chuyện tiền nong lo lắng, an tâm dưỡng bệnh. Tiền ông ta đưa. Đủ ẹ điều dưỡng thân thể thật tốt.”

Từ Khả Vi không nói chuyện, một lát sau hỏi cô về chuyện học tập. Nói xong, đột nhiên hỏi: “Con ăn cơm chưa?”

“Còn không có, chúng ta cùng nhau ăn ”

“Ta hiện tại không thể ăn.” Từ Khả Vi nói, “Y tá có truyền c dịch dinh dưỡng cho ta, loại dinh dưỡng chuyên môn gì đó, con không cần phải để ý đến ta, đi ăn đi.”

Uyển Tình lắc đầu: “Vậy con ở đây cùng mẹ một lát, trên đường trở về con sẽ ăn.”

“Đói bụng lắm lắm sao bây giờ?” Từ Khả Vi không đồng ý.

Uyển Tình làm nũng nói: “Mẹ cho con ở cùng mẹ đi! Trở về trường học, không biết đến bao giờ mới có cơ hội trở lại đây” Nói xong lại nhịn không được muốn khóc.

“Được được được, ở lại một lát, đừng khóc .” Từ Khả Vi thở dài, “Lớn như vậy, còn khóc.”

Uyển Tình trở lại biệt thự, thấy một chiếc xe tải dừng ngay trước biệt thự, mấy công nhân đang bê đồ vào nhà. Cô hỏi Trương Mi Phượng: “Bà Trương, bọn họ đang làm cái gì?”

Bà Trương nói: “Tiên sinh mua tủ quần áo và tủ giày cho cô! Quần áo cùng giày đã đưa tới , tiên sinh vừa mới gọi điện thoại đến, để cho tôi sắp xếp giúp cô.”

“A Cảm ơn.” Uyển Tình đi lên trên lầu, vừa về phòng liền thấy, trên giường và trên mặt đất có đầy túi to quần áo cùng giày dép.

Cửa phòng thay đồ đang mở, bên trong truyền đến tiếng gia cụ hoạt động. Uyển Tình ở trên giường ngồi xuống, tiện tay mở một túi ra, bên trong có váy liền thân màu tím. Niên giá là 8888 nhân dân tệ, lúc trước, một năm cô đều không xài nhiều như vậy.

Gắt gao cầm váy, cô có một cổ xúc động đem nó xé bỏ. Đột nhiên nhớ tới Mục Thiên Dương bảo cô đi mua nội y, cả thân cô phát lạnh, quyết định không để ý tới. Cô phải sửa sang lại quần áo này nọ, chờ hần hoi, cô sẽ nói cô đã quên!

Rất nhanh, nhân viên giao hàng từ trong phòng thay đồ đi ra, A Hoa đi phía sau bọn họ, nói với Uyển Tình: “Tiểu thư ta đi xuống trước, có cần gì bảo ta.”

Không đợi Uyển Tình đáp ứng, hần đã đi ra ngoài, nhẹ nhàng khép cửa.

Bà Trương vừa thấy, đứng dậy chạy tới phòng thay đồ, thở dài: “Thật lớn a! Kể có tiền thật sướng, nơi để quần áo đều rộng như vậy.”

16. Chương 16: Phục Vụ Nội Y

Uyển Tình vừa đi qua nhìn, chính xác là rất lớn, so với phòng khách nhà cô còn lớn hơn. Bốn phía đều là ngăn tủ, ở giữa có một bộ ghế sofa, bố cục mỹ quan, tuyệt không gò bó, ngược lại lộ ra sự sang trọng.

Uyển Tình mở ra một tủ quần áo trong đó, nhìn một tủ tây trang thuần một màu, hoảng sợ.

Đây là của Mục Thiên Dương!

Cô vội vàng đóng cửa lại, đi về hướng bên kia. Bên kia tủ quần áo màu sắc nhạt hơn, là cái mà công nhân vừa mới lắp ráp xong, tạo thành một không gian riêng, bên cạnh còn có bàn trang điểm.

Đây mới là của cô Cô mở cửa ra, quả nhiên rộng tuếch.

Bà Trương đã xách túi to tiến vào, cầm lấy móc áo từng kiện từng kiện treo lên, thuận tay dùng kéo đem mặc cất đi. Tuy rằng giá cả rất dọa người, nhưng bà không có lên tiếng, dù sao ở công ty huấn luyện quá, bà biết cái gì nên, cái gì không nên nói.

Sửa sang quần áo cùng giày xong, bà Trương phải đi nấu cơm , Uyển Tình đem đồ trang điểm cùng trang sức số lượng không nhiều lắm bày ra trên bàn trang điểm. Nhìn thấy này hoa lệ không gian, cô thực mở mắt. Đây là cuộc sống tương lai của cô sao? Nuôi dưỡng như con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng?

Cốc cốc cốc ——

Ngoài cửa truyền đến âm thanh.

Uyển Tình bước nhanh đi ra mở cửa, một nữ nhân xa lạ đứng ở cửa.

“Xin chào, tôi là nhân viên cửa hàng nội y.” Nữ nhân nói, “Mục tiên sinh bảo tôi đưa nội y đến cho tiểu thư.”

Uyển Tình phản ứng đầu tiên là không thể cho người xa lạ vào nhà, tiếp theo mới nhớ tới đây là nhà của Mục Thiên Dương, bên ngoài bảo vệ sâm nghiêm, hẳn không đồng ý căn bản không vào được, vì thế mở cửa cho cô ta đi vào.

Nội y? Mục Thiên Dương là đoán được cô sẽ không nghe lời, cho nên gọi người tự mình đưa đến sao?

“Có phòng thay đồ không?” Tặng nội y hỏi, “Nội y cùng loại quần áo khác giống nhau, phải mặc thử mới biết được đẹp hay không, bằng không chẳng những khó coi, còn có thể làm ngực mình bị hư.”

Uyển Tình có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn dẫn cô vào phòng thay đồ.

Nữ nhân đem theo hai cái va ly, sau khi mang vào liền đem một cái trong đó mở ra, tất cả đều là nội y được xếp rất chỉnh tề.

Cô cầm một kiện lên, nói với Uyển Tình: “Nghe nói đây là số đo của tiểu thư? Người không cần thẹn thùng, chúng tôi thường xuyên thử nội y cho khách hàng. Có chút khách nhân sẽ không mặc, đặc biệt là người giống như người tiểu nữ sinh, còn phải chúng ta tự mình dạy cho. Người muốn thay ở nơi nào?”

Uyển Tình lãnh nghiêm mặt nói: “Tôi đến phòng tắm!”

“Được rồi.” Cô ấy cũng không có kiên trì, còn nói cho cô khi mặc nội y cần chú ý điều gì, sau đó nói, “Người mặc xong cho tôi xem một chút, vạn nhất hiệu quả không tốt phải đổi loại khác.”

Uyển Tình gạt đầu qua loa, nghĩ thầm rằng cô thật là chuyên nghiệp...

Cuối cùng để lại mấy chục bộ nội y, hiệu quả cũng không tệ, các màu đều có. Cô ấy xếp nội y chỉnh tề vào tủ quần áo của cô, lại mở cái va-ly khác ra, bên trong là đồ ngủ cùng áo choàng tắm các loại.

“Những thứ này không cần thử, người xem màu sắc cùng kiểu dáng, thích thì giữ lại. Đây là giao phó của Mục tiên sinh.”

Một câu giao phó của Mục tiên sinh, tựa như vô hình mệnh lệnh, Uyển Tình chỉ có thể từng kiện từng kiện “Thưởng thức”. Hình thức cùng đa dạng rất nhiều, bằng bông, bảo thủ, Uyển Tình toàn bộ lưu lại; sợi tơ, bán trong suốt, thậm chí tình thú, cô hết thấy đều không muốn.

Cô ta mỉm cười nói: ” Lưu lại đi, Mục tiên sinh sẽ thích”

17. Chương 17: Thích Không

Uyển Tình ngăn người, có chút phần nộ: “Cô không phải nói thích mới lưu lại sao?”

Cô ta vẫn mỉm cười: “Lưu lại cũng không nhất định phải mặc, nhưng mặc Mục tiên sinh khẳng định phải cao hứng. Tôi nghĩ Mục tiên sinh trở về, nhìn tủ quần áo của người không này những thứ này sẽ tức giận.”

Uyển Tình nghĩ đến hành vi của Mục Thiên Dương vào hai ngày này, không thể không thừa nhận là cô ta có thể đúng.

Cô ta thấy cô không hề kiên trì, liền treo lên cho cô, thuận miệng nói: “Nam nhân đều thích thứ hiếm lạ. Người mỗi ngày đều mặc quần áo thật kín song vào một ngày nào đó đổi sang mặc một bộ đầy phong tình vạn chủng, hẳn tự nhiên sẽ thích chết đi được, bị người khống chế trong tay... Dù sao thu phục nam nhân là chuyện chỉ có thể học hỏi. Đối với nam nhân mình nhất nhất nghe theo không được mà phản kháng cũng không được.”

Uyển Tình nghe xong, có chút dăm chiêu nhìn cô. Cô ta thu thập xong đồ đạc của mình, cáo từ. Uyển Tình giống như đã hiểu cái gì, mở ra tủ quần áo, cầm áo choàng tắm đi tắm rửa, sau đó chọn một bộ quần áo mới thay. Lau một chút phần, văng lên một chút nước hoa, điểm một chút thần màu, mặc vào tân mua giày cao gót, đến dưới lầu phòng khách đọc sách.

Mục Thiên Dương khi trở về, chỉ thấy cô đi chân trần ngồi trên sofa. Tay cô cầm một quyển tạp chí, tóc xoắn ngang ngực, che khuất cảnh xuân bên trong.

Hắn cười cười, đi qua đi ngồi bên cạnh cô, thuận tay ôm cô lên trên đùi mình.

“Anh.” Uyển Tình hoảng sợ, có chút không được tự nhiên, muốn đi xuống.

“Ngồi yên.” Hắc mệnh lệnh, kéo cổ áo cô liếc mắt một cái, cười nói, “Màu trắng?”

Cả khuôn mặt Uyển Tình đỏ bừng, cúi đầu không nói lời nào.

Hắn hôn một chút lên mặt cô, hít hà: “Không tồi. Có hương thơm.”

Uyển Tình ngẩng đầu nhìn hắn, sợ hãi hỏi: “Anh thích không?”

Mục Thiên Dương sững sốt, cô đang lấy lòng mình? Hắn nhìn cô, cảm giác này cũng không tồi, cười nói: “Thích. Cô hiểu chuyện như vậy, tôi đương nhiên thích.”

Uyển Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, rụt rè nói: “Tôi muốn cầu xin anh một chuyện”

Mục Thiên Dương trừng mắt nhìn cô: “Cái này cùng tôi trao đổi điều kiện? Mặc như vậy vẫn chưa đủ! Trao đổi điều kiện, cô còn phải làm càng nhiều việc tới lấy lòng tôi!”

“Tôi không phải.” Uyển Tình ủy khuất nói, “Tôi phải về trường học!”

“Quay về trường học?”

“Tôi muốn đi học!” Uyển Tình nhìn hắn, “Sang năm tôi muốn thi vào trường đại học”

Hắn giận tái mặt, phát tay nói: “Tôi nuôi cô không có vấn đề, cô còn muốn thi cái gì? Không phải vì muốn tìm một công việc tốt, nhiều tiền, sau đó thì đi mua quần áo sao? Cô không cần!”

“Tôi không đi học, mẹ tôi sẽ đau lòng lắm”

“Cô không phải đã nghỉ học sao?” Hắn nhớ buổi tối hôm trước cô có nói.

“Mẹ tôi không biết, tôi đã dấu bà. Bà ấy hiện tại mới làm phẫu thuật, qua một thời gian sẽ xuất viện, nếu tôi không nhanh quay về trường học, sẽ bị bà phát hiện. Nếu cuối cùng bị bà ấy biết chuyện hai chúng ta. Hai chúng ta. Tôi nhất định phải chết!” Uyển Tình nói xong, khóc lớn lên.

18. Chương 18: ĐỪNG Ở ĐÂY

Mục Thiên Dương mặt âm trầm, nói: “Vậy cô học ở đây, cứ nói với bà ta cô đi học! Cô học nội trú ở đây, mỗi tháng tôi cho cô về nhà thăm mẹ cô một lần!”

Uyển Tình khóc thút thít vài tiếng: “Bà...Bà ấy sẽ hỏi giáo sư là ai...”

Mục Thiên Dương bỗng dừng nhìn cô chằm chằm: “Cô không nghe lời tôi sao?”

Uyển Tình khó chịu nói: “Ta mới 17 tuổi, đó là chuyện mà tôi nên làm!”

“Tốt lắm, tôi còn không làm gì được cô!” Hắn tức giận gật đầu, đột nhiên đem hai chân cô tách ra, giữ chặt cô ngồi trên đùi mình.

“Anh làm gì?!” Uyển Tình kêu to.

Hắn mở ra khóa quần của mình, nắm bàn tay không bị thương của cô đưa vào trong.

“A ——”

“Nhỏ giọng một chút!” Mục Thiên Dương cắn răng, dạy cô cầm phần thân dưới của mình, “Đừng bị bà Trương nghe thấy được.”

Uyển Tình sợ hãi muốn rút tay về, nhưng bị hắn đè lại. Cô khấn thầm nhìn thoáng qua phòng bếp, thỉnh cầu nói: “Không cần. Van cầu anh, đừng ở đây.”

“Làm cho nó cứng lên!” Hắn lãnh khốc ra lệnh, “Bằng không tôi lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện, ẹ cô biết chuyện của chúng ta!”

Uyển Tình vội vàng lắc đầu: “Anh không cần như vậy, tôi làm liền, tôi làm liền.” Nói xong liền gắt gao cầm phần thân dưới của hắn, sau đó hỏi, “Tôi. Tôi phải làm như thế nào?”

Hắn nắm cô cánh tay cao thấp sự trượt: “Cầm nó, đúng như vậy, đưa tay lên xuống.”

Uyển Tình xấu hổ làm theo, hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào. Rất nhanh, dục vọng của hắn ngay tại bàn tay nhỏ bé của cô từ từ cứng lên. Mục Thiên Dương thoải mái mà thở dài một tiếng, tay hắn bắt đầu chạy loạn trên người cô.

Uyển Tình thân mình phát run, muốn kháng cự. Hắn uy hiếp nhìn cô một cái, cô chỉ có thể thuận theo ngồi ở trên đùi hắn, một chút không dám lùi bước.

Chậm rãi, tay hắn tiến vào trong quần lót của cô, vỗ về chơi đùa đóa hoa của cô.

“Không cần.” Uyển Tình ưm một tiếng, “Đau.”

“Vẫn còn sưng sao?” Hắn liếc nhìn cô một cái. Hai ngày trước hắn làm rất nhiều, bắt quá hắn không tính buông tha cho cô. Bởi vì, cô thật là đẹp!

Một lát sau, hắn lửa nóng đã cứng rắn như thiết, hắn đẩy tay cô ra, đem cô thân mình nhắc tới đến, làm cho thứ cứng rắn của mình đặt ngay nơi mềm mại của cô. Đi vào!

“A ——” Uyển Tình khẽ gọi ra tiếng, ngã vào trong ngực hắn, luôn miệng thỉnh cầu, “Đừng. Đừng ở đây.”

Bà Trương ở phòng bếp, sẽ thấy .

“Ai bảo cô không nghe lời.” Mục Thiên Dương đâm lên trên vài cái, ôm cô đứng lên, “Ôm thắt lưng của tôi, đừng rút!”

“Anh muốn làm gì?”

“Lên lầu!”

Hắn ôm cô xoay người, đi lên lầu. Mỗi trên bước lên một bậc, hắn đều tiến vào chỗ sâu nhất của cô. Uyển Tình khó chịu cắn bả vai hắn. Hôm nay cùng hai ngày trước không giống, ngoài đau ra còn có một tia cảm giác xa lạ. Mang theo sung sướng.

19. Chương 19: Mang Giày

Uyển Tình mới biết mùi đời nhưng lại bị Mục Thiên Dương liên tục ba ngày yêu cầu vô độ, khiến sắc mặt cô thoát nhìn rất tái nhợt. Hơn nữa không thể đi thăm Từ Khả Vi, tâm tình của cô càng thêm bất ổn. Lúc ăn điểm tâm, cả người cô đều có vẻ ủ rũ, không phấn chấn.

Ăn một nửa Sandwich, cô vô ý thức dùng đĩa đâm rau xà lách, cả người như đi vào cõi thần tiên

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại, lạnh giọng hạ lệnh: “Uống sữa!”

“A!” Uyển Tình phục hồi tinh thần lại, bưng ly sữa lên uống một hơi cạn sạch.

Mục Thiên Dương còn nói: “Ăn xong hết đi! Tôi không thích lãng phí.”

Uyển Tình nhìn trong mâm bữa sáng còn lại một nửa, cô yên lặng cầm lấy ăn.

Mục Thiên Dương đã ăn xong, nhưng vẫn hí mắt nhìn cô , cả người tản ra hơi thở nguy hiểm. Cho đến khi cô ăn xong rồi, hắn mới như không có việc gì đứng lên, nói với bà Trương: “Mua ít đồ bồi bổ cho cô ấy! Thân hình giống quỷ quá, nhìn thật chán!” Nói xong liền rời khỏi phòng ăn.

Uyển Tình thân thể chấn động một chút, cương chờ tại chỗ.

“Lại đây!” Mục Thiên Dương đứng ở cửa kêu, “Lại đây mang giày cho tôi.”

Uyển Tình khiếp sợ quay đầu, không thể tin. Hắn gọi cô làm cái gì? Mang giày? Cô làm người ầm giường còn chưa đủ, hắn còn muốn cô làm nô tì nữa sao?

Mục Thiên Dương dựa lưng ở cửa nên hắn không nhìn thấy tình huống ở phòng ăn, tự nhiên cũng không nhìn thấy biểu tình kinh ngạc của cô. Hắn rất tỉnh táo, nhưng thực nghiêm khắc lặp lại một lần: “Lại đây!”

Uyển Tình hít sâu một hơi đứng lên, đi qua, đứng trước mặt hắn, bất động.

Hắn ngẩng đầu nhìn cô : “Mang giày.”

Uyển Tình môi giật giật, cái gì cũng không dám nói, yên lặng ngồi xổm xuống, mở tủ giày ra, thấy bên trong có vài đôi giày da, cẩn thận hỏi: “Anh mang đôi giày nào?”

Mục Thiên Dương hỏi lại: “Cô nói tôi nên mang đôi nào?”

Uyển Tình sững sốt một chút, nhìn hắn đang mặc quần tây màu xanh đen nên cầm một đôi màu đen hỏi: “Cái này được không?”

Mục Thiên Dương không nói chuyện, cô tự hiểu là hắn đồng ý.

Bởi vì một bàn tay bị thương, cô chỉ có tay kia hoạt động được. Cố sức nâng chân hắn lên nhưng nó vẫn nằm yên bất động. Cô sững sốt một chút, ngẩng đầu nhìn hắn, hai mắt lấp lánh nhìn rất đáng thương.

Mục Thiên Dương vừa thấy, nâng chân mình lên. Cô vội vàng cởi dép lê cho hắn, mang giày da vào. Lúc định mang chân còn lại thì Mục Thiên Dương lại tự mình mang vào, ngược lại làm cho cô sững sốt.

Hắn cúi đầu, nâng cằm của cô lên, môi mỏng hôn lên môi của cô , nặng nề nói: “Bảo bối hôm nay rất nghe lời, thưởng cho cô một chút —— chờ tay cô tốt hơn, sẽ cho cô trở về đi học!”

“Thật sự? !” Uyển Tình ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn cười: “Đương nhiên là thật .”

Sau khi hắn ra ngoài, Uyển Tình ngồi trong phòng khách, nhìn tay mình chăm chăm đến xuất thần. Thật hy vọng, nó sẽ lập tức tốt lên. Đều do Đinh Thái Nghiên! Nếu không phải tại cô ta, cô có thể lập tức quay về trường học ! Chờ tới lúc tan học, là có thể đi gặp mẹ rồi.

Đang nghĩ ngợi, từ phòng bếp bà Trương tiến tới, cầm trên tay tiền bao cùng cái chìa khóa, giống như phải xuất môn.

Uyển Tình linh cơ vừa động, hỏi: ” Bà Trương, bà muốn đi ra ngoài sao?”

“Tôi đi mua đồ ăn.” Bà Trương nói, “Tiểu thư buổi trưa muốn ăn cái gì?”

“Tôi cũng không biết. Bằng không tôi với bà cùng đi đi, chúng ta có thể cùng nhau chọn!”

“Này.” Bà Trương khó xử. Tiên sinh giống như đối quần cô rất chặt, có thể tùy tiện đi ra ngoài sao?

20. Chương 20: Vacheron Constantin

Chính là lúc này, A Thành đi đến, nói: “Tiểu thư, tiên sinh có dặn, ngài không thể tùy tiện ra ngoài. Bà Trương, bà tự đi một mình đi, A Hoa ở bên ngoài, gọi hắn lái xe đưa bà đi.”

“Tốt!” Bà Trương như được đại xá, đi giống như chạy.

Uyển Tình tức giận liếc A Thành một cái, ngồi trên ghế sofa xem báo.

A Thành đi đến bên cạnh nàng, trên tay trình trọng lạ thường cầm một cái hộp: “Tiểu thư, đây là đồng hồ mà tổng giám đốc mua cho ngài.”

Uyển Tình dừng lại, để tờ báo xuống ngẩng đầu, thấy trên nắp hộp có ký hiệu hình cỏ bốn lá, phía dưới một hàng tiếng Anh: vacheron constantin...

Vacheron Constantin, một cái có thể lên đến mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn, là một trong những hãng đồng hồ nổi tiếng thế giới.

A Cách nói sẵn có: “Đây là kiểu dáng mà tổng giám đốc đặt cho hãng Vacheron Constantin làm, kiểu dáng này toàn cầu chỉ có một. Tổng giám đốc vốn tính hai tháng nữa tặng làm quà sinh nhật uội muội người, đại khái là thấy đồng hồ của tiểu thư quá đơn sơ, cho nên sáng sớm liền dặn tôi lấy đưa cho tiểu thư.”

Uyển Tình nói: “Tôi làm sao không biết xấu hổ mà nhận nó chứ?”

“Tiểu thư không cần khách khí, đây là tổng giám đốc phân phó.”

Mục Thiên Dương phân phó? Dù sao không thể không tuân theo, Uyển Tình cầm lấy. Lấy tay mở hộp ra, vừa nhìn lập tức bị bề mặt khảm kim cương làm loá mắt.

Trùng mắt nhìn kỹ, nói không qua lời. Tuy rằng kim cương nhỏ được đính khá nhiều nhìn rất xa hoa nhưng cũng không kém phần thanh lịch, thật là một cái đồng hồ đáng được người ta yêu thích.

“Rất đẹp, tôi rất thích.” Nàng cứng ngắt nói.

“Vậy tôi đây không quấy rầy tiểu thư nữa.” A Thành xoay người, mới vừa đi tới cửa, di động vang lên.

Nhất định là tổng giám đốc gọi để hỏi chuyện đồng hồ thế nào! Xem ra, tổng giám đốc rất để ý Đinh tiểu thư đây.

Hắn lấy di động ra xem, vừa nhìn lại phát hiện không phải Mục Thiên Dương gọi, mà là số điện thoại Mục gia đại trạch. Hắn mơ hồ cảm thấy đã xảy ra chuyện, bằng không người ở đại trạch sẽ không tìm hắn.

“Alô.”

“A Thành, thiếu gia gần đây đang làm gì?” Gọi điện thoại tới là mẫu thân Mục Thiên Dương—— Ngô Nhã.

“Thiếu gia đều đi làm rất đều đặn”

“Đừng gạt ta ! Đi làm đều đặn mà sáng sớm đã đi dạo phố? Nữ nhân bên cạnh hắn là ai? !”

A Thành sửng sốt, ngay sau đó liền hiểu được, ngày hôm qua Mục Thiên Dương mang Uyển Tình mua đồ vật này nọ bị mấy chó săn* chụp tới rồi. Nhất định là phu nhân nhìn thấy tạp chí bát quái đăng tin, cố ý gọi điện hỏi.

*ở đây ý nói đến nhà báo đó

Gần nhất mấy người lớn bên kia rất lo lắng cho hôn sự của tổng giám đốc, liên tục an bài mấy thiên kim tiểu thư gia cảnh không tồi, nhưng tổng giám đốc một chút mặt mũi cũng để cho, ngay cả ăn bữa cơm cũng không xuất hiện, nên mọi người rất không cao hứng. Từ lúc đó, phàm là tổng giám đốc cùng tiểu minh tinh hay người mẫu nào đi ra ngoài ăn cơm, vừa lên báo phu nhân sẽ gọi điện thoại đến khởi binh vấn tội.

“Thực xin lỗi phu nhân, ta không biết.”

“Người hội không biết? !” Ngô Nhã rống giận, “Ai chẳng biết người cùng A Hoa là hai người hấn tín nhiệm nhất! Chuyện của hắn, lão thiên gia có thể không biết, nhưng các người tuyệt đối sẽ không thể không biết! Người có nói hay không? !”

“Ta thật sự không biết.” A Thành bắt đầu dĩ nhiên.

“Tốt lắm!” Ngô Nhã thở phì phì nói, “Người cho dù không nói. Ngày nào đó bị ta bắt được, xem ta như thế nào thu thập các người!”

A Thành nghe thấy tiếng điện thoại bị cắt đứt, lập tức gọi cho Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc.”

21. Chương 21: Chuyện Xấu

“Chuyện gì?” Mục Thiên Dương giọng điệu nguy hiểm, cho rằng Uyển Tình làm náo loạn.

” Chuyện ngày hôm qua, có thể bị đám chó săn chụp rồi, phu nhân vừa mới gọi điện thoại tới hỏi.”

Mục Thiên Dương dừng một chút, nói: “Không cần để ý đến bà ấy.”

“Vâng”

Trầm mặc vài giây, A Thành nghe bên kia không thanh âm, hỏi: “Tổng giám đốc, chuyện này xử lý như thế nào? Tạp chí cùng tòa soạn báo nên ngăn lại không?”

“Ảnh chụp như thế nào?”

“Ách. Tôi chưa thấy được. Tiểu thư đang ở phòng khách.”

“Đừng cho cô ta thấy!” Mục Thiên Dương thốt ra, chính mình cũng không biết vì cái gì mà làm như vậy. Sững sốt một chút, hần hoi, “Đồng hồ đã đưa cho cô ta chưa?”

“Đã đưa. Tiểu thư nói cô rất thích.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương cúp điện thoại.

A Thành lập tức vào nhà, thấy cái hộp đựng đồng hồ nằm ở trên bàn trà, mà Uyển Tình đang lật báo.

“Tiểu thư!” Hần gọi to một tiếng.

Uyển Tình hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn hần: “Làm sao vậy?”

“Không có. Đồng hồ, ngài không đeo sao?”

Uyển Tình nhìn thoáng qua, nói: “Sợ làm hư.”

“Tổng giám đốc đưa ngài, khẳng định là hy vọng ngài đeo nó.”

Uyển Tình sững sốt một lát, gật đầu: “Ừ.” Nói xong buông báo ra, cầm đồng hồ lên lâu .

A Thành chờ trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa, xác định cô đã vào phòng, đi nhanh như bay đến bên cạnh bàn trà, cầm lấy tờ báo, lật đến mục giải trí.

Mục Thiên Dương mang theo nữ tử thần bí đến trung tâm mua sắm, chỉ hai giờ tiêu xài trên trăm vạn

Phía dưới tiêu đề có một tấm ảnh mơ hồ, cơ hồ chỉ thấy được bóng lưng Uyển Tình, Mục Thiên Dương cũng chỉ lộ ra nửa bên sườn mặt. Điều này đương nhiên là bởi vì đám chó săn đó kiêng kỵ Mục Thiên Dương, không dám chụp rõ ràng.

Nếu Uyển Tình là một tiểu minh tinh nổi tiếng, bọn họ sẽ không sợ. Dù sao có ai nhà giàu lại không bao một hai cô minh tinh đâu, Mục Thiên Dương lúc trước cũng không ít đâu. Nhưng nếu người này từ trước cho tới giờ vẫn chưa xuất hiện trên truyền thông, hơn nữa khí chất trên người vô luận như thế nào đều không giống như người trong ngành giải trí, bọn họ tự nhiên sẽ cẩn thận —— ai biết Mục Thiên Dương có phải hay không đột nhiên động tình? Vạn nhất đem người trong lòng hần ra ngoài ánh sáng, đến lúc đó có phiền toái gì, bọn họ khẳng định chịu không nổi.

Cùng lúc đó, Đinh gia biệt thự Đinh Thái Nghiên cũng thấy tin tức này.

“Mẹ!” Cô đem tờ báo cho Tiết Lệ Na xem, “Người xem người này có giống Uyển Tình không?”

Tiết Lệ Na sững sốt: “Như thế nào có thể? Cô ta sao có thể ở cùng một chỗ với Mục Thiên Dương?”

“Cái quần áo này rõ ràng là bộ đồ mà buổi tối hôm đó cô ta mặc!”

“Lớn lên giống thôi!”

“Đây chính là kiểu dáng mới nhất của Chanel! Con sẽ không nhận sai đâu!” Đinh Thái Nghiên nói, “Nếu cô ta không quen Mục Thiên Dương, cô ta mặc nổi không?”

Tiết Lệ Na nhíu mày suy nghĩ một chút, oán hận nói: “Khẳng định là ba người mua cấp của cô ta! Cái lão già kia, công ty vừa qua nguy cơ liên mua cho tiểu tiện nhân kia đồ vật này nọ ! Con đừng nghĩ đông nghịt tây, cô ta có cơ hội nào nhận thức Mục Thiên Dương?”

“Nói không chừng cũng là ba giới thiệu!”

“Cô ta so với được với con sao?” Tiết Lệ Na an ủi, “Mục Thiên Dương ngay cả con cũng chường mắt, sao có thể để ý đến cô ta?”

Theo tiêu chuẩn bình thường, Đinh Thái Nghiên cầm y ngọc thực, cách ăn mặc cao quý, ngoại hình thành thực gọi cảm so với Uyển Tình chỉ có hơn, càng làm hấp dẫn ánh mắt nam nhân. Cô vuốt vuốt mái tóc dài,

ném tờ báo đi: “Hừ! Hơn phân nửa lại là người tiểu minh tinh nào đó! Uyển Tình cái nha đầu chết tiệt kia, cứ nhiên lại kiến cho con lo sợ! Con có thể bại bởi bất cứ ai nhưng không thể bại bởi cô ta!”

Tiết Lệ Na liếc nhìn cô một cái: “Vậy con còn không đi tranh thủ? Mục Thiên Dương hiện tại là một khối thịt béo vô chủ, người khác có thể giành được, con cũng có thể giành được.”

Đinh Thái Nghiên đặc ý nhìn thấy bà: “Yên tâm đi, một ngày nào đó, con sẽ trở thành Mục phu nhân!”

22. Chương 22: Quần Áo Mới?

Uyển Tình ăn xong cơm trưa, gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương: “Mục tiên sinh...”

“Cô gọi tôi có chuyện gì?” Mục Thiên Dương thanh âm lạnh lạnh, nồng đậm cảm giác uy hiếp xuyên thấu qua điện thoại truyền đến cô. Tuy rằng ngoài ý muốn nhận được điện thoại của cô, nhưng xưng hô này thực chói tai.

Uyển Tình sửng sốt một chút, thử gọi: “Mục tổng?” Bằng không cô phải xưng hô như thế nào.

Mục Thiên Dương ngón tay gõ trên bàn công tác, cười lạnh nói: “Có lẽ cô nên gọi ‘Kim chủ’ thích hợp hơn.”

Uyển Tình biến sắc, áp ứng nói: “Tôi không biết nên xưng hô với anh như thế nào.”

“Chuyện gì?” Mục Thiên Dương không thời gian cùng cô thảo luận chuyện này, “Tôi bề bộn nhiều việc! Cô tốt nhất có chuyện quan trọng hơn, bằng không xem tôi như thế nào thu thập cô!”

Nghĩ đến phương pháp hấn thu thập, thân mình Uyển Tình run lên, âm thanh run run nói: “Tôi hôm nay phải đi bệnh viện thay băng, cho nên tôi muốn báo với anh một tiếng.”

“A, thuận tiện cũng muốn đi thăm mẹ cô có phải hay không?”

“. Nếu có thể.” Uyển Tình yếu ớt giọng nhỏ như muỗi kêu nói, “Đương nhiên, tôi sẽ nghe lời anh.”

“Chỉ cho phép đi thay băng, không cho đi thăm mẹ cô.”

Uyển Tình nghe xong, mũi đau xót, nước mắt rơi xuống như mưa. Cô ghen ngào hỏi: “Thật sự không thể sao?”

Mục Thiên Dương đang phê duyệt văn kiện dừng tay một chút, nhú mi, hỏi: “Cô đang khóc?”

“Không có!” Uyển Tình vội vàng xoa xoa nước mắt, “Tôi không.”

Mục Thiên Dương buồn bực, trầm mặc một lát, nói: “Đi đi! Từ biệt thự đến bệnh viện chỉ cần nửa giờ, tôi cho cô hai giờ phải trở về.”

“Cám ơn.” Uyển Tình nói, “Nhưng tôi muốn năm giờ rưỡi mới đi.”

“Vì cái gì?”

“Bởi vì trường học năm giờ tan học, theo nơi đó đuổi tới bệnh viện không sai biệt lắm sáu giờ. Tôi không muốn làm ẹ tôi hoài nghi điều gì.”

“Vậy cô có nói ẹ cô là cô học ở trường ngoại trú hay nội trú không?”

“Tôi. Tôi lúc trước vẫn học ngoại trú. Vô luận nội trú hay ngoại trú, buổi tối đều phải tự học.”

Mục Thiên Dương không phát biểu ý kiến, hỏi: “Còn có việc gì không?”

“Không có.”

Ba! Hấn cúp điện thoại.

Uyển Tình đến bệnh viện, phát hiện tinh thần Từ Khả Vi tốt hơn so với ngày hôm qua rất nhiều.

“Con sao lại tới nữa?” Từ Khả Vi nhìn cô, tuy rằng trong lòng rất cao hứng, nhưng luôn không nhin được lo lắng cho việc học tập của cô.

“Bởi vì tan học nha!” Uyển Tình cười nói, “Tan học sẽ tới thăm mẹ”

“Buổi tối không phải còn giờ tự học sao?”

“Con có xin nghỉ”

“Không cần phải luôn xin phép như vậy!” Từ Khả Vi nghiêm túc nói.

“Con biết rồi.” Uyển Tình cúi đầu lẩm bẩm, một bộ dáng “Con biết sai lầm rồi”.

Từ Khả Vi thở dài, cầm tay cô: “Tay con thế nào rồi?”

“Tốt hơn nhiều rồi ạ.”

Từ Khả Vi chỉnh sửa lại vai áo cho cô, đột nhiên phát hiện quần áo trên người cô: “Quần áo mới?”

“Ách.” Cô đã quên, đây là đồ Mục Thiên Dương mua! Mẹ chưa từng thấy qua!

23. Chương 23: Nói Dối Thiện Ý

Từ Khả Vi lúi cúi góc áo của cô nhìn ngắm, dù sao cũng đã từng là phu nhân nhà giàu có, chất liệu như thế nào chỉ một chút là có thể cảm thụ được.

“Rất mắc đi?”

“Không. Không có mắc.” Uyển Tình không biết như thế nào giải thích, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Từ Khả Vi liếc nhìn cô một cái, hỏi: “Ba con mua?”

Uyển Tình ngẩn ngơ, đột nhiên nhớ tới cô còn có một người ba! Cô không biết nên phản ứng ra sao, cứng ngắt gật đầu: “Dạ, ba ba mua...” Nói xong, cô rất muốn khóc. Ba ba đã bán cô, sao có thể sẽ mua quần áo cho cô?

Từ Khả Vi thu tay lại, sắc mặt đậm nhạt: “Ít nhất hẳn đối với con vẫn còn tốt.”

“Mẹ.” Uyển Tình không biết nên khuyên bà như thế nào.

Từ Khả Vi cười cười, hỏi: “Các người hiện tại có thường xuyên gặp mặt không?”

Uyển Tình lắc đầu: “Không có. Mẹ con kia sao có thể đồng ý? Bọn họ ước gì chúng ta chết đi đó.”

Từ Khả Vi hừ lạnh một tiếng, đột nhiên tức giận đến xương sườn phát đau. Uyển Tình thấy bà sắc mặt trắng bệch, vội la lên: “Mẹ! Người làm sao vậy? Người đừng vội, chúng ta không nói tới bọn họ!”

Cô vội vàng đem gọi y tá tới, y tá cùng bác sĩ một trận bận rộn, mới làm cho Từ Khả Vi qua cơn nguy hiểm.

Uyển Tình gấp đến độ khóc lên: “Đều là con không tốt, con không nên khơi dậy chuyện thương tâm của mẹ.”

“Không có việc gì. Con không khóc, mẹ sẽ không thương tâm.” Từ Khả Vi suy yếu nói.

“Được, con không khóc!” Uyển Tình vội vàng lau khô nước mắt.

Nghỉ ngơi một hồi, Từ Khả Vi hỏi: “Gần nhất có thi gì không? Thành tích thế nào?”

“Rất tốt, con có tiến bộ đấy ạ.” Uyển Tình nói, “Lần trước con thi đứng thứ bảy trong lớp, trong trường cũng đứng trên một trăm, muốn đại học nhất định không thành vấn đề.”

Từ Khả Vi nghe xong lời của cô, cuối cùng cũng được an ủi, tâm tình sung sướng.

Kỳ thật Uyển Tình bình thường thành tích lúc nào cũng nằm trong top 10 người đứng đầu, hiện giờ mấy tháng không học, nếu như đi học lại, hơn phân nửa sẽ nằm vào khoảng dưới hai mươi, nói không chừng thấp hơn. Nhưng lúc này vì an ủi Từ Khả Vi, cô cũng không có biện pháp khác. Cùng lắm thì sau khi đi học lại, cô liền tăng thêm giờ học đem kiến thức bị mất lúc trước lấy lại!

Hai người lại hàn huyên hơn mười phút, y tá đi đến: “Người bệnh cần nghỉ ngơi.”

Uyển Tình không tha nhìn Từ Khả Vi: “Con phải đi rồi.”

“Về sau đừng xin phép, khi nào nghỉ hẳn đến.” Từ Khả Vi nói.

Uyển Tình gật gật đầu, kiểm tra lại một lần, giúp bà đắp cái chăn mới rời đi. Đi khỏi phòng bệnh, nhìn A Thành đứng ở bên ngoài, cô hoảng sợ.

A Thành thấp giọng nói: “Tiểu thư.”

Uyển Tình nhìn xem bên trong phòng bệnh, đi lên phía trước vài bước, áp chế tức giận hỏi: “Người kêu y tá đi vào?” Cư nhiên quấy rầy cô cùng mẹ mình gặp nhau, thật là quá đáng!

A Thành giống như biết cô đang suy nghĩ cái gì, nói: “Tổng giám đốc gọi điện thoại đến thúc dục, tiểu thư đừng quên chính sự, phải đi thay bằng cái đã.”

Chính sự?

Đúng rồi, thay bằng mới là chính sự còn thăm mẹ cô chỉ là thuận tiện.

24. Chương 24: Kịch Hôn Trên Xe

Vài ngày sau, Uyển Tình trở lại trường học. Đi ra biệt thự, ô tô đã đứng ở bên ngoài, A Thành mở cửa xe: “Tiểu thư, mời lên xe!”

“Cám ơn.” Cô cúi đầu ngồi vào chỗ, phát hiện Mục Thiên Dương đang ở bên trong, có chút sợ hãi. Hắn. . . . Hắn muốn đưa cô đi học sao? Cô cứ nghĩ việc nhỏ này hắn sẽ trực tiếp kêu A Thành làm.

Mục Thiên Dương đang xem một phần tạp chí buôn bán, cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Hắn cầm tiền của tôi, cô không cần khách khí cùng hắn.”

Uyển Tình khẽ cắn môi dưới: “Tôi chỉ là thói quen. Lẽ phép mà thôi.”

Hắn cười lạnh một tiếng: “Thói quen tốt, có tổ chất.”

Lời này nghe rất không thoải mái, cô tức giận nhú mi, cũng không dám phản bác.

Ô tô chạy chậm rãi, Mục Thiên Dương để tờ báo xuống, giao cho cô một phong thư: “Học phí.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, đưa tay cầm lấy: “Cám ơn.” Thật đáng buồn, vô luận cô không tình nguyện bao nhiêu, cô ăn, mặc, ở, đi lại, hết thảy hết thảy, tất cả đều phải dựa vào hắn.

“Tôi ở trên người cô tốn nhiều tiền như vậy, cô muốn tạ ơn cũng phải tạ ơn cho hào phóng một chút! Tôi cùng A Thành có thể giống nhau sao?” Mục Thiên Dương ầm hăm tức giận hỏi.

Uyển Tình hoảng sợ, đồng thời cảm giác phía trước A Thành đang lái xe cũng run lên một chút. Cô chân tay luống cuống nhìn Mục Thiên Dương, thấy hắn như vương giả ngồi ở chỗ kia, làm cho người ta không hiểu sao lại muốn lùi bước.

Hắn mắt hơi nhú lại, hơi thở nguy hiểm lan ra.

Cô hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua phía trước A Thành, hắn mà dám quay đầu lại mới là lạ. Cố lấy dũng khí, cô ngẩng đầu lên, cực nhanh ở trên mặt Mục Thiên Dương hôn một chút.

Mục Thiên Dương thần sắc bất mãn: “Cứ như vậy? Cô là tiên nữ hạ phàm, một nhả mây cười đều giá trị ngàn vàng? Một cái hôn liền giá trị vạn kim?”

Uyển Tình bất đắc dĩ, chỉ có thể làm lại hành động đó một lần nữa. Lần này kiên trì ba giây, cô vừa muốn thối lui, hắn đột nhiên bắt lấy cô, nhắm ngay môi của cô hung hăng hôn xuống.

“Nha ——” Uyển Tình kinh hô ra tiếng. Phía trước còn có người a, hắn làm sao dám?!

Mục Thiên Dương không để ý tới cô, cơ hồ đem cả người cô ôm vào trong lòng ngực, hung hăng chà đạp môi của cô, gặm cắn cô, thẳng đến lúc cô không thể thở được mới buông tha cô.

Uyển Tình ngã ngồi ra, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn về phía A Thành đang có phản ứng gì.

Sớm hay muộn có một ngày, Mục Thiên Dương sẽ hoàn toàn nhục nhã cô! Hôm nay hẳn có thể làm trò trước mặt người khác hôn cô, sẽ ngạc nhiên nếu một ngày nào đó hẳn. . . . Nghĩ đến chuyện ngày đó phát sinh ở phòng khách, cô cả người phát run. Kỳ thật, chuyện đó đã phát sinh qua không phải sao? Cảm thấy thẹn cùng tuyệt vọng hiện lên trong lòng, cô khổ sở khóc lên.

” Nữ nhân cùng tôi hôn môi, đều là ý loạn tình mê. Dám khóc, cô là người thứ nhất...” Mục Thiên Dương đưa tay đến gần mặt của cô, nắm lấy cằm của cô, “Rất khó chịu? Bị tôi hôn cho cô khó chịu?”

“Tôi...” Uyển Tình phát đau, bị hắn nắm không dám phát ra tiếng.

“Còn dám khóc hay không?” Hắn tăng thêm lực đạo.

Cô rên một tiếng, muốn nói nói, lại nói không được, muốn lắc đầu, cũng không thực hiện được. Đau đớn làm cho cô rơi lệ, cô sợ này lệ này làm cho hắn tức giận hơn, nên dùng hết khí lực toàn thân phát ra một âm tiết: “Không...”

Mục Thiên Dương trừng mắt cô, mạnh tay bỏ cô ra: “Lau khô nước mắt!”

Uyển Tình gục đầu xuống, lấy ống tay áo lau khô khóe mắt, thẳng đến lúc lau xong mới ngồi thẳng lên.

Mục Thiên Dương từ bên cạnh người lấy ra một cái hộp nhỏ: “Cầm.”

Uyển Tình hít sâu một hơi, dùng hai tay nhận lấy: “Đây là cái gì?”

“Tự mình mở ra xem!” Mục Thiên Dương nhắm mắt lại, miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi.

Uyển Tình mở hộp ra, là một cái di động thật đẹp.

“Đây ——” cô ngẩng đầu nhìn hắn.

“Về sau dùng cái này để liên hệ, không được tắt máy.”

25. Chương 25: Bảng Mặt Không Bằng Lòng

Vừa tan học, Uyển Tình chạy nhanh ra ngoài trường học. Mới đến cửa trường, liền nhìn thấy A Thành đứng ở trong đám người, phía sau lưng một chiếc xe màu đen, yên lặng nhìn cô.

Cô hoảng sợ, không tự chủ được lui về phía sau từng bước.

A Thành đẩy đám người ra đi tới, cung kính kêu lên: “Tiểu thư ——”

“Anh sao lại ở đây?” Uyển Tình hạ giọng hỏi, lo sợ không yên bất an nhìn chung quanh. Hoàn hảo, bên ngoài trường học không chỉ có một mình xe của bọn họ này, hơn nữa học sinh của không để ý đến những thứ này, cho nên không ai chú ý bọn họ.

“Tổng giám đốc bảo tôi tới đón ngài.”

“Còn chưa tới giờ nhà!” Cô nói với Mục Thiên Dương, cơm chiều ăn ở trường, đến lúc tự học buổi tối mới về nhà. Cho nên, muốn đón cũng phải đến lớp tự học buổi tối xong đã chứ!

“Vậy ngài sao lại đi ra giờ này?”

“Tôi...Tôi đi ra ăn cơm chiều, căn tin rất đông.”

A Thành yên lặng nhìn cặp sách trên người cô, bên trong phòng lên, rõ ràng cho thấy bên trong có sách vở. Nếu là đi ra ăn cơm, không cần phải mang sách vở đi?

Uyển Tình bị hắn nhìn nên có chút chột dạ.

Cô đúng là không phải đi ra ăn cơm chiều. Hoàn cảnh của mẫu thân, chủ nhiệm lớp vẫn biết, cô nói sau khi tan học phải chăm sóc mẫu thân, cho nên xin phép không tham gia lớp tự học, chủ nhiệm lớp tỏ vẻ hiểu, đồng ý.

Đây là cô sáng sớm lên kế hoạch tốt —— xin phép đi thăm Từ Khả Vi, cô thế nhưng nói cho Mục Thiên Dương là mình ở trên lớp tự học, khi lớp tan học cô sẽ trở về.

Nhưng cô không nghĩ tới, Mục Thiên Dương cứ nhiên đoán trúng tâm tư của cô, cứ nhiên phái người ở trong này đợi cô!

Trở lại biệt thự, Uyển Tình trốn trong phòng, không biết nên làm cái gì bây giờ. Hiển nhiên bộ dạng bằng mặt không bằng lòng này đối hần không có tác dụng gì, hơn nữa sẽ lại một lần nữa chọc giận hần. Chờ hần trở về, hần khẳng định sẽ lại giáo huấn cô! Mấy ngày qua, rõ ràng trước mắt, cảnh xuân kiều diễm này, cảm giác vô tận thẹn thùng suốt cả đêm nữa...

Uyển Tình tưởng tượng thôi đã thấy lạnh cả người, ngũ quan đều sinh ra ảo giác. Cô giống như nghe thấy hần thở dốc ồ ồ, nhìn khuôn mặt hần tràn đầy mồ hôi nhưng thoả mãn, còn có bàn tay thô to ở trên người cô chạy loạn.

Cô lắc mạnh đầu, lấy sách vở ra, quyết định dùng bài học là tê liệt thần kinh của cô.

Tuy rằng tạm nghỉ học nửa học kỳ, nhưng cô vẫn đang trở lại từ lớp học lúc trước. Đúng là học kỳ sau lớp 11, có một số nội dung đã hoàn hành xong, bây giờ chỉ có ôn tập lại. Uyển Tình bỏ lỡ nhiều lắm, chỉ có thể tự học cùng cùng làm vô tận bài tập bổ sung trở lại.

Lấy bài tập ra, cô nhìn xung quanh, không có bàn, chỉ có thể đi vào phòng thay đồ, ngồi ở trước bàn trang điểm để làm.

Không biết đến khi nào thì, đèn trên đỉnh đầu chợt chờn, cô hoảng sợ, ngẩng đầu thì thấy Mục Thiên Dương đứng tựa vào góc tường, ngón tay đặt trên chốt mở.

“Anh. . . . Anh đã trở về!” Uyển Tình cuống quýt đứng lên, phát hiện cả bàn trang điểm đều bị sách vở cùng bài thi chiếm cứ, vội vàng thu thập lại.

“Sao lại viết ở trong này?” Mục Thiên Dương hỏi.

Uyển Tình nghe hần thanh âm không có gợn sóng, không có dấu hiệu sinh khí cùng tức giận, lớn mật nói: “Tôi không dám vào thư phòng của anh.”

Mục Thiên Dương nở nụ cười nhẹ, đi tới gần cô. Cô hoảng sợ, lui về phía sau một bước, đụng vào bàn trang điểm làm chai lọ trên bàn đụng loạn vào nhau.

Hần đi đến bên cạnh cô, nâng cằm của cô lên, ở môi cô hôn xuống: “Nghe nói hôm nay cô muốn trốn đi?”

“Tôi.” Uyển Tình không biết lúc này có nên nói thật hay không, “Tôi không có.”

“Phải không?” Mục Thiên Dương hôn theo hai má xuống của cô phía dưới.

“Thật sự không có.”

Uyển Tình hai tay đặt trên vai hần, muốn đẩy ra hần, nhưng lại không dám, đành phải nhẹ nhàng mà nắm lấy quần áo hần. Tư thế gợi dục này rất giống như đang hoan nghênh, lấy lòng hần, hần một tay ôm lấy cô, bế cô ngồi lên trên bàn trang điểm.

26. Chương 26: Thử Hưởng Thụ Đi

“Ồi...” Uyển Tình kinh hô một tiếng. Hần rất nhanh ôm lấy đầu của cô, bá đạo hôn, làm cho cô ngoài thở dốc ra thanh âm gì đều không nói được.

Hần cả người đè lên cô, làm cho cô dựa lưng vào gương trên bàn trang điểm, lửa nóng từ môi của cô từ từ lan tỏa. Bỗng nhiên hần bất ngờ đánh úp về phía cái cổ non mịn của cô.

Uyển Tình chỉ cảm thấy trên cổ một trận đau đớn, nhin không được rên rỉ một tiếng. Cầm thú, nhất định sẽ lưu lại vết hôn! Loại lực đạo này, sợ là vài ngày cũng không sẽ tiêu, cho dù có mặc áo sơ mi cũng không nhất định che được...

“Đau...” Uyển Tình kêu một tiếng.

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, hai mắt sâu thẳm nhìn cô: “Đau?”

“Ừ...” Uyển Tình yếu thế níu ống tay áo của hắn, “Đừng ở đây được không?”

Mục Thiên Dương ánh mắt nhíu lại, trong lòng nhanh chóng nổi lên một cỗ lửa giận. Cô cứ nhiên dùng loại biểu tình điềm đạm đáng yêu này cầu hắn? ! Cô cứ nhiên dùng loại biểu tình điềm đạm đáng yêu này cầu hắn!

Mà chết tiệt là, hắn cứ nhiên thực hưởng thụ! Hắn cứ nhiên muốn đáp ứng cô, ôm cô trở về phòng, đặt ở trên giường ôn nhu đối đãi!

Không! Cô chỉ là công phẩm mà Đinh Chí Cường dâng lên thôi, cô chỉ là công cụ để hắn dùng để phát tiết mà thôi...

Chết tiệt! Là ai dạy cô? Ai chỉ cô dùng chiêu này đối phó hắn?

Hắn kéo áo của cô xuống thật mạnh, xé sang hai bên.

Bùm bùm, nút thắt trên áo toàn bộ rơi xuống đất.

“Không cần!” Uyển Tình quát to một tiếng.

Mục Thiên Dương nâng cằm của cô lên, hung hăng hỏi: “Cô hôm nay sau khi tan học muốn đi đâu?”

“Tô... Tôi muốn đi bệnh viện...” Uyển Tình biết trốn tránh không được, chỉ có thể thành thật khai báo, “Tôi thật sự rất muốn gặp mẹ!”

“Vậy thời điểm cô đi bệnh viện có nhớ tôi hay không?” Mục Thiên Dương cười bỏ dây lưng của mình.

“Nhớ anh?” Vì cái gì phải nhớ hắn?

“Về sau có thể thử suy nghĩ một chút...” Nếu cô có thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, hắn cũng không cần phải ngược đãi chính mình, vậy liền đem cô giữ trong thế giới của mình đi, “Bảo bối, từ nay về sau, em chính là vật sở hữu của tôi... Thế giới của em, chỉ có thể có tôi, bất cứ kẻ nào cũng không được chen vào!” (thay đổi xưng hô một chút ha)

“A ——” Uyển Tình kinh hô một tiếng, bởi vì... Hắn... Hắn lại lấy tay kéo cô vào lòng hắn...

“Ngô...” Bởi vì tay nhỏ bé của cô đụng chạm, Mục Thiên Dương nhẹn không được hừ nhẹ một tiếng, “Bảo bối, nếu em không môn khó chịu thì không cần kháng cự... Thử hưởng thụ đi...”

Loại sự tình này hưởng thụ như thế nào? ! Uyển Tình muốn phản bác, nhưng không dám, chỉ có thể tràn ngập sợ hãi cùng sỉ nhục cảm phần thân dưới của hắn.

Hắn đưa tay vuốt ve mặt của cô, khẽ cười nói: “Em sẽ hưởng thụ...”

27. Chương 27: Thì Ra Là Em Rất Thích

Một giờ sau.

Kích tình mãnh liệt rốt cục bình ổn.

Mục Thiên Dương đứng ở trước bàn trang điểm, áo sơ mi cùng cà vạt đã bị ném xuống đất, hắn cả người trần trụi trên lưng trần đầy mồ hôi, mơ hồ có thể thấy được vài vết cào. Một đôi tay nhỏ bé trắng nõn vịn ở đầu vai hắn, đầu ngón tay run nhẹ.

Uyển Tình thở hổn hển, hai cái chân còn vòng quanh eo hắn, tay không có bám lên lưng hắn, tựa lưng ở trên giường. Cô nửa híp mắt, khóe mắt rưng rưng nước mắt.

Mục Thiên Dương đưa tay lau lệ nơi khóe mắt cô đi: “Hôm nay biểu hiện không tồi, không ngừng cố gắng.”

Cô quả nhiên đáng giá dạy dỗ. Sự tình này, không phải sẽ luôn theo ý muốn của người. Khi không để ý, nó chính là khối đầu gỗ khó hiểu, nhưng khi đã thực sự để ý rồi, tự nhiên sẽ nở hoa, diên cuồng sinh trưởng. Hắn hôm nay tận lực thả chậm bước đi, động tác mềm nhẹ, làm đủ các bước dạo đầu, liền kích

phát rồi bản năng dục vọng của thân thể cô, làm cho cô biết được thể nào là “Hưởng thụ” . Chính cô ta lại không biết chuyện gì xảy ra, một mặt thâm nghĩ trốn tránh, chỉ biết khóc.

Không có vấn đề gì. Đoá hoa này, chỉ vì hấn mở ra, hấn sẽ chậm rãi dạy cô! Làm cho cô từ thân thể cho đến trái tim, hết thấy đều biến hóa cùng trường thành, đều chỉ vì một mình hấn!

“Bảo bối.” Mục Thiên Dương hôn lên mặt Uyển Tình một cái, “Từ ngày mai, em mỗi ngày đều có thể đi bệnh viện thăm mẹ, cho đến lúc bà ấy xuất viện mới thôi.”

“Thật sự!” Vừa rồi còn trầm lặng, đột nhiên Uyển Tình tinh thần phấn chấn lên. Cho dù bộ dáng thực chất vật, nhưng hai mắt của cô lại rạng rỡ sinh khí.

“Đừng lộn xộn!” Mục Thiên Dương đè lại thất lưng của cô, làm cho hạ thân của cô cùng của mình chặt chẽ kết hợp, “Cẩn thận chảy ra”

“A.” Uyển Tình hô nhỏ một tiếng, nhớ tới bài tập của mình đang trên ở bàn trang điểm, cúi đầu muốn nhìn một chút, lại thấy được bộ vị hai người giao hợp, sợ tới mức cô lập tức nhắm mắt.

Mục Thiên Dương ôm lấy cô, vẫn ình dừng lại ở trong cơ thể cô: “Thuốc tránh thai có uống đúng hạn không?”

“Ừ.” Uyển Tình nằm ở đầu vai hấn, trong lòng ngũ vị trần tạp.

“Xem ra em lại phải mua sách lần nữa .” Hấn đột nhiên nói.

Cô ngẩng đầu, thấy sách vở mình ở trên bàn trang điểm nhả thành các loại hình dạng, có chút thậm chí co cái bị chất lỏng trong thân thể cô chảy ra cùng mồ hôi của bọn họ làm ướt.

“Làm sao bây giờ?” Uyển Tình cảm thấy tận thế đang đến gần. Sách như vậy, cô còn có mặt mũi tiếp tục dùng sao? Huống chi còn phải nộp cho lão sư? Cho dù đem trang giấy lau sạch, nhưng cũng không xoa được đoạn trí nhớ này, cô vừa thấy đến sẽ nhớ tới ——

“Nước thật nhiều.” Mục Thiên Dương liếm khoe miệng cười lên, giống con mèo con lưỡi biếng, đôi mắt mị hoặc, “Xem ra em rất thích chuyện này đi.”

“Anh nói cái gì? !” Uyển Tình xấu hổ và giận dữ muốn chết.

“Ngoan, chúng ta đi tắm rửa.” Mục Thiên Dương ôm cô đi về hướng phòng tắm.

Tắm rửa xong, hai người xuống lầu ăn cơm chiều.

Ăn được một nửa, Mục Thiên Dương đột nhiên hỏi: “Những thứ kia đều là sách mới sao?”

“A?” Uyển Tình không rõ chuyện gì.

Mục Thiên Dương nhìn cô, mập mờ nhìn thoáng lên lâu: “Những cuốn sách đó Hôm nay phát?”

“Phải Phải” mặt Uyển Tình cháy sạch đỏ bừng, vội vàng cúi đầu.

“Trong chốc lát viết tên sách đưa cho A Hoa đi mua lại.”

“Hôm nay có thể mua được sao?” Uyển Tình không được tự nhiên hỏi, “Ngày mai phải giao bài tập.”

“Mua không được hấn là có thể nghĩ!”

28. Chương 28: Tự Mình Chọn

Ăn xong cơm tối, Uyển Tình trở lại phòng thay đồ. Tuy rằng rất không muốn đổi mặt, nhưng vì bài tập, phải đổi mặt thôi.

Phòng thay đồ còn lưu lại hương vị mập mờ, cơ hồ làm cho cô muốn giết chết mình. Cô cẩn rằng dọn sạch bàn trang điểm, sửa sang sách vở lại một chút, ghi lại sách vở bị hư lại, sau đó giao cho Mục Thiên Dương.

Một giờ sau, A Hoa cầm sách vở mới tinh xuất hiện trước mặt cô.

“Phiền anh rồi.” Uyển Tình nhìn thoáng qua đồng hồ, chín giờ, không tính là muộn, bởi vì nhà sách hơn mười giờ mới đóng cửa.

“Tôi đi ra ngoài trước.” A Hoa nhìn Mục Thiên Dương, chờ đợi chỉ thị.

“Ừ.” Mục Thiên Dương ngồi trên ghế sofa, xem báo, cũng không ngẩng đầu lên. Chờ A Hoa đi ra khỏi phòng khách, hần hỏi: “Sao lại không mang đồng hồ?”

Uyển Tình nhìn đồng hồ điện tử trên tay mình, nhớ tới cái đồng hồ Vacheron Constantin hần đưa kia, có chút sợ hãi nói: “Quá quý trọng, mang đi học không tốt.”

Mục Thiên Dương nhú mày, cười lạnh một tiếng: “Xem ra cần chuyển em đến trường học quý tộc rồi!” Đến một nơi chỉ toàn thiên kim tiểu sách, mỗi người Vacheron Constantin, Cartier, cô không mang cũng sẽ thấy xấu hổ.

Uyển Tình nở nụ cười cứng ngắc, cầm lấy sách trên bàn trà: “Tôi đi làm bài”

Mục Thiên Dương ném tờ báo ra: “Đi theo ta.”

Uyển Tình trong lòng lộp bộp một chút, nghĩ đến hần muốn làm cái gì đó. Nhưng cô có thể làm gì bây giờ đây, núi đao biển lửa cũng không thể không tuân theo. Cô thật cẩn thận theo sát trên hần, thẳng đến khi vào thư phòng hần.

Thư phòng hần rất lớn, phong cách cổ điển trầm ổn. Hai bên giá sách cao ngất, hơn nữa ở trung gian có một bàn học màu đen, cơ hồ ép cô tới không thở nổi.

Mục Thiên Dương chỉ về hướng bên cạnh bàn học: “Ngồi đó. Giá sách còn chỗ trống, tự mình tìm để cất đồ đạc của em đi, nhưng đừng lấy nhầm đồ của tôi.”

“Vâng” Uyển Tình ôm chặt sách trước ngực.

“Còn thất thần làm gì? Không phải ngày mai phải giao bài tập sao?”

Uyển Tình lập tức chạy tới, đem sách đặt ở trên bàn học. Trên bàn trừ bỏ một máy tính, một cái ống đựng bút, cái gì đều không có.

“Tôi.” Cô chỉ chỉ bên ngoài, “Tôi còn sách ở bên kia.”

“Nhanh đi!” Mục Thiên Dương trừng cô một cái.

Cô lập tức chạy ra thư phòng, lấy đồ mang về.

Mục Thiên Dương ngồi vào bàn học, mở máy tính ra.

Uyển Tình chậm rãi đi tới, không biết nên ngồi ở đâu. Tuy rằng bàn học rất lớn, nhưng khí thế của hần còn lớn hơn. Hần ngồi kia nhưng kiến cho người ta có cảm giác cả cái bàn đều là của hần.

“Bên này.” Mục Thiên Dương gõ gõ vị trí bên tay trái hần, “Đừng cản ánh sáng của tôi.”

Uyển Tình thấy, liền ôm sách chuyển qua ngồi bên trái hần.

May mắn ghế trong thư phòng hần không chỉ có một cái, cô tiện tay kéo một cái ngồi xuống, mở tập ra chuẩn bị làm bài. Nhưng Mục Thiên Dương ngồi bên cạnh, làm cô không hiểu sao lại cảm thấy sợ hãi, như thể nào cũng tập trung không được, thỉnh thoảng sẽ nhìn hần một cái.

Mục Thiên Dương đang gõ bàn phím ngẩng đầu lên: “Làm sao vậy? Muốn tôi ăn em?”

“Anh” Uyển Tình suýt nữa ngất đi, hần như thế nào có thể nói lời này? Cô gấp đến độ mặt đều đỏ, ủy khuất đỏ hai mắt.

“Không muốn tôi ăn em thì em đừng nhìn tôi mãi thế.”

Uyển Tình cắn răng một cái, nói: “Anh ở trong này tôi không có cách nào tập trung được!”

“Vì cái gì?”

“Là Là âm thanh đánh máy tính của anh rất ồn.”

Mục Thiên Dương hung hăng trừng cô: “Mao Chủ Tịch dù hoàn cảnh nào cũng có thể đọc sách, điểm ấy em liền chịu được không được sao? Hoặc là làm bài, hoặc là để cho tôi ăn em, tự mình chọn!”

Uyển Tình sợ tới mức run lên, hoang mang rối loạn cầm lấy bút, cúi đầu nhìn vào sách.

29. Chương 29: Nói Dối

Ngày hôm sau, Uyển Tình lén nhét vào trong túi của cô một bộ quần áo. Sau khi tan học, cô đến WC thay đổi quần áo mới ra khỏi trường.

A Thành nhìn cô sững sốt một chút, tổng cảm thấy chỗ nào không đúng, một lát sau mới nhớ: “Tiểu thư, ngài sao lại thay đổi quần áo?” Muốn che vết hôn thì bộ đồ cô mặc buổi sáng kia cũng có thể che.

“Tổng giám đốc bảo anh hỏi?”

“Ách.” A Thành im lặng, “Tiểu thư, mời lên xe.”

Tình huống Từ Khả Vi đã tốt rất nhiều, Uyển Tình cuối cùng yên tâm một ít. Hai mẹ con hàn huyên một trận, Từ Khả Vi hỏi tình hình học tập. Uyển Tình lần này đã chuẩn bị kĩ lưỡng, em tai nói: “Có mấy môn đã học xong, bắt đầu ôn tập, còn những môn chưa hoàn thành chương trình thì ở học kỳ này nhất định sẽ học xong, dù sao đã là năm ba thì toàn bộ chương trình phần lớn là ôn tập. Tháng sau toàn quốc thi tốt nghiệp, bất quá không cần lo lắng, con cho dù nhầm mất lại cũng có thể làm được loại giỏi ẹ xem.”

“Bạn rộn như vậy?” Từ Khả Vi thở dài, “Vậy con không có việc gì dừng đến đây. Nơi này y tá rất tốt, con học tập quan trọng hơn!”

“Con biết.” Uyển Tình nói. Nhưng Từ Khả Vi vô luận như thế nào cũng không đồng ý để cô ở lại, hôm nay thăm bệnh chỉ có thể đến đây.

Kế tiếp hai ngày, Uyển Tình cũng đến bệnh viện, nhưng không có cùng Từ Khả Vi gặp mặt, chỉ dám núp ở chỗ tối lén quan sát, xác định bà không việc gì mới yên tâm ra về. Cho đến ngày thứ ba, cô mới xuất hiện ở phòng bệnh.

Từ Khả Vi nhíu mày: “Không phải bảo con dừng đến đây sao? Ta rất nhanh sẽ xuất viện!”

Uyển Tình làm nũng nói: “Mẹ, con lo lắng người a! Hai ngày không gặp, con nếu không đến thăm người, đi học sẽ không tập trung được!”

“Tốt lắm tốt lắm. Con chính là lấy cớ!” Từ Khả Vi không thể bắt lực nói. Đột nhiên, bà nâng mặt Uyển Tình lên, “Sao đôi mắt thâm quầng vậy?”

“A. Gần nhất bài tập hơi nhiều.” Uyển Tình chột dạ nói. Cô chẳng những phải bài tập, còn phải tự học chương trình học cô đã bỏ qua, mỗi ngày đều học cho tới khuya. Nhưng kinh khủng nhất là, kết thúc nhưng thứ này, còn phải đáp ứng nhu cầu của Mục Thiên Dương.

“Vậy sao con còn đến bệnh viện?!”

“Chỉ một lúc thôi.” Uyển Tình kéo tay cô, “Mẹ, con đang muốn cùng người thương lượng chuyện này.”

“Chuyện gì?”

” Chuyện học nội trú.” Đây là Mục Thiên Dương giao phó, cô nếu không làm thỏa, hẳn sẽ trực tiếp đem chuyện bọn họ cho ra ngoài ánh sáng.

“Nội trú?” Từ Khả Vi gạt đầu, “Đúng là học nội trú thời gian nhiều hơn, nhưng làm việc và nghỉ ngơi cũng càng quy luật hơn, lúc trước bởi vì ta, con bị trì hoãn rồi.”

Uyển Tình cười nói: “Không thể nào! Hiện tại vào nội trú vẫn kịp, trước kia cũng có thể. Đều là lão sư khẩn trương, giống như chúng con ngày mai phải thi vào đại học vậy, giao rất nhiều bài thi cùng bài tập, thậm chí còn chiếm luôn giờ tự học để giảng bài.”

Vào giờ tự học chủ nhiệm lớp nói cho của cô. Chủ nhiệm lớp đối cô kỳ vọng rất cao, nghe nói Từ Khả Vi đã phẫu thuật xong, liền khuyên cô vào thời gian thích hợp trở về trên lớp tự học, để theo kịp tiến độ.

Từ Khả Vi nói: “Vậy con chuyển trường đi, không cần lo lắng cho ta, sau vài ngày ta ra viện.”
“Vậy ngày mai con chuyển trường.” Uyển Tình nói, “Lúc người xuất viện, con tới đón người.”

30. Chương 30: Say Rượu

Mục Thiên Dương có buổi xã giao, Uyển Tình một người ăn cơm chiều. Đến nơi đây lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô ăn cơm một mình, cô cảm thấy không khí như vậy thoải mái không ít, ngay cả đồ ăn đều thơm hơn rất nhiều.

Bà Trương hỏi: “Tiểu thư hôm nay thêm ăn sao?” Bình thường cô chỉ ăn một chén cơm, hôm nay cứ nhiên ăn hai chén.

“Đó là đương nhiên.” Khi ở cùng Mục Thiên Dương lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng, tiêu hóa bất ổn. . . . Ai còn có tâm tư ăn cơm a?

Sau khi ăn xong, cô trở về thư phòng làm ra vẻ nghiệp.

Khi ở cùng Mục Thiên Dương, cô rất sợ hãi, căn bản không có cách nào chuyên tâm làm việc, cô rất sợ hãi sẽ giống như sắc lang bồ nhào tới. Dù sao trừ bỏ ở trên giường ra, ở phòng thay, phòng tắm, sofa ở phòng khách hẳn đều chạm qua cô, ở trong mắt cô, hẳn căn bản là người chẳng phân biệt được hoàn cảnh, ai biết hẳn có thể hay không ở thư phòng động thủ?

Cô có làm bài tập không xong, đối mặt với hắn lại nơm nớp lo sợ không thể chuyên tâm được, thời gian giải đề gấp hai lần bình thường thậm chí còn nhiều hơn. Nhưng vừa đến mười một giờ, hẳn sẽ không cô phép cô làm tiếp nữa mà bắt cô đi ngủ, căn bản mặc kệ cô có làm xong hay không.

Hiện tại cô đã hình thành phản xạ có điều kiện, khi hắn vừa tắt máy tính, cô liền thu thập sách vở, sau đó cùng hắn quay về phòng ngủ.

Hy vọng hắn hôm nay xã giao không trở về, Uyển Tình âm thầm cầu nguyện.

Rất nhanh, suy nghĩ của cô đã đổ bể từ trong nước. Lúc tiếng mở cửa vang lên thì cô đang giải một đề vật lý. Đang ở thời khắc mấu chốt, cô cau mày tiếp tục giải đề, không có ngẩng đầu.

Rất nhanh, mùi rượu phiêu tán tới đây. Gầm một tiếng, một kiện âu phục màu đen rơi trên bàn. Cô sợ run một chút, ngẩng đầu, thấy tóc Mục Thiên Dương có chút rối loạn.

Hắn giống như say.

“Mấy giờ?” Mục Thiên Dương một tay chống trên bàn học, cúi đầu, mùi rượu toả ra nồng nặc trên mặt nàng.

Cô nhìn hắn, khó chịu ghen tở ra một hơi, vội vàng cúi đầu đồng hồ.

Còn không có thấy rõ, hắn đột nhiên đem cô kéo đến: “Tôi đưa đồng hồ cho em, vì cái gì lại không mang?!”

“Tôi ——” Uyển Tình hoảng sợ, vội vàng đứng vững, “Tôi không phải đã nói sao? Mang đến trường không tốt.”

“Em dám cãi tôi?” Hắn hét lớn một tiếng, đem cô đặt trên bàn, tháo đồng hồ điện tử của cô xuống, đưa đến trước mắt cô, “Đây là mấy giờ?”

“Mười. Mười một giờ rồi.”

Ầm một tiếng, Mục Thiên Dương đồng hồ ném xuống mặt đất, nắm tóc của cô: “Tôi không ở đây, em dám không nghe lời?”

“Đau.” Uyển Tình quát to một tiếng, khóc đứng lên, “Tôi không phải cố ý. Tôi đang làm bài, không chú ý.”

“Vậy tôi nên phạt em thế nào đây?” Mục Thiên Dương đột nhiên buông lỏng tay, bạc môi kề sát lỗ tai của cô hỏi.

Uyển Tình thân mình phát run, cảm thấy tay hấn ở trên người mình sờ soạt, đã đoán được hấn ý đồ.

“Anh. Anh uống say.” Uyển Tình giãy dụa muốn đứng lên, “Chúng ta trở về phòng được không?”

“Tôi muốn ở trong này.” Hấn đặt cô lên bàn, mà cô đưa lưng về phía hấn. Hấn hôn lỗ tai của cô, chậm rãi xuống phía dưới, hôn đến cổ, bả vai...

” Anh.. Không cần như vậy.” Uyển Tình sợ hãi nói.

31. Chương 31: Tôi Đang Đợi Em Trả Lời

“Tôi đã sớm đã muốn như vậy.” Mục Thiên Dương bàn tay ra phía trước, cầm thứ mềm mại trước ngực cô, “Ngày đầu tiên em ngồi ở chỗ này, tôi đã muốn ở trong này ăn em!”

“Không cần ——” Uyển Tình khẽ gọi.

“Tôi đã nói gì?” Mục Thiên Dương khẩu khí không tốt hỏi, “Theo tôi, sẽ không bị thương cũng sẽ không đau!”

“Tôi.” Uyển Tình biết. Nếu không theo hấn, hấn sẽ dùng sức mạnh, không có bất kì khúc đạo đầu nào mà mạnh mẽ tiến vào cô, giống cường bạo. Đến lúc đó, thống khổ chỉ có thể là cô.

“Ngoan , em muốn tôi ăn em như thế nào?” Mục Thiên Dương dán sát vào lỗ tai của cô, giọng nói ôn nhu nhưng lại hỏi ra lời nói khó nghe.

Uyển Tình cắn môi, không tiếng động khóc.

“Muốn hay không?” Hấn nhẹ nhàng cắn lỗ tai của cô một chút, hai tay cao thấp phân biệt xoa nắn cô.

Uyển Tình run rẩy một chút, không nhịn được rên rỉ một tiếng.

Phản ứng này lấy lòng hấn, động tác hấn ôn nhu hơn không ít, thanh âm cũng mang theo sủng nịch: “Bảo bối. Tôi đang đợi em trả lời.”

“Muốn.”

“Em nói cái gì? Tôi còn không có nghe rõ.”

“Ách.” Uyển Tình khó chịu từ chối một chút, cảm thấy then nói, ” Muốn.”

“Quả nhiên là bảo bối của tôi!” Xoạt một tiếng, hấn xé toạt quần áo trên người cô, lửa nóng hôn lên lưng cô.

“Trở về phòng được không?” Uyển Tình hỏi.

“Nghe lời.” Mục Thiên Dương xoa đoá hoa giữa hai chân cô, “Bằng không, em biết hậu quả ——”

“Ồ.”

Đột nhiên, hấn tiến nhập cô ——

“A.” Uyển Tình quát to một tiếng, gắt gao nắm chặt lấy góc bàn học, “Nhẹ một chút. Van cầu anh.”

“Kêu cho tôi nghe, lớn tiếng lên!”

“Ừ. Ừ. A.”

Như thế qua hơn mười phút, Mục Thiên Dương lập người cô lại, đối diện cô lại đắm vào.

“Ừm. Không cần.”

“Ôm tôi!” Mục Thiên Dương mệnh lệnh.

Uyển Tình hai mắt nhắm lệ mông lung nhìn hần, chậm rãi đưa tay vòng lên vai hần.

“Ôm chặt một chút.” Mục Thiên Dương ôm lấy cô, rời khỏi bàn học.

Uyển Tình vội vàng ôm chặt hần, sợ rơi trên mặt đất.

“Thực ngoan.” Hần hôn trên mặt cô một chút, cứ như vậy ôm cô trở về phòng.

“Anh.” Uyển Tình thấy cô đi ra khỏi thư phòng, then đến muốn chui xuống đất. Sợ hãi có người xuất hiện, chỉ có thể cắn chặt răng không dám phát ra tiếng.

Đi vào phòng ngủ, hần để cô ở trên cửa, bắt đầu tiến lên một vòng.

Tiếp theo, lại đến trên giường, xong lại đến phòng tắm.

Chờ hần dừng lại, cô đã muốn mệt đến không thể nhúc nhích.

Ngày hôm sau khi thức dậy, hần không ở phòng. Cô xuống lầu mới phát hiện, đã mười giờ ! Đến muộn rồi!

Vội vàng vội vội thu thập sách vở, kêu A Thành lái xe đưa mình tới trường, A Thành lại nói: “Tổng giám đốc đã cho xin phép người, tiểu thư ở nhà nghỉ ngơi là tốt rồi.”

“Tôi muốn đi đi học!”

A Thành khó xử nhìn cô: “Đây là mệnh lệnh của tổng giám đốc, tôi không dám cãi lời.”

Uyển Tình sững sốt trong chốc lát, lấy di động ra gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương.

“Alo?” âm thanh thản nhiên của Mục Thiên Dương truyền đến, tuy rằng chỉ là alo nhẹ nhàng, đã có một cỗ khí thế nói không nên lời.

Uyển Tình có chút co rúm lại, cố gắng lấy thêm can đảm nói: “Tôi muốn đi học.”

Mục Thiên Dương trầm mặc, vài giây sau trực tiếp cúp điện thoại, cái gì cũng chưa trả lời cô.

Uyển Tình không biết làm sao, di động của A Thành lại vang lên. Hần nhận, dạ hai tiếng, cúp điện thoại nói: “Tiểu thư, mời lên xe, tổng giám đốc bảo tôi đưa người đi.”

Uyển Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng lên xe.

32. Chương 32: Tầng 32

Ô tô đi đến một đoạn đường phồn hoa, con đường này căn bản không phải đường cô đi học! Uyển Tình hỏi A Thành: “Đi đâu đây?”

A Thành mắt nhìn phía trước, quy củ nắm tay lái: “Tổng giám đốc bảo tôi đưa người đến văn phòng hần.”

“Văn phòng? Nhưng mà tôi muốn đi học.”

“Đây là tổng giám đốc ra lệnh.”

“.”

Uyển Tình tức giận đến không kiềm chế được, lập tức đẩy ra cửa xe muốn nhảy xuống. A Thành vội vàng kêu lên: “Tiểu thư, người bình tĩnh một chút! Sắp đến giữa trưa, hiện tại mà đến trường cũng tan học rồi. Tổng giám đốc chắc là muốn cùng người ăn cơm trưa, nếu cơm nước xong hần đồng ý cho người đi học, người còn có thể học lớp buổi chiều.”

Uyển Tình ngẩn ra, biết hần nói đúng, nhưng trong lòng chung quy vẫn không thoải mái. Mục Thiên Dương rõ ràng là cố ý, tóm lại hần muốn hại đắc mình không thể thi đậu được!

Uyển Tình trong lòng phẫn nộ, nhưng không thể không nhận xuống loại phẫn nộ này.

Ô tô rất nhanh dừng ở trước cửa tập đoàn Mục thị. Tập đoàn Mục thị tổng cộng có hơn 30 tầng, tất cả công nhân của tập đoàn đều làm công ở trong này, làm ở tầng càng cao, tự nhiên càng được coi trọng, càng có tiền đồ trong công việc. Tập đoàn ngoài văn phòng, còn có nhà ăn cho công nhân, phòng tập thể thao.

Uyển Tình đứng ở trước tập đoàn, nhìn cửa ra vào trang trọng nghiêm túc, cảm thấy mình chỉ như một hạt bụi nhỏ bé.

“Tiểu thư, tôi đưa người vào.” A Thành nói.

Đi vào tập đoàn, bảo an cùng nhân viên ngay đại sảnh đều nghi hoặc nhìn Uyển Tình. Uyển Tình có chút không được tự nhiên, chỉ có thể cứng ngắc theo sát A Thành.

Thang máy dừng ở tầng 32, thang máy mở ra, A Thành nói với Uyển Tình: “Tiểu thư, tới rồi.”

Uyển Tình hỏi: “Người không đi vào sao?”

“Tôi xuống dưới lầu trông xe.” Hắc nói.

Uyển Tình đành phải một mình ra khỏi thang máy. Bên ngoài là hành lang, trống trải im lặng, nhìn không thấy một bóng người. Uyển Tình nghe được phụ cận có tiếng động, đi qua theo bản năng, nhìn thấy một cái văn phòng, có mấy người đang làm việc.

Cô khấn trương chà sát góc áo, đi đến lối vào hơn hé ra nói: “Xin cho hỏi.”

Một nữ nhân đang làm việc ngẩng đầu lên, thấy cô không phải người trong công ty, sững sốt: “Cô tìm ai?”

“Tôi. Tôi tìm Mục Thiên Dương.”

Nữ nhân cả kinh: “Tổng giám đốc? Cô là ai, cô có hẹn trước không?”

“ Giống như không có đi.”

Nữ nhân càng thêm kinh ngạc, vốn muốn mắng một chút hoặc là không thèm để ý tới, nhưng vừa nghĩ đến, nếu đến được 32 thì không phải là người bình thường.

“Xin chờ một chút.” Nữ nhân cầm lấy điện thoại nội tuyến, ” Lý thư ký, ở cửa có người tìm tổng giám đốc.”

Nói xong, Uyển Tình chỉ thấy nữ nhân sau bàn làm việc phía xa xa nhìn về phía này, phía sau cô là một cánh cửa bên trên có một tấm bản màu vàng —— phòng tổng giám đốc.

Uyển Tình vừa thấy, sững sờ đi tới.

Lý thư ký đánh giá cô một lát, đương nhiên cũng biết người bình thường không thể đến được tầng 32. Nếu đã đến đây, vẫn là cẩn thận thì hơn. Cô cầm lấy máy điện thoại nội bộ, hỏi: “Tiểu thư xưng hô như thế nào?”

“Đinh Uyển Tình”

” Xin chờ một chút.” Lý thư ký gọi vào phòng tổng giám đốc, ngọt ngào nói, “Tổng giám đốc, có vị Đinh Uyển Tình tiểu thư tìm ngài.”

Cũng không biết bên kia nói gì, cô sững sốt, kinh ngạc nhìn Uyển Tình, sau đó buông điện thoại, cung kính đứng lên: “Đinh tiểu thư, tổng giám đốc mời người đi vào.”

Uyển Tình không có biểu tình gì, trực tiếp đi đến cửa phòng tổng giám đốc, đẩy cửa ra đi vào.

33. Chương 33: Thư Tình

Phòng tổng giám đốc rất lớn, cô không kịp thưởng thức. Bởi vì cô vừa vào cửa, đã nghe thấy âm thanh của Mục Thiên Dương: “Lại đây.”

Tập trung nhìn vào, Mục Thiên Dương ngồi ngay bàn làm việc, sau lưng hắn là một cái cửa sổ sát đất, phóng mắt nhìn, cả một quang cảnh thành phố hiện ở trong mắt. Hắn ngồi ở trên đỉnh thành thị, thật khí phách!

Ban đêm, trong thư phòng hắn so với khí chất lúc bấy giờ, thật không hiểu ôn nhu hơn bao nhiêu lần.

Nhưng đối cô mà nói, vô luận loại Mục Thiên Dương nào, đều khiến cô sợ hãi. Hấn hiện tại cũng không sẽ làm cô sợ hãi hơn, bởi vì cô đối hấn sợ hãi là không thể phân biệt nặng nhẹ, chỉ là có hoặc không có. Về phần trình độ, đại khái không người nào có thể nào được.

Ngoan ngoãn đi đến trước mặt hấn, hấn đưa tay nắm lấy tay cô, cầm lên tay cô nhìn nhìn, mập mờ vuốt ve đầu ngón tay của cô: “Ăn điểm tâm sao chưa?”

“Không có.”

“Vì cái gì không ăn?”

“Tôi tỉnh lại đã mười giờ rồi, chuẩn bị đi học.”

Hấn liếc nhìn cô một cái: “Ăn xong cơm trưa, tôi cho em đi học.”

Cô vui vẻ: “Vâng.”

Đột nhiên, hấn ôm cô lên trên đùi.

Cô từ chối một chút, sợ kháng cự sẽ làm hấn phản cảm. Vạn nhất hấn mất hứng, không ỉnh đi học làm sao bây giờ? Lập tức, cô không dám lại cự tuyệt, ngồi cứng ngắc. Nghĩ thầm rằng, nếu hấn phải ở trong này giữ lấy cô, liền tùy hấn đi.

Tay hấn ở trên lưng cô lưu luyến, đẩy áo sơ mi ra thăm dò vào, một bên hôn hai gò má của cô: “Bảo bối.”

“Ừm.” Cô thật sự không thích hấn gọi mình là bảo bối, cô cũng không phải là người vô danh.

“Hôn tôi.”

Uyển Tình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hấn. Vài giây sau, cô nghe lời hôn lên môi hấn.

Môi hấn rất mỏng, hơi lạnh, có chút lạnh nhạt.

Thật sự là không biết hôn như thế nào, sợ hấn không hài lòng, cô thật sự hôn cố gắng, dùng hết tưởng tượng của mình, nhớ lại tình huống hấn hôn mình, học theo.

Tựa hồ, không phải như thế. Cô càng hôn càng nhanh, cũng không thấy hấn có phản ứng, nghĩ mình làm không tốt.

Đột nhiên, hấn đẩy cô ra đứng lên: “Đi thôi.”

Uyển Tình sửng sốt mới hồi phục tinh thần lại một chút, đi theo hấn rời khỏi văn phòng. Cô đều cúi đầu dọc theo đường đi, không dám cho người ta thấy mặt mình. Sau khi lên xe, hấn nâng cằm của cô lên, cười nói: “Vừa mới rồi không tồi.”

Lập tức, sắc mặt của cô bạo hồng.

Hấn hôn hôn cô, xem như tưởng thưởng.

Buổi tối, lúc cô làm bài, hấn giống như nhàm chán, cầm lấy sách của cô lật xem. Cô nhìn một cái, cũng không dám hỏi hấn đang làm cái gì, liền mặc kệ hấn.

Đột nhiên, hấn từ trong sách rút ra một tờ giấy, hỏi: “Đây là cái gì?”

Uyển Tình đương nhiên không biết là cái gì, vươn tay định lấy. Hấn né ra, nhìn chăm chú vào cô, hai mắt nhìn không ra cảm xúc. Uyển Tình lòng tràn đầy không yên, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hấn bật cười: “Chọc em thôi, làm bài tiếp đi.”

Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn ánh mắt hấn không khỏi có chút nén giận. Cư nhiên dọa cô.

Cô đương nhiên không dám rống hấn, đành phải tiếp tục làm bài.

Mục Thiên Dương nhếch miệng, cầm tờ giấy kia nghiêm túc nhìn, một lát sau đem nó ném vào ngăn kéo, tiếp tục đọc sách.

Ngày hôm sau, Uyển Tình đến trường, học một cái nam sinh trong lớp học đi tới, hỏi: “Đình Uyển Tình, cái kia.”

“Gi vậy?” Thấy đối phương muốn nói lại thôi, cô không khỏi nghi hoặc.

Nam sinh cố lấy dũng khí hỏi: “Tớ đưa cho cậu một lá thư, cậu có xem không?”

Uyển Tình sửng sốt, không biết vì cái gì nghĩ đến tờ giấy tối hôm qua kia, có chút dọa trụ: “Thư gì?”

“Tớ. Tớ kẹp ở trong sách vật lý của cậu.”

“Vật lý?” Mục Thiên Dương tối hôm qua xem chính là sách vật lý! Cô kêu to, “Cậu viết cái gì? !”

Nam sinh dọa trụ: “Liền. Liền. Tớ hỏi cậu muốn hay không làm bạn gái tớ a! Cậu không thấy sao?”

34. Chương 34: Cậu Hại Chết Tớ Rồi

Uyển Tình đứng vọt lên, giận không thể át: “Tớ đương nhiên không thấy! Nó bị mẹ tớ nhìn thấy! Cậu. Cậu hại chết tớ rồi!”

“A.” Nam sinh hoàn toàn ngây người, hắn đây là cái vận khí gì a?

Bởi vì Đình Uyển Tình nhận được thư tình là trực tiếp ném vào thùng rác, hắn mới nghĩ đến dùng phương pháp này, không cần gói trong phong thư, mà là kẹp trực tiếp ở trong sách cô. Cô nếu nhìn thấy có một tờ giấy ở trong sách, khẳng định sẽ mở ra đến xem đi? Ai biết, cô không thấy được, cứ nhiên còn bị mẹ cô nhìn thấy!

Hắn nuốt nuốt nước miếng, hỏi: “Kia. Cho dù không thấy, cậu. Cậu có đồng ý không?”

Còn hỏi cô có đồng ý hay không? Uyển Tình phát hỏa: “Tớ không muốn!”

Thoáng chốc, toàn bộ người ở gần đó đều nhìn bọn họ. Một lát sau, có nam sinh ồn ào: “Ngụy Lâm Thư, cậu rốt cục thổ lộ sao?”

Nam sinh mặt đỏ lên, tức giận nhìn Uyển Tình: “Cho dù không đồng ý cũng đừng hét lên chứ?” Nói xong bước đi.

Uyển Tình so với hắn càng tức giận, vỗ bàn ngồi xuống, vùi đầu khóc lên. Xong đời. Mục Thiên Dương tối hôm qua không phát hỏa, có thể hay không hôm nay xử cô?

Tan học, Uyển Tình liền không ngừng chạy vội ra bên ngoài. Mới ra cửa trường, Ngụy Lâm Thư đẩy xe đạp ngăn ở trước mặt cô: “Đình Uyển Tình ——”

“Cậu còn muốn làm cái gì?” Uyển Tình không kiên nhẫn hỏi.

“Thực xin lỗi.” Ngụy Lâm Thư nói. Tuy rằng lúc trước bị cô cự tuyệt thật mất mặt, nhưng hắn suy nghĩ một chút, cần phải hướng cô giải thích: “Cái kia. Tớ không nghĩ tới sẽ bị mẹ cậu nhìn thấy. Nếu bà ấy không hiểu, tớ có thể giúp cậu giải thích, đã nói là tớ giải thích tốt lắm.”

“Loại chuyện này cậu không giúp được đâu!” Nếu Mục Thiên Dương nghĩ cô đến trường học luyện ái, không biết sẽ thu thập cô như thế nào.

Ngụy Lâm Thư thần sắc phức tạp nhìn cô: “Tớ. Tớ không phải hay nói giỡn. Tớ là nói, tớ sẽ giải thích như vậy với mẹ cậu.”

“Cậu đừng quan tâm.” Uyển Tình nói, “Sang năm phải thi vào trường đại học tốt, cố gắng đọc sách đi.”

Nói xong, cô xoay người bước đi. Ngụy Lâm Thư kéo cô lại: “Vậy sau khi thi vào trường đại học thì sao?”

“Cậu buông tay!” Uyển Tình thét chói tai. Bởi vì cô nhìn thấy xe đối diện ở đường cái, là A Thành tới đón cô. Cô cuống quýt bỏ Ngụy Lâm Thư ra, vội vàng vàng chạy tới, dùng sức mở cửa xe ghế phụ lái.

A Thành quay cửa kính xe xuống: “Tiểu thư ——”

“Anh không cần nói cho hần!” Uyển Tình vội la lên, “Kia chỉ là bạn cùng lớp học, không có gì ——”

A Thành ngơ ngác nhìn cô, một lát sau quay đầu ra phía sau.

Uyển Tình chần động, nhìn theo hần, thấy Mục Thiên Dương ôm ngực ngồi ở chỗ kia, vênh váo hung hăng. Cô thở hốt vì kinh ngạc, thiếu chút nữa bị dọa ngất.

“Đình Uyển Tình ——” Ngụy Lâm Thư đuổi theo, thấy chiếc xe xa hoa có rèm che, nghi hoặc hỏi, “Cậu đang làm cái gì?”

“Cùng cậu không quan hệ!” Uyển Tình giận dữ một tiếng, đi xuống phía sau ngồi vào.

Chỉ có trong nháy mắt, Ngụy Lâm Thư thấy Mục Thiên Dương ngồi ở bên trong. Mục Thiên Dương lạnh lùng nhìn hần một cái, làm hần sợ tới mức không thể động đậy. Còn không có phản ứng lại, xe đã chạy đi rồi.

Kỳ quái. Đình Uyển Tình trong nhà không phải rất nghèo? Mẹ cô sinh bệnh không có tiền phẫu thuật, lão sư còn gọi bạn học quyên tiền giúp đỡ, như thế nào có xe tốt như vậy tới đón cô?

35. Chương 35: Tức Giận Đến Không Rõ Ràng

Trong xe ngột ngạt, không ai nói chuyện. Uyển Tình ngồi cứng đờ, không nhúc nhích. Đột nhiên, Mục Thiên Dương hỏi: “Hần chính là Ngụy Lâm Thư?”

“Anh biết như thế nào?” Uyển Tình ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Mục Thiên Dương lại thản nhiên không có biểu tình: “Lá thư đó có đề tên”

Uyển Tình thấy biểu tình hần thanh thản, cũng không giống như sinh khí, cũng yên lòng lại. Có lẽ ở trong mắt hần, điều này căn bản không đáng giá nhắc tới đi? Hần muốn chỉ là thân thể của nàng, chứ không phải cảm tình, tại sao phải tức giận?

“Hần viết cái gì?” Cô hỏi.

“Em đoán đi?” Hần bí hiểm cười.

Uyển Tình bị hần cười đến lưng run lên, lòng lại treo lên. Xem ra, hần chính là tức giận đến không rõ ràng.
.....

Xuống xe, hần nói với A Thành: “Chuyển trường cho tiểu thư!”

Uyển Tình sửng sốt, ngơ ngác nhìn hần, cũng không dám phản đối. Quả nhiên, tức giận đến không rõ ràng a.

A Thành cũng sửng sốt, hỏi: “Chuyển đến đâu?”

“Chỗ nào tốt thì chuyển vào!” Mục Thiên Dương nói xong, đi vào biệt thự.

Uyển Tình đi theo vào, đem sách đặt một bên, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một lát sau, bà Trương bùng cả phê lại đây, cô lập tức nhận lấy: “Tôi đến đi.”

Bà Trương giao cả phê cho cô, cô bùng đến trước mặt Mục Thiên Dương, nói: “Cà phê của anh.”

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, đưa tay tiếp nhận cà phê: “Đi làm bài tập đi.”

Uyển Tình sửng sốt, không rõ hần sao nói chuyện tốt như vậy, cầm lấy sách liền hướng chạy lên lầu. Làm bài tập nửa giờ, đột nhiên nhớ tới lá thư đó. Cô nhìn ra cửa, Mục Thiên Dương hần là sẽ không tiến vào, bởi vì lúc này hần đều ở phòng cách vách tập thể hình.

Cô đứng lên, đi đến ngay chính giữa bàn học, mở ngăn kéo ra——

Kỳ quái, rõ ràng thấy hần để ở trong này, như thế nào không có?

Tìm khắp từng ngăn kéo một lần, vẫn không có. Cô đang sốt ruột, đột nhiên nghe tiếng nói: “Muốn nhìn một chút Ngụy Lâm Thư thổ lộ như thế nào sao?”

“A ——” Uyển Tình nhảy dựng lên, phanh đóng ngăn kéo, quay đầu lại chỉ thấy Mục Thiên Dương đứng trước mặt.

Hắn mặc một cái sơ mi màu trắng, ngực ướt đẫm mồ hôi, cổ cùng cánh tay trên đều chưa khô mồ hôi. Hắn như vậy, so với bình thường nhiều hơn một cỗ dương khí, thậm chí. Có chút gợi cảm. Uyển Tình nhìn cơ thể lộ ra hắn, có chút sợ hãi. Hắn. Sẽ không đánh cô chứ?

“Em thích hắn?” ánh mắt hắn nguy hiểm nheo lại, tới gần cô.

Uyển Tình lắc đầu: “Tôi. Tôi chỉ là tìm một phần bút ký.”

“Bút ký?”

“Tôi nhớ rõ có một quyển bút ký kẹp ở trong sách... Tìm không thấy.” Uyển Tình khẩn trương nói, “Có thể. Có thể là anh ném đi rồi... Tôi.”

Hắn đột nhiên chắn trụ cô ở dưới: “Nói dối!”

“Tôi không có.” Uyển Tình ánh mắt đỏ lên, rớt lệ xuống, “Tôi thật sự sẽ không làm được bài tập đó. Cho nên. Cho nên mới đi tìm bút ký.”

Hắn buông ra cô, ném khăn lông lau mặt lên bàn, ngồi vào vị trí của cô: “Lại đây!”

Uyển Tình không rõ cho nên đi qua, hắn một tay ôm lấy cô để trên đùi, cầm vuốt ve đỉnh đầu của cô, ôn nhu hỏi: “Cái đề nào?”

“A?”

“A cái gì a? Tôi hỏi em đề nào!”

“.” Hắn. Hắn kêu cô đọc đề sao? Uyển Tình trong lòng kinh ngạc một trận, sững sờ chỉ vào cuốn đề thi, “Đề này.”

36. Chương 36: Chuyển Trường

Mục Thiên Dương cầm lấy bài thi nhìn một lần, cầm sách vật lý lật lật, nhìn trang nào đây hai phút, đặt bút lên giấy nháp viết. Viết xong, ném cho Uyển Tình: “Như vậy đúng không?”

Uyển Tình sững sờ nhìn, sững sờ gật đầu: “Giống như là.” Cô nghi hoặc liếc hắn một cái, “Anh. Anh như thế nào làm được?”

Mục Thiên Dương liếc cô một cái: “Tôi cũng đọc qua sách trung học!”

“Nga.”

“Còn không mau làm?” Hắn nói, ở sau gáy cô hôn một chút, âm thanh đột nhiên trở nên ôn nhu, “Làm xong bài này rồi ăn cơm chiều.”

“Tốt.” Uyển Tình cầm bút lên, cảm giác được tay hắn đang ở ngay eo của mình, có chút không được tự nhiên. Cẩn chặt răng, nói hắn buông ra, nhưng ngay lập tức loại bỏ đi ý niệm này trong đầu, an vị ở hắn trên đùi giải đề.

Làm xong, Mục Thiên Dương lấy bút từ trong tay cô ra, lửa nóng trên môi dừng ở trên cổ cô.

“Mục tiên sinh.”

“Trước đi theo giúp tôi tắm rửa.” Hắn hôn hai cái, ôm lấy cô, một đường đi vào phòng tắm.

Hắn tự nhiên không phải phải tắm rửa đơn giản như vậy, một bên cởi quần áo một bên đem Uyển Tình sờ tới sờ lui. Sau khi cởi sạch, hai người nằm trong bồn tắm lớn, Uyển Tình dựa vào hắn, lúc hắn vuốt ve mình, cũng đưa tay vuốt ve hắn.

Hắn tựa hồ cũng không phản đối, lá gan của cô liền lớn hơn một chút, sờ xong ngực đi xuống bụng, sờ dọc một đường đi xuống. Hắn bình thường luôn yêu cầu cô làm như vậy, yêu cầu cô nắm phần cứng rắn của hắn. Hôm nay, không cần hắn hạ lệnh, cô đã chủ động làm.

Mục Thiên Dương hưởng thụ trong chốc lát, ở bên tai cô hỏi: “Phạm sai nên chủ động như vậy?”

Uyển Tình theo bản năng trụ tay về: “Tôi không có.”

“Ừ? Còn không có?” Hắn thất lưng hướng về phía trước một chút, phần cứng rắn đó lại đụng phải bàn tay nhỏ bé của cô.

Uyển Tình lại rút một chút, cúi đầu nói: “Tôi không có phạm sai lầm...”

“Vậy em chột dạ để làm chi?”

Uyển Tình cắn môi. Cô không phải chột dạ mà là sợ hãi. Cô ngập ngừng nói: “Còn không phải anh.”

“Tôi làm sao vậy?”

“Anh.” Cô cũng không nói ra được, cô nào dám phê bình hắn?

Hắn cầm tay cô, kéo đến giữa hai chân mình: “Chủ động một chút, bảo bối. Làm cho tôi thư thái, tôi sẽ không trừng phạt em.”

Uyển Tình bả vai hơi hơi phát run, nắm chặt phân thân của hắn, bộ đưa tay lên xuống.

Ngày hôm sau, hắn chuyển trường cho Uyển Tình. Sách của Uyển Tình cơ bản đều đang để ở trường, hắn đưa cô đến lấy. Trên đường, Uyển Tình lo lắng hỏi: “Bị mẹ tôi biết làm sao bây giờ?”

“Em không phải cái gì đều đổ cho ba sao?” Hắn lạnh lùng liếc cô một cái.

Uyển Tình chột dạ nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Cuối cùng nghi hoặc, cô vì cái gì phải chột dạ a?

Lúc đến trường học, vừa đúng là thời gian tan học. Mọi người thấy cô thu thập đồ vật này nọ, đều lại đây hỏi là chuyện gì đã xảy ra. Cô cười cười: ” Ba tớ chuyển trường cho tớ.”

“Chuyển trường? Vì cái gì?”

“Chuyển đến đâu ?”

“Đều là trường cấp ba , chắc là trường học kia rất tốt đi? So với trường này tốt hơn à!”

Cô không có giải thích, thu thập sách thật tốt, trên lưng đeo một bao, trên tay bế một chồng, cười nói: “Hẹn gặp lại.”

Đi khỏi phòng học, vừa lúc tiếng chuông vang lên. Chỉ có vài giây, từ cầu thanh cho đến hành lang đều trở nên dị thường im lặng, sau đó cả vườn trường đều im lặng .

Cô ôm sách, chậm rãi xuống lầu, đột nhiên nghe sau lưng truyền đến âm thanh: “Đình Uyển Tình.”

Nghe ra là âm thanh của Ngụy Lâm Thư, cô sửng sốt một chút, cũng không có quay đầu lại. Ngụy Lâm Thư vừa thấy, vội vàng đuổi theo nói: “Tớ đưa cậu đi ra!”

37. Chương 37: Đánh Một Chút

“Không cần!” Uyển Tình không kiên nhẫn nói, “Cậu trở về học đi.”

Ngụy Lâm Thư có chút xấu hổ: “Những quyển này rất nặng, tớ cảm giúp cậu, đưa đến cửa trường.”

“Thật sự không cần!” Uyển Tình bước nhanh xuống lầu.

Hắn sửng sốt một chút, đuổi theo: “Cậu chuyển trường, liên quan với tớ sao?”

Uyển Tình đứng lại, quay mạnh đầu lại: “Cậu cho là cậu là ai? !”

Ngụy Lâm Thư mặt đỏ lên, xoay người bước đi.

Uyển Tình hít sâu một hơi, đi xuống lầu, lúc quẹo cua, thấy Mục Thiên Dương đứng ở phía dưới cầu thang hút thuốc, sợ tới cô mức làm đổ hết sách trên tay. Bùm bùm, tiếng vang phát ra rất lớn.

Mục Thiên Dương thả khỏi một hơi, thản nhiên nhìn cô một cái. Nhưng chỉ một cái liếc mắt lười biếng này, làm cho cô đứng ngồi không yên.

“Uyển Tình ——” phía trên bỗng nhiên truyền đến tiếng chạy bộ, Ngụy Lâm Thư quay trở về, “Cậu làm sao vậy?”

Mục Thiên Dương nhìn Uyển Tình, tựa tiểu phi tiểu, Uyển Tình như rơi vào hầm băng, ngây người bất động.

Ngụy Lâm Thư thở hồng hộc chạy đến bên người cô, thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Làm tớ sợ muốn chết, tớ còn tưởng cậu bị té chứ ——”

Uyển Tình tuyệt vọng hít một hơi, oán hận nhìn hấn: “Cậu tới làm gì?”

“Tớ.” Ngụy Lâm Thư nhìn đến biểu tình của cô, có chút thương tâm. Đột nhiên, hấn thấy Mục Thiên Dương, nghi hoặc nhìn cô một cái, “Hấn là.”

Uyển Tình không để ý đến hấn, cúi đầu nhặt sách.

Hấn gãi đầu, hình như là nam nhân ngày đó trong xe, lúc ấy hấn không thấy rõ, cũng không dám khẳng định. Bất quá xem khí chất, thật sự là người không cùng một thế giới với bọn họ, hấn là không phải người mà Uyển Tình nhận thức đi.

Hấn ngồi xổm xuống, giúp Uyển Tình nhặt sách. Uyển Tình đẩy mạnh hấn ra, rống to: “Cậu đi đi!” Hấn hại cô còn chưa đủ sao?

Ngụy Lâm Thư không kiên nhẫn nói: “Tốt xấu chúng ta là bạn cùng lớp, cậu không thể để tớ giúp cậu sao? Đỉnh Uyển Tình, cậu không nói tình cảm như vậy sao?”

“Tôi không nói tình cảm như vậy đấy thì sao!” Hấn hại chết cô mới cam tâm sao?

Ngụy Lâm Thư chán nản, nhất thời không biết nên ném toàn bộ sách lên người cô, hay là tiếp tục giúp cô nhặt đây. Hấn sao lại thích cô? Một nữ sinh không đáng yêu như vậy? !

Mục Thiên Dương đột nhiên đi lên, hỏi: “Cậu thích Uyển Tình?”

Uyển Tình thân mình cứng đờ.

Ngụy Lâm Thư gấp rút đứng lên, không hiểu sao có chút sợ hãi: “Anh là? Anh là thân thích. của Uyển Tình?”

Mục Thiên Dương gật đầu: “Tôi là anh của em ấy.”

Uyển Tình hơi há mồm, giữ chặt hấn: “Tôi sẽ lập tức thu thập tốt!”

“Để bạn em giúp em đi.”

Uyển Tình ngẩn ngơ, không biết hấn có ý tứ gì. Ngụy Lâm Thư cũng rất cao hứng, bay nhanh nhặt sách lên, lại không biết nên đưa cho ai. Biểu tình của bọn họ thật quái dị.

Mục Thiên Dương ôm sách qua, cười nhạt: “Học cho tốt, đừng nhớ thương Uyển Tình .”

Ngụy Lâm Thư ngẩn ngơ.

Mục Thiên Dương mỉm cười, lôi kéo Uyển Tình rời đi.

Lên xe, hấn ném mạnh sách về hướng Uyển Tình. Uyển Tình co rúm lại một chút, nhưng cũng không dám tức giận dù chỉ một chút.

“Chỉ còn một chút thời gian, em cũng muốn khanh khanh ta ta? !”

“Tôi không có!” Uyển Tình lớn tiếng phản bác.

“Còn dám mạnh miệng? !” Mục Thiên Dương nổi giận.

Uyển Tình nắc một chút, không dám nói .

Mục Thiên Dương lấy thuốc lá ra hút, nói với A Thành: ” Cái thằng nhóc kia gọi là Ngụy Lâm Thư, tan học tìm vài người, bắt hấn lại rồi đánh một trận cho tôi!”

Uyển Tình cả kinh, ngẩng đầu nhìn hấn.

“Như thế nào? Luyến tiếc?” Mục Thiên Dương hừ lạnh, lại nói với A Thành, “Cha mẹ hấn làm cái gì, cũng dạy dỗ thật tốt cho tôi! Con của bọn họ được dạy dỗ không tốt, cư nhiên dám để ý nữ nhân của tôi!”

38. Chương 38: Bị Đánh

Uyển Tình nhịn không được nói: “Cho dù anh dạy dỗ hấn, lại trừng phạt cha mẹ hấn làm gì?”

Mục Thiên Dương giận dữ, mạnh ném thuốc lá xuống đất, tát cô một bạt tai, đề cô lên ghế dựa: “Em nói cái gì? Em đang nói cái gì với tôi? !”

Uyển Tình bị hấn đánh mông , khóc lớn: “Tôi chưa nói cái gì. Đau! Anh thả tôi ra.”

“Còn dám kêu đau?” Mục Thiên Dương đề đầu cô lại, tàn bạo nói, “Em là nữ nhân của ai? Ai cho em cùng nam nhân khác câu kết làm bậy?”

“Tôi không có.” Uyển Tình nghẹn ngào nói, “Là hấn.”

“Một cây làm chẳng nên non, em dám nói em không quyến rũ hấn sao?”

“Tôi không có!” Uyển Tình hô to, “Tôi không có.”

“Tôi đây giáo huấn hấn, em lại đau lòng cái gì?”

“Tôi không.” Uyển Tình khóc ròng nói, “Tôi sai rồi. Tôi sai rồi. Tôi không bao giờ ... nói nữa, anh thả tôi ra đi.”

“Hiện tại biết sai rồi, sao không nhận lỗi sớm đi?”

“Tôi không bao giờ ... nữa.” Uyển Tình khóc lớn.

Hấn nhìn cô, tay buông lỏng một chút: “Nói, vì cái gì cầu tình cho hấn? Em thích hấn?”

“Hấn là bạn của tôi.”

Mục Thiên Dương lạnh lùng, không nói.

Uyển Tình sợ run một chút mới phản ứng lại, mình tựa hồ lại nói không đúng rồi, lập tức nói: “Tôi không thích hấn. Tôi cũng không biết hấn vì cái gì thích tôi. Anh muốn đánh liền đánh đi.”

Mục Thiên Dương kéo cô ngồi lên, một cước đạp tắt tàn thuốc trên thảm.

Uyển Tình tựa vào cửa xe trên, ngẩng đầu, cả da đầu run lên.

Mục Thiên Dương trừng mắt: “Lại đây!”

Uyển Tình vội vàng đi qua, va chạm làm sách rơi lả tả. Mục Thiên Dương nâng cằm của cô lên, phát hiện khoé miệng cô có vết máu, hấn là do một cái bạt tai vừa rồi. Hấn thở dài: “Em chọc tôi làm gì? Tôi bình thường thương em không đủ sao, em làm chi phải chọc tôi sinh khí?”

“Tôi sai lầm.”

“Em ý vào tôi đối tốt với em một chút, liền dám chống đối tôi phải không?”

Uyển Tình vội vàng lắc đầu.

Hấn hung hăng hôn cô một chút: “Về sau phải nghe lời, bằng không tôi sẽ không thương em nữa.”

“Ừ.” Uyển Tình nức nở.

Hắn ôm lấy cô, ôn nhu nói: “Ngoan, hôm nay không đi học, ở nhà nghỉ ngơi hai ngày. Không sai biệt mẹ em lắm phải xuất viện đi?”

“Phải” Uyển Tình thân mình phát run, hắn sẽ không phải không cho cô về nhà đi?

“Nhìn biểu hiện gần nhất của em.” Hắn nói đến thế bỗng ngừng lại.

Uyển Tình sắc mặt tái nhợt, quả nhiên. Quả nhiên.

Cô phải biểu hiện như thế nào? Mỗi ngày cời hết ở trên giường chờ hắn sao? Hắn đã ngủ với cô vô số lần, bộ dạng như vậy tựa hồ cũng không ngạc nhiên.

Đưa Uyển Tình về biệt thự, Mục Thiên Dương phải đến công ty. Uyển Tình ngồi trên sofa đến hết trưa, thẳng đến lúc nghe tiếng ô tô, biết hắn đã trở lại, vội vàng chạy tới cửa trước.

Đứng trong chốc lát, Mục Thiên Dương tiến vào, nhìn cô sững sờ. Cô vội đưa dép lê tới trước mặt hắn, khẩn trương nhìn hắn. Hắn nhìn cô một lát, đưa tay ở trên mặt hắn vừa sờ, vừa béo má, đau đến cô co rụt lại.

Hắn hung hăng bỏ ra tay, đá dép lê văng ra, cũng không quay đầu lại.

Hắn sinh khí? Như thế nào lại sinh khí? Cô phải làm như thế nào?

Uyển Tình gấp đến độ không biết làm gì, mẹ sắp xuất viện, hắn nếu vẫn sinh khí, khẳng định sẽ không cho cô về nhà của mình.

39. Chương 39: Gọi Tên Tôi

Uyển Tình đi đến bên ngoài thư phòng, thấy Mục Thiên Dương ngồi ở trước bàn làm việc, không biết có nên đi vào hay không. Do dự nửa ngày, Mục Thiên Dương từ trên ghế lại đây. Cô thở hắt vì kinh ngạc, đứng thẳng tắp ở nơi đó, không dám động.

Mục Thiên Dương thấy thần sắc của cô, thập phần bức bối, không hồn giận nói: “Tiến vào.”

Uyển Tình khẩn trương đi vào, đóng cửa lại. Đi đến trước mặt hắn, cô run rẩy cởi bỏ nút áo của mình.

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại: “Em làm gì vậy?”

“Tôi.” Cô cũng không biết, nhưng trừ bỏ như vậy, cô còn có biện pháp gì.

Mục Thiên Dương hung hăng trừng cô, trừng đến mức cô không dám làm nữa, chỉ đành phải chậm rãi hạ tay xuống. Hắn không nói lời nào, chỉ nhìn cô, cô không dám nhìn thẳng hắn, liền cúi đầu. Chậm rãi, cô khóc, nước mắt một viên một viên chảy xuống, nhưng lại không dám phát ra âm thanh.

“Không được khóc!”

Uyển Tình chấn động, lau nước mắt, trộn to hai mắt nhìn chằm chằm mặt đất, không cho nước mắt chảy ra. Nhưng một lát sau, vẫn nước mắt nhịn không được chảy ra. Cô lại lau đi, Mục Thiên Dương đứng lên, sợ tới mức cô lui lại một bước.

Hắn đưa tay xoa mặt của cô – phần má cô bị hắn đánh. Chính hắn đánh, nhưng nhìn cô như vậy, hắn cư nhiên cảm thấy đau lòng, cảm thấy có lỗi!

Hắn sao lại đau lòng? Sao lại cảm thấy có lỗi? Đây là chính hắn đánh, cũng không phải người khác đánh!

Cho cô cảm y ngọc thực, cô một chút cũng không quan tâm, mỗi ngày lại muốn đi ra ngoài, hắn cần gì phải đau lòng? Đau lòng thì như thế nào, cô ngoài sợ hắn, chống đối hắn, còn có thể làm cái gì?

Mục Thiên Dương tay run lên, đột nhiên túm cô qua, đem cô đặt trên mặt bàn.

“A.” Uyển Tình kêu một tiếng, cắn chặt răng. Theo hắn. Theo hắn. Bằng không, hắn sẽ lại tức giận.

Mục Thiên Dương kéo váy của cô xuống, xé áo sơ mi của cô, nút áo rơi bùm bùm trên mặt đất.

“Em muốn quyền rũ tôi? !” Hấn vừa nhớ tới động tác khi vừa mới đến của cô, vừa xâm nhập dũng đạo khô khốc của cô.

“A ——” Uyển Tình quát to một tiếng, đau quá. Nước mắt không nhịn được chảy ra, cô cũng không dám khóc thành tiếng, chỉ có thể gắt gao cắn môi dưới.

“Khóc cái gì? Không phải như em mong muốn!”

“Ngô.” Uyển Tình che miệng mình, miễn ỉnh cầu xin tha thứ.

Mục Thiên Dương kéo tay cô ra, ra lệnh: “Kêu ra!”

“Ngô.” Uyển Tình lắc đầu.

“Em có nghe không?” Hấn kéo tóc cô.

Uyển Tình sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn hấn, khóc ròng nói: ” Nhẹ một chút. Van cầu anh.”

Mục Thiên Dương nở nụ cười vắn vẹo, trong lòng đau đớn khó nhịn. Hấn động tác ôn nhu lại, hôn lỗ tai của cô, thấp giọng dụ hoặc: “Gọi tên của tôi.”

Uyển Tình kinh ngạc nhìn hấn.

Hạ thân hấn va chạm mạnh, lãnh giận (lạnh lẽo + tức giận) ra lệnh: ” Gọi tên tôi!”

“Tôi. Tôi không dám.” Uyển Tình gục xuống bàn, khó chịu nói.

“Không dám?” Hấn tức giận đến phát run, cầm thắt lưng của cô, mãnh liệt va chạm. Hấn muốn cô gọi tên hấn mà thôi, cô lại còn nói không dám...

“A —— không cần, không cần. Đau ——” Uyển Tình lớn tiếng cầu xin tha thứ, nhưng hấn không có xu thế dừng lại chút nào. Rất cực, cô nhịn không được hô to, “Thiên Dương! Thiên Dương ——”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, ở trong tiếng la của cô đạt tới đỉnh, ngừng lại...

“Ô ô.” Uyển Tình gục xuống bàn, khóc ròng.

Mục Thiên Dương ghé lại gần mặt của cô, yêu thương hôn vội xuống.

“Đỉnh Uyển Tình.” Hôn vài cái, hấn hung hăng bóp cằm cô, thần sắc bi thương mà phẫn nộ, “Em vì cái gì không cười với tôi?”

40. Chương 40: Động Tâm

Uyển Tình mờ mịt nhìn hấn.

Hấn nói: “Tôi chưa thấy em cười qua.”

Uyển Tình ngẩn ngơ, hấn muốn nhìn cô cười?

“Ngoan, cười một cái.” Hấn không cần cô sợ hấn, không cần cô nơm nớp lo sợ hấn hạ hấn, hấn muốn nhìn cô cười, thiệt tình thực lòng cười với hấn...Đương nhiên, nếu là giả cũng không sao, giả cũng tốt a...

Uyển Tình nhìn hấn, cười không nổi. Cô cố gắng nhếch khóe miệng lên, kết quả so với khóc còn khó coi ơn.

Mục Thiên Dương vừa thấy, tay run run, rất muốn lại lần nữa tát cô một bạt tai. Nhưng mà. Hấn luyến tiếc! Hấn bỏ cô ra, theo phần thân của hấn cũng từ trong cơ thể cô rời khỏi.

Uyển Tình than nhẹ một tiếng, từ trên bàn ngã ngồi trên mặt đất.

“Em cút cho tôi!” Mục Thiên Dương rống giận. Vì cô tổn tiền không tính, còn vì cô động tâm! Kết quả cô ngay cả cười cũng không nguyện ý cười với hấn.

Uyển Tình mặc quần áo xong, hoang mang rối loạn rời khỏi thư phòng.

Mục Thiên Dương ngã ngồi ở ghế dựa, thống khổ nhắm mắt, nhìn trần nhà thê: “Đinh Uyển Tình.
Tôi không thể để mình khó chịu. Nếu tôi yêu em, em cũng phải yêu tôi!”

Ngày hôm sau, Mục Thiên Dương đột nhiên khai ân, cho Uyển Tình đi thăm Từ Khả Vi. Uyển Tình vừa kinh vừa sợ, không biết hẳn làm như vậy vì cái gì, không dám đáp ứng.

Mục Thiên Dương vỗ bàn: “Hiện tại lá gan của em thật lớn? Ngay cả từ cảm ơn cũng không nói nổi sao!”

“Cảm ơn, cảm ơn!” Uyển Tình vội vàng nói.

Mục Thiên Dương đặt bữa sáng xuống: “Ngày mai đi học. Đồ vật trước kia mua cho em nên mặc sẽ mặc, nên mang liền mang, nơi đó tất cả mọi người đều như vậy, em không cần phải cảm thấy không được tốt!”

“Vâng” Uyển Tình nói xong, cử đắc thủ cổ tay có chút lạnh.

Mục Thiên Dương nổi giận đá ghế, rời khỏi biệt thự. Uyển Tình cũng chấm dứt bữa sáng, thay quần áo đi bệnh viện. Như mọi ngày, Từ Khả Vi lo lắng cô học tập ra sao, khuyên cô đừng đến, miệng cô đầy lời nói dối, làm cho Từ Khả Vi yên tâm.

Từ Khả Vi nói: “Hiện tại không phải thời điểm con ôn thi sao, đừng tưởng rằng ta không biết.”

“Được rồi.” Uyển Tình nói, “Thời điểm người xuất viện cũng vừa lúc con bắt đầu ôn thi, người sẽ không nói cái gì đi?”

“Học tập trọng yếu!”

“Con không có bỏ bê.”

Uyển Tình đang chuẩn bị rời đi, y tá đến kêu Từ Khả Vi uống thuốc. Uyển Tình để giỏ xách xuống, nói: “Con chờ người uống thuốc rồi đi!” Nói xong cô rót nước.

Từ Khả Vi không thể nề hà, cúi đầu, phát hiện có cái gì phải theo cô kia phá giải của tiểu bố trong bao điệu đi ra, đưa tay lôi kéo, liền lôi ra một cái di động.

Uyển Tình rót nước xong trở về, xem bà cầm di động của mình, sửng sốt.

Từ Khả Vi cau mày, hỏi: “Ồ đâu có được thứ này?”

“Là” Uyển Tình hai tay phát run, gấp đến độ không biết giải thích như thế nào.

Từ Khả Vi thản nhiên bĩu môi, đưa điện thoại di động đặt ở một bên: “Hắn có thể thương con như vậy, cũng không sai.”

Uyển Tình hoảng hốt trong chốc lát mới phản ứng lại, người bà ấy nói chính là Đinh Chí Cương, bà ấy nghĩ di động này là Đinh Chí Cương mua. Uyển Tình trong lòng bị thương, rất muốn nói cho bà là không phải! Đinh Chí Cương cái gì cũng không mua cho cô, ngược lại bán cô đi! Cô chỉ là công cụ làm ấm giường của Mục Thiên Dương thôi! Ít nhất Mục Thiên Dương cứu mẹ cô, mua cho cô cái này cái kia, như thế nào cũng tốt hơn cái người được gọi là cha kia.

Uyển Tình để ly nước xuống, lạnh lùng nói: “Mấy thứ đồ vật này nọ mà thôi! Không đại biểu được cái gì!”

Từ Khả Vi liếc nhìn cô một cái: “Nếu như vậy, về sau ít lấy đồ chỗ hắn! Bị mẹ con kia biết, chúng ta sẽ lại gặp chuyện không may!”

”Dạ.

41. Chương 41: Lau Son Môi

Uyển Tình trở lại xe, A Thành nói: “Tổng giám đốc vừa mới gọi điện thoại đến, bảo tôi đưa ngài đến công ty.”

Uyển Tình sửng sốt, vội hỏi: “Có gấp không? Không vội trước đưa tôi về nhà, tôi phải thay quần áo!”

A Thành gật đầu, lái xe quay về biệt thự. Uyển Tình nhanh như bay nhảy xuống xe, lên lầu thay đổi một thân hàng hiệu, hoang mang rối loạn đánh một tầng phấn ở trên mặt, gắn lông mi giả, bôi son, tổng cộng không đến mười phút.

Nhìn người trong gương, có điểm không giống mình. Cô thương tâm giật giật khóe miệng, cầm lấy túi xách LV*, bộ dáng có vài phần giống như bị người nuôi dưỡng. Đang muốn rời đi, đột nhiên nhớ tới như vậy còn chưa đủ, lại mở ngăn kéo ra, lấy một dây chuyền kim cương đeo vào. Cuối cùng, cô lấy cái hộp Vacheron Constantin ra...

Đi vào văn phòng, nhìn Mục Thiên Dương cúi đầu làm việc, Uyển Tình chậm rãi đi qua, thấp giọng kêu lên: “Mục tiên sinh.”

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, nhìn thấy cô, sửng sốt, một lát sau ánh mắt đảo qua dây chuyền trên cổ cô, lại quét đến Vacheron Constantin trên cổ tay của cô. Thần sắc hần vừa lòng, đẩy bàn phím ra: “Lại đây.”

Uyển Tình đi qua, hần ôm cô lên trên đùi, hôn mặt của cô: “Còn trang điểm?”

Uyển Tình cắn môi, có chút không được tự nhiên.

Hần lấy khăn giấy, đưa tới trước mặt cô: “Lau son môi đi!”

Uyển Tình sửng sốt, nghi hoặc tiếp nhận khăn, chậm rãi sà sát môi mình.

“Tôi có không có nói cho em, tôi không thích nữ nhân bôi son?”

Uyển Tình cẩn thận suy nghĩ nửa ngày, nói: “Giống như chưa nói qua... Chắc là tôi đã quên, tôi về sau sẽ nhớ rõ.”

“Ừ, ngoan.” Hần kéo cằm của cô xuống, nhẹ nhàng mà hôn lên, triền miên hơn nửa ngày, “Tôi không muốn mỗi ngày ăn vật phẩm hóa học này. Có thể trúng độc mãn tính không nói, còn ảnh hưởng đến hương vị.”

Uyển Tình nhin không được hỏi: “Vậy anh mua đồ trang điểm cho tôi làm gì?”

Mục Thiên Dương sửng sốt, nghiêng đầu nhìn cô: “Em dám tranh luận?”

Uyển Tình sắc mặt trắng nhợt: “Tôi. Tôi không phải cố ý.”

“Hừ.” Mục Thiên Dương khẽ cười một tiếng, đưa tay ôm lấy cô, “Này quần áo thật không sai.” Nói xong kéo dây áo cô xuống đến bắp vai, nội y trước ngực cô lập tức lộ hiện ra.

Uyển Tình quỳnh lên: “Mục tiên sinh.” Hần phải ở trong này sao? Đây chính là văn phòng!

“Em gọi tôi là gì?”

Uyển Tình sửng sốt, lắp bắp nói: “Thiên, Thiên Dương.”

Mục Thiên Dương đưa tay nâng mông của cô lên, mở chân cô ra để cô ngồi ở trên đùi mình, một bàn tay từ dưới váy chui vào, ở bên trong vuốt ve.

“Mục. Thiên Dương ——” Uyển Tình sợ hãi phát run, gắt gao bắt lấy áo của hần. Cô muốn cầu hần không cần ở trong này, nhưng lại không dám. Bởi vì mỗi một lần cầu hần, cô đều chỉ nhận đối đãi càng tàn bạo hơn thôi.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên, Mục Thiên Dương dừng lại, hai mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm máy điện thoại nội bộ. Một lát sau, máy nội bộ truyền đến âm thanh ngọt ngào của thư ký: “Tổng giám đốc, Đinh tiểu thư ở dưới lầu, cô muốn gặp ngài.”

Đinh tiểu thư? Uyển Tình nghi hoặc, cô không phải ở trong này sao? Còn có vị Đinh tiểu thư thứ hai?

Mục Thiên Dương sửng sốt một chút, cười nói: “Mời cô ta đi lên.” Cúp điện thoại, hần nói với Uyển Tình, “Là chị của em.”

Uyển Tình cả kinh, hoảng tốc theo hần trên đùi nhảy dựng lên, sắc mặt lúc trắng lúc xanh: “Cô ta... Cô ta sao lại đến tìm anh?”

“Cô là đại tiểu thư Đinh gia, là tiểu thư thiên kim, như thế nào không thể tới tìm tôi?”

“Tôi. Tôi không muốn thấy cô ta.” Uyển Tình sốt ruột nắm lấy tay hắn, “Anh. Anh có thể cho tôi đi hay không? Tôi không muốn thấy cô ta! Tôi cái gì đều đáp ứng anh.”

“Những lời này hình như em đã từng nói qua, kết quả lại luôn phản kháng lại tôi.”

42. Chương 42: Tiểu Tam

Tôi. Tôi sai lầm rồi!” Uyển Tình gấp đến độ sắp khóc, “Tôi có thể rời đi trước hay không?”

“Em không được rời đi.” Hắn nói.

Uyển Tình nghi hoặc hắn vì cái gì lại nói như vậy, thư kí lại nói tiếp trong điện thoại: “Tổng giám đốc, Đinh tiểu thư tới rồi.”

Cô cả kinh, nhìn chằm chằm cửa lớn, cả người run rẩy như lá rụng trong gió.

Mục Thiên Dương nói với bí thư: “Cho cô ta vào!” Tắt điện thoại, hắn chỉ tay về hướng bên cạnh, “Bên kia là phòng nghỉ!”

Thấy tay nắm cửa đang xoay tròn, Uyển Tình quay đầu bỏ chạy.

Đinh Thái Nghiên tươi cười như hoa đi vào, lại nhìn thấy một bóng dáng nữ nhân đang chạy về hướng phòng nghỉ. Nụ cười trên mặt cô cứng đờ, sau ba giây liền khôi phục thần sắc, cười dài đi đến trước mặt Mục Thiên Dương: “Mục tổng ~”

“Gọi tôi là Thiên Dương thì tốt rồi.” Mục Thiên Dương đứng dậy, ôm thắt lưng của cô, “Tôi còn nghĩ đến em đã quên cuộc của chúng ta.”

“Em làm sao dám quên?” Đinh Thái Nghiên trong lòng tràn đầy vui mừng, cả người đều dính sát vào người hắn. Vô luận nữ nhân trong phòng nghỉ là ai, hiện tại Mục Thiên Dương ôm chính là cô, cho nên cô mới là người thắng. Có lẽ, người trong phòng nghỉ là Triệu Mĩ Na trước đây thường xuyên gặp hắn đi! Xem ra, Triệu Mĩ Na thật sùng , bằng không Mục Thiên Dương có thể cự tuyệt cô mà.

Tuy rằng cô vẫn muốn tiếp cận Mục Thiên Dương, nhưng lúc trước hắn chướng mắt cô. Tối hôm qua cô đi tham gia một cái yến hội, bởi vì biết hắn sẽ đi, cô chăm chút cách ăn mặc của mình, rất cực lực làm cho ánh mắt của hắn dừng lại trên người mình. Yến hội chấm dứt, hắn không có đưa bạn gái Triệu Mĩ Na về nhà, mà là đưa cô về. Cô chỉ biết, cơ hội của mình đã tới!

Tối hôm qua hắn mời cô ăn cơm trưa, nhưng chưa nói ngày cụ thể. Rèn sắt khi còn nóng, cô hôm nay tới tìm hắn . Nếu hắn gặp cô, tự nhiên không thể tốt hơn; nếu không gặp, cô chỉ có thể lại cố gắng! Về phần cái nữ nhân tới trước kia, cô coi như không phát hiện. Cô hiện tại bất quá là một người trong số đó của hắn thôi, địa vị còn không ổn định, tự nhiên sẽ không ngốc đi cãi lộn, tranh giành tình nhân.

Có lẽ, Triệu Mĩ Na chính là ở vị tối hôm qua chuyện sinh khí đi? Hừ! Mục tiêu của cô là vị trí Mục phu nhân, nên ánh mắt sẽ không thiển cận như vậy!

Đương nhiên, cô có thể phóng khoáng như thế, cũng là bởi vì không nhận ra người kia là Uyển Tình, bằng không không biết bị kích thích thành cái bộ dáng gì.

Hai người thân thiết một hồi, Mục Thiên Dương nói: “Chúng ta đi ăn cơm?”

“Vâng!” Đinh Thái Nghiên cao hứng trả lời.

Hai người ôm ôm ấp ấp rời khỏi văn phòng, người đang tránh ở trong phòng nghỉ Uyển Tình đã cứng ngắc . Cô ôm đầu gối ngồi dưới đất, thất thần nghĩ: hắn cùng Thái Nghiên. Có quen nhau sao?

Sớm nên nghĩ đến, hắn nam nhân như vậy không thiếu nhất chính là bạn gái. Nhưng không nghĩ tới, là Thái Nghiên.

Mà mình, vô luận cô có không tình nguyện bao nhiêu, hiện tại thân phận của cô đều là tiểu tam bị vạ người thóa mạ! Nếu bị Thái Nghiên biết, cô ta nhất định sẽ giết mình đi?

Uyển Tình ngồi chồm hổm thật lâu, nghe thấy sau lưng có người gõ cửa. Cô cả kinh, nghĩ Mục Thiên Dương đã trở lại, đứng lên mở cửa ra. Thư ký của Mục Thiên Dương đứng ở bên ngoài, cười nói: “Tôn tiên sinh bảo tôi tới tìm ngài, hẩn ở bên ngoài.”

“Tôn tiên sinh?”

“A Thành.”

“Nga.” Nguyên lai A Thành họ Tôn a.

Đi ra khỏi văn phòng, nhìn thấy A Thành. A Thành nói: “Tổng giám đốc bảo tôi đưa ngài trở về.”

“Nga.”

“Tổng giám đốc nói ngài có thể ở bên ngoài ăn cơm trưa.”

“Không cần, tôi trở về ăn.”

43. Chương 43: Mục Thiên Tuyệt

Mục Thiên Dương buổi sáng ngày hôm sau mới trở về, thấy bà Trương đang dọn bàn ăn, hỏi: “Uyển Tình ăn xong rồi? Người đâu?”

“Tiểu thư đã đi học.” Bà Trương trả lời.

Mục Thiên Dương sững sốt, nhú mồm chạy lên lầu.

Tốt lắm! Hẩn một đêm chưa về, cô cư nhiên vô cùng cao hứng đến trường. Hẩn không phải tự nhiên muốn cho cô ghen, hẩn chỉ muốn thu thập Đinh Thái Nghiên mà thôi.

Trường mới là trường học quý tộc, Uyển Tình vừa đi vào đã cảm thấy những người chung quanh giống như đang đi trình diễn thời trang, mỗi người đều tạo ỳnh về ngoài cửa những kẻ có tiền. Nhưng cho dù tất cả mọi người có tiền, cũng chia ra đại phú cùng tiểu phú, cho nên cũng có ganh đua so sánh với nhau.

Trước khi vào học, giáo viên giới thiệu cô với các bạn cùng lớp. Khi tan học, còn có người đến hỏi cô: “Đinh Uyển Tình, ba bạn là ai?”

Uyển Tình cảm thấy có chút chán ghét, trên mặt lại mỉm cười nói: “Hẩn gọi là Đinh Chí Cương.”

“Đinh Chí Cương.” Cô nữ sinh mới hỏi suy nghĩ một chút, “Giống như không có nghe nói qua.” Nói cách khác ba cô ta cũng không nổi danh, nói không chừng gia đình cô ta chỉ có mấy chục cho đến trăm vạn, cho nên mới để cho cô ta vào ngôi trường quý tộc này.

“Ba cậu là ai?” Uyển Tình hỏi.

Nữ sinh đắc ý hất cằm lên: “Đỗ Viễn Minh!” Đỗ Viễn Minh chính là chiến tướng nổi danh của thương trường, ngay cả Mục Thiên Dương cũng phải cho hẩn mặt mũi.

Uyển Tình nói: “Tôi cũng không có nghe nói qua.”

“Cô!” Nữ sinh cứng lại, phẫn nộ nhìn cô, “Cô nói cái gì? !”

“Không có nghe nói qua rất kỳ quái sao?” Cô vốn là không nghe nói qua. Cô cũng không phải thiên kim tiểu thư, lại không muốn đi tham gia yến hội của những người nhà giàu, không cần hiểu những thứ này.

“Cô cố ý!” Nữ sinh đứng lên, lấy sách trên bàn đánh cô, “Đinh Uyển Tình, cô cho là cô là ai?”

“Đỗ Thiên cậu đừng như vậy.” Bạn học khác giữ chặt cô, “Cô ta chưa thấy qua việc đời, cậu làm gì cùng cô ta chấp nhận?”

“Phỏng chừng là thân thích của công nhân viên chức nào đó, dựa vào quan hệ vào đi?” Có người nói, “Cậu cùng cô ta nói chuyện là tự hạ thấy giá trị con người của cậu!”

“Đúng thế, cậu chính là con gái của Đỗ Viễn Minh.”

Nhưng Đỗ Thiển vẫn không thoả mái, oán hận trừng Uyển Tình, Uyển Tình thản nhiên nhìn lại cô, tuyệt không sợ hãi, thật giống như Đỗ Viễn Minh cái gì cũng không phải vậy. Cô hít sâu một hơi: “Cô lập tức xin lỗi tôi!”

“Vì cái gì mà tôi phải xin lỗi?”

“Tôi nói cô xin lỗi liền xin lỗi đi!”

“Ồ ~ ai ở đây khóc lóc om sòm ?” Phía trước đột nhiên truyền đến một âm thanh.

Uyển Tình ngẩng đầu, thấy một nữ sinh mặc áo sơ mi trắng, khinh thường nhìn Đỗ Thiển. Đỗ Thiển sững sốt, biểu tình thay đổi mấy lần, cuối cùng tức giận quay đầu lại: “Ai cần cô lo!”

“Cô cần đường tôi!” Nữ sinh nói.

Đỗ Thiển cứng đờ, oán hận tránh ra.

Đáy lòng Uyển Tình cười thầm, xem ra ba của nữ sinh này so với Đỗ Viễn Minh còn lợi hại hơn.

Nữ sinh từ chính giữa bước qua, nói: “Người ta đeo Vacheron Constantin, thoát nhìn so với Đỗ tiểu thư còn có giá trị hơn!”

“Tào lao!” Đỗ Thiển trừng mắt nhìn liếc Vacheron Constantin trên tay của Uyển Tình. một cái

Uyển Tình bình tĩnh giả vờ như không nghe thấy, cúi đầu đọc sách.

“Làm gì phản ứng lớn như vậy?” Nữ sinh châm chọc cười nói, “Nói không chừng là đồ giả!”

“Mục Thiên Tuyết!” Đỗ Thiển hét lớn một tiếng, “Cô không cùng tôi đối nghịch là sẽ chết hay sao!”

“Tại tôi vui thôi!”

Uyển Tình đột nhiên quay đầu lại, nhìn Mục Thiên Tuyết. Vừa rồi đã cảm thấy cô nhìn quen mắt, nghe tên này, chẳng lẽ.

44. Chương 44: Chà Lưng Cho Tôi

Ăn cơm chiều xong, Mục Thiên Dương còn không có trở về, Uyển Tình mừng rỡ tự tại. Chắc là hẹn với Thái Nghiên đi, hy vọng không lâu sau, hắn sẽ thả mình rời khỏi nơi này.

Làm bài tới 11 giờ, chuông đồng hồ báo thức vang lên. Từ sau lần trước, cô liền đặt đồng hồ báo thức, miễn cho không cẩn thận quên thời gian, lại bị hắn mượn cớ để nói chuyện của mình.

Tắt đồng hồ báo thức đi, cô có chút chần chờ. Còn có hai đề nữa, rốt cuộc nên làm xong hay không? Có lẽ, hắn giống như đêm qua, không trở lại. Nhưng biệt thự này không chỉ một người là cô, bà Trương cùng hai cái bảo tiêu kia đều có thể là cơ sở ngầm của hắn. Nếu như bị hắn biết, ai biết hắn sẽ như thế nào.

Uyển Tình hít một tiếng, thu thập tốt sách vở quay về phòng ngủ.

Khi tắm, nghe được tiếng vang bên ngoài, cô biết hắn đã trở lại, cuống quýt rửa sạch bọt sà phòng trên người. Còn không có làm xong, Mục Thiên Dương đã vào rồi.

“Anh đã trở lại?” Uyển Tình động tác có chút cứng ngắc. Không dám ở trước mặt hắn che che dấu dấu, đành phải đưa lưng về phía hắn.

Mục Thiên Dương ừ một tiếng, Uyển Tình liếc hắn một cái, biết hắn uống rượu, nhưng chỉ là hơi say, cũng không có say hoàn toàn.

Hắn đứng ở trước gương đánh răng, Uyển Tình yên lặng tắm rửa xong, cầm lấy áo ngủ mặc vào. Đang muốn đi ra ngoài, Mục Thiên Dương mở miệng: “Trường học mới thế nào?”

“Rất tốt.” Uyển Tình do dự đứng lại, nhớ tới Mục Thiên Tuyết, muốn hỏi hắn một chút. Nhưng hắn hẳn là sẽ không trả lời cô đâu? Hơn phân nửa sẽ mắng cô một chút, cô có tư cách gì quản chuyện của hắn?

Mục Thiên Dương buông bàn chải đánh răng ra: “Lại đây chà lưng cho tôi.”

“Nga.” Uyển Tình lôi kéo áo ngủ, đi đến bên người hấn. Hấn nâng cằm của cô lên, hôn xuống, mạnh mẽ cạy miệng của cô ra, bốn phía đoạt lấy.

Buông cô ra, hấn cười hỏi: “Hương vị thế nào?”

“Ách. A?” Uyển Tình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn hấn, xem ra tâm tình hấn rất tốt.

“Kem đánh răng này thật tươi mát.” Hấn vung bàn tay to lên, “Mở nước đi !”

Thấy hấn phải cởi quần áo, cô chạy nhanh tới mở nước, đưa lưng về phía hấn, miễn cho nhìn thấy thứ không nên thấy. Một lát sau, hấn từ phía sau ôm lấy cô. Thân mình cô có chút cứng ngắc, biết hiện tại hấn cái gì cũng không mặc.

“Ngủ với nhau nhiều lần như vậy, còn không quen sao?” Hấn hôn lỗ tai của cô, “Uyển Tình. Em nói tôi làm em không thoải mái sao?”

“A ——” Uyển Tình hét to một tiếng, kích động tránh hấn, “Anh... Anh mau tắm đi, nước xong rồi.” Hấn như thế nào có thể nói lời này? Lời nói khó nghe như vậy, cô không thích nghe!

Mục Thiên Dương cười, cúi đầu gần sát mặt của cô: “Không thích nghe như vậy sao? Tôi hỏi em ‘ có sướng hay không ’ thôi?”

“Anh đừng như vậy!” Uyển Tình nhắm mắt lại, khổ sở thỉnh cầu.

“Chỉ có thể làm, không thể nói à.” Mục Thiên Dương đưa tay vuốt cái mũi cô một chút, “Trêu chọc em thôi! Em không thích, về sau không nói là được, nhưng điều kiện tiên quyết là em không chọc tôi tức giận.”

Uyển Tình sửng sốt, hấn như thế nào đột nhiên dễ nói chuyện như vậy? Nghi hoặc mở mắt ra, thấy hấn trần truồng đứng trước mặt mình. Thấy cái đồ vật giữa hai chân hấn, cô sợ tới mức lập tức nhắm mắt.

Mục Thiên Dương cười ha ha, nằm vào trong bồn tắm lớn.

Uyển Tình qua vài giây mới mở mắt, ngồi xổm xuống đi chà lưng cho hấn. Hấn nhìn cô, làm cho cô không được tự nhiên, chỉ có thể cúi đầu.

Đột nhiên, điện thoại hấn vang lên, hấn nói: ” Lấy cho tôi.”

Uyển Tình đứng dậy đi lấy, thấy người gọi đến là “Đinh Thái Nghiên” . Tay cô run lên, thiếu chút nữa làm rớt điện thoại trên mặt đất.

Đưa di động cho hấn, hấn nói: “Cởi quần áo, tiến vào.” Sau đó nghe điện thoại.

45. Chương 45: Phong Ba Nơi Wc

Uyển Tình sửng sốt một chút, nghe hấn gọi “Thái Nghiên” , mình ở bên cạnh yên lặng cởi quần áo, sau đó ngồi vào bồn tắm lớn. Hấn vuốt bắp đùi cô, ý bảo cô ngồi trên hấn đi, ngoài miệng lại nói với bên kia điện thoại: “Đương nhiên nhớ em.”

Uyển Tình lẳng lặng ngồi ở một bên, nhìn hấn. Ánh mắt hấn sắc bén, làm cô sợ tới mức run rẩy một chút, lập tức cười lên trên đùi hấn, đối với ngồi xuống cứng rắn của hấn đang đứng thẳng.

“Ừm.” Uyển Tình cắn chặt răng, thống khổ bầu vào vai hấn. Một lát sau, cô lui xuống dưới, dung khẩu hình nói một chữ, “Đau.”

Nơi đó của cô vẫn khô khốc, căn bản không vào được.

“Anh đi tắm, không nói chuyện nữa.” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, ném sang một bên, bắt cô lên trên đùi, “Tắm rửa lâu như vậy, tôi đã cương lên rồi, em còn không có ướm sao? !”

“Anh đừng.” Uyển Tình thống khổ than, hấn vì cái gì nói khó nghe như vậy...

“Chê tôi nói chuyện khó nghe sao?” Mục Thiên Dương rống giận, “Em nghĩ là cái gì vậy, còn xứng được nghe lời ngon tiếng ngọt của tôi sao?”

“Đúng! Tôi không xứng!” Uyển Tình đột nhiên ngẩng đầu rống lên với hắn, “Chỉ có Đinh Thái Nghiên mới xứng!”

Khi tiếng rống kết thúc, phòng tắm một mảnh im lặng. Mục Thiên Dương trừng cô, cô rùng mình một cái, cảm giác như đang ở trong ngày tận thế, há miệng run lấy bầy: “Thực xin lỗi. Tôi sai rồi.” Cô vội vàng vàng bắt lấy hắn, nức nở nghẹn ngào nói, “Tôi sai rồi, tôi không nên như vậy. Anh muốn tôi làm gì, tôi lập tức làm!”

Nói xong, cô liền định ngồi lên lại cái đó của hắn. Hắn lại cô giữ chặt, âm thanh bình tĩnh đến không ngờ: “Quên đi.”

“” Uyển Tình ngốc lảng nhìn hắn.

Hắn đẩy cô ra: “Chờ tôi ở trên giường.”

Uyển Tình nửa ngày mới phản ứng lại đây: “Vâng Vâng”

Cô vội vàng đi ra khỏi bồn tắm lớn, khoác quần áo lên trên người, cứ như vậy đi ra ngoài. Mục Thiên Dương khước miệng khẽ nhếch: “Tính tình còn rất cứng rắn.”

Tính tình như vậy, hắn nếu cưỡng chiều một chút, không lật trời sao!

Ngày hôm sau, khi hắn đi làm tiện đường đưa Uyển Tình đi học giáo. Uyển Tình còn vì chuyện tối hôm qua nghĩ mà sợ, một đường thật cẩn thận nhìn sắc mặt của hắn. Hắn liếc cô một cái: “Nhìn cái gì? Mặt tôi có dính cơm sao?”

Uyển Tình lắc đầu, đột nhiên nghĩ đến một cái có: “Ồ lớp học có nữ sinh tên là Mục Thiên Tuyết.”

“Phải không?” Mục Thiên Dương thản nhiên lên tiếng, “Có vấn đề gì sao? ”

“Cô ta. Cô ta chắc là người với người giống nhau thôi.”

“Em ở ban nhất?”

“Vâng”

“Vậy đúng rồi, cô ta là em của tôi.”

“”

“Em ấy khi dễ em?”

Cô nào dám nói em của hắn nói bậy, vội vàng lắc đầu.

Khi tiết tự học buổi sớm xong, cô đi WC, bị Đỗ Thiển chặn lại ở buồng vệ sinh. Lúc ấy buồng vệ sinh rất nhiều người, nhưng mọi người thấy Đỗ Thiển ngăn cô, đều rời đi, còn “Săn sóc” mà đóng kín cửa.

Uyển Tình thấy một ba người Đỗ Thiển, mà mình bị buộc đến góc tường, có chút sợ hãi.

“Các cô muốn làm gì?”

Đỗ Thiển lạnh lùng nhìn cô, còn hai nữ sinh khác xông lên giữ chặt cánh tay cô, cô còn không có phản ứng lại, Đỗ Thiển đã nắm tóc cô úp mặt cô trên bồn rửa mặt.

“Buông!” Uyển Tình hô to.

Đỗ Thiển tháo đồng hồ trên tay của cô xuống, ném mạnh xuống đất: “Vacheron Constantin? Ừ? Đinh Chí Cương tính cái gì vậy? Một cái công ty nhỏ như vậy, câu nói đầu tiên của bố tôi sẽ làm nó phá sản!” Ba cô đích xác có năng lực này, nhưng gia giáo Đỗ gia rất nghiêm, không cho cô tùy hứng. Ngày hôm qua trở về, cô cũng chỉ là tìm cấp dưới của Đỗ Viễn Minh hỏi thăm về Đinh Chí Cương, một chút cũng không dám đến hỏi Đỗ Viễn Minh.

“Cô cứ làm cho hắn phá sản đi!” Uyển Tình một chút cũng không đau lòng cho Đinh Chí Cương.

Nhưng lời này nghe vào trong tai Đỗ Thiển, cũng một loại ý tứ khác. Đỗ Viễn Minh là có tiếng nghiêm khắc, một chút sẽ không dung túng cho con. Nếu chuyện này bị hắn biết, hẳn chẳng những sẽ không đối

phó Đinh Chí Cường, còn có thể trừng phạt Đỗ Thiển! Đỗ Thiển cảm thấy Uyển Tình này căn bản là châm chọc mình, khinh thường mình! Còn có, cô căn bản là biết Đỗ Viễn Minh là ai, cho nên ngày hôm qua nói không biết chắc chắn là cố ý.

Đỗ Thiển tức giận nổi điên, xoay người nhìn thấy ở góc sáng sủa có một thùng nước do cô lao công để lại, hăng hái đi tới, nói với hai nữ sinh hỗ trợ: “Tránh ra!”

Sau đó, một thùng nước đục giội lên trên người Uyển Tình.

46. Chương 46: Nghĩ Hay Quá Ha

Uyển Tình hét to một tiếng nhưng đã thành ướn sùng.

Đỗ Thiển cười đắc ý, ném thùng nước đi: “Chúng ta đi!”

Uyển Tình học nước từ trong miệng sang một bên, khổ sở khóc lên. Vì cái gì cô phải gặp chuyện này? Trường học ban đầu của cô tuy thành tích không tốt nhưng căn bản là không có việc này! Cảm xúc nhiều ngày đọng lại giống như thủy triều từ từ dâng lên, cô làm càn ngồi xổm trên mặt đất khóc lớn, thoáng như mình vừa trải qua ngày tận thế vậy.

Cửa phòng WC đột nhiên mở ra, có người đi đến, thấy một màn như vậy sững sờ ở cửa.

Uyển Tình ngẩng đầu, thấy Mục Thiên Tuyết .

“Cô ta là em tôi.” Cô nhớ tới lời nói của Mục Thiên Dương. Đây là em của Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Tuyết thấy mặt đất đầy nước đục, nhúu nhúu mảy. Vốn muốn đi WC, nhưng sợ ô uế giày của mình, đành phải xoay người đi xuống tầng trệt. Trước khi mở cửa, cô quay đầu lại nói: “Khóc có gì tốt chứ? Quay về phòng ngủ đối bộ khác không phải được rồi sao?”

Tại trường học này, cho dù là học sinh ngoại trú, cũng có phòng ngủ riêng, vì nghỉ trưa, hoặc là ngẫu nhiên ngủ lại một đêm.

Uyển Tình kinh ngạc không có phản ứng. Cô căn bản không có quần áo ở trường học, đối thể nào đây? Một lát sau, cô đứng lên, hô to: “Mục Thiên Tuyết !”

Mục Thiên Tuyết đã muốn ra ngoài, nghe thấy âm thanh lại vòng trở về: “Chuyện gì?”

“Tôi không có quần áo, có thể hay không ——”

“Cô sẽ không muốn tôi cho cô mượn đi?” Mục Thiên Tuyết trừng lớn ánh mắt hung tợn nói, “Nghĩ hay quá ha!” Nói xong đóng phanh cửa.

Uyển Tình rung động trừng mắt nhìn, tiếng chuông báo đến tiết đã vang lên.

Trong phòng học, thầy cô giáo nhìn chỗ ngồi của cô, hỏi: “Đinh Uyển Tình không có đi học sao?”

Đám người Đỗ Thiển vẫn ngồi đọc sách, cúi đầu. Mục Thiên Tuyết nói: “Em mới vừa nhìn thấy cậu ta ở WC.”

“Nga.” Thầy cô giáo nhúu nhúu mảy, nếu là ở WC, cũng không thể trách cứ người ta. Nhưng vì cái gì giờ đã không còn sớm nữa, không nên vào học muộn chứ.

“Quần áo cậu ta bị ướt.” Thiên Tuyết bổ sung, “Cũng không biết có phải hay không bị người ta cố ý giội, cả người đều ướt đẫm.” Nói xong liếc Đỗ Thiển một cái.

Thầy cô giáo cũng nhìn Đỗ Thiển, sau đó toàn bộ lớp đều nhìn Đỗ Thiển. Đỗ Thiển ngẩng đầu, cảm tức trừng Thiên Tuyết : “Cô có ý gì?”

“Tôi nói ọi người biết trước khi ta đi vào thấy cô cùng hai cái người hầu của cô vừa ra ngoài sao? Có lẽ có rất nhiều nhân chứng nga, không biết các cô ấy có nguyện ý làm chứng hay không ta!”

“Mục Thiên Tuyết !” Đỗ Thiển đứng bật dậy, một cước đá văng ghế ra.

Mục Thiên Tuyết cũng đứng lên, quẳng sách xuống đất: “Như thế nào?!”

“Tốt lắm tốt lắm. . . .” Thầy cô giáo vội vàng gọi các cô lại, “Đều ngồi xuống đi!” Những học sinh một cái so sánh một cái càng có bối cảnh hơn, thật sự là không thể quản tốt!

Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, nhặt sách lên ngồi xuống: “A, cô giáo, vừa rồi Đinh Uyển Tình nói cho em biết cậu ta không có quần áo!” Nói xong nhún nhún vai, giống như không quan hệ cùng mình vậy.

Cô giáo không nói gì. Cô ta nói nó không có quần áo, rõ ràng là muốn mượn quần áo của nó a, n đứa nhỏ này như thế nào như vậy không giúp đỡ một chút đi? ! Cô giáo không có cách nào khác, đành phải bỏ lớp học, đến WC tìm Uyển Tình.

Uyển Tình đang vốc nước rửa mặt, nhìn thấy cô đến, bất lực khóc: “Cô giáo. . . .”

“Em đi theo tôi!” Cô giáo nói.

Uyển Tình cầm lấy đồng hồ đặt ở một bên, cùng cô đến ký túc xá của phòng học. Cô tìm quần áo của mình: “Mặc đi, đối với em vậy là tốt rồi.”

“Cám ơn, tốt lắm.”

Thầy cô giáo thở dài: “Có việc gì thế cứ nói với tôi đi?”

“Không có việc gì.” Uyển Tình nói.

Cô không muốn truy cứu, cô giáo còn vừa lúc bớt việc, “Vậy em ở trong này nghỉ ngơi một tiết đi, tôi trở về lớp học.”

Uyển Tình tắm rửa, giặt sạch quần áo mình, phơi ở bên ngoài. Hiện tại là mùa hè, sẽ mau khô thôi. Không có gì bất ngờ xảy ra, tan học buổi chiều là có thể mặc trở về. Như vậy, Mục Thiên Dương sẽ không sẽ nhìn ra cô đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bỗng dưng, cô xem đồng hồ trên bàn, cầm lấy cẩn thận kiểm tra một lần, trừ bỏ phần ven có chút trầy xước, những cái khác không có vấn đề. Hy vọng sẽ không bị hấn phát hiện.

47. Chương 47: Cùng Xe

Tan học đi ra khỏi trường học, Uyển Tình từ trong một đồng xe tư gia thấy được xe thuộc loại của Mục Thiên Dương. Trong trường học này, không ai biết tình huống thực tế của cô, cô không cần sợ bị người ta thấy, trực tiếp bước qua. Mở cửa xe, thấy Mục Thiên Dương.

“Mục. . . .” Vừa định kêu Mục tiên sinh, nhớ tới hấn gần đây nhiều lần yêu cầu cô trực tiếp gọi tên hấn, vội đổi giọng, “Thiên Dương.”

Mục Thiên Dương từ trong ipad ngẩng đầu lên, đưa tay sờ soạng mặt của nàng một chút, cười nói: “Ngoan như vậy? Vậy mua cho em mấy bộ quần áo mới làm phần thưởng đi.”

Uyển Tình biến sắc, ấp úng nói: “Không, không cần. . . .”

Mục Thiên Dương liếc cô một cái: “Không thích?”

Đương nhiên không thích! Chỉ cần hấn vui, hấn liền mua quần áo trang sức cho cô, thật giống như cô là người tình của hấn vậy! Cô mới không phải! Uyển Tình hai mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng thì ào ào nói: cô không phải... Không phải...

Mục Thiên Dương nắm lấy cằm cô, làm cho cô đối diện mình: “Em đang nhìn gì vậy?”

Uyển Tình chuyển tầm mắt lên người hấn.

Hấn nói: “Em chỉ có thể nhìn tôi.” Hấn không thích bộ dáng mới vừa của cô, giống như cái gì cũng không để vào mắt, lúc nào cũng có thể biến mất.

Bởi vì học sinh được xe tư gia tới đón nhiều lắm, đổ trên đường cái thành một đoàn, thấy xe Mục Thiên Dương xa hoa như thế này, cũng chỉ có thể ghen khuất mà chạy chậm lại.

Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên ghé vào trên cửa kính xe, hai tay dùng sức vỗ cửa xe. Mục Thiên Dương nhường mảy, buông Uyển Tình ra.

A Thành quay đầu: “Tổng giám đốc, là tiểu thư. Ách ——” đột nhiên nhớ tới bình thường kêu Uyển Tình là tiểu thư, hắn không biết lại giải thích rõ ràng như thế nào một chút.

Mục Thiên Dương nói: “Mở cửa.”

A Thành mở khóa cửa xe, cửa xe ngay chỗ ngồi của Uyển Tình lập tức bị người ta mở ra, nửa thân mình Mục Thiên Tuyết tiến vào: “Anh sao lại tới đón em ——” âm thanh líu lo đình chỉ, cô nhìn Uyển Tình, sợ run một lúc lâu, nhìn Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương nói: “Ngồi phía trước đi.”

Mục Thiên Tuyết sửng sốt, tức giận trừng mắt nhìn Uyển Tình, rất là không phục.

Mục Thiên Dương lớn tiếng lặp lại: “Ngồi phía trước đi!”

Mục Thiên Tuyết buồn bực đóng sầm cửa xe, lúc này lái xe tới đón cô đuổi theo. Vốn trong nhà có lái xe tới đón cô tan học, cô vừa mới nhìn thấy xe của Mục Thiên Dương, nghĩ đến Mục Thiên Dương tới đón mình, cho nên đến đây.

Lái xe hỏi: “Tiểu thư, cậu chủ hân.”

“Ít phiền tôi!” Mục Thiên Tuyết không nghĩ tới anh mình sẽ ở trên xe với bạn học cùng lớp học mình, tâm tình có điểm không xong, đánh lái xe kia một chút, đi đến vị trí phó lái lên xe.

Lái xe vốn muốn cùng Mục Thiên Dương chào hỏi, nhưng Mục Thiên Dương cũng không có quay cửa kính xe xuống, hắn chỉ có thể đứng ở ven đường nhìn theo bọn họ.

Ngồi vững trên xe, Mục Thiên Tuyết quay đầu trừng mắt nhìn Uyển Tình. Uyển Tình nhìn cô một cái, cũng không sợ cô, cúi đầu nhìn chính mình đầu gối, một chút cũng không có muốn ý cùng cô trao đổi. Cô chịu quá ân huệ của Mục Thiên Dương, chỉ chịu quản chế bởi Mục Thiên Dương, chuyện Mục Thiên Dương không có yêu cầu, cô không cần phải đi làm.

“Cô ấy là ai?” Mục Thiên Tuyết hỏi Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương không để ý cô, nhét ipad vào trong tay Uyển Tình: “Con chim nhỏ phần nộ kia rất thú vị.”

Mục Thiên Tuyết thấy thế, âm thanh bén nhọn vài phần: “Cô ấy là ai? !”

Uyển Tình hiểu ý, cầm máy chơi trò phần nộ của chim nhỏ. Mệnh lệnh của hân thôi, cô phải ngoan ngoan vâng theo. Về phần Mục đại tiểu thư găm rú, không cần để ý tới.

48. Chương 48: Không Biết Xấu hổ

Âm thanh nhỏ một chút.” Mục Thiên Dương bắt mẩn nhịu mảy, ” Đây là khí chất thiên kim tiểu thư của em?”

Mục Thiên Tuyết cứng lại, âm thanh thấp xuống, nhưng vẫn đang mang theo tức giận nói: “Cô anh sao lại ở trên xe anh? Các người quen nhau? Các người là cái quan hệ gì?”

Mục Thiên Dương đưa tay ôm Uyển Tình vào trong ngực, cúi đầu nhìn cô chơi trò chơi, một bàn tay mập mờ ở xương quai xanh cô sờ mó. Uyển Tình chấn động không được tự nhiên, lại không dám đẩy ra hân. Hân ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Tuyết: “Em nói chúng anh là cái quan hệ gì?”

Mục Thiên Tuyết thở hốt vì kinh ngạc: ” Người ... Các người... Cô... Cô là tình nhân của anh tôi? !”

Ba!

Ipod trên tay của Uyển Tình rơi trên đầu gối. Cả người cô run rẩy , nước mắt rơi trên màn hình.

Mục Thiên Tuyết chán ghét trừng mắt nhìn cô một cái: “Không biết xấu hổ!”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhú lại, ôm Uyển Tình lên trên đùi, nâng cằm cô lên hôn xuống. Uyển Tình mãnh liệt kháng cự hắn: “Không cần”

“Các người làm gì vậy? !” Mục Thiên Tuyết rống to, “Đinh Uyển Tình! Người nữ nhân không biết xấu hổ này, buông anh tôi ra!”

Mục Thiên Dương bật cười: “Cũng không phải cô ấy ôm anh, em kêu cô ấy thả ra sao? Em có nói ngược không đây.”

“Anh.” Mục Thiên Tuyết trừng lớn ánh mắt, một bộ biểu tình không thể tin, ” Anh. Anh sẽ không phải đối với cô ấy.”

“Rốt cuộc vẫn là người bên gối của anh, khách khí chút đi.” Sợ cô nói ra điều gì đã thảo kinh xà, hắn đứng lúc đánh gậy rời cô.

Mục Thiên Tuyết sợ run nửa ngày, không dám rống hắn, chỉ có thể làm khó dễ Uyển Tình: “Cô không biết xấu hổ! Hồ ly tinh! Tôi đối với cô như bạn học vậy! Cô cư nhiên quyến rũ anh tôi!” Kịch động mắng xong, cầm túi chanel của mình lên liền đánh lại đây.

Bởi vì bên trong xe không gian nhỏ hẹp, túi của cô vài lần đều sùyt tới rồi trên đầu của lái xe A Thành. A Thành không dám hé răng, chỉ có thể chịu đựng, lái xe cẩn thận gấp bội.

Mục Thiên Dương mặt trầm xuống: “Thiên Tuyết!”

“Em muốn nói ẹ!”

“Mẹ đã sớm biết!”

Mục Thiên Tuyết sững sốt: “Sao em lại không biết?”

Mục Thiên Dương khinh miệt liếc nhìn cô một cái: “Nói em siêng đọc sách em không chịu nghe, xem báo thử đi.” Phóng viên chụp vài lần rồi, dừng nói mẹ, mà tất cả đều bị kinh động , duy độc vị thiên kim tiểu thư này không biết.

Mục Thiên Tuyết hiểu được, mặt đỏ lên, chán ghét nói: “Em mới không muốn quan tâm tin tức phong lưu của anh!”

“A?” Mục Thiên Dương soi mói, “Không muốn quan tâm anh sao? Vậy về sau không nên đòi anh mua cartier, Vacheron Constantin , khi đi dạo phố cũng đừng hỏi thẻ của anh.”

Mục gia gia giáo tuy rằng không nghiêm khắc giống Đỗ Viễn Minh vậy, nhưng chỉ có một cô con gái là Thiên Tuyết, cho nên cao thấp đều rất coi trọng, tự nhiên bộ dạng của cô không thể tránh khỏi cho chút kiêu căng, cho nên rất nhiều phương diện đều tận lực ước thúc. Quần áo của cô mỗi tháng chỉ có thêm hai bộ, còn trang chỉ có khi cô đi dự tiệc cùng bạn bè, mười tám tuổi không có mà không có thể của riêng mình. Nhiều đồ của cô muốn có chỉ có thể làm nũng với Mục Thiên Dương, để Mục Thiên Dương mua cho cô.

Cho nên, nghe được uy hiếp của hắn, Mục Thiên Tuyết nhất thời yên tĩnh một ít. Dù sao cũng là một cô gái trẻ sống trong một đám nhà giàu thích khoe khoang, đương nhiên không muốn mình bị chê cười rồi. Nếu là anh cô đột nhiên không để cho cô mua đồ vật này nọ , về sau khi cô xuất hiện có thể khó coi hơn, còn không bị nữ nhân Đỗ Thiên kia so sánh?

Uyển Tình nghe đối thoại qua lại thường xuyên của bọn họ, yên lặng thu hồi ipad. Xem ra, tình cảm hai anh em bọn họ rất tốt. Cứ như vậy, về sau thật đúng là phải cẩn thận hầu hạ Mục Thiên Tuyết, bằng không đắc tội cô, một Mục Thiên Dương vì cô xuất đầu, lại là mình gặp tai ương.

Đột nhiên, Mục Thiên Tuyết lại quay đầu lại hỏi: “Quần áo của cô ấy đều là anh mua sao?”

49. Chương 49: Nỗi Điên

“Nếu không thì sao?” Mục Thiên Dương cười cười.

Mục Thiên Tuyết nghe vậy, ánh mắt nhìn Uyển Tình không khỏi lại mang theo vài phần khinh thị.

“Tôi còn nghĩ cô thật sự là thiên kim tiểu thư, không nghĩ tới cư nhiên là bị bán”

“Thiên Tuyết!” Mục Thiên Dương lớn tiếng quát lớn, “Ai dạy em nói lời nói này? Thành bộ dáng gì rồi? !” Một cái thiên kim Đại tiểu thư, mở miệng ngậm miệng “bị bán ”, cô cũng không cảm thấy dọa người a!

Mục Thiên Tuyết bị hấn một rống, vừa tức vừa giận: “Cô ta dám làm, sao không đánh để người khác nói !” Nhìn hấn nắm tay của Uyển Tình, lại nổi trận lôi đình, “Anh buông cô ta ra! Cô ta chỉ là một cái nữ nhân thấp hèn thôi!”

“Nếu còn ăn nói không sạch sẽ như thế anh sẽ nói cho ông nội!”

Nhắc tới đến Mục gia lão gia tử, Thiên Tuyết nhất thời ỉu xiu , quay đầu liền bụm mặt khóc nức nở. Trở lại biệt thự, cô chết cũng không chịu xuống xe, phải A Thành đưa cô quay về đại trạch.

A Thành khó xử nhìn Mục Thiên Dương, Mục Thiên Dương hừ lạnh: “Mặc kệ nó! Càng sủng càng kiêu! Người trực tiếp lái xe đi rửa, em ấy có nói gì cũng không được nghe theo!”

Mục Thiên Tuyết vừa nghe, lao xuống xe như nhanh bay, đuổi theo đánh giở xách vào trên đầu hấn. A Thành cùng Uyển Tình thở hắt vì kinh ngạc, Mục Thiên Dương lại nhíu mày, xoay người đã đem tay cô kiềm lại.

Mục Thiên Tuyết đá một cái la to: “Đứa em hỗn đản! Ta là anh của người đấy!”

“Người tới!” Mục Thiên Dương mắt cũng không nháy một chút, “Đưa em ấy về đại trạch!”

“A ——” Mục Thiên Tuyết lớn tiếng thét chói tai, càng điên cuồng mà đánh tiếp, “Anh khi dễ em! Khi dễ em! Vì một nữ nhân không thân thích mà ngay cả em cũng đánh ... Ô ô ô... Người không phải anh của ta...”

Uyển Tình bị cô hù dọa sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm. Ở trường học, Mục Thiên Tuyết là cỡ nào cao ngạo có khí chất, lúc này như thế nào điên rồi?

Trong biệt thự của bà Trương nghe thấy âm thanh, cũng lặng lẽ lại đây thăm hỏi, kinh ngạc hỏi Uyển Tình: “Sao, làm sao vậy?” Đây chẳng lẽ là bạn gái chính quy của tiên sinh, phát hiện tiên sinh Kim ốc tàng kiều*, cho nên tới cửa đến tính sổ ?

* nhà vàng cất người đẹp

Uyển Tình ngơ ngác lắc đầu, nhỏ giọng đẩy cô: “Người mau vào đi.”

Bà Trương đương nhiên biết chính mình không nên quản chuyện của chủ nhân, lập tức đi vào. Vẫn là trước nấu cơm đi, xem ra nhiều lắm chỉ một người ăn thôi.

Mục Thiên Tuyết náo loạn nửa ngày, giống đánh vào bông. Nhất thời tức nhẹn không được, thấy Uyển Tình đứng ở bên cạnh, một cước đạp tới, ở ngay giữa bụng Uyển Tình.

“A ——” Uyển Tình quát to một tiếng, ngã ngồi trên mặt đất, cái ót đụng vào trên khung cửa, đau đến nước mắt cô chảy thành dòng.

“Mục Thiên Tuyết!” Mục Thiên Dương hét lớn một tiếng, thật là tức giận . Hấn bỏ ra cô, xoay người nâng dậy Uyển Tình, “Bị thương sao?”

Uyển Tình đau đến lưng đều là tê dại, nhưng vẫn lắc đầu. Mục Thiên Dương ánh mắt nhíu lại, cuối xuống ôm lấy cô. Bước vào phòng khách, đặt cô trên sofa. Hấn đỡ lưng cô, làm cho cô dựa vào trên đùi mình, kiểm tra đầu của cô: “Đau?”

“Ô.” Uyển Tình nắm ống quần hấn.

Mục Thiên Dương thân mình chấn động, vội vàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa một cái gối ôm cho cô: “Đừng sờ loạn!” Chỉ đụng thôi hấn đều có phản ứng rồi .

Uyển Tình cứng đờ, muốn đứng lên. Như vậy hấn đều có thể có phản ứng, hấn là cầm thú sao?

Hấn ngăn chặn lại cô: “Làm gì?”

“Tôi.” Uyển Tình làm sao còn dám động, đành phải ngoan ngoãn nằm úp lại .

Mục Thiên Tuyết đi vào đến, trong đầu có chút sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn là một bộ biểu tình kiệt ngạo bất tuân. Mục Thiên Dương liếc cô một cái, nói với Uyển Tình: “Về sau em ấy nổi điên, em trốn xa một chút.”

50. Chương 50: Vì Cái Gì Không Đánh Trả

Mục Thiên Tuyết thở phì phì ngồi một bên: “Cầu nam nữ!”

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại: “Em nói cái gì?”

“Hừ!” Mục Thiên Tuyết quay đầu qua ... Đi.

Mục Thiên Dương lạnh lùng nhìn cô một lát, nhưng cũng chưa nói cái gì, quay đầu kêu bà Trương : “Lấy khối băng đến đây!”

.

Phòng khách tràn ngập im lặng, Uyển Tình ghé vào trên đùi của Mục Thiên Dương, Mục Thiên Dương dùng khối băng xoa lên gáy cô, Mục Thiên Tuyết ở một bên nhìn, trong mắt tràn đầy ghen ghét.

Nói lắm bầm hừ.

Hơi quá đáng!

Anh là của cô!

Anh cô còn không có quan tâm cô như vậy đâu, Đinh Uyển Tình này tính cái gì vậy? !

Hơi quá đáng. Hơi quá đáng.

Cô oán hận trừng mắt nhìn Uyển Tình, hai mắt từ giày da màu trắng của Uyển Tình hướng về phía trước. Hừ, toàn thân hàng hiệu, anh ấy thật đúng là bỏ được! Bỗng dưng, ánh mắt dừng lại ở trên cổ tay cô, cô ngạc nhiên trừng mắt nhìn Mục Thiên Dương: “Cô ấy đang mang Vacheron Constantin sẽ không phải là của em đi?” Năm nào lần đầu tiên anh ấy nói mua cho cô một cái đồng hồ!

“Ừ.” Mục Thiên Dương thản nhiên đáp lại, “Nguyên bản chính là của em, ai kêu em học không tốt, ra khỏi top 10 người đứng đầu lớp nên anh liền thưởng cho cô ấy.”

“A ——” Mục đại tiểu thư thét chói tai giống như nổi điên. Chiếc đồng hồ Vacheron Constantin trên toàn thế giới chỉ một cái.

“Tôi muốn giết cô!” Mục Thiên Tuyết bỏ nhào qua.

Uyển Tình hoảng sợ, vội vàng đứng lên, trốn một bên. Mục Thiên Tuyết đè cô lại, dùng sức kéo tóc cô: “Tôi cho cô quyền rũ anh của tôi ——”

“A.” Uyển Tình kêu đau, lại không dám đánh trả, chỉ có thể lui lại ở một góc khóc rống.

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại: “Dừng tay!”

“Người là hồ ly tinh! Không được quyền rũ anh tôi! Người không xứng!” Mục Thiên Tuyết vẫn còn kéo tóc Uyển Tình.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, ném túi chườm nước đá lên bàn trà. Phanh một tiếng, Mục Thiên Tuyết sợ tới mức buông Uyển Tình ra, xoay người sợ hãi nhìn hẩn.

“Không được náo loạn!” Mục Thiên Dương nói, “Kì thi cuối kỳ vào top 5, anh sẽ ột cái đồng hồ Patek Philippe làm theo yêu cầu của em, khảm kim cương hồng!”

Patek Philippe so với Vacheron Constantin càng nổi tiếng và có giá trị hơn. Mục Thiên Tuyết nghe vậy, trong mắt hiện lên ánh sáng, hást cảm lên: “Em nhất định làm được! Nếu em thi được thứ nhất, em phải một cái di động khảm kim cương hồng, của Apple!”

” Apple không loại đó.”

Mục Thiên Tuyết ngang nhiên xông qua, ôm hất cánh tay làm nũng: “Anh giúp em làm một cái thôi. . . .”

“VẬY em cố gắng lên.” Mục Thiên Dương vuốt đầu cô, đứng dậy đi lên lầu, “Uyển Tình em lên đây.”

“Vâng” Uyển Tình vội vàng theo sau.

Mục Thiên Tuyết vừa thấy, sắc mặt mới vừa dịu đi lại trở nên không được tự nhiên.

Uyển Tình đi theo Mục Thiên Dương vào phòng, vừa đóng cửa, Mục Thiên Dương quay đầu: “VÌ cái gì không đánh trả?”

Uyển Tình sững sốt, lạnh lùng cúi đầu xuống: “Tôi không dám.”

“Cái gì?”

“Cô ấy là em của anh, tôi không dám đánh cô ấy.”

Mục Thiên Dương cười, nâng cằm của cô lên: “Nếu em ấy không phải là em tôi thì em động thủ sao?”

Uyển Tình dừng một chút, cảm hơn hướng về phía trước: “Đó là đương nhiên!”

“HẮC!” Mục Thiên Dương một tay lấy cô ôm vào lòng, ôm cô đi về hướng giường lớn, “Tôi thích tính tình này của em.”

Đứng ở bên giường, hất buông cô ra, đưa tay cởi nút áo sơ mi của cô, đồng thời cúi đầu hôn môi.

Uyển Tình có chút kháng cự: “Buổi tối được không.”

“Tôi muốn bây giờ.” Mục Thiên Dương lời kéo bàn tay nhỏ bé của cô, kéo xuống dưới háng mình, “Em vừa rồi thiếu chút nữa bắt nó tỉnh lại.”

Uyển Tình né tránh, đứng không nhúc nhích.

Mục Thiên Dương theo mặt của cô hôn đến cổ, đột nhiên sững sốt, đứng thẳng lên, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm cô: “Mùi gì đây?”

”Mùi gì?” Uyển Tình căn bản không biết hất hỏi cái gì, chỉ có thể nghi hoặc nhìn hất.

Hất một phen bóp trụ cằm cô, hai mắt bốc hỏa: ”Trên người em là mùi gì đây? !”

51. Chương 51: Đi Tắm

Uyển Tình hoảng sợ, trừng to mắt sợ hãi: “Tôi không biết anh đang nói cái gì...”

Mục Thiên Dương một tay ném cô lên trên giường, bỏ nhào lên ngăn chặn cô, bạo lực xé rách quần áo của cô. Chỉ một lát, toàn thân cô trần trụi, mà hất vẫn đang chỉnh tề.

“KHÔNG phải mùi của tôi, em làm sao có?” Mục Thiên Dương bóp trụ cổ của cô, không nghĩ qua là có thể làm cho cô bị mất mạng.

Hai hàng lệ từ trong mắt của Uyển Tình chảy xuống, cô không biết... Không biết... Cô nơm nớp lo sợ há mồm: “Tôi... Tôi không biết... Tôi không có... Tôi không dám a...”

Hất nghĩ cô trộm nước hoa của người ta sao? Cô nào dám? Nào dám...

Đột nhiên, cô nghĩ tới, đưa tay cầm tay hất: “Tôi nhớ ra rồi...”

Tay của Mục Thiên Dương nói lỏng một ít: “Nói!”

“LÀ mùi của sữa tắm! Tôi ở chỗ giáo viên tắm một lần...” Sữa tắm của giáo viên không giống với nơi này.

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại, hơi thở trên người phát ra càng thêm nguy hiểm.

“CÓ người dùng nước đục gội tôi!” Uyển Tình vội vàng nói chuyện ban ngày cho hất, “Không tin anh hỏi Mục Thiên Tuyết! Cô ấy cũng biết!”

“Giáo viên là nam hay nữ?”

“Nữ! Anh vẫn là có thể hỏi Mục Thiên Tuyết!”

Tức giận rốt cục tiêu tán, Mục Thiên Dương xoay người ngồi dậy: ” Đi tắm ngay!”

Uyển Tình khố sở đứng lên, đi vào phòng tắm. Mười phút sau, cô bọc khăn tắm trở lại bên người Mục Thiên Dương. Sợ hãi không tắm sạch, lại xịt chút nước hoa.

Ai ngờ, Mục Thiên Dương nói: “Rửa mùi nước hoa đi!”

Uyển Tình đành phải lại đi tắm rửa.

Lần này lại đây khi, cả người giống như con rối, tóc còn hơi ướt.

Mục Thiên Dương đặt cô lên giường, kéo dây lưng của mình ra...

Phát hiện ngoài khăn tắm cô cái gì cũng chưa mặc, hần tươi cười, tựa hồ vừa lòng không ít. Nâng một chân cô lên...

“A...” Uyển Tình than nhẹ, đau quá...

Cô bám víu bờ vai của hần, khó chịu nhăn nheo.

Mục Thiên Dương cười, động tác rất là ôn nhu: “Ngày hôm nay của em thật đặc biệt, đầu tiên là bị bạn học giới, sau lại bị Thiên Tuyết đánh, hiện tại lại bị tôi...”

“A...” Uyển Tình nhìn hần, mặt đỏ hồng dựa vào ngực hần.

Bộ dạng này của cô, tự nhiên so với nhăn nheo rơi lệ càng làm cho hần vừa lòng hơn. Hần hôn môi, mặt của cô, nhẹ giọng hỏi: “Đầu còn đau không?”

“Không đau ...”

“Phía dưới thì sao?” Vừa mới làm như vậy, không biết đau bao nhiêu.

Uyển Tình cứng đờ một chút, tay cầm quần áo của hần nhìn không được nắm chặt: “Còn... Có một chút...”

Mục Thiên Dương vừa nghe, cũng chậm rãi để ý ma sát . Uyển Tình nhẹ nhàng mà rên rỉ, chịu nhịn đau đớn. Mấy phút sau, thống khổ biến thành vui thích, hô hấp nhịn không được dồn dập, âm điệu rên rỉ cũng thay đổi.

“Ừm...” Cô cắn môi dưới, không muốn tiết lộ tình huống của mình.

Nhưng Mục Thiên Dương đã muốn nghe thấy, ái muội hỏi cô: “Thoải mái sao?”

“Ừm...” Uyển Tình không biết làm sao trả lời hần.

Tốc độ hần nhanh hơn: “Bảo bối, nói cho tôi biết!”

“A...” Uyển Tình không có cách nào khác lại tựa vào hần trong lòng ngực, nằm ngã vào trong chăn, “Ừm... Ách...”

“Bảo bối!” Âm thanh của Mục Thiên Dương có một cỗ hơi thở nguy hiểm.

52. Chương 52: Cửa Bị Phá

Uyển Tình rùng mình, trợn mắt nhìn hần: “Chậm chút, thoải mái.”

“Kêu to lên.”

“A ——” Uyển Tình cảm thấy then trào nước mắt, phục tùng mệnh lệnh của hần.

Mục Thiên Dương tựa hồ vẫn không hài lòng, vẫn rống to: “Lại kêu!”

Uyển Tình nức nở một tiếng, đề cao âm lượng.

Có lẽ là tiếng kêu kích thích hần, động tác của hần càng thêm điên cuồng: “Lại kêu! To lên!”

Như thế, bốn năm lần. Uyển Tình nghĩ là hần đang hưng phấn, đến cuối cùng phát hiện hần là đang phần nộ, thân hình nho nhỏ đã thừa nhận không tàn phá của hần đến mức không dậy nổi, chỉ đành phải cầu xin tha thứ: “Dừng lại đi mà. Ô ô. A ——”

Mục Thiên Dương cắn răng, giống như thú điên chạy nước rút, không nói một câu.

“Không. Ô ô. Van cầu anh.” Thấy người ở trên càng lúc càng điên cuồng, Uyển Tình rốt cục nhận không được la to, “Thiên Dương, Thiên Dương —— thả tôi ra. Cầu xin anh.”

Mục Thiên Dương bỗng dừng ngừng lại, bắt đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dưới thân lại biến thành chậm rãi thông thả ra vào như lúc ban đầu kia. Một lát sau, hần buông môi của cô ra: “Sớm nói tôi không phải không có việc gì sao?”

Uyển Tình lúc này mới hiểu được, hần không phải kêu cô lớn lên, mà là phải gọi tên của hần.

Đúng lúc này, cửa bị ai đó đá phanh ra. Mục Thiên Dương phản ứng cực nhanh nhấc chân lên, phủ lên hai người. Uyển Tình sợ tới mức ôm chặt hần, hần không cần đoán cũng biết là ai, quay đầu lại trừng mắt ra cửa nhìn Mục Thiên Tuyết: “Em phát điên cái gì? !”

Mục Thiên Tuyết chỉ vào bọn họ, ngón tay run rẩy: “Các người. Các người thật sự.”

“Đi ra ngoài!” Mục Thiên Dương mệnh lệnh chân thật đáng tin.

“Các người.” Mục Thiên Tuyết vẻ mặt càng thêm tuyệt vọng chán kinh quá độ, “Các người thật quá đáng ——” cô còn khờ dại nghĩ bọn họ chỉ là nói đùa, không nghĩ tới thật là loại quan hệ này, rõ ràng ngay trong phòng làm chuyện này!

“Đi ra ngoài!” Mục Thiên Dương vẫn đang ra lệnh.

Uyển Tình tựa vào trong lòng hần, run rẩy khóc.

Mục Thiên Tuyết tuy rằng nhìn không thấy quang cảnh trong chăn, nhưng nhìn hình dạng của chăn, cũng biết hai chân Uyển Tình còn vòng ở trên lưng của Mục Thiên Dương. Nói cách khác, hiện tại nơi đó của bọn họ còn. Còn.

“A ——” Mục Thiên Tuyết điên cuồng quát to một tiếng, xoay người bỏ chạy, cửa cũng không đóng.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, đè lại Uyển Tình tiếp tục vận động. Uyển Tình đã muốn bị dọa đến không có dục vọng, kêu to: “Đóng cửa! Thiên Dương, đóng cửa!”

“Câm miệng!” Mục Thiên Dương hét lớn một tiếng.

Uyển Tình không dám nói nữa, yên lặng thừa nhận xâm nhập của hần...

53. Chương 53: Anh Trai Tốt

Khi ăn cơm chiều, mẹ của Mục Thiên Dương gọi điện thoại đến, Mục Thiên Tuyết nói với bà: “Về sau con muốn ở đây!”

“Như thế nào đột nhiên muốn ở đây?”

Mục Thiên Dương cảnh cáo nhìn cô, cô nói: “Một mình anh trai ở đây rất cô đơn , ngay cả cơm cũng không ăn ngon, con phải giám sát anh!”

“Được rồi.” Ngô Nhã suy nghĩ một chút, “Nếu nhìn thấy nữ nhân nào đi cùng hần, nhớ nói ẹ biết.”

“Nói ẹ để làm chi?” Mục Thiên Tuyết biết rõ cô, giống như rất ngây thơ.

“Mẹ không muốn hần tìm nữ nhân lung tung! Con hần là cũng không thích nữ nhân tùy tiện làm đại tẩu của mình đi?”

“Vây cũng được.” Mục Thiên Tuyết cúp điện thoại, nói với Mục Thiên Dương, “Em về sau ở nơi này, ở đến cô ta đi mới thôi!” Cô chỉ vào Uyển Tình.

Uyển Tình cúi đầu im lặng ăn cơm, căn bản không để ý tới cô. Mục Thiên Dương cũng chỉ là thần nhiên liếc cô một cái, giống như tuyên cáo của cô không có đánh giá gì, làm cô tức giận đến ném luôn cả bát đĩa xuống, quả thực nuốt không trôi.

Mục Thiên Dương nói: “Gia sư riêng dạy em lễ nghi, em học như vậy sao?”

Mục Thiên Tuyết ủy khuất cắn môi dưới, cầm chén lên. Là thiên kim tiểu thư liền ngay cả quyền lợi tức giận cũng không có sao? Làm cái gì đều phải để ý, phát giận cũng phải nhịn, thời điểm gì cũng không có thể luống cuống, không thể tổn hại hình tượng.

Ngày hôm sau đi học, ô tô chạy đến phụ cận trường học, Mục Thiên Dương kêu A Thành dừng xe, sau đó nói với Mục Thiên Tuyết: “Xuống xe.”

“Vì cái gì? Còn chưa tới.”

“Em muốn cho người thấy em cùng Uyển Tình đi cùng ô tô sao?”

Cô xác thực không nghĩ tới! Cô hừ một tiếng, cao ngạo hất cằm lên, nhìn Uyển Tình: “Sao cô ta không xuống!”

“Anh không thích.” Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tình ngẩng đầu nhìn hần, không biết hần là thật hay là giả. Bất quá Mục Thiên Tuyết đích xác tức giận, mở cửa đi xuống, còn hung hăng đá một cước: “Anh khốn kiếp! Em thì anh bỏ được! Em hận anh chết đi được!” Rõ ràng người đó trước kia thương cô, Đinh Uyển Tình vì cái gì xuất hiện? !

Mục Thiên Dương cười cười: “Chú ý hình tượng, đứa em tốt! Đi hai bước, nói với bọn nhà giàu kia, em không giống với bọn họ, em không phải mắt cao hơn đầu, thiên kim đại tiểu thư chỉ biết hưởng thụ!” Dứt lời, xua tay cho A Thành lái xe.

Thiên Tuyết tức giận đến muốn đá lại lần nữa, nhưng thấy đi lên lui tới trên đường cái đều là xe tư gia đưa học sinh đi học, chỉ phải nhịn xuống, mềm mại tao nhã bước hướng trường học đi đến.

Vài phần chung sau, đi đến cổng trường, vừa lúc gặp Đỗ Thiển xuống xe. Đỗ Thiển cười: “Í, đây không phải Mục đại tiểu thư sao? Như thế nào, Mục gia tan sản sao, người cư nhiên phải đi bộ đến trường?”

Thiên Tuyết bề ngoài liếc nhìn cô một cái: “Tôi chỉ là thể nghiệm cuộc sống mà thôi.”

Chính lúc này, xe của Mục Thiên Dương từ phía sau mở ra, quay cửa kính xe xuống: “Thiên Tuyết ——”

Đỗ Thiển cùng những người khác vừa thấy, đều nín thở ngưng thần, si ngốc nhìn hần.

Hần chính là Mục Thiên Dương a! Bộ dạng đẹp, lại là kinh thương, khi ở nhà, ai không có nghe cha của mình khen hần? Cha của ai không hy vọng xa vời gả con gái cho hần? Ngay cả các cô chỉ có mười bảy tám tuổi, nhưng Mục Thiên Dương cũng không già a! Dù sao tương lai của các cô đã định, gả cho cái đại phú hào hay đám hỏi với chủ xí nghiệp nào đó. Nếu thật muốn như vậy, lựa chọn kia tự nhiên là tốt nhất, tốt nhất không thể nghi ngờ chính là Mục Thiên Dương!

“Làm gì? !” Thiên Tuyết khẩu khí không tốt. Ở từng cô gái đều cẩn thận chờ mong khi, cũng chỉ có cô mới dám sử sắc mặt.

“Sao lại tức giận?” Mục Thiên Dương ôn nhu cười, “Cho dù anh không đúng, em cũng đừng trừng phạt mình chứ? Anh rất đau lòng!”

“Oa, anh của Thiên Tuyết thật tốt!”

“Thiên Tuyết thật hạnh phúc a, mình cũng muốn một người anh như vậy...”

Chung quanh truyền đến âm thanh liên tiếp tán thưởng, làm cho lòng hư vinh của Thiên Tuyết thỏa mãn thật lớn. Nói lắm bầm, biết là anh cố ý mà...

“Đặt trước cho em một cái đồng hồ Patek Philippe đi?” Đây là em ruột của hần, hần sao lại để cho người ta coi nhẹ cô? Nói lý ra phải quản giáo nghiêm thêm, nhưng ở bên ngoài, ai cũng đừng vọng tưởng khi dễ cô!

Chung quanh truyền đến âm thanh hít khí. Trời ơi, Patek Philippe! Hần dùng Patek Philippe để vội tới giải thích với em mình?

Thiên Tuyết trừng hần liếc mắt một cái: “Cũng không phải chuyện gì cùng lắm thì! Em đi học đây!” Hơi quá đáng! Patek Philippe đâu phải là đồ cô có không đâu, cư nhiên bị hần lấy ra diễn trò!

Mục Thiên Dương cười, lái xe đi xa. Chung quanh những người quen biết Thiên Tuyết vây cô lại hỏi: “Thiên Tuyết, cậu thật hạnh phúc a! Anh cậu làm cái gì, muốn dùng Patek Philippe giải thích cho cậu!”

“Không có việc gì, cãi nhau một chút thôi.” Thiên Tuyết liếc Đỗ Thiển bên cạnh một cái, sắc mặt Đỗ Thiển rất không tốt, hừ một tiếng bước đi.

Mọi người lại hâm mộ: “Cãi nhau liền mua Patek Philippe cho cậu a! Ai, cậu đừng để ý đến Đỗ Thiển, cô ta chính là ghen tị cậu có người anh tốt”

54. Chương 54: Đập Lên Mặt Cô Ta

Giờ ăn cơm trưa, ở căn tin trường học.

Uyển Tình bưng khay đựng cơm, đang tìm chỗ ngồi. Một đám người đi ngang qua sau lưng cô, một ly nước lạnh như băng đột nhiên giội thẳng về phía sau lưng cô.

“A ——” Uyển Tình hét lên một tiếng, quay đầu lại vừa thấy, áo sơ-mi trắng của mình bị ướt. Không có nghe thấy âm thanh xin lỗi, cô ngẩng đầu, phát hiện đám người kia ngay cả dừng cũng chưa dừng, lập tức đi về phía trước.

Quả nhiên là cố ý!

Uyển Tình khẽ cắn môi, nhìn bóng dáng cao ngạo kia, hai tay run rẩy.

“Có bản lĩnh liền tới báo thù a!” Bên tai truyền đến âm thanh vui sướng khi người gặp họa.

Uyển Tình nhìn qua, là Mục Thiên Tuyết.

Mục Thiên Tuyết nhìn chằm chằm khay đựng cơm trong tay cô, hào phóng hiến kế: “Đập lên mặt cô ta!”

Uyển Tình đang phẫn nộ đột nhiên thoải mái: “Tôi mới không ngu như vậy, đập cô ta, tôi ăn cái gì?” Nói xong quay đầu lại vừa thấy, đám người hăm hại cô kia đã tìm được chỗ ngồi, ngồi xuống. Đối diện các cô chính là Đỗ Thiển, ánh mắt khiêu khích, không cần hoài nghi, ly nước kia nhất định là cô giội!

Uyển Tình bĩu môi, tìm vị trí khắp ngõ ngách ngồi xuống, lấy ra một khăn tay chà lau áo sơ-mi. Lau được một nửa, đang muốn ăn cơm, trước mặt vang lên một tiếng. Cô hoảng sợ, ngẩng đầu, thấy một khay chứa cơm thừa canh cặn ở phía trên khay cơm của mình. Trong khay cơm kia chỉ chứa đồ thừa vậy mà đổ vào trong khay đồ ăn của mình.

Cô cảm thấy dạ dày bộ một trận ghê tởm, tức giận ngẩng đầu, gặp Mục Thiên Tuyết cầm cười đứng ở phía trước.

Mục Thiên Tuyết cầm khay cơm kia lên, cười nói: “Thực xin lỗi, mình đang muốn cầm đến chỗ để khay ở nơi đó, nhưng không cẩn thận ngã vào bạn, thành ra bị như vậy Bạn sẽ không để ý đi?”

Uyển Tình khẽ cắn môi, nhin lại tức giận đầy ngập đầu nói: “Cậu nói gì?”

“Mình nói a.” Mục Thiên Tuyết nghiêng đầu tưởng tượng, “Mình nói bạn sẽ không tức giận! Ha ha, mình quay về phòng ngủ trưa, bạn từ từ ăn.”

Cô còn có thể nuốt trôi sao? ! Uyển Tình bưng khay cơm lên, lướt nhanh qua Mục Thiên Tuyết, bỏ đồ ăn vào trong thùng rác.

Trở lại phòng ngủ, Uyển Tình phát hiện mình không có quần áo để thay, nhú mi, rất là phiền não. Nhiều nhiều gian nan như vậy, ngày mai nhất định phải mang đến mấy bộ quần áo.

Xoay người đi rửa mặt, cô mở vòi nước nóng, lấy khăn mặt thấm nước, lau lên lưng mình.

Phòng ngủ là gian phòng dành cho bốn người, trừ bỏ cô, đã có hai người trở về, đang đánh răng ở bên cạnh. Xem bộ dáng này của cô, nhin không được hỏi: “Sao lại biến thành như vậy?”

“Là Đỗ Thiên.” Cô cúi đầu nói.

Hai nữ sinh liếc mắt một cái, cười nói: “Cậu cách xa cô một chút là tốt rồi. Cậu vừa tới, cô muốn ra oai phủ đầu thôi mà, qua một trận thì tốt rồi.”

“Chỉ là! Tầm mắt cô rất cao, địch nhân cũng muốn chọn. Trường học chúng ta, chỉ có Thiên Tuyết có tư cách trở thành đối thủ của cô.”

“Cắt! Thiên Tuyết căn bản khinh thường. Đỗ gia cùng Mục gia, căn bản là hai cấp bậc phải không?”

“Ôi chao, buổi sáng hôm nay, mình thấy anh của Thiên Tuyết, thật đẹp trai...”

Đang nói, bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa, người bạn cùng phòng đã trở lại. Hai nữ sinh lập tức ngậm miệng, chuyên tâm rửa mặt. Uyển Tình nghi hoặc, nhìn lại, thấy Mục Thiên Tuyết đi tới.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp! Uyển Tình nghĩ thầm.

55. Chương 55: Đánh Nhau

Mục Thiên Tuyết hung hăng trừng mắt nhìn : “Cút ngay, tôi phải súc miệng!”

Uyển Tình treo khăn mặt lên, vào phòng, bò lên giường.

Hai nữ sinh kia đi vào, đổi áo ngủ ở một bên, hỏi : “Cậu không đổi quần áo sao?”

Uyển Tình nói: “Mình quên mang.”

“A.” Một người nữ sinh nói, “Tớ đây cho cậu mượn? Cậu cũng muốn đổi áo sơ-mi luôn chứ?”

“Nhiều chuyện làm gì?” Thiên Tuyết ở bên ngoài nói, “Cẩn thận lòng hảo tâm không được báo đáp!”

Hai nữ sinh kia cười cười, không nói gì nữa.

Uyển Tình buồn bực một lát, đột nhiên phát hiện, giường duy nhất còn lại trong phòng ở bên cạnh mình. Thửa díp Thiên Tuyết chưa vào, cầm lấy gối đầu thay đổi một cái phương hướng. Lúc trước là đầu đối đầu, hiện tại là chân đối chân.

Một lát sau, Mục Thiên Tuyết bò lên, vừa thấy liền phát hỏa. Hai cô bạn học bên kia đã ngủ, cũng không muốn cãi lộn, cầm lấy gối đầu đánh một cái Uyển Tình, hạ giọng nói: “Cô đổi lại đây cho tôi!”

“Chuyện gì?” Uyển Tình ngồi xuống, cũng dè dặt âm thanh xuống.

Thiên Tuyết chỉ vào gối đầu của mình: “Tôi luôn luôn ngủ bên này, cô muốn tôi ngủ chân thối của cô sao?”

Uyển Tình đành phải đổi lại, cũng không để ý đến , liền nằm xuống như vậy.

Thiên Tuyết nằm xuống, không hiểu sao có chút hưng trí bưng bưng, ngủ không được, chống nửa người trên kéo tóc cô. Uyển Tình giận dữ, xoay người nhìn.

Thiên Tuyết nhỏ giọng cảnh cáo: “Không được cáo trạng với anh tôi!”

Uyển Tình sững sốt một chút, bất đắc dĩ nói: “Đã biết.”

Buổi chiều, Mục Thiên Dương không tự mình tới đón các cô. A Thành cùng A Hoa mỗi người lái một chiếc xe tới đây, Uyển Tình cùng Thiên Tuyết một người ngồi một chiếc. Trở lại biệt thự, Uyển Tình đi thay quần áo, vừa mới vào phòng thay quần áo, Thiên Tuyết bước vào.

“Có việc gì sao?” Uyển Tình hỏi.

Thiên Tuyết đánh giá không gian nhỏ nhỏ này, trong mắt đầy ghen ghét. Cô mở nhanh tủ quần áo ra, thấy đủ loại kiểu dáng hàng hiệu, quay sang nói với Uyển Tình: “Đây đều là anh tôi mua sao?”

“Ừ.” Uyển Tình thản nhiên trả lời, không chút sợ hãi.

Thiên Tuyết giận dữ lật tung cả bàn trang điểm: “Tôi cũng không có! Hắn vì cái gì đối tốt với cô như vậy?”

Uyển Tình sửng sốt một chút, sâu kín nói: “Hắn mới không đối tốt với tôi. . . . Tôi không muốn đứng ở nơi này, tôi chỉ muốn về nhà.”

“Cô ——” Thiên Tuyết không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, cứng lại, tiếp đó không tin, ghét bỏ nói, “Cô ít giả bộ thanh cao! Cô đều cùng với anh tôi lên giường rồi, còn giả bộ làm gì?”

Uyển Tình không muốn để ý đến cô, cầm lấy quần áo đi vào phòng tắm. Thiên Tuyết thấy cô không để ý tới mình, cảm giác thật mất mặt, nổi giận đùng đùng bỏ nhào tới, kéo tóc cô.

“Cô làm gì vậy? !” Uyển Tình hét to.

“Giáo huấn cô! Hồ ly tinh!” Đây Thiên Tuyết ngã trên mặt đất, cả người bỏ nhào lên, điên cuồng xé.

Ban đầu, Uyển Tình không dám đánh trả, sau lại bị như thế, cũng nắm lại tóc Thiên Tuyết. Thiên Tuyết đau xót, không thể tin rằng: “Cô cư nhiên dám đánh tôi? !”

“Cô có thể đánh tôi, tôi sao không thể đánh cô?”

“Cô. . . .” Thiên Tuyết tức giận đến phát run, “Cô không được đánh trả!”

“Tôi cũng không phải là đồ ngốc!”

“Tôi. . . . Tôi cần chết cô!” Thiên Tuyết cắn bả vai Uyển Tình.

Uyển Tình đau đến rống to, nắm chặt nắm tay đánh mạnh lên lưng của nàng.

Đánh cho đến lúc khó phân thắng bại, nghe thấy tiếng hô của Mục Thiên Dương: “Các người đang làm gì vậy? !”

Hai người cứng đờ, vội vàng tách ra.

Mục Thiên Dương nhìn các cô, thở hắt vì kinh ngạc: “Đều đứng lên cho tôi!”

Hai người vội vàng đứng lên, Thiên Tuyết sợ, Uyển Tình càng sợ.

56. Chương 56: Đối Tốt Với Cô

Mục Thiên Dương chỉ vào các cô, ngón tay phát run: “Đều nhìn vào gương cho tôi! Thấy các người thành cái dạng gì!”

Hai người đi đến trước gương, chỉ thấy trong đó có hai bà điên.

“A ——” Thiên Tuyết lập tức che mặt, ba chân bốn cẳng sửa sang lại tóc cùng quần áo.

“Vừa mới đánh cho đã, hiện tại kêu la cái gì?” Mục Thiên Dương phụng phịu, “Thực nên cho người bên ngoài nhìn xem bộ dáng hiện tại của Mục đại tiểu thư!”

Thiên Tuyết thở phì phì, không nói. Uyển Tình cúi đầu, yên lặng lấy tay chải vuốt tóc.

“Nếu anh thấy các người đánh nhau một lần nữa, em cũng đừng muốn Patek Philippe!”

Thiên Tuyết không phục: “Anh sao không nói cô ta——”

“Cô ấy sẽ không.” Mục Thiên Dương nhìn chằm chằm đồ trang điểm, trang sức, quần áo. . . . trên mặt đất. Vung tay lên, “Đều đi làm bài tập đi!” Sau đó kêu người hầu tới thu dọn.

Khi làm bài tập, Thiên Tuyết lại cùng Uyển Tình tranh chỗ, làm tức giận Uyển Tình đến ngồi xổm xuống ghé dựa.

Thiên Tuyết không vui, nói với Mục Thiên Dương: “Anh xem cô ta ”

“Em còn để tới?” Mục Thiên Dương sắc giọng trừng cô, “Im lặng một chút! Anh còn phải làm việc, quấy rầy anh, cần thận Patek Philippe của em!”

“Em không cần!” Thiên Tuyết bỗng dưng rống to. Cái người này suốt ngày dùng cái đó uy hiếp cô, xem cô giống như con rối.

Mục Thiên Dương nhú mày: “Được rồi được rồi. . . . Em nhìn cô ấy không quen, trở về đại trạch đi!”

“Em sẽ nói ẹ biết ——” Đinh Uyển Tình mới là ngoại nhân, vì cái gì lại đuổi cô?

“Tùy!” Mục Thiên Dương cũng không vui để ý tới cô .

“A!” Cô tức giận kêu một tiếng, cầm bút lên tiếp tục làm bài. Viết được vài chữ, nhin không được cầm lấy một quyển sách ném lên đầu Uyển Tình.

Uyển Tình sững sốt một chút, không để ý tới.

Mục Thiên Dương lắc lắc đầu, cũng chưa nói gì.

Buổi tối khi đi ngủ, Mục Thiên Dương ôm Uyển Tình: “Thiên Tuyết bắt nạt em quá.”

“Không thể nào.” Uyển Tình nói, “Cô không muốn anh tốt với tôi thôi...”

Mục Thiên Dương sững sốt một chút, hôn vai của cô: “Rất cực biết tôi đối tốt với em sao?”

Uyển Tình sững sốt, trong lòng tràn đầy sợ hãi. Hắn. . . . Hắn sao lại trở nên ôn nhu như vậy? Hắn có âm mưu gì?

“Sao không nói lời nào?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Nói. . . . Nói cái gì?”

Mục Thiên Dương bắt mắt loại phản ứng này của cô, xoay người đè cô lại, cởi quần áo cô.

Uyển Tình đột nhiên phát hiện, so với nói chuyện phiếm cùng hắn, cô tình nguyện cùng hắn làm chuyện này hơn.

Hưng trí ngẩng cao đầu, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng bang bang phanh, hình như là từ phòng của Thiên Tuyết truyền đến. Mục Thiên Dương sững sốt, không quản, tiếp tục động.

“A ——” Tiếng kêu của Thiên Tuyết truyền đến.

Mục Thiên Dương phiến tảo nhú mi, qua loa chấm dứt trận chiến này, khoác quần áo rời khỏi phòng. Thiên Tuyết vẫn còn kêu, hắn vội vàng gõ gõ cửa: “Thiên Tuyết em làm sao vậy?”

Thiên Tuyết rất nhanh mở cửa ra, khuôn mặt nhỏ nhắn chấn kinh nhìn hắn: “Trong phòng em có chuột!”

“Chuột?”

“Dạ!”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, đoán được cô là cố ý, búng trên trán cô một cái: “Ngủ đi!”

Thiên Tuyết chu chu miệng, thấy hắn xoay người bước đi, kêu lên: “Anh!”

“Chuyện gì?”

“Anh cùng cô ta. . . .”

“Chuyện người lớn, con nít không được quản!”

“Em mà là con nít, cô ấy cũng là con nít!”

“Ngủ đi!” Mục Thiên Dương tức giận ra lệnh.

Những ngày sau, cùng ngày này đều không sai biệt lắm.

Khi ở trường, Thiên Tuyết không vừa mắt Uyển Tình, khi có cơ hội liền khi dễ một chút. Bất quá, ở bên ngoài cô phải bảo trì của hình tượng thiên kim tiểu thư, cho nên chưa bao giờ giống Đỗ Thiển ở trước cổng chúng dưới khi dễ Uyển Tình.

Về đến nhà, ngược lại không đánh lại một trận nào nữa, nhưng Thiên Tuyết luôn luôn có biện pháp làm Uyển Tình bất an. Đến đêm, một khi phát hiện Mục Thiên Dương cùng Uyển Tình ở trong phòng làm việc, cô sẽ bên ngoài bắt đầu giở trò.

Mục Thiên Dương rất thương cô, cho tới bây giờ không chân chính phạt cô. Nhưng mỗi lần cô nháo, Mục Thiên Dương chỉ dạy dỗ cô, cho tới bây giờ chưa từng nói qua Uyển Tình, làm trong lòng cô rất không thoải mái, càng thêm chán ghét Uyển Tình, dần dần thành thể không đội trời chung.

57. Chương 57: Nam Nhân Già

Bỗng một ngày kia, chỉ có một chiếc xe đến đây đón người. Thiên Tuyết kỳ quái, chẳng lẽ muốn cho người ta thấy cô cùng Đinh Uyển Tình đi trên cùng chiếc xe? Nếu vậy cô sẽ trực tiếp nói ọi người biết Đinh Uyển Tình là tình nhân của anh cô!

Quay đầu lại tìm kiếm bóng dáng của Uyển Tình, thấy cô cầm theo sách, xuyên qua hàng xe trùng điệp, đi thẳng về phía trước, giống như không có xe đi vậy.

Thiên Tuyết nghi hoặc nhíu nhíu mày, đi đến hướng ô tô. Không nghĩ tới, hôm nay Mục Thiên Dương lại tự mình tới đón. Thiên Tuyết vui vẻ, ngồi vào bên người hấn, thấy hấn đang nhìn công văn, bộ dáng giống như rất chăm chú. cô nhìn chăm chăm một cái, rậm rạp chẳng chịt đều là chữ, hoàn toàn không có hứng thú.

Trong dòng xe cộ chật chội, ô tô chậm rãi đi về phía trước. Thiên Tuyết hỏi: “Không đợi Đinh Uyển Tình sao?”

“Như thế nào, em muốn cô ấy đi chung?” Mục Thiên Dương thu hồi công văn.

“Thôi đi! Ai nghĩ đến cô ta? Chỉ là không có ai cho em khi dễ, trong lòng có chút không thoải mái!” Lúc này, cô thấy Uyển Tình đứng ở dưới trạm xe buýt, kính ngạc hỏi, “Cô ta đang làm gì thế?”

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, nói: “Cô ấy phải về nhà.”

Thiên Tuyết sững sờ: “Nguyên lai cô ta cũng có nhà a!”

“Ai không có nhà? Cũng không phải từ trong đá mà sinh ra!”

“Em còn nghĩ cô ta là vật tư hữu của anh chứ!” Thiên Tuyết đột nhiên nói một câu, “Chỉ là công cụ làm ấm giường mà thôi!”

Mục Thiên Dương sắc, giận dữ hỏi: “Em học được ở nơi nào?”

“Ách.” Thiên Tuyết mặt đỏ lên, ấp úng trả lời, “Ngôn tình tiểu thuyết.”

“Ít xem những thứ kia đi!” Còn ” Chỉ là công cụ làm ấm giường mà thôi”, đây là lời mà một thiên kim tiểu thư nên nói sao?

“Hừ. Em cũng không tin cô ta không xem những thứ này.” Thiên Tuyết bất mãn lắm lắm.

Đột nhiên, mắt Mục Thiên Dương nhíu lại. Thiên Tuyết cảm giác quanh mình tràn ngập hơi thở nguy hiểm, rung mình một cái. Ngẩng đầu nhìn, nguyên lai là Uyển Tình nói chuyện cùng với một nam sinh.

Thiên Tuyết vui sướng khi người gặp họa cười, nói: “Đó là người anh tuần nhất ban chúng em, ba hấn là luật sư, mẹ làm trong bộ giáo dục, ông nội là tư lệnh quân khu. Hai thúc thúc, một người trong bộ đội, một người làm ở toà thị chính, đệ tử tiêu chuẩn của cán bộ cao cấp!”

Uyển Tình tránh nam sinh kia như rắn rết, thấy xe buýt tới gần, lập tức nhảy lên. Cái gọi là đệ tử của cán bộ cao cấp, chỉ có thể nhìn mà than thở.

Mục Thiên Dương thấy, sắc mặt dịu đi, liếc mắt trắng Thiên Tuyết một cái: “Anh hỏi em sao?”

Thiên Tuyết gật đầu như trống bỏi: “Em chỉ nhắc nhở anh mà thôi, hần giống như rất thích Uyển Tình. Tuy rằng em không biết Uyển Tình sao lại ở cùng anh, nhưng nhìn giống như cô ấy không tình nguyện. Chuyện này dùng ngón chân đầu cũng có thể nghĩ đến, một nữ hài tử mười bảy mười tám tuổi sẽ coi trọng một nam nhân già sao, hoặc là bị bức bách, hoặc là vì tiền, tổng sẽ không vì tình yêu? Nếu cô tìm kiếm trợ giúp ở một người đẹp trai, anh sao lại có thể yêu ——”

“Em nói ai là nam nhân già? !” Mục Thiên Dương nguy hiểm cắt đứt lời cô.

Cô cứng lại, cười mỉa nói: “Em đây là dùng biện pháp nói quá! Anh so với cô ấy lớn hơn cả mười tuổi, có thể nói như vậy thôi.”

“Mười tuổi tính là cái gì?” Mục Thiên Dương nghiêng răng nghiêng lợi. Hần mới 27 tuổi, rõ ràng rất trẻ, hần rõ ràng đang ở độ tuổi sung mãn nhất!

“Không tính là cái gì, dù sao các người nên chia tay đi thôi!” Thiên Tuyết hừ lạnh, “Bất quá thời điểm anh cùng nữ nhân hai mươi tuổi khác ở cùng còn coi được, cô ấy mới mười mấy tuổi, còn chưa có trưởng thành, như vậy tương tượng, quả thực là hai người ở hai thế giới!”

“Tin hay không anh ném em xuống? !”

“.” Thiên Tuyết ngoan ngoãn câm miệng.

58. Chương 58: Mời

Uyển Tình không ở, Thiên Tuyết không có người để khi dễ, cảm thấy rất nhàm chán, dứt khoát trở về nhà. Trước khi đi còn hỏi Mục Thiên Dương: “Đình Uyển Tình có trở về hay không?”

Mục Thiên Dương muốn nói không trở lại, miễn cho cô lại tới đây khi dễ người. Sau khi nghĩ lại, nếu là từng bước tính toán kỹ, về sau đều là người một nhà, kết thù cũng không tốt. Thừa dịp các cô vẫn còn nhỏ, ở chung nhiều một chút hần là có thể cải thiện tình huống. Âm ỉ cũng có thể âm ỉ ra tình cảm, cái này gọi là “Không đánh không quen” !

Vì thế nói: “Ừ, tối mai sẽ trở lại.”

“Em ngày mai sẽ đến đây.” Thiên Tuyết nói, “Em sẽ ở lại nơi này! Cô ấy không đi, em cũng không đi!”

Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại: “Em đây là muốn làm gì?”

“Đánh hồ ly tinh! Thanh trừ tai họa!”

Mục Thiên Dương lắc lắc đầu, quả nhiên là còn nhỏ. So sánh với nhau, Uyển Tình bình tĩnh hơn rất nhiều, chắc là do khi còn trẻ gặp nhiều đau khổ. Nếu Uyển Tình không rời khỏi Đình gia, chắc cũng cùng cô giống nhau, là một đại tiểu thư vô ưu vô lo.

Nghĩ đến Đình gia, hần đột nhiên nhớ tới, hần đã lâu không để ý Đình Thái Nghiên. Đều là Uyển Tình này, chiếm hơn phân nửa tâm tư của hần, hần hồn nhiên đã quên mình còn đang đùa giỡn với Đình Thái Nghiên.

Nếu này hai ngày nay bảo bối không có ở đây, hần liền tổn chút tâm tư ở trên người Đình Thái Nghiên đi. Lập tức mở di động gọi điện: “Chu bộ trưởng, buổi tối cùng nhau ăn một bữa cơm đi, mảnh đất kia còn muốn ông hỗ trợ nhiều a!”

“Người tiểu tử này, mảnh đất kia không phải vật trong bàn tay ngươi sao? Còn muốn ta hỗ trợ cái gì?”

“Đây không phải muốn tìm một cơ hội thịnh tình khoản đãi ông sao?”

Chu bộ trưởng làm quan cũng coi thanh liêm, không có quá tham lam, là tối trọng yếu, là một người hào sảng. Mục Thiên Dương cùng hần nói vài câu, hần ha hả cười, khá là chờ mong: “Tốt lắm, buổi tối gặp.”

Mục Thiên Dương tắt điện thoại, lại gọi cho Đình Thái Nghiên: “Thái Nghiên, có rảnh không?”

“A —— Thiên Dương!” Đinh Thái Nghiên còn đang ngái ngủ, đột nhiên nghe được âm thanh của hắn, kêu to một tiếng ngồi dậy.

Mục Thiên Dương này thật sự là quá khó nắm chắc! Lần trước hẹn cô ăn cơm một lần, tặng cô lễ vật, để cho những thiên kim tiểu thư kia đổ kị lại ao ướm. Đinh gia tiền tài quyền thế bình thường, cô ở xã hội thượng lưu luôn luôn đứng giữa, gặp được người gia thế so với cô kém hơn, cô không muốn kết giao, so với cô tốt hơn, người ta lại không muốn để ý đến cô. Thật vất vả mới bởi vì hắn, những người đó chủ động đến kết giao với cô, tuy rằng nói chuyện đều chua như giấm, nhưng cô biết, các cô đều đang đổ kị! Kết quả, hắn mấy ngày nay lại không để ý tới cô! Gọi điện thoại cho thư ký hắn, luôn nói hắn đang bận, cô còn tưởng rằng chính mình cũng chưa kiến được ưu đãi gì liền thất sủng, không nghĩ tới hắn lại tự mình gọi điện thoại ỉn.

Xem ra, hắn mấy ngày nay thật sự bề bộn nhiều việc, bằng không sẽ không không liên hệ với cô. Ngẫm lại cũng đúng, hắn chính là tổng giám đốc của Mục thị, có thể không bận sao? Hắn càng vội, chứng minh càng có thực lực, tiền đồ của cô cũng càng khả quan.

“Rảnh.” Cô bới tóc lên, ngọt ngào nói, “Anh không liên hệ với người ta, người ta đều rảnh đến mức meo!”

“Thật có lỗi, gần đây bề bộn nhiều việc.” Mục Thiên Dương lời nói nhỏ nhẹ, nỉ non nhàn nhạt giống như nói với tình nhân, “Anh mới vừa làm xong, không phải liên gọi cho em sao?”

Thái Nghiên khanh khách cười một trận, cũng không nói chuyện, chờ lời mời của hắn.

Quả nhiên, Mục Thiên Dương liền hỏi tiếp: “Em đang ở đâu, anh tới đón em?”

“Em ở nhà.” Thái Nghiên nhẹ nhàng mà nói. Nếu hắn có thể đến đây đón cô, truyền ra ngoài, mọi người hơn phân nửa sẽ đoán cô đã một chân bước trên ngai vàng của Mục phụ nhân. Về sau, ai còn dám khinh thị cô?

“Anh tới đón em, cùng đi ăn cơm trưa, sau đó buổi chiều đi đánh golf đi?”

“Tốt!” Thái Nghiên của âm thanh hơi hơi kích động. Mục gia! Cửa lớn Mục gia đã hướng cô rộng mở! Không đến một năm, cô sẽ trở thành Mục phu nhân!

59. Chương 59: Triệu Mĩ Na

Buổi chiều đến sân golf, mấy bạn tốt của Mục Thiên Dương đã ở đó, đều là danh môn cùng xí nghiệp tài tuần, mỗi người đều là kẻ có tiền, tiền đồ vô lượng.

Nam nhân chơi bóng, tự nhiên không thể thiếu mỹ nữ làm bạn, cho nên ở giữa cũng ngồi vài vị thiên kim tiểu thư. Ngoài ý định, có bạn gái cũ của Mục Thiên Dương - Triệu Mĩ Na. Mặt khác vài người, Đinh Thái Nghiên cũng nhận thức. Bình thường tham gia yến hội đều gặp qua, bất quá các cô phần lớn đều không nhìn trúng cô.

Triệu Mĩ Na bị mọi người vây quanh ngồi ở bên trong, giống như sao quanh trăng sáng. Tất cả mọi người biết cô từ trước cùng Mục Thiên Dương là một đôi, cũng cho rằng bọn họ chung quy chính là một đôi. Ai biết, nửa đường nhảy ra một Đinh Thái Nghiên, có lập tức thành người thứ ba.

Cô luôn luôn là tao nhã, chưa bao giờ vứ cả lấp miệng em, lớn tiếng nói chuyện. Sau khi bị vứt bỏ, cũng cho tới bây giờ không nháo qua. Nhưng chính là như vậy, một đồng bằng hữu càng cảm thấy cô tổn thương bởi bất công, không cần phải cô mở miệng, toàn bộ mũi nhọn đã muốn hướng về phía Đinh Thái Nghiên.

Trước đó, bọn họ cũng không biết Đinh Thái Nghiên sẽ đến, cho nên đều khuyên Triệu Mĩ Na.

Khuê mặt thiên kim nói: “Đinh Thái Nghiên chỉ là con của một cái tiểu thương, hơn nữa trước kia là con riêng! Ba mẹ cô ta thời đại học sinh cô ra, kết quả lại chia tay. Qua vài năm tìm tới cửa, đuổi chính thê của người ta đi, tu hú chiếm tổ chim khách! Có người nói cô cần bản không phải con ruột của Đinh gia, là cô mẹ thấy Đinh Chí Cương phát triển tốt, cố ý lừa hắn!”

“Chỉ là!” Người thiên kim tiếp lời, “Vô luận nói mặt nào, cô cùng Thiên Dương đều không môn đăng hộ đối, không nói mẹ Thiên Dương sẽ phản đối, mình thấy Thiên Dương cũng không phải là thật lòng. Cô ta dễ

giận lại không có khí chất, keo kiệt này, một chút cũng không đạt tiêu chuẩn, Thiên Dương sao có thể coi trọng cô? Hơn phân nửa là đùa vui thôi!”

“Thiên Dương vĩ đại như vậy, tự nhiên cũng chỉ có người đồng dạng vĩ đại như cậu mới xứng đôi! Hôm nay các cậu nhờ kĩ một chút, xem hần tính toán cái gì. Nếu là vui đùa, đã kêu hần bận tâm mặt của cậu, huyền quá sẽ khó nhìn lắm, đối với ai cũng không tốt!”

Đang nói, chỉ thấy Mục Thiên Dương mang theo Đinh Thái Nghiên xuất hiện. Mọi người hai mặt nhìn nhau, sắc mặt một trận khó coi.

Triệu Mĩ Na gượng cười nhìn bọn họ, ôn nhu tao nhã, ngược lại làm trấn định mọi người.

Mục Thiên Dương làm bộ như bọn hần không biết Thái Nghiên, bàn tay to vung lên, chỉ vào Thái Nghiên nói: “Đây là Thái Nghiên.” Tựa hồ, ngay tại đây giới thiệu quan hệ của bọn họ.

Mọi người cười mỉa chào hỏi. Biểu tình của nam nhân lập tức liền hoà hợp lại, rất thân thiện hoan nghênh. Duy độc vài tên thiên kim kia, trong ánh mắt hàm chứa địch ý.

Đinh Thái Nghiên không cần. Hiện tại tâm tình của cô vô cùng tốt. Hần giới thiệu cô cho bằng hữu của hần, điều này đại biểu cái gì? Đại biểu quan hệ của bọn họ càng lúc càng gần, đã muốn chính thức thành quan hệ bạn bè giữa nam và nữ!

Đích xác có thể là như vậy, nhưng là có thể chỉ là chơi một chút, mới xem tâm tư của nam nhân này đối với mình. Nhưng cô không biết, tình cảnh xã hội thượng lưu tốt đẹp bây giờ trong đầu óc đều là mong muốn trở thành Mục phu nhân luôn được mọi người nịnh bợ!

60. Chương 60: Tâm Cơ

Khi chơi bóng, thấy Triệu Mĩ Na không có tới quán Mục Thiên Dương, Đinh Thái Nghiên thầm nghĩ: tính cô ta thức thời!

Chơi xong, có người đề nghị đi bơi đi, Mục Thiên Dương lắc đầu, chỉ vào Thái Nghiên nói: “Bồi cô ấy ăn cơm.”

Các nam nhân nhìn thoáng qua Thái Nghiên, Thái Nghiên nhin không được xấu hổ. Không thể tưởng được, Mục Thiên Dương trên thương trường mạnh mẽ vang dội, ngoài đời sẽ không chỗ nào cố kỵ thể hiện thân mật như vậy.

Mọi người cũng không dự đoán được Mục Thiên Dương sẽ nói như vậy, hần từ trước đối với Triệu Mĩ Na cũng chưa coi trọng như vậy.

Triệu Mĩ Na đứng ở xa xa, thản nhiên nhìn bên này một cái, không nói gì.

Những người khác sắc mặt khác nhau. Nam nhân phần lớn cùng Mục Thiên Dương có quan hệ tốt nếu hần thích Đinh Thái Nghiên, bọn họ cũng chỉ có chúc phúc, tất cả cười đến mập mờ, xem như thừa nhận thân phận của Đinh Thái Nghiên. Nhưng nữ nhân sẽ không tốt như vậy, vô luận là vì chị em tổn thương bởi bất công, hay là xuất phát từ sự ghen tị của bản thân, đều oán hận nhìn chằm chằm Đinh Thái Nghiên.

Đinh Thái Nghiên trong lòng ngọt ngào đến phải phát run, điểm nho nhỏ hận ý ấy, cô căn bản không cần để ý. Mục Thiên Dương! Mục Thiên Dương! Có lẽ hần không chỉ là một người thành đạt, cũng là một nam nhân biết chăm sóc. Nếu gả vào nhà giàu có đồng thời còn có thể có được một nam nhân yêu mình, thật là cỡ nào hạnh phúc?

Đinh Thái Nghiên nghĩ, tay không tự giác đến gần kéo tay của Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương cúi đầu nhìn cô một cái, nói với mọi người: “Chúng tôi đi trước đây.”

“Thiên Dương!” Phía sau đột nhiên Triệu Mĩ Na la lên.

Thái Nghiên nhìn qua, trong lòng cười lạnh: rốt cục nhin không được sao?

Mục Thiên Dương nhìn Triệu Mĩ Na, khóe miệng giật giật, cúi đầu nói với Thái Nghiên: “Anh đi một chút.”

Tay Thái Nghiên cầm lấy tay hắn hơi hơi căng thẳng, thực sợ giờ phút này thả hắn ra sẽ mất hắn đi. Bất quá nghĩ lại cô liền cảm thấy mình lo lắng quá, khi cần vẫn nên rộng lượng chút. Tại phương diện này, Triệu Mĩ Na thật đúng là cao thủ trong đó, cô hẳn là phải học một chút. Vì thế, cô buông hắn ra, ngọt ngào cười: “Tốt, em chờ anh.”

Mục Thiên Dương liền đi về phía Triệu Mĩ Na.

Thái Nghiên quay đầu lại, thấy mọi người nhìn cô, có chút không được tự nhiên.

“Chúng tôi đi trước.” Có người nói.

Mọi người lục tục rời đi, một nữ nhân trong đó đi đến bên người Đinh Thái Nghiên, lấy âm lượng chỉ có hai người bọn họ có thể nghe thấy nói: “Cô đừng nằm mơ nữa! Thiên Dương bất quá là chơi đùa chơi đùa với cô thôi, cô cho là cô có tư cách tiến vào nhà giàu sao? Cô ngay cả tư cách xách giày cho Mĩ Na cũng không xứng!”

“Vậy cô cũng đang nằm mơ!” Đinh Thái Nghiên không chút khách khí phản kích.

“Cô có ý gì?”

“Nếu tôi muốn tiến vào nhà giàu là làm mộng, vậy hiện tại tôi cách giấc mộng cũng không xa, mà cô lại cảm thấy tôi không có khả năng đó mới là đang nằm mơ! Liền nhìn xem giấc mộng của chúng ta ai trở thành sự thật thật đi!”

“Cô.” Nữ nhân oán trừng mắt nhìn cô một cái, hất tay tránh ra.

Cô uốn éo đầu, thấy Triệu Mĩ Na đứng ở trước mặt Mục Thiên Dương, cúi đầu rơi lệ, nhất thời chấn động, nhìn về phía Mục Thiên Dương. Thần thái hiện tại của Triệu Mĩ Na, là nam nhân ai cũng động lòng, cô sợ hắn cũng sẽ động lòng.

Triệu Mĩ Na mặc quần áo thể thao màu trắng, giờ phút này cúi đầu rơi lệ, thật sự là mảnh mai tới cực điểm, một chút cũng không có sự hăng hái khi chơi bóng. Đinh Thái Nghiên nghĩ, cô ta nhất định cho tới bây giờ không khóc ở trước mặt Mục Thiên Dương, lúc này đột nhiên khóc, bất quá muốn cho Mục Thiên Dương nhìn thấy một khác mặt của cô, vẫn hồi tâm của hắn.

Nếu, không phải là Mục Thiên Dương, Triệu Mĩ Na chắc sẽ thành công. Các cô cũng không biết, tâm của Mục Thiên Dương, sớm đã giao ột người nữ nhân tên là Đinh Uyển Tình. Chỉ có nữ nhân kia, vô luận là khóc, hay là cười, đều làm cho trái tim của hắn chấn động. Dù chỉ là sợ hãi liếc trộm dò xét hắn một cái, hắn cũng thích.

Ngay cả Mục Thiên Dương chính mình đều cảm thấy đáng sợ, hắn khi nào thì để ý cô như vậy? Nguyên bản, cô chỉ là. Chỉ là. Chỉ là cái gì đâu? Theo như lời Thiên Tuyết, công cụ làm ấm giường mà thôi...

61. Chương 61: Mua Đồ Ăn

Cuối cùng, Mục Thiên Dương cũng không có để ý tới Triệu Mĩ Na, đối với nước mắt của cô làm như không thấy, xoay người đi đến bên Đinh Thái Nghiên: “Chúng ta đi ăn cơm Tây đi?”

Đinh Thái Nghiên đặc ý nhìn thoáng qua Triệu Mĩ Na, Triệu Mĩ Na ngẩn lệ nhìn cô, trong mắt xẹt qua một tia lãnh ý. Cô không khỏi run run, nói với Mục Thiên Dương: “Em phải về đổi quần áo mới được.”

Bình thường đến nhà hàng Tây đều phải cần mặc lịch sự đi vào, một thân quần áo bọn họ như thế này khẳng định là không được

“Còn cần quay về sao? Cùng đi cửa hàng thời trang đi! Anh cũng muốn đổi quần áo.” Mục Thiên Dương ôm thắt lưng của nàng rời đi.

Đến cửa hàng thời trang, Mục Thiên Dương hai ba lần liền chọn xong một bộ quần áo để thay, Đinh Thái Nghiên thì ở một bên tỉ mỉ chọn lựa.

Mục Thiên Dương cũng không gấp, an vị ở một bên chờ cô, lấy di động ra gọi Uyển Tình. Đinh Thái Nghiên nghĩ hẳn công sự bận rộn, vẫn ngọt ngào nhìn lên hắn, hoàn toàn không thể tưởng được, đầu dây bên kia chính là người em cô cực kỳ hận.

Uyển Tình đang đi chợ mua đồ ăn cùng Từ Khả Vi. Vốn, Từ Khả Vi mới ra viện, cô không muốn Từ Khả Vi mệt như vậy, đều nói hết thấy có cô làm cho. Nhưng Từ Khả Vi đã lâu đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, không gặp người ngoài, tuyệt không muốn đợi ở nhà, Uyển Tình đành phải đi cùng bà.

Các cô một mực mua đồ ăn ở chợ này, cho nên người bán đồ ăn đều nhận thức.

“Í! Đây không phải chị Từ sao? Đã lâu không gặp chị, chị đã đi đâu vậy?” Người bán cá hỏi.

Uyển Tình cười nói: “Mẹ con bị điều đi tỉnh công tác một trận, vừa trở về.” Cô không nói qua với người ngoài chuyện Từ Khả Vi sinh bệnh, hiện tại đã tốt rồi, lại càng không nói.

“Trước đây không phải tăng lương sao?” Người bán hàng rong nói.

Từ Khả Vi nói: “Lại tăng cũng chỉ có như vậy, còn không thể chiếu cố Uyển Tình, cả ngày phải lo lắng đề phòng.”

“Đúng đó đúng đó.” Người bán hàng rong lập tức như tìm được tri âm, “Con càng lớn càng tốn nhiều tiền, đặc biệt tại cái tuổi này, lại đặc biệt con gái. Phải đề phòng một chút, cũng không đùa giỡn được.”

Uyển Tình nghe xong, đột nhiên chán ghét người đó, giống như người đó chỉ vào mũi nói mình vậy.

Từ Khả Vi cũng không thích, biết người đó có ý gì. Con gái mình không bị kiềm chế, sợ là vị thành niên mang thai chạy về nhà, thậm chí mỗi ngày đổi bạn trai, chuyện này nghe không phải một hai lần. Nhưng Uyển Tình của bà, sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Từ Khả Vi cười cười: “Uyển Tình còn nhỏ, tôi không lo lắng lắm.”

Người bán hàng cười nói: “Vậy cũng được! Bà không ở nhà, Uyển Tình thường xuyên một người đến mua đồ ăn, nhưng tiết kiệm, chỉ mua rau không mua thịt, chỉ mua đồ rẻ không mua đồ đắt tiền, nhỏ như vậy quần gia được như vậy cũng không nhiều lắm.”

Mới vừa nói xong, điện thoại trong bao tay Uyển Tình vang lên. Cô chấn động, dây số này chỉ có Mục Thiên Dương biết, sau lại bị Mục Thiên Tuyết biết, trừ bỏ bọn họ, không ai sẽ gọi tới. Cô cố gắng trấn định, lấy điện thoại di động ra.

Người bán hàng vừa thấy, mắt choáng váng. Người này thực tiết kiệm, cô gái quần gia tốt. Cứ nhiên có cái máy rất đẹp này! Thời đại công nghệ đang phát triển, có di động không có nghĩa là người có tiền, hai ba trăm ngàn cũng có thể mua một cái. Nhưng cái này của Đinh Uyển Tình, nhìn như vậy, ít nhất phải hai ba nghìn đi? Hắn nhìn liếc mắt Từ Khả Vi một cái, cảm thấy mình vừa nói người nhà tiết kiệm, lời nói quần gia tốt đều là chê cười.

Từ Khả Vi nói: “Ba cô bé mua cho cô.” Sau đó thanh toán tiền, cầm cá mang đi rồi.

Người bán hàng nghi hoặc, nguyên lai cô không phải nữ nhân đã ly hôn hay góa phụ a. Vương ca bán thịt cách vách thăm mền cô ta đã lâu, xem ra nhất định thất tình rồi.

62. Chương 62: Muốn Tôi Làm Sao Đây?

Uyển Tình lùi về phía sau Từ Khả Vi vài bước, tiếp điện thoại, hạ giọng: “Này.”

“Đang làm gì?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Theo giúp mẹ tôi mua đồ ăn.”

“A?” Mục Thiên Dương nhượng mi, “Em mua đồ ăn? Vậy sẽ nấu cơm sao?”

“Sẽ.” Bằng không mẹ cô nằm viện lâu như vậy, cô ăn cái gì?

Mục Thiên Dương giật giật khóe miệng: “Tôi thật ra là người tốt hiếm thấy, thật muốn biết mùi vị cơm em làm như thế nào đó.”

Uyển Tình không nói. Hắn đây là, muốn cô nấu cơm cho hắn ăn sao?

Mục Thiên Dương lại hỏi: “Có nhớ tôi hay không?”

Uyển Tình giật mình, ngẩng đầu nhìn Từ Khả Vi, thấy cô đứng ở trước cửa hàng phía trước mua trứng gà, nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Không nhớ ta?” Mục Thiên Dương truy vấn.

Uyển Tình tức giận nói: “Tôi nhớ anh làm gì?”

Mục Thiên Dương sững sốt, nhất thời nở nụ cười. Con nhóc kia! Thấy hắn đối tốt với cô, cứ nhiên dám hô to gọi nhỏ với hắn! Tuy rằng cho tới bây giờ hắn không nói rõ qua, thậm chí nhiệt tình trên giường ngược cô, nhưng trực giác của nữ nhân sao mà nhạy cảm. Cho dù đầu óc cô không phản ứng lại, nhưng bản năng đã biết: tuy lời nói hắn có phần đe dọa, trên giường lại yêu cầu vô độ, nhưng bản chất lại luyện tiếc thương yêu cô.

Uyển Tình không nghĩ tới mình sẽ nói ra một câu này, nhất thời bị dọa sợ, lắp bắp sửa miệng: “Nhớ, tôi có nhớ. . . .” Hy vọng, hắn đại nhân đại lượng, không so đo sự liều lĩnh vừa rồi của cô.

Mục Thiên Dương không so đo, chỉ là hỏi: “Nhớ tôi làm sao?”

“A?”

“Nhớ địa phương cứng rắn nhất của tôi? Hay nhớ tôi dùng nó hung hăng yêu em?” Mục Thiên Dương nói xong, thở hổn hển một hơi, chợt cảm thấy bụng dưới cứng rắn lên, khiến cho hắn không được tự nhiên xê dịch thân thể.

Vừa lúc, Đinh Thái Nghiên mặc một bộ váy liền áo xẻ cổ chữ V siêu thấp thấy hơn nửa bầu ngực ra ngoài, còn tưởng rằng dáng người của mình rất nóng bỏng, làm cho hắn bị như vậy. Cô vừa lòng cười, nói với người bán hàng “Bộ này đi!” Đêm nay, cô sẽ khiến cho hắn quỳ xuống dưới váy mình, nhất định phải đạt được chuyện tốt này!

Mục Thiên Dương kéo khóe miệng một chút, như vậy cũng tốt, vốn đã nghĩ cô mắc bại lộ chút, hiểu lầm này thật sự là tuyệt vời. Uyển Tình vậy cũng có thể giúp hắn một phen.

Uyển Tình lại bị lời nói của hắn sợ tới mức phát run, nắm chặt quyền che dấu nội tâm của mình: “Anh không cần như vậy. . . .”

“Như thế nào?” Mục Thiên Dương thấy Đinh Thái Nghiên đi làm tóc, quyết định mau chóng chấm dứt đề tài nói chuyện này, “Em có biết tôi hiện tại đi cùng ai không?”

“Cùng ai?” Uyển Tình không yên hỏi. Kỳ thật, cô càng muốn hỏi, người kia cùng cô có quan hệ gì?

“Đinh Thái Nghiên!”

Uyển Tình sững sốt một hồi lâu, hỏi: “Anh sẽ cùng cô ấy kết hôn sao?”

Mục Thiên Dương chọn mi. Kết hôn? Cô cứ nhiên nghĩ xa như vậy?

“Có thể. Ai mà biết được?”

“Nếu cô ấy biết chuyện của chúng ta, sẽ giết tôi mất.”

“Em còn không tới phiên cô ta giết!” Mục Thiên Dương nói xong, cúp điện thoại. Ai giết ai còn không biết đâu?

Uyển Tình cũng cúp điện thoại, vừa ngẩng đầu, thấy Từ Khả Vi đứng ở trước quầy bán trứng nhìn mình, hoảng sợ. Cô vội vàng đi lên: “Mẹ, mình đi thôi.”

Từ Khả Vi đưa trứng gà cho cô, vừa đi một bên hỏi: “Ai gọi vậy?”

“Là bạn học.”

Từ Khả Vi tìm tòi nghiên cứu nhìn cô: “Bạn trai của con?”

“Không có!” Uyển Tình vội vàng phủ nhận.

Từ Khả Vi không tin, vươn tay: “Đưa di động ẹ xem.”

Uyển Tình đành phải đưa cho cô. Đã sớm dự phòng ngày này, đều đã chuẩn bị tốt rồi.

Từ Khả Vi vừa mở, phát hiện trong danh bạ chỉ có năm tên: Đinh Chí Cương, Tiểu Tuyết, Dương Dương, thầy Triệu, thầy Chu. Lại mở nhật kí cuộc gọi ra, trừ bỏ Dương Dương mới vừa gọi tới, chỉ có trước hai ngày Tiểu Tuyết gọi điện thoại. Xem ra, hai người này là bạn học của cô, xem tên cũng là nữ sinh.

Từ Khả Vi trả máy lại cho cô: “Học cho tốt. Chờ lên đại học, mẹ không phản đối con quen bạn trai, nhưng hiện tại học quan trọng hơn.”

“Con biết mà.” Uyển Tình thân thiết địa ôm cánh tay bà, “Con mới không quen bạn trai đâu! Con phải ở cùng mẹ!”

“Nói ngốc cái gì đó?” Từ Khả Vi buồn cười hỏi, trong lòng lại cảm giác một trận ngọt ngào. Quả nhiên, con gái chính là tiểu bảo bối của mẹ.

63. Chương 63: Biến Cố

Đinh Thái Nghiên trang điểm tốt, nhận được ánh mắt tán thưởng của Mục Thiên Dương, nhất thời tin tưởng mười phần. Mục Thiên Dương kéo cô, quét thẻ trả tiền, rời khỏi cửa hàng thời trang. Mới vừa lên xe, hần liền nhận được một cuộc gọi: “Chu bộ trưởng? Như vậy a. Được, tôi lập tức đến.”

Thải Nghiên hỏi thăm hần.

Hần cúp điện thoại, vuốt mũi cô một chút: “Một bộ trưởng mời anh ăn cơm, mang em đi gặp ha!”

Thải Nghiên vội vàng đáp ứng: “Vâng!”

Mục Thiên Dương gượng cười, cho xe chạy, ánh mắt nhìn về phía trước lại phát ra lãnh ý.

Tới một nhà hội sở nổi danh của tư nhân, hần hỏi người phục vụ: “Chu bộ trưởng đến đây chưa?”

“Đến rồi, ở ghế lô.” Người phục vụ cười nói nhiệt tình, “Mục tổng mời theo tôi.”

Hai người đi vào ghế lô, thấy thoáng một cái trung niên nam nhân mập mạp. Nam nhân nhìn thấy Đinh Thái Nghiên, mắt sáng rực lên một chút, sau đó mới đứng lên nghênh đón Mục Thiên Dương: “Mục tổng, đã lâu gặp.”

Mục Thiên Dương cùng hần bắt tay: “Chu bộ trưởng không cần khách khí, gọi tôi là Thiên Dương là tốt rồi. Ông gọi tôi là Mục tổng, tôi không dám nhận đâu.”

“Cậu tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có thể đem Mục thị phát dương quang đại, một tiếng Mục tổng còn không dám đương nổi sao?”

“Có đúng không vậy, tôi rốt cuộc vẫn chỉ là văn bối, tự nhiên không dám nhận.” Mục Thiên Dương kéo Uyển Tình đến trước mặt, “Đây là Đinh Thái Nghiên, Đinh tiểu thư.”

“Đinh tiểu thư, cô thật xinh đẹp!” Chu bộ trưởng lập tức cùng Đinh Thái Nghiên bắt tay, ánh mắt dừng lại ở ngực cô vài giây.

Đinh Thái Nghiên thăm hần chính mình, sớm biết rằng có biến cố này, sẽ không nên chọn bộ quần áo này! Mục Thiên Dương thật là quân tử, lại không công bị lão nam nhân này ăn đậu hủ, ngấm lại liền ghê tởm. Nhưng hiện nay, cô lại một chút cũng không dám biểu hiện ra ngoài, vẫn là lễ phép cười cười.

Khách sáo xong, ba người ngồi xuống quanh bàn tròn.

Thừa dịp Đinh Thái Nghiên không chú ý, Mục Thiên Dương nháy mắt với Chu bộ trưởng một cái. Chu bộ trưởng hiểu ý, uống hai hớp rượu liền nói: “Thiên Dương a, mảnh đất kia chỉ sợ có chút vấn đề.”

Mục Thiên Dương sắc mặt có chút khó coi, lại vẫn tiếp tục cười nói: “Không phải nói tốt lắm sao? Sao còn có vấn đề?”

“Cậu cũng biết, muốn mua miếng đất này, lại không chỉ có một nhà cậu.” Chu bộ trưởng gượng cười, tựa hồ định liệu trước, tính kế cái gì đó.

Mục Thiên Dương sắc mặt liền có chút cứng đờ: “Kìa Chu bộ trưởng, ông rõ nói một chút, muốn như thế nào mới không có vấn đề?”

“Cái này sao.” Chu bộ trưởng khụ hai tiếng, bắt đầu nói một đồng số liệu cùng tình thế.

Đinh Thái Nghiên nghe không hiểu lắm, chỉ có thể càng không ngừng quan sát sắc mặt của bọn họ, cảm giác không khí chậm rãi cứng đờ. Sắc mặt của Mục Thiên Dương thật không tốt, ngay cả uống cũng uống liền ba ly rượu. Cô không biết làm sao bây giờ, nghĩ thầm rằng mình có thể giúp hắn thật tốt, cái nhìn của hắn đối với mình khẳng định sẽ tốt hơn.

Lúc này, thấy Chu bộ trưởng đánh giá cô, cô cười, giơ ly rượu lên: “Mời, Chu bộ trưởng, mua bán phải có nhân nghĩa, không cần phải tổn thương hòa khí, chén này Thái Nghiên kính ông!”

Chu bộ trưởng cười: “Mỹ nữ kính rượu, tôi không dám không theo!”

Chu bộ trưởng uống cạn một ly rượu, sắc mặt dịu đi rất nhiều, Mục Thiên Dương vẫn đang không quá vui. Thái Nghiên lặng lẽ đề tay hắn, đứng lên đi đến bên người Chu bộ trưởng, rót rượu cho hắn: “Đến, Chu bộ trưởng, này chén tôi thay thế Thiên Dương kính ông!”

Chu bộ trưởng cười lạnh, thầm nghĩ cô dựa vào cái gì thay thế Mục Thiên Dương? Mục Thiên Dương đều bán cô đi rồi, cô còn giúp hắn kiếm tiền! Bất quá khi Thái Nghiên lại gần hắn, hắn mập mờ nhìn ngực của cô, tiếp nhận ly rượu, bàn tay to đầy đặn ở trên kiềng đòn của cô sờ soạng một phen.

64. Chương 64: Diễn Trò

Thái Nghiên cứng đờ, nhìn hắn cười, nhưng không có động tác. Hắn vừa thấy, lá gan lớn hơn nữa, rõ ràng liền xoa kiềng đòn của cô không buông tay.

Cư nhiên được voi đòi tiên? Thái Nghiên vội vàng tránh ra, lại đi rót rượu cho Mục Thiên Dương. Hừ! Hôm nay thực bị người ăn đậu hủ, nếu để Mục Thiên Dương biết, cô sao còn có thể tiến vào Mục gia?

Chu bộ trưởng lưu luyến chà xát ngón tay, nói với Mục Thiên Dương: “Đương nhiên, cũng không phải không thể thương lượng.”

Thái Nghiên vui vẻ, đã thấy mắt của hắn nhìn chằm chằm mình, nhất thời cảm thấy trầm xuống.

Mục Thiên Dương thần sắc chậm rãi: “VẬY là tốt rồi.” Nói xong nâng chén kính rượu.

Thái Nghiên thấy, muốn giúp hắn đàm phán thành công cuộc trao đổi này, ở bên trong không khí sinh động, liền lại rót rượu bọn hắn. Mục Thiên Dương rất cảm kích nhìn cô một cái, cô cười, càng thêm ra sức, cho dù không cẩn thận bị Chu bộ trưởng ăn đậu hủ cũng nhin xuống. Cuối cùng, cô rõ ràng ngồi ở giữa hai người, hai bên khuyển bảo, hai bên cười làm lạnh.

Từ từ, Mục Thiên Dương cùng Chu bộ trưởng đều có vài phần men say. Mục Thiên Dương đột nhiên ôm vai cô, ở trên mặt cô hôn một cái, ở bên tai cô nói: “Anh đi toilet.”

Đinh Thái Nghiên bị hắn hôn, đầu hơi chóng mặt, phiêu phiêu trên đám mây, vui sướng trả lời: “Được. Được. Anh đi đi.”

Mục Thiên Dương buông cô ra, bước chân loạn choạng rời khỏi phòng. Vừa ra khỏi cửa, hắn đột nhiên đứng thẳng thân thể, ánh mắt lộ ra tinh quang, thanh thần tựa trên vách tường, cười lạnh.

Trong gian phòng, Đinh Thái Nghiên còn đang rót rượu ình, Chu bộ trưởng đột nhiên ôm vai của cô: “Đến đến, chúng ta tiếp tục.”

Thái Nghiên muốn đẩy ra hắn, nhưng vì sự nghiệp của Mục Thiên Dương, cô chỉ có thể nhin.

Chu bộ trưởng ôm vai cô, làm bảo cô rót rượu ỉnh, sau đó lại gấp thức ăn cho cô, ngón tay nơi đầu vai cô lưu luyến, ánh mắt dừng ở ngực cô, từ phía trên nhìn xuống, nhìn một cái không xót gì, ngay cả kia hai điểm hồng hồng đều thấy được.

Hít một hơi.

Chu bộ trưởng nuốt nước miếng, lại ôm cô chặt một chút, hôn lên mặt cô: “Tiểu mỹ nhân.”

“Ông làm gì vậy?” Thái Nghiên hoảng sợ, “ Ông mau thả ta ra!”

“Sợ cái gì? Hắn lại không ở đây.” Chu bộ trưởng một tay bóp eo của cô, một tay quay mặt cô qua, hôn xuống miệng cô.

Đinh Thái Nghiên nhảy dựng đầu lưỡi mập mạp trơn trượt ở ngoài miệng mình tham lam tìm kiếm, cảm thấy được một trận ghê tởm. Cô dùng sức muốn đẩy ra hắn, nhưng lại sợ đắc tội hắn, không dám dùng sức quá mạnh.

“Em cho tôi hôn nhẹ thôi!” Chu bộ trưởng sắc tâm nổi lên, ngồi chồm hổm lên cấp bách hôn cô, “Em cho tôi hôn một hai cái, ta sẽ không khó xử hắn, cho hắn mảnh đất kia!”

“Không.” Đinh Thái Nghiên có chút do dự, không hề phản kháng hoàn toàn như vậy.

Chu bộ trưởng lập tức bắt lấy cơ hội, ở trên mặt cô hôn đến hôn đi.

Thái Nghiên cắn răng một cái, nhắm mắt lại.

Chu bộ trưởng vừa thấy, một tay chặn ôm cô đến trên sofa. Thái Nghiên hoảng sợ, muốn ngồi xuống: “Ông muốn làm gì? Mau thả tôi ra!”

“Đừng nháo!” Chu bộ trưởng đè nặng cô, “Tôi liền hôn em! Chúng ta nên nắm lấy cơ hội, đừng cho hắn phát hiện.” Nói xong kéo đai an toàn của cô ra, miệng dừng lại trước ngực hồng mai.

“Không ——” Thái Nghiên quát to một tiếng, dùng sức đá đánh hắn.

65. Chương 65: Hắn Sẽ Không Làm Khó Dễ Cô

Thể trọng của hắn một trăm tám mươi cân đè nặng cô, cô sao có thể làm đối thủ của hắn? Ngậm xong bên rồi ngậm bên phải, Thái Nghiên sợ tới mức khóc lên.

Hắn quát khê: “Cô muốn đưa tới người sao?”

“Hắn phải về đến đây!”

“Sợ cái gì? Cô ngoan ngoãn cho tôi hôn, nếu hắn bắt được, cô nói tôi cưỡng bạo cô, đến lúc đó tôi thuận lý thành chương đem đất cho hắn, xem như nhận lỗi, đồng dạng là công lao của cô! Yên tâm, hắn sẽ không làm khó dễ cô.”

Thái Nghiên sửng sốt.

Chu bộ trưởng thấy, tiếp tục hôn cô. Lần này, cô không hề phản kháng, cắn răng thừa nhận.

Chu bộ trưởng một bên ở ngực cô hôn đến hôn đi, một bên niết mông của cô, chậm rãi kéo váy cô lên. Cô vội vàng ngăn cản: “Không cần! Đủ rồi!”

“Đừng sợ, tôi cho em thoải mái một lần!” Chu bộ trưởng đột nhiên cũng không dong dài, trực tiếp cởi váy của cô ra, tay ở giữa chân cô sờ tới sờ lui.

Thái Nghiên bất an vận vẹo: “Ông muốn làm gì? Mau thả tôi ra!”

“Đừng nháo!” Chu bộ trưởng nảy sinh ác độc đè cô lại, dứt khoát kéo quần lót của cô xuống.

Thái Nghiên vừa muốn kêu to, hắn cúi đầu ngăn chặn miệng của cô, làm cho cô chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô.

Đột nhiên, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân cùng âm thanh khó chịu ho khan. Hai người nhất thời cứng đờ, hoảng hốt nhìn chăm chăm cửa. Chu bộ trưởng sắc mặt có một tia tức giận, không phải nói cho hắn nếm đủ ngon ngọt sao? Hắn lúc này mới bắt đầu, Mục Thiên Dương muốn làm gì?

Cánh cửa vừa động, Đinh Thái Nghiên dùng sức giãy dụa, nhưng vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng chuông di động. Cánh cửa vừa mới đẩy ra một ít lại bị kéo trở về, hai người nhất thời thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tiếp theo, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Mục Thiên Dương: “Chuyện gì. Khụ khụ. Không có việc gì, uống chút rượu, mới ối cổ họng có chút không thoải mái. Ủ, anh chậm rãi nói.”

Tiếng nói xa dần, Chu bộ trưởng thở dài một hơi, nhìn Đinh Thái Nghiên: “Xem ra, hắn phải thảo luận một trận, chúng ta từ từ làm.” Mục Thiên Dương thật sự là đạt đến một trình độ nào đó, còn ột viên thuốc an thần.

“Không!” Thái Nghiên cấp bách nói.

Chu bộ trưởng cười lạnh một tiếng, tay đặt ở giữa chân cô. Thái Nghiên cứng đờ, thấp giọng khiển trách: “Ông muốn làm gì?”

“Cho em bay lên trời!” Ngón tay thô ngắn của Chu bộ trưởng ở nơi nào đó nhu đến nhu đi.

“Ông thả tôi ra!” Thái Nghiên nhắm mắt thấp giọng gọi. Bị hắn làm vậy, cô cư nhiên có chút cảm giác thoải mái.

Chu bộ trưởng xoa nhẹ vài cái, cảm thấy ẩm ướt, nhất thời nhiệt huyết sôi trào, càng thêm ra sức.

Đinh Thái Nghiên nằm ở trên sô pha, nửa kín nửa hở, bắt đầu ừ a a địa rên rỉ lên.

Chu bộ trưởng cười lạnh nói: “Tiểu tiện nhân, xem em thoải mái chưa, chốc lát nữa em sẽ càng thoải mái hơn!” Nói xong ngón tay liền chen vào thân thể của cô.

“Ừm.” Thái Nghiên kêu lên một tiếng đau đớn, cảm thấy được có chút đau, sợ hãi đẩy hắn ra, “Không cần, ông mau thả tôi ra.”

66. Chương 66: Mê Mang

Chu bộ trưởng làm sao chịu nghe, đẩy vào sâu hơn, chạm được một tầng màng, nhất thời vừa lòng cực kỳ. Không nghĩ tới, thiên kim tiểu thư này cư nhiên vẫn còn trinh. Xem ra, rất quyết tâm phải gả vào nhà giàu, cho nên không đi chơi đùa lung tung. Cho dù chơi, cũng hoàn toàn giữ kỹ tầng màng này.

Bất quá xem phản ứng của cô trúc trắc, hắn xác định cô là không chơi đùa qua. Ý nghĩ hắn là người nam nhân thứ nhất nhúng chàm cô, hắn càng thêm kích động.

Ngón tay bắt đầu chậm rãi rút ra lại cắm vào, Đinh Thái Nghiên đã muốn lâng lâng. Tuy rằng bộ dạng của nam nhân trên người rất nhục nhã, nghĩ lại một chút còn có chút ghê tởm, nhưng mà. Cảm giác này. Thật sự rất thoải mái.

“A. Ừm.”

Đầu Đinh Thái Nghiên loạn choạng, muốn kháng cự lại hết thấy. Nhưng mà, vì cái gì lại cảm thấy không đủ?

“Tốt lắm tiểu yêu tinh dâm dăng.” Chu bộ trưởng nói, ngón tay hung tàn làm nhục cô.

“Ngô.” Đinh Thái Nghiên cắn môi, không dám làm ình phát ra âm thanh quá lớn.

Rất nhanh, cả người cô cứng đờ, run rẩy lên.

Chu bộ trưởng hai mắt đỏ lên: “Trời ơi! Em vậy mà liền cao triều, thật sự là dâm phụ trời sinh!”

“Ô.” Thái Nghiên khóc lên, nhưng hạ thân còn nhịn không được run rẩy.

Ngón tay của Chu bộ trưởng còn đang ở trong cơ thể cô, cảm giác được vách tường thịt của cô rút lại, cảm thấy hạ thân trưởng đau đến khó chịu. Thừa dịp cô không chú ý, hắn kéo khóa xuống, lấy vật kia ra, miễn cho nó bị cô làm khó chịu.

Thừa dịp Đinh Thái Nghiên còn chưa tỉnh lại, hắn phải thêm chút sức, làm cho cô mê mang, mới tiến hành động tác tiếp theo.

Vì thế, hắn ngồi xổm xuống, mở đùi của cô ra, cúi đầu chôn vào bụi hoa của cô.

“A ——” Đinh Thái Nghiên cảm thấy một trận điện lưu cường đại mới chạy qua người cô, nhất thời run run thật kỳ cục. Có vật gì ở nơi nào qua quét qua quét lại, làm cho cô dục tiên dục tử.

Cô nâng nửa người trên lên, chỉ thấy Chu bộ trưởng chui đầu vào giữa hai chân mình. Là hắn, là hắn. . . .

“Ngô. Thật ngọt!” Chu bộ trưởng tấm tắc tán thưởng, mút vào từng ngum từng ngum.

“A a a.” Thái Nghiên vội vàng che miệng mình, hai chân run rẩy kỳ cục.

Không biết hắn nằm dưới làm bao lâu, cô vài lần cao triều, cả người mềm nhũn tạo thành tư thế kỳ cục.

“Sô pha đều ướt đầm, em nói em chảy nhiều hay ít nước?” Âm thanh của Chu bộ trưởng loáng thoáng truyền đến. Cả người cô còn ở trong cú nổ mạnh của khoái cảm, mơ mơ màng màng.

Đột nhiên, có người bóp cầm của cô, làm cho cô mở miệng ra, tiếp theo một cái cứng rắn thô dài gì đó tiến vào. Cô kêu lên một tiếng đau đớn, không có khí lực ngăn cản. Đồ vật kia ở trong miệng ra vào vài cái, cô cả người run lên, mở mắt ra, lại thấy không rõ cụ thể là gì.

Cô ý thức được đó là cái gì, ngô ngô ngô muốn đẩy ra.

Chu bộ trưởng nảy sinh ác độc nói: “Ngậm thật tốt cho tôi! Ngậm xong rồi, mảnh đất kia chính là của Mục Thiên Dương!” Nói xong đỉnh ngay tại trong miệng cô mạnh mẽ đẩy vào.

Thái Nghiên nức nở, nước mắt như suối chảy ra.

Cuối cùng, hắn phóng thích trong miệng cô, ra lệnh: “Nuốt vào! Cô muốn nhả ra ở đâu, muốn hắn phát hiện sao?”

Thái Nghiên đại ra nuốt xuống, hắn đem vật thể hơi mềm đến cô trước mặt: “Liếm mặt trên sạch sẽ! Mau lên!”

“Thôi đi.” Thái Nghiên ghét bỏ nói.

“Ăn đều ăn, cái này có tính cái gì? Đã quên cô vừa rồi thư thái thể nào?” Nói xong, dứt khoát lại đi đến bên chân cô, mở bụng ra vừa liếm vừa chơi đùa.

67. Chương 67: Thiên Dương Cứu Ta

Thái Nghiên bắt đầu không chịu, sau lại chậm rãi khuất phục dưới dục vọng, thậm chí chủ động hòa theo hắn. Vào lúc mơ mơ màng màng, lại làm cho hắn một hồi thỏa mãn.

Chu bộ trưởng này không có biện pháp làm đến hồi ba, liền áp trên người cô, hôn đến hôn đi, còn nói chút lời nói dơ bẩn khó nghe.

“Ông mau đứng lên !” Thái Nghiên nói.

Mới vừa nói xong, cánh cửa đã bị mở ra. Đinh Thái Nghiên sợ tới mức hét to một tiếng, cái khó ló cái khôn hô to: “Thiên Dương mau cứu ta!”

Mục Thiên Dương sửng sốt một chút, tiến nhanh đến, một tay chặn Chu bộ trưởng tính nói gì đó, vút ở một bên.

Chu bộ trưởng ngã một cái, nhưng đã thoải mái hai lần, làm sao còn để ý. Hắn đứng lên, chậm rãi cài tốt dây lưng. Bên kia Mục Thiên Dương cùng Đinh Thái Nghiên đều không có nhìn hắn, Đinh Thái Nghiên tựa vào trong ngực Mục Thiên Dương, cả người phát run, lớn tiếng khóc rống.

Mục Thiên Dương ôm chặt cô, rất là đau lòng nói: “Không có việc gì không có việc gì, anh ở đây.” Nói xong quay đầu lại trừng Chu bộ trưởng, “Ông không biết cô ấy là nữ nhân của tôi sao? !”

Chu bộ trưởng liếm liếm miệng: “Dựa sát sờ soạng hai cái thôi mà, cậu lại không tổn thất cái gì! Quên đi, mảnh đất kia cho cậu, tôi đi trước!”

Mục Thiên Dương mồm há to thở phì phò, tựa hồ tức giận không nhẹ. Hoặc quá ..., hắn thấy Đinh Thái Nghiên nửa người trên trần trụi, vừa định cởi áo khoác bao lại cô, cô đột nhiên đẩy hắn ra: “Không cần! Anh đi ra ngoài! Em tự làm!”

Quần lót của cô bị cởi ra, hắn giống như không có thấy. Nếu như bị hắn thấy, hắn khẳng định sẽ hoài nghi đã xảy ra chuyện gì.

Mục Thiên Dương sợ run một chút, cực kỳ bi ai mà nói: “Được.”

Hắn trầm trọng đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Đinh Thái Nghiên kinh hồn định bỏ dậy, nhặt quần lót lên mặc vào. Phía dưới một trận ướt át, dính dính, làm cô rất không thoải mái. Cô mặc quần áo, đi ra ngoài, nhìn Mục Thiên Dương rơi lệ.

Mục Thiên Dương ôm lấy cô, âm thanh buồn buồn nói: “Thực xin lỗi. Anh không nên nói điện thoại lâu như vậy.”

“Không. Không có việc gì.” Đinh Thái Nghiên vỗ vỗ vai hắn, “Em chỉ là đánh không lại khí lực của hắn, bị hắn sờ soạng hai cái, kéo quần áo xuống, kỳ thật không bị tổn thất cái gì.”

Mục Thiên Dương trong lòng cười lạnh, sớm biết cô hào phóng như vậy, để cho Chu bộ trưởng xỏ xuyên cô!

“Thực xin lỗi.” Mục Thiên Dương khổ sở nói, “Anh không nghĩ tới hắn can đảm lớn như vậy, ngay cả người của anh cũng dám động! Đáng tiếc anh có lợi hại hơn, cũng không dám cùng hắn đối nghịch. Yên tâm, món nợ này anh nhất định sẽ nhớ kỹ, tìm cơ hội báo thù cho em!”

Đinh Thái Nghiên cười, nhào vào trong ngực hắn: “Chỉ cần anh đau lòng cho em là đủ rồi!” Đột nhiên cảm thấy, cô cũng coi như nhân họa đắc phúc. Trước kia vô luận như thế nào, bọn họ giống như điều hâu bất con gà con vịt, lại hẹn hò, cảm tình trên mặt cũng không có tiến triển thực chất. Cứ như vậy, cũng tính là trải qua trắc trở, có thu hoạch.

Chỉ là.

Vừa mới nghĩ đến Chu bộ trưởng ở trong miệng cô. Cô vừa cảm thấy yêu vừa cảm thấy ghét!

Mục Thiên Dương yêu thương mà hôn hôn mặt của cô, giúp đỡ cô rời đi.

68. Chương 68: Nếu Không Có Uyển Tình

Lên xe, hai người cũng chưa nói chuyện. Ô tô chậm rãi mở một chút, đột nhiên ngừng lại. Mục Thiên Dương xoay người giữ chặt Đinh Thái Nghiên: “Đêm nay đi anh nơi đó được không?”

Đinh Thái Nghiên vui vẻ, tiếp theo sắc mặt buồn bã, thử hỏi: “Vì sao?”

Mục Thiên Dương ngang nhiên đi tới, ôm thắt lưng cô: “Anh phải tiêu trừ sự sợ hãi hắn còn để lại trên người em.”

Đinh Thái Nghiên khẽ run, tròn mắt xoay chuyển, đẩy hắn ra: “Không được. Em còn rất sợ hãi, chỉ sợ không có biện pháp. Hôm nào đi.” Phía dưới cô vẫn đang ẩm ướt, nếu như bị hắn phát hiện, hắn sẽ biết, cô căn bản không phải không tình nguyện như vậy. Cho dù cô có thể tắm rửa trước, nhận tiện rửa sạch nơi đó, nhưng ngực của cô. Hai điểm kia đã bị nam nhân ghê tởm kia hôn sưng lên!

Mục Thiên Dương thở dài: “Được rồi, anh đưa em về nhà.”

Thải Nghiên thở phào nhẹ nhõm một hơi. Hoàn hảo, hoàn hảo thời điểm hần vào bọn họ đã muốn xong, bằng không, cô cả đời này sẽ bị hủy mất...

Thấy Đinh Thải Nghiên đi vào biệt thự, Mục Thiên Dương lái ô-tô rời đi, trên đường gọi điện thoại cho Chu bộ trưởng: “Thế nào, vừa lòng không?”

“Vừa lòng! Vừa lòng!” Chu bộ trưởng vui tươi hơn hở mà nói, vẫn còn chưa thỏa mãn mà chặc lưỡi, “Đáng tiếc không vào được thân thể của cô ta.”

“Chu bộ trưởng, ông cũng nên biết chừng đi. Cô ta hiện tại ngâm bồ hòn làm ngọt, ông cũng nên cảm thấy đáng giá mà.”

“Cũng tốt.” Chu bộ trưởng nói, “Ta nói cho cậu nghe, nữ nhân kia không phải đồ vật tốt, có cơ hội lại cho ta chơi đùa cô ta, cô ta khẳng định sẽ thích thú!”

“Có cơ hội, tôi nhất định lại cho ông chơi đùa cô!” Mục Thiên Dương hứa hẹn.

“Đâu có đâu có.” Chu bộ trưởng cao hứng nói, “Cô ta rốt cuộc sao lại chọc giận người?”

“Cô chọc ta khá sâu.” Mục Thiên Dương cười cười, lại không nói cho hần, khách sáo vài câu cúp điện thoại.

Dám khi dễ bảo bối của hần, hần tự nhiên làm cho cô sống không bằng chết. Thế giới này, ngay cả Thiên Tuyệt, cũng không có thể làm cô bị thương nửa phần.

Đinh Thải Nghiên đi vào phòng khách, Đinh Chí Cương cùng Tiết Lệ Na đang ngồi ở trên sofa xem TV, hần là vừa mới ăn xong cơm chiều. Vừa thấy cô, Tiết Lệ Na kinh ngạc hỏi: “Con sao bây giờ đã trở về? Không phải nói không trở về sao?”

Đinh Thải Nghiên không muốn để ý đến bà, trực tiếp lên lầu.

Đinh Chí Cương lo lắng nhìn cô. Mục Thiên Dương rõ ràng đã muốn Uyển Tình, vì cái gì lại đi trêu chọc người hần nguyên bản chú ý mắt Thải Nghiên? Thân phận của Uyển Tình hiện tại tuy rằng xấu hổ, nhưng cái khó bảo không có một ngày xoay người. Nếu hần lại kết giao cùng Thải Nghiên, cuối cùng hần rốt cuộc sẽ chọn ai? Mà người làm ba như hần, lại cần phải ủng hộ người con gái nào?

Tiết Lệ Na lớn tiếng hỏi: “Con mặc thành như vậy, Mục Thiên Dương cũng không mặc câu.”

“Mẹ có thể hay không không nói khó nghe như vậy!” Đinh Thải Nghiên không kiên nhẫn mà rống to. Bà biết cô vừa mới gặp chuyện gì sao? Bị một người nam nhân tuổi cùng ba cô không sai biệt lắm.

Đinh Thải Nghiên hít sâu một hơi, xoay người chạy lên lầu.

Tiết Lệ Na sững sốt, vui vẻ nói: “Em xem bộ dáng của con, hần là đã muốn phát sinh chuyện gì rồi! Cho dù không trên giường, khẳng định cũng rất thân thiết!”

“Em ít đi quần đi! Thật không hiểu có cái gì mà đặc ý?” Đinh Chí Cương nói.

Tiết Lệ Na nhất thời bốc hỏa: “Em mặc kệ, chẳng lẽ còn trông cậy vào anh sao? Đừng cho là em không biết, lòng của anh đều ở trên người hai tiện nhân kia!”

“Em còn nói đi nơi nào.”

“Em nói đi nơi nào? Em nghe nói cái tiện nhân kia thay đổi thật, hết bệnh rồi! Anh nói, có phải anh cho tiền hay không? Bằng không các cô làm sao có tiền để đổi thật!”

“Anh làm sao biết?” Đinh Chí Cương hét lớn một tiếng rồi khỏi phòng khách. Bà rốt cuộc có biết hay không, hiện nay còn có thể phú quý, đều là do Uyển Tình đổi lấy! Nếu không có Uyển Tình, Đinh gia sớm phá sản, bọn họ đã sớm lưu lạc đầu đường xó chợ! Bà còn mua được Dior, Chanel sao?

69. Chương 69: Tâm Tư Nhẫn Nhục

Uyển Tình thật sự luyến tiếc Từ Khả Vi, tha đến tha đi, kéo dài tới bốn giờ mới quay về “Trường học” .

Từ Khả Vi muốn đưa cô tới trạm xe buýt, bị cô cự tuyệt : “Cũng không phải tìm không được? Hai năm này con đều tự mình đi bắt xe, mẹ không nên xem con như ngày đầu tiên vào nội trú chứ.”

“Này không phải lâu lắm không.” Từ Khả Vi thở dài, “Mẹ cảm thấy con bị thua thiệt. Bởi vì mẹ, con chịu ủy khuất rồi.”

“Sinh bệnh cũng không phải tại mẹ.” Uyển Tình sợ Mục Thiên Dương chờ đến không còn kiên nhẫn, xem xét tốt mọi thứ, chuẩn bị ra cửa, “Có việc gì, gọi điện thoại cho con. Tiền của ‘ người kia ’ cho con còn một chút, đều ở trong thẻ, mẹ không cần vội vã đi tìm việc làm, bằng không bệnh tái phát, cố gắng trước kia đều uống phí .”

Đêm qua Từ Khả Vi nói muốn đi tìm làm việc, làm cô hoảng sợ. May mắn cô suy nghĩ chu đáo trước, nói Mục Thiên Dương thêm hai vạn vào trong thẻ. Chỗ tốt mà hẳn cho cô, cô chỉ có thể nói là Đinh Chí Cương cho. Nhưng Đinh Chí Cương đối xử với cô như vậy, cô thật sự không muốn giúp hắn tích công đức, dứt khoát dung “Người kia” thay thế. Dù sao, mẹ cũng chỉ sẽ nghĩ đến Đinh Chí Cương.

“Con sang năm lên đại học , đó cũng không phải là số lượng nhỏ.” Từ Khả Vi cúi đầu mà thở dài.

Uyển Tình muốn nói, Mục Thiên Dương nhất định sẽ không keo kiệt về điểm học phí đại học này. Chỉ tiếc, quan hệ Mục Thiên Dương với cô là không thể gặp ánh sáng.

“Còn có một năm mà!” Cô nói, “Mẹ đừng nóng vội, về sau con sẽ cố gắng giành học bổng. Nghe nói trong đại học, học bổng đều là vài ngàn, lấy đến để đóng học phí hẳn là không thành vấn đề. !”

“Tốt lắm tốt lắm, đi nhanh đi, lớp tự học đừng đến muộn. Rốt cuộc ta là mẹ hay con là mẹ, con càng ngày càng thích nói ta.”

“. Mẹ cũng có nói con a.” Uyển Tình lẩm bẩm một tiếng, tươi cười ra cửa.

Trở lại biệt thự tư nhân của Mục Thiên Dương, không nghĩ tới hắn đã trở về.

Trừ bỏ một đoạn thời gian ban đầu, rất ít khi hắn về nhà trước trời tối. Hắn là một người bận rộn, mỗi ngày đều có cuộc xã giao. Thiên Tuyết thỉnh thoảng lấy báo chí cho cô xem, không phải tham gia yến hội của tiểu minh tinh này, chính là theo thiên kim tiểu thư kia tham dự party.

Hơn nữa hiện tại trời rất nóng, tám giờ mới tối, sáu giờ hắn sao không đi khắp nơi mà ngồi ở ghế sofa xem báo a?

Chẳng lẽ, lại muốn khởi binh vấn tội?

Uyển Tình một trận rùng mình, nhỏ giọng thay đổi giày, cầm theo sách vở cùng quần áo lên lầu, trong lòng cầu khẩn hẳn quá chuyện chú, sẽ không phát hiện mình.

Mục Thiên Dương để tờ báo xuống, lạnh lùng trừng cô: “Sao mặc thành như vậy?”

Uyển Tình cứng đờ, quay đầu lại nhìn hắn, nhìn nhìn lại trên người mình của quần áo. Không phải hàng hiệu của hắn mua, là mẹ cô mua hàng giảm giá ở chợ đêm.

“Quần áo anh mua mẹ tôi chưa thấy qua, bà sẽ hỏi.”

“Em mỗi lần đi gặp bà ta, đều mặc cái này?”

“. Ừ.”

Mục Thiên Dương có chút dăm chiêu sờ sờ cằm: “Không tồi, tâm tư vô cùng tinh tế.”

Cô muốn bày thế cục làm chuyện xấu, tất nhiên cẩn thận. Còn nhỏ tuổi, vì lừa gạt cô mẹ, cái gì việc nhỏ không đáng kể đều có thể chú ý tới, thậm chí chuyện không phát sinh cũng đã phòng ngừa chu đáo. Đứa nhóc như vậy, để bên gối thật đúng là không thích hợp, ngày nào đó ai biết cô có thể hay không tính kế hắn?

Uyển Tình không nói, cúi đầu giống tiểu hài tử nhận sai.

Mục Thiên Dương đột nhiên long tâm cực kì vui mừng: “Cho tôi một ly cà phê.”

Uyển Tình sững sốt, buông gì đó trên tay, bước nhanh đi vào phòng bếp.

70. Chương 70: Khó Uống

Bà Trương đang chuẩn bị bữa tối, cô chào một tiếng, tìm kiếm cà phê. Không pha tốt cà phê, cô kéo kéo bà Trương, thấp giọng nói: “Hắn muốn uống cà phê.”

Bà Trương theo bản năng liếc bên ngoài một cái, tuy rằng nhìn không thấy Mục Thiên Dương, nhưng hoảng hốt hiểu được cái gì. Cô chỉ chỉ tủ bát: “Bột cà phê ở đó.”

Uyển Tình vội vàng lấy, đưa cho bag. Bà đẩy ra: “Về sau cô pha cho hắn.”

“Tôi sẽ không!” Uyển Tình hạ giọng nói.

“Tin tưởng bà Trương.” Bà Trương vỗ vỗ vai cô, “Như vậy ngày sống của cô sẽ khá giả hơn.”

Uyển Tình không hiểu cảm thấy bà ấy nói đúng, tự mình vọt lên pha cà phê. Vốn muốn nếm một ngụm, xem hương vị được hay không. Nhưng môi cô mới dựa sát cạnh ly, cô mới không cần cùng hắn xài chung một cái ly! Bị hắn biết, hắn đánh chết cô làm sao bây giờ? Hơn nữa cà phê đắng nghét, cô luôn luôn không thích, cũng không có biện pháp phân biệt tốt xấu.

Vì thế, cứ như vậy bùng đến trước mặt hắn.

Mục Thiên Dương hai mắt nhìn chăm chăm vào tờ báo, đưa tay tiếp nhận, bùng đến bên miệng uống một ngụm, sau đó nhú mày, ngậm lấy dừng lại bất động.

Uyển Tình trừng lớn mắt, xong rồi! Xem ra rất khó uống.

Hắn chậm rãi nuốt cà phê xuống, ngẩng đầu, không nói gì mà nhìn cô.

Uyển Tình vội vàng nói: “Tôi đi làm bài tập!” Sau đó xoay người bỏ chạy.

Ầm một tiếng, vương phải thảm, vấp ngã.

Cô quay đầu lại nhìn Mục Thiên Dương, thấy hắn nhú mày nhìn mình, vội vàng đứng lên, hoang mang rối loạn hấp tấp cầm sách vở chạy lên lầu.

Mục Thiên Dương duy trì tư thế kia vài giây, lại bùng cà phê lên, uống một ngụm, nói: “Khó uống.”

Lại uống một ngụm, lại nói: “Khó uống!”

Sau đó, vừa nói khó uống, một bên uống cả chén cà phê không dư một giọt.

Buông cái ly ra, hắn giương giọng gọi bà Trương. Bà Trương chà lau hai tay đi tới: “Tiên sinh, chuyện gì?”

Mục Thiên Dương vùi đầu báo chí, vân đạm phong kinh mà nói: “Tiểu thư vừa mới ngã sắp xuống, bà đi lên nhìn xem.”

“Vâng” bà Trương mím môi cười, xoay người tìm được hộp cấp cứu đi lên lầu.

Uyển Tình đang ở thư phòng kiểm tra cánh tay của mình. Thực không may, cứ nhiên bị trầy.

Cốc cốc cốc!

Có người gõ cửa. Tiến vào phòng lúc này còn muốn gõ cửa, nhất định không phải Mục Thiên Dương hoặc là Mục Thiên Tuyết. Cô đứng lên, mở cửa ra, thấy bà Trương, dịu dàng cười: “Bà Trương.”

Ở trong này, bà Trương là người duy nhất đối tốt với cô, giống một người mẹ đối với con gái mình. Cho dù biết cô là người tình của Mục Thiên Dương, cho tới bây giờ cũng không khinh thị cô qua, ngược lại luôn quan tâm cô, khuyên bảo cô.

“Bị trầy rồi?” Bà Trương nhìn vết máu trên tay cô, thở dài, “Tôi bôi thuốc cho cô.”

“Ừ.” Uyển Tình biết thư phòng là trọng địa của Mục Thiên Dương, không dám tùy ý làm cho bà đi vào, trở về phòng ngủ.

Bà Trương cẩn thận hỏi cô, xác định chỉ có cánh tay cô bị thương mới yên tâm.

“Về sau cẩn thận chút. Tôi nghĩ chỉ có người lỗ mãng như Thiên Tuyết tiểu thư mới sẽ ngã đấy.” Bà Trương khử trùng, dán cho cô một miếng băng keo cá nhân.

Uyển Tình cảm kích cười: “Bà Trương, bà đối với tôi thật tốt.”

Bà Trương nhìn cô: “Tiên sinh với cô tốt lắm a!”

“Hắn.” Uyển Tình chỉ mỉm cười, tựa hồ khinh thường.

Bà Trương thở dài: “Bằng không cô cho là, tôi ở phòng bếp sao biết được nói cô ngã?”

Uyển Tình ngẩn ngơ, trên mặt hiện lên một tia bối rối.

“Còn có ly cà phê kia, chỉ một lát công phu như vậy, tiên sinh uống hết đấy!”

Uyển Tình nhanh chau mày, hiển nhiên không muốn nghe những thứ này. Bà Trương vỗ vỗ vai của cô: “Tôi đi xuống nấu cơm.”

Bà vừa đi, Uyển Tình liền thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người. Hắn. Muốn làm gì?

71. Chương 71: Xin Hẩn Nhẹ Một Chút

Thư phòng, 8 giờ tối.

Này hai ngày ở nhà, Uyển Tình đã muốn ở dưới thúc giục của Từ Khả Vi làm xong bài tập. Lúc này, cô bây giờ làm phần sau của quyển bài tập. Đây đó đề giáo viên còn không có bố trí, có thể là vì vậy nguyên nhân, cô không nóng nảy, có điểm phân tâm.

Đột nhiên, Mục Thiên Dương đưa tay lại đây, khép sách của cô lại: “Không có tâm tư làm bài, vậy đi ngủ sớm một chút!”

“Ai nói?” Uyển Tình vội la lên, “Tôi phải làm!” Đi ngủ sớm một chút? Đi ngủ sớm một chút còn không phải bởi hắn ngủ!

“Lời nói của tôi cũng không nghe?”

Uyển Tình do dự một chút, sợ hãi nhìn hắn: “Còn rất sớm.”

“Chờ tôi ‘ăn no’, sẽ không sớm.” Mục Thiên Dương đi đến phía sau cô, một bên vuốt ve xương quai xanh của cô, một bên khẽ cắn lỗ tai của cô, “Có lẽ, em phải chờ tới hai ba giờ mới ngủ, sau đó ngày mai đến trường học ngủ gà ngủ gật?”

Uyển Tình thân mình run lên, vội la lên: “Vẫn là hiện tại ngủ đi!” Cô mới không cần đến trường học ngủ gà ngủ gật!

Mục Thiên Dương nghe cô thuận theo, tâm tư nhộn nhạo một chút, một phen ôm lấy cô, đi nhanh đến phòng ngủ.

Đi vào phòng tắm, hai người cởi sạch, cùng nhau tiến vào trong bồn tắm lớn.

Tuy rằng đã thân thiết qua vô số lần, nhưng Uyển Tình vẫn không quen. Mục Thiên Dương không thích bộ dáng trốn tránh của cô, khóa nhanh thắt lưng cô, đặt tại hắn trước ngực.

Uyển Tình cảm thấy cân nhắc một phen, xoay người lại cho hắn chà lau thân thể. Mục Thiên Dương nhìn bằng cá nhân trên cánh tay cô, vẫn chú ý không cho nó ẩm ướt: “Chủ động như vậy?”

“.”

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!” (Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp)

Uyển Tình sửng sốt một chút, dựa vào hắn một chút: “Thiên Dương...”

“Nói đi.” Mục Thiên Dương thản nhiên liếc cô một cái. Chỉ biết cô có việc cầu mình, bằng không như thế nào có thể chủ động như thế? Còn mềm diệu mà gọi hắn “Thiên Dương”?

Điều này làm cho trong lòng hắn rất không thoải mái! Chỉ khi có việc cầu hắn, hắn mới nhìn được đến cô hòa nhã, nghe được đến của cô ôn ngôn lời nói nhỏ nhẹ. Thật muốn bóp chết cô! Ai kêu cô đối với hắn giả như vậy? Nhưng về phương diện khác, cho dù là giả, hắn cũng muốn ...

Bi ai! Hắn khi nào trở nên bi ai như thế? Bên ngoài còn có một đồng nữ nhân đứng xếp hàng chờ nhảy trên giường hắn, hắn vì cái gì phải chết thủ một người tiểu nha đầu tên là Đinh Uyển Tình?

“Anh lát nữa nhẹ một chút.” Uyển Tình nói.

Mục Thiên Dương sửng sốt, hoả tốc nhìn về phía cô. Cô nói cái gì?

Uyển Tình đỏ mặt, không dám nhìn hắn, bắt đầu vốc nước gội trên người mình.

Mục Thiên Dương bắt lấy ta cô y: “Đừng để miệng vết thương bị ướt!”

Uyển Tình sửng sốt một chút, nhìn băng dán trên cánh tay, lắc đầu nói: “Không có việc gì, miệng vết thương nhỏ. Tí nữa đổi một cái khác thì tốt rồi.”

Mục Thiên Dương bỗng dưng phát hỏa: “Tôi nói không được cũng không nghe!” Mẹ nó! Hắn quan tâm cô, cô cứ nhiên dám cự tuyệt!

“. Vâng” Uyển Tình nhỏ giọng đáp ứng.

“Em vừa mới nói cái gì?”

Uyển Tình cắn răng, làm sao còn dám nói lần thứ hai?

“Nói hay không?”

Uyển Tình chỉ phải lặp lại lần nữa: “Anh lát nữa nhẹ một chút. Trên người lưu lại dấu, bị người ta thấy không tốt. Hiện tại trời nóng, vô luận mặc quần áo như thế nào, cũng không che được.”

Mục Thiên Dương nghe xong, lập tức muốn ôm lấy cô hung hăng mà hôn, tốt nhất hôn toàn thân xanh tím.

“Có người thấy sao?” Hắn hỏi.

“Thiên Tuyết mỗi ngày đều mắng tôi.” Uyển Tình oán giận, nghĩ đến không nên nói Thiên Tuyết nói bậy, lại tiếp một câu, “Lớp chúng tôi có nam sinh, phỏng chừng có kinh nghiệm. Có một ngày hỏi tôi, có phải có bạn trai hay không. Tôi. Tôi không biết làm sao bây giờ.”

“Tốt lắm.” Mục Thiên Dương thấy cô gấp đến độ muốn khóc, kéo cô vào trong lòng ngực, “Nhẹ một chút liền nhẹ một chút. Bất quá, em ngọt như vậy, tôi còn thực không khống chế được.”

“Anh.” Uyển Tình tức giận trừng hắn một cái, vừa giận vừa nhanh chóng rời đi.

Mục Thiên Dương cười khúc khích: “Cùng lắm thì, địa phương bị người ta thấy, tôi sẽ khống chế. Như em đã nói, chỉ cần em ngoan ngoãn mà chớ chọc tôi sinh khí, tôi đều nghe lời em.”

Uyển Tình nghe xong, ôm lấy cổ hắn, tựa vào trước ngực hắn.

Hắn thở dài: “Xong rồi. Tôi hôm nay đặc biệt muốn nặng nề mà trừng phạt em!” Chủ động dựa vào trong lòng ngực hắn, làm hắn tâm tình kích động, muốn hung hăng mà chà đạp cô!

Uyển Tình cực nhanh ngồi thẳng người, hoảng sợ nói: “Tôi. Tôi lại không có làm gì?”

Mục Thiên Dương giận tái mặt: “Không được làm ra bộ dáng lo lắng hãi hùng! Dựa vào lại đây!”

Uyển Tình đành phải lại đi tới dựa vào.

72. Chương 72: Thành Tích Kiểm Tra Hàng Tháng

Tắc tắc mắt hờn, kịch liệt triển miên, đến hơn mười một giờ mới dừng lại.

Uyển Tình mệt đắc thủ chỉ cũng không nhớ động một chút. Hắn xác thực không tùy tiện để lại dấu ở trên cổ cô, phàm là địa phương quần áo không che được, hắn đều không có lưu lại dấu, nhưng địa phương che được. Thật thảm!

Cả ngực đều sắp bị hắn hấp sưng lên, sớm biết như vậy còn không bằng không cầu hắn.

Mơ mơ màng màng, nghe được tiếng chuông di động. Uyển Tình khó khăn mở mắt ra, thấy đầu của hắn đè xuống. Hắn còn muốn sao? Cô ngay cả khí lực sợ hãi cùng trốn tránh đều không có.

Hắn nhẹ nhàng mà hôn cô một chút, ôn nhu nói: “Mau ngủ.” Nói xong nghe điện thoại ——

“Chuyện gì? Bây giờ là mười một giờ rưỡi, em không biết là em hắn là nên gọi sớm một chút sao? Chẳng hạn như trước khi ăn cơm chiều? Đã quên? Dạy em như thế nào, cấp bậc lễ nghĩa như vậy cũng đều không hiểu? Là chính em nói hôm nay phải lại đây, kết quả. Cô ấy tất nhiên đã sớm trở lại, cô ấy không dám không nghe anh. Vậy em sai lầm rồi, cô ấy nghe lời, em không nghe lời, anh sẽ càng ngày càng yêu thương cô ấy, càng ngày càng không thương em. Em về sau muốn Patek Philippe, Hermes đừng kêu anh bỏ tiền! Ok, tùy!”

Mục Thiên Dương cúp điện thoại, tắt đèn nằm xuống, ôm Uyển Tình vào lòng: “Là Thiên Tuyết. Em ấy cố ý, chắc cho chúng ta hiện tại đang làm việc, muốn quấy nhiễu chúng ta. Hừ, tôi chỉ biết em ấy làm sẽ mấy chuyện xấu này, cho nên làm trước thời gian ba giờ.”

Sáng sớm hôm sau, trường học.

Mới vừa bắt đầu buổi tự học, chủ nhiệm lớp cầm bảng thành tích kiểm tra hàng tháng đi vào phòng học. Tuy rằng không có nói phải lên coi, nhưng sau khi bạn học ngồi bàn thứ nhất thuận tay tiếp nhận, mọi người đi lên đều vây quanh lại xem.

Mỗi người ở nơi này đều có sinh ra trong hoàn cảnh tốt, nhưng không thoải mái như mọi người nghĩ.

Không cần đọc sách là có thể có làm việc tốt? Tương lai tốt? Sai lầm rồi! Như vậy chỉ có thể ngồi ăn rồi chờ chết, miệng ăn núi lở, công ty cha mẹ sáng tạo còn cần bọn họ đến kế thừa, tuyệt đối không thể giao cho ngoại nhân! Cho nên, thành tích đối với bọn họ cũng rất quan trọng.

Hơn nữa, cha mẹ của bọn họ thường xuyên ở các yến hội lớn gặp nhau, so sánh gia sản rồi so sánh thực lực, còn không thể phân ra thắng bại, vậy chỉ có thể so sánh con của nhau! Không ít người bởi vậy phải thừa nhận áp lực rất lớn, mà có một số người từ nhỏ phải chịu sự giáo dục tinh anh, trong tự điển của bọn họ không có chữ bại, làm việc gì đều phải tranh thứ nhất.

Cho nên, thành tích thi tháng này, bọn họ thấy cũng dễ ý lắm. Mỗi một lần thi, đều là một hồi cạnh tranh, cạnh tranh cả về tôn nghiêm lẫn thực lực của.

Thiên Tuyết ngồi phía trên, bởi vì hai ngày này không thấy Uyển Tình, vốn muốn đi thăm chọc cô một chút. Ai biết có bảng thành tích, cô nhất thời không có tâm tình, phiền não gõ ngón tay xuống bàn.

Bao nhiêu điểm? Đúng thứ bao nhiêu a? Thành tích của cô cùng Đỗ Thiển vẫn tương xứng nhau, thứ tự thường thường đều lần lượt nhau, lần này điểm cô ở trước Đỗ Thiển sao?

“Tê ——”

Phía trước mọi người thở hắt vì kinh ngạc, đều quay đầu, nhìn cô. Cô hoảng sợ, biểu tình bọn họ là ý gì? Chẳng lẽ cô đứng cuối sao? Không đúng! Ai sẽ đi quan tâm người đứng cuối? Chẳng lẽ cô đứng thứ nhất? !

Thiên Tuyết tâm tình kích động, đang muốn hỏi rõ ràng, đột nhiên phát hiện, bọn họ không phải đang nhìn cô! Cô buồn bực quay đầu lại, thấy một loạt chỗ ngồi sau mình, chỉ còn lại có Uyển Tình.

Cô đứng phắt lên, vọt tới bàn đầu: “Cho tôi xem!”

Lấy bảng thành tích, rõ ràng tên người đứng thứ nhất chính là “Đinh Uyển Tình”! Ta phi, cô ta cư nhiên thứ nhất? Cô ta ở trong này thì lần đầu tiên cư nhiên đứng thứ nhất! Ông trời sao lại chiều cố cô ta như vậy?

Thiên Tuyết hít sâu một hơi, ngón tay ngọc nhỏ dài trượt xuống dưới. Từng, ba người đứng đầu lớp——phân biệt là ba hotboy của ba đại gia đình thương gia, luôn thay nhau chiếm cứ vị trí ba người đứng đầu, ai cũng không nhường ai. Nhưng hôm nay, bọn họ nhất tề lui về phía sau, ngồi ở trên vị trí 234.

Mà Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết không biết nên buồn hay nên vui. Cô đứng thứ bảy, nếu không có Đinh Uyển Tình, cô chính là thứ sáu. Thành tích coi như không tồi, hơn nữa hung hăng áp chế Đỗ Thiên đứng thứ mười! Nhưng cô cũng không cao hứng nổi, bởi vì. Cái nữ nhân được nuôi bởi anh cô cư nhiên đứng thứ nhất!

73. Chương 73: Chắc Là Tôi

Buổi tối chín giờ, Mục Thiên Dương trở lại biệt thự, đáy lòng cực kỳ mong mỏi nhìn thấy Uyển Tình. Vào cửa, nhớ tới một chuyện, hỏi bà Trương: “Tiểu thư có đến đây không?”

Bà Trương sửng sốt, thiếu chút nữa hỏi ra “Người tiểu thư nào”, hoàn hảo đúng lúc phản ứng lại ngay, đáp miệng nói: “Đều ở trên lầu, tôi đang làm ăn khuya các cô ấy, ngài muốn ăn không?”

“Ừ.” Mục Thiên Dương từ chối cho ý kiến lên tiếng.

Bà Trương còn nói: “Hai vị tiểu thư hôm nay là lạ, sau khi vào cửa vẫn chưa nói chuyện.”

“Chưa nói nói chuyện?” Chuyện lạ gì vậy, Thiên Tuyết không phải luôn hô to gọi nhỏ sao? Hận không thể dùng lời nói kia làm cho Uyển Tình bị tan thành mây khói.

Hắn khoát tay, chạy lên lầu.

Đi đến bên ngoài thư phòng đứng trong chốc lát, bên trong quả nhiên không có âm thanh. Không biết là thật không có âm ỉ, hay là âm ỉ một hồi đang nghỉ ngơi. Đã có Thiên Tuyết ở đó, hắn cũng không vội vã đi vào, về phòng thay quần áo tắm rửa trước.

Đi vào phòng thay quần áo, nó đang sáng, hắn sợ run một chút, đi đến tủ quần áo của Uyển Tình, thấy cô ngồi trên bàn trang điểm làm bài, nhin không được nường mảy: “Sao lại thế này?”

Uyển Tình vội vàng đứng lên: “Anh đã trở lại!”

“Đèn trong thư phòng bị hư?” Hắn hỏi.

Uyển Tình không thể làm gì mà thở dài: “Cô ấy không cho tôi ở đó, tôi chỉ có thể tới nơi này.”

“Cô ấy” trừ bỏ Mục Thiên Tuyết, không có người thứ hai. Mục Thiên Dương oán hận mà nói: “Nha đầu kia là càng ngày càng kỳ cục!” Cư nhiên độc bá thư phòng! Thư phòng hắn rộng như vậy, lúc trước chỉ có một cái bàn của hắn, Uyển Tình chỉ có thể ở bên cạnh làm bài. Sau này cô đến đây, không phải riêng vì cô mua bàn học sao? Đương nhiên, cũng thuận tiện cho Uyển Tình thêm một cái.

Một bàn học hồng phấn, một bàn học xanh nhạt, dựa sát vào hai bên cái bàn màu đen của hắn như vậy, nói thật, khó coi chết đi được!

Mục Thiên Dương gật gật đầu, đang muốn đi giáo huấn Thiên Tuyết vài câu. Uyển Tình trừ trừ gọi hắn lại: “Trong lòng cô ấy không thoải mái, anh đừng đi nói cô ấy, bằng không cô ấy lại ghi tạc trên người tôi.”

“Ai trêu chọc cô ấy?”

Uyển Tình quyết quyết miệng: “Đại khái là tôi đi.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng cô không có chút ý hối hận nào, làm Mục Thiên Dương rất là nghi hoặc.

Vô nghĩa, cô sao phải hối hận? Ngày đầu tiên cô đến trường học, Đỗ Thiển ra oai phủ đầu với cô, tất cả mọi người bởi vì gia đình cô không tốt mà xem thường cô. Nhưng hôm nay, cô bỗng nhiên nổi tiếng, dùng thành tích để kiêu ngạo, chính là hung hăng đâm nát những người xuất thân cao quý này dưới lòng bàn chân! Nếu mẹ có thể biết chuyện này đó, cũng sẽ thực kiêu ngạo.

Uỷển Tình nghĩ, đột nhiên thở dài bi ai, ngồi xuống ghế, soi gương ngắm người ngơ ngác.

Có ích lợi gì? Nhân sinh của cô, ở một khắc gặp Mục Thiên Dương kia đã muốn kết thúc rồi. Thi như vậy thì như thế nào? Cho dù lên Thanh Hoa Bắc Đại*, thậm chí là Oxford Harvard, học thành bác sĩ. Lại như thế nào?

* Trường đại học Thanh Hoa

Cho dù Mục Thiên Dương có một ngày thả cô, nhưng ai có thể nhận cô một người dơ bẩn không chịu nổi thế này? Cô vĩnh viễn chỉ có thể giống như hôm nay, cũng không muốn tiêu đắc ý làm của trên thân người khác thôi.

74. Chương 74: Tôi Khinh Thường

Mục Thiên Dương đi vào thư phòng, Thiên Tuyết nghe thấy âm thanh, tưởng Uỷển Tình, thở phì phì quay đầu lại, trên tay còn cầm lấy một quyển sách chuẩn bị ném. Thấy là hần, cô thu tay “Anh đã về rồi!”

“Ai chọc ghẹo người?”

“Còn không phải người được anh kia!” Thiên Tuyết cúi đầu, còn thật sự giải toán trên giấy nháp, bên cạnh có một đồng lớn bài thi cùng tập đề.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, giọng điệu rất là an ủi: “Hôm nay rất cố gắng đấy.”

Thiên Tuyết viết chữ tay của dừng dưới: “Biết em cố gắng, anh sẽ không muốn tới quấy rầy em!” Nếu không cố gắng, cô ở trước mặt Đinh Uỷển Tình liền không thể ngăn đầu đến nổi!

“Ăn thuốc nổ rồi?” Mục Thiên Dương giận tái mặt, “Tại sao đuổi Uỷển Tình đi tới phòng thay quần áo vào lúc này?”

Thiên Tuyết hô lên, quảng sang bút bi một bên: “Em thích! Anh đến với cô ta đi! Anh có bao nhiêu tiền? Sớm hay muộn cũng bị hồ ly tinh kia làm hại táng gia bại sản!”

Mục Thiên Dương phát tay áo, đều cùng ở chỗ này này a!

Hần đương nhiên không biết, Thiên Tuyết lén lút xem không ít tiểu thuyết, hiện giờ hương nghĩ đã khác hẳn với người thường, gặp được một chuyện gì, sẽ liên tưởng nửa ngày. Hiện nay tương lai của hần cùng Uỷển Tình, ở trong đầu cô đã suy ra đến n một bản, ngược luyến tình thâm, lấy oán trả ơn, cuồng đại không thay đổi của, mang thai đi tha hương. Dù sao, anh cô là một người nam chủ, mà Uỷển Tình cũng không nhất định là nữ chủ, đã bị ngược một vài lần.

Lời nói Mục Thiên Dương mới tới cửa miệng, có tiếng đập cửa truyền đến. Hần lau mặt một phen, mở cửa ra, bà Trương đứng ngoài cửa. Cư nhiên không phải Uỷển Tình? Mục Thiên Dương nhất thời đen mặt.

“Trước, tiên sinh. Thức ăn khuya đã xong.” Bà Trương thấy hần sắc mặt không đúng, nói xong bỏ chạy.

Mục Thiên Dương nhìn Thiên Tuyết ngoắc ngoắc: “Đi! Ăn khuya!”

Thiên Tuyết cơm trưa cơm chiều cũng chưa ăn bao nhiêu, hiện tại làm bài tập mấy giờ, đích xác rất đói bụng, nổi giận dùng dùng đi về hướng hần, lại cũng không nhìn hần cái nào, trực tiếp lao xuống lầu.

Mục Thiên Dương híp híp mắt, lại đi gọi Uỷển Tình. Uỷển Tình dường như rất tốt, không để cho hần xem sắc mặt, ngoan ngoãn cùng hần xuống lầu, xem như làm cho hần được một chút an ủi.

Chờ hần mang theo Uyển Tình đến trước bàn ăn, Thiên Tuyết sớm đã ăn. Thấy Uyển Tình, cô bưng bát lên định đi vào phòng khách.

Mục Thiên Dương lạnh giọng ra lệnh: “Ngồi xuống!”

Thiên Tuyết đành phải ngồi xuống.

Ba người tự động ăn khuya, không khí yên tĩnh mà quỷ dị. Rốt cục, Mục Thiên Dương hỏi: “Nói đi, sao lại thế này?”

Thiên Tuyết cùng Uyển Tình nhìn nhau một cái, cúi đầu khảy nước trái cây, đều không có nói chuyện.

Mục Thiên Dương quét mắt nhìn các cô một cái: “Ai nói trước, tôi đáp ứng một yêu cầu của người đó.”

Uyển Tình nhăn tình sáng lên, ngẩng đầu nói: “Kiểm tra tháng tôi thi thứ nhất!”

Nào biết nói xong, Thiên Tuyết cũng đồng thời nói ——“Cô ấy thi tháng đứng thứ nhất!”

Nói xong, hai người trừng liếc mắt một cái, thở phì phì mà cúi đầu uống nước, không để ý tới đối phương.

Mục Thiên Dương gật gật đầu, nhìn Thiên Tuyết không khỏi có chút buồn cười: “Thì ra là thế a.”

Thiên Tuyết trừng hần: “Cười cái gì mà cười? Ai biết cô ấy có phải làm bừa hay không?”

Tay Uyển Tình cứng đờ, lạnh lùng nói: “Tôi khinh thường!”

“Cô——”

“Được rồi!” Mục Thiên Dương đứng lúc ngăn các cô lại khắc khẩu, hỏi Thiên Tuyết, “VẬY còn em, đứng thứ mấy?”

“. Thứ bảy.” Âm thanh Thiên Tuyết truyền đến.

“Không tồi.” Mục Thiên Dương nói, “Hiện tại thứ bảy, cuối kỳ tiến vào top năm, cũng có cơ hội.”

75. Chương 75: Mèo Hoang Nhỏ

Làm sao còn có cơ hội? Trước năm chỉ có năm người, cũng không phải mười! Định Uyển Tình có thể thi đến thứ nhất, làm cho lần sau cô muốn thi trước năm, căn bản không có khả năng! Hơn nữa ba người kia, tuyệt đối cũng sẽ tranh giành thứ nhất. Bọn họ bốn người cơ bản chia nhau vị trí trước bốn, còn lại một người, tự nhiên cạnh tranh kịch liệt!

Uyển Tình nói: “Kiểm tra tháng này kéo đến đầu tháng, thi xong học kỳ này là xong, không có thi cuối kỳ.”

Mục Thiên Dương gật gật đầu, nhìn Thiên Tuyết nói: “VẬY chỉ có lúc đó, em phải cố gắng.”

“Tính sao?” Thiên Tuyết hỏi.

“Đương nhiên tính. Trường học cũng bắt thi cuối kỳ thi đi?”

Thiên Tuyết gật đầu.

“Trước năm, Patek Philippe .”

Thiên Tuyết trừng mắt nhìn hần một cái, tuy rằng buồn bực, lại không nghĩ qua cô không nắm được tình hình. Cô có tự tin. Chỉ cần chuyện cô muốn làm, cô nhất định sẽ cố gắng, cuối cùng sẽ thành công. Mục Thiên Tuyết, không chỉ là một thiên kim tiểu thư bình thường, cô so với người khác có khả năng hơn! Cô là kiêu ngạo của Mục lão thái gia cùng Mục Thiên Dương!

“Về sau, cái gì không hiểu hỏi Uyển Tình, giải quyết không được nên thảo luận với nhau.”

Mục Thiên Dương còn chưa nói xong, Thiên Tuyết định một tiếng ném thìa: “Ai muốn hỏi cô ta? Cô ta bắt quá vạ khí tốt thôi!” Nói xong trừng Uyển Tình, “Cô không có khả năng vĩnh viễn là thứ nhất!”

Uyển Tình nâng cằm lên, lạnh lùng nói: “Có một lần cũng đủ rồi. Cho các người trở tay không kịp, so sánh với cái gì đều đáng giá hơn.” Chuyện kia quả thực là ở trên người đám thiên chi kiêu tử kia hung hăng vẽ

mặt. Đương nhiên, cô cũng không muốn đứng thứ nhất mãi. Quá vĩ đại, không phải chuyện tốt, mẹ sẽ dùng hết toàn lực cho cô học trường danh tiếng... Điều đó rất vất vả.

” Mèo hoang nhỏ!” Mục Thiên Dương đột nhiên đưa tay nhéo nhéo mặt cô, vẻ mặt cùng giọng điệu đều thực sủng nịch. Tính tình này của cô, thật sự là không nuông chiều được, càng nuông chiều càng hư.

Uyển Tình đỏ mặt, rất nhanh cúi đầu.

Thiên Tuyết vỗ bàn: “Em ngày mai dọn đến trường học!”

” Em lại phát điên cái gì?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Giáo viên hôm nay đã muốn thông báo, cuộc thi tháng này chuyển đến đầu tháng, bên trong không để giả. Thi tháng xong, nghỉ ba ngày, sau đó học bù, mọi người dọn đồ gì đó của mình đến trường học. Khi bắt đầu học bù, đến kì thi vào trường cao đẳng chấm dứt, cả năm sẽ học nội trú, phải tự học buổi tối!” Thiên Tuyết nói xong, đặc ý nhìn hẩn một cái. Nói lầm bầm, tôi cho các người vận động kịch liệt! Không tin còn phân không các người ra được!

Mục Thiên Dương nghe xong, nhìn về phía Uyển Tình. mặt Uyển Tình không chút thay đổi: “Tôi tự nhiên là nghe lời anh an bài.”

Mục Thiên Dương sắc mặt không tốt cũng không xấu, thản nhiên nói: “Nói với giáo viên, em có bệnh truyền nhiễm, không thể học nội trú!”

“Anh —— khụ khụ.” Thiên Tuyết bị sắc, khụ khụ khụ nửa ngày nói không ra lời.

Uyển Tình oán hận nhìn Mục Thiên Dương một cái, không nói gì.

76. Chương 76: Đắc Ý

Ngày hôm sau đi đi học, Thiên Tuyết không có dọn sạch đồ vật này nọ đi học, xem ra tối hôm qua là nói đùa. Thấy Mục Thiên Dương cùng Uyển Tình ngồi vào cùng chiếc xe, cô trong lòng vừa đố kị vừa tức giận, phải đi cùng xe với bọn họ, hơn nữa giống như Uyển Tình, phải ngồi đằng sau, ở bên người Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương không đuổi cô, xích qua bên cạnh, lạnh lạnh hỏi: “Trong chốc lát xuống xe đi đường?”

Thiên Tuyết vừa nghe, quay cửa kính xe xuống, nói với A Hoa: “Lái xe đuổi kịp!”

Nửa đường, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, thân thiết kéo cánh tay Mục Thiên Dương: “Tối hôm qua anh nói, ai trước nói cho anh, đáp ứng với người đó một yêu cầu? Em muốn vương miện cartier!”

Uyển Tình không cam lòng lạc hậu, vội vàng nói: “Tôi muốn về nhà!”

Mục Thiên Dương nhìn về phía cô, nặng nề hừ một tiếng. Muốn thứ gì dễ có như vậy sao? Thiên Tuyết tốt xấu còn kéo cánh tay hẩn, cô à? Có cái gì cũng không làm!

Uyển Tình bị ánh mắt của hẩn sợ tới mức co rụt lại. Hẩn bĩu môi, nhìn Thiên Tuyết nói: “Các người nói cùng lúc, không có ai nhanh hơn.”

Thiên Tuyết không tình nguyện nhìn Uyển Tình một cái: “Cho nên yêu cầu của hai bên anh đều đáp ứng đi, em không tính toán so đo đâu!”

“Nếu đây là trận đấu, thì không có thắng bại! Không phải người thắng, nào có phần thưởng? Lần sau tái chiến!” Mục Thiên Dương đẩy cô ra, một bên ôm Uyển Tình.

Thiên Tuyết oán hận lý sự: “Lần sau đấu cái gì?”

“Chờ anh nghĩ ra đã!” Mục Thiên Dương nói xong, nếu như có điều suy nghĩ nhìn Uyển Tình, “Em thi đứng thứ nhất, lý nên cho chút phần thưởng...”

“Cô ta thi thứ nhất, dựa vào cái gì phải anh cho phần thưởng? !” Thiên Tuyết thật không phải luyến tiếc chút phần thưởng này, thuần túy là bất mãn hẩn lúc nào cũng để ý Uyển Tình.

“Anh cao hứng!”

” Anh cao hứng cái gì?” Thiên Tuyết giận dữ, “Có cái gì đáng giá cao hứng sao? !”

“Học phí của cô là anh đóng, cái này không phải là hồi báo sao? Trả giá cái gì đều có thu hoạch, có thể không cao hứng sao?”

” Anh. Anh cứ nhiên đóng học phí giúp cô? !” Thiên Tuyết trừng lớn hai mắt.

“Đương nhiên! Anh đang bảo dưỡng cô đây, hết thấy tiêu dùng của cô đều tính ở trên người anh.”

Không biết vì cái gì, Uyển Tình cảm thấy, khẩu khí khi nói những lời này của hắn. Có chút dương dương tự đắc. Bảo dưỡng người, là chuyện nên đắc ý sao?

Một tháng kế tiếp, những tiết ôn tập cùng những bài trắc nghiệm buồn tẻ. Đã có học sinh lục tục đến trường, giáo viên uyển chuyển mà khuyên những bạn học khác: trước khi thời gian đến, tự học buổi tối sẽ giảng bài tốt!

Tuy rằng bọn họ rất nhiều người không cần ghi danh đại học quốc nội, thậm chí sớm liên hệ trường tốt của nước ngoài. Nhưng thi vào trường đại học điểm càng cao, trên mặt càng hãnh diện không phải sao? Lại nói đến, những thiên chi kiêu tử này tuy rằng cố gắng, cũng thông minh, nhưng giao tiếp bình thường cũng không ít, thực không nhiều thời gian đọc sách như vậy, so sánh cũng chỉ có thể so sánh với trường nội, một khi đã vắng ra, đại đa số đều không sánh bằng. Bằng không, Đinh Uyển Tình sao có thể vượt qua bọn họ.

Thiên Tuyết cùng Mục Thiên Dương nói tình huống này, Mục Thiên Dương tự nhiên không đồng ý. Cô dọn đến trường học, Uyển Tình tự nhiên không muốn trở thành người đặc biệt, không ở nội trú, khẳng định cũng phải đi đến lớp tự học. Sau khi tự học trở về đều hơn mười một giờ , ăn chút đồ ăn khuya, rửa mặt một phen, hắn sao còn có thời gian giầy vò cô?

Chuyện tính phúc của hắn, hắn tuyệt không nhượng bộ.

“Em còn nhớ tiến vào trước năm mà!” Thiên Tuyết rống to, “Nếu em vào không được, toàn bộ là lỗi của anh!”

“Đồng hồ đã làm xong, có vào được hay không đều là của em!”

“Mặc kệ! Em nhất định phải tiến vào!” Cô đương nhiên biết đồng hồ đã làm xong. Mục Thiên Dương tuy hay la cô nhưng cũng rất thương cô, đồng hồ kia thủy chung sẽ đến tay cô. Vào trước năm, là thưởng cho; chưa vào được, là an ủi. Cô không cần an ủi, cô phải được thưởng!

Vẫn không nói chuyện, Uyển Tình mở miệng: “Trước cho cô ấy đi đi, tôi tháng sau sẽ đi.”

Mục Thiên Dương nhìn cô, đưa tay vân vê mặt của cô: “Thật sự?”

“Ừ.” Uyển Tình né tránh tay hắn, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

” Đồ vật bên này đủ chưa?” Mục Thiên Dương hỏi Thiên Tuyết, “Không đủ còn phải quay về đại trạch lấy.”

“Đủ rồi.” Thiên Tuyết trừng mắt liếc Uyển Tình một cái, hung tợn nói, “Ít quyền rũ anh tôi! Làm thân thể hắn mệt muốn chết, tôi và cô liều mạng!”

“Phốc ——” Mục Thiên Dương bị sặc, ném bát rống to, “Trong đầu cô cả ngày nghĩ những điều gì vậy? !”

“Ách.” Trên sách nói, nam nhân làm chuyện đó nhiều thân thể dễ hư! Thận hư, tinh tấn người vong.

Mục Thiên Dương thái dương giật giật, rất muốn hét lớn một tiếng “Anh em một đêm bảy lần không thành vấn đề” , nhưng ngấm lại không thích hợp, chỉ có thể hung hăng nhu nhu nhu huyệt Thái Dương, đè cảm xúc xuống.

Buổi tối. Buổi tối nhất định phải sửa chữa Uyển Tình, ít nhất muốn cho cô biết, hắn mệt không xấu! Ít nhất sẽ không bị làm cô mệt chết!

77. Chương 77: Dưa Hấu

Cuộc thi thánng chấm dứt, Thiên Tuyết giống như bị lột một tầng da. Trở lại biệt thự, gục vào ghế sofa.

Bà Trương bưng dưa hấu tới, Uyển Tình ngồi ở một bên gặm từ từ. Thiên Tuyết đứng lên: “Có cắt hay không? Con muốn lấy thìa lấy ăn!”

“Có có có!” Bà Trương thích bộ dáng hoạt bát của cô, cười hì hì nói, “Tôi cắt thành hai nửa, cô cùng Uyển Tình tiểu thư một người một nửa?”

“Tôi không cần.” Uyển Tình nói, “Ăn không hết.”

“Ít giả bộ thực nữ đi!” Thiên Tuyết ôm gối ôm lệch qua một bên, bấp chân trắng mịn gác lên sofa.

“Cô mới là thực nữ.” Uyển Tình nói. Điểm tự mình hiểu lấy ấy cô vẫn phải có. Mục Thiên Tuyết dù nói như thế nào cũng là thiên kim tiểu thư, được giáo dục từ nhỏ đến bây giờ, làm cho tao nhã cùng cao quý của cô từ trong khung phát ra, cho dù là phát giận, khí chất cũng sẽ không biến mất, chỉ thay đổi —— biến thành một loại khí thế.

Thiên Tuyết quét cô một cái, buông lỏng tứ chi hít thở nhẹ nhàng.

Bà Trương ôm dưa hấu lại đây, cô hưng phấn tiếp nhận, dùng thìa múc một ngụm bỏ vào trong miệng, vui mừng rạo rức nói: “Thật sự ngọt như đường!”

Uyển Tình nghi hoặc nhìn cô một cái, cô chưa từng ném qua sao?

Thiên Tuyết ăn mấy miếng, đột nhiên nhớ tới cái gì, buông dưa hấu ra chạy vào phòng bếp.

“Bà Trương!” Thiên Tuyết kéo vạt áo bà Trương, giống một tiểu hài tử tìm người lớn làm nũng của, “Còn dưa hấu không?”

“Còn, làm sao vậy?”

“Cho con một ít!” Thiên Tuyết vội vàng đi tìm, từ trong tủ lạnh lấy ra nửa, đặt ở cái trên thớt gỗ, chờ nó không còn lăn, cô giờ dao, chuẩn bị cắt.

Bà Trương vội vàng kéo cô lại: “Tiểu thư người làm cái gì? Cẩn thận bị thương mình!”

“Tôi cắt dưa hấu.”

“Cô không ăn nó, nó sẽ chạy đấy.” Ngay cửa truyền đến âm thanh của Uyển Tình.

Thiên Tuyết không hồn giận trừng cô một cái: “Ai cần cô lo! Cô rành chắc!”

Uyển Tình tựa vào khung cửa trên: “Tôi mua đồ ăn qua, đã làm cơm. Hàng hiệu trang phục mới quen thuộc đối với cô, còn chuyện bếp núc so với cô chắc chắn là rành hơn.”

Thiên Tuyết sắc mặt đỏ đỏ, tay nắm dao của cô chút phát run, cũng không biết nghĩ tới cái gì, giống như có điểm rối rắm. Một lát sau, cô một tay để lại dưa hấu, một tay cắt xuống.

Phanh mà một tiếng, cắt thành hai nửa. Nhưng một nửa không bị cô để lại kia, thiếu chút nữa lăn xuống đất, may mắn bà Trương đứng lúc tiếp được.

Thiên Tuyết ôm lại đây, giọng điệu còn phần hận lưu lại: “Cảm ơn!”

“Không, không dám.” Bà Trương đáp ứng nói, dao cắt đi, sợ hãi các cô đánh nhau. Thậm chí, mấy cây dao khác cũng không động thanh sắc đem ra xa.

Thiên Tuyết tìm thìa hai người cắm vào trong dưa hấu, một tay nâng một miếng, đi ra ngoài. Đi hai bước, cảm giác dưa hấu muốn rớt, cô vội vàng kêu Uyển Tình: “Cầm cho tôi!”

Uyển Tình đưa tay đi cầm miếng kia, Thiên Tuyết lại nửa miếng kia cho cô, sau đó xoắn bước lớn đi ra phía ngoài biệt thự.

Uyển Tình nghi hoặc theo sát cô, đi vào ga ra phía sau biệt thự. Trong ga ra có mấy chiếc danh xe số lượng có hạn đang đậu, âm thanh nam nhân nói chuyện với nhau truyền đến——

“Phải ở trong này coi xe cả đời sao?”

“Có thể được tổng giám đốc thưởng thức cũng không sai rồi.”

“Tôi thật ra không sao cả, dù sao chỉ là học sinh trung học, nhưng anh...”

78. Chương 78: Các Anh Ăn Đi!

Rào rào, âm thanh tiếng nước chảy ra. Uyển Tình cùng Thiên Tuyết bước qua, thấy A Thành cùng A Hoa ở rửa xe.

Hai người cảm giác có người đến, ngừng đầu, đồng thời đứng nghiêm trang, cung kính nói: “Tiểu thư!” Tiểu thư làm cái gì vậy? Chẳng lẽ hôm nay phải lái xe quá nhanh, các cô tìm đến bọn họ tính số? Ngay cả dưa hấu đều chưa ăn xong?

Thiên Tuyết cười dài nhìn bọn họ một lát, đưa dưa hấu qua: “Mời các anh ăn dưa hấu!”

“Ách.” A Hoa nhìn A Thành, đây là chuyện gì? Đại tiểu thư phải mời bọn họ ăn dưa hấu, vẫn là. Có cả thìa dùng? Coi bọn họ ăn tiểu hài tử ba tuổi sao?

“Không dám.” A Thành cũng nhìn chằm chằm dưa hấu rồi rầm, rốt cuộc sao lại chọc tới đại tiểu thư ?

“Các anh ăn đi!” Thiên Tuyết thấy bọn họ bất động, nổi giận.

Hai người vội vàng tiếp nhận, bắt đầu cầm ăn, nuốt một miếng mới phản ứng lại: “Cám ơn tiểu thư!”

Thiên Tuyết ngọc thủ vung lên, hào sảng cười khê: “Không cần cảm ơn!”

Sau đó, hai người tiếp tục ăn dưa hấu. Ăn một trận, nghi hoặc nhìn cô cùng Uyển Tình: còn không đi? Còn muốn lấy vỏ dưa hấu cùng thìa?

Thiên Tuyết cũng nhìn ra bọn họ không được tự nhiên, đang nhiệt tình đột nhiên giống như bị tát nước lạnh rớt, lạnh xuống, sau đó nhớ tới: cô tới nơi này làm gì? Đưa dưa hấu cho hai người tài xế? Rất khôi hài! Cô chính là Mục đại tiểu thư, cô vì cái gì phải làm như vậy?

Cô cũng không biết rõ mình, hơi có chút không được tự nhiên, nói: “Là các anh dạy tôi ăn dưa hấu như vậy.” Đối với cô, hẳn là như thế này, cho nên muốn chia sẻ. Cô chưa bao giờ sẽ ăn dưa hấu như vậy, phun hạt đều phải dùng khăn che, loại lạc thú này, cô chưa nhận thức qua! Nghe bọn họ nói xong, cô vẫn nhớ thử, hôm nay rốt cục tìm được cơ hội!

“Chúng ta. Nói qua khi nào?” A Thành nghi hoặc hỏi.

“Có!” Thiên Tuyết thấy hắn đã quên, có chút mất hứng, ” Thời điểm các anh vừa mới làm việc dưới tay anh tôi, ngày sinh nhật tôi đó!”

Kia hẳn là phải. Ba năm trước đây, hẳn thật đúng là đã quên. A Thành nhìn về phía A Hoa, muốn hỏi hẳn còn có nhớ hay không.

A Hoa vội vàng dùng ánh mắt phủ nhận. Đại tiểu thư vừa nói hẳn nhưng thật ra nghĩ tới, có ngày đưa tổng giám đốc về nhà, đi vào ga ra dùng xe trở ra, nửa đường gặp đại tiểu thư duyên dáng yêu kiều. Đó là lần đầu tiên thấy cô, bị cô kêu đi làm. Hẳn chưa thấy qua trải qua việc đời, đều bị hù chết , đại tiểu thư hỏi cái gì đáp cái gì, nhưng rốt cuộc nói gì đó, hẳn căn bản là không nhớ rõ.

Chẳng lẽ, bọn họ cứ nhiên nói cho tiểu thư cao quý này, ăn dưa hấu như thế nào?

Thiên Tuyết thấy bọn họ không nhớ rõ , có chút buồn bực, xoay người bước đi.

Hai người đi rồi, A Hoa nhìn dưa hấu trong tay A Thành, nói: “Của anh giống như lớn hơn so với tôi.”

“Đổi không?”

“Không!” A Hoa tới gần hẳn, nhỏ giọng nói, “Tôi cảm thấy đại tiểu thư giống như có ý với anh, nếu như vậy, anh sao không bắt lấy cơ hội?”

Cho dù phần đầu ba mươi năm! Hẳn vẫn chỉ học tới trung học, cho dù đặt lên càn cao cũng chịu không được. Nhưng A Thành sẽ không giống, người ta chính là nghiên cứu sinh của trường nổi tiếng. Tuy rằng không tốt nghiệp, nhưng có thực lực chứng minh! Người giống như vậy, có một người cho hẳn ván cầu, hẳn là có thể mở ra một khoảng trời riêng.

“Anh nghĩ tôi thành người nào ?” A Thành tức giận nói, đặt dưa hấu ở một bên, tiếp tục rửa xe.

“Tôi chưa nói tôi chưa nói.” A Hoa không tha nhìn thoáng qua dưa hấu, cũng đặt ở một bên. Vốn định giải khát mà, nhưng người ta không ăn, hẳn lại ăn, giống sinh vật lạ lắm.

79. Chương 79: Tôi Phải Về Nhà

Thiên Tuyết cùng Uyển Tình đi vào biệt thự, thấy Mục Thiên Dương ngồi ở ghế sofa ăn dưa hấu. Sững sốt một chút, hai người bước qua, Thiên Tuyết hỏi: “Trở về sớm như vậy? Không đi gặp oanh oanh yến yến của anh?”

“Biết các em nghĩ, định dẫn các em ra ngoài ăn cơm.”

“Đi nơi nào ăn?” Thiên Tuyết vội vàng ngồi vào bên người hẳn, ôm cánh tay hẳn hỏi, “Cơm Tây sao? Cơm Tây rất phiền toái, đổi chỗ đơn giản hơn đi, ăn lẩu được không?”

“Người là làm sao vậy? Không đi nhà hàng Tây á, lại thích ăn ở chỗ đó để ‘sưởi ấm’?” Mục Thiên Dương buông vỏ dưa hấu ra, đưa tay về phía Uyển Tình. Uyển Tình vội vàng để tay mình vào tay hẳn bị hẳn kéo đến bên người mình.

Hẳn ôm cô, ở trong mái tóc cô hít một chút. Thiên Tuyết nhú mồm: “Em còn ở trong này mà, các người sao không chú ý một chút?”

“Vừa mới đi nơi nào ?” Mục Thiên Dương hỏi.

Thiên Tuyết cứng lại, đột nhiên không có khí thế, cầm dưa hấu lên. Uyển Tình thấy cô như vậy, hẳn là không muốn Mục Thiên Dương biết. Nhất thời rối rắm, rốt cuộc nên nói thật hay không? Nói thật, sẽ thế nào? Cô thật đúng là tò mò.

“Đi đến bên ngoài nhìn rồi đi vào.” Uyển Tình nói, “Thiên Tuyết muốn bơi lội, chúng tôi đi đến bể bơi nhìn một chút.”

“À. Em hình như chưa có áo tắm, buổi tối nhân tiện mua vài món.”

“Em cũng muốn.” Thiên Tuyết nói, “Áo tắm của em không mang theo.”

“Được rồi, đều mua.” Mục Thiên Dương nói xong, lại hỏi Uyển Tình muốn ăn cái gì.

Thiên Tuyết lại không vui: “Anh sao không hỏi em?”

“Em cái gì chưa ăn qua?”

“Em.” Lời tuy nói như vậy, nhưng anh không quan tâm em mình, lại quan tâm ngoại nhân, có thể hay không hơi quá đáng?

Uyển Tình có chút vô lực mà nhú mi dưới: “Tùy tiện đi, tôi không qua, cũng không có cách nào khác cho ý kiến.” Kỳ thật, cô rất nhớ nhà. Ngày hôm qua hẳn không đáp ứng, hiện tại cũng không cho cô cơ hội mở miệng, rõ ràng là không được.

Thiên Tuyết ăn dưa hấu đến một nửa, nhớ tới người trong ga ra, nhớ tới mùa hè năm mười bốn tuổi, nói với Mục Thiên Dương: “Anh, em muốn vương miện của cartier!”

“Em lại nữa?” Mục Thiên Dương giận dữ. Vương miện kia khảm kim cương, cô biết bao nhiêu tiền sao? Mua một cái đồng hồ còn chưa đủ, còn muốn vương miện! Hơn nữa, cô nhắc tới vương miện, Uyển Tình sẽ nói muốn về nhà.

Quả nhiên.

Uyển Tình nhìn hần, sâu kín nói: “Tôi muốn về nhà.”

Thiên Tuyết bị hần rống một tiếng, rầu rĩ tựa vào ghế sô pha. Mục Thiên Dương day day trán, hỏi: “Em muốn vương miện làm gì?”

“Tháng sau sinh nhật em, em phải mang nó ở party!”

Uyển Tình ngồi thẳng người: “Lần trước không phân thắng bại sao, nếu anh mua cho cô, hôm nay anh phải cho tôi về nhà!” Rõ ràng là nghỉ phép, hần lại nói cô nói mẹ mình là nghỉ hai ngày, cô nhất định phải tranh giành một phen.

Mục Thiên Dương mặt bình tĩnh, không nói .

Uyển Tình vừa thấy, nghĩ đến hần ý chí sắt đá tuyệt đối sẽ không đáp ứng, hốc mắt phút chốc đỏ lên, đưa tay kéo lấy ống tay áo của hần, đáng thương hề hề rơi lệ: “Thiên Dương.”

Cô khóc, đang muốn quỳ xuống cầu xin hần, hần nhất thời mềm lòng, một phen giữ chặt cô lại: “Được rồi!”

Uyển Tình ngừng khóc, ánh mắt cũng không nháy mắt một chút, liền nhìn hần như vậy.

80. Chương 80: Các Em Đánh Một Trận

Mục Thiên Dương rất muốn cứ như vậy thả cô đi, nhưng thật sự không muốn cho cô cảm thấy được mình rất quan tâm cô, bắt đầu kéo cô đi lên lầu.

Thiên Tuyết thấy cô cư nhiên dùng mỹ nhân kế, giận dữ nhảy tới, ngăn bọn họ lại: “Anh muốn cho cô trở về? Vậy phải mua cartier cho em!”

Mục Thiên Dương đau đầu, giằng co trong chốc lát, buông Uyển Tình ra, xoay người lại trở lại ngồi trên sô pha.

Uyển Tình vội vàng vô cùng đi tới, khẩn cầu nói: “Anh muốn tôi làm cái gì? Tôi đều làm tất cả! Tôi chỉ có thể gặp mẹ tôi ba ngày mà thôi, van cầu anh”

Thiên Tuyết tức giận mà rống to: “Cô có cốt khí chưa? Quả thực là mất mặt nữ nhân của chúng ta!”

Mục Thiên Dương bất mãn hô to gọi nhỏ với Uyển Tình, ngẩng đầu trừng mắt nhìn cô một cái, đột nhiên hạ quyết đoán: “Như vậy! Các em đánh một trận!”

Cái gì? Hai người kinh ngạc nhìn hần.

Mí mắt hần cũng không nâng một chút: “Ai thắng, tôi đáp ứng với người đó. Thiên Tuyết thắng, tôi ——”

Còn chưa nói xong, hai người đột nhiên bổ nhào vào nhau. Vặn cánh tay, kéo tóc, bàn trà cùng sô pha bị đụng vào bình bình lách cách, một hồi gió tanh mưa máu.

Mục Thiên Dương trợn mắt há hốc mồm một hồi, bức bối ngồi trên ghế sô pha, nhìn các cô đánh.

Một hồi thời gian qua đi, Uyển Tình cười ở trên người Thiên Tuyết, hung hăng nhéo mấy cái, đứng lên nhìn Mục Thiên Dương: “Tôi phải về nhà!”

Lúc này, Thiên Tuyết một cước đạp tới cô, bổ nhào tới đã đè cô lên ghế sô pha, hung ác ấn mấy cái, ép cô tới không thể động đậy, quay đầu nói với Mục Thiên Dương: “Em phải có cartier!”

Uyển Tình nóng vội, duỗi năm ngón tay ra chộp tới trên mặt cô.

“A ——” Thiên Tuyết né tránh, “Cô cư nhiên muốn hủy dung tôi!”

“Cô muốn mưu sát!”

“Cô ——”

“Đủ rồi!” Mục Thiên Dương trầm giọng đánh gãy lời các cô.

Hai người sững sốt, nhìn hần, hét lên: “Tôi (Em) thắng!”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, chỉ vào Uyển Tình: “Em, về nhà!”

Thiên Tuyết đang muốn kháng nghị, hần lại chỉ vào Thiên Tuyết: “Em, cùng anh cùng đi mua cartier!”

Cuối cùng, hai người đều thoải mái. Thiên Tuyết ngồi trở lại sofa, ôm lấy dưa hấu tiếp tục ăn. Uyển Tình trực tiếp lên lầu, một lát sau xuống dưới, rửa mặt, cột đuôi ngựa, thay đổi hàng vớ hè cô mang đến từ trong nhà.

Mục Thiên Dương thấy cô nhìn không cũng không nhìn mình một cái, rống to: “Uyển Tình!”

Uyển Tình sững sốt một chút, xoay người: “Anh đáp ứng rồi.”

Cánh tay Mục Thiên Dương đặt ở bên người nắm thành quyền, hơi hơi phát run. Cự nhiên không nhìn hần? Hần đồng ý cô về nhà, cô sẽ không thể đối với hần tốt hơn một chút? Không nói hôn tạm biệt, không nói cười với hần, liếc hần một cái rồi đi?

“Lại đây!” Hần lớn tiếng gầm nhẹ, hù Thiên Tuyết run một cái.

81. Chương 81: Em Đi Đi

Uyển Tình lui từng bước, muốn tông cửa chạy. Nhưng hôm nay chạy thoát, ngày mai thì sao? Cô khổ sở cắn cắn môi, chậm rãi bước qua. Mục Thiên Dương ngón tay giật giật, nhất thời không biết phải như thế nào thu thập cô. Áp đến trên giường? Vậy sau khi chấm dứt, cô hôm nay cũng quay về không nhà được.

Hần không quan tâm cô có trở về được hay không, nhưng chỉ sợ cô về sau càng hận hần.

Uyển Tình thấy hần này giờ không nói gì, túi sách trên tay rơi xuống đất. Một tiếng trống vang lên, ba người trong phòng khách đều phục hồi tinh thần lại. Uyển Tình cầm lại túi sách, vẻ mặt thất hồn lạc phách, khàn khàn nói: “Tôi đi thay quần áo.”

Không nói cũng biết, hần sẽ không bỏ qua cô.

Trở lại phòng ngủ, Uyển Tình bỏ nhào trên giường, nín lấy ga giường khổ sở khóc rống. Cô không dám khóc lớn tiếng, chỉ có thể nắm chặt quyền một lần một lần đè nén xuống.

Đột nhiên, một vật nặng đặt ở trên lưng cô. Cô sợ hãi kêu lên, mới vừa quay đầu lại, người đã bị Mục Thiên Dương bế lên. Mục Thiên Dương lật mình cô lại, ném lên giường, phần nộ bỏ nhào lên, liền hôn lên miệng cô.

“Buông.” Uyển Tình giãy dụa kêu to, “Tôi hận anh! Tôi hận anh! Tôi hận anh!”

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, hai mắt đỏ lên: “Em hận đi! Em có một ngày không hận tôi sao?”

Uyển Tình nhìn hần, đột nhiên xoay đầu đi, khí lực cả người đều rút đi, ô ô ô khóc lên.

Mục Thiên Dương đột nhiên buông cô ra, xoay người ngồi ở một bên: “Em Đi đi. Ba ngày sau, tôi lại tính sổ với em!”

Uyển Tình sững sốt, ngồi nhanh dậy, không thể tin nhìn hần. Hần thật sự thả mình đi? Cô hôm nay thật sự có thể về nhà?

Mục Thiên Dương nói với mình, chỉ cần hiện tại cô dựa vào đó, nói một tiếng “Tạ ơn”, hần đều tha thứ cho cô. Ba ngày sau, hần tuyệt không khó xử cô, nhất định ôn ôn nhu nhu mà. Chẳng những như vậy, nghỉ hè hần đều sẽ cho cô về nhà.

Vài giây sau, Uyển Tình động, cũng chưa đi về phía hần, mà nhặt lên túi sách trên mặt đất, cũng không quay đầu lại ly khai phòng ngủ.

Mục Thiên Dương nắm chặt đồ thủy tinh trang trí trên đầu giường, phanh một tiếng nện trên mặt đất.

Uyển Tình hoảng sợ, sợ hãi hần đổi ý, chạy nhanh xuống lầu.

Mục Thiên Dương cười lạnh với không khí một tiếng: “Xem đi...Mày chiếm được cái gì? Còn không phải bị cô phá hư.” Dù sao kết quả đều giống nhau. Cô vĩnh viễn sẽ không nhìn kỹ hắn, sẽ không nghiên cứu hắn muốn cái gì, lại càng không sẽ phát hiện. Hắn yêu cô.

Dưới lầu, Uyển Tình mới vừa đi tới cửa, sau lưng truyền đến âm thanh: “Đình Uyển Tình!”

Uyển Tình quay đầu, nhìn Thiên Tuyết: “Chuyện gì?”

“Không được thương tổn anh tôi!” Thiên Tuyết nặng nề nói, vẻ mặt thập phần nghiêm túc.

“Yên tâm, tôi không thương tổn hắn được.” Uyển Tình nói, “Mà tôi...Lại có thể tùy thời bị hắn tra tấn tới chết!”

“Vậy cô đi rồi đừng quay về đây!” Thiên Tuyết đột nhiên rống to.

Uyển Tình bị thương cười: “Cô nghĩ rằng tôi muốn trở về sao?”

Thiên Tuyết thấy vẻ mặt tuyệt vọng kia của cô, sợ run một chút, lấy lại tinh thần, cô đã đi rồi.

“Cô sai rồi.” Thiên Tuyết ngã ngồi ở s trên ô pha, thì thào nói, “Cô có thể thương tổn hắn. Vừa rồi cô đã làm được .”

Thiên Tuyết ngẩn người đã lâu, Mục Thiên Dương đã ổn định tâm tình xong: “Phát gốc cái gì? Đi đem quần áo đổi đi, ra ngoài ăn cơm!”

Thiên Tuyết nhìn hắn: “Anh không phải thích cô đi?”

Mục Thiên Dương sửa sang lại móc tay áo dừng một chút, nhú mày nói: “Chuyện người lớn em không được quản.”

“Anh sẽ không để cô làm chị dâu em đi?” Thiên Tuyết sợ hãi hỏi.

“Được rồi.” Mục Thiên Dương vuốt cằm, “Anh sẽ suy nghĩ đề nghị của em.”

Thiên Tuyết phẫn nộ đứng lên: “Anh mơ đi! Em tình nguyện đi chết!”

Ba ngày sau, Uyển Tình trở lại biệt thự, bà Trương nói cho cô biết, Mục Thiên Dương đã mang theo Thiên Tuyết về nhà .

Uyển Tình đều chuẩn bị sẵn sàng, chờ cơn tức giận to lớn của hắn, nghe nói hắn không ở nhà, lại là thả lỏng, lại là lo lắng. Thả lỏng chính là, hiện tại không có việc gì; lo lắng chính là, khi nào hắn thì trở về?

Buổi tối đúng hạn đi ngủ, lại ngồi ở trên giường chờ một giờ. Lúc này cũng chưa trở về, hắn sẽ không trở lại đi? Uyển Tình yên tâm nằm xuống ngủ, mơ mơ màng màng còn chưa ngủ, liền cảm giác có người áp lên trên người, đôi môi nóng bỏng hôn mình.

Biết là hắn, cô không sợ hãi, rất bình tĩnh hô: “Thiên Dương.”

Mục Thiên Dương dừng lại, mở đèn lên, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô: “Còn chưa ngủ ?”

“Ừ.”

Mục Thiên Dương cười, tâm tình thoáng chốc tốt hơn nhiều. Nhìn cô... Chắc là chờ mình đi. Tuy rằng không có khả năng, nhưng... Có thể tưởng tượng như vậy.

Hắn hôn cô, đứng dậy đi vào phòng tắm. Uyển Tình ngồi xuống, lôi kéo áo ngủ trên người, không yên bất an chờ.

Khi Mục Thiên Dương ra ngoài, thấy cô còn chưa ngủ, biết cô là bởi vì chuyện ngày đó đang đợi trừng phạt của hắn. Cô như vậy, làm cho hắn không biết nên sinh khí hay là an ủi.

Tức giận là, cô chỉ sợ hắn, không thương hắn.

An ủi là, cô còn biết sợ hắn, không có phản kháng hắn.

Đột nhiên, phát hiện bộ dáng của cô có điểm bất đồng, ánh mắt hắn nhíu lại, gắt gao nhìn chăm chăm ngực cô. Uyển Tình có chút khấn trương, ngực phập phồng không ngừng. Mục Thiên Dương bước qua, thân thể

chỉ có bọc khăn tắm thoát nhìn gợi cảm vô cùng, bọt nước trên ngực theo cơ bụng lặn xuống, chui vào bên hông.

Hắn quỳ gối trên giường, đẩy tóc trước người Uyển Tình ra, thấy cô mặc một kiện áo ngủ nửa trong suốt. Áo ngủ màu đen thần bí lại khêu gợi, cổ áo khoét không cao không thấp, làm cho bộ ngực sữa cô bị che đầy, hai điểm anh đào hồng phấn như ẩn như hiện.

Mục Thiên Dương cảm thấy được yết hầu khô khốc, một cỗ lửa nóng từ phía dưới dâng lên. Hắn khàn khàn hỏi: “Ai dạy em mặc thành như vậy?”

Uyển Tình nói: “Là anh mua cho tôi.”

Mục Thiên Dương bỗng đứng xóc chân lên, hai chân của Uyển Tình toàn bộ lỏa lồ bên ngoài, ngay cả quần nhỏ đều nhanh che không được. Uyển Tình kéo nhanh lấy vạt áo ngủ, muốn che khuất nơi đó. Ai ngờ, hành động này khiến cho phần no đủ phía trên nhảy ra ngoài.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi.

Cô vừa vội vàng kéo áo ngủ lên, quỳ sụp xuống, như vậy cuối cùng che khuất cả ba chỗ. Nhưng áo ngủ nửa trong suốt này, che xong so với không che càng mê người hơn.

Mục Thiên Dương đi từng bước một tới gần cô, cầm mặt của cô, giọng điệu mê hoặc nỉ non: “Dù sao là chuẩn bị cho anh, còn che cái gì?”

“Tôi.” Uyển Tình né tránh hắn, hận không thể tìm một cái hầm ngầm nhảy xuống.

“Ngoan. Anh không trách em.” Mục Thiên Dương vội vàng hôn cô, kéo tay cô vòng trên thắt lưng của mình, “Thiên Tuyệt không ở đây, em kêu lớn tiếng hơn, anh thích nghe.”

“Không cần.” Uyển Tình khó chịu nói.

“Em lại không nghe lời ?” Mục Thiên Dương cắn lỗ tai cô, một bàn tay vuốt ve nơi mềm mại trước ngực cô, một bàn tay dọc theo cái eo nhỏ nhắn xuống phía dưới. Hắn trước tiên ở trên mông cô vuốt ve, chậm rãi, chuyển đến phía trước, cách áo ngủ khinh bạc đè ép đóa hoa của cô.

“A.” Uyển Tình bị hắn cao thấp giáp công, cả người khó chịu, nhịn không được tràn ra âm thanh.

82. Chương 82: Sinh Bệnh (h)

Trải qua nhiều ngày đêm như vậy, hắn sớm tìm ra điểm mẫn cảm của cô, giờ phút này hoặc nặng hoặc nhẹ địa gặm cắn địa phương này, làm cho cô kim lòng không đậu mà vì hắn run rẩy.

“Thích không?” Hắn nắm bắt nhũ hoa nhỏ của cô, “Nơi này của em dừng đứng rồi.”

“Đừng nói nữa.” Uyển Tình cong người về phía, bộ ngực no đủ đứng thẳng ở trước mắt hắn.

Hắn nắm eo nhỏ của cô, cúi đầu liếm hấp, tay kia thì tại hạ mặt cởi bỏ nội khổ của cô. Quần là kiểu dây buộc, chỗ hoa huyết còn có một cái động.

A, đây quả thực là

Hôm nay không thời gian thưởng thức, hôm nào có thể thử xem! Mặc nội y như vậy, bên ngoài mặc váy liền áo, sẽ rất tiện.

Ném miếng vải kia xuống, hắn đẩy cánh hoa của cô ra, ở bên tai cô cười khê: “Bảo bối, em đều ướt rồi.”

“Anh đừng.” Uyển Tình khóc nói.

“Ngoan, chuẩn bị tốt cho anh, anh sẽ yêu em nhiều nhiều.” Mục Thiên Dương nói xong, ngón tay đột nhiên đâm vào.

“A” Uyển Tình khẽ kêu một tiếng, run rẩy nằm trên người hắn, cái mông vĩnh về phía sau đi. Động tác này đột nhiên tới, rất dễ dàng rời khỏi ngón tay hắn. Nhưng hắn lại gắt gao theo sát cô, giống bị cô hút đi vậy, một chút đều không có trượt ra ngoài.

“Em xem, em luyến tiếc mà.”

“Rõ ràng là anh!” Uyển Tình cả giận nói.

“Phải không?” Mục Thiên Dương ánh mắt nhú lại, ngón tay bắt đầu ở bên trong chơi đùa.

“Ừm.” Uyển Tình cắn môi dưới, không ình phát ra âm thanh.

Mục Thiên Dương thả cô ngã lên giường, nhìn mị thái quyến rũ của cô nói: “Không cần cần, kêu ra đi.”

Uyển Tình không thuận theo mà đấm đánh hắn, hai mắt hắn mỉm cười, một bên lấy tay ngón tay đè ép vách tường bên trong của cô, một bên cúi đầu hấp nhũ hoa của cô.

“Uyển Tình. Ngày mai phải đi nội trú osa?”

“A” Uyển Tình rên rỉ, cố gắng nhìn hắn, “Anh. Anh không đồng ý?”

“Đồng ý , ai đến thỏa mãn anh?” Hắn nhẹ nhàng hôn môi của cô, “Đừng đi, ở nhà giúp anh.”

“Tôi không cần.” Uyển Tình nói, “ Anh không cần như vậy có được hay không. A —— nhẹ một chút.”

“Em không cần? Không cần còn nhiều nước như vậy? !”

Hắn ngón tay ra vào tạt nhanh, cô nghe thấy tiếng nước tinh tế của mình, xấu hổ muốn chết!

Thấy cô không sai biệt lắm , hắn rút ngón tay ra, kéo khăn tắm dưới người mình, một đường đi vào ——

“A ——” Uyển Tình kêu một tiếng, cả người trở nên mềm nhũn.

Mục Thiên Dương bắt đầu dùng sức ra rồi lại vào, ra rồi lại vào, thẳng đến khi Uyển Tình kêu to. Sau đó, hắn lại lật cô qua, từ sau lưng tiến vào. Liên thay đổi mấy tư thế, hắn rốt cục luyến tiếc lại gây sức ép cho cô, phóng thích chính mình.

Uyển Tình tỉnh lại, theo bản năng lấy đồng hồ báo thức, bên cạnh đột nhiên một bàn tay duỗi đến, đẩy tay cô về. Cô mở mắt ra, thấy Mục Thiên Dương quần áo chỉnh tề.

Mục Thiên Dương bỏ tay cô vào trong chăn, cô há mồm muốn nói gì đó, lại cảm thấy yết hầu ngứa ngứa, nhẹn không được ho khụ khụ. Mục Thiên Dương nâng cô dậy, ôm lấy cô ngồi trên giường, lấy từ bên cạnh qua một chén nước đưa tới cạnh miệng cô: “Há mồm.”

Uyển Tình muốn tự mình uống, giật giật cánh tay, phát hiện bị chặn bao lấy, đành phải nhận đồ này của hắn. Uống xong một ly, Mục Thiên Dương lại cầm lấy bình thủy đổ một ly. Cô lúc này mới phát hiện bên giường bày một bàn trà, ấm nước, chén nước, máy tính, văn kiện. Chồng chất không ít.

Mục Thiên Dương rót nước xong, lại cầm lấy trên bàn một cái túi giấy, từ bên trong lấy ra mấy viên thuốc đủ mọi màu sắc, đưa cho cô: “Đến, uống thuốc.”

“Tôi uống ngày hôm qua rồi.” Uyển Tình muốn xuống giường.

Mục Thiên Dương sững sốt, hiểu được cô nói chính là thuốc tránh thai. Hắn nắm thật chặt ly nước trên tay, ấn cô sắp sửa xuống giường trở về: “Em bị cảm, uống thuốc!”

Uyển Tình vừa nghe, rốt cục hiểu được mình vì sao cả người khó chịu . Cô còn tưởng rằng, nguyên nhân là do ngày hôm qua bị giày vò quá lâu. Cô uống thuốc, thấy máy tính trên bàn trà đầy tiếng Nhật, đáy lòng nghi hoặc: hắn chẳng lẽ, ở trong này bồi mình?

Một lát sau, cô vội vàng vội vội buông ly nước xuống, cầm đồng hồ báo thức lên nhìn: “Mười hai giờ? ! Tôi muộn rồi!”

“Anh xin nghỉ cho em rồi.” Mục Thiên Dương nói, “Nằm trở về! Nghỉ ngơi tốt đã!”

“Tôi muốn đi đi học!” Uyển Tình hét lớn một tiếng, vào buồng vệ sinh. Vừa rời khỏi cánh cửa một chút, cô đã nhận không được thân mình nhoáng lên một cái, thiếu chút nữa té xỉu. Lấy lại bình tĩnh, cô vịn tường đi đến cạnh bồn rửa tay, cầm lấy kem đánh răng của mình cùng bàn chải đánh răng.

Cả người không khí lực.

Cô thật sự bị bệnh?

Không, cho dù sinh bệnh, cô cũng phải đi đi học! Chỉ có điều này, cô mới được là chính mình. Ngày đầu tiên bước vào nơi này, cô liền vứt bỏ bản thân. Trừ bỏ kiến thức còn có thể là của mình, cô cái gì đều không có ...

Uyển Tình nén lệ, đi vào phòng thay quần áo, chậm rãi mặc quần áo. Mở cánh cửa thông vào phòng ngủ ra, Mục Thiên Dương sớm ở bên ngoài chờ cô. Hắn một phen ôm lấy cô, ném cô lên giường.

“Anh làm gì?” Uyển Tình rống to, “Tôi tối hôm qua đã thỏa mãn anh! Tôi muốn đi học!”

Thỏa mãn? Cô liền coi nó như một nhiệm vụ? Mục Thiên Dương giận dữ: “Em bệnh thành như vậy, em đi có thể đi học sao? Còn có thể ảnh hưởng tới người khác!”

Uyển Tình sợ run một hồi, phần hận nói: “Anh cố ý! Tôi không có bị bệnh! Anh gạt tôi! Anh không muốn muốn tôi đi học!”

Mục Thiên Dương càng thêm tức giận đến lợi hại, giống như điên rồi, giơ lên tay một bạt tai đánh tới.

“A!” Uyển Tình sợ tới mức né tránh, cái tát kia nhưng không có đánh vào mặt mình, ở trên vai cô ngừng lại, nhưng bàn tay mang đến một cơn gió sắc bén, còn có một cỗ tức giận.

Mục Thiên Dương buông tay, hung hăng nói: “Tùy em nghĩ như thế nào!”

Hắn thu thập tốt máy tính, đi khỏi phòng.

Uyển Tình kinh hồn, vài phút mới tỉnh táo lại. Cô khẩn cấp muốn rời đi, ngoài cửa lại truyền đến âm thanh. Cô hoảng sợ, không thể động dậy.

Cửa phòng mở ra, vào là bà Trương. Cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, cơ hồ xụi lơ ở trên giường.

Bà Trương bưng thức ăn đi tới, đặt ở trên bàn trà, múc cháo cho cô: “Tiểu thư, mau ăn một chút.”

“Tôi.” Uyển Tình hiện tại cấp bách nhất chính là đi học, căn bản không có tâm tư ăn cơm. Nhưng dạ dày này, thật là có chút trống không, đành phải tiếp nhận.

Uống hai ché cháo, bà Trương còn muốn kêu cô uống bát nữa, cô lắc đầu: “Không thể ăn nữa.”

Bà Trương đành phải buông bát, thuận tay kéo chăn dưới thân cô, nhét cô vào trong chăn: “Vậy cô muốn ăn cái gì? Tôi lại đi làm, cháo ăn mau đói.”

Uyển Tình lắc đầu, thuận thế nằm xuống.

Bà Trương đắp chăn tốt cho cô, thu thập bát đĩa rồi đi.

Uyển Tình gọi bà lại: “Hắn. Hắn đi rồi sao?”

“Ở thư phòng.”

Uyển Tình buồn bực nằm trở về. Sách của cô cùng bài tập còn ở thư phòng, hắn ở đó, cô đi lấy sao đây?

Bà Trương biết cô là muốn trộm đi học, thấp giọng khuyên nhủ: “Tiểu thư, cô nghỉ ngơi tốt một ngày đi, tiên sinh ở trong này bởi cô đến trưa luôn đấy!”

Uyển Tình biểu tình ngẩn ra, nói: “Hắn là ở giám thị tôi!”

Bà Trương không tốt nói cái gì nữa. Ai, đứa nhỏ đáng thương.

83. Chương 83: Tức Giận

Uyển Tình vốn không muốn ngủ, nhưng vừa nằm xuống, không đầy mấy phút liền mơ mơ màng màng. Tỉnh lại lần nữa, thân thể không còn khó chịu như vậy, cảm giác có người sờ trán mình, lại kéo chăn ra rồi sờ cổ mình, cô mở mạnh mắt ra, trông Mục Thiên Dương trước mặt: “Anh đang làm gì vậy? !” Cô sinh bệnh rồi, hẳn không thể nghỉ một chút sao?

Mục Thiên Dương liếc trắng cô một cái, không kéo quần áo cô, trực tiếp vươn tay: “Đưa nhiệt kế cho anh.”

Uyển Tình sửng sốt, lúc này mới cảm giác dưới nách có đồ gì đó. Cô đưa tay sờ mó, phát hiện áo ngủ mình bị đổi. Ai đổi vậy? Chắc là bà Trương đi. Mục Thiên Dương sẽ cởi quần áo cho cô, nhưng không thể nào hảo tâm thay quần áo giúp cô như vậy.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua nhiệt kế, đưa tới trước mặt cô: “37, 5 độ, giảm một chút.”

Uyển Tình không biết hẳn đây là cái ý tứ gì, liền ừ một tiếng.

Hắn ngồi xuống, nhìn cô chăm chăm: “Em nói, anh lừa em không?”

Uyển Tình mở há mồm, hỏi: “Anh xin nghỉ vài ngày cho tôi?”

“Khi nào tốt rồi thôi!”

Uyển Tình nghe xong, rất không cao hứng. Khi nào tốt rồi thôi? Tiêu chuẩn của hẳn là gì? Hẳn cũng không nên hai ngày ba bữa lại giày vò mình, khiến cho cả đời mình không có cách nào khác tốt.

” Thiên Tuyết vừa mới gọi điện thoại đến, nói ra một biện pháp hạ sốt.” Hẳn nghe xong, lại hung hăng mắng cái nha đầu kia một trận.

“Biện pháp gì?” Uyển Tình không có tâm tư quan tâm anh em bọn họ, nhưng hẳn muốn nói chuyện phiếm, cô đành phải ngoan ngoãn tiếp lời.

Hắn nhìn cô, nhẹ nhàng phun ra hai chữ: “Làm, tình!”

“Khụ. Khụ khụ.” Uyển Tình tức giận trừng hẳn.

Hắn cười: “Có thể anh không muốn em tốt lên nhanh như vậy, cho nên coi như xong.”

“Anh.”

“Như thế nào?” Hẳn lại gần cô, “Em muốn làm cùng anh?”

“Thiên tài muốn cùng anh làm.” Uyển Tình giọng nói khó chịu, vội vàng đẩy hẳn ra, bưng nước lên mãnh liệt nuốt xuống.

Mục Thiên Dương ngồi bên cạnh trong chốc lát, đột nhiên nói: ” Em hôm nay nghỉ ngơi tốt, ngày mai hẳn là miễn cưỡng có tinh thần, muốn đi học cũng không phải không thể.”

Uyển Tình nhìn hẳn, ánh mắt đầy hi vọng.

“Đáp ứng anh một yêu cầu, anh liền cho em đi.”

Uyển Tình nhú mày. Lại là yêu cầu! Lại là giao dịch!

“Không muốn?”

” Anh. Anh nói trước đi!”

Mục Thiên Dương chỉ nhìn cô, cũng không nói chuyện, giống đang nói cho cô: tôi cho cô ban ân, cô còn muốn cò kè mặc cả?

Uyển Tình nở nụ cười nhẹ, thần sắc đau thương: “Tôi đáp ứng anh!”

Mục Thiên Dương nhìn biểu tình của cô như vậy, đáy lòng có chút khó chịu, nhưng giọng điệu lại không lộ ra mấy may: “Trường học muốn các em nội trú, đều chỉ là vì tự học buổi tối, cùng lắm thì sau khi lớp tự học buổi tối tan học anh đi đón em, em vẫn ở trong nhà.”

Uyển Tình biết, hẳn là vì làm chuyện kia, ngẩng đầu nhìn hẳn: “Anh có thể đổi một nữ nhân khác.”

Mục Thiên Dương trừng cô, đột nhiên đứng lên, một cước đá ngã lẫn bàn trà.

“A!” Uyển Tình sợ tới mức thét chói tai.

“Đỉnh Uyển Tình! Em tỉnh lại cho anh!” Hẳn chỉ vào cô rống giận, “Muốn đi học? Xem khi nào tâm tình anh tốt đi!”

Uyển Tình sững sốt trong chốc lát, thấy hẳn giống cuồng phong càn quét ra bên ngoài, gấp đến độ hô to: “Thiên Dương ——”

Cô lập tức nhảy xuống giường: “Tôi sai rồi! A ——”

Bàn trà cùng ly nước quăng nát, thủy tinh bị bể không ít, cô giẫm lên.

Mục Thiên Dương nghe thấy âm thanh, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy hai chân cô chảy máu, trong lòng giống bị đâm một đao. Hẳn vừa định đi tới, lại đứng lúc ngừng cước bộ, quay đầu bước đi.

Uyển Tình nhìn chân của mình, nước mắt chảy ròng ròng. Quay đầu lại, liền thấy bóng dáng lạnh lùng của hẳn. Cô không phát hiện. Hẳn vì cô dừng lại, vì cô đau lòng.

Cô cắn răng, cầm lấy điện thoại đầu giường, gọi xuống dưới lầu: “Bà Trương , phiền bà đi lên giúp con một chút.”

“Lập tức sẽ tới!” Bà Trương trả lời. Vừa rồi tiên sinh đến phân phó cô, nói chân tiểu thư bị thương, kêu thầy thuốc cho cô. Cô vừa mới gọi điện thoại cho thầy thuốc, đang chuẩn bị đi lên.

Chân bị thương, Uyển Tình hai ngày không xuống giường, cũng không thấy qua Mục Thiên Dương, hẳn giống như vẫn không trở về.

Có lẽ, thật sự đi ra ngoài tìm nữ nhân đi. Nghĩ vậy, tim cô cơ hồ muốn nhảy ra khỏi ngực. Khổ hình của cô đã muốn xong sao? Nếu hẳn từ nay về sau không trở lại, cô có phải hay không có thể lên chạy trốn? Có thể hay không, qua một hồi hẳn lại trở về, hẳn kêu cô thu thập đồ vật cút đi?

Vậy thật sự là quá tốt!

Uyển Tình chỉ là suy nghĩ một chút, liền nhịn không được cả người kích động run rẩy.

Cô chỉ muốn thoát khỏi cái lồng vàng này. Cô ở trong này hơn ba tháng , rất nhiều chuyện bắt đầu quen. Cô không cần quen! Tất cả đều là tra tấn, nếu hoàn toàn quen , cô sẽ quên phản kháng, quên mình kêu là “Đỉnh Uyển Tình” , là một người.

Dưới lầu truyền đến âm thanh ô tô, Uyển Tình bắt đầu lo lắng đề phòng. Mỗi ngày nay đều có thầy thuốc vội tới xem bệnh cho cô, mỗi lần ô tô vừa vang, cô chỉ sợ là Mục Thiên Dương.

Đợi vài phút, nghe được tiếng bước chân sâu cạn không đồng nhất truyền đến, là hai người, vậy nhất định là bà Trương cùng thầy thuốc. Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thầy thuốc là một lão nhân tóc hoa râm, mang kính lão, đối với người bệnh cũng rất nghiêm khắc. Hẳn trước bắt mạch cho Uyển Tình, nói: “Cảm mạo tốt hơn không sai biệt lắm .”

“Khi nào thì có thể xuống giường?”

“Không sai biệt lắm là có thể.” Lão thầy thuốc cởi bỏ băng gạc trên chân cô, đổi thuốc cho cô, “Chân phải một miệng vết thương nhỏ, có thể dùng lực, đổi thuốc xong đi hai bước thử xem, không bị rách ra, có thể đến hoa viên tản bộ từng bước nhỏ.”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, từ nơi này đi tới cửa, sau đó từ cổng trường đi đến phòng học, giống như cũng không xa lắm, hẳn là không thành vấn đề. Chỉ là Mục Thiên Dương không ở đây, hai người lái xe kia, hẳn là không dám đưa cô đi học.

Buổi tối, Uyển Tình điếm chân, từng bước một xuống lầu ăn cơm. Ăn được một nửa, nghe cửa lớn bên ngoài mở ra, cô cả kinh cái thìa đều rơi ở trên bàn.

Hắn đã trở lại.

Một bên bà Trương cũng nghĩ như vậy, sợ cô lại chịu trách cứ của Mục Thiên Dương, vội vàng thay cái thìa mới, lau khô cái bàn sạch sẽ.

Uyển Tình nhìn hành động của bà, hít sâu một hơi, cố gắng bình phục cảm xúc, làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón. Đúng lúc này, nghe bà Trương kêu lên: “A Thành!”

Uyển Tình nhìn lại, quả nhiên là A Thành, thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Anh làm tôi sợ muốn chết. . . .”

A Thành sững sốt một chút, đi đến trước mặt cô, cung kính mà cúi đầu một cái: “Tổng giám đốc vừa mới gọi điện thoại cho tôi, nói chỉ cần tiểu thư nguyện ý, ngày mai là có thể đi học.”

“Thật sự!” Uyển Tình nhăn tình sáng lên, đột nhiên có sức sống.

A Thành gật đầu: “Tổng giám đốc còn nói, tiểu thư có thể thu thập vài bộ quần áo, ở lại trường học.”

Điều này làm cho Uyển Tình có chút ngoài ý muốn, nhất thời không nghĩ ra Mục Thiên Dương muốn làm gì. Muốn nói hắn không cần mình, cho nên “Sung quân” mình ra ngoài, giống như không quá đúng. Nếu hắn không cần, hắn là không đến mức còn nhớ rõ cho an bài việc này.

Bất quá, nghĩ đến có thể thoát khỏi hắn một trận, cô rất cuộc có chút cao hứng. Nếu có thể thừa dịp này, nghĩ biện pháp từ bên người hắn rời đi...Không! Không nói rời đi, ít nhất có thể gặp mẹ nhiều hơn.

84. Chương 84: Nội Trú

Tâm tình Uyển Tình kích động, nét vui mừng có chút lộ rõ trên gương mặt. Sợ hãi A Thành cáo trạng, cô cố gắng không chế biểu tình: “Tốt... Sáng mai buổi anh đưa tôi đi sao?” Tình huống cô bây giờ, cũng không thể đi đường xa. Đây là khu biệt thự, đến trạm xe buýt đều phải đi nửa ngày.

“Đương nhiên.” A Thành gật gù, “Tôi không đã quấy rầy tiểu thư ăn cơm.”

Uyển Tình sung sướng gật đầu, nguyên bản ăn một chén cơm đều không vô, vì chuyện này, cứ nhiên ăn hai chén đây.

Buổi tối, bà Trương giúp cô thu thập quần áo, vật phẩm. Bà Trương luôn luôn quan tâm cô, nhưng rốt cuộc vẫn là lấy tiền lương của Mục Thiên Dương, cô vẫn là có chút phòng bị. Chờ bà Trương đi rồi, cô mở thùng đã khóa kỹ ra, bỏ hai bộ quần áo giá rẻ vào. Vạn nhất, cô có cơ hội về nhà thì sao? Chuyện này cũng không thể cho bà Trương thấy, bằng không bà ấy nói cho Mục Thiên Dương làm sao bây giờ?

Sáng sớm hôm sau, Uyển Tình ăn điểm tâm xong, tinh thần sảng khoái lên xe. Trong lòng có hy vọng nhỏ nhoi xa vời, có chút nhẩy nhót, thoải mái chưa từng có.

A Thành nhìn thoáng qua từ kính sau, vẫn là lần đầu tiên thấy bộ dáng hơi có ý cười của cô. Tuy rằng tổng giám đốc không nói rõ phải báo cáo nhất cử nhất động của cô, nhưng đó là chính là việc mà người thủ hạ phải làm, đương nhiên muốn tự giác một chút. Ngày hôm qua tiếp nhận mệnh lệnh, nói chuyện có thể đi học cho cô, lúc trở về, hắn liền ngoan ngoãn gọi điện thoại báo cáo: “Tiểu thư đã biết.”

“Ừ.”

“Tiểu thư rất kinh ngạc.”

“A?” Mục Thiên Dương dừng một chút, “Cô nói gì?”

Hắn tự nhiên hiểu được, Mục Thiên Dương muốn hỏi chính là phản ứng cụ thể của Uyển Tình, nhưng cẩn thận tưởng tượng ——

“Tiểu thư giống như rất cao hứng.” Lời này vừa nói không biết lại nháo ra chuyện gì.

“Tiểu thư hỏi tôi, ngày mai có đưa cô hay không.” Lời này càng không thể nói, tổng giám đốc nói không chừng sẽ giết hắn!

Cho nên, hắn cuối cùng chỉ có thể nói dối một câu: “Tiểu thư giống như có điểm thất thần, khi tôi rời đi còn không có phản ứng lại đây.”

Sau đó Mục Thiên Dương cũng có chút thất thần, sững sốt một lát mới tắt điện thoại.

Nghĩ đến tình huống ngay lúc đó, A Thành còn có chút mồ hôi rét run. May mắn tổng giám đốc không tiếp tục hỏi, bằng không hắn muốn che lấp như thế nào?

“Tiểu thư.” A Thành đột nhiên mở miệng, “Người muốn gọi một cuộc điện thoại cho tổng giám đốc hay không?”

“Cái gì?” Uyển Tình trừng hắn, “Hắn muốn tôi gọi điện thoại cho hắn? !” Hắn ta sao không nói sớm! Nếu chậm, Mục Thiên Dương lại sinh khí làm sao bây giờ? Uyển Tình vội vàng vàng tìm di động.

“Không.” A Thành gian nan mở miệng, “Tôi chỉ là Đề nghị một chút.”

Uyển Tình bất mãn liếc hắn một cái, để lại điện thoại di động, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

A Thành còn muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ có thể quên đi. Hắn là vì cô tốt. Tổng giám đốc bắt đầu để bụng với cô, cô phản ứng một chút, cuộc sống tự nhiên tốt hơn một chút. Hơn nữa, nếu tổng giám đốc thật sự yêu trên cô, hắn tỷ...

“Hắn ở nơi nào?” Uyển Tình đột nhiên lên tiếng, đánh gãy suy nghĩ của hắn.

A Thành vẫn là thái độ làm người thuộc hạ trung thành kia: “Tổng giám đốc xuất ngoại thị sát .”

“Xuất ngoại?” Uyển Tình hai tay nắm chặt, con mắt loạn chuyển. Hắn không ở quốc nội? Vậy cô có thể. Cô vội vàng hỏi, “Hắn khi nào thì trở về?”

“Đừng. Tôi không biết.” Nếu hắn báo cáo tình huống hiện tại lên, tổng giám đốc hắn là sẽ khẩn cấp bay trở về đi?

Đến trường học, A Thành đưa Uyển Tình đến phòng ngủ. Nam nhân không được tiến vào ký túc xá nữ sinh, quản lý ký túc xá hỏi tình huống, biết được A Thành chỉ là tài xế, đã nói: “Tôi đưa cô đi lên, nơi này có quy định, có người không thể vào!” Tuy rằng người này có thể là thiên kim tiểu thư, nhưng bên trong còn một đồng thiên kim tiểu thư mà! Tình nguyện đắc tội một người, tuyệt không thể đắc tội với một đám!

“Chân cô ấy bị thương, bà giúp đỡ cô một chút.”

“Yên tâm đi.” Quản lý ký túc xá khoát tay, chờ hắn đi rồi mới phát hiện, cô đỡ Uyển Tình một bên, đầu còn có khí lực để xách thùng lớn của cô?

Uyển Tình nhìn, nói: “Người giúp ta va-li con trai, tôi đi một mình thôi.”

Đúng lúc này, trên cầu thang truyền đến âm thanh: “Đỉnh Uyển Tình! Cô cũng biết đến đây!”

Uyển Tình ngẩng đầu, thấy Thiên Tuyết mặc váy liền áo màu vàng nhạt. Thiên Tuyết thấy cô cư nhiên mang dép lê, hai chân đều bị quần đầy băng gạc, hỏi: “Cô làm sao vậy?”

“Các cô quen biết?” Quản lý ký túc xá đang ở bên cạnh gian nan cầm thùng.

Thiên Tuyết tùy ý ừ một tiếng, lấp lánh nhìn Uyển Tình, thấp giọng hỏi: “Cô đến trường học? Tôi trước kia hỏi hắn, hắn không phải mặc kệ sao? Nói chờ cô học xong giờ tự học buổi tối, hắn tới đón cô. Sao, cô bị thất sủng nữa?”

Uyển Tình lẩm bẩm nói: “Mệnh lệnh của hắn, tôi nghe là được, nào dám hỏi vì sao?”

Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, thấy cô lên lầu gian nan, không tình nguyện vươn tay: “Được rồi, tôi đỡ cô!” Đi hai bước, cô có chút lo lắng hỏi, “Thật sự có thể đi sao? Hai chân đều bị thương?”

“Chân phải đã tốt hơn rồi, sợ nhiễm trùng, nên còn quấn một chút.” Uyển Tình liếc nhìn cô một cái, ấp úng nói, “Cám ơn.”

Tới phòng ngủ, Thiên Tuyết cũng không vội vã đi đến phòng học, an vị ở ghế trên nhìn cô thu dọn đồ vật .
Uyển Tình hỏi: “Hiện tại không phải tự học sớm sao?”

Thiên Tuyết nhún nhún vai: “Dù sao đều muộn rồi! Giáo viên hỏi tôi, tôi nói tôi trợ giúp bạn học đến đây!”

Uyển Tình cắn cắn môi, không nói, thật sự không biết tán gẫu cùng cô cái gì.

Thiên Tuyết tao nhã tựa lưng vào ghế ngồi, chơi tóc trong chốc lát, lại hỏi: “Anh ta đi Mĩ, người biết không?”

“Hiện tại đã biết.” Uyển Tình thản nhiên nói.

Thiên Tuyết sửng sốt một chút, chất vấn: “Cô sao không quan tâm hẳn một chút?”

“Tôi không cần quan tâm hẳn.” Chỉ cần thỏa mãn hẳn.

” Cô ——” Thiên Tuyết cứng lại, rất là vì anh mình mà cảm thấy không đáng, “Anh tôi đều cho cô.
. Quên đi!” Dù sao mẹ cô cũng không thể nhận Đinh Uyển Tình, nơi đó anh nói không chừng qua một thời gian liền ngán, muốn khuyên cô để tâm đến trên người anh, ngược lại còn hại cô.

Uyển Tình treo hai bộ quần áo, cảm thấy chân ần ần đau, an vị ở ghế trên thu thập. Thiên Tuyết thấy cô dung móc áo vào một bộ, sẽ đứng dậy treo vào trong tủ quần áo, thấy đều phiền , vươn tay hướng về cô: “Cho tôi!”

Uyển Tình liếc nhìn cô một cái, cũng không tốt cự tuyệt.

Thiên Tuyết đứng bên tủ quần áo giúp đỡ, câu được câu không nói chuyện cùng cô, đáng tiếc cô chỉ trả lời cho có lệ. Cuối cùng Thiên Tuyết nói đến thành tích kiểm tra tháng: “Tôi vừa mới thi đến thứ năm, cô có biết cô thi đúng bao nhiêu sao?”

“ Bao nhiêu?”

“Thứ ba!” Thiên Tuyết giống như pháo nổ nói, “Người đứng thứ tư kia nhất định hận cô chết đi được! Cô lần này so với lần trước thấp hơn hai mươi điểm, là cố ý cho bọn họ lên sao? Kết quả đệ tứ danh vẫn là không thi qua cô! Lần trước cô thi thứ nhất, ba người bọn họ đều bị đặt ở phía dưới, cũng là cùng nhau mất mặt. Lần này hai người khác đều bò lên trên, hẳn còn bị đè xuống. A, rất thật mất mặt ! Hẳn nhất định hận cô chết đi được.”

Uyển Tình thản nhiên mà a một tiếng, giống như một chút cũng không quan tâm. Chẳng những không quan tâm ba người kia, giống như cũng không để ý mình từ thứ nhất rớt xuống thứ ba. Thiên Tuyết giận dữ, bắt đầu bùng nổ: “Chân cô sao lại thế này? Các người ở nhà chơi sm à?”

“Cái gì. Chơi sm.” Uyển Tình không rõ mà nhìn cô.

Cô nhất thời bạo phát. Móa! Cư nhiên nghe không hiểu! Cô cùng anh tôi làm ướt khăn trải giường nhiều lần như vậy, cư nhiên nghe không hiểu? ! Làm cho cô thiên kim tiểu thư cao quý ngày thơ này sao mà chịu nổi!

85. Chương 85: Mời

Uyển Tình muốn thừa dịp Mục Thiên Dương không ở, trộm về nhà, thật sự là quá ngây thơ rồi! Mỗi ngày học bù, học xong tiết chính khóa còn có tiết tự học, làm sao có thời giờ? Hơn nữa trường học chỉ còn lại có học sinh năm ba bọn họ, tất cả đều ở trường, cho nên cửa trường giới nghiêm, không đến khi giờ học bù chấm dứt, bất luận kẻ nào đều không thể bước ra khỏi trường học.

Nếu là nguyên nhân này, quay về nhà không được cũng không sao. Uyển Tình duy nhất lo lắng chính là Mục Thiên Dương, nếu hẳn đã trở lại, khẳng định lại sẽ gọi cô quay về biệt thự.

Lo lắng đề phòng liên tục đến ba ngày trước khi tiết học bù chấm dứt, ngày đó Mục gia có người đến tìm Thiên Tuyết, khi quản lí trí tức xá đến thông tri, Uyển Tình sợ tới mức cả người cứng ngắc, sợ là Mục Thiên Dương.

Thiên Tuyết buông tiểu thuyết xuống đi ra ngoài, hơn mười phút sau trở về, là một người. Uyển Tình trộm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thiên Tuyết cầm một xấp giấy màu hồng nhạt, cởi dây nơ đang buộc chặt xuống, liền mở từng cái một nhìn thoáng qua. Uyển Tình cùng hai bạn cùng phòng khác đều có chút nghi hoặc, một lát sau, một người trong đó hỏi: “Thiên Tuyết, đây là cái gì?”

“Thư mời.” Mục Thiên Tuyết nói, “Ba ngày sau sinh nhật tôi, mời các người đi tham gia.”

“Thật sự? !”

“Đương nhiên! A, tìm được rồi!” Mục Thiên Tuyết đem một thư mời đưa qua, “Của bạn!”

Sau đó lại tìm ra hai tờ, cho Uyển Tình cùng một bạn cùng phòng khác, tiếp theo sửa sang lại những thư mời còn lại tốt, liền lần lượt vào từng phòng ngủ đưa thư. Lúc này chỉ đưa cho nữ sinh, còn nam sinh khi buổi chiều đi học mới phát. Toàn bộ lớp đều đã mời, hơn nữa đều tỏ vẻ sẽ tham gia, kể cả Đỗ Thiển luôn luôn cùng cô đối lập.

Con cháu nhà giàu có, giao tiếp cũng là một loại bồi dưỡng từ nhỏ. Cạnh tranh trong hai năm, bọn họ đều toàn bộ trưởng thành, đi vào thế giới người lớn, trong khoảng thời gian này, không ai mời bọn họ tham gia yến hội, chính bọn họ cũng sẽ tự mở vài buổi tiệc, nhân cơ hội tốt nhận thức nhiều những người này, cùng mọi người câu thông tình cảm, vì tương lai chuẩn bị sẵn sàng.

Ngày học thêm chấm dứt đó, Uyển Tình thu thập tốt hành lý, cùng Thiên Tuyết rời khỏi phòng ngủ. Đi ra cửa trường, không thấy được ô tô quen thuộc, Thiên Tuyết cúi đầu cười, nói ở bên tai cô: “Xem ra anh tôi vứt bỏ cô rồi, cũng không tới đón cô!” Nói xong liền kéo vali đi đến một chiếc xe, là ô tô đại trạch Mục gia phái tới đón cô.

Uyển Tình phát ngốc trong chốc lát, đột nhiên nở nụ cười, cảm thấy thoải mái trước nay chưa có. Cô quay ngược về phòng ngủ, để thùng lớn mang từ biệt thự đến xuống, thay đổi quần áo, lấy ra mình ban đầu túi du lịch bằng vải màu lam của mình, bỏ một ít bài giảng trên lớp cùng quần áo của mình, liền chạy nhanh như bay tới cửa trường.

Thiên Tuyết ở trên xe, nhàn chán đến chết mà bắt đầu gõ tay, đột nhiên, cô nhớ tới cái gì, cầm lấy di động gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương: “Anh, anh mặc kệ cô nữa à!”

Phía trước là lái xe của đại trạch Mục gia, cô không dám lộ ra quá nhiều, cho nên đơn giản nói một chữ “Cô”, nghĩ đến lái xe cũng không đoán ra cái gì, lại càng không đến mức về cáo trạng cho Mục lão thái gia cùng Mục phu nhân.

Bất quá Mục Thiên Dương ngược lại lập tức liền hiểu được: “Chuẩn bị yến hội sinh nhật của em thật tốt, chuyện của anh em không được quản!”

“A. Em nghĩ vị bạn cùng phòng kia của em hẳn sẽ không đến đấy chứ...”

“Cô phải đi!” Mục Thiên Dương rõ ràng hữu lực nói, “Em gọi cho cô một cuộc điện thoại, miễn cho cô nghĩ mình được tự do.”

“A.” Thiên Tuyết tắt điện thoại, lại gọi cho Uyển Tình.

Uyển Tình vừa mới đi ra cửa trường, nghe điện thoại vang lên, giật mình một cái, còn tưởng rằng là Mục Thiên Dương. Cô nhìn nhanh về phía đường cái, không thấy được người cùng xe của hắn, mới chậm rãi lấy điện thoại ra, thấy là Thiên Tuyết, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Alô.”

“Ba ngày sau, đừng quên đi tham gia yến hội sinh nhật của tôi!”

“Tôi.”

” Tôi cái gì tôi? Anh mua cho cô nhiều quần áo như vậy, đến lúc đó tự mình đi tới chọn một kiện, đừng ăn mặc tự tiện làm mất mặt tôi!”

“Tôi có thể không đi hay không?”

Thiên Tuyết cười lạnh một tiếng: “Cô đi hỏi anh tôi là tốt rồi!”

“Hắn. Hắn đã trở lại?”

“Đúng vậy, hắn đại từ đại bi, trước thả cô về nhà. Nếu cô luyến tiếc, tôi lập tức nói cho hắn, làm cho hắn phải người đi đón cô ——”

“Đừng ——” Uyển Tình quát to một tiếng, thấp giọng nói, “Tôi sẽ đi.”

“Vậy là tốt rồi.” Thiên Tuyết cúp điện thoại.

Uyển Tình hít sâu một hơi, cảm thấy mình phơi nắng đến sắp té xỉu. Hắn còn không có ngán sao? Hắn còn không buông tha mình? Cô nghĩ, trải qua ba vòng này, hắn đã muốn không quan tâm đến cô rồi.

Uyển Tình về đến nhà, Từ Khả Vi đang ở nấu cơm, thấy đầu cô đầy đổ mồ hôi, đau lòng nói: “Mau ngồi xuống nghỉ ngơi, mẹ lấy dưa hấu cho con.”

“Con tự lấy.”

“Bảo con ngồi yên đó.” Từ Khả Vi giả bộ phẫn nộ.

Uyển Tình thấy bà tinh thần không tồi, đành phải ngồi xuống. Dưa hấu mang đến, hai người cùng nhau ăn, Uyển Tình hỏi: “Mẹ, ở nhà một mình nhàm chán không?”

“Cũng không phải sao?” Từ Khả Vi nói, “Mẹ nói muốn đi làm, con lại mặc kệ.”

“Đừng, con là lo lắng cho thân thể mẹ.” Uyển Tình cũng có chút rối rắm. Cô không muốn mệt thân thể của Từ Khả Vi, cũng không muốn cho Từ Khả Vi ghen ra bệnh tâm lý gì.

Nếu Mục Thiên Dương tiếp tục nuôi dưỡng cô, cô căn bản không lo lắng tiền không đủ xài, nhưng việc này không thể làm ẹ biết. Số tiền gửi ngân hàng lần trước, mẹ còn phải tiếp tục uống thuốc cùng tái khám, cô sang năm vừa muốn lên đại học, mẹ sớm hay muộn cũng tìm một công việc.

“Con chính là hay lo lắng vớ vẩn, mẹ cũng sẽ không chuyên đi dọn dẹp, có yếu ớt sao như vậy?” Từ Khả Vi nói xong, cười dài chuyển biến khẩu khí, thương lượng nói, “Mẹ gần đây có lưu ý, phát hiện một chỗ làm việc cũng không tệ lắm, liền muốn hỏi con có đồng ý hay không.”

“Mẹ nói xem.” Uyển Tình cũng không một ngụm đồng ý, rốt cuộc muốn tham khảo một chút.

“Ở một công ty thiết kế làm hành chính.”

Công ty thiết kế? Uyển Tình nghĩ nghĩ, thiết kế là công việc có trí nhớ cũng vô dụng, vậy thân mình sẽ không mệt, vậy hành chính lại là làm cái gì?

Từ Khả Vi nói: “Bổ sung báo cáo, sửa sang lại số liệu và vân vân. Chỗ công ty kia rất tốt, cũng không xa nhà, hơn nữa tiền lương cao, phúc lợi cũng dường như đầy đủ hết.”

“Vậy đi đi.”

Từ Khả Vi cười: “Con nói ta được đảm nhiệm chức vụ này hay không? Cuối tuần phỏng vấn, thông qua mới có thể đi đi làm!”

“Mẹ của con lợi hại nhất, nhất định thông qua!”

Nghỉ ngơi hai ngày, Uyển Tình nhớ tới sinh nhật của Thiên Tuyết, lấp bắp nói cho Từ Khả Vi. Từ Khả Vi thấy đáng về cô khẩn trương, buồn cười nói: “Biểu tình này là gì? Sợ mẹ không đáp ứng sao?”

Uyển Tình làm nũng nói: “Sợ mẹ nói con không làm việc đảng hoàng.”

“Quen vài người bạn là chuyện bình thường, huống chi con mười tám tuổi rồi. Ai cả đời không có mấy bằng hữu? Hiện tại con một nhiều như vậy, không có anh chị em đến giúp đỡ, ngẫu nhiên có khó khăn, còn không

phải dựa vào bằng hữu hỗ trợ sao? Nếu không sợ ảnh hưởng con học tập, vào tuổi này, quen bạn trai mẹ cũng sẽ không ngăn cản, mẹ rất là tiến bộ đấy!”

Một câu nói được, Uyển Tình khanh khách cười không ngừng. Nhưng nhớ tới Mục Thiên Dương, cô đã muốn mất đi quyền lợi quen bạn trai, không đành lòng đau thương. Không muốn làm cho Từ Khả Vi phát hiện tâm sự của mình, cô cười, cười đến vô cùng sáng lạn.

86. Chương 86: Mua Quần Áo

Từ Khả Vi đột nhiên thở dài, để đồ trong tay xuống: “Vài năm sinh bệnh, làm cho con đều trưởng thành hơn, càng chưa được hưởng thụ qua cái gì. Chưa cho con có một buổi tiệc sinh nhật, con cũng không cơ hội cùng bạn bè đi ra ngoài chơi đùa đi?”

“Mẹ.”

Từ Khả Vi vỗ vỗ vai của nàng, cầm lấy túi tiền: “Đi, mẹ mang con đi mua quần áo!”

“A?” Đề tài như thế nào chuyển đến đây.

“Không phải muốn đi sinh nhật Tiểu Tuyết?” Tuy rằng vị Tiểu Tuyết kia bà chưa thấy qua, nhưng nghĩ đến trước mắt là bằng hữu tốt nhất của Uyển Tình. “Chúng ta đi cho cô chọn quà, sau đó mua quần áo mới cho con.”

“Cho dù chọn quà, muốn mua quần áo để làm chi?”

“Con bao lâu không có thêm quần áo mới?” Dừng một chút, “Ba con mua không tính!”

“Vậy chọn đi.” Uyển Tình cũng không muốn nhắc tới Đinh Chí Cương, vội vàng đáp ứng rồi.

Hai người xuất môn, nói mua quà trước, nhưng Uyển Tình nghĩ tới nghĩ lui không nghĩ tới mua cái gì, cũng chỉ có thể đi mua quần áo trước.

“Con thuận tiện nghĩ xem muốn quà gì, chờ mua quần áo còn kém không nhiều lắm.”

“Dạ.” Uyển Tình vội vàng gật đầu.

Đi dạo mấy nhà cửa hàng, cuối cùng thấy một kiện váy liền áo trên châu màu trắng, Uyển Tình mặc trên người rất không sai, chỉ là chất lượng quần áo bình thường. Từ Khả Vi rút cuộc là người từng giàu qua, nhìn chất liệu vải kia, liền cảm thấy không xứng với Uyển Tình. Nhưng vừa thấy giá cả, chỉ có 180, cũng coi như giá trị.

“Lấy cái này đi, nhìn rất đẹp.” Từ Khả Vi nói, mắt tràn đầy đau lòng, “Đều là mẹ liên lụy con. Qua vài năm, có tiền dư, mua cái tốt cho con.”

“Mẹ.” Uyển Tình cũng khó chịu. Vội vàng bắt lấy tay bà, “Đừng khóc. Con rất tốt, quần áo này cũng rất tốt.”

Các cô ở trong này thương tâm, nhân viên bán hàng xa xa lại nghĩ là các cô luyến tiếc. Vốn, các cô thử đến thử đi, Uyển Tình mặc cái gì đều đẹp, Từ Khả Vi lại muốn vừa lòng không hài lòng, làm nhân viên bán hàng đều lười tiếp đón. Vừa mới rồi về mặt tự trách của Từ Khả Vi, các cô xem ra, thật giống như là nhìn trúng quần áo rồi tiếc tiền vậy, ngay tại bên cạnh thấp giọng ghét bỏ ngồi dậy.

Uyển Tình quay về phòng thử quần áo thay y phục, bắt gặp trên quầy, Từ Khả Vi bỏ tiền, trong bao tổng cộng chỉ có bốn năm tờ tiền trăm đồng có giá trị lớn, cái quần áo này lại muốn rút hai tờ, nhất thời luyến tiếc, một tay chặn tay cầm tiền của bà túm trở về: “Mẹ! Chúng ta từ bỏ đi? Quá mắc!”

Nhân viên cửa hàng đang quét mã vạch sững sờ, gương mặt tươi cười cương cứng một chút, mặt mũi vẫn nhiệt tình nói: “Tiểu muội muội, quần áo này không quý! Hiện tại quần áo đều giá này, hơn nữa em xem này chất lượng cùng kiểu dáng, mặc lên người nào giống 1800 mua tới, quả thực là rất có lời!”

“Con nháo cái gì?” Từ Khả Vi khó hiểu, vẫn muốn tính tiền.

Uyển Tình gấp đến độ đều phải khóc: “Từ bỏ từ bỏ. Mẹ, chúng ta đi mua sườn lợn đi! Còn không bằng ăn nhiều vài cân thịt mà!”

“Con.” Từ Khả Vi có điểm dở khóc dở cười.

“Mẹ, tình huống hiện tại chúng ta. Không cần tốn loại tiền này.” Uyển Tình thấp giọng nói.

Từ Khả Vi không lay chuyển được cô, nếu cô hiểu chuyện như vậy, vậy nghe cô. Từ Khả Vi trả lại quần áo cho nhân viên cửa hàng: “Thực xin lỗi, chúng ta không mua.”

Nhân viên cửa hàng sắc mặt có chút khó chịu, phần nộ mà cầm quần áo treo trở về.

Uyển Tình cùng Từ Khả Vi mới ra cửa, chợt nghe sau lưng truyền đến nén giận âm thanh: “Mua không nổi còn muốn đây xem, lãng phí nhiều thời gian của chúng ta như vậy.”

Cánh tay Từ Khả Vi phát run, cầm tay của Uyển Tình: “Chờ sang năm con tốt nghiệp, chúng ta lại nhìn, mua một kiện làm quà cho con tốt nghiệp.”

“Tốt!” Uyển Tình lớn tiếng đáp ứng. Liên lụy mẹ bị người quở trách, trong lòng cô cũng rất băn khoăn. Bất quá, tiền vẫn nên tiết kiệm mới tốt. Hơn nữa, cô mua xong, trừ bỏ ở nhà mình, cũng không cơ hội mặc. Vạn nhất không cẩn thận mặc trước mặt Mục Thiên Dương, bị hấn giận dữ phá hủy, vậy rất đáng tiếc !

Một trận này, các cô liền đã quên chuyện mua quà cho “Tiểu Tuyết”. Uyển Tình nghĩ thầm, rằng, Mục Thiên Tuyết khẳng định không ngạc nhiên quà của cô, mua còn lãng phí tiền. Nhưng Từ Khả Vi cũng không cho phép cô đi tay không, tuy rằng con nít bây giờ không cần vật chất, nhưng tâm ý dù sao vẫn cần đến.

Sáng sớm ngày đó Uyển Tình vừa ra cửa, Từ Khả Vi cũng không thời gian bồi cô đi chọn quà , lấy ra một tờ tiền trăm đồng cho cô: “Con tốn chút thời gian, đi cửa hàng thời trang chọn lựa một món quà. Món đồ chơi linh tinh gì đó, nữ hài tử hẳn sẽ thích.”

“Được rồi.” Uyển Tình cất tiền tốt, thay giày.

Từ Khả Vi nghĩ nghĩ, lo lắng hỏi: “Tiểu Tuyết gia cảnh thế nào?” Nói xong lại cầm một trăm cho cô, “Mua một cái cho đáng.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, nở nụ cười: “Tặng quà là tâm ý, mẹ nên bắt kể cô gia cảnh thế nào?” Nói xong đưa về một trăm.

Sau khi ra khỏi nhà, đón xe giao thông công cộng, tới rồi xuống xe ở một đoạn đường xa lạ, thuê xe quay về biệt thự, tiền trên người vừa vụn đủ trả tiền.

Trong biệt thự chỉ có bà Trương ở, bà Trương vừa thấy cô, chào đón: “Tiểu thư, người đã trở lại?”

“Ừ.” Uyển Tình quét hai mắt bốn phía, cũng không kỳ vọng sẽ thấy Mục Thiên Dương, do dự nói, “Tôi tí nữa muốn đi Mục gia bên kia.”

“Thiên Tuyết tiểu thư đều phân phó qua.” Bà Trương nói, “Ngày hôm qua có người đưa quần áo cùng giấy đến, đều đặt ở trên lầu. Người đi thay trước, tôi gọi là A Thành lái xe lại đây. Đến Mục gia trước, còn phải đưa người đi hoá trang làm tóc.”

“Ừ.” Uyển Tình lên lầu, đi hai bước rồi quay đầu lại, “Bà Trương ——”

“Làm sao vậy?”

Cô dừng một chút, cũng không biết muốn nói gì, liền lắc lắc đầu.

Bà Trương lại giống như biết cô muốn biết gì, nói: “Tiên sinh không trở về qua.”

Uyển Tình tay vịn nắm tay căng thẳng, cô muốn hỏi hẳn sao? Lòng của cô thùng thùng đông nhảy loạn một trận, không biết là sợ hay là cái gì. Chỉ nghe âm thanh bà Trương lại cúi đầu truyền đến: “Ngày đó sau khi rời đi, không trở về qua.”

Ngày nào đó?

Uyển Tình trong đầu một trận mưa rền gió dữ, hỗn loạn hiện lên thân hình bọc khăn tắm của hắn, bộ dáng ở trên người mình rong ruổi, hơi thở nhục nhã mập mờ của mình. Đột nhiên, hắn đập ngã bàn trà, mưa gió đột nhiên tắt.

Ô tô dừng ở trong hoa viên của biệt thự Mục gia, Uyển Tình khẩn trương cầm quà cùng thư mời, mồ hôi lạnh trên trán nhè nhẹ toát ra.

“Tiểu thư, tới rồi.” Đứng trước A Thành nói, cũng không dám quay đầu lại xem cô. Cách ăn mặc của cô là vì Mục Thiên Dương, hắn không được trước tổng giám đốc chính diện nhìn cô.

Uyển Tình hít sâu một hơi, nhẹ nhàng mở cửa xe ra. Đầu tiên xuất hiện chính là giày cao gót màu xanh biếc cùng đôi chân thon dài xinh đẹp, tiếp theo mới là thân hình yếu đuối của cô.

Duyên dáng yêu kiều đứng dưới hoàng hôn, Uyển Tình nhìn hoa viên to như vậy. Chung quanh ngừng mấy chiếc ô tô của hạ nhân, cô nghĩ, mọi người còn chưa tới. Nhưng sau lúc khách nhân xuống xe, ô tô lại dưới sự chỉ dẫn của chuyên gia lái đi, trong hoa viên lại nhìn không thấy bóng dáng chiếc xe. Xem ra, tất cả mọi người tới rồi cũng không cũng biết.

“Đình Uyển Tình!” Sau lưng truyền đến tiếng la vang dội.

87. Chương 87: Ác Ma Gọi Về

Uyển Tình quay đầu lại, phát hiện là hai người bạn học trong lớp ... Nam bạn học, trong đó một người là lớp trưởng, lần này thi thứ nhất.

Người nam sinh huýt gió: “Oa, thật đẹp!”

“Phỏng chừng so chủ tiệc còn đẹp hơn?” Lớp trưởng nhìn con người như ảo mộng của cô, thì thào nói nhỏ.

“Tôi mới không dám đẹp qua cô.” Uyển Tình nói, xoay người muốn chạy.

“Ai!” Lớp trưởng gọi cô lại, hơi gương cánh tay lên, ý bảo cô dùng cánh tay nhỏ bé ôm lấy, “Cùng nhau đi vào?”

“Ừm ~” Người nam nhân đứng ở bên kia cô, cũng gương cánh tay lên, “Đến đây đi công chúa, cho chúng tôi làm kị sĩ của người!”

Uyển Tình nhú mày, cũng không cho bọn hắn mặt mũi, dùng âm thanh hay nói giỡn nói: “Đừng náo loạn.” Sau đó tốc độ cực nhanh mà chạy xa.

“Thẹn thùng .” Hai người nở nụ cười to, kéo thẳng tây trang, vẻ mặt thận trọng đi vào trong.

Yến hội ở bên ngoài sân, trên đất trống thật lớn cạnh bể bơi. Uyển Tình cùng tân khách liên can tiến vào phòng khách phía trước, Thiên Tuyết cùng mẫu thân của cô đang ở nơi này đón khách.

Nơi này bố trí thật sự rất khác biệt, không hề ít tân khách ở trong này nói chuyện phiếm, thoạt nhìn đều là người đồng lứa của cha mẹ kia, thậm chí còn có giáo viên của trường học. Uyển Tình nghĩ chỉ có bạn học, không nghĩ tới còn có những người này. Xem ra, Mục gia rất xem trọng yến hội lần này.

Uyển Tình cùng những người khác giống nhau, đi đến trước mặt Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết mặc váy màu trắng, trên đầu mang vương miện lóe sáng, thoạt nhìn như một vị công chúa bước ra từ truyện cổ tích. Cô cười khê ôn nhu một chút, tiếp đón mỗi một tân khách.

Uyển Tình bước qua, đưa lễ vật đóng gói tinh xảo nói: “Thiên Tuyết, sinh nhật vui vẻ.” Một cái ghim cài áo nhỏ, Mục Thiên Dương an bài tốt, tuyệt không cần cô lo lắng.

“Cám ơn.” Thiên Tuyết tiếp nhận, nói với phu nhân bên cạnh, “Đây là bạn cùng phòng của con Đình Uyển Tình.”

Ngô Nhã nhìn Uyển Tình một cái, nói: “Hoan nghênh. Mọi người khiêu vũ ở cạnh bể bơi, cháu tùy ý.”

Uyển Tình gật đầu: “Phiền toái.”

Ngô Nhã nhìn cô đi xa, lại tiếp đón vài người, chờ khoảng không mới thấp giọng hỏi Thiên Tuyết: “Cái Đinh Uyển Tình kia là con nhà ai?”

“Không rõ lắm.” Thiên Tuyết bưng nước trái cây lên uống một ngụm, “Cũng không phải từng bạn học đều mời cả nhà.”

Ngô Nhã trắng cô liếc mắt một cái: “Khí chất.”

“Ừm.”

Ngô Nhã cảm thấy con gái kia có điểm không giống người thường, cho nên mới hỏi một câu. Nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ tới người nào họ Đinh của lợi hại nhân vật, liền càng thêm không để trong lòng.

Uyển Tình đi đến chỗ yến hội trong sân, thấy có dàn nhạc chuyên môn diễn tấu, âm nhạc du dương êm tai, nam nữ ôm nhau bắt đầu vũ, có chút người cô nhận thức, có chút người cô không biết.

Cô yên lặng mà di động ở bên ngoài, có bạn học trong lớp phát hiện cô đã đến, tiến đến mời nhảy, cô lắc đầu: “Chân còn có chút đau.”

Chân cô bị thương, toàn bộ lớp đều thấy. Tuy rằng quá khứ hơn nửa tháng, nhưng mọi người không biết cô rốt cuộc thương thế ra sao, nghe cô nói như vậy, đành phải quên đi.

Uyển Tình bưng một ly rượu sâm banh lên uống, đi qua góc, ngồi xuống ăn gì đó. Đối với một người không để ý tới sân nhảy phồn hoa như vậy, mọi người là sẽ không quan tâm cô, cô có thể trộm được một lát an bình.

Nửa giờ sau, trời gần như tối hoàn toàn, Uyển Tình nghe thấy âm nhạc ngừng, ngẩng đầu, thấy một đám một đám người trong phòng dừng mãi tiến ra, bên này âm nhạc thanh cũng dần dần ngừng, liền đứng dậy lẫn vào đám người, cùng bạn học quen thuộc nói chuyện phiếm.

Có bồi bàn phụ giúp đẩy bánh ngọt lớn cao 8 tầng ra ngoài, Ngô Nhã dắt Thiên Tuyết đi đến trước microphone: “Cám ơn mọi người tới tham gia tiệc tối sinh nhật của con gái tôi, đây là cô con gái nhỏ của tôi, Mục Thiên Tuyết.”

Mọi người tán thưởng lại cực kỳ hâm mộ nhìn Thiên Tuyết, Uyển Tình cảm thấy được có chút xa không thể chạm. Ngay tại kia là một thế giới xa không thể chạm tới, cô đột nhiên phát hiện hai bóng người quen thuộc, nháy mắt mấy cái, sắc mặt cả kinh tái nhợt, vội vàng cúi đầu.

Mục Thiên Dương. Cô đã sớm nghĩ đến hẳn sẽ xuất hiện, cô hẳn là làm tốt chuẩn bị, nhưng vì sao còn có thể sợ hãi? Còn có, đứng bên người hẳn chính là Thái Nghiên sao? Thái Nghiên có thể xuất hiện ở trong này, xem ra thật sự sẽ gả cho hẳn.

Đầu óc Uyển Tình choáng váng, cơ hồ đứng không vững, hoàn toàn không dám tưởng tượng sẽ phát sinh chuyện gì. Đinh Thái Nghiên thấy mình, nhất định sẽ gây chiến! Mà Mục Thiên Dương.

Không, không. Đinh Thái Nghiên còn không có trắng mắt như vậy, đây chính là tiệc tối của Mục gia, cô dám đập bể, tuyệt đối không có trái cây tốt để ăn!

Vào lúc hoảng hốt, chung quanh vang lên vỗ tay, cô ngẩng đầu, giống như thấy ánh mắt của Mục Thiên Dương gắt gao khóa mình lại, nhưng trừng mắt nhìn, lại cảm thấy người nọ hình như là Thái Nghiên. Cô cảm thấy áp lực, cảm thấy hít thở không thông, giống như. Muốn không thở nổi.

Nhẹ nhàng đẩy đám người ra, cô thối lui đến phía sau, ngồi bên cạnh bàn dài bày đầy thức ăn, nhẹ nhàng mà thở.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Bồi bàn tuần tra thấy cô, nhẹ giọng hỏi.

Uyển Tình lắc đầu: “Tôi đây là. Có chút nóng.”

“Tôi cho người lấy một chút nước đá được không? Bằng không người đi đến phòng khách nghỉ ngơi một chút?”

Uyển Tình lắc đầu, dùng sức đè ép áp ngực, nói: “Tôi không sao, anh đi trước đi.” Sau đó bưng lên sâm banh bên cạnh, dùng sức uống hai ngụm.

Bài hát mừng sinh nhật truyền đến, xem ra muốn cắt bánh ngọt. Cô lắc lắc lắc lắc đứng lên, muốn cách đám người gần một chút, miễn cho có người phát hiện dị trạng của mình. Đột nhiên, có người từ phía sau bưng kín miệng của cô, cô hoảng sợ trừng lớn hai mắt, dùng sức muốn kéo cặp tay kia xuống dưới.

“Là anh.” Tiếng nói trầm thấp vang ở bên tai, là ác ma gọi về.

Uyển Tình buông lỏng tay, cả người vô lực sụp xuống.

Mục Thiên Dương ôm cô lên, cực nhanh vọt đến sau bụi hoa, sau đó vọt vào biệt thự. Trong biệt thự ánh đèn sáng tỏ, không có ai, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy âm thanh tí tách của đồng hồ trên tường báo thức.

Bên ngoài truyền đến tiếng hô, xem ra là Thiên Tuyết thổi tắt ngọn nến. Mục Thiên Dương ôm cô lên lầu, vào một gian phòng. Hắn buông cô xuống, để cô đứng vững, sau đó đánh giá trang phục của cô: “Không tồi, màu xanh biếc nhìn đẹp lắm. Scarlett của anh.”

Scarlett, nữ diễn viên, cô có một tấm màng màu xanh biếc làm thành váy dài, phong hoa tuyết đại, làm người ta cực kỳ hâm mộ.

Uyển Tình đứng ngơ ngác, không biết hắn muốn làm gì, tuyệt không cảm động.

Hắn đưa tay gãi tóc bên tai cô: “Muốn anh không?” Nói xong phải dựa vào gần cô, nhẹ nhàng gặm cắn lỗ tai của cô.

Uyển Tình thân mình nhoáng lên một cái, hắn vội vàng ôm cô, ôm cô bước nhanh đi, đặt cô trên bàn học ở trong phòng, hai mắt như đuốc đối diện cùng cô: “Có nhớ anh không? !”

“Có.” Uyển Tình cơ hồ phát không ra tiếng, nhưng vẫn nói.

Mục Thiên Dương cười, đưa tay vỗ về chơi đùa gò má bên mặt cô: “Anh biết là em gạt anh. Bất quá, còn được.” Chỉ cần cô nói muốn, là được.

Hắn hôn cô, bức thiết lại triền miên, dừng lại ngậm lấy đôi môi của cô gặm mút. Tiếp theo, cạy mở khớp hàm của cô, cái lưỡi mềm nhuyễn xâm nhập, làm cản quán chặt cái lưỡi thơm tho của cô, bá đạo đảo qua mỗi một tác địa phương trong khoang miệng cô. Cô vừa uống sâm banh, chính là hơi thở tốt đẹp kia, quả thực là dẹt hoa trên gấm, làm cho hắn muốn ngừng mà không được.

88. Chương 88: Thư Phòng Của Gia Gia (h)

Ừm, về sau cho cô uống uống một ít rượu là lựa chọn không tồi.

Uyển Tình leo lên lưng hắn, hoàn toàn dán lên người hắn, cơ hồ không hít được một ngụm không khí mới mẻ.

Thẳng đến đại não cô thiếu dưỡng khí, hắn mới chưa thỏa mãn mà rời khỏi, nhưng không có rời đi thân thể của cô, mà môi hôn xuống phía dưới. Cô mặc chính là lễ phục dạ hội cúp ngực, hắn hôn xương quai xanh của cô, hôn da thịt lỏa lồ nơi ngực cô, một bàn tay để lên ngực cô xoa nắn.

“Ừ. Đừng. Đừng như vậy.” Uyển Tình bắt lấy tay hắn, “Bị người thấy.”

“Đây là nhà của anh.” Mục Thiên Dương nói, “Ngoan, không phải muốn anh, anh sẽ thỏa mãn em, thỏa mãn nỗi khổ tương tư của em.”

“Không.” Uyển Tình kháng cự .

“Em không muốn anh?” Mục Thiên Dương giọng điệu nguy hiểm.

“Muốn! Tôi muốn!” Uyển Tình vội vàng trả lời.

Mục Thiên Dương vừa lòng cười, nhấc váy cô lên, bức bách hai chân cô tách ra hai bên người mình: “Muốn anh làm sao? Hử?”

“Thiên Dương, anh không nên như vậy.”

Hắn lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô đưa về dưới háng mình, cô đụng tới một khối nhô ra, sợ tới mức co rụt lại.

“Muốn nó sao? Bảo bối.” Mục Thiên Dương ngậm hôn viền tai cô, đầu lưỡi ái muội trêu chọc xoay tròn giữa lỗ tai cô, bàn tay to di động giữa hai chân, cách một cái quần nhỏ đè ép đóa hoa của cô.

“Đừng.” Uyển Tình sợ hãi run rẩy.

“Bảo bối, em còn không có nói cho anh biết mà, em muốn nó sao?”

Uyển Tình gắt gao nín thở của hắn, từ từ nhắm hai mắt nói: “Muốn...” Trừ bỏ đáp án này, cô có lựa chọn khác sao?

Mục Thiên Dương dừng động tác một chút, thấp giọng thở hổn hển một tiếng, kích động gặm cắn cổ của cô.

“Không cần! Không cần!” Uyển Tình kêu to, “Không thể cần nơi đó.” Sẽ lưu lại dấu, bên ngoài người nhiều như vậy, không thể làm cho người ta thấy.

Mục Thiên Dương sưng sốt một chút, không có ngăn đầu nói: “Xin lỗi...”

Hắn kéo áo sơ-mi của mình, đem cởi bỏ dây lưng, kéo khóa xuống, lôi kéo bàn tay nhỏ bé của cô tới: “Đến, đưa vào đi, sờ sờ nó, xoa xoa nó...”

“Tôi không muốn!” Uyển Tình hoảng sợ lắc đầu.

“Em cũng không phải chưa làm qua!” Mục Thiên Dương quát khế, “Em không phải muốn nó? Vậy làm một chút chuyện nó muốn!”

Uyển Tình nhìn hắn, thương tâm lắc đầu: “Thiên Dương. Không nên như vậy.”

“Vậy em muốn anh thế nào?” Mục Thiên Dương âm thanh như băng, “Anh không ở đây, em sẽ không tự giác? Muốn một mình chạy về nhà! Không có mệnh lệnh của anh, em dám về nhà?”

“Tôi.” Uyển Tình cảm thấy oan uổng, “Đó là.”

“Là cái gì? Em còn để ý hay không?”

“Ô. Thiên Dương.” Uyển Tình nắm lấy áo hắn, run rẩy nói, “Đừng ở chỗ này vào trong có được hay không?”

“Hay là ở nhà trừng phạt em quá dễ dàng, em sẽ không nhớ lâu!” Mục Thiên Dương nói xong, rất nhanh nâng hông của cô lên, lột quần xuống, cứng rắn đưa cái của mình vào.

“A ——” Uyển Tình buồn bực kêu một tiếng, “Đau.”

“Chuẩn bị cho em lâu như vậy, em cũng không ẩm ướt, xứng đáng!” Mục Thiên Dương nói xong, rời khỏi, thối lui đến miệng huyết, lại mãnh liệt va chạm vào.

“Đừng!” Uyển Tình che miệng lại, một bàn tay gắt gao nín thở lấy bả vai hắn, miễn ỉnh cầm cự không được ngã về phía sau.

Ánh mắt Mục Thiên Dương khóa lại hai mắt của cô, cô phát hiện hắn nhìn mình, yên lặng buông tay, làm cho tiếng rên rỉ từ trong miệng tràn ra.

Hắn vừa lòng nướn mi, tiếp tục thẳng tiến.

“Ừ.” Uyển Tình chôn đầu vào người hắn, thừa nhận chưa từng có va chạm càng ngày càng mãnh liệt.

Ra ra vào vào, rốt cục gọi lên tình triêu của cô, làm cho cô chảy ra mật dịch.

“Có cảm giác ” Mục Thiên Dương cười nhẹ một tiếng.

Uyển Tình khổ sở nhìn nút thắt trước ngực hắn, tưởng tượng hiện tại trong tay có một cây đao, là có thể giết chết hắn...

Mục Thiên Dương đột nhiên va chạm mạnh, cô kêu a một tiếng, vội vàng hạ giọng, sợ bị người nghe thấy.

“Cư nhiên phân tâm?” Mục Thiên Dương nâng cằm của cô lên, “Muốn cái gì? Làm cho em chảy nước không ngừng, em còn muốn người khác?”

“Tôi không có...” Uyển Tình biện hộ, “Trừ người ra, tôi nhận thức ai —— a.”

“Cư nhiên còn dám nói sáo?”

“Đừng... Ách... Chuyện... Chuyện này không phải nói sáo... A... Thiên Dương... Nhẹ, nhẹ một chút...”

Mục Thiên Dương đột nhiên luân phiên độc ác đung hơn chục cái, mạnh rút ra, lật người cô qua, cho cô nằm sấp trên bàn học, lại từ phía sau tiến vào.

Cái tư thế này làm, hắn miễn cảm, cô cũng miễn cảm. Tiếng rên rỉ của cô càng lúc càng lớn, hắn sợ đưa tới người khác, đưa tay che miệng cô lại, rồi sau đó duỗi hai ngón tay vào trong miệng cô, đè nặng cái lưỡi mềm mại của cô, làm cô chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô.

Hắn đối với cô luôn luôn quý trọng, dù sinh khí đi nữa, hay trừng phạt, nhiều lần cũng tình thú một chút, cũng không có chân chính nhục nhã cô qua. Cho dù chỉ dùng ngón tay sờ đầu lưỡi của cô, hắn đều không độc ác được...

Nhưng lúc này, bị dục vọng khống chế, ngón tay rốt cục nhịn không được ở trong khoang họng cô quấy đảo. Uyển Tình mâu thuẫn theo bản năng, lại giống ở đáp lại hắn. Hắn kích động phải cả người tê dại, luân phiên ra vào một lúc sau, một cái giật mình, run run phóng ra ngoài.

“Đừng. Khụ.”

Nghe được thiên hạ trước người có âm thanh khó chịu, hắn vội vàng rút ngón tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể của cô, ở bên tai cô hỏi: “Thế nào, không có việc gì chứ?”

Uyển Tình cả người đều nhanh tán cái, không có nghe ra quan tâm trong giọng nói của hắn, phản xạ có điều kiện mà ừ một tiếng.

Mục Thiên Dương không vội rời khỏi, đem cô cùng mình dán nhanh một chút, hôn lên vai cô một cái, rất nhanh, rất nhẹ, giống như con bướm múa trên nụ hoa: “Vừa mới rồi hơi kích động một chút... Trong chốc lát anh cho A Thành đưa em quay về biệt thự bên kia, em chờ anh, chúng ta từ từ sẽ đến.” Nhiều như vậy ngày không chạm vào cô, hắn há có thể một lần này ăn no sao?

Uyển Tình giật mình, muốn nói mình phải về nhà, do dự một chút nhịn xuống. Lúc này nói, không thể nghi ngờ đổ thêm dầu vào lửa. Chờ hầu hạ hắn thư thái, tỷ lệ thành công lớn một chút.

Mục Thiên Dương phát hiện phản ứng của cô, biết suy nghĩ trong lòng cô, muốn nói cho cô biết, chỉ cần cô ngoan ngoãn, ngày mai hắn có thể thả cô về nhà. Nhịn cả tháng, hắn còn nhịn được, chỉ cần cô nghe lời, biết khi nào nên trở lại bên người hắn.

Nhưng hắn chung quy cũng không nói gì. Hắn không thể mất thể diện.

Đúng lúc này, cánh cửa bị mở ra. Hai người hoảng sợ, Uyển Tình thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hoàn hảo Mục Thiên Dương đúng lúc đè cô lại. Tuy rằng bọn họ tư thế ái muội, nhưng tốt xấu, quần áo thoát nhìn đều còn chỉnh tề.

Hai người ngẩng đầu, thấy Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết nhướn mày, đóng cửa thật nhanh, gầm nhẹ: “Các người điên rồi phải không? Đây là Mực gia, còn là thư phòng của gia gia!”

Uyển Tình sắc mặt trắng nhợt, thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Thư phòng của Mực lão thái gia?

Mực Thiên Dương gắt gao giữ chặt cô lại: “Đừng nhúc nhích! Em muốn một thứ gì đó tràn ra ngoài bị Thiên Tuyết thấy sao?”

“Anh. . . .” Uyển Tình hít sâu một hơi, chỉ vào hần thiếu chút nữa thở không nổi. Cô ngã ngối trên sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, “Mực Thiên Dương! Anh còn biết xấu hổ không?”

“Đi ra ngoài!” Mực Thiên Dương bạc môi khê mở, cúi đầu mà phun ra hai chữ.

Thiên Tuyết trừng mắt lớn, giống như không kịp phản ứng lại.

“Đi ra ngoài.” Mực Thiên Dương trầm thấp mà hữu lực lặp lại.

89. Chương 89: Lần Thứ Hai

” Hai người các người hồn dân!” Thiên Tuyết chửi nhỏ một tiếng, xoay người bước đi, bắt quá giúp bọn hắn khóa cửa lại.

Mực Thiên Dương nhẹ nhàng thở ra, nhẹ vỗ về cổ của Uyển Tình: “Bảo bối, nhanh cắn chặt khớp hàm một chút.”

“Cái gì?”

“Em không cảm giác được sao?” Mực Thiên Dương đỉnh đỉnh đầu.

“Anh. . . .” Hắn cứ nhiên lại vừa cứng !

“Bị người khác bắt gặp, thật sự rất kích thích.” Mực Thiên Dương nói bên tai cô, “Chẳng lẽ em không có sao? Anh cảm giác giống như bên trong đang co rút lại co rút lại. . . .”

“Đừng nói”

Mực Thiên Dương cười một tiếng, liền ôm eo nhỏ của cô động. Lần này, so với vừa rồi còn lâu hơn. Xong việc một lúc sau, hắn lấy khăn tay lau mình sạch sẽ, thấy phía dưới cô co rút lại để phun đồ vật mình lưu lại, mượn khăn tay chà lau qua ngăn chặn cho cô.

“Anh làm gì thế?” Uyển Tình hoảng sợ kêu lên.

“Ngoan, nơi này không thể ném rác, anh chặn trước cho em, để khỏi chảy ra, chính em đi đến phòng tắm của Thiên Tuyết xử lý một chút.”

“Tôi. . . .” Uyển Tình nhìn hắn cầu cứu, gắt gao nắm lấy áo hắn, “Thiên Dương. . . . Anh không cần như vậy. . . . Tôi sai rồi, anh đừng như vậy. . . .”

“Tốt lắm tốt lắm. . . .” Mực Thiên Dương thấy cô khóc, trong lòng tê rần, vội vàng ôm lấy cô, vỗ nhẹ vai cô an ủi, “Anh đây mang em đến phòng anh.”

Giúp đỡ cô vừa đi, chân cô lại mềm nhũn thiếu chút nữa ngã xuống. Hắn vội vàng ôm lấy cô, đi tới cửa, mở cửa trước, nhìn nhìn, xác định không có người, mới ôm lấy cô bước đi lên lầu ba, vào phòng mình.

Đi vào phòng tắm, hắn buông cô ra, cởi lễ phục của cô thật nhanh.

Uyển Tình che: “Anh muốn làm gì?”

“Nghe lời, không có chuẩn bị đồ cho em, cởi ra mới không bị ướt.” Cởi quần áo, hắn hỏi, ” Anh giúp em hay là em tự làm?”

“Tôi tự làm!” Uyển Tình vội vàng nói.

Hắn gật gật đầu, nhìn cô một cái, mang theo lễ phục của cô rời khỏi phòng tắm. Cầm quần áo ném ở trên giường, hắn cầm lấy di động nhanh chóng gọi ột người: “Em tới phòng anh một chút.”

Mấy phút sau, trên cửa truyền đến tiếng đập cửa, gõ dưới ba lần, người tới tự mở cửa tiến vào, là Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết sắc mặt hờn giận: “Tại sao? !”

“Chốc nữa em mang Uyển Tình đi xuống. Nếu có người phát hiện cô ấy đã từng rời đi, em tìm đại một lý do nào đó là được rồi.”

“Anh nghĩ rằng em sao tìm được đến đó?” Thiên Tuyết ngồi xuống bên giường, thấy một cái váy màu xanh biếc trên giường, lập tức nhận ra là đồ Uyển Tình vừa mới mặc, thầm nghĩ bọn họ rốt cuộc làm điên cuồng đến cỡ nào? Sau khi cô rời đi đã qua bốn mươi phút, có thể nào bọn họ lại làm một lần nữa, hay là một đường từ thư phòng gia gia làm đến nơi này?

“Sao tìm được?” Mục Thiên Dương cởi quần áo bị Uyển Tình níu kéo tạo thành nhiều nếp nhăn, mở tủ quần áo ra thay một bộ khác.

“Anh không phải dẫn theo người đến? Cô ta với chị Mĩ Na không hợp! Mẹ tuy rằng thích chị Mĩ Na, nhưng cô ta là người anh tự mình mang về, cũng không dễ can thiệp, sợ nháo ra chuyện, cũng chỉ có thể gọi người đi tìm anh. Sau đó tôi phát hiện Uyển Tình không ở đó, chỉ sợ anh đem cô ấy tha đi rồi, nếu bị người gặp được chuyện kia còn náo loạn đến đâu? Yếu hội sinh nhật của em, cũng không nên có chuyện gièm pha gì! Phía bên này có người nói anh đi tiếp điện thoại của công ty để xử lý công sự, còn Uyển Tình bên kia có người thấy mặt cô màu không đúng, nghĩ là cô sinh bệnh, tôi liền nhân cơ hội nói là tôi an bài cho cô đi nghỉ ngơi.”

“Ừ. . . . Không tồi.” Uyển Tình vừa mới bị hắn hung hăng yêu hai lần, sắc mặt đích xác có điểm không đúng, trong chốc lát bị người thấy, cũng sẽ không biết là mình đang nói dối.

Thiên Tuyết bắt mạch thở dài: “Anh không thể chịu một chút sao? May mắn lúc ấy đi vào chính là tôi!”

“Đó là thư phòng của gia gia, trừ bỏ hai chúng ta, còn không có người dám tự tiện đi vào.”

Tiếng nước trong phòng tắm ngừng, Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, cầm lấy váy trên giường, đi đến cạnh cửa gỗ hai cái: “Mở cửa.”

Uyển Tình tránh ở phía sau cửa, nhẹ nhàng kéo ra một khe hở nhỏ, nâng hai mắt hoảng sợ lên nhìn hắn. Hắn đưa váy cho cô, trên mặt là sự lười biếng sau khi được thỏa mãn dục vọng: “Từ từ sẽ đến, đừng nóng vội.”

Uyển Tình tiếp nhận váy, đóng cửa lại. Vốn muốn khóa lại, do dự một chút, không dám. Nếu như bị hắn nghe thấy được, khẳng định sẽ không vui.

Vừa rồi âm thanh nghe thấy giống như của Thiên Tuyết, Thiên Tuyết ở bên ngoài sao? Uyển Tình thay quần áo thật nhanh, phát hiện tóc mình có chút loạn, trang điểm cũng có chút nhòe đi, nhìn nhìn bồn rửa tay, đều là các sản phẩm dưỡng da dành cho nam gì đó, cũng không có cách nào khác sửa sang lại, chỉ có thể đi ra ngoài.

Thiên Tuyết quay đầu lại nhìn cô, trên mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Chuyện này là anh mình làm cho, cô thật đúng là khó mà nói cái gì.

“Mang giấy.” Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tình cúi đầu, tầm mắt dừng trên giày của mình, vội vàng mang vào. Khi nào thì cởi ra, cô sao không có chút ấn tượng nào? Thiên Tuyết vừa thấy, càng khẳng định bọn họ là làm từ dưới lầu cho đến lúc lên đây! Quả thực là ... Quá lớn mật! Bất quá bộ dáng giống như rất kích tình... Khụ!

Phòng của Thiên Tuyết ngay tại lầu 3, khách nhân sẽ không đi đến đây. Nhưng sợ người hầu xuất hiện, Thiên Tuyết vẫn hỏi thăm trước một chút, mới mang theo Uyển Tình đi tới. Sửa sang gương mặt lại một

chút, hai người xuống lầu, Mục Thiên Dương sớm tại có mặt, đang cùng mấy lão tướng nơi thương trường trò chuyện cái gì đó.

Thiên Tuyết mang theo Uyển Tình đi đến bể bơi, Uyển Tình nhìn bốn phía, không thấy Đinh Thái Nghiên, sợ hãi đến bên kia sẽ gặp, có điểm không muốn đi. Nhưng ở lại phòng khách hiển nhiên không tốt, cô chỉ có thể mặt đầy u sầu theo sát Thiên Tuyết, chân còn có chút như nhũn ra.

Mới cánh cửa ra, liền thấy Ngô Nhã. Ngô Nhã nhìn Uyển Tình: “Nghe nói cháu sinh bệnh? Nặng lắm sao?”

“Tốt, tốt lắm.” Uyển Tình chột dạ lại khẩn trương, sắc mặt trắng bệch.

“Thoạt nhìn không tốt lắm.” Ngô Nhã nhìn cô một cái, nhìn Thiên Tuyết nói, “Con gọi điện thoại kêu thầy thuốc đến xem.”

“Không cần!” Uyển Tình vội vàng xua tay, gượng cười nói, “Con không sao, thật sự, đã nghỉ ngơi tốt rồi.”

Ngô Nhã âm thầm cười: “Vậy là tốt rồi, có việc nhất định phải nói.”

“Yên tâm đi.” Thiên Tuyết nói, “Cô ấy có thể là bị cảm nắng, mới vừa ở điều hòa phòng nghỉ đủ rồi, tôi mang cô ấy đi ra bên ngoài hít thở không khí trong lành.”

Ngô Nhã yên tâm gật đầu, đi vào trong phòng.

Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm một hơi, đi theo Thiên Tuyết đến bể bơi.

Bên kia có mấy người bạn học uống rượu, đang bàn nhau cách nhảy vào trong bể bơi. Hôm nay party mặc dù đang diễn ra ở cạnh bể bơi, nhưng không phải là party áo tắm, là tuyệt đối không thể nhảy vào trong ao. Thiên Tuyết sợ bọn họ nháo ra chê cười, đến lúc đó trên mặt cha mẹ đối phương không vui, bọn họ là chủ nhân nhà có thể sẽ khó xử, vì thế kêu quản gia đi giữ chặt bọn họ, rồi rít dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi.

Lấy lại tinh thần, Uyển Tình không biết đi đâu rồi, cô vội vàng đi tìm, tìm một vòng không tìm được, trở về tìm Mục Thiên Dương. trong phòng khách đã không còn vài người, Mục Thiên Dương không biết đi nơi nào.

Ngô Nhã đang cùng người ta nói chuyện phiếm, ngoắc cô lại: “Thiên Tuyết, lại đây.”

Thiên Tuyết bước qua, cười nói với mấy người bên cạnh: “Vương thúc, Lý thúc.”

“Tiểu Tuyết lớn lên một tuổi!” Vương thúc nói, “Qua vài năm sẽ uống rượu mừng của con sao?”

90. Chương 90: Chương 90

91. Chương 90: Cô Ta Chỉ Là Một Quân Cờ

Chương 90: Cô ta chỉ là một quân cờ

“Vương thúc người vừa cười con!” Thiên Tuyết xấu hổ dậm chân.

Ngô Nhã nói: “Con đứa nhỏ này, Vương thúc không phải chưa từng cùng con vui đùa?”

Thiên Tuyết vẫn không thuận theo, có chút yêu kiều, hỏi: “Anh con thì sao?”

” Anh con đưa người đi. Hôm nay ai là chủ nhân? Con thì chạy khắp nơi nơi, làm cho anh con phải đi đón tiếp.”

“Thật sao, con không chạy đâu.”

Tiệc tối hôm nay, chủ yếu là người trẻ tuổi, trưởng bối cũng liền bán một mặt mũi, không sai biệt lắm liền cáo từ. Dù sao một năm Mục gia cũng có vài cái yến hội to nhỏ, không cần chiếm thời gian của tiểu hài tử.

Thiên Tuyết đứng trong này vài giờ, Mục Thiên Dương trở lại, chỉ thấy hần nhướng mi lên, coi như đang hỏi Uyển Tình. Thiên Tuyết chỉ cười, không có nói cùng hần cái gì, vẫn đang cùng trưởng bối nói chuyện phiếm. Lại qua nửa giờ, trưởng bối cất bước đi, Ngô Nhã nói: “Mẹ về phòng trước, miễn cho các con chơi đùa không được tự nhiên. Có việc gì kêu quản gia, hần sẽ xử lý tốt.”

“Dạ.” Thiên Tuyết liên tục đáp ứng.

Chờ Ngô Nhã biến mất trên bậc thang, Mục Thiên Dương lập tức nhìn cô chăm chăm, cô nhún nhún vai: “Em đi xử lý mấy bạn học say rượu, chỉ chớp mắt đã không thấy cô ấy nữa!”

Mục Thiên Dương độc ác trừng mắt nhìn cô một cái, Đinh Thái Nghiên ở trong này, đụng vào nhau, không gặp chuyện không may mới là lạ!

Hai người xoay người đi đến bể bơi, người khiêu vũ cơ hồ đều mệt mỏi, nhiều người ngồi ở một bên nói chuyện phiếm, bằng không liền chơi trò chơi. Hai người bắn khoả một vòng, không thấy Uyển Tình, nhưng lại có người thướt tha đi tới. Thiên Tuyết ha hả cười, vỗ vỗ vai Mục Thiên Dương: “Em đi thì tốt rồi! Ha ha ~” cô nhất định phải mang Uyển Tình lại đây, xem cô sẽ có phản ứng gì.

Triệu gia cùng Mục gia là thế giao, Triệu Mĩ Na trước kia thường đến nhà bọn họ, cũng rất quen thuộc với Thiên Tuyết, lúc này thấy thần sắc mập mờ của cô, nhin không được sủng ái nói: “Quỷ linh tinh!”

Thiên Tuyết chỉ cười, chấp tay sau lưng nhảy ra. Hừ, tôi và cô rất quen thuộc sao? Please, anh tôi không cần cô, cô chính là người xa lạ !

Triệu Mĩ Na đi đến trước mặt Mục Thiên Dương, ngẩng đầu nhìn hần, dung nhan tinh xảo ở dưới ngọn đèn xa hoa, thoát nhìn tựa như hồng nga tái thế. Cô khẽ chu môi, cười đến ôn nhu: “Anh. Quyết định ở cùng cùng một chỗ với Đinh tiểu thư sao?”

Mục Thiên Dương dứt hai tay vào trong túi quần, nhếch ... môi một cái: “Đó là tự nhiên.” Bất quá, Đinh tiểu thư này, không phải Đinh tiểu thư kia.

Nụ cười của Triệu Mĩ Na hơi cương cứng, cúi đầu, cười đến có chút mê muội: “Nếu là yêu thật, em giống như không lý do phản đối ha.”

Mục Thiên Dương không nói lời nào.

“Em thường nghĩ, sao em so ra kém lại cô ấy? Đến cuối cùng trừ bỏ cái thắng thua này, mỗi một dạng em đều thắng cô ấy. Thế nhưng, tình yêu chính là không có đạo lý, anh nhất định chọn cô ấy.”

“.” Tình yêu dễ dàng làm cho người ta đa sầu đa cảm như vậy sao? Triệu Mĩ Na là nữ nhân tính táo nhất, nhất lý trí, cao nhấ nhất hần gặp qua, lúc này cư nhiên sẽ nói ra loại lời nói này?

“Em lại muốn, nếu lúc trước tôi không nhắc tới hiện phải độ lượng như vậy, đoan trang như vậy, hiểu chuyện như vậy. Ngẫu nhiên cũng ăn dấm chua, tùy hứng nóng nảy, chúng ta có thể hay không sẽ không giống như hôm nay vậy. Mạc danh kỳ diệu, trở thành người lạ.”

Mục Thiên Dương đột nhiên có chút không đành lòng: “Mĩ Na.”

“Anh đừng nói!” Triệu Mĩ Na ngẩng đầu, “Đừng nói.”

Mục Thiên Dương bĩu môi: “Em biết rõ, lúc trước cùng em một chỗ, chỉ là bởi vì trên đời, em là người thích hợp nhất với anh. Em sinh ở dạng gia đình này, cũng nên hiểu được, cá cùng chân gấu, không thể chọn cả hai. Nếu không phải người yêu như em, vậy nhất định không phải Mục Thiên Dương anh chọn. Em muốn Mục Thiên Dương, anh đây đưa chỉ có thể cho em danh hiệu phu nhân nhà giàu có.”

* xuất phát từ Đạo ảm thực của Mạnh Tử.Mạnh Tử biểu đạt yêu cầu đối với mĩ thực, mĩ vị:

Ngư, ngã sở dục dã, hùng chương diệc ngã sở dục dã; nhị giả bất khả đắc kiêm, xả ngư nhi thủ hùng chương giả dã.

， ， ； ， 。

(Cá là món ta thích, bàn tay gấu cũng là món ta thích; nếu không có được cả hai thì bỏ món cá giữ lại món bàn tay gấu)

(Mạnh Tử – Cáo Tử thượng –)

ý nhấn mạnh thời điểm không thể chọn được cả hai, chúng ta phải biết lựa chọn sao cho phù hợp.

“Vậy anh vì sao lựa chọn Đinh Thái Nghiên? Anh cũng cá cùng chân gấu, không thể chọn cả hai sao! Cô ấy cho anh cái gì? Trợ lực cho sự nghiệp? Cô ấy cho không được, ngược lại là anh cho cô ấy tiền vào nhà giàu có. Tình yêu. A, em không biết là Đinh Thái Nghiên có thể cho anh cái gì. Dùng trực giác của nữ nhân nói cho anh biết, cô ta cùng anh cùng một chỗ, tuyệt đối không phải bởi vì yêu anh!”

“Nếu anh nói với em, anh đang bày một ván cờ, mà cô ta Đinh Thái Nghiên chỉ là quân cờ, em sẽ nghĩ thế nào?” Mục Thiên Dương cười lạnh một tiếng, “Mục Thiên Dương anh làm chuyện gì, còn không có dễ đoán như vậy.”

Triệu Mĩ Na sợ sệt mà nhìn hắn, đột nhiên cúi đầu mà hít một hơi: “Nếu. Em cuối cùng cùng anh một chỗ, anh có thể có một ngày tính kế em hay không, tính kế gia tộc của em?”

“Đại khái đi.”

Triệu Mĩ Na ngược lại hít một hơi.

Mục Thiên Dương không sao cả nói: “Trên thương trường người lừa ta gạt còn thiếu sao. Năm trước ba em tính toán tôi một mảnh đất, em không biết đi? Có cơ hội, đương nhiên muốn kiếm được lợi ích lớn nhất. Nếu có một ngày, tôi có thể cắt thịt từ trên người Triệu gia, đương nhiên có thể cắt bao nhiêu thì cắt bấy nhiêu.”

Triệu Mĩ Na đột nhiên không biết cái phản ứng gì. Đích xác, trên thương trường không có bằng hữu vĩnh viễn, cũng không có địch nhân vĩnh viễn. Ai biết hắn Mục Thiên Dương có thể hay không đột nhiên xuống tay với Triệu gia?

Đang muốn nói cái gì, bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng nói ngọt ngào của Đinh Thái Nghiên: “Thiên Dương ——”

Tiếp theo, một làn gió thơm thổi qua, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương bò lên khuỷu tay của Mục Thiên Dương. Đinh Thái Nghiên cười duyên hỏi bọn hắn: “Các người đang nói chuyện gì? Em ở bên kia thấy, hai người hàn huyên đã lâu, em đều phải ghen tị mà.”

Triệu Mĩ Na khẽ vuốt mái tóc, cười nói: “Chúng tôi đang thương lượng như thế nào tình cũ lại cháy.”

“Cô.” Đinh Thái Nghiên trừng mắt cô, trên mặt hiện lên tức giận cùng sợ hãi.

Triệu Mĩ Na đáy lòng cười lạnh, cư nhiên coi là thật sao? Đinh đại tiểu thư này, thật sự là một chút lực khiêu chiến đều không có! Cho dù cô chiếm được trái tim của Mục Thiên Dương, nhưng muốn cho cô vững chân, làm cho cô thất bại trong gang tấc quả thực là rất đơn giản. Chỉ là, Triệu Mĩ Na cô luôn luôn khinh thường dùng thủ đoạn âm độc.

“Mĩ Na hay cùng em nói giỡn mà.” Mục Thiên Dương sờ sờ cằm của Thái Nghiên, xem như an ủi.

Thái Nghiên quyết miệng cười: “Mĩ Na Mĩ Na, anh kêu thực là thân thiết a!”

Trong mắt Mục Thiên Dương bỗng dưng hiện lên một tia không kiên nhẫn, Đinh Thái Nghiên thấy, vội vàng nói: “Được rồi, hay nói giỡn liền hay nói giỡn đi, anh biết các em chính là bằng hữu từ nhỏ, sẽ không ăn cái loại dấm chua vô nghĩa này!”

Lúc này, Thiên Tuyết ở một khác đầu của bụi hoa sau bể bơi tìm được Uyển Tình rồi. Nguyên lai một người nữ sinh trong lớp học khôn khổ vì tình, tìm được Uyển Tình nói hết, Uyển Tình vừa lúc sợ gặp được Đinh Thái Nghiên, hai người liền lén lút mà trốn được ở nơi nào đấy.

Thiên Tuyết tìm được cô, đã tha cô ra ngoài, muốn dẫn cô đi “Bắt kẻ thông dâm” ! Đờng, nếu Uyển Tình đối với anh cô có điểm ý tứ gì, thấy hắn cùng Triệu Mĩ Na cùng một chỗ, hắn là sẽ ghen đi? Ha ha ha. . . .

Uyển Tình một đường đi một đường nhìn xung quanh, sợ Đinh Thái Nghiên xuất hiện. Đi đến nơi sân yên hoi, xa xa mà chỉ thấy Đinh Thái Nghiên cùng Mục Thiên Dương đứng chung một chỗ. Cô vội vàng xoay người: “Tôi. . . . Có điểm không thoải mái, qua bên kia ngồi một chút.”

“Cô để làm chi nữa? Anh ta tìm người, cô không đi, là muốn bị thu thập sao?” Chỉ cần mang mệnh lệnh của anh ra là được, Uyển Tình rất sợ tên kia .

Ai ngờ, lần này cư nhiên mất linh, Uyển Tình chết cũng không đi tới.

— — — — —
vẫn còn đang trong gian đoạn căng thẳng nên mình sẽ cố gắng edit
mình hứa sẽ không drop đầu

92. Chương 91: Chương 91

93. Chương 91: Có Tiểu Bảo Bảo Làm Sao Bây Giờ?

Chương 91: Có tiểu bảo bảo làm sao bây giờ?

Thiên Tuyết nghi hoặc, nhìn thoáng qua bên kia, thấy cái giai nhân kia mà Mục Thiên Dương hôm nay tự mình mang đến. Nói thật, cô còn không biết người nọ là ai chứ. Vốn muốn hỏi Mục Thiên Dương, nhưng hần cố ý không giới thiệu, cô lén hỏi cũng là nhìn xung quanh mà nói hần, hình như là không muốn cô biết.

Chẳng lẽ, người kia cùng Uyển Tình nhận thức, cho nên ca ca không muốn cô biết? Cô gái kia cùng Uyển Tình là cái quan hệ gì, vì sao cần giấu diếm?

Thiên Tuyết rối rắm một phen, không biết Mục Thiên Dương là cái ý tứ gì, không biết kéo Uyển Tình đi tới đứng hay không, vì thế bất động . Thấy Uyển Tình còn tại giây dựa, cô dứt khoát để lại rảnh tay, kết quả quán tính cho phép, Uyển Tình lập tức ngã trên mặt đất.

“Uyển Tình!” Thiên Tuyết quát to một tiếng, vội vàng đi đến đỡ cô, “Cô không sao chứ?” Ngay! Ca ca mỗi ngày cùng cô làm làm làm, vạn nhất trong bụng cô có tiểu bảo bảo làm sao bây giờ? (tha thứ Thiên Tuyết đi, hậu quả của mỗi ngày xem tiểu thuyết cầu huyết chính là hay liên tưởng phong phú. . . .)

Đinh Thái Nghiên nghe được âm thanh, bất ngờ nhìn qua đi. Uyển Tình? Cô nghe làm sao?

Mục Thiên Dương chau mày, bước qua, làm trò trước mặt mọi người, không quản Uyển Tình, thật giống như cùng cô không biết. Hần hỏi Thiên Tuyết: “Sao lại thế này?”

Thiên Tuyết nhìn hần, nhìn nét mặt của hần có điểm đoán không ra tâm tư của hần, lấp bắp mà không nói nên lời, Đinh Thái Nghiên ngay tại bên cạnh kêu lên hung tợn: “Đinh Uyển Tình!”

Uyển Tình run lên một chút, ngẩng đầu nhìn cô.

Thái Nghiên hít sâu một hơi, giống như trong lồng ngực có đoàn hỏa đang cháy: “Cô sao lại ở chỗ này?”

“Em biết cô ấy?” Mục Thiên Dương nghi hoặc hỏi.

“Em. . . .” Đinh Thái Nghiên lấy lại bình tĩnh, thật sự không muốn thừa nhận đó là em cô. Nếu mọi người biết cô có một người em trà trộn vào tiệc tối của Mục gia, mọi người biết ba cô bỏ vợ bỏ con, có thể hay không khinh thường cô? Có thể hay không cười nhạo cô, nói cô ác độc, nói cô tu hú chiếm tổ chim khách?

Nguyên bản, Uyển Tình mới là thiên kim Đinh gia a. . . .

Mục Thiên Dương thấy cô không nói lời nào, lại hỏi Thiên Tuyết: “Bạn em sao? Còn không nâng dậy đến?”

“A.” Thiên Tuyết vội vàng nâng cô lên, cuối cùng hiểu được Mục Thiên Dương là muốn làm bộ như không biết .

Triệu Mĩ Na sớm nghe nói qua bí mật của Đình gia, đoán rằng đây là thiên kim chính quy của Đình gia, mỉm cười hỏi Đình Thái Nghiên: “Đình tiểu thư, cô ấy là ai a? Tôi vừa mới nghe cô kêu cô ấy là Đình cái gì. . . . Hai người là thân thích?”

Đình Thái Nghiên cười cười, nhưng không có trả lời, cô đang đắn đo, phải trả lời như thế nào. Lúc này Uyển Tình lại yên lặng nhìn cô, chậm rãi hô lên một tiếng: “Chị.”

Người không phải muốn gả gả vào nhà giàu sao? Hiện nay tất cả mọi người trong gia tộc của xã hội thượng lưu đều ở trong này, còn có người ở thành phố khác tới. . . . Tôi cho cả xã hội thượng lưu đều biết, Đình gia có một người con gái bị bỏ rơi, mẹ con Đình Thái Nghiên người là độc xà tu hú chiếm tổ chim khách! Tôi cũng không tin, sẽ có người không cười nhạo người, không có nhục mạ chửi bới!

“Các người là tỷ muội!” Thiên Tuyết kêu sợ hãi một tiếng, nhìn Mục Thiên Dương, lại dời đi rất nhanh, hỏi Uyển Tình, “Cô ta là chị của cậu hả?”

Uyển Tình thần nhiên nói: “Mẹ tôi cùng ba tôi ly hôn , cô ấy là chị sau.”

“A?” Thiên Tuyết cả kinh, “Vậy cậu. . . .”

“Tôi cũng là con gái thân sinh của ba ba!” Đình Thái Nghiên vội vàng nói, cười nhạt hỏi, “Cô sao lại ở chỗ này?” Cô hiện tại rất tò mò, vì sao Đình Uyển Tình xuất hiện ở đây một tiệc tối này! Nơi này đều là người của xã hội thượng lưu, chẳng lẽ là ba ba chuẩn bị thiệp mời cho cô?

“Tôi là bạn học của Thiên Tuyết.” Uyển Tình thần nhiên nói.

“Cái gì?” Đình Uyển Tình không tin, “Như thế nào có thể!” Cô còn không biết trường học Đình Uyển Tình ở đâu sao? Mục Thiên Tuyết thế nhưng Mục gia đại tiểu thư, sao có thể học ở cái loại trường học bình dân này? Cho dù là cô, tổng không đến mức này? Nghĩ nghĩ, cô không xác định hỏi, “Cô chuyển trường ? !”

Mọi người không biết chị em các cô sao lại thế này, nhưng rõ ràng cảm giác được có hỏa khí, rốt cuộc hôm nay Thiên Tuyết là nhân vật chính, cho dù sắp kết thúc, cũng không thể bị đùa bỡn đến hỏng. Có người đúng lúc nói: “Uyển Tình tháng năm chuyển tới lớp học của chúng tôi.”

Đình Thái Nghiên da mặt giật giật, giống như tìm không thấy cơ hội làm cho Uyển Tình mất mặt. Nguyên bản, cô muốn vạch trần người này trà trộn vào yến hội. Ai biết, thật đúng là quang minh chính đại vào. Cô cười nói với Uyển Tình: “Cô chuyển trường à, sao tôi cũng không biết. Ba ba chuyển cho cô à?”

Uyển Tình không trả lời.

Bất quá cô đoán cũng đoán được, trừ bỏ ba ba, cô cùng Từ Khả Vi có năng lực chuyển đến trường học như vậy sao? Đừng nói học phí mắc chết, không một chút thân phận, ai thu người?

Mục Thiên Dương thấy tiến hành đến nước này, nói với Đình Thái Nghiên: “Muốn cùng với em em đi vào phòng tán gẫu không?”

“Không cần.” Đình Thái Nghiên vội vàng cự tuyệt, khoát tay hất, “Em đi cùng anh được rồi.”

Triệu Mĩ Na cười nói: “Cô thật đúng là người chị tốt, em mình bị ngã cũng không quản.”

” Cô. . . .”

“Thiên Tuyết, mình muốn cáo từ trước.” Uyển Tình lên tiếng.

“A, được.” Thiên Tuyết lại nhìn Mục Thiên Dương một cái, nói với cô, “Mình tiễn bạn.” Sau đó khoát tay với những người khác, “Các cậu tùy ý.”

Triệu Mĩ Na như có điều suy nghĩ vuốt cằm. Tuy rằng Đình Uyển Tình là bạn học của Thiên Tuyết, nhưng Thiên Tuyết năm lần bảy lượt nhìn về phía Mục Thiên Dương, hình như là đang hỏi ý kiến của hắn. Đình Uyển Tình này, chỉ là bạn học của Thiên Tuyết sao? Thiên Dương nói Đình Thái Nghiên chỉ là quân cờ, có thể, cái quân cờ này là vì Đình Uyển Tình mà bố trí hay không?

Uyển Tình đi rồi, những người còn lại cũng tốp năm tốp ba rời đi. Chủ nhà có chuẩn bị phòng khách, nhưng trải qua một trận như vậy, cư nhiên không ai lưu lại. Không ít người trong mắt đều thật sâu lóe ra ánh sáng bất quá, chuẩn bị trở về đem chuyện chị em Đinh gia loan truyền bốn phía một phen. Trong một thời gian ngắn, nơi tụ hội của xã hội thượng lưu, lại có đề tài để hàn huyên.

Đinh Thái Nghiên là cuối cùng đi, Mục Thiên Dương muốn đích thân đưa cô về nhà. Hai người đi tới cửa, lầu trên truyền đến âm thanh của Thiên Tuyết: “Anh, anh khoan đi đã, đi lên đây một chút.”

“Đến đây.” Mục Thiên Dương nói, vỗ vỗ tay của Thái Nghiên, “Chờ anh một chút.”

“Tốt.” Thái Nghiên ôn nhu trả lời.

Mục Thiên Dương bước lên lầu, bị Thiên Tuyết kéo vào thư phòng của Mục lão thái gia. Thiên Tuyết tới khóa cửa, Mục Thiên Dương nhíu mày: “Em làm gì?”

Vừa rồi cùng Uyển Tình ở trong này đại chiến hai trận, lại tiến vào có chút không được tự nhiên. May mắn ông nội đi Bắc Đới Hà, chờ ông trở về, bàn học kia không biết bị hạ nhân lau qua bao nhiêu lần, khẳng định không phát hiện được.

“Uyển Tình cùng cái người kia. . . .” Thiên Tuyết chỉ ngón tay xuống dưới lầu, “Sao lại thế này? Sao một bên anh cùng người em có quan hệ bất chính, một bên lại cùng người chị kết giao?”

Mục Thiên Dương nói: “Anh chơi đùa chơi đùa thôi.”

“Như vậy cũng là một trò chơi tốt nha!” Thiên Tuyết thấp giọng kêu lên, tuy rằng dưới lầu tuyệt đối nghe không thấy âm thanh ở nơi này, nhưng cô vẫn còn rất cẩn thận, “Anh thật sự muốn chơi đùa, sẽ không uy hiếp Uyển Tình như vậy nữa! Em đều nghĩ anh đã động tâm rồi! Bất quá, con trai như vậy rốt cuộc vẫn là không tốt. Chúng ta lại có tiền, cũng không phải làm loại chuyện đùa bốn người này. . . .”

94. Chương 91: Có Tiểu Bảo Bảo Làm Sao Bây Giờ?

Thiên Tuyết nghi hoặc, nhìn thoáng qua bên kia, thấy cái giai nhân kia mà Mục Thiên Dương hôm nay tự mình mang đến. Nói thật, cô còn không biết người nọ là ai chứ. Vốn muốn hỏi Mục Thiên Dương, nhưng hấn cố ý không giới thiệu, cô lén hỏi cũng là nhìn xung quanh mà nói hấn, hình như là không muốn cô biết.

Chẳng lẽ, người kia cùng Uyển Tình nhận thức, cho nên ca ca không muốn cô biết? Cô gái kia cùng Uyển Tình là cái quan hệ gì, vì sao cần giấu diếm?

Thiên Tuyết rối rắm một phen, không biết Mục Thiên Dương là cái ý tứ gì, không biết kéo Uyển Tình đi tới đúng hay không, vì thế bất động. Thấy Uyển Tình còn tại giây dựa, cô dứt khoát để lại rảnh tay, kết quả quán tính cho phép, Uyển Tình lập tức ngã trên mặt đất.

“Uyển Tình!” Thiên Tuyết quát to một tiếng, vội vàng đi đến đỡ cô, “Cô không sao chứ?” Ngày! Ca ca mỗi ngày cùng cô làm làm làm, vạn nhất trong bụng cô có tiểu bảo bảo làm sao bây giờ? (tha thứ Thiên Tuyết đi, hậu quả của mỗi ngày xem tiểu thuyết cầu huyết chính là hay liên tưởng phong phú. . . .)

Đinh Thái Nghiên nghe được âm thanh, bất ngờ nhìn qua đi. Uyển Tình? Cô gái làm sao?

Mục Thiên Dương chau mày, bước qua, làm trò trước mặt mọi người, không quản Uyển Tình, thật giống như cùng cô không biết. Hấn hỏi Thiên Tuyết: “Sao lại thế này?”

Thiên Tuyết nhìn hấn, nhìn nét mặt của hấn có điểm đoán không ra tâm tư của hấn, lắp bắp mà không nói nên lời, Đinh Thái Nghiên ngay tại bên cạnh kêu lên hung tợn: “Đinh Uyển Tình!”

Uyển Tình run lên một chút, ngẩng đầu nhìn cô.

Thái Nghiên hít sâu một hơi, giống như trong lồng ngực có đoàn hỏa đang cháy: “Cô sao lại ở chỗ này?”

“Em biết cô ấy?” Mục Thiên Dương nghi hoặc hỏi.

“Em. . . .” Đinh Thái Nghiên lấy lại bình tĩnh, thật sự không muốn thừa nhận đó là em cô. Nếu mọi người biết cô có một người em trà trộn vào tiệc tối của Mục gia, mọi người biết ba cô bỏ vợ bỏ con, có thể hay không khinh thường cô? Có thể hay không cười nhạo cô, nói cô ác độc, nói cô tu hú chiếm tổ chim khách?

Nguyên bản, Uyển Tình mới là thiên kim Đinh gia a. . . .

Mục Thiên Dương thấy cô không nói lời nào, lại hỏi Thiên Tuyết: “Bạn em sao? Còn không nâng dậy đến?”

“A.” Thiên Tuyết vội vàng nâng cô lên, cuối cùng hiểu được Mục Thiên Dương là muốn làm bộ như không biết.

Triệu Mĩ Na sớm nghe nói qua bí mật của Đinh gia, đoán rằng đây là thiên kim chính quy của Đinh gia, mỉm cười hỏi Đinh Thái Nghiên: “Đinh tiểu thư, cô ấy là ai a? Tôi vừa mới nghe cô kêu cô ấy là Đinh cái gì. . . . Hai người là thân thích?”

Đinh Thái Nghiên cười cười, nhưng không có trả lời, cô đang đắn đo, phải trả lời như thế nào. Lúc này Uyển Tình lại yên lặng nhìn cô, chậm rãi hô lên một tiếng: “Chị.”

Người không phải muốn gả vào nhà giàu sao? Hiện nay tất cả mọi người trong gia tộc của xã hội thượng lưu đều ở trong này, còn có người ở thành phố khác tới. . . . Tôi cho cả xã hội thượng lưu đều biết, Đinh gia có một người con gái bị bỏ rơi, mẹ con Đinh Thái Nghiên người là độc xà tu hú chiếm tổ chim khách! Tôi cũng không tin, sẽ có người không cười nhạo người, không có nhục mạ chữ bới!

“Các người là tỷ muội!” Thiên Tuyết kêu sợ hãi một tiếng, nhìn Mục Thiên Dương, lại dời đi rất nhanh, hỏi Uyển Tình, “Cô ta là chị của cậu hả?”

Uyển Tình thản nhiên nói: “Mẹ tôi cùng ba tôi ly hôn, cô ấy là chị sau.”

“A?” Thiên Tuyết cả kinh, “Vậy cậu. . . .”

“Tôi cũng là con gái thân sinh của ba ba!” Đinh Thái Nghiên vội vàng nói, cười nhạt hỏi, “Cô sao lại ở chỗ này?” Cô hiện tại rất tò mò, vì sao Đinh Uyển Tình xuất hiện ở đây một tiệc tối này! Nơi này đều là người của xã hội thượng lưu, chẳng lẽ là ba ba chuẩn bị thiệp mời cho cô?

“Tôi là bạn học của Thiên Tuyết.” Uyển Tình thản nhiên nói.

“Cái gì?” Đinh Uyển Tình không tin, “Như thế nào có thể!” Cô còn không biết trường học Đinh Uyển Tình ở đâu sao? Mục Thiên Tuyết thế nhưng Mục gia đại tiểu thư, sao có thể học ở cái loại trường học bình dân này? Cho dù là cô, tổng không đến mức này? Nghĩ nghĩ, cô không xác định hỏi, “Cô chuyển trường ? !”

Mọi người không biết chị em các cô sao lại thế này, nhưng rõ ràng cảm giác được có hỏa khí, rốt cuộc hôm nay Thiên Tuyết là nhân vật chính, cho dù sắp kết thúc, cũng không thể bị đùa bỡn đến hỏng. Có người đứng lúc nói: “Uyển Tình tháng năm chuyển tới lớp học của chúng tôi.”

Đinh Thái Nghiên da mặt giật giật, giống như tìm không thấy cơ hội làm cho Uyển Tình mất mặt. Nguyên bản, cô muốn vạch trần người này trà trộn vào yến hội. Ai biết, thật đúng là quang minh chính đại vào. Cô cười nói với Uyển Tình: “Cô chuyển trường à, sao tôi cũng không biết. Ba ba chuyển cho cô à?”

Uyển Tình không trả lời.

Bất quá cô đoán cũng đoán được, trừ bỏ ba ba, cô cùng Từ Khả Vi có năng lực chuyển đến trường học như vậy sao? Đừng nói học phí mắc chết, không một chút thân phận, ai thu người?

Mục Thiên Dương thấy tiến hành đến nước này, nói với Đinh Thái Nghiên: “Muốn cùng với em em đi vào phòng tán gẫu không?”

“Không cần.” Đinh Thái Nghiên vội vàng cự tuyệt, khoát tay hất, “Em đi cùng anh được rồi.”

Triệu Mĩ Na cười nói: “Cô thật đúng là người chị tốt, em mình bị ngã cũng không quản.”

” Cô. . . .”

“Thiên Tuyết, mình muốn cáo từ trước.” Uyển Tình lên tiếng.

“A, được.” Thiên Tuyết lại nhìn Mục Thiên Dương một cái, nói với cô, “Mình tiễn bạn.” Sau đó khoát tay với những người khác, “Các cậu tùy ý.”

Triệu Mĩ Na như có điều suy nghĩ vuốt cằm. Tuy rằng Đinh Uyển Tình là bạn học của Thiên Tuyết, nhưng Thiên Tuyết năm lần bảy lượt nhìn về phía Mục Thiên Dương, hình như là đang hỏi ý kiến của hắn. Đinh Uyển Tình này, chỉ là bạn học của Thiên Tuyết sao? Thiên Dương nói Đinh Thái Nghiên chỉ là quân cờ, có thể, cái quân cờ này là vì Đinh Uyển Tình mà bố trí hay không?

Uyển Tình đi rồi, những người còn lại cũng tốp năm tốp ba rời đi. Chủ nhà có chuẩn bị phòng khách, nhưng trải qua một trận như vậy, cư nhiên không ai lưu lại. Không ít người trong mắt đều thật sâu lóe ra ánh sáng bất quá, chuẩn bị trở về đem chuyện chị em Đinh gia loan truyền bốn phía một phen. Trong một thời gian ngắn, nơi tụ hội của xã hội thượng lưu, lại có đề tài để hàn huyên.

Đinh Thái Nghiên là cuối cùng đi, Mục Thiên Dương muốn đích thân đưa cô về nhà. Hai người đi tới cửa, lầu trên truyền đến âm thanh của Thiên Tuyết: “Anh, anh khoan đi đã, đi lên đây một chút.”

“Đến đây.” Mục Thiên Dương nói, vỗ vỗ tay của Thái Nghiên, “Chờ anh một chút.”

“Tốt.” Thái Nghiên ôn nhu trả lời.

Mục Thiên Dương bước lên lầu, bị Thiên Tuyết kéo vào thư phòng của Mục lão thái gia. Thiên Tuyết tới khóa cửa, Mục Thiên Dương nhíu mày: “Em làm gì?”

Vừa rồi cùng Uyển Tình ở trong này đại chiến hai trận, lại tiến vào có chút không được tự nhiên. May mắn ông nội đi Bắc Đới Hà, chờ ông trở về, bàn học kia không biết bị hạ nhân lau qua bao nhiêu lần, khẳng định không phát hiện được.

“Uyển Tình cùng cái người kia. . . .” Thiên Tuyết chỉ ngón tay xuống dưới lầu, “Sao lại thế này? Sao một bên anh cùng người em có quan hệ bất chính, một bên lại cùng người chị kết giao?”

Mục Thiên Dương nói: “Anh chơi đùa chơi đùa thôi.”

“Như vậy cũng là một trò chơi tốt nha!” Thiên Tuyết thấp giọng kêu lên, tuy rằng dưới lầu tuyệt đối nghe không thấy âm thanh ở nơi này, nhưng cô vẫn còn rất cẩn thận, “Anh thật sự muốn chơi đùa, sẽ không uy hiếp Uyển Tình như vậy nữa! Em đều nghĩ anh đã động tâm rồi! Bất quá, con trai như vậy rất cuộc vẫn là không tốt. Chúng ta lại có tiền, cũng không phải làm loại chuyện đùa bốn người này. . . .”

95. Chương 92: Chương 92

96. Chương 92: Hợp Mưu

Chương 92: Hợp mưu

Mục Thiên Dương không thể tưởng được cô có lương tâm như vậy, cười búng yêu vào cái trán bướng của cô một cái, đến gần Thiên Tuyết hơn mới trả lời cô.

Thiên Tuyết nghe xong, nhin không được thở dài: “Mẹ con người ta đã đủ đáng thương , anh còn khi dễ như vậy?”

“Theo như nhu cầu, anh khi dễ cô ấy khi nào? Ở trên người cô ấy anh tốn tiền cũng không phải là số lượng nhỏ.”

“Vậy anh thích cô ấy sao?”

Mục Thiên Dương trầm mặc.

“Anh thích ai? Chị hay là em?”

Mục Thiên Dương vỗ cô một chút, xoay người bước đi. Thiên Tuyết cúi đầu nở nụ cười, không cần nói em cũng biết! Đợi một thời gian, sợ là bất kì ai cũng nhìn ra được. Chỉ hy vọng, cái đương sự kia cũng nhìn ra được!

Trên chiếc xe chạy như bay, Đinh Thái Nghiên nhìn thần sắc Mục Thiên Dương bất động như núi, do dự vài lần đã mở miệng: “Thiên Dương.”

“Ừ?” Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, thần sắc không chút gợn sóng, còn chút ôn nhu.

“Vừa rồi.” Đinh Thái Nghiên cân nhắc một chút, “Anh có cảm thấy, em đối với em mình. Không tốt lắm hay không?”

Mục Thiên Dương cười: “Anh tin tưởng em đã đối với cô rất tốt. Giữa hai em có cái ân oán gì, ngoại nhân sao biết được? Rốt cuộc là em hay là cô ấy, đều không thể nhìn mặt ngoài được? Anh không cần để ý cái nhìn của người khác, mình không thẹn với lương tâm là tốt rồi.”

Đinh Thái Nghiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, vui vẻ gật đầu. Thiên Dương tin tưởng cô, đứng ở bên cô là tốt rồi.

Mục Thiên Dương nhìn phía trước, đáy lòng cười lạnh lùng. Nữ nhân ngu ngốc!

Ô tô cách Đinh gia càng ngày càng gần, khuôn mặt Đinh Thái Nghiên bỗng lộ ra vẻ u sầu. Chuyện kia đã qua lâu như vậy, lúc ấy Mục Thiên Dương còn muốn cô, nhưng lúc sau, vẫn không tỏ vẻ gì.

Ô tô dừng trước cửa biệt thự Đinh gia, Đinh Thái Nghiên mở cửa xuống, dán trên môi Mục Thiên Dương bắt đầu hôn. Trước kia thì được, Mục Thiên Dương dường như tùy ý cô. Nhưng gần nhất, càng ngày càng yêu sạch sẽ, trừ bỏ Uyển Tình, hẳn cư nhiên không muốn đụng tới bất luận kẻ nào. Vì thế, có lẽ vài cái, đẩy cô ra: “Đừng nháo, anh cần phải trở về, đã trễ thế này.”

“Vậy không cần trở về!” Đinh Thái Nghiên làm nũng.

“Ngoan, ngày mai còn phải đi làm.” Mục Thiên Dương chịu đựng khó chịu trong lòng hôn cô một chút, “Mau vào đi, anh cũng trở về nghỉ ngơi.”

“Vậy được rồi.” Đinh Thái Nghiên không tha nói, lại hôn trên mặt hán một cái mới xuống xe.

Thẳng đến khi cô vào cửa, Mục Thiên Dương mới lái xe rời đi. Rời khỏi biệt thự một khoảng cách, lập tức dừng xe lấy khăn tay chà lau miệng mình. Vừa ngày sau, hẳn tức giận ném khăn tay đi: “Đinh Uyển Tình! Em thật sự là làm anh muốn điên rồi!”

Đinh Thái Nghiên cả đêm ngủ không ngon giấc, cơ hồ trắng đêm mất ngủ. Buổi sáng, nghe được động tĩnh ngoài cửa, biết người nhà đều thức dậy. Vừa lúc đói bụng, liền kéo áo ngủ lại đi xuống ăn điểm tâm.

Đinh Chí Cương thấy bộ dáng mệt mỏi này của cô, không đồng ý nhíu nhíu mày. Tiết Lệ Na ngược lại đau lòng hỏi: “Làm sao vậy? Không ngủ tốt, coi ánh mắt con vừa sưng vừa hồng! Mau tới ăn một chút gì, tí nữa đi ngủ một giấc, buổi chiều chúng ta đi thăm mỹ viện.”

Đinh Chí Cương há miệng thở dốc, cuối cùng thở dài, cái gì cũng chưa nói. Ở thăm mỹ viện tiêu nhiều tiền như vậy, ít đi vài lần không được sao? Làm đẹp xong, khẳng định lại muốn đi mua sắm, vừa mời vài người uống trà, cùng người ta so đấu. Hẳn lúc trước bị cái gì, vì sao cùng với Khả Vi ly hôn, vứt bỏ Uyển Tình còn nhỏ như vậy, đón hai mẹ con các cô vào gia môn?

“Ông thở dài tức giận cái gì?” Tiết Lệ Na hỏi, “Công ty lại có chuyện?”

Đinh Thái Nghiên vừa nghe, tay đang uống sữa dừng một chút. Lúc trước nói công ty gần như phá sản, nhiều tiền không thấy tăm hơi như vậy, sẽ không phải nuôi dưỡng con ** nhỏ Đinh Uyển Tình kia đi?

“Không có việc gì.” Đinh Chí Cương cầm tờ báo lên, lười cùng cô nói, miễn lại cãi nhau.

Tiết Lệ Na lười quản hán, hỏi Thái Nghiên: “Con ngày hôm qua không phải đi tham gia tiệc sinh nhật tối của em gái Mục Thiên Dương sao? Mẹ còn nghĩ đến các con sẽ cùng nhau qua đêm đấy, cư nhiên lại trở về.”

Thái Nghiên thở dài, lại không dám nói cho bà biết chuyện cô bị Chu bộ trưởng chơi đùa qua, chỉ có thể không nói lời nào.

Đinh Chí Cương để tờ báo xuống: “Con đến Mục gia ?”

“Đúng vậy!” Thái Nghiên đắc ý cười.

Đinh Chí Cương do dự một chút hỏi: “Vậy con. . . . Con không sao chứ?”

” Con có thể có chuyện gì? Thiên Dương vô cùng tốt với con!” Ông là muốn hỏi Đinh Uyển Tình đi? Hừ! Quả nhiên sau lưng mẹ con cô nuôi dưỡng nhỏ tiện nhân kia.

Đinh Chí Cương đích thật là muốn hỏi Uyển Tình.

Hắn đương nhiên biết Uyển Tình chuyển tới đâu, là hắn ra mặt làm thủ tục đó. Ngay lúc đó nhận được mệnh lệnh của Mục Thiên Dương hắn tới vừa nhanh vừa vội, cũng không cho hắn được nghỉ nhiều. Hắn cũng biết Mục gia tiểu thư tại nơi đó, nhưng nghĩ đến, cô gái đó với Uyển Tình hắn không ở cùng lớp đâu. Để các cô học cùng nhau, chuyện Uyển Tình cùng Mục Thiên Dương sẽ bị đưa ra ngoài ánh sáng làm sao bây giờ? Mục Thiên Dương hẳn là sẽ không làm như vậy. Hơn nữa, nếu Thái Nghiên thật sự thấy Uyển Tình, sớm cùng mẹ cô nháo ngất trời, sao có thể là biểu tình này?

Đinh Chí Cương thở phào nhẹ nhõm một hơi, tùy mẹ con các cô thảo luận, không hề để ý tới. Ăn cơm chiều, hắn phải đi làm. Thái Nghiên nhìn chăm chăm vào bóng dáng của hắn, giống như muốn ăn thịt người.

Tiết Lệ Na kêu lên: “Con làm gì thế? Con đứa nhỏ này, nhìn ba con bằng cái ánh mắt gì?”

Thái Nghiên vừa nghe, lập tức dựa vào đi tới, nói đêm qua chuyện cho bà.

Tiết Lệ Na cả kinh: ” Con là nói ——”

Thái Nghiên gật gật đầu: “Khẳng định là ba! Uyển Tình đêm qua mặc cái váy kia hơn mười vạn, con mới mặc cái một vạn! Nếu không phải ba, cô ta có sao? Còn có cô ta đòi tiền chuyển trường đi? Lão bà kia làm giải phẫu cũng muốn tiền đi? Tất cả tính toán bao nhiêu rồi? Hơn nữa chúng ta không biết, không biết ba mấy năm nay nhét bao nhiêu cho các cô!”

Tiết Lệ Na vỗ bàn: “Lão già này kia!”

Thái Nghiên cả kinh, đột nhiên lo lắng hỏi: “Mẹ nói ba không phải là hối hận, muốn đuổi chúng ta đi, sau đó đón mẹ con kia trở về?”

“Không có khả năng!” Tiết Lệ Na khẳng định nói, “Mẹ tuyệt đối sẽ không để ba con làm như vậy! Hắn muốn cũng không thể!”

“Thế nhưng, nếu hắn biết tôi không phải ——”

“Đừng nói lung tung!” Tiết Lệ Na trách cứ, “Không cần đông muốn tây muốn. Hiện tại con mới là người lớn nhất, con có Mục Thiên Dương, lão nhân kia sao cam lòng vứt bỏ con? Hơn nữa, hắn cho dù muốn đón tiện nhân kia quay về, họ Từ kia của sẽ đáp ứng sao?”

Đinh Thái Nghiên gật gật đầu, rốt cục thở phào nhẹ nhõm một hơi: “Cũng đúng. May mắn đêm qua chuyện chưa lưu lại cho Thiên Dương ấn tượng xấu gì, hẳn quả thực hoàn toàn tin tưởng tôi, đứng ở bên con!”

Tiết Lệ Na cười đắc ý: “Mẹ chỉ biết con gái của mẹ có bản lĩnh, mẹ hoặc hẳn phải xoay quanh con.”

“Thế nhưng mẹ anh ấy giống như không thích con.”

“Con lấy lòng bà ấy nhiều nữa là tốt rồi! Lão nhân gia mà, muốn người khác lấy lòng.” Tiết Lệ Na suy nghĩ một lát, còn nói, “Bất quá cũng không cần quá quan tâm bà ấy! Mục Thiên Dương còn có một người ông nội, lời nói của người ông nội kia mới quan trọng. Nghe nói ở Mục gia, rất nhiều chuyện đều là lão thái gia cùng Mục Thiên Dương làm chủ, cái nữ nhân kia không tính là uy hiếp. Chỉ cần lão thái gia thích con, sẽ không vấn đề gì!”

lịch post thì mình chưa chắc được khi nào ổn định mình sẽ báo sau

97. Chương 92: Hợp Mười

Mục Thiên Dương không thể tưởng được cô có lương tâm như vậy, cười búng yêu vào cái trán bướng của cô một cái, đến gần Thiên Tuyết hơn mới trả lời cô.

Thiên Tuyết nghe xong, nhin không được thở dài: “Mẹ con người ta đã đủ đáng thương, anh còn khi dễ như vậy?”

“Theo như nhu cầu, anh khi dễ cô ấy khi nào? Ở trên người cô ấy anh tốn tiền cũng không phải là số lượng nhỏ.”

“Vậy anh thích cô ấy sao?”

Mục Thiên Dương trầm mặc.

“Anh thích ai? Chị hay là em?”

Mục Thiên Dương vỗ cô một chút, xoay người bước đi. Thiên Tuyết cúi đầu nở nụ cười, không cần nói em cũng biết! Đợi một thời gian, sợ là bất kì ai cũng nhìn ra được. Chỉ hy vọng, cái đương sự kia cũng nhìn ra được!

Trên chiếc xe chạy như bay, Đinh Thái Nghiên nhìn thần sắc Mục Thiên Dương bất động như núi, do dự vài lần đã mở miệng: “Thiên Dương.”

“Ừ?” Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, thần sắc không chút gợn sóng, còn chút ôn nhu.

“Vừa rồi.” Đinh Thái Nghiên cân nhắc một chút, “Anh có cảm thấy, em đối với em mình. Không tốt lắm hay không?”

Mục Thiên Dương cười: “Anh tin tưởng em đã đối với cô rất tốt. Giữa hai em có cái ân oán gì, ngoại nhân sao biết được? Rốt cuộc là em hay là cô ấy, đều không thể nhìn mặt ngoài được? Anh không cần để ý cái nhìn của người khác, mình không thẹn với lương tâm là tốt rồi.”

Đinh Thái Nghiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, vui vẻ gật đầu. Thiên Dương tin tưởng cô, đứng ở bên cô là tốt rồi.

Mục Thiên Dương nhìn phía trước, đáy lòng cười lạnh lùng. Nữ nhân ngu ngốc!

Ô tô cách Đinh gia càng ngày càng gần, khuôn mặt Đinh Thái Nghiên bỗng lộ ra vẻ u sầu. Chuyện kia đã qua lâu như vậy, lúc ấy Mục Thiên Dương còn muốn cô, nhưng lúc sau, vẫn không tỏ vẻ gì.

Ô tô dừng trước cửa biệt thự Đinh gia, Đinh Thái Nghiên bỏ nhào tới, dán trên môi Mục Thiên Dương bắt đầu hôn. Trước kia thì được, Mục Thiên Dương dường như tùy ý cô. Nhưng gần nhất, càng ngày càng yêu sạch sẽ, trừ bỏ Uyển Tình, hẳn cư nhiên không muốn đụng tới bất luận kẻ nào. Vì thế, có lẽ vài cái, đây cô ra: “Đừng nháo, anh cần phải trở về, đã trễ thế này.”

“Vậy không cản trở về!” Đinh Thái Nghiên làm nũng.

“Ngoan, ngày mai còn phải đi làm.” Mục Thiên Dương chịu đựng khó chịu trong lòng hôn cô một chút, “Mau vào đi, anh cũng trở về nghỉ ngơi.”

“Vậy được rồi.” Đinh Thái Nghiên không tha nói, lại hôn trên mặt hấn một cái mới xuống xe.

Thẳng đến khi cô vào cửa, Mục Thiên Dương mới lái xe rời đi. Rời khỏi biệt thự một khoảng cách, lập tức dừng xe lấy khăn tay chà lau miệng mình. Nửa ngày sau, hấn tức giận ném khăn tay đi: “Đinh Uyển Tình! Em thật sự là làm anh muốn điên rồi!”

Đinh Thái Nghiên cả đêm ngủ không ngon giấc, cơ hồ trắng đêm mất ngủ. Buổi sáng, nghe được động tĩnh ngoài cửa, biết người nhà đều thức dậy. Vừa lúc đói bụng, liền kéo áo ngủ lại đi xuống ăn điểm tâm.

Đinh Chí Cương thấy bộ dáng mệt mỏi này của cô, không đồng ý nhú nhú mày. Tiết Lệ Na ngược lại đau lòng hỏi: “Làm sao vậy? Không ngủ tốt, coi ánh mắt con vừa sưng vừa hồng! Mau tới ăn một chút gì, tí nữa đi ngủ một giấc, buổi chiều chúng ta đi thăm mỹ viện.”

Đinh Chí Cương há miệng thở dốc, cuối cùng thở dài, cái gì cũng chưa nói. Ở thăm mỹ viện tiêu nhiều tiền như vậy, ít đi vài lần không được sao? Làm đẹp xong, khẳng định lại muốn đi mua sắm, vừa mời vài người uống trà, cùng người ta so đấu. Hẳn lúc trước bị cái gì, vì sao cùng với Khả Vi ly hôn, vứt bỏ Uyển Tình còn nhỏ như vậy, đón hai mẹ con các cô vào gia môn?

“Ông thở dài tức giận cái gì?” Tiết Lệ Na hỏi, “Công ty lại có chuyện?”

Đinh Thái Nghiên vừa nghe, tay đang uống sữa dừng một chút. Lúc trước nói công ty gần như phá sản, nhiều tiền không thấy tăm hơi như vậy, sẽ không phải nuôi dưỡng con ** nhỏ Đinh Uyển Tình kia đi?

“Không có việc gì.” Đinh Chí Cương cầm tờ báo lên, lười cùng cô nói, miễn lại cãi nhau.

Tiết Lệ Na lười quản hần, hỏi Thái Nghiên: “Con ngày hôm qua không phải đi tham gia tiệc sinh nhật tối của em gái Mục Thiên Dương sao? Mẹ còn nghĩ đến các con sẽ cùng nhau qua đêm đấy, cứ nhiên lại trở về.”

Thái Nghiên thở dài, lại không dám nói cho bà biết chuyện cô bị Chu bộ trưởng chơi đùa qua, chỉ có thể không nói lời nào.

Đinh Chí Cương để tờ báo xuống: “Con đến Mục gia ?”

“Đúng vậy!” Thái Nghiên đắc ý cười.

Đinh Chí Cương do dự một chút hỏi: “Vậy con. . . . Con không sao chứ?”

” Con có thể có chuyện gì? Thiên Dương vô cùng tốt với con!” Ông là muốn hỏi Đinh Uyển Tình đi? Hừ! Quả nhiên sau lưng mẹ con cô nuôi dưỡng nhỏ tiện nhân kia.

Đinh Chí Cương đích thật là muốn hỏi Uyển Tình.

Hắn đương nhiên biết Uyển Tình chuyển tới đâu, là hần ra mặt làm thủ tục đó. Ngay lúc đó nhận được mệnh lệnh của Mục Thiên Dương hần tới vừa nhanh vừa vội, cũng không cho hần được nghĩ nhiều. Hần cũng biết Mục gia tiểu thư tại nơi đó, nhưng nghĩ đến, cô gái đó với Uyển Tình hần không ở cùng lớp đâu. Để các cô học cùng nhau, chuyện Uyển Tình cùng Mục Thiên Dương sẽ bị đưa ra ngoài ánh sáng làm sao bây giờ? Mục Thiên Dương hần là sẽ không làm như vậy. Hơn nữa, nếu Thái Nghiên thật sự thấy Uyển Tình, sớm cùng mẹ cô nháo ngất trời, sao có thể là biểu tình này?

Đinh Chí Cương thở phào nhẹ nhõm một hơi, tùy mẹ con các cô thảo luận, không hề để ý tới. Ăn cơm chiều, hần phải đi làm. Thái Nghiên nhìn chăm chăm vào bóng dáng của hần, giống như muốn ăn thịt người.

Tiết Lệ Na kêu lên: “Con làm gì thế? Con đưa nhỏ này, nhìn ba con bằng cái ánh mắt gì?”

Thái Nghiên vừa nghe, lập tức dựa vào đi tới, nói đêm qua chuyện cho bà.

Tiết Lệ Na cả kinh: ” Con là nói ——”

Thái Nghiên gật gật đầu: “Khẳng định là ba! Uyển Tình đêm qua mặc cái váy kia hơn mười vạn, con mới mặc cái một vạn! Nếu không phải ba, cô ta có sao? Còn có cô ta đòi tiền chuyển trường đi? Lão bà kia làm giải phẫu cũng muốn tiền đi? Tất cả tính toán bao nhiêu rồi? Hơn nữa chúng ta không biết, không biết ba mấy năm nay nhét bao nhiêu cho các cô!”

Tiết Lệ Na vỗ bàn: “Lão già này kia!”

Thái Nghiên cả kinh, đột nhiên lo lắng hỏi: “Mẹ nói ba không phải là hối hận, muốn đuổi chúng ta đi, sau đó đón mẹ con kia trở về?”

“Không có khả năng!” Tiết Lệ Na khẳng định nói, “Mẹ tuyệt đối sẽ không để ba con làm như vậy! Hần muốn cũng không thể!”

“Thế nhưng, nếu hần biết tôi không phải ——”

“Đừng nói lung tung!” Tiết Lệ Na trách cứ, “Không cần đông muốn tây muốn. Hiện tại con mới là người lớn nhất, con có Mục Thiên Dương, lão nhân kia sao cam lòng vứt bỏ con? Hơn nữa, hẳn cho dù muốn đón tiện nhân kia quay về, họ Từ kia của sẽ đáp ứng sao?”

Đinh Thái Nghiên gật gật đầu, rót cục thỏ phào nhẹ nhõm một hơi: “Cũng đúng. May mắn đêm qua chuyện chưa lưu lại cho Thiên Dương ấn tượng xấu gì, hẳn quả thực hoàn toàn tin tưởng tôi, đứng ở bên con!”

Tiết Lệ Na cười đắc ý: “Mẹ chỉ biết con gái của mẹ có bản lĩnh, mê hoặc hẳn phải xoay quanh con.”

“Thế nhưng mẹ anh ấy giống như không thích con.”

“Con lấy lòng bà ấy nhiều nữa là tốt rồi! Lão nhân gia mà, muốn người khác lấy lòng.” Tiết Lệ Na suy nghĩ một lát, còn nói, “Bất quá cũng không cần quá quan tâm bà ấy! Mục Thiên Dương còn có một người ông nội, lời nói của người ông nội kia mới quan trọng. Nghe nói ở Mục gia, rất nhiều chuyện đều là lão thái gia cùng Mục Thiên Dương làm chủ, cái nữ nhân kia không tính là uy hiếp. Chỉ cần lão thái gia thích con, sẽ không vấn đề gì!”

98. Chương 93: Chương 93

99. Chương 93: Uyển Tình, Em Trở Về Cho Anh!

Chương 93: Uyển Tình, con trở về cho mẹ!

“Nhưng lão thái gia sẽ thích con sao? Ngày hôm qua giống như ông ấy không ở có đấy, con không thấy ông.”

Tiết Lệ Na định liệu trước vỗ vỗ tay cô: “Mục lão thái gia thích tranh chữ cổ, bắt đầu từ ngày mai, con tìm hiểu tri thức ở phương diện này là tốt lắm rồi, đăng kí vài khóa học, đến cửa hàng đồ cổ, bán đấu giá nhìn xem. Nhìn thấy các cụ, liền tán gẫu này đó, khẳng định có tác dụng như so sánh trực tiếp với chính phẩm! Đồ vật có tiền đều có thể mua, nhưng cái khó phải chính là tìm một người có thể nói chuyện phiếm!”

Đinh Thái Nghiên thụ giáo gật đầu: “Con đây cũng hỏi thăm mẹ Mục Thiên Dương thích cái gì, bắt đầu từ nơi này.”

Tiết Lệ Na lắc đầu: “Cái nữ nhân kia đầy đầu óc quan niệm đều là dòng dõi, trừ phi ba con lên mấy bậc thang, bằng không có chút khó khăn.”

“Vậy quên đi, con trước thu phục lão gia tử!”

“Đúng! Dù sao ở nhà bà ta nói chuyện không có trọng lượng gì, chờ lão thái gia cùng Mục Thiên Dương đều đồng ý, bà ta muốn phản đối cũng phản đối không được.” Tiết Lệ Na bưng cháo lên uống một ngụm, không ăn uống gì mà để xuống, “Họ Từ còn ở đó sao?”

“Dạ ở đó! Đó là phòng ở khi ly hôn ba ba cho bà, bà ta muốn lưu lại cho Uyển Tình làm đồ cưới, bệnh thành như vậy đều luyến tiếc bán!”

Tiết Lệ Na lông mày nhíu chặt, có chút dăm chiêu.

Thái Nghiên nghĩ bà sẽ không vô duyên vô cớ hỏi lên, vội hỏi: “Mẹ có tính toán gì không?”

“Ta nghĩ đến muốn đi, cô không phải loại người như vậy. Cách đây ba năm bị ba con phụ lòng, bà ta thà tự hại mình, nhưng tuyệt đối không có tìm ba con! Cái loại tính cách này của bà ta, phỏng chừng tình nguyện chết cũng sẽ không cầu ba con hỗ trợ! Mẹ nghĩ, ba con có phải hay không vụng trộm mà cho Uyển Tình tiền, mà bà ta không biết?”

Thái Nghiên nghĩ nửa ngày, lắc lắc đầu: “Con cảm thấy không có khả năng đâu? Chuyện lớn như vậy, nhiều tiền như vậy, Đinh Uyển Tình sao giấu diếm được?”

“Không được! Mẹ phải đi tìm bà ta! Nếu bà ta biết, liền cùng bà ta đàm phán tốt một chút. Nếu bà ta không biết thì cho bà ta biết.” Tiết Lệ Na cười đắc ý, “Nếu là như vậy, bà ta phỏng chừng sẽ tức chết đó?”

Thải Nghiên cảm thấy có lý, cùng bà ăn nhịp với nhau. Buổi chiều sau khi tỉnh ngủ, liền bà cùng đi tìm Từ Khả Vi.

Từ Khả Vi nghe thấy chuông cửa vang lên, còn tưởng rằng là Uyển Tình trở lại. Thầm nghĩ đứa nhỏ này như thế nào không tự mình mở cửa, chẳng lẽ trên đường trở về thuận đường mua đồ ăn?

Tối hôm qua Uyển Tình gọi điện thoại trở về, nói là chơi đùa quá muộn không có xe buýt về nhà, đành phải ở lại nhà Tiểu Tuyết. Bà tuy rằng lo lắng, nhưng là không thể quản chặt quá, liền đồng ý.

Mở cửa ra, lại không nghĩ rằng sẽ thấy hai người cô đời này nhất không muốn nhìn thấy nhất! Từ Khả Vi lập tức đóng cửa, Tiết Lệ Na cùng Đinh Thải Nghiên đồng thời đưa tay, đẩy cánh cửa ra, tự tiện đi vào.

Hai người không mời mà đến, Từ Khả Vi rất không cao hứng: “Các người tới làm cái gì? Nơi này không chào đón các người!”

“Bà nghĩ rằng tôi muốn đến?” Tiết Lệ Na đặt mông ngồi trên sô pha đã cũ, “Không thể tưởng được bà không biết xấu hổ như vậy! Điều lý hôn rồi còn đi trêu chọc lão nhân!”

“Bà nói cái gì?” Từ Khả Vi giận dữ, “Bà không cần ngậm máu phun người! Tôi Từ Khả Vi đời này tình nguyện đói chết, bệnh chết, cũng sẽ không lại cùng hần có quan hệ gì!”

“Hừ, nói thật dễ nghe.” Thải Nghiên cười lạnh một tiếng, “Bà không phải nhiễm trùng đường tiểu sắp chết sao? Nếu không có ba ba cho bà tiền ra thuật, bà sao có thể đứng đây? Đã sớm tiến vào trong nhà xác rồi?”

“Cô.” Từ Khả Vi suýt nữa không bình tĩnh được. Điểm này, bà thật ra là chột dạ. Vừa mới rồi tức giận, nói quá nhanh, cứ nhiên quên điểm này. Tuy rằng là Uyển Tình gạt bà đi tìm Đinh Chí Cương, nhưng rất cuộc là bởi vì bà.

“Chút tiền kia cho dù tôi tìm Đinh gia mượn các người!” Từ Khả Vi nói, “Tôi nhất định sẽ trả lại các người!”

“Vậy bây giờ bà trả đi!” Tiết Lệ Na vươn tay.

“Bà.” Từ Khả Vi tức giận đến xương sườn sinh đau, “Bà không biết là các người khinh người quá đáng sao?”

“Vậy Bà muốn quyền rũ chồng tôi nói như thế nào?”

Từ Khả Vi cười lạnh: “Rốt cuộc là ai quyền rũ chồng của ai?”

“Bà.” Tiết Lệ Na đằng mà đứng lên, “Tôi cùng hần quen biết trước đây!”

“Tôi cũng không phá hư chuyện của các người! Tôi cùng hần là quang minh chính đại cùng một chỗ! Là bà mang theo một đứa nhỏ không biết là ai tới, cứng ngắc muốn nói là cùng hần ở đọc sách của thời điểm sinh hạ của! Bà.” Từ Khả Vi nói đến chỗ này, đã không có biện pháp nói thêm gì đi nữa.

“Chuyện kia cũng là tôi trước đây!” Tiết Lệ Na rống to.

“Mẹ.” Thải Nghiên giữ chặt cô, “Người đừng sinh khí, đừng quên chuyện chính.”

Tiết Lệ Na gật đầu, chỉ vào Từ Khả Vi: “Tôi hôm nay là tới cảnh cáo bà! Về sau không cần lại đi tìm Chí Cương, mơ tưởng từ trên người hần lấy được một phần tiền! Còn có, lập tức chuyển trường học con gái bà lại đi! Mơ tưởng cầm tiền của Đinh gia tại trường học cố làm ra vẻ!”

“Cái trường học gì?” Từ Khả Vi có chút không rõ hỏi.

“Bà không biết?” Tiết Lệ Na không tin, “Con gái bà hiện tại ở học viện quý tộc đọc sách, bà không biết? !”

Từ Khả Vi giống như trải qua sấm sét giữa trời quang, ấp úng nói: “Tôi không biết. Sao có thể? Uyển Tình.” Uyển Tình sao có thể lừa cô!

“Tôi mặc kệ bà có biết hay không! Tóm lại, bà nhanh chuyển cô đi! Tôi sẽ không cho hai người các người tiêu tiền của Đình gia!”

Từ Khả Vi ấn thất lưng, đột nhiên trượt nằm trên mặt đất, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Mẹ!” Thái Nghiên sợ tới mức nhảy dựng lên, “Bà ta. Bà ta sẽ không tức chết chứ?”

“Tức chết, xứng đáng!” Tiết Lệ Na âm độc nói, nắm tay cô ra ngoài.

Từ Khả Vi trên mặt đất nằm trong chốc lát, gian nan đứng lên, tìm được thuốc của mình nuốt vào.

Không thể nôn nóng. Không thể nôn nóng.

Bình tĩnh.

Cô an ủi mình, rốt cục bình phục lại, thương tâm chảy xuống hai hàng lệ, cầm điện thoại lên, ấn số điện thoại của Uyển Tình: “Uyển Tình.”

“Mẹ!” Uyển Tình khẽ gọi một tiếng, “Làm sao vậy?”

“Con chạy nhanh trở về cho mẹ!” Từ Khả Vi nói xong, phanh - cúp điện thoại.

Uyển Tình không biết sao lại thế này, nhưng nghe âm thanh của mẹ có chút phẫn nộ. Mẹ sẽ không. Uyển Tình trừng lớn hai mắt, mẹ sẽ không biết chuyện mình cùng Mục Thiên Dương chứ?

Cô hoang mang rối loạn vội vội mà đứng lên, lên lầu thay quần áo mình mặc từ trong nhà ngày hôm qua tới, đi nhanh đến ga ra. Bà Trương ở phía sau la lên: “Tiểu thư, cô đi đâu đó?”

Uyển Tình không để ý đến bà, đi vào ga ra, hô to: “A Thành! Anh ở nơi nào?”

A Thành từ phòng kho đi tới, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, cô.”

“A Thành!” Uyển Tình bỏ nhào tới, bắt lấy hai tay hắn, kéo hắn đến bên cạnh xe, “Mau! Đưa tôi về nhà!”

“Tiểu thư!” A Thành sợ hãi kêu lên, vội vàng tránh khỏi tay cô. Trời! Cô sao có thể kéo mình? Nếu như bị tổng giám đốc đã biết. Hắn một cái giật mình, không dám tưởng tượng.

“Tôi phải về nhà!” Uyển Tình rống to, “Mẹ tôi.”

“Cô đừng vội.” A Thành nói, “Cô nói cho tổng giám đốc chưa?”

“Tôi không thời gian!”

Cô cũng muốn chờ Mục Thiên Dương trở về! Cô vốn ngay tại đây chờ Mục Thiên Dương trở về! Mục Thiên Dương ngày hôm qua giày vò cô cả đêm, tuy rằng thật lâu, nhưng động tác coi như mềm nhẹ. Nghĩ đến, tâm tình hắn hẳn là không xấu. Cô là tính toán ngoan ngoãn chờ hắn trở về, nếu sáu giờ đồng hồ hắn còn không trở về, cô liền gọi điện thoại cho hắn!

100. Chương 93: Uyển Tình, Con Trở Về Cho Mẹ!

“Nhưng lão thái gia sẽ thích con sao? Ngày hôm qua giống như ông ấy không ở có đấy, con không thấy ông?”

Tiết Lệ Na định liệu trước vỗ vỗ tay cô: “Mục lão thái gia thích tranh chữ cổ, bắt đầu từ ngày mai, con tìm hiểu tri thức ở phương diện này là tốt lắm rồi, đăng kí vài khóa học, đến cửa hàng đồ cổ, bán đấu giá nhìn xem. Nhìn thấy các cụ, liền tán gẫu này đó, khẳng định có tác dụng như so sánh trực tiếp với chính phẩm! Đồ vật có tiền đều có thể mua, nhưng cái khó phải chính là tìm một người có thể nói chuyện phiếm!”

Đình Thái Nghiên thụ giáo gật đầu: “Con đây cũng hỏi thăm mẹ Mục Thiên Dương thích cái gì, bắt đầu từ nơi này.”

Tiết Lệ Na lắc đầu: “Cái nữ nhân kia đầy đầu óc quan niệm đều là dòng dõi, trừ phi ba con lên mấy bậc thang, bằng không có chút khó khăn.”

“Vậy quên đi, con trước thu phục lão gia tử!”

“Đúng! Dù sao ở nhà bà ta nói chuyện không có trọng lượng gì, chờ lão thái gia cùng Mục Thiên Dương đều đồng ý, bà ta muốn phản đối cũng phản đối không được.” Tiết Lệ Na bưng cháo lên uống một ngụm, không ăn uống gì mà để xuống, “Họ Từ còn ở đó sao?”

“Dạ ở đó! Đó là phòng ở khi ly hôn ba ba cho bà, bà ta muốn lưu lại cho Uyển Tình làm đồ cưới, bệnh thành như vậy đều luyến tiếc bán!”

Tiết Lệ Na lông mày nhíu chặt, có chút dăm chiêu.

Thải Nghiên nghĩ bà sẽ không vô duyên vô cớ hỏi lên, vội hỏi: “Mẹ có tính toán gì không?”

“Ta nghĩ đến muốn đi, cô không phải loại người như vậy. Cách đây ba năm bị ba con phụ lòng, bà ta thà tự hại mình, nhưng tuyệt đối không có tìm ba con! Cái loại tính cách này của bà ta, phỏng chừng tình nguyện chết cũng sẽ không cầu ba con hỗ trợ! Mẹ nghĩ, ba con có phải hay không vụng trộm mà cho Uyển Tình tiền, mà bà ta không biết?”

Thải Nghiên nghĩ nửa ngày, lắc đầu: “Con cảm thấy không có khả năng đâu? Chuyện lớn như vậy, nhiều tiền như vậy, Đinh Uyển Tình sao giấu diếm được?”

“Không được! Mẹ phải đi tìm bà ta! Nếu bà ta biết, liền cùng bà ta đàm phán tốt một chút. Nếu bà ta không biết thì cho bà ta biết.” Tiết Lệ Na cười đắc ý, “Nếu là như vậy, bà ta phỏng chừng sẽ tức chết đó?”

Thải Nghiên cảm thấy có lý, cùng bà ăn nhịp với nhau. Buổi chiều sau khi tỉnh ngủ, liền bà cùng đi tìm Từ Khả Vi.

Từ Khả Vi nghe thấy chuông cửa vang lên, còn tưởng rằng là Uyển Tình trở lại. Thăm nghĩ đứa nhỏ này như thế nào không tự mình mở cửa, chẳng lẽ trên đường trở về thuận đường mua đồ ăn?

Tối hôm qua Uyển Tình gọi điện thoại trở về, nói là chơi đùa quá muộn không có xe buýt về nhà, đành phải ở lại nhà Tiểu Tuyết. Bà tuy rằng lo lắng, nhưng là không thể quản chặt quá, liền đồng ý.

Mở cửa ra, lại không nghĩ rằng sẽ thấy hai người cô đời này nhất không muốn nhìn thấy nhất! Từ Khả Vi lập tức đóng cửa, Tiết Lệ Na cùng Đinh Thải Nghiên đồng thời đưa tay, đẩy cánh cửa ra, tự tiện đi vào.

Hai người không mời mà đến, Từ Khả Vi rất không cao hứng: “Các người tới làm cái gì? Nơi này không chào đón các người!”

“Bà nghĩ rằng tôi muốn đến?” Tiết Lệ Na đặt mông ngồi trên sofa đã cũ, “Không thể tưởng được bà không biết xấu hổ như vậy! Đều ly hôn rồi còn đi trêu chọc lão nhân!”

“Bà nói cái gì?” Từ Khả Vi giận dữ, “Bà không cần ngậm máu phun người! Tôi Từ Khả Vi đời này tình nguyện đối chết, bệnh chết, cũng sẽ không lại cùng hẳn có quan hệ gì!”

“Hừ, nói thật dễ nghe.” Thải Nghiên cười lạnh một tiếng, “Bà không phải nhiễm trùng đường tiểu sắp chết sao? Nếu không có ba ba cho bà tiền ra thuật, bà sao có thể đứng đây? Đã sớm tiến vào trong nhà xác rồi?”

“Cô.” Từ Khả Vi suýt nữa không bình tĩnh được. Điểm này, bà thật ra là chột dạ. Vừa mới rồi tức giận, nói quá nhanh, cứ nhiên quên điểm này. Tuy rằng là Uyển Tình gạt bà đi tìm Đinh Chí Cương, nhưng rất cuộc là bởi vì bà.

“Chút tiền kia cho dù tôi tìm Đinh gia mượn các người!” Từ Khả Vi nói, “Tôi nhất định sẽ trả lại các người!”

“Vậy bây giờ bà trả đi!” Tiết Lệ Na vươn tay.

“Bà.” Từ Khả Vi tức giận đến xương sườn sinh đau, “Bà không biết là các người khinh người quá đáng sao?”

“Vậy Bà muốn quyền rũ chồng tôi nói như thế nào?”

Từ Khả Vi cười lạnh: “Rốt cuộc là ai quyến rũ chồng của ai?”

“Bà.” Tiết Lệ Na đằng mà đứng lên, “Tôi cùng hần quen biết trước đây!”

“Tôi cũng không phá hư chuyện của các người! Tôi cùng hần là quang minh chính đại cùng một chỗ! Là bà mang theo một đứa nhỏ không biết là ai tới, cứng ngắc muốn nói là cùng hần ở đọc sách của thời điểm sinh hạ của! Bà.” Từ Khả Vi nói đến chỗ này, đã không có biện pháp nói thêm gì đi nữa.

“Chuyện kia cũng là tôi trước đây!” Tiết Lệ Na rống to.

“Mẹ.” Thái Nghiên giữ chặt cô, “Người đừng sinh khí, đừng quên chuyện chính.”

Tiết Lệ Na gật đầu, chỉ vào Từ Khả Vi: “Tôi hôm nay là tới cảnh cáo bà! Về sau không cần lại đi tìm Chí Cương, mơ tưởng từ trên người hần lấy được một phân tiền! Còn có, lập tức chuyển trường học con gái bà lại đi! Mơ tưởng cầm tiền của Đình gia tại trường học cố làm ra vẻ!”

“Cái trường học gì?” Từ Khả Vi có chút không rõ hỏi.

“Bà không biết?” Tiết Lệ Na không tin, “Con gái bà hiện tại ở học viện quý tộc đọc sách, bà không biết? !”

Từ Khả Vi giống như trải qua sấm sét giữa trời quang, ấp úng nói: “Tôi không biết. Sao có thể? Uyển Tình.” Uyển Tình sao có thể lừa cô!

“Tôi mặc kệ bà có biết hay không! Tóm lại, bà nhanh chuyển cô đi! Tôi sẽ không cho hai người các người tiêu tiền của Đình gia!”

Từ Khả Vi ấn thất lưng, đột nhiên trượt nằm trên mặt đất, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Mẹ!” Thái Nghiên sợ tới mức nhảy dựng lên, “Bà ta. Bà ta sẽ không tức chết chứ?”

“Tức chết, xứng đáng!” Tiết Lệ Na âm độc nói, nắm tay cô ra ngoài.

Từ Khả Vi trên mặt đất nằm trong chốc lát, gian nan đứng lên, tìm được thuốc của mình nuốt vào.

Không thể nôn nóng. Không thể nôn nóng.

Bình tĩnh.

Cô an ủi mình, rốt cục bình phục lại, thương tâm chảy xuống hai hàng lệ, cầm điện thoại lên, ấn số điện thoại của Uyển Tình: “Uyển Tình.”

“Mẹ!” Uyển Tình khẽ gọi một tiếng, “Làm sao vậy?”

“Con chạy nhanh trở về cho mẹ!” Từ Khả Vi nói xong, phanh - cúp điện thoại.

Uyển Tình không biết sao lại thế này, nhưng nghe âm thanh của mẹ có chút phẫn nộ. Mẹ sẽ không. Uyển Tình trừng lớn hai mắt, mẹ sẽ không biết chuyện mình cùng Mục Thiên Dương chứ?

Cô hoang mang rối loạn vội vội mà đứng lên, lên lầu thay quần áo mình mặc từ trong nhà ngày hôm qua tới, đi nhanh đến ga ra. Bà Trương ở phía sau la lên: “Tiểu thư, cô đi đâu đó?”

Uyển Tình không để ý đến bà, đi vào ga ra, hô to: “A Thành! Anh ở nơi nào?”

A Thành từ phòng kho đi tới, nghi hoặc hỏi: “Tiểu thư, cô.”

“A Thành!” Uyển Tình bỏ nhào tới, bắt lấy hai tay hần, kéo hần đến bên cạnh xe, “Mau! Đưa tôi về nhà!”

“Tiểu thư!” A Thành sợ hãi kêu lên, vội vàng tránh khỏi tay cô. Trời! Cô sao có thể kéo mình? Nếu như bị tổng giám đốc đã biết. Hần một cái giết mình, không dám tưởng tượng.

“Tôi phải về nhà!” Uyển Tình rống to, “Mẹ tôi.”

“Cô đừng vội!” A Thành nói, “Cô nói cho tổng giám đốc chưa?”

“Tôi không thời gian!”

Cô cũng muốn chờ Mục Thiên Dương trở về! Cô vốn ngay tại đây chờ Mục Thiên Dương trở về! Mục Thiên Dương ngày hôm qua giày vò cô cả đêm, tuy rằng thật lâu, nhưng động tác coi như mềm nhẹ. Nghĩ đến,

tâm tình hần hẩn là không xấu. Cô là tính toán ngoan ngoãn chờ hần trở về, nếu sáu giờ đồng hồ hần còn không trở về, cô liền gọi điện thoại cho hần!

101. Chương 94: Chương 94

102. Chương 94: Cút

Chương 94: Cút

Cô phải về nhà a.

Thế nhưng, hiện tại không còn kịp rồi. Ai biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì, mẹ đã biết cái gì?

A Thành nào dám một mình đưa cô đi, lấy điện thoại ra gọi cho Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc, tiểu thư cô ấy. Cô ấy muốn về nhà.”

“Cô ấy làm sao vậy?”

“Cô đang khóc.”

Mục Thiên Dương híp mắt lại, để công việc trong tay xuống: “Đã có chuyện gì?”

“Không rõ lắm.” A Thành sợ nói, “Vừa mới tiểu thư đột nhiên đến ga ra, ầm ĩ muốn ta đưa cô về nhà, tôi.”

“Đưa điện thoại cho cô ấy.”

“Vâng!” A Thành lập tức cầm điện thoại nhét vào trong tay Uyển Tình, “Là tổng giám đốc.”

Uyển Tình khóc nghe điện thoại: “Alô.”

“Phải về nhà?”

“Ừ. Thiên Dương, cầu anh cho tôi trở về đi. Ô ô.”

“Chờ anh trở lại.”

“Tôi không.” Uyển Tình khóc rống, “Tôi muốn lập tức trở về!”

“Vì sao? Một khắc cũng không thể chờ?”

“Mẹ gọi điện thoại cho tôi. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì.” Uyển Tình dứt quãng nói, “Nhưng bà ấy giống như rất tức giận.”

Mục Thiên Dương bực bội kéo kéo cà-vạt: “Đừng khóc! Trở về đi, có việc gọi điện thoại cho anh!”

“Cám ơn, cám ơn.”

“Nhớ kỹ!” Mục Thiên Dương lại dặn, “Có việc gọi điện thoại cho anh! Anh là Mục Thiên Dương, không có chuyện gì anh không giải quyết được.”

Uyển Tình sưng sốt một chút, đáy lòng quỹ dị lướt qua một loại cảm giác kêu là an tâm, giống như thật chuyện có hần chuyện gì đều không có. Nhưng tiếp theo cô nghĩ đến, chính là có hần. Mới có chuyện.

Uyển Tình vọt vào nhà, thấy Từ Khả Vi lẳng lặng mà ngồi trên sô pha, bỗng đứng dừng lại cước bộ. Không biết đã xảy ra chuyện gì, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước qua.

“Quỳ xuống!” Từ Khả Vi đột nhiên lên tiếng.

Uyển Tình sưng sốt một chút, lập tức quỳ xuống.

Lúc này, hốc mắt Từ Khả Vi hơi ươn ướt, lại vội vàng nói: “Đừng quỳ!”

Uyển Tình đầu gối cong một nửa, nghe bà nói như vậy, liền đứng lên ngồi vào bên người bà: “Mẹ, làm sao vậy? Con làm sai cái gì?”

Từ Khả Vi nhìn cô, trong lúc nhất thời khóc rống lên, không kèm chế được.

“Mẹ, người đừng làm ta sợ!”

Từ Khả Vi lắc đầu: “Uyển Tình. Là mẹ xin lỗi con.”

“Mẹ.” Uyển Tình đột nhiên ở trước mặt cô quỳ xuống, “Mẹ, là lỗi của Uyển Tình! Người không cần như vậy.”

Từ Khả Vi kéo cô lên, đau lòng vuốt ve tóc cô: “Con không phải rất thích ba con sao?”

“Cái gì?”

“Bằng không con vì sao thường xuyên đi tìm hấn? Để hấn mua quần áo, mua di động cho con. Lại còn cho chuyển trường nữa!”

“Cái này.” Uyển Tình sửng sốt, “Mẹ sao biết con chuyển trường? Bởi vì con chuyển trường nên mẹ tức giận?”

Đáy lòng cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, không phải chuyện cô cùng Mục Thiên Dương là tốt rồi. Nghĩ nghĩ, hấn là Đĩnh Thái Nghiên! Mẹ con kia e sợ thiên hạ bất loạn, chỉ muốn thấy mẹ con cô không được an bình!

“Mẹ và con nói qua bao nhiêu thứ, không cần lại đi tìm hấn! Không cần lại đi tìm hấn! Nhưng con vẫn không vâng lời, mẹ sao có thể không tức giận? Bất quá suy nghĩ một chút, cũng là mẹ xin lỗi con. Là mẹ không có bản lĩnh, để con mất đi tình thương của cha.”

“Mẹ!” Uyển Tình ôm lấy cô, “Người không thích, con lập tức quay lại! Cùng lắm thì không đi học nữa!”

“Nói gốc cái gì đó!” Từ Khả Vi thấp giọng khiển trách.

“Mẹ.” Uyển Tình khóc rống, “Con không có thích hấn! Con hận hấn! So với mẹ càng hận hấn hơn! Cần phải như vậy, hấn mới cho người tiền giải phẫu, con. Mẹ! Đại học con sẽ không nghe an bài của hấn, con nhất định hảo hảo đọc sách, làm cho người vẽ vang, sớm hay muộn cũng có một ngày lấy lại mặt mũi... không bị hấn sắp xếp nữa, chịu mẹ con Tiết Lệ Na khi dễ! Mẹ.”

Khi Uyển Tình nghĩ vậy đều là nói dối, khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Ông trời vì sao đối xử với cô như vậy? Vì sao.

Từ Khả Vi khó chịu hít thở mấy hơi, khàn giọng nói: “Không có việc gì, chỉ cần con hạnh phúc là tốt rồi. Chúng ta không tranh cùng bọn họ.”

Uyển Tình gạt đầu, nước mắt một viên lại một viên rơi xuống quần, chỉ chốc lát sau quần liền ướt nhẹp.

Hai mẹ con ôm nhau khóc thật lâu, Từ Khả Vi đột nhiên nói: “Chúng ta đi tìm hấn!”

“Cái gì?” Uyển Tình cả kinh.

“Mẹ muốn tìm hấn nói rõ ràng!” Từ Khả Vi nhìn thời gian, đã trễ, phỏng chừng đi đến công ty tìm không thấy người, đã nói, “Con gọi điện thoại cho hấn, mời đến một địa phương gặp mặt!”

Đĩnh Chí Cương đi vào nhà ăn, thật nhanh tìm kiếm bóng dáng của Từ Khả Vi cùng Uyển Tình. Vợ trước cùng con gái mời hấn gặp mặt, nói thật, trong lòng hấn tràn đầy chờ mong, nhưng lại vạn phần không yên.

Gần đây, càng ngày càng hoài niệm vợ trước thật là tốt, càng ngày càng hối hận cùng cô ly hôn.

Hiện tại, Khả Vi là muốn hợp lại sao? Nếu là như thế, muốn hấn cùng Lệ Na ly hôn cũng không có gì là không thể. Chỉ là, không biết Mục Thiên Dương rốt cuộc là thích Uyển Tình hay là Thái Nghiên. Vạn nhất hấn thật tình thích chính là Thái Nghiên, chờ hấn cùng Lệ Na ly hôn, vậy thì nguy rồi! Công ty khó giữ

được không nói, Uyển Tình khẳng định cũng sẽ lọt vào trả thù, đến lúc đó cuộc sống người một nhà cũng không khá giả.

Đinh Chí Cương thấy Từ Khả Vi cùng Uyển Tình ở một góc sáng sửa, kích động bước qua: “Vi Vi ——”

“Ông đã đến rồi?” Từ Khả Vi lạnh lùng nói, “Ngồi đi.”

Từ Khả Vi cùng Uyển Tình ngồi ở cùng một phương, hẳn chỉ có thể ngồi ở đối diện các cô. Thấy sắc mặt các cô lạnh như băng, rất là không yên: “Sao, làm sao vậy? Tìm anh có chuyện gì? Là tiền không đủ xài sao?”

“Ông chỉ có lấy tiền ném cho chúng ta có phải hay không?” Trong giọng nói Từ Khả Vi tràn đầy phẫn nộ.

“Tôi.” Đinh Chí Cương khó hiểu nhìn về phía Uyển Tình, Uyển Tình nhìn chằm chằm ly nước trước mặt, không có nhìn hẳn.

Bồi bàn đi tới: “Ba vị, muốn dùng gì?”

“Chúng ta chọn trước một chút cơm đi.” Đinh Chí Cương nhận thực đơn.

“Chúng tôi ăn, chính ông ăn đi.”

Tay Đinh Chí Cương cứng đờ, trả thực đơn lại cho bồi bàn: “Chúng ta chờ một chút nữa đi.”

“Vâng.” Bồi bàn lễ phép rời đi.

Đinh Chí Cương hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông là có ý gì?” Từ Khả Vi hỏi, “Chúng ta đã ly hôn! Ông có thể không cần lại làm phiền Uyển Tình hay không? Ông mua quần áo cho cô, mua di động tôi biết, toàn bộ cho là một điểm tâm ý của người làm cha! Nhưng ông vì sao chuyển trường cho cô?”

Đinh Chí Cương bỗng đứng nhìn về phía Uyển Tình, Uyển Tình ngẩng đầu, hai mắt mang ý cười, tràn đầy vẻ châm chọc. Hắn nắm chặt hai tay, không kêu một tiếng. Hắn đương nhiên không dám nói đó là Mục Thiên Dương làm, Khả Vi nhất định sẽ giết hắn, Uyển Tình nhất định sẽ hồng mắt.

Uyển Tình.

Ba ba thực xin lỗi con.

Ba ba sai lầm rồi! Mười phần sai! Ba tình nguyện phá sản, cũng không nên đưa con cho Mục Thiên Dương.

Đáng tiếc, hắn tỉnh ngộ đã quá muộn.

“Để Uyển Tình quay lại trường học cũ đi.” Từ Khả Vi nói, “Quần áo cùng di động ông mua cho Uyển Tình, chúng tôi trả lại cho ông, tiền này cũng sẽ trả lại cho ông!”

Uyển Tình lấy di động ra, yên lặng đưa qua.

“Đừng đừng đừng.” Đinh Chí Cương vội vàng xua tay, hẳn cũng không muốn ngày mai thức dậy, công ty đã bị Mục Thiên Dương thu mua.

103. Chương 94: Cút

Cô phải về nhà a.

Thế nhưng, hiện tại không còn kịp rồi. Ai biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì, mẹ đã biết cái gì?

A Thành nào dám một mình đưa cô đi, lấy điện thoại ra gọi cho Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc, tiểu thư cô ấy. Cô ấy muốn về nhà.”

“Cô ấy làm sao vậy?”

“Cô đang khóc.”

Mục Thiên Dương híp mắt lại, để công việc trong tay xuống: “Đã có chuyện gì?”

“Không rõ lắm.” A Thành sợ nói, “Vừa mới tiểu thư đột nhiên đến ga ra, ầm ĩ muốn ta đưa cô về nhà, tôi.”

“Đưa điện thoại cho cô ấy.”

“Vâng!” A Thành lập tức cầm điện thoại nhét vào trong tay Uyển Tình, “Là tổng giám đốc.”

Uyển Tình khóc nghe điện thoại: “Alô.”

“Phải về nhà?”

“Ừ. Thiên Dương, cầu anh cho tôi trở về đi. Ô ô.”

“Chờ anh trở lại.”

“Tôi không.” Uyển Tình khóc rống, “Tôi muốn lập tức trở về!”

“Vì sao? Một khắc cũng không thể chờ?”

“Mẹ gọi điện thoại cho tôi. Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì.” Uyển Tình đứt quãng nói, “Nhưng bà ấy giống như rất tức giận.”

Mục Thiên Dương bực bội kéo kéo cà-vạt: “Đừng khóc! Trở về đi, có việc gọi điện thoại cho anh!”

“Cám ơn, cám ơn.”

“Nhớ kỹ!” Mục Thiên Dương lại dặn, “Có việc gọi điện thoại cho anh! Anh là Mục Thiên Dương, không có chuyện gì anh không giải quyết được.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, đáy lòng quý dị lướt qua một loại cảm giác kêu là an tâm, giống như thật chuyện có hẳn chuyện gì đều không có. Nhưng tiếp theo cô nghĩ đến, chính là có hẳn. Mới có chuyện.

Uyển Tình vọt vào nhà, thấy Từ Khả Vi lẳng lặng mà ngồi trên sô pha, bỗng đứng dừng lại cước bộ. Không biết đã xảy ra chuyện gì, cô nhẹ nhàng đóng cửa lại, bước qua.

“Quỳ xuống!” Từ Khả Vi đột nhiên lên tiếng.

Uyển Tình sửng sốt một chút, lập tức quỳ xuống.

Lúc này, hốc mắt Từ Khả Vi hơi ươn ướt, lại vội vàng nói: “Đừng quỳ!”

Uyển Tình đầu gối cong một nửa, nghe bà nói như vậy, liền đứng lên ngồi vào bên người bà: “Mẹ, làm sao vậy? Con làm sai cái gì?”

Từ Khả Vi nhìn cô, trong lúc nhất thời khóc rống lên, không kèm chế được.

“Mẹ, người đừng làm ta sợ!”

Từ Khả Vi lắc đầu: “Uyển Tình. Là mẹ xin lỗi con.”

“Mẹ.” Uyển Tình đột nhiên ở trước mặt cô quỳ xuống, “Mẹ, là lỗi của Uyển Tình! Người không cần như vậy.”

Từ Khả Vi kéo cô lên, đau lòng vuốt ve tóc cô: “Con không phải rất thích ba con sao?”

“Cái gì?”

“Bằng không con vì sao thường xuyên đi tìm hẳn? Để hẳn mua quần áo, mua di động cho con. Lại còn cho chuyển trường nữa!”

“Cái này.” Uyển Tình sửng sốt, “Mẹ sao biết con chuyển trường? Bởi vì con chuyển trường nên mẹ tức giận?”

Đáy lòng cô thở phào nhẹ nhõm một hơi, không phải chuyện cô cùng Mục Thiên Dương là tốt rồi. Nghĩ nghĩ, hẳn là là Đinh Thái Nghiên! Mẹ con kia e sợ thiên hạ bất loạn, chỉ muốn thấy mẹ con cô không được an bình!

“Mẹ và con nói qua bao nhiêu thứ, không cần lại đi tìm hần! Không cần lại đi tìm hần! Nhưng con vẫn không vâng lời, mẹ sao có thể không tức giận? Bất quá suy nghĩ một chút, cũng là mẹ xin lỗi con. Là mẹ không có bản lãnh, để con mất đi tình thương của cha.”

“Mẹ!” Uyển Tình ôm lấy cô, “Người không thích, con lập tức quay lại! Cùng lắm thì không đi học nữa!”

“Nói ngốc cái gì đó!” Từ Khả Vi thấp giọng khiển trách.

“Mẹ.” Uyển Tình khóc rống, “Con không có thích hần! Con hận hần! So với mẹ càng hận hần hơn! Cần phải như vậy, hần mới cho người tiền giải phẫu, con. Mẹ! Đại học con sẽ không nghe an bài của hần, con nhất định hảo hảo đọc sách, làm cho người vẽ vang, sớm hay muộn cũng có một ngày lấy lại mặt mũi... không bị hần sắp xếp nữa, chịu mẹ con Tiết Lệ Na khi dễ! Mẹ.”

Khi Uyển Tình nghĩ vậy đều là nói dối, khóc đến ruột gan đứt từng khúc. Ông trời vì sao đối xử với cô như vậy? Vì sao.

Từ Khả Vi khó chịu hít thở mấy hơi, khàn giọng nói: “Không có việc gì, chỉ cần con hạnh phúc là tốt rồi. Chúng ta không tranh cùng bọn họ.”

Uyển Tình gạt đầu, nước mắt một viên lại một viên rơi xuống quần, chỉ chốc lát sau quần liền ướt nhẹp.

Hai mẹ con ôm nhau khóc thật lâu, Từ Khả Vi đột nhiên nói: “Chúng ta đi tìm hần!”

“Cái gì?” Uyển Tình cả kinh.

“Mẹ muốn tìm hần nói rõ ràng!” Từ Khả Vi nhìn thời gian, đã trễ, phỏng chừng đi đến công ty tìm không thấy người, đã nói, “Con gọi điện thoại cho hần, mời đến một địa phương gặp mặt!”

Đinh Chí Cương đi vào nhà ăn, thật nhanh tìm kiếm bóng dáng của Từ Khả Vi cùng Uyển Tình. Vợ trước cùng con gái mời hần gặp mặt, nói thật, trong lòng hần tràn đầy chờ mong, nhưng lại vạn phần không yên.

Gần đây, càng ngày càng hoài niệm vợ trước thật là tốt, càng ngày càng hối hận cùng cô ly hôn.

Hiện tại, Khả Vi là muốn hợp lại sao? Nếu là như thế, muốn hần cùng Lệ Na ly hôn cũng không có gì là không thể. Chỉ là, không biết Mục Thiên Dương rốt cuộc là thích Uyển Tình hay là Thái Nghiên. Vạn nhất hần thật tình thích chính là Thái Nghiên, chờ hần cùng Lệ Na ly hôn, vậy thì nguy rồi! Công ty khó giữ được không nói, Uyển Tình khẳng định cũng sẽ lọt vào trả thù, đến lúc đó cuộc sống người một nhà cũng không khá giả.

Đinh Chí Cương thấy Từ Khả Vi cùng Uyển Tình ở một góc sáng sửa, kích động bước qua: “Vi Vi ——”

“Ông đã đến rồi?” Từ Khả Vi lạnh lùng nói, “Ngồi đi.”

Từ Khả Vi cùng Uyển Tình ngồi ở cùng một phương, hần chỉ có thể ngồi ở đối diện các cô. Thấy sắc mặt các cô lạnh như băng, rất là không yên: “Sao, làm sao vậy? Tìm anh có chuyện gì? Là tiền không đủ xài sao?”

“Ông chỉ có lấy tiền ném cho chúng ta có phải hay không?” Trong giọng nói Từ Khả Vi tràn đầy phẫn nộ.

“Tôi.” Đinh Chí Cương khó hiểu nhìn về phía Uyển Tình, Uyển Tình nhìn chằm chằm ly nước trước mặt, không có nhìn hần.

Bồi bàn đi tới: “Ba vị, muốn dùng gì?”

“Chúng ta chọn trước một chút cơm đi.” Đinh Chí Cương nhận thực đơn.

“Chúng tôi ăn, chính ông ăn đi.”

Tay Đinh Chí Cương cứng đờ, trả thực đơn lại cho bồi bàn: “Chúng ta chờ một chút nữa đi.”

“Vâng.” Bồi bàn lễ phép rời đi.

Đinh Chí Cương hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Ông là có ý gì?” Từ Khả Vi hỏi, “Chúng ta đã ly hôn! Ông có thể không cần lại làm phiền Uyển Tình hay không? Ông mua quần áo cho cô, mua di động tôi biết, toàn bộ cho là một điểm tâm ý của người làm cha! Nhưng ông vì sao chuyển trường cho cô?”

Đinh Chí Cương bỗng đứng nhìn về phía Uyển Tình, Uyển Tình ngẩng đầu, hai mắt mang ý cười, tràn đầy vẻ châm chọc. Hắn nắm chặt hai tay, không kêu một tiếng. Hắn đương nhiên không dám nói đó là Mục Thiên Dương làm, Khả Vi nhất định sẽ giết hắn, Uyển Tình nhất định sẽ hỏng mất.

Uyển Tình.

Ba ba thực xin lỗi con.

Ba ba sai lầm rồi! Mười phần sai! Ba tình nguyện phá sản, cũng không nên đưa con cho Mục Thiên Dương.

Đáng tiếc, hắn tỉnh ngộ đã quá muộn.

“Để Uyển Tình quay lại trường học cũ đi.” Từ Khả Vi nói, “Quần áo cùng di động ông mua cho Uyển Tình, chúng tôi trả lại cho ông, tiền này cũng sẽ trả lại cho ông!”

Uyển Tình lấy di động ra, yên lặng đưa qua.

“Đừng đừng đừng.” Đinh Chí Cương vội vàng xua tay, hắn cũng không muốn ngày mai thức dậy, công ty đã bị Mục Thiên Dương thu mua.

104. Chương 95: Chương 95

105. Chương 95: Anh Không Cần Tạ Ơn, Anh Muốn Tình Yêu

Chương 95: Anh không cần tạ ơn, anh muốn tình yêu

Hắn day day trán, khó khăn nói, “Cái này là bồi thường của anh với Uyển Tình. Mấy năm nay, không cho mẹ con hai người cái gì. Vốn, trước khi Uyển Tình mười tám tuổi anh đều phải cho phí nuôi dưỡng, nhưng lúc trước. Là tiền duy nhất anh cho. Cái này, căn bản không đủ. Hơn nữa, công ty là chúng ta cùng nhau thành lập, anh cũng không chia phần kia cho em. Những thứ này cũng không còn. Khả Vi, thực xin lỗi.”

Uyển Tình kéo dừng lại cánh tay Từ Khả Vi: “Mẹ, ông ta nợ chúng ta, là người quá mềm lòng, không biết lấy, chúng ta vì sao phải trả lại?”

“Uyển Tình.”

“Cùng lắm thì tôi về sau không lấy của hắn!” Mắt Uyển Tình nhìn Đinh Chí Cương đầy hận ý.

Đinh Chí Cương xấu hổ cúi đầu, trong lòng trầm trọng không thể hô hấp.

“Mẹ. Hôm nay ngay trước mặt người, con liền cùng ông ta đoạn tuyệt quan hệ cha con!”

“Uyển Tình!”

“Uyển Tình!”

Từ Khả Vi cùng Đinh Chí Cương đồng thời mở miệng.

Từ Khả Vi thở dài: “Quên đi. Ông ta rốt cuộc là ba con, thái độ làm con. Không thể tuyệt tình như vậy.”

” Ông ta không phải!” Uyển Tình hai tay nắm thành quyền, nặng nề đặt trên đầu gối, ” Ông ta không phải.” Nếu mẹ biết ông ta làm cái gì, mẹ sẽ không nói như vậy .

Từ Khả Vi ôn nhu cầm tay Uyển Tình, chậm rãi gỡ nắm tay của cô ra: “Uyển Tình, không cần như vậy. Tuy rằng hấn làm sai rất nhiều, nhưng đối với con coi như không tỗi. Làm người phải biết cảm ơn, hấn cho dù không làm hết trách nhiệm của người làm cha, nhưng rốt cuộc mang người đi vào thế giới này.”

“Mẹ.” Uyển Tình trong lòng đau đến rỉ máu, cơ hồ hồng mắt, “Người.” Vì sao? Vì sao mẹ lại tốt như vậy.

Đinh Chí Cương hốc mắt nóng lên, đưa tay muốn chạm vào Từ Khả Vi, Từ Khả Vi mắt lạnh nói: “Ông đi đi.”

Hấn run rẩy thu tay lại, nhìn thần sắc Uyển Tình thống khổ, nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi.”

“Cút!” Uyển Tình khàn khàn phun ra một chữ.

“Uyển Tình.” Từ Khả Vi khó chịu nhìn Uyển Tình, ôm cô vào ngực. Đầu là bà không tốt, chuyển trường liền chuyển trường, làm gì phản ứng lớn như vậy, hại Uyển Tình thành như vậy.

Vào ban đêm, Uyển Tình cùng Từ Khả Vi ngủ trên một cái giường. Uyển Tình nói: “Học kỳ sau con liền chuyển trường học lại, người không cần lại tức giận.”

“Mẹ không có giận con.” Từ Khả Vi nói. Chí Cương cẩn thận suy nghĩ một chút, chuyển không chuyển trường đều không sao cả, quan trọng là ... Uyển Tình.“Uyển Tình, Tiểu Tuyết kia, là bạn học của con ở trường học mới sao?”

“Cậu ấy. Cậu ấy giống như con là học sinh chuyển trường, gia cảnh bình thường, hình như là bởi vì có thân thích làm việc ở trường học, mới chuyển đến chỗ đó học.”

Uyển Tình không muốn bạn tốt mình sáng tạo ra thật là ở trong lòng Từ Khả Vi là hình tượng con gái nhà giàu, vạn nhất hoài nghi đến trên người Thiên Tuyết, chuyện cô cùng Mục Thiên Dương sớm hay muộn giấu diếm không được.

“Bởi vì đều là học sinh mới, khi bắt đầu chịu một ít xa lánh, chúng con tự thành bạn tốt luôn.”

Từ Khả Vi cười: “Trước mắt đây là người bạn tốt nhất của con?”

“Đúng vậy. Duyên phận đi.” Mấy năm nay, bởi vì mẹ sinh bệnh, Chí Cương thật đúng là không thời gian kết bạn. Cho dù trong đó cùng Mục Thiên Tuyết cũng không có gì đặc biệt, nhưng tính lại, thật đúng là bạn học cô nói chuyện nhiều nhất.

“Bạn học tốt nhất đã ở đó, cũng đừng chuyển trường nữa.” Từ Khả Vi nói xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Bên kia học phí thế nào ——”

Uyển Tình sửng sốt một chút, nói: “Đã đóng xong rồi.”

Từ Khả Vi thở dài: “Hấn đại khái chính là dự đoán được chúng ta kinh tế khó khăn, cố ý làm như vậy, làm cho chúng ta luyến tiếc sao?”

“Mẹ là cái loại người này sao? Hấn tính toán lắm rồi! Thật muốn chuyển, chúng ta một chút cũng không sẽ lưu luyến!”

Từ Khả Vi thở dài: “Này trường học này dạy thế nào?”

“Còn được. Hai lần thi tháng, tôi lần đầu tiên thi thứ nhất, lần thứ hai thi thứ ba.”

Từ Khả Vi vỗ lưng của nàng: “Ngay tại nơi này đi. Xem như ân nghĩa cuối cùng ông ta cho con, về sau sẽ không có quan hệ.”

“Ừm.”

“Nếu có một ngày có tiền, chúng ta vẫn lấy tiền phẫu thuật trả lại cho ông ta.”

“. Dạ!” Uyển Tình ôm chặt bà, “Con trả lại cho hấn gấp bội.”

“Ủy khuất cho con.”

“Mẹ tốt là tốt rồi.” Uyển Tình cắn môi, nước mắt rào rào chảy xuống, cũng không cho mình phát ra một chút âm thanh.

Đêm đó Uyển Tình tắt máy ngủ. Ngày hôm sau, thừa dịp Từ Khả Vi làm cơm trưa khởi động máy, tránh ở trong phòng gửi cho Mục Thiên Dương một tin nhắn: “Tôi ở nhà, không tiện gọi điện thoại. Tôi đại khái không thể quay về bên kia, nếu anh không cho, tôi cũng không có biện pháp. Cùng lắm thì, đêm nay tôi mở khí than chết cùng mẹ tôi.”

Uyển Tình viết đến nơi đây, nước mắt giàn giụa, lại chậm rãi xóa đi. Đây là tuyệt vọng của cô, nhưng Mục Thiên Dương sẽ tưởng uy hiếp đúng không? Hắn còn không lập tức tìm tới cửa sao?

Không! Cô thà rằng chết, thà rằng chết cùng mẹ, cũng không muốn cho mẹ biết chuyện này!

Mục Thiên Dương ngồi ở trong phòng hội nghị, hơi hơi thất thần, nhưng còn không có người có thể nhìn ra sự khác thường của hắn. Đột nhiên, di động vang lên, hắn thuận tay cầm lấy.

Tin nhắn. Đây là cái vật gì ?

Bất quá người gửi là Uyển Tình, vậy mở xem một chút.

Người đang báo cáo phát hiện động tác của hắn, đột nhiên dừng lại, hắn vung tay lên: “Tiếp tục.”

“Tôi ở nhà, không tiện gọi điện thoại. Tôi đại khái không thể quay về bên kia , không biết nên làm gì bây giờ. Tôi không muốn mẹ biết.”

Mục Thiên Dương nhấn vài cái trên màn hình, đột nhiên lên tiếng: “Tin nhắn đánh thế nào?”

Cái di động rách nát này, khi hắn bắt tay vào đánh chữ giống như không ăn nhập gì với ý muốn của hắn!

Đừng nói này, chính là trước đây, một lần tốt nhất cũng không có! Tin nhắn hắn gửi đi có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù khi học đại học nói chuyện yêu đương, cũng không thích gửi tin nhắn.

“A?” Người báo cáo sững sốt, người cùng với hắn nghe báo cáo hai mặt nhìn nhau.

Mục Thiên Dương rốt cục đánh ra một chữ, giọng điệu như thường nói: “Tiếp tục.”

Tiếp tục làm gì? Làm báo cáo? Dạy anh nhắn tin? Chủ quản cân nhắc một chút, tiếp tục báo cáo!

Uyển Tình cho rằng điện thoại của Mục Thiên Dương sẽ lập tức nhấn lại, tiếng chuông đã sớm chuyển sang chế độ rung. Cô nhìn chăm chăm màn hình, nhìn chăm chăm vào màn hình, đợi mười phút, dài lâu như mười thế kỷ, đợi được một cái tin nhắn.

“Cho em nghỉ, khai giảng hãy nói.”

Uyển Tình ném di động, nhanh chóng che miệng lại, cơ hồ vui đến phát khóc. Khóc vài phút, cô cầm lấy di động, nhanh tay nhắn tin về: “Cám ơn! Cám ơn! Thiên Dương, cám ơn anh!”

Mục Thiên Dương thấy, trong lòng đột nhiên đau đến khó chịu. Hắn rất muốn hỏi, em có thể yêu anh hay không?

Chỉ là tạ ơn có ích lợi gì? Hắn đã yêu , nếu cô ấy không thương hắn, hắn không phải thua rất thảm sao?

Sợ sệt hồi lâu, hắn lại gửi một tin: “Mỗi ngày nhắn cho anh một câu ‘ ngủ ngon ’, cho anh biết, em còn nhớ rõ anh kim chủ này!”

Uyển Tình nhìn, giật giật ngón tay, đánh ra một chữ “Tốt”, cuối cùng cũng yên lặng xóa bỏ, xóa tất cả tin nhắn, sau đó đọc sách.

Đến buổi tối, cô nghe lời nhắn một câu “Ngủ ngon” .

Mục Thiên Dương nhận được tin, chân trần đi qua đi lại trong phòng bọn họ, cả người là hơi thở bức bối không thể ức chế.

Có người nói ngủ ngon, hắn lại không có cách nào khác an ổn đi vào giấc ngủ.

Định Uyển Tình, chúng ta rõ ràng quen biết không lâu, tôi vì sao lại yêu em như thế?

106. Chương 95: Anh Không Cần Tạ Ơn, Anh Muốn Tình Yêu

Hắn day day trán, khó khăn nói, “Cái này là bồi thường của anh với Uyển Tình. Mấy năm nay, không cho mẹ con hai người cái gì. Vốn, trước khi Uyển Tình mười tám tuổi anh đều phải cho phí nuôi dưỡng, nhưng lúc trước. Là tiền duy nhất anh cho. Cái này, căn bản không đủ. Hơn nữa, công ty là chúng ta cùng nhau thành lập, anh cũng không chia phần kia cho em. Những thứ này cũng không còn. Khả Vi, thực xin lỗi.”

Uyển Tình kéo dừng lại cánh tay Từ Khả Vi: “Mẹ, ông ta nợ chúng ta, là người quá mềm lòng, không biết lấy, chúng ta vì sao phải trả lại?”

“Uyển Tình.”

“Cùng lắm thì tôi về sau không lấy của hắn !” Mắt Uyển Tình nhìn Đinh Chí Cương đầy hận ý.

Đinh Chí Cương xấu hổ cúi đầu, trong lòng trầm trọng không thể hô hấp.

“Mẹ. Hôm nay ngay trước mặt người, con liền cùng ông ta đoạn tuyệt quan hệ cha con!”

“Uyển Tình!”

“Uyển Tình!”

Từ Khả Vi cùng Đinh Chí Cương đồng thời mở miệng.

Từ Khả Vi thở dài: “Quên đi. Ông ta rốt cuộc là ba con, thái độ làm con. Không thể tuyệt tình như vậy.”

” Ông ta không phải!” Uyển Tình hai tay nắm thành quyền, nặng nề đặt trên đầu gối, ” Ông ta không phải.” Nếu mẹ biết ông ta làm cái gì, mẹ sẽ không nói như vậy .

Từ Khả Vi ôn nhu cầm tay Uyển Tình, chậm rãi gỡ nắm tay của cô ra: “Uyển Tình, không cần như vậy. Tuy rằng hắn làm sai rất nhiều, nhưng đối với con coi như không tồi. Làm người phải biết cảm ơn, hắn cho dù không làm hết trách nhiệm của người làm cha, nhưng rốt cuộc mang người đi vào thế giới này.”

“Mẹ.” Uyển Tình trong lòng đau đến rỉ máu, cơ hồ hồng mắt, “Người.” Vì sao? Vì sao mẹ lại tốt như vậy.

Đinh Chí Cương hốc mắt nóng lên, đưa tay muốn chạm vào Từ Khả Vi, Từ Khả Vi mát lạnh nói: “Ông đi đi.”

Hắn run rẩy thu tay lại, nhìn thần sắc Uyển Tình thống khổ, nghẹn ngào nói: “Thực xin lỗi.”

“Cút!” Uyển Tình khàn khàn phun ra một chữ.

“Uyển Tình.” Từ Khả Vi khó chịu nhìn Uyển Tình, ôm cô vào ngực. Đầu là bà không tốt, chuyển trường liền chuyển trường , làm gì phản ứng lớn như vậy, hại Uyển Tình thành như vậy.

Vào ban đêm, Uyển Tình cùng Từ Khả Vi ngủ trên một cái giường. Uyển Tình nói: “Học kỳ sau con liền chuyển trường học lại, người không cần lại tức giận.”

“Mẹ không có giận con.” Từ Khả Vi nói. Chí Cương cẩn thận suy nghĩ một chút, chuyển không chuyển trường đều không sao cả, quan trọng là ... Uyển Tình.“Uyển Tình, Tiểu Tuyết kia, là bạn học của con ở trường học mới sao?”

“Cậu ấy. Cậu ấy giống như con là học sinh chuyển trường, gia cảnh bình thường, hình như là bởi vì có thân thích làm việc ở trường học, mới chuyển đến chỗ đó học.”

Uyển Tình không muốn bạn tốt mình sáng tạo ra thật là ở trong lòng Từ Khả Vi là hình tượng con gái nhà giàu, vạn nhất hoài nghi đến trên người Thiên Tuyết, chuyện cô cùng Mục Thiên Dương sớm hay muộn giấu diếm không được.

“Bởi vì đều là học sinh mới, khi bắt đầu chịu một ít xa lánh, chúng con tự thành bạn tốt luôn.”

Từ Khả Vi cười: “Trước mắt đây là người bạn tốt nhất của con?”

“Đúng vậy. Duyên phận đi.” Mấy năm nay, bởi vì mẹ sinh bệnh, Chí Cương thật đúng là không thời gian kết bạn. Cho dù trong đó cùng Mục Thiên Tuyết cũng không có gì đặc biệt, nhưng tính lại, thật đúng là bạn học cô nói chuyện nhiều nhất.

“Bạn học tốt nhất đã ở đó, cũng đừng chuyển trường nữa.” Từ Khả Vi nói xong, đột nhiên nhớ tới một chuyện, “Bên kia học phí thế nào ——”

Uyển Tình sửng sốt một chút, nói: “Đã đóng xong rồi.”

Từ Khả Vi thở dài: “Hắn đại khái chính là dự đoán được chúng ta kinh tế khó khăn, cố ý làm như vậy, làm cho chúng ta luyến tiếc sao?”

“Mẹ là cái loại người này sao? Hắn tính toán lắm rồi! Thật muốn chuyển, chúng ta một chút cũng không sẽ lưu luyến!”

Từ Khả Vi thở dài: “Này trường học này dạy thế nào?”

“Còn được. Hai lần thi tháng, tôi lần đầu tiên thi thứ nhất, lần thứ hai thi thứ ba.”

Từ Khả Vi vỗ lưng của nàng: “Ngay tại nơi này đi. Xem như ân nghĩa cuối cùng ông ta cho con, về sau sẽ không có quan hệ.”

“Ừm.”

“Nếu có một ngày có tiền, chúng ta vẫn lấy tiền phẫu thuật trả lại cho ông ta.”

“. Dạ!” Uyển Tình ôm chặt bà, “Con trả lại cho hắn gấp bội.”

“Ủy khuất cho con”

“Mẹ tốt là tốt rồi.” Uyển Tình cắn môi, nước mắt rào rào chảy xuống, cũng không cho mình phát ra một chút âm thanh.

Đêm đó Uyển Tình tắt máy ngủ. Ngày hôm sau, thừa dịp Từ Khả Vi làm cơm trưa khởi động máy, tránh ở trong phòng gửi cho Mục Thiên Dương một tin nhắn: “Tôi ở nhà, không tiện gọi điện thoại. Tôi đại khái không thể quay về bên kia, nếu anh không cho, tôi cũng không có biện pháp. Cùng lắm thì, đêm nay tôi mở khí than chết cùng mẹ tôi.”

Uyển Tình viết đến nơi đây, nước mắt giàn giụa, lại chậm rãi xóa đi. Đây là tuyệt vọng của cô, nhưng Mục Thiên Dương sẽ tương uy hiếp đúng không? Hắn còn không lập tức tìm tới cửa sao?

Không! Cô thà rằng chết, thà rằng chết cùng mẹ, cũng không muốn cho mẹ biết chuyện này!

Mục Thiên Dương ngồi ở trong phòng hội nghị, hơi hơi thất thần, nhưng còn không có người có thể nhìn ra sự khác thường của hắn. Đột nhiên, di động vang lên, hắn thuận tay cầm lấy.

Tin nhắn. Đây là cái vật gì ?

Bắt quá người gửi là Uyển Tình, vậy mở xem một chút.

Người đang báo cáo phát hiện động tác của hắn, đột nhiên dừng lại, hắn vung tay lên: “Tiếp tục.”

“Tôi ở nhà, không tiện gọi điện thoại. Tôi đại khái không thể quay về bên kia, không biết nên làm gì bây giờ. Tôi không muốn mẹ biết.”

Mục Thiên Dương nhấn vài cái trên màn hình, đột nhiên lên tiếng: “Tin nhắn đánh thế nào?”

Cái di động rách nát này, khi hắn bắt tay vào đánh chữ giống như không ăn nhập gì với ý muốn của hắn!

Đừng nói này, chính là trước đây, một lần tốt nhất cũng không có! Tin nhắn hắn gửi đi có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho dù khi học đại học nói chuyện yêu đương, cũng không thích gửi tin nhắn.

“A?” Người báo cáo sửng sốt, người cùng với hắn nghe báo cáo hai mặt nhìn nhau.

Mục Thiên Dương rớt cục đánh ra một chữ, giọng điệu như thường nói: “Tiếp tục.”

Tiếp tục làm gì? Làm báo cáo? Dạy anh nhắn tin? Chủ quản cân nhắc một chút, tiếp tục báo cáo!

Uyển Tình cho rằng điện thoại của Mục Thiên Dương sẽ lập tức nhấn lại, tiếng chuông đã sớm chuyển sang chế độ rung. Cô nhìn chăm chăm màn hình, nhìn chăm chăm vào màn hình, đợi mười phút, dài lâu như mười thế kỷ, đợi được một cái tin nhắn.

“Cho em nghỉ, khai giảng hãy nói.”

Uyển Tình ném di động, nhanh chóng che miệng lại, cơ hồ vui đến phát khóc. Khóc vài phút, cô cầm lấy di động, nhanh tay nhắn tin về: “Cám ơn! Cám ơn! Thiên Dương, cám ơn anh!”

Mục Thiên Dương thấy, trong lòng đột nhiên đau đến khó chịu. Hắn rất muốn hỏi, em có thể yêu anh hay không?

Chỉ là tạ ơn có ích lợi gì? Hắn đã yêu, nếu cô ấy không thương hắn, hắn không phải thua rất thảm sao?

Sợ sệt hồi lâu, hắn lại gửi một tin: “Mỗi ngày nhắn cho anh một câu ‘ngủ ngon’, cho anh biết, em còn nhớ rõ anh kim chủ này!”

Uyển Tình nhìn, giật giật ngón tay, đánh ra một chữ “Tốt”, cuối cùng cũng yên lặng xóa bỏ, xóa tất cả tin nhắn, sau đó đọc sách.

Đến buổi tối, cô nghe lời nhắn một câu “Ngủ ngon”.

Mục Thiên Dương nhận được tin, chân trần đi qua đi lại trong phòng bọn họ, cả người là hơi thở bực bội không thể ức chế.

Có người nói ngủ ngon, hắn lại không có cách nào khác an ổn đi vào giấc ngủ.

Định Uyển Tình, chúng ta rõ ràng quen biết không lâu, tôi vì sao lại yêu em như thế?

107. Chương 96: Chương 96

108. Chương 96: Xuống Dưới

Chương 96: Xuống dưới

Bị mẹ con kia nháo một trận, Từ Khả Vi đã quên đi chuyện phỏng vấn, chờ nhớ tới đến, đã qua vài ngày.

Trong lòng Uyển Tình rất băn khoăn, cảm thấy là mình đã hại mẹ mất việc. Từ Khả Vi ngược lại không sao cả, an ủi cô lần hai, tìm một lần nữa, nhưng không có để ở trong lòng nhiều. Uyển Tình hiện tại nghỉ, mỗi ngày đều ôm sách ôn tập, bà vừa lúc có thể chiều cổ cô, làm cho cô không lo cho việc khác.

Tiếp theo, Từ Khả Vi phỏng vấn vài lần, cuối cùng đi một cửa hàng bán hoa tư nhân làm công.

“Cửa hàng bán hoa kia chỉ có một người là bà chủ, người tốt lắm. Tiền lương ban đầu hai ngàn, ngày lễ ngày tết có tiền thưởng, còn bao ăn ở nữa!”

“Có thể mệt chết hay không?” Uyển Tình hỏi.

Từ Khả Vi cười: “Yên tâm đi! Trồng cây thôi mà, hưởng thụ thì sao!”

“Vậy mẹ muốn chuyển vào trong đó ở sao?”

“Không. Để con ở nhà một mình mẹ không yên tâm, chờ con khai giảng mẹ sẽ chuyển qua. Về sau mỗi tháng con nghỉ, mẹ sẽ trở về.”

“Rất xa?”

“Cũng không xa, ngồi xe buýt khoảng một giờ, nhưng giữa trưa không thể trở lại, mẹ phải nấu cơm trưa.” Từ Khả Vi thở dài, “Vốn là thử lung tung, ai biết trúng, trong lòng ta là muốn chờ con đi học sẽ tìm thêm.”

“Có cơ hội phải bắt lấy, con cũng không phải sẽ không chiều cố mình.” Uyển Tình ngồi ở trên giường, cùng bà xếp quần áo mới vừa phơi, “Mấy ngày nay con coi mẹ tôi giống như con nít, cái này không cần làm cái kia cũng không cần làm ——”

“Mẹ không phải còn tốt sao? Con đã lên cấp ba rồi nên học cho tốt ——”

“Từ sớm đến tối, đều đã chóng mặt rồi! Ngẫu nhiên nghỉ ngơi một chút, làm việc nhà một chút, xem như vừa làm vừa chơi vậy!”

Từ Khả Vi trù mếu sờ sờ cô: “Tuy rằng mẹ hi vọng con thi đại học, nhưng con không cần có áp lực, thi đến đâu thì tính đến đó.”

“Yên tâm tốt lắm.”

Sau khi Từ Khả Vi đi làm, mỗi ngày bảy giờ sáng đồng hồ xuất môn, chín giờ tối trở về. Sau khi trở về cơ hồ không làm được cái gì, rửa mặt một phen, liền lên giường ngủ.

Làm việc không mệt mỏi gì, nhưng hết một ngày tinh thần cũng bị hao mòn, nằm trên giường vài phút là ngủ say, cả đêm đều ngủ rất sâu.

Uyển Tình vẫn còn lo lắng thân thể bà ăn không tiêu, liền khuyên cô đừng trở về, nên ở lại nơi đó. Bằng không mỗi ngày đi sớm về muộn, thấy mà đau lòng.

Từ Khả Vi nói: “Còn nhỏ tuổi mà quan tâm vợ vẫn gì không! Rốt cuộc ta là mẹ con, hay con là mẹ ta? Con còn như vậy, so với ta sẽ già hơn đó!”

“Người ta không phải lo lắng cho mẹ sao?” Uyển Tình thấy khuyên bà không được, cũng không khuyên nữa. Dù sao còn hơn mười ngày sẽ khai giảng, đến lúc đó bà sẽ không chạy tới chạy lui nữa.

Một buổi tối, Uyển Tình làm xong một bộ đề, tắm rửa tắm chuẩn bị ngủ. Nằm trên giường, lấy di động ra nhắn tin cho Mục Thiên Dương, ngay sau đó, màn hình chợt lóe, điện thoại của Mục Thiên Dương gọi lại đây.

Uyển Tình cả kinh ngừng thở, theo bản năng mà nhìn thoáng qua bên ngoài. Đã hơn mười một điểm, mẹ đã ngủ sớm. Hơn nữa tiếng chuông di động của cô vẫn ở chế độ rung, Từ Khả Vi tự nhiên nghe không thấy.

Cô nghe điện thoại, hạ giọng: “Anh làm cái gì vậy? Không phải nói ——”

“Lấy ra một thời gian trở về, hoặc là đến công ty tôi!”

Uyển Tình sửng sốt một chút, lắp bắp hỏi: “Làm, làm gì?”

Mục Thiên Dương đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, chậm rãi phun ra ba chữ: “Anh muốn em!”

Uyển Tình rùng mình một cái, khó xử nói: “Tôi không thể. . . . Anh biết rõ, mẹ tôi. . . . Van cầu anh, đừng như vậy có được hay không? Sau khi khai giảng, tôi nhất định sẽ trở về! Tôi sẽ không cãi lại, sẽ nghe anh an bài. . . .”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, cúp điện thoại.

Uyển Tình nghe âm thanh có vẻ vội vàng, khiếp đảm để di động xuống, có chút hư thoát ngã vào trên giường. Nhắm mắt lại, vờn quanh bên tai là ma âm của hắn.

Anh muốn em. . . .

Cô khó chịu vò tóc của mình, trong lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng. Những ngày như vậy, khi nào mới kết thúc? Hắn vừa mới tức giận sao? Vậy cô cần thừa dịp mẹ đi làm tìm hắn một chút hay không? Chỉ cần làm cho hắn thỏa mãn, hắn là có thể đổi được an bình tạm thời.

Bị hắn giật mình, Uyển Tình trần trọc ngủ không yên. Không biết khi nào thì, lại thấy màn hình chợt lóe, cô ngồi nhanh dậy.

Thấy màn hình trên lóe ra bốn chữ “Dương Dương gọi đến”, cô muốn cất tiếng cười to. Nếu người đối diện thực sự tên là “Dương Dương”, vậy cô không phải đang còn nhỏ, chính là tiểu la lị đi? Nhất định là mềm mại làm cho người muốn niết mặt, cũng không phải giống hần như vậy!

Màn hình đình chỉ chớp động, cả thế giới đều tối sầm xuống. Uyển Tình ngơ ngác ngồi trong bóng tối, vài giây mới phản ứng lại: cô có phải hay không. . . . Không tiếp điện thoại của hần?

Trời ạ! Cô điên rồi sao? Ngại khổ không đủ?

Đột nhiên, màn hình lại sáng lên, cô vội vàng nghe: “Alô!”

Mục Thiên Dương ngoài ý muốn không có tức giận, chỉ là thản nhiên ra lệnh: “Xuống dưới!”

“Cái gì?”

“Anh ở dưới lầu, xuống dưới!” Mục Thiên Dương nói xong câu này, lại cúp điện thoại.

Uyển Tình vài giây mới phản ứng lại, đi đến cạnh cửa sổ, kéo bức màn ra.

Nhà cô ở trên mặt tiền đường, liếc mắt một cái có thể thấy khung cảnh trên đường. Lúc này, trên đường cái trống trơn, đèn đường phát sáng ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một chiếc ô tô dừng dưới tầng cây ven đường, im lặng, như là bị người vứt bỏ.

Uyển Tình mở to hai mắt, nhìn cẩn thận, muốn nhìn rõ kia rốt cuộc có phải xe của hần hay không. Một lát sau, cô bắt đầu dĩ mà mở một cái đèn bàn, rồi ren mà thay quần áo.

Thay quần áo xong, cô rón rén ra ngoài, lén lút ly khai.

Ngay bậc thang có chốt mở đèn, cô không dám phát một chút âm thanh làm cho nó sáng lên, chỉ có thể lấy ánh sáng mỏng manh của điện thoại chiếu sáng.

Đi xuống lầu, cô mới nhớ tới khu cư xá này có bảo an. Rối rắm một phen, đi đến cửa phòng bảo vệ, phát hiện bảo vệ mở TV ra xem đang ngủ, liền lén lút chuẩn bị ra ngoài, sau đó chạy nhanh đến chiếc xe đối diện đường cái.

Chạy đến trước mặt, cô tin tưởng đây là xe của Mục Thiên Dương, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cửa xe sau đột nhiên mở ra, cô sững sốt một chút, vội vàng chui vào.

Còn không có ngồi yên, cô đã bị kéo vào một vòng tay ôm ấp, hơi thở nóng rực phả vào trên mặt cô, môi anh đào nháy mắt bị người ta bá đạo cắn mút.

“Thiên Dương. . . .” Uyển Tình cuống quýt đẩy hần ra, sợ tới mức run rẩy, “Anh. . . .”

“Lại đây!” Mục Thiên Dương khẽ quát một tiếng, ôm cô đến trên đùi mình, một bên hung hăng chà đạp môi của cô, một bên lôi kéo quần áo của cô.

“Đừng. . . .” Uyển Tình phát không ra tiếng, nhưng là bản năng kháng cự. Sao có thể ở trong này?

“Em tốt nhất đừng phản kháng!” Mục Thiên Dương đọc ác bốp thắt lưng của cô.

Uyển Tình hoảng sợ, ngồi yên ở trên đùi, trong bóng đêm thấy không rõ mặt của hần. Cô không dám phát ra âm thanh, chỉ là sợ hãi run rẩy.

Mục Thiên Dương đang vuốt ve mặt của cô, hôn nhẹ nhàng, âm thanh hàm chứa ý cười: “Nữ nhân khác tư vị không tốt, chỉ có thể tới tìm em. Em coi, anh nhường em nhiều ra sao? Chờ sau khi khai giảng, nhớ rõ phải báo đáp anh thật tốt.”

Nói xong, tay hần trượt vào trong sơ mi của cô.

109. Chương 96: Xuống Dưới

Bị mẹ con kia nháo một trận, Từ Khả Vi đã quên đi chuyện phỏng vấn, chờ nhớ tới đến, đã qua vài ngày .

Trong lòng Uyển Tình rất bồn chồn, cảm thấy là mình đã hại mẹ mất việc. Từ Khả Vi ngược lại không sao cả, an ủi cô lần hai, tìm một lần nữa, nhưng không có để ở trong lòng nhiều. Uyển Tình hiện tại nghỉ, mỗi ngày đều ôm sách ôn tập, bà vừa lúc có thể chiếu cố cô, làm cho cô không lo cho việc khác.

Tiếp theo, Từ Khả Vi phỏng vấn vài lần, cuối cùng đi một cửa hàng bán hoa tư nhân làm công.

“Cửa hàng bán hoa kia chỉ có một người là bà chủ, người tốt lắm. Tiền lương ban đầu hai ngàn, ngày lễ ngày tết có tiền thưởng, còn bao ăn ở nữa!”

“Có thể một chết hay không?” Uyển Tình hỏi.

Từ Khả Vi cười: “Yên tâm đi! Trồng cây thôi mà, hưởng thụ thì sao!”

“Vậy mẹ muốn chuyển vào trong đó ở sao?”

“Không. Để con ở nhà một mình mẹ không yên tâm, chờ con khai giảng mẹ sẽ chuyển qua. Về sau mỗi tháng con nghỉ, mẹ sẽ trở về.”

“Rất xa?”

“Cũng không xa, ngồi xe buýt khoảng một giờ, nhưng giữa trưa không thể trở lại, mẹ phải nấu cơm trưa.” Từ Khả Vi thở dài, “Vốn là thử lung tung, ai biết trúng, trong lòng ta là muốn chờ con đi học sẽ tìm thêm.”

“Có cơ hội phải bắt lấy, con cũng không phải sẽ không chiếu cố mình.” Uyển Tình ngồi ở trên giường, cùng bà xếp quần áo mới vừa phơi, “Mấy ngày nay con coi mẹ tôi giống như con nít, cái này không cần làm cái kia cũng không cần làm ——”

“Mẹ không phải còn tốt sao? Con đã lên cấp ba rồi nên học cho tốt ——”

“Từ sớm đến tối, đều đã chóng mặt rồi! Ngẫu nhiên nghỉ ngơi một chút, làm việc nhà một chút, xem như vừa làm vừa chơi vậy!”

Từ Khả Vi trù mến sờ sờ cô: “Tuy rằng mẹ hi vọng con thi đại học, nhưng con không cần có áp lực, thi đến đâu thì tính đến đó.”

“Yên tâm tốt lắm.”

Sau khi Từ Khả Vi đi làm, mỗi ngày bảy giờ sáng đồng hồ xuất môn, chín giờ tối trở về. Sau khi trở về cơ hồ không làm được cái gì, rửa mặt một phen, liền lên giường ngủ.

Làm việc không mệt mỏi gì, nhưng hết một ngày tinh thần cũng bị hao mòn, nằm trên giường vài phút là ngủ say, cả đêm đều ngủ rất sâu.

Uyển Tình vẫn còn lo lắng thân thể bà ăn không tiêu, liền khuyên cô đừng trở về, nên ở lại nơi đó. Bằng không mỗi ngày đi sớm về muộn, thấy mà đau lòng.

Từ Khả Vi nói: “Còn nhỏ tuổi mà quan tâm vợ vẫn gì không! Rốt cuộc ta là mẹ con, hay con là mẹ ta? Con còn như vậy, so với ta sẽ già hơn đó!”

“Người ta không phải lo lắng cho mẹ sao?” Uyển Tình thấy khuyên bà không được, cũng không khuyên nữa. Dù sao còn hơn mười ngày sẽ khai giảng, đến lúc đó bà sẽ không chạy tới chạy lui nữa.

Một buổi tối, Uyển Tình làm xong một bộ đề, tắm rửa tắm chuẩn bị ngủ. Nằm trên giường, lấy di động ra nhắn tin cho Mục Thiên Dương, ngay sau đó, màn hình chợt lóe, điện thoại của Mục Thiên Dương gọi lại đây.

Uyển Tình cả kinh ngừng thở, theo bản năng mà nhìn thoáng qua bên ngoài. Đã hơn mười một điểm, mẹ đã ngủ sớm. Hơn nữa tiếng chuông di động của cô vẫn ở chế độ rung, Từ Khả Vi tự nhiên nghe không thấy.

Cô nghe điện thoại, hạ giọng: “Anh làm cái gì vậy? Không phải nói ——”

“Lấy ra một thời gian trở về, hoặc là đến công ty tôi!”

Uyển Tình sửng sốt một chút, lắp bắp hỏi: “Làm, làm gì?”

Mục Thiên Dương đứng ở trước cửa sổ sát đất trong phòng ngủ, chậm rãi phun ra ba chữ: “Anh muốn em!”

Uyển Tình rùng mình một cái, khó xử nói: “Tôi không thể. . . . Anh biết rõ, mẹ tôi. . . . Van cầu anh, đừng như vậy có được hay không? Sau khi khai giảng, tôi nhất định sẽ trở về! Tôi sẽ không cãi lại, sẽ nghe anh an bài. . . .”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, cúp điện thoại.

Uyển Tình nghe âm thanh có vẻ vội vàng, khiếp đảm để di động xuống, có chút hư thoát ngã vào trên giường. Nhắm mắt lại, vờn quanh bên tai là ma âm của hắn.

Anh muốn em. . . .

Cô khó chịu vò tóc của mình, trong lòng dâng lên một cỗ tuyệt vọng. Những ngày như vậy, khi nào mới kết thúc? Hắn vừa mới tức giận sao? Vậy cô cần thừa dịp mẹ đi làm tìm hắn một chút hay không? Chỉ cần làm cho hắn thỏa mãn, hắn là là có thể đổi được an bình tạm thời.

Bị hắn giật mình, Uyển Tình trần trọc ngủ không yên. Không biết khi nào thì, lại thấy màn hình chợt lóe, cô ngồi nhanh dậy.

Thấy màn hình trên lóe ra bốn chữ “Dương Dương gọi đến”, cô muốn cất tiếng cười to. Nếu người đối diện thực sự tên là “Dương Dương”, vậy cô không phải đang còn nhỏ, chính là tiểu la lị đi? Nhất định là mềm mại làm cho người muốn niết mặt, cũng không phải giống hắn như vậy!

Màn hình đình chỉ chớp động, cả thế giới đều tối sầm xuống. Uyển Tình ngơ ngác ngồi trong bóng tối, vài giây mới phản ứng lại: cô có phải hay không. . . . Không tiếp điện thoại của hắn?

Trời ạ! Cô điên rồi sao? Ngại khổ không đủ?

Đột nhiên, màn hình lại sáng lên, cô vội vàng nghe: “Alô!”

Mục Thiên Dương ngoài ý muốn không có tức giận, chỉ là thản nhiên ra lệnh: “Xuống dưới!”

“Cái gì?”

“Anh ở dưới lầu, xuống dưới!” Mục Thiên Dương nói xong câu này, lại cúp điện thoại.

Uyển Tình vài giây mới phản ứng lại, đi đến cạnh cửa sổ, kéo bức màn ra.

Nhà cô ở trên mặt tiền đường, liếc mắt một cái có thể thấy khung cảnh trên đường. Lúc này, trên đường cái trống trơn, đèn đường phát sáng ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, một chiếc ô tô dừng dưới tàng cây ven đường, im lặng, như là bị người vứt bỏ.

Uyển Tình mở to hai mắt, nhìn cẩn thận, muốn nhìn rõ kia rốt cuộc có phải xe của hắn hay không. Một lát sau, cô bắt đầu dĩ mà mở một cái đèn bàn, rồi ren mà thay quần áo.

Thay quần áo xong, cô rón rén ra ngoài, lén lút ly khai.

Ngay bậc thang có chốt mở đèn, cô không dám phát một chút âm thanh làm cho nó sáng lên, chỉ có thể lấy ánh sáng mờng manh của điện thoại chiếu sáng.

Đi xuống lầu, cô mới nhớ tới khu cư xá này có bảo an. Rối rắm một phen, đi đến cửa phòng bảo vệ, phát hiện bảo vệ mở TV ra xem đang ngủ, liền lén lút chuẩn bị ra ngoài, sau đó chạy nhanh đến chiếc xe đối diện đường cái.

Chạy đến trước mặt, cô tin tưởng đây là xe của Mục Thiên Dương, thở phào nhẹ nhõm một hơi. Cửa xe sau đột nhiên mở ra, cô sửng sốt một chút, vội vàng chui vào.

Còn không có ngồi yên, cô đã bị kéo vào một vòng tay ôm ấp, hơi thở nóng rực phả vào trên mặt cô, môi anh đào nháy mắt bị người ta bá đạo cắn mút.

“Thiên Dương. . . .” Uyển Tình cuống quýt đẩy hắn ra, sợ tới mức run rẩy, “Anh. . . .”

“Lại đây!” Mục Thiên Dương khẽ quát một tiếng, ôm cô đến trên đùi mình, một bên hung hăng chà đạp môi của cô, một bên lôi kéo quần áo của cô.

“Đừng.” Uyển Tình phát không ra tiếng, nhưng là bản năng kháng cự. Sao có thể ở trong này?

“Em tốt nhất đừng phản kháng!” Mục Thiên Dương độc ác bóp thắt lưng của cô.

Uyển Tình hoảng sợ, ngồi yên ở trên đùi, trong bóng đêm thấy không rõ mặt của hắn. Cô không dám phát ra âm thanh, chỉ là sợ hãi run rẩy.

Mục Thiên Dương đang vuốt ve mặt của cô, hôn nhẹ nhàng, âm thanh hàm chứa ý cười: “Nữ nhân khác tư vị không tốt, chỉ có thể tới tìm em. Em coi, anh nhường em nhiều ra sao? Chờ sau khi khai giảng, nhớ rõ phải báo đáp anh thật tốt.”

Nói xong, tay hắn trượt vào trong sơ mi của cô.

110. Chương 97: Chương 97

111. Chương 97: Ở Trong Xe (h)

Chương 97: Ở trong xe (H)

Uyển Tình cắn chặt răng, không dám phát ra một tia âm thanh phản kháng. Tay của Mục Thiên Dương lướt qua thắt lưng của cô, chậm rãi hướng về phía trước, nắm thứ mềm mại trước ngực của cô. Đối với sự vương bận của áo sơ mi gì đó, một tay hắn chặn nó đẩy lên, sau đó bàn tay đến sau lưng cô, mở móc khóa áo nội y.

Cúi đầu, mút vào nơi no đủ của cô, dần dần nổi giận lên: “Mặc thành như vậy, em cố ý sao?” Nói xong đã cởi sơ mi cùng nội y của cô ra, làm nửa người trên của cô xích lửa mà ngồi trên đùi hắn.

Không lâu, mục tiêu của Mục Thiên Dương chuyển hướng nửa người dưới của cô, hừ lạnh một tiếng: “Em quả nhiên là cố ý!” Cự nhiên mặc quần bò!

Không nói hai lời, hắn cũng cởi sạch dưới nửa người của cô. Hừ, tự gây nghiệt không thể sống! Em mặc một cái váy, anh sẽ không cởi sạch em.

Tách hai chân cô ra ngồi ở trên đùi mình, hắn nâng mông của cô lên, làm cho cô dễ dàng đối diện thứ cứng rắn của mình, chậm rãi áp xuống.

“Ừm.” Uyển Tình than nhẹ, hai tay gắt gao mà bắt lấy vai hắn, thân mình miễn cưỡng run rẩy.

“Thả lỏng một chút.” Mục Thiên Dương thấp giọng thở gấp, cảm giác chỉ có tiến vào một phần đầu. Nhưng hắn đã nhịn không được, liền mạnh ấn cô xuống, đồng thời va chạm lên trên ——

“A ——” Uyển Tình hét lên một tiếng, ngã vào trong ngực hắn, dưới thân cùng hắn chặt chẽ kết hợp.

“Đừng.” Mục Thiên Dương thỏa mãn mà phát ra tiếng rên rỉ, ở bên tai cô ôn nhu hôn, “Thoải mái sao, bảo bối?”

Uyển Tình cúi đầu rên rỉ, không có trả lời.

Hắn nâng mông lên đâm lên trên, chậm rãi làm cho cô ngồi thẳng lên con trai hắn. Hắn nắm eo nhỏ nhắn của cô, nâng thân thể của cô từ trên xuống dưới: “Bảo bối, tự mình đến.”

“Tôi không muốn.”

“Ngaoan. Anh thích.” Hắn liếm hôn ngực cùng xương quai xanh của cô.

Uyển Tình cắn chặt răng, nghe lời vụn vặt, nhưng động thật sự nhẹ rất nhẹ. Mục Thiên Dương cũng không cấp bách, đợi cô động một đoạn thời gian mới nói: “Con mèo nhỏ em đang gãi ngứa sao? Động nhanh một chút, anh vừa mới chuẩn bị cho em như thế nào? Mông nâng lên một chút, lại hung hăng ngồi xuống đi ——”

Bị hấn nửa uy hiếp nửa dẫn đường, cô nghe lời vắn vẹo, thẳng đến lúc hấn kích động thở dốc, hận nơi này không thể lớn một chút, liền xoay người áp đảo cô.

“Thiên Dương.” Uyển Tình thở hồng hộc mà kêu khóc, “Không được. Mệt mỏi quá.”

“Ngoan.” Mục Thiên Dương cầm thắt lưng của cô, nâng cô từ trên xuống dưới, “Này không phải ở giúp người sao?”

Đột nhiên, cô yếu đuối xuống, tựa vào trước ngực hấn run rẩy. Hấn bắt đắc dĩ thở dài, yêu thương hôn cô, tiếp tục động tác chưa xong của cô.

Sau một tiếng gầm nhẹ lúc, hấn dừng lại, cảm giác thiên hạ trên người run rẩy, một bàn tay duỗi đến chỗ kết hợp của bọn họ, xoa nắn đóa hoa của cô.

“A a a.” Uyển Tình ngửa đầu kêu to, run rẩy càng thêm lợi hại, “Anh đừng. A.”

Lúc lâu sau, hấn mới buông lỏng tay, nhẹ nhàng vỗ về thân thể của cô: “Rất thoải mái sao bảo bối.”

Uyển Tình không khí lực trả lời hấn.

Hấn ôm lấy cô, vẫn đang một chút một chút hôn vai đầu của cô. Nếu. Không thể làm cho lòng của cô yêu mình, vậy tốt dạy dỗ thân thể của cô là tốt rồi, làm cho thân thể của cô không thể ly khai mình.

Đây là biện pháp của hấn khi không có cách nào nữa.

Nghỉ ngơi phải không sai biệt lắm, Uyển Tình đang muốn nói phải đi về, lại phát hiện tay hấn như có như không vỗ về chơi đùa thân thể mềm mại. Cô nhẹ nhàng mà lánh trốn tránh, châm chọc mở miệng: “Tôi. Cần phải trở về.”

“Đừng nóng vội.” Mục Thiên Dương hôn môi cô, bắt đầu từ ôn nhu đến chậm rãi nóng lên. Nhưng người phía trước rõ ràng không tiếp thu thực sự, dùng sức muốn đẩy hấn ra. Hấn nổi giận buông ra, cả người ngập tràn tức giận, “Em làm cái gì? !”

“Sẽ sung.” Uyển Tình thấp giọng trả lời, hai tay ôm lấy cổ hấn, ôn thuận cọ cọ trước ngực hấn, “Anh đừng hôn địa phương mẹ tôi có thể thấy.”

Mục Thiên Dương nhất thời mềm lòng, vui sướng cho ôn thuận của cô, khóe môi không thể phát hiện nhếch lên, thấp giọng nói: “Vậy buông tha cho em.”

Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng tiếp theo phát hiện không đúng, cái ở lại trong cơ thể của cô. Giống như khôi phục hùng phong.

“Thiên Dương ——” Cô hoảng sợ khẽ gọi.

Hấn đè cô lại: “Đừng nháo. Thời gian còn sớm, lại đến.”

Uyển Tình buồn bã muốn khóc, cũng không dám cự tuyệt, chỉ có thể lại cho hấn đùa nghịch mình.

Tuy rằng là không gian nhỏ hẹp, nhưng hấn vẫn đang thay đổi vị trí thân thể. Lúc này đây, so sánh vừa mới càng kéo dài, hấn đùa đến lúc cô khóc khàn khàn, cả thân xe đều lắc lư. Xong rồi, mặc quần áo tử tế, thả cô về nhà.

Uyển Tình cảm thấy dưới thân dính dính, cũng quần không được nhiều như vậy, mệt mỏi xuống xe, về mặt uể oải.

Mục Thiên Dương một tay bắt cô trở về, cô hoảng sợ, khẽ gọi: “Anh làm gì vậy? Đừng như thế, tôi phải về nhà!”

“Không làm em thoải mái, cái biểu tình gì thế?” Mục Thiên Dương không hờn giận hỏi. Nữ nhân thỏa mãn sau, không phải nên hiện ra thái độ kiêu mỹ? Ai giống cô giống như mẹ chết vậy!

Uyển Tình khỏ sở từ chối nửa ngày, đẩy hấn không ra, đành phải nói: “Tôi không biết nên biểu tình gì, anh mau cho tôi đi, vạn nhất bị mẹ tôi phát hiện ——”

“Được rồi!” Mục Thiên Dương buông cô ra, đi theo xuống xe, đóng cửa xe, đi đến phòng điều khiển, “Trở về đi.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, như được đại xá: “Tôi đi đây.”

Tuyệt không lưu luyến xoay người, cước bộ có chút như nhũn ra. Không dám trì hoãn, sợ chậm bước lại bị hấn bắt trở về, cô chạy nhanh về hướng đối diện.

Mục Thiên Dương buồn bực ngồi vào trong xe, nhìn nhỏ xinh bóng dáng của cô. Cô đi đến cửa lớn ngoài tiểu khu, ngừng một chút, lại xoay người đi ra ngoài.

Hấn nhíu mày lại, thấy cô đi đến ven đường, vô thức ôm hai tay, bộ dáng tựa hồ muốn đến lại không muốn đến.

Hấn xuống xe, đi về phía cô. Cô chạy vội lại đây, giữ chặt hấn: “Anh muốn làm gì?”

“Em đang làm gì vậy?”

Uyển Tình do dự nửa ngày, bắt lực nói: “Bảo an tỉnh. Hấn nhận thức tôi, tôi không dám đi vào, tôi.
. Tôi sợ hấn nói cho mẹ tôi biết.”

Mục Thiên Dương nghe xong, lông mi nhíu lại, ngay sau đó liền xoay người đi về phía ô tô.

Uyển Tình đứng giữa đường cái, không biết nên làm cái gì bây giờ. Hấn. Hấn không thể giúp mình nghĩ biện pháp sao?

Mục Thiên Dương mở cửa xe, đơn độc một giây, đóng cửa xe lại lại đây, trong tay nhiều hơn một kiện tây trang. Đi đến trước mặt cô, hấn cầm tây trang che lên đầu cô.

Uyển Tình trước mắt tối sầm, vội vàng đẩy ra: “Anh làm gì?”

Mục Thiên Dương càng che cô lại, ngồi xuống ôm lấy cô.

Uyển Tình chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, lại lấy quần áo trên đầu xuống, nhìn hấn: “Anh.”

“Che lại, anh ôm em vào.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, để tây trang lại trên đầu, nghe lời tựa vào trước ngực hấn. Hấn ôm cô đi đến tiểu khu, khi vào cửa bị bảo an ngăn trở. Bảo an vừa mới nói một chữ “Anh”, con người sắc bén của hấn liền bắn qua, sợ tới mức chọc tức người ta cũng không dám.

Thấy bảo an bị dọa ngây người, hấn vừa lòng thu con người lại, ôm Uyển Tình tiếp tục đi vào trong.

112. Chương 97: Ở Trong Xe (h)

Uyển Tình cắn chặt răng, không dám phát ra một tia âm thanh phản kháng. Tay của Mục Thiên Dương lướt qua thắt lưng của cô, chậm rãi hướng về phía trước, nắm thứ mềm mại trước ngực của cô. Đối với sự vướng bận của áo sơ mi gì đó, một tay hấn chặn nó đẩy lên, sau đó bàn tay đến sau lưng cô, mở móc khóa áo nội y.

Cúi đầu, mút vào nơi no đủ của cô, dần dần nổi giận lên: “Mặc thành như vậy, em cố ý sao?” Nói xong đã cởi sơ mi cùng nội y của cô ra, làm nửa người trên của cô xích lỏa mà ngồi trên đùi hấn.

Không lâu, mục tiêu của Mục Thiên Dương chuyển hướng nửa người dưới của cô, hừ lạnh một tiếng: “Em quả nhiên là cố ý!” Cự nhiên mặc quần bò!

Không nói hai lời, hắn cũng cởi sạch dưới nửa người của cô. Hừ, tự gây nghiệt không thể sống! Em mặc một cái váy, anh sẽ không cởi sạch em.

Tách hai chân cô ra ngồi ở trên đùi mình, hắn nâng mông của cô lên, làm cho cô dễ dàng đối diện thứ cứng rắn của mình, chậm rãi áp xuống.

“Ừm.” Uyển Tình than nhẹ, hai tay gắt gao mà bắt lấy vai hắn, thân mình mẫn cảm run rẩy.

“Thả lỏng một chút.” Mục Thiên Dương thấp giọng thở gấp, cảm giác chỉ có tiền vào một phần đầu. Nhưng hắn đã nhịn không được, liền mạnh ấn cô xuống, đồng thời va chạm lên trên ——

“A ——” Uyển Tình hét lên một tiếng, ngã vào trong ngực hắn, dưới thân cùng hắn chặt chẽ kết hợp.

“Đừng.” Mục Thiên Dương thỏa mãn mà phát ra tiếng rên rỉ, ở bên tai cô ôn nhu hôn, “Thoải mái sao, bảo bối?”

Uyển Tình cúi đầu rên rỉ, không có trả lời.

Hắn nâng mông lên đâm lên trên, chậm rãi làm cho cô ngồi thẳng lên con trai hắn. Hắn nắm eo nhỏ nhắn của cô, nâng thân thể của cô từ trên xuống dưới: “Bảo bối, tự mình đến.”

“Tôi không muốn.”

“Ngoan. Anh thích.” Hắn liếm hôn ngực cùng xương quai xanh của cô.

Uyển Tình cắn chặt răng, nghe lời vắn vẹo, nhưng động thật sự nhẹ rất nhẹ. Mục Thiên Dương cũng không cấp bách, đợi cô động một đoạn thời gian mới nói: “Con mèo nhỏ em đang gãi ngứa sao? Động nhanh một chút, anh vừa mới chuẩn bị cho em như thế nào? Mông nâng lên một chút, lại hung hăng ngồi xuống đi ——”

Bị hắn nửa uy hiếp nửa dẫn đường, cô nghe lời vắn vẹo, thẳng đến lúc hắn kích động thở dốc, hận nơi này không thể lớn một chút, liền xoay người áp đảo cô.

“Thiên Dương.” Uyển Tình thở hồng hộc mà kêu khóc, “Không được. Một mỗi quá.”

“Ngoan.” Mục Thiên Dương cảm thất lưng của cô, nâng cô từ trên xuống dưới, “Này không phải ở giúp người sao?”

Đột nhiên, cô yếu đuối xuống, tựa vào trước ngực hắn run rẩy. Hắn bắt đắc dĩ thở dài, yêu thương hôn cô, tiếp tục động tác chưa xong của cô.

Sau một tiếng gầm nhẹ lúc, hắn dừng lại, cảm giác thiên hạ trên người run rẩy, một bàn tay duỗi đến chỗ kết hợp của bọn họ, xoa nắn đóa hoa của cô.

“A a a.” Uyển Tình ngửa đầu kêu to, run rẩy càng thêm lợi hại, “Anh đừng. A.”

Lúc lâu sau, hắn mới buông lỏng tay, nhẹ nhàng vỗ về thân thể của cô: “Rất thoải mái sao bảo bối.”

Uyển Tình không khí lực trả lời hắn.

Hắn ôm lấy cô, vẫn đang một chút một chút hôn vai đầu của cô. Nếu. Không thể làm cho lòng của cô yêu mình, vậy tốt dạy dỗ thân thể của cô là tốt rồi, làm cho thân thể của cô không thể ly khai mình.

Đây là biện pháp của hắn khi không có cách nào nữa.

Nghỉ ngơi phải không sai biệt lắm, Uyển Tình đang muốn nói phải đi về, lại phát hiện tay hắn như có như không vỗ về chơi đùa thân thể mềm mại. Cô nhẹ nhàng mà lánh trốn tránh, châm chọc mở miệng: “Tôi. Cần phải trở về.”

“Đừng nóng vội.” Mục Thiên Dương hôn môi cô, bắt đầu từ ôn nhu đến chậm rãi nóng lên. Nhưng người phía trước rõ ràng không tiếp thu thực sự, dùng sức muốn đẩy hắn ra. Hắn nổi giận buông ra, cả người ngập tràn tức giận, “Em làm cái gì? !”

“Sẽ sưng.” Uyển Tình thấp giọng trả lời, hai tay ôm lấy cổ hần, ôn thuận cọ cọ trước ngực hần, “Anh đừng hôn địa phương mẹ tôi có thể thấy.”

Mục Thiên Dương nhất thời mềm lòng, vui sướng cho ôn thuận của cô, khóe môi không thể phát hiện nhếch lên, thấp giọng nói: “Vậy buông tha cho em.”

Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng tiếp theo phát hiện không đúng, cái ở lại trong cơ thể của cô. Giống như khô phục hùng phong.

“Thiên Dương ——” Cô hoảng sợ khê gọi.

Hần dè cô lại: “Đừng nháo. Thời gian còn sớm, lại đến.”

Uyển Tình buồn bã muốn khóc, cũng không dám cự tuyệt, chỉ có thể lại cho hần đùa nghịch mình.

Tuy rằng là không gian nhỏ hẹp, nhưng hần vẫn đang thay đổi vị trí thân thể. Lúc này đây, so sánh vừa mới càng kéo dài, hần đùa đến lúc cô khóc khàn khàn, cả thân xe đều lắc lư. Xong rồi, mặc quần áo tử tế, thả cô về nhà.

Uyển Tình cảm thấy dưới thân dính dính, cũng quần không được nhiều như vậy, mệt mỏi xuống xe, về mặt uể oải.

Mục Thiên Dương một tay bắt cô trở về, cô hoảng sợ, khê gọi: “Anh làm gì vậy? Đừng như thế, tôi phải về nhà!”

“Không làm em thoải mái, cái biểu tình gì thế?” Mục Thiên Dương không hờn giận hỏi. Nữ nhân thỏa mãn sau, không phải nên hiện ra thái độ kiêu mỹ? Ai giống cô giống như mẹ chết vậy!

Uyển Tình khổ sở từ chối nửa ngày, đẩy hần không ra, đành phải nói: “Tôi không biết nên biểu tình gì, anh mau cho tôi đi, vạn nhất bị mẹ tôi phát hiện ——”

“Được rồi!” Mục Thiên Dương buông cô ra, đi theo xuống xe, đóng cửa xe, đi đến phòng điều khiển, “Trở về đi.”

Uyển Tình sưng sốt một chút, như được đại xá: “Tôi đi đây.”

Tuyệt không lưu luyến xoay người, cước bộ có chút như nhũn ra. Không dám trì hoãn, sợ chậm bước lại bị hần bắt trở về, cô chạy nhanh về hướng đối diện.

Mục Thiên Dương buồn bực ngồi vào trong xe, nhìn nhỏ xinh bóng dáng của cô. Cô đi đến cửa lớn ngoài tiểu khu, ngừng một chút, lại xoay người đi ra ngoài.

Hần nhíu mày lại, thấy cô đi đến ven đường, vô thức ôm hai tay, bộ dáng tựa hồ muốn đến lại không muốn đến.

Hần xuống xe, đi về phía cô. Cô chạy vội lại đây, giữ chặt hần: “Anh muốn làm gì?”

“Em đang làm gì vậy?”

Uyển Tình do dự nửa ngày, bắt lực nói: “Bảo an tĩnh. Hần nhận thức tôi, tôi không dám đi vào, tôi. Tôi sợ hần nói cho mẹ tôi biết.”

Mục Thiên Dương nghe xong, lông mi nhíu lại, ngay sau đó liền xoay người đi về phía ô tô.

Uyển Tình đứng giữa đường cái, không biết nên làm cái gì bây giờ. Hần. Hần không thể giúp mình nghĩ biện pháp sao?

Mục Thiên Dương mở cửa xe, đơn độc một giây, đóng cửa xe lại đây, trong tay nhiều hơn một kiện tây trang. Đi đến trước mặt cô, hần cầm tây trang che lên đầu cô.

Uyển Tình trước mắt tối sầm, vội vàng đẩy ra: “Anh làm gì?”

Mục Thiên Dương càng che cô lại, ngồi xuống ôm lấy cô.

Uyển Tình chỉ cảm thấy một trận thiên toàn địa chuyển, lại lấy quần áo trên đầu xuống, nhìn hần: “Anh.”

“Che lại, anh ôm em vào.”

Uyển Tình sửng sốt một chút, để tây trang lại trên đầu, nghe lời tựa vào trước ngực hắn. Hắn ôm cô đi đến tiểu khu, khi vào cửa bị bảo an ngăn trở. Bảo an vừa mới nói một chữ “Anh”, con người sắc bén của hắn liền bắn qua, sợ tới mức chọc tức người ta cũng không dám.

Thấy bảo an bị dọa ngây người, hắn vừa lòng thu con người lại, ôm Uyển Tình tiếp tục đi vào trong.

113. Chương 98: Chương 98

114. Chương 98: Chuyển Phát Thuốc

Chương 98: Chuyển phát thuốc

“Ngoan, có thể ra ngoài.”

Uyển Tình lạp dưới áo khoác của hắn, ở dưới ánh đèn đường mờ lung nhìn hắn. Đột nhiên, cô có chút sợ hãi. Hắn giống như Không đáng sợ như bình thường vậy.

“Nhà nào?”

Uyển Tình vừa nghe, đột nhiên đứng thẳng dậy, muốn xuống đất. Hắn ôm chặt cô: “Đừng lộn xộn, anh đưa em đến lầu dưới.”

Uyển Tình thấy giày dũa không được, đành phải nhìn bốn phía, một ngón tay chỉ về phía trước. Hắn ôm cô đi tới, để xuống. Tây trang thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, Uyển Tình vội vàng bắt lấy, hai tay đưa cho hắn, cúi đầu không có nhìn nét mặt của hắn.

Mục Thiên Dương kinh ngạc nhìn đỉnh đầu cô, chậm rãi tiếp nhận.

“Tôi lên rồi.” Uyển Tình nhẹ nhàng mà nói, xoay người đi vào trong hành lang.

Mục Thiên Dương nghe tiếng bước chân của cô, đứng yên tại chỗ thật lâu. Cuối cùng, trầm trọng thở ra một hơi, xoay người đi trở về. Đi đến tiểu khu, thấy bảo an ở đó nhìn xung quanh, hắn giật giật khóe miệng: “Đưa bạn gái về nhà.”

“A a a ——” bảo an vội vàng gạt đầu, một bộ dáng tỉnh ngộ. Người này thoát nhìn không giống với nha, một cái trứng mắt lại đây rất có khí thế, khẳng định không phải người bình thường. Không biết con gái nhà ai vận khí tốt như vậy?

Uyển Tình ngủ thẳng giữa trưa mới tỉnh, tùy tiện chuẩn bị một chút đồ ăn no bụng, dài ngày thay quần áo lao động tắm rửa, ngồi sững sờ ở trên sofa.

Mở TV, thấy quảng cáo vô đau dòng người, cô bỗng đứng ngồi thẳng thân mình. Cô. . . . Cô gần đây không uống thuốc tránh thai! Cô ở nhà, ai nghĩ tới hắn sẽ đến a, tự nhiên không có khả năng dự bị loại đồ vật này!

Uyển Tình lạnh cả người, chạy nhanh về phòng, cầm lấy di động gọi điện thoại cho hắn.

Mục Thiên Dương thấy điện thoại của cô, thầm nghĩ thật là chuyện khó có được. Cô chủ động tìm mình, khẳng định không có chuyện gì tốt, nhưng vẫn nhận: “Alô.”

“Thiên Dương!” Uyển Tình thấp giọng gọi một tiếng, “Tôi. . . .”

“Làm sao vậy?”

“Tôi ngày hôm qua chưa có uống thuốc. . . .” Uyển Tình gấp đến độ mau khóc, “Tôi. . . . Tôi lại không dám đặt loại đồ vật này ở trong nhà, hơn nữa, ai biết anh sẽ. . . .”

Mục Thiên Dương trở mặt một chút, nói: “Tự đến tiệm mua thuốc tránh thai.”

“Nhưng.” Uyển Tình ngần ngợ. Đúng vậy, cô hẳn là tự mình đi mua thuốc, loại chuyện tình này sao có thể phiền hấn? Cô cắn cắn môi, âm thanh rất nhỏ nói, “Tôi đã biết.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương chậm rãi lên tiếng, cúp điện thoại.

Uyển Tình hít sâu một hơi, cầm lấy túi tiền, đi xuống lầu. Đi chợ trước mua mấy thứ đồ ăn, thẳng đến lúc muốn nướng người dưới thái dương lớn mới đi đến bên ngoài hiệu thuốc.

Do dự một chút, cô không dám đi vào a.

Cố lấy dũng khí đi vào, nhìn thấy cái cân cạnh cửa, cô nhin không được đứng trên cân một chút, giống như nặng lên. (trên tay xách theo vài cân đồ ăn, quên)

Xuống cân, cô đi đến trước quầy bán hàng, nhân viên cửa hàng hỏi: “Tiểu thư cô mua cái gì?”

Uyển Tình hoảng sợ, lắp bắp nói: “Tôi. Tôi mua.” Cô lắc đầu, “Quá nóng, mua một chút trà.”

Nhân viên cửa hàng liếc nhìn cô một cái, nói: “Ngày nóng như vậy, ra cửa sao không mang theo dù?” Nói xong liền lấy trà lai giải nhiệt cho cô.

Uyển Tình nhìn nhìn, lại mua một hộp hoắc hương chính khí dịch*, lại cầm hai dạng, lấy thêm thuốc dự bị, liền tính tiền rồi đi.

* .cndzys.com/upload/image/20140430/20140430153246__29377.jpg

Về đến nhà, cô bức bối mà ngã lên giường, thật muốn khóc. Nửa ngày sau, cô lại đứng lên gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương: “Tôi không dám đi! Người giết tôi đi!”

Mục Thiên Dương sững sốt, đột nhiên vui vẻ. Người này, cư nhiên có lá gan phát giận với hấn! Hấn hừ lạnh một tiếng: “Chờ!”

Uyển Tình hoảng sợ, vội vàng ném điện thoại. Nửa ngày sau mới phản ứng lại, chờ? Chờ cái gì? Trời, hấn sẽ không tự mình lại đây giáo huấn cô đi? !

Uyển Tình lại gọi điện thoại cho hấn, lại phát hiện chuyển tới trên tay thư ký: “Tổng giám đốc đang họp, xin hỏi ngài là ai?”

Uyển Tình há miệng thở dốc, cúp điện thoại. Lúc này, chuông cửa vang lên, cô chạy tới mở cửa, thấy ngoài cửa hình như là người đưa thư, liền rút ra một kẻ hớ: “Anh tìm ai?”

“Đỉnh Uyển Tình sao? Chuyển phát của cô.”

“A?” Cô khi nào thì có chuyển phát? Mở cửa ra, tiếp nhận đến vừa thấy, một bọc nhỏ ngăn nắp, ước chừng lớn bằng một quyển sách, thấy phía dưới người gửi là Mục Thiên Dương, cô cả kinh, bất động thanh sắc của ký nhận.

Trở lại phòng, vội vàng mở bao ra, thật đúng là hai quyển sách, hai bản tư liệu ôn tập rất hữu dụng. Ném sách ở trên giường, cô dùng sức giữ cái bao bên ngoài, cái gì cũng chưa giữ ra được. Suy sụp mà ngồi ở trên giường, hấn không phải đưa thuốc tránh thai tới sao?

Cầm lấy sách lục lọi, từ bên trong rút ra ngoài một cái túi nhỏ trong suốt, bên trong có hai viên thuốc màu trắng.

Uyển Tình nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, cầm lấy thuốc đi đến phòng bếp rót nước, sau đó nuốt nhanh xuống. Nuốt xong nhớ tới, thuốc này. Cùng lần đầu tiên uống giống không giống nhau, là nhãn hiệu khác sao?

Hai ngày sau.

Ăn cơm trưa xong, Uyển Tình quét tước phòng bếp, dọn rác ra khỏi nhà. Dọn rác xong trở về, phát hiện một pho tượng thần đứng trước cửa nhà, cô thở hốt vì kinh ngạc, đứng thẳng bất động ở chỗ cũ.

Mục Thiên Dương quay đầu lại, thu hồi tay đang bấm số điện thoại: “Đi lên!”

Uyển Tình chạy nhanh đi lên, hoảng sợ mà trừng lớn hai mắt: “Anh. . . .”

“Mẹ em không phải đi làm sao?” Mục Thiên Dương gầy gầy tóc của cô, “Mở cửa nhanh, bên ngoài nóng chết.”

Uyển Tình nhìn bốn phía, sợ có hàng xóm đi ngang qua, vội vàng mở cửa cho hắn đi vào.

” Anh. . . . Anh sao lại đến?” Vốn muốn hỏi hắn sao biết Từ Khả Vi đi đi làm, nhưng hơi cân nhắc một chút chỉ biết là hắn điều tra.

Mục Thiên Dương quan sát phòng ở một chút, có chút bất mãn nhíu mày, nhưng cũng chưa nói cái gì. Hắn ngồi ở trên sofa, hướng cô ngoắc ngón tay: ” Anh muốn uống nước.”

Uyển Tình nhíu nhíu mày, chạy tới phòng bếp rót nước.

Mục Thiên Dương nhìn nước nóng hơi hổ, nhanh nhíu mày: “Không có lạnh?”

“Không có!” Uyển Tình ôm gối ôm tựa vào một chỗ khác sofa, cách hắn rất xa, “Nhà của chúng tôi máy đun nước đã lâu không dùng, tốn tiền!” Cho nên không có nước khoáng bên ngoài đưa, chỉ có nước sôi tự nấu.

Mục Thiên Dương bất đắc dĩ thở dài, lười uống. Kéo kéo cà- vạt, hắn nhìn bốn phía: “Cũng không có điều hòa?”

“Bán!” Mẹ sinh bệnh vài năm nhu cầu cấp bách dùng tiền kia, bán không ít đồ vật, ngay cả phòng ở đều thế chân mướn nợ. Cô muốn mẹ trực tiếp bán đi, nhưng mẹ không đồng ý, bằng không cô cũng không thể trở thành vật trên tay Mục Thiên Dương!

Mục Thiên Dương đưa tay: “Lại đây.”

Uyển Tình do dự một chút, chuyển dời đi tới, bị hắn một phen ôm vào trong lòng ngực.

“Anh làm cái gì?” Uyển Tình giận dữ, “Anh tra tấn tôi còn không đủ? Còn đến nhà của tôi?”

“Vậy anh không tới.” Mục Thiên Dương nói, từ túi trong lấy ra một cái thẻ, nhét vào trong tay cô, “Thẻ phòng khách sạn, về sau hai giờ chiều nào cũng đi vào trong đó chờ anh. . . .”

“Tôi không!” Uyển Tình kêu to.

Mục Thiên Dương sững sốt một chút: “Vậy anh vẫn nửa đêm gọi em đi ra ngoài xe làm?”

115. Chương 98: Chuyển Phát Thuốc

“Ngoan, có thể ra ngoài .”

Uyển Tình lạt dưới áo khoác của hắn, ở dưới ánh đèn đường mờ lung nhìn hắn. Đột nhiên, cô có chút sợ hãi. Hắn giống như. . . . Không đáng sợ như bình thường vậy.

“Nhà nào?”

Uyển Tình vừa nghe, đột nhiên đứng thẳng dậy, muốn xuống đất. Hắn ôm chặt cô: “Đừng lộn xộn, anh đưa em đến lầu dưới.”

Uyển Tình thấy giầy dựa không được, đành phải nhìn bốn phía, một ngón tay chỉ về phía trước. Hắn ôm cô đi tới, để xuống. Tây trang thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, Uyển Tình vội vàng bắt lấy, hai tay đưa cho hắn, cúi đầu không có nhìn nét mặt của hắn.

Mục Thiên Dương kinh ngạc nhìn đỉnh đầu cô, chậm rãi tiếp nhận.

“Tôi lên rồi.” Uyển Tình nhẹ nhàng mà nói, xoay người đi vào trong hành lang.

Mục Thiên Dương nghe tiếng bước chân của cô, đứng yên tại chỗ thật lâu. Cuối cùng, trầm trọng thở ra một hơi, xoay người đi trở về. Đi đến tiểu khu, thấy bảo an ở đó nhìn xung quanh, hắn giật giật khoe miệng: “Đưa bạn gái về nhà.”

“A a a ——” bảo an vội vàng gạt đầu, một bộ dáng tỉnh ngộ. Người này thoát nhìn không giống với nha, một cái tròng mắt lại đây rất có khí thế, khẳng định không phải người bình thường. Không biết con gái nhà ai vận khí tốt như vậy?

Uyển Tình ngủ thẳng giữa trưa mới tỉnh, tùy tiện chuẩn bị một chút đồ ăn no bụng, dài ngày thay quần áo lao động tắm rửa, ngồi sững sờ ở trên sofa.

Mở TV, thấy quảng cáo vô đau dòng người, cô bỗng đứng ngồi thẳng thân mình. Cô. Cô gần đây không uống thuốc tránh thai! Cô ở nhà, ai nghĩ tới hắn sẽ đến a, tự nhiên không có khả năng dự bị loại đồ vật này!

Uyển Tình lạnh cả người, chạy nhanh về phòng, cầm lấy di động gọi điện thoại cho hắn.

Mục Thiên Dương thấy điện thoại của cô, thầm nghĩ thật là chuyện khó có được. Cô chủ động tìm mình, khẳng định không có chuyện gì tốt, nhưng vẫn nhận: “Alô.”

“Thiên Dương!” Uyển Tình thấp giọng gọi một tiếng, “Tôi.”

“Làm sao vậy?”

“Tôi ngày hôm qua chưa có uống thuốc.” Uyển Tình gấp đến độ mau khóc, “Tôi. Tôi lại không dám đặt loại đồ vật này ở trong nhà, hơn nữa, ai biết anh sẽ.”

Mục Thiên Dương trở mặt một chút, nói: “Tự đến tiệm mua thuốc tránh thai.”

“Nhưng.” Uyển Tình ngần ngừ. Đúng vậy, cô hắn là tự mình đi mua thuốc, loại chuyện tình này sao có thể phiền hắn? Cô cắn cắn môi, âm thanh rất nhỏ nói, “Tôi đã biết.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương chậm rãi lên tiếng, cúp điện thoại.

Uyển Tình hít sâu một hơi, cầm lấy túi tiền, đi xuống lầu. Đi chợ trước mua mấy thứ đồ ăn, thẳng đến lúc muốn nướng người dưới thái dương lớn mới đi đến bên ngoài hiệu thuốc.

Do dự một chút, cô không dám đi vào a.

Cố lấy dũng khí đi vào, nhìn thấy cái cân cạnh cửa, cô nhin không được đứng trên cân một chút, giống như nặng lên. (trên tay xách theo vài cân đồ ăn, quên)

Xuống cân, cô đi đến trước quầy bán hàng, nhân viên cửa hàng hỏi: “Tiểu thư cô mua cái gì?”

Uyển Tình hoảng sợ, lắp bắp nói: “Tôi. Tôi mua.” Cô lắc đầu, “Quá nóng, mua một chút trà.”

Nhân viên cửa hàng liếc nhìn cô một cái, nói: “Ngày nóng như vậy, ra cửa sao không mang theo dù?” Nói xong liền lấy trà lài giải nhiệt cho cô.

Uyển Tình nhìn nhìn, lại mua một hộp hoắc hương chính khí dịch*, lại cầm hai dạng, lấy thêm thuốc dự bị, liền tính tiền rồi đi.

* .cndzys.com/upload/image/20140430/20140430153246_29377.jpg

Về đến nhà, cô bực bội mà ngã lên giường, thật muốn khóc. Nửa ngày sau, cô lại đứng lên gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương: “Tôi không dám đi! Người giết tôi đi!”

Mục Thiên Dương sững sốt, đột nhiên vui vẻ. Người này, cư nhiên có lá gan phát giận với hắn! Hắn hừ lạnh một tiếng: “Chờ!”

Uyển Tình hoảng sợ, vội vàng ném điện thoại. Nửa ngày sau mới phản ứng lại, chờ? Chờ cái gì? Trời, hắn sẽ không tự mình lại đây giáo huấn cô đi? !

Uyển Tình lại gọi điện thoại cho hấn, lại phát hiện chuyển tới trên tay thư ký: “Tổng giám đốc đang họp, xin hỏi ngài là ai?”

Uyển Tình há miệng thở dốc, cúp điện thoại. Lúc này, chuông cửa vang lên, cô chạy tới mở cửa, thấy ngoài cửa hình như là người đưa thư, liền rút ra một kẻ hồ: “Anh tìm ai?”

“Đỉnh Uyển Tình sao? Chuyển phát của cô.”

“A?” Cô khi nào thì có chuyển phát? Mở cửa ra, tiếp nhận đến vừa thấy, một bọc nhỏ ngăn nắp, ước chừng lớn bằng một quyển sách, thấy phía dưới người gửi là Mục Thiên Dương, cô cả kinh, bất động thanh sắc của ký nhận.

Trở lại phòng, vội vàng mở bao ra, thật đúng là hai quyển sách, hai bản tư liệu ôn tập rất hữu dụng. Ném sách ở trên giường, cô dùng sức giữ cái bao bên ngoài, cái gì cũng chưa giữ ra được. Suy sụp mà ngồi ở trên giường, hấn không phải đưa thuốc tránh thai tới sao?

Cầm lấy sách lục lọi, từ bên trong rút ra ngoài một cái túi nhỏ trong suốt, bên trong có hai viên thuốc màu trắng.

Uyển Tình nhất thời thở phào nhẹ nhõm một hơi, cầm lấy thuốc đi đến phòng bếp rót nước, sau đó nuốt nhanh xuống. Nuốt xong nhớ tới, thuốc này. Cùng lần đầu tiên uống giống không giống nhau, là nhãn hiệu khác sao?

Hai ngày sau.

Ăn cơm trưa xong, Uyển Tình quét tước phòng bếp, dọn rác ra khỏi nhà. Dọn rác xong trở về, phát hiện một pho tượng thần đứng trước cửa nhà, cô thở hắt vì kinh ngạc, đứng thẳng bất động ở chỗ cũ.

Mục Thiên Dương quay đầu lại, thu hồi tay đang bấm số điện thoại: “Đi lên!”

Uyển Tình chạy nhanh đi lên, hoảng sợ mà trừng lớn hai mắt: “Anh.”

“Mẹ em không phải đi làm sao?” Mục Thiên Dương gầy gầy tóc của cô, “Mở cửa nhanh, bên ngoài nóng chết.”

Uyển Tình nhìn bốn phía, sợ có hàng xóm đi ngang qua, vội vàng mở cửa cho hấn đi vào.

” Anh. Anh sao lại đến?” Vốn muốn hỏi hấn sao biết Từ Khả Vi đi đi làm, nhưng hơi cân nhắc một chút chỉ biết là hấn điều tra.

Mục Thiên Dương quan sát phòng ở một chút, có chút bất mãn nhíu mày, nhưng cũng chưa nói cái gì. Hấn ngồi ở trên sofa, hướng cô ngoắc ngón tay: ” Anh muốn uống nước.”

Uyển Tình nhíu nhíu mày, chạy tới phòng bếp rót nước.

Mục Thiên Dương nhìn nước nóng hơi hồi, nhanh nhíu mày: “Không có lạnh?”

“Không có!” Uyển Tình ôm gối ôm tựa vào một chỗ khác sofa, cách hấn rất xa, “Nhà của chúng tôi máy đun nước đã lâu không dùng, tốn tiền!” Cho nên không có nước khoáng bên ngoài đưa, chỉ có nước sôi tự nấu.

Mục Thiên Dương bất đắc dĩ thở dài, lười uống. Kéo kéo cà- vạt, hấn nhìn bốn phía: “Cũng không có điều hòa?”

“Bán!” Mẹ sinh bệnh vài năm nhu cầu cấp bách dùng tiền kia, bán không ít đồ vật, ngay cả phòng ở đều thế chân mượn nợ. Cô muốn mẹ trực tiếp bán đi, nhưng mẹ không đồng ý, bằng không cô cũng không thể trở thành vật trên tay Mục Thiên Dương!

Mục Thiên Dương đưa tay: “Lại đây.”

Uyển Tình do dự một chút, chuyển dời đi tới, bị hấn một phen ôm vào trong lòng ngực.

“Anh làm cái gì?” Uyển Tình giận dữ, “Anh tra tấn tôi còn không đủ? Còn đến nhà của tôi?”

“Vậy anh không tới.” Mục Thiên Dương nói, từ túi trong lấy ra một cái thẻ, nhét vào trong tay cô, “Thẻ phòng khách sạn, về sau hai giờ chiều nào cũng đi vào trong đó chờ anh.”

“Tôi không!” Uyển Tình kêu to.

Mục Thiên Dương sưng sốt một chút: “Vậy anh vẫn nửa đêm gọi em đi ra ngoài xe làm?”

116. Chương 99: Chương 99

117. Chương 99: Ôn Tồn

Chương 99: Ôn tồn

Uyển Tình không nghĩ tới hần thốt ra hai chữ kia, mặt đỏ lên, khó xử nhìn hần: “Mỗi ngày tôi ra ngoài, sẽ có người thấy! Nếu bọn họ nhắc tới trước mặt mẹ tôi làm sao bây giờ?”

“Cho nên anh tới nơi này tìm em.” Mục Thiên Dương cúi đầu hôn cô, Uyển Tình dùng sức giãy dựa cũng không kết quả, ngược lại còn khiến cho hần phát hỏa, nghiêng người đè lên người cô, bàn tay to vén làn váy của cô lên.

“Anh làm gì? !” Uyển Tình kêu to, “Buông! Hồn đản! Cầm thú! A ——”

Mục Thiên Dương kéo quần lót của cô, cô sợ hãi , vội vàng cầu xin tha thứ: “Không cần. Không cần. Van cầu anh, đây là nhà của tôi.”

Mục Thiên Dương không để ý cô, một bàn tay áp chế cô, một bàn tay cởi bỏ dây lưng của mình. Mắt thấy hần thả cự vật ra, cô gần như hồng mắt: “Thiên Dương. Không cần, van cầu anh.”

Mục Thiên Dương lãnh nghiêm mặt, không nói, tách chân của cô ra, một lần ưỡn vào.

“A ——” Uyển Tình quát to một tiếng, nằm ở trên sô pha khóc lớn.

Mục Thiên Dương bắt đầu luật động, thấy cô chỉ khóc, động tác trở nên điên cuồng: “Có một chút phản ứng! Bằng không, anh làm cho tới khi mẹ em trở về mới thôi!”

Uyển Tình hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch nhìn hần. Sợ hần thực làm như vậy, cô vội vàng ôm lấy hần. Thân thể hần đỏ mề hôi, làm ướt áo sơ mi. Cô ôm chặt hần, mặt dán trong ngực hần, nghe tiếng tim đập hữu lực của hần, không cho hần thấy biểu tình của mình.

“Thiên Dương. Ừm.”

“Bảo bối, kêu lớn tiếng hơn.”

Uyển Tình nuốt xuống nước mắt, nghe lời rên rỉ, kêu đến khi lửa tình trong hần bùng nổ, làm cô bị đâm như muốn bay lên.

“Thiên Dương! Đủ rồi đủ rồi.” Uyển Tình chịu không nổi kêu to, “Mau dừng! Dừng. A.”

Mục Thiên Dương chuyên nhất kịch liệt cắm vào, giật giật phóng thích mình, ngừng lại.

Uyển Tình run rẩy , mỗi một tác da thịt đều run rẩy, giống cá mắc cạn ngồi phịch dưới thân hần.

Mục Thiên Dương nghỉ ngơi một hồi, đau lòng hôn hôn cái trán cô, ngẩng đầu, thấy rèm cửa sổ chỉ kéo lên một nửa, nói: “Về sau kéo toàn bộ bức màn lên.”

Uyển Tình nhìn lại, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mục Thiên Dương đè cô lại: “Không có việc gì, chúng ta vừa lúc bị chặn lại.” Nói xong ôm hông của cô, gắt gao ấn cô về phía mình.

“Đừng.”

“Ôm chặt anh, chân vòng qua thắt lưng của anh.”

Uyển Tình khó hiểu nhìn hấn, hấn hôn cô một chút: “Nghe lời.”

Cô nghe lời làm theo, hấn ôm đứng lên, chỗ kết hợp không có tách ra.

“Phòng tắm ở nơi nào?”

Uyển Tình chỉ phương hướng, hấn ôm cô bước qua, có một chút chất lỏng từ chỗ bắp đùi của hai người rơi xuống.

“A.” Uyển Tình nhin không được rên rỉ, ôm chặt thân mình của hấn, sợ mình sẽ rơi xuống.

Đi vào phòng tắm, hấn đặt cô ở trên bồn rửa tay, sau đó cởi quần của mình, mới chậm rãi rời khỏi.

“Ừ.” Uyển Tình cắn răng, gắt gao nín lấy cả vai hấn.

Hấn nhìn cô nơi đó, yết hầu trượt lên xuống: “Ngoan , chúng ta tắm rửa.” Sau đó liền cởi quần áo của cô.

Hai người thân thể xích lỏng đứng dưới vòi hoa sen, hấn quỳ xuống đưa lưng cô về phía mình.

“Không cần.”

“Nghe lời, anh cho em ra, bằng không mang thai làm sao bây giờ?” Tuy rằng hôm trước gửi vi-ta-min qua bưu điện cho cô, nhưng không có nghĩa vẫn là muốn cho cô thừa nhận khả năng thụ thai. Dù sao, cô còn nhỏ.

Nếu lần trước làm vậy mà cô đã hoài thai, liền. Khi khác nói sau.

Ngón tay dò xét vào trong cơ thể cô, ôn nhu moi móc chơi đùa.

Uyển Tình hai tay chống lên tường, cắn răng run rẩy.

Mục Thiên Dương nhìn bộ dáng của cô, thân dưới dần dần khôi phục. Đợi mình lấy chất lỏng ở trong cơ thể cô sạch sẽ, ngón tay hấn cũng không có rời khỏi.

“Đủ, đủ rồi đi.” Uyển Tình hỏi.

“Ừ.” Mục Thiên Dương đáp nhẹ, “Cho nên, chúng ta tiếp tục làm lần khác.”

Thân mình Uyển Tình cứng đờ, tiếp theo lại ở dưới tiến công của hấn mềm mại xuống.

“Nước nước, rất thích sao.” Mục Thiên Dương khàn khàn nói , làm cô có chút nghe không rõ.

“Thiên Dương.” Uyển Tình phát hiện hấn muốn đi vào, kêu lên, “Không cần. Đau. Đầu gối đau quá.”

Mục Thiên Dương lúc này mới nhớ tới sàn nhà phòng tắm lạnh như băng lại cứng ngắc, lui từng bước, kéo cô lên, lật người cô lại chống ở trên tường.

” Không cần có được hay không?”

“Nó cứng ngắc , dù sao cũng phải làm cho nó ra. Bằng không, em có biện pháp khác.”

Uyển Tình ngậm miệng, vội vàng lắc đầu. Cô cũng không thể dùng tay hoặc là địa phương khác giúp hấn chuẩn bị!

Mục Thiên Dương cũng đau lòng cô, tự nhiên sẽ không bức cô như vậy. Hơn nữa, hấn muốn cho cô yêu mình, cũng không thể lưu lại cho cô ấn tượng nào đó chán ghét.

Nâng chân của cô lên, hấn chậm rãi tiến vào. Nước ầm ào ào vẩy lên người, hơn nữa tự bản thân bùng nổ, làm cho toàn thân hai người đầy mồ hôi. Có lẽ là bởi vì ở nhà cô, càng làm cho hấn kích động, không đợi cô thở gấp xong, hấn liền đứng lên mãnh liệt va chạm.

Sau khi chấm dứt, hắn còn luyến tiếc buông cô ra, thật muốn lại đến lần thứ ba. Nhưng xem bộ dáng của cô, đã mệt muốn chết, liền ngừng tâm tư. Tắm rửa thân thể, mặc quần áo ẩm ướt ra ngoài, nước trên tóc không ngừng nhỏ xuống.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi: “Có mấy sậy không?”

“Anh chờ một chút.” Âm thanh Uyển Tình có chút khàn khàn, chân cũng phát run, đi đường đều gian nan.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, đến sô pha ngồi, trên mặt còn đỏ ửng sốt lại.

Uyển Tình kéo kín rèm cửa sổ, tìm ra mấy sậy đưa cho hắn. Hắn liếc nhìn cô một cái, không nhúc nhích. Cô đành phải cầm điện, tự mình sậy cho hắn.

Sậy xong rồi, Mục Thiên Dương giữ chặt cô: “Ngồi xuống.”

Cô khó hiểu ngồi xuống, hắn lấy mấy sậy qua, lại sậy cho cô.

Cô ngơ ngác, hoàn toàn không nghĩ tới hắn lại làm như vậy.

Cầm tóc của cô sậy khô một nửa, hắn vỗ vỗ mặt của cô, đi vào phòng tắm, một lát sau truyền đến âm thanh: “Cây lược nào là của em?”

“A?” Uyển Tình sửng sốt một chút, nói, “Cái ngắn ấy.”

Nói xong, cô đứng dậy cắt tốt mấy sậy, sửa sang sô pha lại tốt, thấy ở trên có chút dầu, trên mặt nóng lên, lập tức đi phòng tắm lấy đồ lau.

Mục Thiên Dương đã chải đầu cùng lúc trước không sai biệt lắm, thấy cô tiến vào, ánh mắt ôn nhu: “Lại đây.”

“Để làm chi?” Uyển Tình nơm nớp lo sợ bước qua, sợ hắn lại làm cái gì.

Hắn đặt cô tại trước người, cầm lấy lược chải đầu cho cô, chải đầu xong, cắn cắn cái lỗ tai cô: “Anh đi rồi.”
“Ừ.”

Hắn để lược xuống, lôi kéo cô đi trở về phòng khách, lấy hai hộp thuốc ra cho cô: “Uống đúng liều, anh ngày mai lại đến.”

Tay Uyển Tình co rút lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn hôn cô một chút: “Yên tâm, chỉ cần em nghe lời, anh sẽ ở đến trước khi mẹ em về nhà rồi đi.”

Uyển Tình lui từng bước, vắt chéo tay vắt chéo tay sau lưng: “Thuốc anh không cần đặt ở nơi này! Bị mẹ tôi phát hiện làm sao bây giờ?”

Mục Thiên Dương suy nghĩ một chút, gạt đầu: “Hôm nay không có việc gì, đều rửa cho em, ngày mai chúng ta ăn lại làm.”

“Anh đi mau!” Uyển Tình không muốn nghe loại lời nói này, kêu to đưa đẩy hắn ra bên ngoài.

Hắn sắc mặt trầm xuống, tối tăm nhìn cô.

Uyển Tình sợ tới mức nuốt nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Tôi. Tôi là.”

“Quên đi.” Mục Thiên Dương không so đo cùng cô, xoay người rời đi.

118. Chương 99: Ôn Tồn

Uyển Tình không nghĩ tới hắn thốt ra hai chữ kia, mặt đỏ lên, khó xử nhìn hắn: “Mỗi ngày tôi ra ngoài, sẽ có người thấy! Nếu bọn họ nhắc tới trước mặt mẹ tôi làm sao bây giờ?”

“Cho nên anh tới nơi này tìm em.” Mục Thiên Dương cúi đầu hôn cô, Uyển Tình dùng sức giãy dựa cũng không kết quả, ngược lại còn khiến cho hấn phát hỏa, nghiêng người đè lên người cô, bàn tay to vén làn váy của cô lên.

“Anh làm gì? !” Uyển Tình kêu to, “Buông! Hồn đản! Cầm thú! A ——”

Mục Thiên Dương kéo quần lót của cô, cô sợ hãi, vội vàng cầu xin tha thứ: “Không cần. Không cần. Van cầu anh, đây là nhà của tôi.”

Mục Thiên Dương không để ý cô, một bàn tay áp chế cô, một bàn tay cởi bỏ dây lưng của mình. Mắt thấy hấn thả cự vật ra, cô gần như hồng mắt: “Thiên Dương. Không cần, van cầu anh.”

Mục Thiên Dương lãnh nghiêm mặt, không nói, tách chân của cô ra, một lần ưỡn vào.

“A ——” Uyển Tình quát to một tiếng, nằm ở trên sô pha khóc lớn.

Mục Thiên Dương bắt đầu luật động, thấy cô chỉ khóc, động tác trở nên điên cuồng: “Có một chút phản ứng! Bằng không, anh làm cho tới khi mẹ em trở về mới thôi!”

Uyển Tình hoảng sợ, sắc mặt trắng bệch nhìn hấn. Sợ hấn thực làm như vậy, cô vội vàng ôm lấy hấn. Thân thể hấn đỏ mồ hôi, làm ướt áo sơ mi. Cô ôm chặt hấn, mặt dán trong ngực hấn, nghe tiếng tim đập hữu lực của hấn, không cho hấn thấy biểu tình của mình.

“Thiên Dương. Ừm.”

“Bảo bối, kêu lớn tiếng hơn.”

Uyển Tình nuốt xuống nước mắt, nghe lời rên rỉ, kêu đến khi lửa tình trong hấn bùng nổ, làm cô bị đâm như muốn bay lên.

“Thiên Dương! Đủ rồi đủ rồi.” Uyển Tình chịu không nổi kêu to, “Mau dừng! Dừng. A.”

Mục Thiên Dương chuyên nhất kịch liệt cắm vào, giật giật phóng thích mình, ngừng lại.

Uyển Tình run rẩy, mỗi một tác da thịt đều run rẩy, giống cá mắc cạn ngồi phịch dưới thân hấn.

Mục Thiên Dương nghỉ ngơi một hồi, đau lòng hôn hôn cái trán cô, ngẩng đầu, thấy rèm cửa sổ chỉ kéo lên một nửa, nói: “Về sau kéo toàn bộ bức màn lên.”

Uyển Tình nhìn lại, cả kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Mục Thiên Dương đè cô lại: “Không có việc gì, chúng ta vừa lúc bị chặn lại.” Nói xong ôm hông của cô, gắt gao ấn cô về phía mình.

“Dừng.”

“Ôm chặt anh, chân vòng qua thắt lưng của anh.”

Uyển Tình khó hiểu nhìn hấn, hấn hôn cô một chút: “Nghe lời.”

Cô nghe lời làm theo, hấn ôm đứng lên, chỗ kết hợp không có tách ra.

“Phòng tắm ở nơi nào?”

Uyển Tình chỉ phương hướng, hấn ôm cô bước qua, có một chút chất lỏng từ chỗ bắp đùi của hai người rơi xuống.

“A.” Uyển Tình nhịn không được rên rỉ, ôm chặt thân mình của hấn, sợ mình sẽ rơi xuống.

Đi vào phòng tắm, hấn đặt cô ở trên bồn rửa tay, sau đó cởi quần của mình, mới chậm rãi rời khỏi.

“Ừ.” Uyển Tình cắn răng, gắt gao níu lấy bắp vai hấn.

Hấn nhìn cô nơi đó, yết hầu trượt lên xuống: “Ngoan, chúng ta tắm rửa.” Sau đó liền cởi quần áo của cô.

Hai người thân thể xích lửa đứng dưới vòi hoa sen, hấn quỳ xuống đưa lưng cô về phía mình.

“Không cần.”

“Nghe lời, anh cho em ra, bằng không mang thai làm sao bây giờ?” Tuy rằng hôm trước gửi vi-ta-min qua bưu điện cho cô, nhưng không có nghĩa vẫn là muốn cho cô thừa nhận khả năng thụ thai. Dù sao, cô còn nhỏ.

Nếu lần trước làm vậy mà cô đã hoài thai, liền. Khi khác nói sau.

Ngón tay dò xét vào trong cơ thể cô, ôn nhu moi móc chơi đùa.

Uyển Tình hai tay chống lên tường, cắn răng run rẩy.

Mục Thiên Dương nhìn bộ dáng của cô, thân dưới dần dần khô phục. Đợi mình lấy chất lỏng ở trong cơ thể cô sạch sẽ, ngón tay hấn cũng không có rời khỏi.

“Đủ, đủ rồi đi.” Uyển Tình hỏi.

“Ừ.” Mục Thiên Dương đáp nhẹ, “Cho nên, chúng ta tiếp tục làm lần khác.”

Thân mình Uyển Tình cứng đờ, tiếp theo lại ở dưới tiến công của hấn mềm mại xuống.

“Nước nước, rất thích sao.” Mục Thiên Dương khàn khàn nói, làm cô có chút nghe không rõ.

“Thiên Dương.” Uyển Tình phát hiện hấn muốn đi vào, kêu lên, “Không cần. Đau. Đầu gối đau quá.”

Mục Thiên Dương lúc này mới nhớ tới sàn nhà phòng tắm lạnh như băng lại cứng ngắc, lui từng bước, kéo cô lên, lật người cô lại chống ở trên tường.

” Không cần có được hay không?”

“Nó cứng ngắc, dù sao cũng phải làm cho nó ra. Bằng không, em có biện pháp khác.”

Uyển Tình ngậm miệng, vội vàng lắc đầu. Cô cũng không thể dùng tay hoặc là địa phương khác giúp hấn chuẩn bị!

Mục Thiên Dương cũng đau lòng cô, tự nhiên sẽ không bức cô như vậy. Hơn nữa, hấn muốn cho cô yêu mình, cũng không thể lưu lại cho cô ấn tượng nào đó chán ghét.

Nâng chân của cô lên, hấn chậm rãi tiến vào. Nước ẩm ào ào vẩy lên người, hơn nữa tự bản thân bùng nổ, làm cho toàn thân hai người đầy mồ hôi. Có lẽ là bởi vì ở nhà cô, càng làm cho hấn kích động, không đợi cô thở gấp xong, hấn liền đứng lên mãnh liệt va chạm.

Sau khi chấm dứt, hấn còn luyến tiếc buông cô ra, thật muốn lại đến lần thứ ba. Nhưng xem bộ dáng của cô, đã mệt muốn chết, liền ngừng tâm tư. Tắm rửa thân thể, mặc quần áo ẩm ướt ra ngoài, nước trên tóc không ngừng nhỏ xuống.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi: “Có máy sấy không?”

“Anh chờ một chút.” Âm thanh Uyển Tình có chút khàn khàn, chân cũng phát run, đi đường đều gian nan.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, đến sofa ngồi, trên mặt còn đỏ ửng sót lại.

Uyển Tình kéo kín rèm cửa sổ, tìm ra máy sấy đưa cho hấn. Hấn liếc nhìn cô một cái, không nhúc nhích. Cô đành phải cắm điện, tự mình sấy cho hấn.

Sấy xong rồi, Mục Thiên Dương giữ chặt cô: “Ngồi xuống.”

Cô khó hiểu ngồi xuống, hấn lấy máy sấy qua, lại sấy cho cô.

Cô ngơ ngác, hoàn toàn không nghĩ tới hấn lại làm như vậy.

Cầm tóc của cô sấy khô một nửa, hấn vỗ vỗ mặt của cô, đi vào phòng tắm, một lát sau truyền đến âm thanh: “Cây lược nào là của em?”

“À?” Uyển Tình sửng sốt một chút, nói, “Cái ngắn ấy.”

Nói xong, cô đứng dậy cắt tốt mấy sậy, sửa sang sơ pha lại tốt, thấy ở trên có chút dầu, trên mặt nóng lên, lập tức đi phòng tắm lấy đồ lau.

Mục Thiên Dương đã chải đầu cùng lúc trước không sai biệt lắm, thấy cô tiến vào, ánh mắt ôn nhu: “Lại đây.”

“Để làm chi?” Uyển Tình nơm nớp lo sợ bước qua, sợ hấn lại làm cái gì.

Hắn đặt cô tại trước người, cầm lấy lược chải đầu cho cô, chải đầu xong, cẩn cẩn cái lỗ tai cô: “Anh đi rồi.”
“Ừ.”

Hắn để lược xuống, lôi kéo cô đi trở về phòng khách, lấy hai hộp thuốc ra cho cô: “Uống đúng liều, anh ngày mai lại đến.”

Tay Uyển Tình co rụt lại, ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn hôn cô một chút: “Yên tâm, chỉ cần em nghe lời, anh sẽ ở đến trước khi mẹ em về nhà rồi đi.”

Uyển Tình lui từng bước, vắt chéo tay vắt chéo tay sau lưng: “Thuốc anh không cần đặt ở nơi này! Bị mẹ tôi phát hiện làm sao bây giờ?”

Mục Thiên Dương suy nghĩ một chút, gật đầu: “Hôm nay không có việc gì, đều rửa cho em, ngày mai chúng ta ăn lại làm.”

“Anh đi mau!” Uyển Tình không muốn nghe loại lời nói này, kêu to đưa đẩy hắn ra bên ngoài.

Hắn sắc mặt trầm xuống, tối tăm nhìn cô.

Uyển Tình sợ tới mức nuốt nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Tôi. Tôi là.”

“Quên đi.” Mục Thiên Dương không so đo cùng cô, xoay người rồi đi.

119. Chương 100: Chương 100

120. Chương 100: Bôi Thuốc

Chương 100: Bôi thuốc

Chuông cửa vang bốn năm lần, Uyển Tình nhìn chằm chằm sách ôn tập, bất động như núi.

Coi như mình đi vắng là được, hắn rất nhanh sẽ rời đi. Cô không cần để hắn được vào, hắn là cầm thú không biết thỏa mãn! Lại cho hắn tiến vào, cô nhất định sẽ mệt chết!

Mới vừa nghĩ như vậy, di động ô ô ô mà vang lên đến, cô nhìn thoáng qua, cũng không nghe, cho nó rung ở trên giường. Coi như mình ra ngoài không mang theo là được.

Di động đình chỉ động tĩnh, một lát sau lại chấn động một chút, hình như là tin nhắn. Uyển Tình do dự một lát, mở ra xem.

“Anh biết em ở trong.”

Uyển Tình cắn chặt răng, đưa tay vò loạn tóc, chạy tới mở cửa. Mở cửa ra, Mục Thiên Dương sắc mặt âm trầm tiến vào, túi đựng máy tính cầm trên tay đưa cho cô.

Cô tiếp nhận đến, nặng đến thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Mục Thiên Dương đóng cửa lại, đưa tay nắm cầm cô, nhẹ nhàng quơ quơ: “Vật nhỏ, dám không ra mở cửa?”

“Tôi. Tôi đang ngủ!” Uyển Tình nói, “Không có nghe thấy.”

Hắn nhìn chăm chăm vào cô, đoán cô nói thật hay là giả. Mấy ngày nay đích xác là hắn hơi quá đáng một chút, ngày hôm qua phát hiện đóa hoa của cô đều sưng lên muốn trầy da. Uyển Tình xoay người, cước bộ có chút không bình thường. Cô đặt túi đựng máy tính lên bàn trà: “Muốn uống trà không?”

“Ừ.” Mục Thiên Dương ngồi xuống ghế sofa, lấy máy tính ra, xoay người nhìn nhìn chung quanh, bất đắc dĩ thở dài.

Uyển Tình bưng một bình trà nóng lại đây, đặt ở một góc bàn trà: “Anh muốn làm việc? Vậy tôi đây trở về phòng đọc sách.” Nói xong đã muốn chạy trốn chết.

“Không có mạng?” Mục Thiên Dương lên tiếng.

Uyển Tình dừng lại: “Tôi không máy tính.” Dương nhiên không cần mạng.

Hắn ngẩng đầu, ngoắc cô: “Lại đây!”

Uyển Tình do dự một chút, chậm rãi bước qua, cầu xin tha thứ nói: “Tôi còn đau đấy. Anh hôm nay có thể hay không.”

“Anh vốn không muốn!” Mục Thiên Dương nói, hai mắt nhú lại, lộ ra nụ cười mập mờ, “Như thế nào, em muốn? Anh nhất định đem hết toàn lực!”

“Tôi mới không có!” Uyển Tình kêu to, sợ tới mức lui từng bước, “Kia. Vậy anh còn tới làm gì?”

“Không cần em không thể đến đây?” Mục Thiên Dương lấy túi tiền ra, ào ào rút ra hai trăm, cuối cùng lại thêm hai trăm, “Cho em! Xuống dưới lầu đi mua mạng vô tuyến cho anh! Dùng không hết là của em, không đủ gọi điện thoại cho anh.”

Uyển Tình vắt chéo tay sau lưng, vẻ mặt kiên quyết: “Tôi không đi!”

“Em có nghe không?”

“Tôi sẽ không nghe!” Uyển Tình vừa tức vừa giận, “Tôi ở trong này ở nhiều năm như vậy, mọi người phụ cận đều nhận thức. Nếu người bán nói cho mẹ tôi biết, mẹ tôi hỏi tới tôi, tôi nói như thế nào?”

Mục Thiên Dương vỗ lên bàn trà: “Em là tiểu bá vương ở trong này? Làm sao tất cả đều nhận thức?”

Uyển Tình nhìn hắn, cắn chặt răng, hai mắt chậm rãi ẩm ướt, ủy khuất khóc lên.

Mục Thiên Dương vừa thấy, gân xanh trên trán giật giật, đứng dậy tự mình ra cửa.

Uyển Tình lau lệ, xoay người trở về phòng. Hơn mười phút sau, chuông cửa lại vang lên. Cô trước tiên ở mắt mèo trong nhìn thoáng qua, đích thật là hắn mới mở cửa.

Mục Thiên Dương thấy ánh mắt cô đỏ rực, không kiên nhẫn nói: “Có cái gì tốt mà khóc?”

Còn không phải anh! Uyển Tình không để ý đến hắn, xoay người lại đi về phòng mình. Mục Thiên Dương ngăn cô lại, cô thấy trên tay hắn có cái gì, sợ tới mức lui một bước, liền thối lui đến trong lòng hắn. Hắn thừa cơ ôm lấy cô, trên người tất cả đều là nhiệt lượng bên ngoài mang đến, nóng đến mức cô co rụt lại.

“Cầm.” Hắn đưa gì đó trên tay cho cô.

Uyển Tình vừa thấy, là kem ly, kinh ngạc nhìn hắn.

“Nhìn anh làm gì?”

“Tôi không cần!” Uyển Tình đẩy hắn ra.

Hắn một tay chặn cô kéo trở về, cầm tức hỏi: “Muốn anh đút em ăn sao?” Đối tốt với cô còn không cảm kích!

Uyển Tình đành phải lấy lại đây, chui nhanh vào phòng.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, cầm theo máy tính của mình theo vào.

Uyển Tình ngồi ở trước bàn học, một bên đọc sách, một bên ăn kem ly, tim đập bùm bùm. Hấn muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì? Tổng không đến mức độc chết cô.

Cánh cửa bỗng nhiên mở ra, thấy hấn cầm máy tính tiến vào, cô ngậy người vài giây, nói: “Nơi này không có bàn!”

“Anh trên ngồi giường!” Hấn bắt mẫn liếc cô một cái, đá cánh cửa một cái liền đi đến trên giường ngồi.

Uyển Tình nhìn thoáng qua, lập tức xoay người, đưa lưng về phía hấn vẫn không nhúc nhích. Đột nhiên, đầu của hấn từ trên vai cô duỗi lại đây, cả người cô cứng ngắc: “Anh rốt cuộc muốn làm chi?”

“Đút anh ăn một miếng.”

Uyển Tình liền cầm kem ly đưa tới, hấn nở nụ cười, kéo đầu cô qua, hấp mút môi cô.

“Đừng.”

“Đừng lộn xộn.” Hấn thấp giọng nói, cầm mặt cô, ôn nhu liếm đủ, vẫn còn chưa thỏa mãn nói, “Ngọt dã man.”

Uyển Tình hít một hơi, chưa nói cái gì, xoay người tiếp tục đọc sách.

“Muốn chảy rồi.” Hấn nói.

“Tôi không muốn ăn.” Uyển Tình cúi đầu nói, muốn ném vào thùng rác.

Mục Thiên Dương mặt tối sầm: “Ăn luôn!”

Uyển Tình dừng lại một lát, nhìn hấn một cái, nghe lời ăn sạch sẽ. Ăn xong, hấn vừa lòng cong môi một chút, lại ôm lấy cô, mút hương vị của môi cô.

“Lại muốn em.” Hấn lẩm bẩm bên tai cô.

Uyển Tình không hề phản ứng. Cô biết, hấn đến không phải là vì chuyện này sao? Lúc đầu, bọn họ ở trên sofa, trong phòng tắm làm, về sau, hấn lại ở trên sàn nhà của phòng khách, trên giường của cô, trên ghế trước bàn học muốn cô. Ngày hôm qua, hấn vừa vào cửa đã đặt cô ở trên cửa phòng tắm. Cạnh cửa có tấm gương, hấn còn bắt buộc cô xem. Xem cô như thế nào bị hấn chiếm đoạt.

Cô ý muốn chết đều có.

“Thật sự là muốn em không đủ.” Mục Thiên Dương hôn hôn lên vai cô, khắc chế mà buông cô ra, vút máy tính ở trên bàn cô, “Nằm lên giường đi.”

Uyển Tình khoe miệng giật giật, lưỡi chất vấn hấn lật lọng, nghe lời lên giường một chuyến, cũng không cầu xin tha thứ. Dù sao, cầu cũng vô dụng. Nam nhân bị thú tính chi phối, không có lý trí cùng lương tâm đáng nói.

Mục Thiên Dương quỳ một gối xuống trên giường, vén váy cô lên, thấy cô một bộ biểu tình trống rỗng như đang nhận lấy cái chết, yết hầu khó chịu buồn bực.

“Uyển Tình, em là không phải rất hận anh?” Hấn vừa nói, một bên nâng nửa người dưới của cô lên, cởi quần lót của cô ra.

Uyển Tình không nói, lấy tay bịt miệng, phòng ngừa trong chốc lát phát ra âm thanh.

Mục Thiên Dương từ ví trong lấy ra một cái hộp nhỏ nhìn tròn, vặn mở, bên trong là gel trong suốt. Hấn dùng ngón tay lấy một chút, bôi lên chỗ riêng tư của cô. Uyển Tình cảm giác nơi đó chợt lạnh, nâng thân lên: “Anh làm cái gì?”

“Nằm xuống.” Mục Thiên Dương nhìn chằm chằm đóa hoa của cô không có quay đầu lại, trong mắt chỉ có cẩn thận, không có tình dục, “Thuốc này sẽ giúp em mau chóng khôi phục, miễn làm em khó chịu.”

Uyển Tình ngẩn ngơ, sửng sốt nằm xuống, chẳng lẽ vừa mới trách lầm hấn?

Mục Thiên Dương bôi bên ngoài đóa hoa cô vài lần, Uyển Tình cảm thấy rất thoải mái, không có cái loại cảm giác đau rát lúc trước. Đột nhiên, cảm giác ngón tay hấn chui vào trong, cô hoảng sợ mà kêu lên:

“Thiên Dương ——”

121. Chương 100: Bôi Thuốc

Chuông cửa vang bốn năm lần, Uyển Tình nhìn chăm chăm sách ôn tập, bất động như núi.

Coi như mình đi vắng là được, hần rất nhanh sẽ rời đi. Cô không cần để hần được vào, hần là cảm thú không biết thoả mãn! Lại cho hần tiến vào, cô nhất định sẽ mệt chết!

Mới vừa nghĩ như vậy, di động ô ô ô mà vang lên đến, cô nhìn thoáng qua, cũng không nghe, cho nó rung ở trên giường. Coi như mình ra ngoài không mang theo là được.

Di động đình chỉ động tĩnh, một lát sau lại chấn động một chút, hình như là tin nhắn. Uyển Tình do dự một lát, mở ra xem.

“Anh biết em ở trong.”

Uyển Tình cắn chặt răng, đưa tay vò loạn tóc, chạy tới mở cửa. Mở cửa ra, Mục Thiên Dương sắc mặt âm trầm tiến vào, túi đựng máy tính cầm trên tay đưa cho cô.

Cô tiếp nhận đến, nặng đến thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Mục Thiên Dương đóng cửa lại, đưa tay nắm cầm cô, nhẹ nhàng quơ quơ: “Vật nhỏ, dám không ra mở cửa?”

“Tôi. Tôi đang ngủ!” Uyển Tình nói, “Không có nghe thấy.”

Hần nhìn chăm chăm vào cô, đoán cô nói thật hay là giả. Mấy ngày nay đích xác là hần hơi quá đáng một chút, ngày hôm qua phát hiện đóa hoa của cô đều sưng lên muốn trầy da. Uyển Tình xoay người, cước bộ có chút không bình thường. Cô đặt túi đựng máy tính lên bàn trà: “Muốn uống trà không?”

“Ừ.” Mục Thiên Dương ngồi xuống ghế sofa, lấy máy tính ra, xoay người nhìn nhìn chung quanh, bất đắc dĩ thở dài.

Uyển Tình bưng một bình trà nóng lại đây, đặt ở một góc bàn trà: “Anh muốn làm việc? Vậy tôi đây trở về phòng đọc sách.” Nói xong đã muốn chạy trời chết.

“Không có mạng?” Mục Thiên Dương lên tiếng.

Uyển Tình dừng lại: “Tôi không máy tính.” Đương nhiên không cần mạng.

Hần ngẩng đầu, ngoắc cô: “Lại đây!”

Uyển Tình do dự một chút, chậm rãi bước qua, cầu xin tha thứ nói: “Tôi còn đau đấy. Anh hôm nay có thể hay không.”

“Anh vốn không muốn!” Mục Thiên Dương nói, hai mắt nhú lại, lộ ra nụ cười mập mờ, “Như thế nào, em muốn? Anh nhất định đem hết toàn lực!”

“Tôi mới không có!” Uyển Tình kêu to, sợ tới mức lui từng bước, “Kia. Vậy anh còn tới làm gì?”

“Không cần em không thể đến đây?” Mục Thiên Dương lấy túi tiền ra, ào ào rút ra hai trăm, cuối cùng lại thêm hai trăm, “Cho em! Xuống dưới lầu đi mua mạng vô tuyến cho anh! Đừng không hết là của em, không đủ gọi điện thoại cho anh.”

Uyển Tình vất chéo tay sau lưng, vẻ mặt kiên quyết: “Tôi không đi!”

“Em có nghe không?”

“Tôi sẽ không nghe!” Uyển Tình vừa tức vừa giận, “Tôi ở trong này ở nhiều năm như vậy, mọi người phụ cận đều nhận thức. Nếu người bán nói cho mẹ tôi biết, mẹ tôi hỏi tới tôi, tôi nói như thế nào?”

Mục Thiên Dương vỗ lên bàn trà: “Em là tiểu bá vương ở trong này? Làm sao tất cả đều nhận thức?”

Uyển Tình nhìn hắn, cắn chặt răng, hai mắt chậm rãi ẩm ướt, ủy khuất khóc lên.

Mục Thiên Dương vừa thấy, gân xanh trên trán giật giật, đứng dậy tự mình ra cửa.

Uyển Tình lau lệ, xoay người trở về phòng. Hơn mười phút sau, chuông cửa lại vang lên. Cô trước tiên ở mắt mèo trong nhìn thoáng qua, đích thật là hắn mới mở cửa.

Mục Thiên Dương thấy ánh mắt cô đỏ rực, không kiên nhẫn nói: “Có cái gì tốt mà khóc?”

Còn không phải anh! Uyển Tình không để ý đến hắn, xoay người lại đi về phòng mình. Mục Thiên Dương ngăn cô lại, cô thấy trên tay hắn có cái gì, sợ tới mức lui một bước, liền thối lui đến trong lòng hắn. Hắn thừa cơ ôm lấy cô, trên người tất cả đều là nhiệt lượng bên ngoài mang đến, nóng đến mức cô co rụt lại.

“Cầm.” Hắn đưa gì đó trên tay cho cô.

Uyển Tình vừa thấy, là kem ly, kinh ngạc nhìn hắn.

“Nhìn anh làm gì?”

“Tôi không cần!” Uyển Tình đẩy hắn ra.

Hắn một tay chặn cô kéo trở về, cầm tức hỏi: “Muốn anh đút em ăn sao?” Đối tốt với cô còn không cảm kích!

Uyển Tình đành phải lấy lại đây, chui nhanh vào phòng.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, cầm theo máy tính của mình theo vào.

Uyển Tình ngồi ở trước bàn học, một bên đọc sách, một bên ăn kem ly, tìm đập bùm bùm. Hắn muốn làm gì? Rốt cuộc muốn làm gì? Tổng không đến mức độc chết cô.

Cánh cửa bỗng nhiên mở ra, thấy hắn cầm máy tính tiến vào, cô ngậy người vài giây, nói: “Nơi này không có bàn!”

“Anh trên ngồi giường!” Hắn bắt mẫn liếc cô một cái, đá cánh cửa một cái liền đi đến trên giường ngồi.

Uyển Tình nhìn thoáng qua, lập tức xoay người, đưa lưng về phía hắn vẫn không nhúc nhích. Đột nhiên, đầu của hắn từ trên vai cô duỗi lại đây, cả người cô cứng ngắc: “Anh rốt cuộc muốn làm chi?”

“Đút anh ăn một miếng.”

Uyển Tình liền cầm kem ly đưa tới, hắn nở nụ cười, kéo đầu cô qua, hấp mút môi cô.

“Đừng.”

“Đừng lộn xộn.” Hắn thấp giọng nói, cầm mặt cô, ôn nhu liếm đủ, vẫn còn chưa thỏa mãn nói, “Ngọt dã man.”

Uyển Tình hít một hơi, chưa nói cái gì, xoay người tiếp tục đọc sách.

“Muốn chảy rồi.” Hắn nói.

“Tôi không muốn ăn.” Uyển Tình cúi đầu nói, muốn ném vào thùng rác.

Mục Thiên Dương mặt tối sầm: “Ăn luôn!”

Uyển Tình dừng lại một lát, nhìn hắn một cái, nghe lời ăn sạch sẽ. Ăn xong, hắn vừa lòng cong môi một chút, lại ôm lấy cô, mút hương vị của môi cô.

“Lại muốn em.” Hắn lẩm bẩm bên tai cô.

Uyển Tình không hề phản ứng. Cô biết, hắn đến không phải là vì chuyện này sao? Lúc đầu, bọn họ ở trên sofa, trong phòng tắm làm, về sau, hắn lại ở trên sàn nhà của phòng khách, trên giường của cô, trên ghế trước bàn học muốn cô. Ngày hôm qua, hắn vừa vào cửa đã đặt cô ở trên cửa phòng trộm. Cạnh cửa có tấm gương, hắn còn bắt buộc cô xem. Xem cô như thế nào bị hắn chiếm đoạt.

Cô ý muốn chết đều có.

“Thật sự là muốn em không đủ.” Mục Thiên Dương hôn hôn lên vai cô, khắc chế mà buông cô ra, vút máy tính ở trên bàn cô, “Nằm lên giường đi.”

Uyển Tình khòe miệng giật giật, lưỡi chất vấn hần lật lọng, nghe lời lên giường một chuyến, cũng không cầu xin tha thứ. Dù sao, cầu cũng vô dụng. Nam nhân bị thú tính chi phối, không có lý trí cùng lương tâm đáng nói.

Mục Thiên Dương quỳ một gối xuống trên giường, vén váy cô lên, thấy cô một bộ biểu tình trống rỗng như đang nhận lấy cái chết, yết hầu khó chịu buồn bực.

“Uyển Tình, em là không phải rất hận anh?” Hần vừa nói, một bên nâng nửa người dưới của cô lên, cởi quần lót của cô ra.

Uyển Tình không nói, lấy tay bịt miệng, phòng ngừa trong chốc lát phát ra âm thanh.

Mục Thiên Dương từ ví trong lấy ra một cái hộp nhỏ nhìn tròn, vặn mở, bên trong là gel trong suốt. Hần dùng ngón tay lấy một chút, bôi lên chỗ riêng tư của cô. Uyển Tình cảm giác nơi đó chợt lạnh, nâng thân lên: “Anh làm cái gì?”

“Nằm xuống.” Mục Thiên Dương nhìn chằm chằm đóa hoa của cô không có quay đầu lại, trong mắt chỉ có cẩn thận, không có tình dục, “Thuốc này sẽ giúp em mau chóng khôi phục, miễn làm em khó chịu.”

Uyển Tình ngẩn ngơ, sững sờ nằm xuống, chẳng lẽ vừa mới trách lầm hần?

Mục Thiên Dương bôi bên ngoài đóa hoa cô vài lần, Uyển Tình cảm thấy rất thoải mái, không có cái loại cảm giác đau rất lúc trước. Đột nhiên, cảm giác ngón tay hần chui vào trong, cô hoảng sợ mà kêu lên: “Thiên Dương ——”

122. Chương 101: Chương 101

123. Chương 101: Anh Dạy Cho Em

Chương 101: Anh dạy cho em

“Bên trong cũng phải bôi.” Mục Thiên Dương an ủi nói, “Ngoan, thả lỏng, đừng phát ra âm thanh, bằng không anh cũng không dám cam đoan anh không phản ứng.”

Uyển Tình kinh ngạc nhìn hần, không biết hần có là lừa mình hay không.

Mục Thiên Dương há không nhìn ra tiểu tâm tư của cô? Cũng lưỡi lại giải thích, đưa thuốc mỡ liền thăm dò vào bên trong. Ngô, thật chặt. Hy vọng hần nhẫn được.

Uyển Tình trừ bỏ đau, không có cảm giác khác. Nhớ tới lời nói hần vừa mới nói, chẳng lẽ hần nghĩ cô sẽ mau chóng có cảm giác sao? Cô thừa nhận, vô luận cô tình nguyện hay không, trừ bỏ vài lần ban đầu, về sau cô đều đã thực thoải mái, muốn ngừng mà không được.

Cái loại cảm giác này rất đáng sợ. Rõ ràng cô hận hần như vậy, nhưng sẽ trầm luân bên trong tình dục hần khơi mào. Cô thật sự sợ lâu ngày, chính mình sẽ trở nên không giống chính mình.

Theo ngón tay hần ra vào, cô đột nhiên rên rỉ một tiếng. Mục Thiên Dương bỗng dừng ngắt đầu nhìn cô, thấy cô khó chịu nhíu mi.

Hần là đau đi?

Quả nhiên, Uyển Tình nói một tiếng ” Đau ” , tựa hồ muốn cầu hần nhẹ một chút. Sau đó, cô dùng gối đầu che lên mặt, không cho chính mình phát ra âm thanh.

Mục Thiên Dương khó chịu giật giật, tiếp tục bôi thuốc cho cô. Bôi thuốc xong, cả người đầu đầy mồ hôi. Hấn ném thuốc, nói; “Tự mình mặc!” Sau đó chạy ra khỏi phòng.

Uyển Tình chậm rãi ngồi xuống, nghe thấy phanh một tiếng, hình như là theo hướng toilet truyền đến.

Uyển Tình mặc quần vào, nhặt thuốc mỡ lên nhìn thoáng qua, trên hộp có chữ viết. Tuy rằng là chữ cái tiếng Anh, nhưng ghép lại không giống tiếng Anh, cũng không biết là nước nào sản xuất.

Cô lặng lẽ đi ra ngoài nhìn thoáng qua, nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, không biết hấn đang làm cái gì, trở về ngồi vào trên ghế đọc sách.

Mười đến phút sau, Mục Thiên Dương đi vào, lẩm bẩm thầm oán: “Có cái nữ nhân có thể muốn làm gì thì làm, mình còn đi tắm nước lạnh. Minh nhất định điên rồi!”

Uyển Tình đánh dấu lên sách, cô nhú nhú mày, cầm lấy gôm tẩy đi. Đáng tiếc là bút trung tính, tẩy đến tẩy đi tẩy không xong, nhiều nhất nhạt đi một chút.

5 giờ, Mục Thiên Dương thu thập tốt mấy tính rồi đi, lưu thuốc mỡ lại cho cô: “Buổi tối tắm rửa xong tự mình bôi thuốc. Sợ mẹ em phát hiện, liền giấu kĩ đi. Em cẩn thận như vậy, làm này hấn là không khó.”

Uyển Tình thầm oán nhìn hấn một cái, không nói.

Mục Thiên Dương ngẩng đầu thắt caravat, đột nhiên dừng lại: “Uyển Tình, em lại đây.”

“Làm sao?”

“Thắt cho anh caravat.” Đưa caravat cho cô.

“Tôi không.”

“Anh dạy cho em.” Mục Thiên Dương một bên dạy cô thắt từng bước.

Uyển Tình nhìn, nhin cười, liên tục gạt đầu. Chờ hấn thắt tốt lắm, vui mừng đưa máy tính qua: “Tốt lắm, tôi mở cửa cho anh!”

“Em ——” Mục Thiên Dương chán nản, lôi kéo caravat ra, ” Em tới!”

Uyển Tình buồn bực, đều thắt tốt lắm còn cời bỏ làm gì? Cô đành phải buông máy tính, không tình nguyện đi đến trước mặt hấn, kiễng mũi chân.

“Không phải như vậy. Là như thế này. Bên kia. Sai rồi, bên này.” Mục Thiên Dương chỉ huy cô, rốt cục thắt tốt caravat. Nhìn thoáng qua gương, hấn lắc đầu: “Không được, làm lại.”

Uyển Tình thở dài một hơi, đành phải làm lại. Lại đến ba bốn lần, hấn cũng không vừa lòng, cô chán nản nói: “Cứ như vậy đi, đều nhanh đến sáu giờ!”

“Không thắt tốt tôi không đi!” Cư nhiên dám đuổi hấn! Chán sống!

Uyển Tình áp chế cơn tức, bắt đầu dĩ tiếp tục. Lại làm vài lần, hấn rốt cục vừa lòng , hôn lên mặt cô một cái: “Ngày mai anh đi Nhật Bản, ba ngày mới trở về, nghỉ ngơi tốt.”

Uyển Tình kì lạ, ngẩng đầu, cửa vừa đóng lại, người đã muốn đi rồi.

Mục Thiên Dương vuốt caravat còn lưu lại nhiệt độ của cô, cứng ngắc giật giật khóe miệng. Nói xong đi Nhật Bản, hấn cũng không dám nhìn cô, chỉ sợ nhìn thấy ánh mắt vui sướng của cô. Cô chán ghét hấn, ước gì cách hấn càng xa càng tốt, hấn biết.

Uyển Tình nghỉ ngơi hai ngày, tâm tình tốt vô cùng. Đến ngày thứ ba, mà bắt đầu có vẻ bệnh, sợ hãi Mục Thiên Dương xuất hiện. Lại qua hai ngày, hấn quả nhiên đến đây, lần này vẫn là đến buổi sáng. Uyển Tình nhìn hấn, hy vọng lẩm lẩm mình là một đại lực sĩ, xách hấn ném hấn ra khỏi cửa, tốt nhất ra khỏi biên giới!

Oán thâm, suy nghĩ đều giấu ở trong lòng, cô khép na khép nép thỉnh hấn vào cửa, dâng trà.

Mục Thiên Dương nào có tâm tư uống trà, trực tiếp túm cô vào trong lòng, hỏi: “Vết thương lành chưa?”

“Anh đừng như vậy.”

“Cho anh xem xem.” Mục Thiên Dương đặt cô đến trước người, tay lập tức chui vào trong quần cô.

“Anh không cần đầu tiên liền làm những thứ này được hay không?” Uyển Tình hơi tức giận nói.

Mục Thiên Dương sững sốt, nói: “Tôi đến không làm chuyện này, chẳng lẽ còn cùng em nói chuyện yêu đương?”

Uyển Tình á khẩu không trả lời được.

“Cũng được. Chúng ta không làm, đến nói chuyện yêu đương.” Hấn rút tay ra, nhìn cô, “Nói đi, em bắt đầu trước.”

Nếu có thể nói, hấn thà rằng cấm dục một năm —— không, cấm đến khi cô yêu mình mới thôi!

Uyển Tình mặc danh kỳ diệu nhìn hấn, không nói lời nào.

Hấn cười một chút, ôm cô vào trong ngực, một bên âu yếm một bên hỏi: “Có nhớ anh hay không?”

“Có.” Nói dối đã muốn không cần hấn bức bách có thể nói ra miệng.

“Muốn anh làm sao?”

“ Đều muốn.”

“Ừ? Bao gồm làm sao?”

Uyển Tình thở gấp một tiếng, xoay người leo lên người hấn, ngồi ở trên đùi hấn, chủ động hôn hấn, dùng hành động đến chứng minh.

Mục Thiên Dương thật cao hứng, hơn mấy ngày không phát tiết qua, tình dục càng không thể vãn hồi, rất nhanh hay dùng chính mình lấp đầy cô.

“Ừm.” Uyển Tình rên rỉ một tiếng, giống con mèo nhỏ giống nhau cọ ngực của hấn, “Đi lên giường được không? Nơi này không thoải mái.”

“Em nói tốt là tốt rồi.” Mục Thiên Dương ôm lấy cô, hướng vào phòng ngủ, cứng rắn từng bước một va chạm nơi mềm mại của cô.

“A ——”

“Em nha đầu này.” Mục Thiên Dương đột nhiên sững nịch nói, bước nhanh phóng cô tới trên giường, mãnh liệt sáp nhập một cái, “Nha đầu hư! Có phải hay không thích anh vừa đi vừa làm em, mới cho anh đổi đến trên giường?”

“Tôi không có ——”

“Mới là lạ? Em không thích, kia vì sao không nói sớm?”

“Tôi nói , là anh không nghe!”

Mục Thiên Dương suy nghĩ một chút, còn giống như thật sự là có chuyện như vậy, cười nhẹ hôn cô, ôn nhu thoải mái.

.

Uyển Tình cảm giác đối, từ trong lòng Mục Thiên Dương chui ra. Mục Thiên Dương buộc chặt cánh tay: “Làm cái gì?”

“Giữa trưa , tôi đi nấu cơm.”

“À.” Mục Thiên Dương buông cô ra, thấy cô đưa lưng về phía mình mặc quần áo, nói với theo, “Làm cho anh một phần.”

“Vâng.” Uyển Tình đáp ứng, mặc quần áo liền đi ra ngoài, cũng chưa liếc hấn một cái.

Cơm làm được một nửa, hấn đột nhiên đi vào phòng bếp, cô sợ tới mức đẩy nhanh hấn ra bên ngoài: “Anh làm gì?”

“Em làm sao vậy?” Mục Thiên Dương nghi hoặc hỏi, “Ấn dấu gian phu ở trong bếp?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Uyển Tình nói, “Đối diện phòng khách người khác xem tới được, bị người khác thấy làm sao bây giờ.”

“Đóng cửa sổ lại!”

“Có khói dầu.”

“Được rồi.” Mục Thiên Dương phần nộ xoay người.

124. Chương 101: Anh Dạy Cho Em

“Bên trong cũng phải bôi.” Mục Thiên Dương an ủi nói, “Ngoan, thả lỏng, đừng phát ra âm thanh, bằng không anh cũng không dám cam đoan anh không phản ứng.”

Uyển Tình kinh ngạc nhìn hấn, không biết hấn có là lừa mình hay không.

Mục Thiên Dương há không nhìn ra tiểu tâm tư của cô? Cũng lười lại giải thích, đưa thuốc mỡ liền thăm dò vào bên trong. Ngộ, thật chặt. Hy vọng hấn nhẫn được.

Uyển Tình trừ bỏ đau, không có cảm giác khác. Nhớ tới lời nói hấn vừa mới nói, chẳng lẽ hấn nghĩ cô sẽ mau chóng có cảm giác sao? Cô thừa nhận, vô luận cô tình nguyện hay không, trừ bỏ vài lần ban đầu, về sau cô đều đã thực thoải mái, muốn ngừng mà không được.

Cái loại cảm giác này rất đáng sợ. Rõ ràng cô hận hấn như vậy, nhưng sẽ trầm luân bên trong tình dục hấn khơi mào. Cô thật sự sợ lâu ngày, chính mình sẽ trở nên không giống chính mình.

Theo ngón tay hấn ra vào, cô đột nhiên rên rỉ một tiếng. Mục Thiên Dương bỗng dừng ngừng đầu nhìn cô, thấy cô khó chịu nhíu mi.

Hấn là đau đi?

Quả nhiên, Uyển Tình nói một tiếng ” Đau ” , tựa hồ muốn cầu hấn nhẹ một chút. Sau đó, cô dùng gối đầu che lên mặt, không cho chính mình phát ra âm thanh.

Mục Thiên Dương khó chịu giật giật, tiếp tục bôi thuốc cho cô. Bôi thuốc xong, cả người đầu đầy mồ hôi. Hấn ném thuốc, nói;“Tự mình mặc!” Sau đó chạy ra khỏi phòng.

Uyển Tình chậm rãi ngồi xuống, nghe thấy phanh một tiếng, hình như là theo hướng toilet truyền đến.

Uyển Tình mặc quần vào, nhặt thuốc mỡ lên nhìn thoáng qua, trên hộp có chữ viết. Tuy rằng là chữ cái tiếng Anh, nhưng ghép lại không giống tiếng Anh, cũng không biết là nước nào sản xuất.

Cô lặng lẽ đi ra ngoài nhìn thoáng qua, nghe thấy phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, không biết hấn đang làm cái gì, trở về ngồi vào trên ghế đọc sách.

Mười đến phút sau, Mục Thiên Dương đi vào, lẩm bẩm thầm oán: “Có cái nữ nhân có thể muốn làm gì thì làm, mình còn đi tắm nước lạnh. Minh nhất định điên rồi!”

Uyển Tình đánh dấu lên sách, cô nhíu nhíu mày, cầm lấy gói tẩy đi. Đáng tiếc là bút trung tính, tẩy đến tẩy đi tẩy không xong, nhiều nhất nhạt đi một chút.

5 giờ, Mục Thiên Dương thu thập tốt máy tính rời đi, lưu thuốc mỡ lại cho cô: “Buổi tối tắm rửa xong tự mình bôi thuốc. Sợ mẹ em phát hiện, liền giấu kĩ đi. Em cẩn thận như vậy, làm này hấn là không khó.”

Uyển Tình thầm oán nhìn hấn một cái, không nói.

Mục Thiên Dương ngừng đầu thắt caravat, đột nhiên dừng lại: “Uyển Tình, em lại đây.”

“Làm sao?”

“Thắt cho anh caravat.” Đưa caravat cho cô.

“Tôi không.”

“Anh dạy cho em.” Mục Thiên Dương một bên dạy cô thắt từng bước.

Uyển Tình nhìn, nhin cười, liên tục gật đầu. Chờ hấn thắt tốt lắm, vui mừng đưa máy tính qua: “Tốt lắm, tôi mở cửa cho anh!”

“Em ——” Mục Thiên Dương chán nản, lôi kéo caravat ra, ” Em tới!”

Uyển Tình buồn bực, đều thắt tốt lắm còn cỏi bỏ làm gì? Cô đành phải buông máy tính, không tình nguyện đi đến trước mặt hấn, kiễng mũi chân.

“Không phải như vậy. Là như thế này. Bên kia. Sai rồi, bên này.” Mục Thiên Dương chỉ huy cô, rốt cục thắt tốt caravat. Nhìn thoáng qua gương, hấn lắc đầu: “Không được, làm lại.”

Uyển Tình thở dài một hơi, đành phải làm lại. Lại đến ba bốn lần, hấn cũng không vừa lòng, cô chán nản nói: “Cứ như vậy đi, đều nhanh đến sáu giờ!”

“Không thắt tốt tôi không đi!” Cư nhiên dám đuối hấn! Chán sống!

Uyển Tình áp chế cơn tức, bắt đắ dĩ tiếp tục. Lại làm vài lần, hấn rốt cục vừa lòng , hôn lên mặt cô một cái: “Ngày mai anh đi Nhật Bản, ba ngày mới trở về, nghỉ ngơi tốt.”

Uyển Tình kì lạ, ngẩng đầu, cửa vừa đóng lại, người đã muốn đi rồi.

Mục Thiên Dương vuốt caravat còn lưu lại nhiệt độ của cô, cứng ngắc giật giật khoe miệng. Nói xong đi Nhật Bản, hấn cũng không dám nhìn cô, chỉ sợ nhìn thấy ánh mắt vui sướng của cô. Cô chán ghét hấn, ước gì cách hấn càng xa càng tốt, hấn biết.

Uyển Tình nghỉ ngơi hai ngày, tâm tình tốt vô cùng. Đến ngày thứ ba, mà bắt đầu có vẻ bệnh, sợ hãi Mục Thiên Dương xuất hiện. Lại qua hai ngày, hấn quả nhiên đến đây, lần này vẫn là đến buổi sáng. Uyển Tình nhìn hấn, hy vọng lẩm lẩm mình là một đại lực sĩ, xách hấn ném hấn ra khỏi cửa, tốt nhất ra khỏi biên giới!

Oán thắm, suy nghĩ đều giấu ở trong lòng, cô khép na khép nép thỉnh hấn vào cửa, dâng trà.

Mục Thiên Dương nào có tâm tư uống trà, trực tiếp túm cô vào trong lòng, hỏi: “Vết thương lành chưa?”

“Anh đừng như vậy.”

“Cho anh xem xem.” Mục Thiên Dương đặt cô đến trước người, tay lập tức chui vào trong quần cô.

“Anh không cần đầu tiên liền làm những thứ này được hay không?” Uyển Tình hơi tức giận nói.

Mục Thiên Dương sừng sốt, nói: “Tôi đến không làm chuyện này, chẳng lẽ còn cùng em nói chuyện yêu đương?”

Uyển Tình á khẩu không trả lời được.

“Cũng được. Chúng ta không làm, đến nói chuyện yêu đương.” Hấn rút tay ra, nhìn cô, “Nói đi, em bắt đầu trước.”

Nếu có thể nói, hấn thà rằng cấm dục một năm —— không, cấm đến khi cô yêu mình mới thôi!

Uyển Tình mặc danh kỳ diệu nhìn hấn, không nói lời nào.

Hấn cười một chút, ôm cô vào trong ngực, một bên âu yếm một bên hỏi: “Có nhớ anh hay không?”

“Có.” Nói dối đã muốn không cần hấn bức bách có thể nói ra miệng.

“Muốn anh làm sao?”

“. Đều muốn.”

“Ừ? Bao gồm làm sao?”

Uyển Tình thở gấp một tiếng, xoay người leo lên người hắn, ngồi ở trên đùi hắn, chủ động hôn hắn, dùng hành động đến chứng minh.

Mục Thiên Dương thật cao hứng, hơn mấy ngày không phát tiết qua, tình dục càng không thể vãn hồi, rất nhanh hay dùng chính mình lấp đầy cô.

“Ừm.” Uyển Tình rên rỉ một tiếng, giống con mèo nhỏ giống nhau cọ ngực của hắn, “Đi lên giường được không? Nơi này không thoải mái.”

“Em nói tốt là tốt rồi.” Mục Thiên Dương ôm lấy cô, hướng vào phòng ngủ, cứng rắn từng bước một va chạm nơi mềm mại của cô.

“A ——”

“Em nha đầu này.” Mục Thiên Dương đột nhiên sủng nịch nói, bước nhanh phóng cô tới trên giường, mãnh liệt sáp nhập một cái, ” Nha đầu hư! Có phải hay không thích anh vừa đi vừa làm em, mới cho anh đổi đến trên giường?”

“Tôi không có ——”

“Mới là lạ? Em không thích, kia vì sao không nói sớm?”

“Tôi nói , là anh không nghe!”

Mục Thiên Dương suy nghĩ một chút, còn giống như thật sự là có chuyện như vậy, cười nhẹ hôn cô, ôn nhu thoải mái.

.

Uyển Tình cảm giác đói, từ trong lòng Mục Thiên Dương chui ra. Mục Thiên Dương buộc chặt cánh tay: “Làm cái gì?”

“Giữa trưa , tôi đi nấu cơm.”

“À.” Mục Thiên Dương buông cô ra, thấy cô đưa lưng về phía mình mặc quần áo, nói với theo, “Làm cho anh một phần.”

“Vâng.” Uyển Tình đáp ứng, mặc quần áo liền đi ra ngoài, cũng chưa liếc hắn một cái.

Cơm làm được một nửa, hắn đột nhiên đi vào phòng bếp, cô sợ tới mức đẩy nhanh hắn ra bên ngoài: “Anh làm gì?”

“Em làm sao vậy?” Mục Thiên Dương nghi hoặc hỏi, “Ấn dấu gian phu ở trong bếp?”

“Nói bậy bạ gì đó!” Uyển Tình nói, “Đối diện phòng khách người khác xem tới được, bị người khác thấy làm sao bây giờ.”

“Đóng cửa sổ lại!”

“Có khói dầu.”

“Được rồi.” Mục Thiên Dương phần nộ xoay người.

125. Chương 102: Chương 102

126. Chương 102: Phu Nhân Tương Lai

Chương 102: Phu nhân tương lai

Mục Thiên Dương nhìn đồ ăn nhú mảy.

Uyển Tình sợ hãi nói: “Thực xin lỗi, nhà của tôi đồ ăn không tốt, hơn nữa tôi nấu ăn không tốt.”

“Không có việc gì.” Mục Thiên Dương cười, ngồi xuống trước bàn ăn.

Cô làm, so với cái gì cũng tốt hơn. Về sau đều sớm tới tìm mới được, ngốc đến hơn tám giờ mới đi, ăn chục cơm trưa cùng cơm chiều. Hiện tại không ăn, muốn cái thời điểm gì mới có thể đợi cô tự tay làm cơm.

Uyển Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, cho hắn thêm cơm.

Mục Thiên Dương nhìn ba món ăn trên bàn: không thể tính món ăn rau trộn dưa chuột, cà tím kho tàu nóng hổi, hắn ghét nhất bị ớt sừng trâu xào tiêu xanh——hắn ghét ớt xanh, vô luận làm như thế nào đều chán ghét! Châm chúc một chút, hắn xuống tay với rau trộn dưa chuột trước.

Tê. Thật cay! Hắn cắn răng nuốt vào, dỗi cà tím kho tàu.

A. Mặn quá! Hắn nhìn thoáng qua Uyển Tình, không muốn đả kích cô, tiếp tục nuốt vào. Quả nhiên. Nấu ăn không tốt.

Uyển Tình cúi đầu ngồi ở đối diện hắn, ăn trước một miếng ớt xanh, sau đó cà tím kho tàu, rau trộn dưa chuột. Mày cũng không mặt nhăn một chút, chậm rãi ăn cơm.

Cô không có vị giác sao? Mục Thiên Dương sờ sờ yết hầu: “Cho anh ly nước.”

“Hả.” Uyển Tình nghi hoặc nhìn hắn một cái, đi đến phòng bếp.

Tiếp nhận nước, Mục Thiên Dương ừng ực ừng ực uống hơn phân nửa ly, tiếp tục ăn cơm. Tuy rằng hương vị không tốt, nhưng rốt cuộc là cô làm, hắn vẫn là ăn thật sự hạnh diện.

Ăn mấy miếng, hắn lại bảo Uyển Tình: “Rót nước.”

Một chén cơm chưa ăn xong, hắn đã uống ba ly nước, Uyển Tình lo lắng nhìn hắn: “Anh. Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Hắn rút khăn tay bên cạnh ra, lau mồ hôi. Cô vợ này, cần rèn luyện nấu ăn a! Bằng không chồng con sẽ chết!

Mục Thiên Dương rất nhanh uống hết ba ly nước, ngẩng đầu muốn lại kêu Uyển Tình rót, thấy cô vui đầu ăn cơm, đầu cơ hồ chôn vào trong bát. Linh quang chợt lóe, hắn đứng phắt dậy kéo nữ nhân này lên, thấy cô tươi cười đến không thu hồi nổi.

Uyển Tình hoảng sợ, biến sắc, dùng sức chụp tay hắn: “Anh làm sao? Buông!”

“Đinh Uyển Tình!” Mục Thiên Dương hét to, “Em nữ nhân này! Em cố ý!”

“Tôi tôi tôi. Tôi không biết anh nói cái gì!” Uyển Tình tránh hắn ra bỏ chạy.

Mục Thiên Dương đuổi theo nhanh. Cô trốn vào phòng ngủ, nhưng chậm bước, không khóa cửa kịp, chỉ có thể thối lui đến bên kia giường, cùng hắn điều hâu bắt gà con.

“Lại đây!”

” Anh. Anh có bệnh a!”

“Còn giả bộ?” Hắn trực tiếp đi qua, Uyển Tình không có đường lui, liền bò lên giường, muốn từ trên giường nhảy ra. Hắn một phen đè cô lại, giơ tay lên đánh lên mông cô.

Ba ba ba! Đánh liên ba bốn, Uyển Tình đau đến khóc lớn.

“Thả ra. Đau quá.”

“Nói! Có phải cố ý làm cay như vậy, mặn như vậy hay không!”

“Tôi không có.”

Ba một tiếng, Mục Thiên Dương lại đánh một cái: “Còn dám nói sáo!”

“Ô ô. Tôi sai lầm rồi.” Uyển Tình ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn hấn, “Đừng đánh , đau quá.”

Mục Thiên Dương thấy cô khóc, có chút mềm lòng. Nhưng nghĩ đến đồ ăn trên cái bàn khó có thể nuốt xuống kia, nhất thời lại về mặt băng sương. Hấn một phen đẩy cô ra: “Em chán ghét anh như vậy? Vậy không bằng trực tiếp hạ độc đi!”

Uyển Tình đứng lên, ôm hông đau đớn: “Tôi. Tôi chỉ đùa một chút thôi. Ai, ai kêu anh luôn đối với tôi như vậy.”

“Anh đối với em như vậy làm sao? !” Mục Thiên Dương rống to. Hấn đối với cô còn chưa đủ tốt? Hấn nghĩ làm mặc kệ công ty, mỗi ngày đến dính lấy cô, còn đối với cô không tốt!

“Anh nhỏ giọng một chút!” Uyển Tình bỏ nhào qua, che miệng hấn, “Hàng xóm sẽ nghe thấy.”

Mục Thiên Dương trừng cô, trừng đến khi cô sợ hãi lấy tay về. Nửa ngày sau, hấn hỏi: “Ớt xanh hương vị như thế nào?”

Uyển Tình xấu hổ cười: “Rất tốt.”

“Em có biết anh không thích ăn ớt xanh?”

“Ừ.” Uyển Tình cúi đầu, không dám nhìn hấn.

Hấn sắc mặt tối tăm , tối tăm Chậm rãi, nhiễm lên một chút sắc thái vui mừng. A, còn biết một chút cái hấn yêu thích. Đáng giá!

“Quên đi!” Hấn đứng lên, “Đi ra ăn cơm.”

Sau khi rời khỏi đây, hấn ớt xanh đem đến chính trước mặt mình, đem dưa chuột cùng cà tím toàn bộ cho Uyển Tình.

Uyển Tình hỏi: “Anh không phải không thích ăn ớt xanh?”

“Hôm nay bắt đầu thích ăn ! Em giải quyết dưa chuột cùng cà tím đi!”

Uyển Tình đáng thương hề hề nhìn hấn, hấn lòng dạ khoáng dung: “Cho em đi rót nước!”

Uyển Tình vừa nghe, buông đĩa liền chạy về hướng phòng bếp, một lát sau bưng một ly nước ra, nhưng không có uống, mà thay vào đó đổ vào bên trong đồ ăn đảo trộn, vừa ăn bên cạnh.

Mục Thiên Dương nhìn, đầu tiên là vẻ mặt như mây đen dần dần bao phủ , tiếp theo lại đẩy ớt xanh qua: “Quên đi, thấy em đáng thương Tha cho em.”

Uyển Tình vui vẻ, vội vàng kéo ớt xanh qua, ngẩng đầu cười về phía hấn một cái.

Trong lòng hấn chấn động, ngơ ngác phản ứng không kịp. Cô. Cô cười với hấn? Nội tâm của hấn mừng như điên, hốc mắt đều cơ hồ ẩm ướt.

“Uyển, Uyển Tình.” Hấn khàn khàn gọi tên cô.

“Ừ?” Uyển Tình ngẩng đầu, đã thành gương mặt trước sau như một không chút thay đổi, càng có một loại bản năng xa cách khi đối mặt với hấn.

“Ăn nhiều một chút.” Hấn nói, ngón tay run run vén tóc bên mặt cô lên, “Về sau không cho phép như vậy .”

“Á” Uyển Tình không được tự nhiên giật giật, toàn bộ lực chú ý chuyển tới trên miệng. Xuống tay nặng như vậy, cô làm sao còn dám.

Mục Thiên Dương vừa thấy, xì cười ra tiếng đến.

Uyển Tình bất mãn nhìn hấn một cái, tiếp tục ăn cơm.

Mục Thiên Dương đang muốn rời đi công ty, đã bị chính mình trợ lý có khả năng nhất - Văn Sâm chặn đường đi.

“Có việc?” Mục Thiên Dương nhú mày.

Văn Sâm mặt không chút thay đổi: “Nghe nói tổng giám đốc gần nhất thường xuyên không ở công ty?” Mục Thiên Dương này, ngẫu nhiên còn nghe hắn nói mấy câu. Cho nên, nhận được thỉnh cầu của nhân mã khắp nơi, hắn chỉ có thể tự mình tìm người nào đó đàm nói chuyện.

“Ừ, có vấn đề sao?” Mục Thiên Dương trên mặt hiện lên một chút chột dạ. Gần nhất xác thực công việc đọng lại nhiều lắm, rõ ràng mang theo máy tính hết sức xử lý. Nhưng nữ nhân này rất ngọt, ngẫu nhiên trì hoãn, cũng là không có cách nào khác. Dù sao chỉ có vài ngày, cô sẽ khai giảng, đều sẽ bình thường lại!

“Tổng giám đốc hiện tại lại muốn đi ra ngoài?” Văn Sâm nhìn máy tính trên tay hắn.

“Chuyện của tôi ai cần anh lo?” Mục Thiên Dương hí mắt.

Văn Sâm lắc đầu: “Tôi chỉ là muốn nói với tổng giám đốc, buổi chiều hôm nay có ba hội nghị quan trọng, trong đó một cái là ban quản trị.”

“A. Loại hội nghị nhỏ này anh không thể chủ trì sao?”

Văn Sâm không nói lời nào, nội tâm điên cuồng rít gào: đây là hội nghị nhỏ sao? Đám đồng sự kia, không có Mục Thiên Dương anh, ép tới sao? Rít gào xong, hắn tiếp tục bình tĩnh nói: “Không thể.”

Mục Thiên Dương ghen một chút: “Vậy anh nghĩ biện pháp, chuyển nó đến tháng Chín đi!”

“Vì sao?” Văn Sâm nhú mày, “Bộ dáng tổng giám đốc gần đây giống như bẻ bộn nhiều việc.”

“À. Chung thân đại sự, là sẽ có việc.”

Văn Sâm ánh mắt trừng lớn: “Chung thân đại sự? Tổng giám đốc anh.”

“Giữ bí mật.” Mục Thiên Dương thấp giọng, “Phu nhân tương lai quá khó theo đuổi, tôi còn đang cố gắng.”

Văn Sâm thở hắt vì kinh ngạc, cư nhiên vẫn là chân ái! Hắn dùng lực gật đầu: “Tổng giám đốc đi thôi! Ta sẽ nói cho bọn họ, hội đồng quản trị tháng sau tổ chức.”

“Tốt! Vất vả cho anh!”

“Tổng giám đốc cố lên!”

“Cám ơn.” Mục Thiên Dương vẽ mặt ngưng trọng đi vào thang máy. Lão đồng học, thật có lỗi.

Nghe nói muốn cục cưng phúc hắc, xem cha phúc hắc ra sao, là có khả năng ~

127. Chương 102: Phu Nhân Tương Lai

Mục Thiên Dương nhìn đồ ăn nhú mày.

Uyển Tình sợ hãi nói: “Thực xin lỗi, nhà của tôi đồ ăn không tốt, hơn nữa tôi nấu ăn không tốt.”

“Không có việc gì.” Mục Thiên Dương cười, ngồi xuống trước bàn ăn.

Cô làm, so với cái gì cũng tốt hơn. Về sau đều sớm tới tìm mới được, ngốc đến hơn tám giờ mới đi, ăn cơm trưa cùng cơm chiều. Hiện tại không ăn, muốn cái thời điểm gì mới có thể đợi cô tự tay làm cơm.

Uyển Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, cho hắn thêm cơm.

Mục Thiên Dương nhìn ba món ăn trên bàn: không thể tính món ăn rau trộn dưa chuột, cà tím kho tàu nóng hổi, hắn ghét nhất bị ớt sừng trâu xào tiêu xanh—— hắn ghét ớt xanh, vô luận làm như thế nào đều chán ghét! Châm chúc một chút, hắn xuống tay với rau trộn dưa chuột trước.

Tê. Thật cay! Hấn cắn răng nuốt vào, đổi cà tím kho tàu.

A. Mặn quá! Hấn nhìn thoáng qua Uyển Tình, không muốn đả kích cô, tiếp tục nuốt vào. Quả nhiên. Nấu ăn không tốt.

Uyển Tình cúi đầu ngồi ở đối diện hấn, ăn trước một miếng ớt xanh, sau đó cà tím kho tàu, rau trộn dưa chuột. Mày cũng không mất mặt một chút, chậm rãi ăn cơm.

Cô không có vị giác sao? Mục Thiên Dương sờ sờ yết hầu: “Cho anh ly nước.”

“Hả.” Uyển Tình nghi hoặc nhìn hấn một cái, đi đến phòng bếp.

Tiếp nhận nước, Mục Thiên Dương ừng ực ừng ực uống hơn phân nửa ly, tiếp tục ăn cơm. Tuy rằng hương vị không tốt, nhưng rốt cuộc là cô làm, hấn vẫn là ăn thật sự hạnh diện.

Ăn mấy miếng, hấn lại bảo Uyển Tình: “Rót nước.”

Một chén cơm chưa ăn xong, hấn đã uống ba ly nước, Uyển Tình lo lắng nhìn hấn: “Anh. Không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì.” Hấn rút khăn tay bên cạnh ra, lau mồ hôi. Cô vợ này, cần rèn luyện nấu ăn a! Bằng không chồng con sẽ chết!

Mục Thiên Dương rất nhanh uống hết ba ly nước, ngẩng đầu muốn lại kêu Uyển Tình rót, thấy cô vui đầu ăn cơm, đầu cơ hồ chôn vào trong bát. Linh quang chợt lóe, hấn đứng phắt dậy kéo nữ nhân này lên, thấy cô tươi cười đến không thu hồi nổi.

Uyển Tình hoảng sợ, biến sắc, dùng sức chụp tay hấn: “Anh làm sao? Buông!”

“Đinh Uyển Tình!” Mục Thiên Dương hét to, “Em nữ nhân này! Em cố ý!”

“Tôi tôi tôi. Tôi không biết anh nói cái gì!” Uyển Tình tránh hấn ra bỏ chạy.

Mục Thiên Dương đuổi theo nhanh. Cô trốn vào phòng ngủ, nhưng chậm bước, không khóa cửa kịp, chỉ có thể thối lui đến bên kia giường, cùng hấn điều hâu bắt gà con.

“Lại đây!”

” Anh. Anh có bệnh a!”

“Còn giả bộ?” Hấn trực tiếp đi qua, Uyển Tình không có đường lui, liền bò lên giường, muốn từ trên giường nhảy ra. Hấn một phen đè cô lại, giơ tay lên đánh lên mông cô.

Ba ba ba! Đánh liên ba bốn, Uyển Tình đau đến khóc lớn.

“Thả ra. Đau quá.”

“Nói! Có phải cố ý làm cay như vậy, mặn như vậy hay không!”

“Tôi không có.”

Ba một tiếng, Mục Thiên Dương lại đánh một cái: “Còn dám nói sáo!”

“Ô ô. Tôi sai lầm rồi.” Uyển Tình ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ lưng trông nhìn hấn, “Đừng đánh, đau quá.”

Mục Thiên Dương thấy cô khóc, có chút mềm lòng. Nhưng nghĩ đến đồ ăn trên cái bàn khó có thể nuốt xuống kia, nhất thời lại vẻ mặt băng sương. Hấn một phen đẩy cô ra: “Em chán ghét anh như vậy? Vậy không bằng trực tiếp hạ độc đi!”

Uyển Tình đứng lên, ôm mông đau đớn: “Tôi. Tôi chỉ đùa một chút thôi. Ai, ai kêu anh luôn đối với tôi như vậy.”

“Anh đối với em như vậy làm sao?!” Mục Thiên Dương rống to. Hấn đối với cô còn chưa đủ tốt? Hấn nghĩ làm mặc kệ công ty, mỗi ngày đến đánh lấy cô, còn đối với cô không tốt!

“Anh nhỏ giọng một chút!” Uyển Tình bỏ nhào qua, che miệng hấn, “Hàng xóm sẽ nghe thấy.”

Mục Thiên Dương trừng cô, trừng đến khi cô sợ hãi lấy tay về. Nửa ngày sau, hấn hỏi: “Ớt xanh hương vị như thế nào?”

Uyển Tình xấu hổ cười: “Rất tốt.”

“Em có biết anh không thích ăn ớt xanh?”

“Ừ.” Uyển Tình cúi đầu, không dám nhìn hấn.

Hấn sắc mặt tối tăm , tối tăm Chậm rãi, nhiem lên một chút sắc thái vui mừng. A, còn biết một chút cái hấn yêu thích. Đáng giá!

“Quên đi!” Hấn đứng lên, “Đi ra ăn cơm.”

Sau khi rời khỏi đây, hấn ớt xanh đem đến chính trước mặt mình, đem dưa chuột cùng cà tím toàn bộ cho Uyển Tình.

Uyển Tình hỏi: “Anh không phải không thích ăn ớt xanh?”

“Hôm nay bắt đầu thích ăn ! Em giải quyết dưa chuột cùng cà tím đi!”

Uyển Tình đáng thương hề hề nhìn hấn, hấn lòng dạ khoáng dung: “Cho em đi rót nước!”

Uyển Tình vừa nghe, buông đĩa liền chạy về hướng phòng bếp, một lát sau bưng một ly nước ra, nhưng không có uống, mà thay vào đó đổ vào bên trong đồ ăn đảo trộn, vừa ăn bên cạnh.

Mục Thiên Dương nhìn, đầu tiên là vẻ mặt như mây đen dần dần bao phủ , tiếp theo lại đẩy ớt xanh qua: “Quên đi, thấy em đáng thương Tha cho em.”

Uyển Tình vui vẻ, vội vàng kéo ớt xanh qua, ngẩng đầu cười về phía hấn một cái.

Trong lòng hấn chấn động, ngơ ngác phản ứng không kịp. Cô. Cô cười với hấn? Nội tâm của hấn mừng như điên, hốc mắt đều cơ hồ ẩm ướt.

“Uyển, Uyển Tình.” Hấn khàn khàn gọi tên cô.

“Ừ?” Uyển Tình ngẩng đầu, đã thành gương mặt trước sau như một không chút thay đổi, càng có một loại bản năng xa cách khi đối mặt với hấn.

“Ăn nhiều một chút.” Hấn nói, ngón tay run run vén tóc bên mặt cô lên, “Về sau không cho phép như vậy .”

“Á” Uyển Tình không được tự nhiên giật giật, toàn bộ lực chú ý chuyển tới trên mông. Xuống tay nặng như vậy, cô làm sao còn dám.

Mục Thiên Dương vừa thấy, xì cười ra tiếng đến.

Uyển Tình bất mãn nhìn hấn một cái, tiếp tục ăn cơm.

Mục Thiên Dương đang muốn rời đi công ty, đã bị chính mình trợ lý có khả năng nhất - Văn Sâm chặn đường đi.

“Có việc?” Mục Thiên Dương nhú mày.

Văn Sâm mặt không chút thay đổi: “Nghe nói tổng giám đốc gần nhất thường xuyên không ở công ty?” Mục Thiên Dương này, ngẫu nhiên còn nghe hấn nói mấy câu. Cho nên, nhận được thỉnh cầu của nhân mã khắp nơi, hấn chỉ có thể tự mình tìm người nào đó đảm nói chuyện.

“Ừ, có vấn đề sao?” Mục Thiên Dương trên mặt hiện lên một chút chột dạ. Gần nhất xác thực công việc động lại nhiều lắm, rõ ràng mang theo máy tính hết sức xử lý. Nhưng nữ nhân này rất ngọt, ngẫu nhiên trì hoãn, cũng là không có cách nào khác. Dù sao chỉ có vài ngày, cô sẽ khai giảng, đều sẽ bình thường lại!

“Tổng giám đốc hiện tại lại muốn đi ra ngoài?” Văn Sâm nhìn máy tính trên tay hấn.

“Chuyện của tôi ai cần anh lo?” Mục Thiên Dương hí mắt.

Văn Sâm lắc đầu: “Tôi chỉ là muốn nói với tổng giám đốc, buổi chiều hôm nay có ba hội nghị quan trọng, trong đó một cái là ban quản trị.”

“A. Loại hội nghị nhỏ này anh không thể chủ trì sao?”

Văn Sâm không nói lời nào, nội tâm điên cuồng rít gào: đây là hội nghị nhỏ sao? Đám đồng sự kia, không có Mục Thiên Dương anh, ép tới sao? Rít gào xong, hắn tiếp tục bình tĩnh nói: “Không thể.”

Mục Thiên Dương ghen một chút: “Vậy anh nghĩ biện pháp, chuyển nó đến tháng Chín đi!”

“Vì sao?” Văn Sâm nhú mồm, ” Bộ dáng tổng giám đốc gần đây giống như bề bộn nhiều việc.”

“À. Chung thân đại sự, là sẽ có việc.”

Văn Sâm ánh mắt trừng lớn: “Chung thân đại sự? Tổng giám đốc anh.”

“Giữ bí mật.” Mục Thiên Dương thấp giọng, “Phu nhân tương lai quá khó theo đuổi, tôi còn đang cố gắng.”

Văn Sâm thở hắt vì kinh ngạc, cư nhiên vẫn là chân ái! Hắn dùng lực gật đầu: “Tổng giám đốc đi thôi! Ta sẽ nói cho bọn họ, hội đồng quản trị tháng sau tổ chức.”

“Tốt! Vất vả cho anh!”

“Tổng giám đốc cố lên!”

“Cám ơn.” Mục Thiên Dương vẽ mặt ngưng trọng đi vào thang máy. Lão đồng học, thật có lỗi

128. Chương 103: Rửa Chén

Uyển Tình làm xong một bộ đề, Mục Thiên Dương vừa hỏi thúc vừa làm phiền cô, kéo cô đến sofa xem phim điện ảnh. Xem đến khúc gay cấn nhất, điện thoại cố định bên cạnh vang lên, Uyển Tình cả kinh, có điểm không tha nhìn ID người gọi đến, là số cửa hàng bán hoa.

Cô vội vàng kêu Mục Thiên Dương: “Tắt âm thanh!”

Mục Thiên Dương bấm nút tạm dừng, thấy cô tiếp điện thoại, tiến đến bên tai cô, liếm tới liếm lui trên cổ cô, thuận tiện nghe âm thanh đối diện.

“Mẹ.” Uyển Tình đẩy hắn ra, che phone một chút, “Người nói cái gì? Hà, tốt, con sẽ chiều cổ mình , dạ, người bạn ạ.”

Uyển Tình nói 2 phút, tắt điện thoại, cũng không biết hắn có nghe hay không, làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục xem phim.

Mục Thiên Dương không nhúc nhích, màn hình máy tính vẫn yên lặng. Hắn cắn cắn lỗ tai cô: “Mẹ em nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Bà ấy nói bà đêm nay không trở lại, anh nghe thấy.” Mục Thiên Dương cầm thứ mềm mại trước ngực cô.

Uyển Tình nhảy ra: “Tôi đi đọc sách !”

“Tốt lắm, anh không làm em.” Mục Thiên Dương kéo cô lại, “Chúng ta xem kết cục.”

Uyển Tình cũng muốn biết kết cục, ồm ồm ngồi trở lại, lại bị hắn ôm vào lòng. Cô vịn vịn hai cái: “Nóng.”

“Vậy anh gọi người đưa điều hòa đến?”

“Anh——” Hắn biết rõ cô sợ bị phát hiện, còn đưa điều hòa, là muốn nói cho khắp thiên hạ cô bị nam nhân bao dưỡng sao?

Mục Thiên Dương nhần nạt cười: “Vậy không cần ngại nóng, anh có nóng đâu.”

Xem phim xong, hấn rốt cục bỏ được xử lý công sự, Uyển Tình muốn nói lại thôi, nửa ngày mới nói: “Cái kia. Tôi muốn đi mua đồ ăn.” Cho nên anh cũng đi nhanh đi!

Mục Thiên Dương nhân tình sáng lên: “Anh đi cùng em?”

“Không cần!” Uyển Tình kêu to.

Hấn gật gật đầu, lấy ví tiền ra, rút ra tờ một trăm cho cô: “Mua thịt! Đừng cho anh ăn chạy cực khổ giống người già!”

Uyển Tình chu miệng lên, người này da mặt thực dày.

“Như thế nào?”

“Anh. Anh không quay về sao?”

Hấn tươi cười ôn hòa, giọng điệu cũng rất lạnh: “Muốn đuổi anh đi?”

“Không phải.” Uyển Tình vội vàng phủ nhận, cầm tiền trong tay hấn, cũng không khách khí với hấn. Tiền mẹ cho cô vốn còn có hạn, một mình cô còn có thể mua thịt, thêm hấn cũng chỉ có thể ăn chay. Hấn muốn ăn thịt, đương nhiên muốn tự mình bỏ tiền ra!

Từ ngày đó loạn xuống bị hấn đánh mông, cô cũng không dám động tay chân trên đồ ăn nữa. Bất quá cô tự nhận là nấu ăn xa không tới cấp bậc đầu bếp, cũng so ra kém bà Trương, không biết vì sao hấn còn ăn ngon như vậy. Hấn rõ ràng rất kén ăn, ngay cả bà Trương làm cơm đều ghét bỏ, đến nơi này của cô, cư nhiên ngay cả ớt xanh đều ăn. Phỏng chừng là thời tiết nóng, nhà cô lại không có điều hòa, hấn nóng đến đầu óc bị hư!

Mua một con cá, Uyển Tình cố ý làm canh cá cay, thấy hấn ăn đầu đầy mồ hôi, trong lòng cười trộm, nghĩ trong lòng cho anh ăn ra viêm dạ dày mới tốt!

Mục Thiên Dương ăn ăn, nói thầm một tiếng: “Em nha đầu này.”

Uyển Tình hoảng sợ, chẳng lẽ bị hấn đã nhìn ra? Cô sợ hãi nhìn hấn một cái, thấy hấn cố gắng cắn thịt bò, cảm thấy những gì mình vừa nghe xong là ảo giác.

“Cố ý làm cay như vậy à?” Hấn nhìn cô.

Cô xấu hổ cười, nguyên lai không phải là ảo giác: “Anh không thích ăn cay sao?”

“Ừ, về sau không cần làm.” Cô ăn hơn cũng không tốt.

Cơm nước xong, hai người đều có chút căng cứng, Mục Thiên Dương tóm cô đến sofa xem tivi. Nhìn đến 8 giờ, cô đẩy đẩy hấn: “Anh cần phải trở về!”

“Rót cho anh một ly nước.”

Uyển Tình đành phải rót nước cho hấn.

Rót nước xong, cô thu thập bát đĩa đi rửa chén. Rửa được một nửa, một đôi tay từ sau lưng sờ lên, cô sợ tới mức nhảy dựng lên: “Anh làm gì vậy?”

“Không làm thôi.” Lời tuy nói như vậy, tay hấn lại chui vào quần áo cô.

“Anh.” Uyển Tình từ chối vài cái, “Tôi muốn rửa chén!”

“Rửa, anh lại không cột lấy tay em.” Mục Thiên Dương nắm thắt lưng của cô, hôn tới hôn lui trên lỗ tai cô.

Uyển Tình nhú nhú mày, thấy hấn không có động tác tiến thêm một bước, liền tiếp tục rửa chén. May mắn hôm nay đối diện không có người, không có người thấy.

Đột nhiên, tay hấn trượt xuống dưới, Uyển Tình cứng đờ, vừa định ngăn cản, hấn ra lệnh: “Rửa bát của em!”

Uyển Tình trong lòng sợ hãi, vẫn đang tiếp tục rửa chén. Tay hần trượt vào váy, cách quần lót vuốt ve đóa hoa của cô, môi trên thể công cũng không có yếu bớt.

“Thiên Dương.”

“Sớm đã muốn ở trong phòng bếp ăn em!”

“Không cần!” Uyển Tình khê gọi, “Không cần ở trong này.”

“Đừng nhúc nhích!” Mục Thiên Dương nói.

“Mẹ tôi sắp về đây!”

“Bà ấy hôm nay sẽ không về.” Ngón tay hần từ trong mép quần xâm nhập, cắm nhanh vào cô.

“A ——” Uyển Tình hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã. Cô gắt gao nắm chặt bàn bếp, âm thanh hàm chứa tiếng khóc nói, “Vạn nhất bà ấy trở về.”

“Yên tâm.” Tay kia của hần không thành thật chui vào trong áo, cầm thứ nở nang trước ngực cô, “Anh khóa cửa, bà ấy trở lại cũng không vào được.”

“Ồ.” Uyển Tình lắc đầu khổ sở, “Anh thật quá đáng.”

“Chẳng lẽ em không muốn sao? Tiểu nữ tiêm của em đều cứng lên đây này, phía dưới cũng bắt đầu ẩm ướt.”

“Hỗn đản!” Uyển Tình xấu hổ và giận dữ lẫn lộn tức giận mắng.

“A, nhỏ giọng một chút.” Mục Thiên Dương chơi đùa cô không sai biệt lắm, khiến cho mông cô vênh lên, kéo quần lót của cô xuống, lấy ra cự vật của mình nhắm ngay, chậm rãi tiến vào.

“Ừm.” Uyển Tình rên rỉ, “Không cần. Đừng ở chỗ này.....”

“Thả lỏng một chút bảo bối.” Mục Thiên Dương thở gấp, “Cho anh đi vào.”

“Không cần.”

“Không nghe lời anh sẽ tức giận!”

Tứ chi Uyển Tình phát run, khóc đi phía trước nằm úp sấp một chút, xem như đồng ý thỉnh cầu của hần.

Nhưng Mục Thiên Dương vẫn đang cảm thấy khó khăn, đành phải tách hai chân cô ra một chút. Đi vào, hần thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đưa ra cắm vào, cười xấu xa nói: “Bảo bối, bát của em còn không có rửa xong đâu.”

“A.”

“Mau rửa.” Hần đâm vào trước một chút, “Bằng không trừng phạt em a ~” nói xong lắc lư phần eo, dùng cự vật kia ở trong thân thể cô vẽ vòng tròn.

Uyển Tình a nha một tiếng, cả người đều thiếu chút nữa té xuống. Hần lại thúc giục một lần, cô mới run run cầm bát lên.

Sắc mặt hần ửng hồng, hiển nhiên thực thích tại đây làm chuyện này. Thấy cô hai tay phát run, mắt đầy ý xấu rút ra lại sáp nhập, tuy rằng động tác thật nhẹ, lại cơ hồ làm cho chân Uyển Tình đứng không vững. Tiếp theo, tay hần lại duỗi đến phía trước người vuốt ve cánh hoa của cô.

“A.” Bát thiếu chút nữa rơi vỡ, Uyển Tình cầu xin tha thứ, “Thiên Dương. Tôi rửa xong lại làm được không? Bằng không làm xong lại rửa?”

“Không được!” Mục Thiên Dương nói, “Anh đã nghĩ vừa làm vừa rửa. Từ ngày đầu tiên nhìn em nấu cơm, anh đã nghĩ như vậy. Mỗi lần nghĩ làm sao muốn em ở nơi này như vậy, cả người anh đều cứng rần.”

“Anh đừng nói!” Uyển Tình cầu xin tha thứ. Hần làm còn không tính, còn nói loại ngôn ngữ ô uế này. . . .

“Mau, mau rửa.” Mục Thiên Dương liếm cổ cô, “Nhìn em nấu cơm rửa chén vất vả như vậy, anh mới đến khao thưởng người a. Em xem phía dưới em thật nhiều nước, tích tấp, rào rào, nghe thấy không? Em cũng thích đi.”

129. Chương 103: Rửa Chén(h)

Chương 103: Rửa chén(H)

Uyển Tình làm xong một bộ đề, Mục Thiên Dương vừa hồi thức vừa làm phiền cô, kéo cô đến sofa xem phim điện ảnh. Xem đến khúc gay cấn nhất, điện thoại cố định bên cạnh vang lên, Uyển Tình cả kinh, có điểm không tha nhìn ID người gọi đến, là số cửa hàng bán hoa.

Cô vội vàng kêu Mục Thiên Dương: “Tắt âm thanh!”

Mục Thiên Dương bấm nút tạm dừng, thấy cô tiếp điện thoại, tiến đến bên tai cô, liếm tới liếm lui trên cổ cô, thuận tiện nghe âm thanh đối diện.

“Mẹ.” Uyển Tình đẩy hấn ra, che phone một chút, “Người nói cái gì? Hả, tốt, con sẽ chiều cổ mình, dạ, người bạn ạ.”

Uyển Tình nói 2 phút, tắt điện thoại, cũng không biết hấn có nghe hay không, làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục xem phim.

Mục Thiên Dương không nhúc nhích, màn hình máy tính vẫn yên lặng. Hấn cắn cắn lỗ tai cô: “Mẹ em nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Bà ấy nói bà đêm nay không trở lại, anh nghe thấy.” Mục Thiên Dương cầm thứ mềm mại trước ngực cô.

Uyển Tình nhảy ra: “Tôi đi đọc sách!”

“Tốt lắm, anh không làm em.” Mục Thiên Dương kéo cô lại, “Chúng ta xem kết cục.”

Uyển Tình cũng muốn biết kết cục, ôm ở ngồi trở lại, lại bị hấn ôm vào lòng. Cô vịn vịn hai cái: “Nóng.”

“Vậy anh gọi người đưa điều hòa đến?”

“Anh——” Hấn biết rõ cô sợ bị phát hiện, còn đưa điều hòa, là muốn nói cho khắp thiên hạ cô bị nam nhân bao dưỡng sao?

Mục Thiên Dương nhả nụ cười: “Vậy không cần ngại nóng, anh có nóng đâu.”

Xem phim xong, hấn rốt cục bỏ được xử lý công sự, Uyển Tình muốn nói lại thôi, nửa ngày mới nói: “Cái kia. Tôi muốn đi mua đồ ăn.” Cho nên anh cũng đi nhanh đi!

Mục Thiên Dương nhăn tình sáng lên: “Anh đi cùng em?”

“Không cần!” Uyển Tình kêu to.

Hấn gật gật đầu, lấy ví tiền ra, rút ra tờ một trăm cho cô: “Mua thịt! Đừng cho anh ăn chay cực khổ giống người già!”

Uyển Tình chu miệng lên, người này da mặt thực dày.

“Như thế nào?”

“Anh. Anh không quay về sao?”

Hấn tươi cười ôn hòa, giọng điệu cũng rất lãnh: “Muốn đuổi anh đi?”

“Không phải.” Uyển Tình vội vàng phủ nhận, cầm tiền trong tay hắn, cũng không khách khí với hắn. Tiền mẹ cho cô vốn còn có hạn, một mình cô còn có thể mua thịt, thêm hắn cũng chỉ có thể ăn chay. Hắn muốn ăn thịt, đương nhiên muốn tự mình bỏ tiền ra!

Từ ngày đó loạn xuống bị hắn đánh mông, cô cũng không dám động tay chân trên đồ ăn nữa. Bất quá cô tự nhận là nấu ăn xa không tới cấp bậc đầu bếp, cũng so ra kém bà Trương, không biết vì sao hắn còn ăn ngon như vậy. Hắn rõ ràng rất kén ăn, ngay cả bà Trương làm cơm đều ghét bỏ, đến nơi này của cô, cư nhiên ngay cả ớt xanh đều ăn. Phỏng chừng là thời tiết nóng, nhà cô lại không có điều hòa, hắn nóng đến đầu óc bị hư!

Mua một con cá, Uyển Tình cố ý làm canh cá cay*, thấy hắn ăn đầu đầy mồ hôi, trong lòng cười trộm, nghĩ trong lòng cho anh ăn ra viêm dạ dày mới tốt!

*

món này mình không biết nên dịch tạm như vậy bạn nào biết món gì thì nói cho mọi người cùng biết nha

Mục Thiên Dương ăn ăn, nói thầm một tiếng: “Em nha đầu này.”

Uyển Tình hoảng sợ, chẳng lẽ bị hắn đã nhìn ra? Cô sợ hãi nhìn hắn một cái, thấy hắn cố gắng cắn thịt bò, cảm thấy những gì mình vừa nghe xong là ảo giác.

“Cố ý làm cay như vậy à?” Hắn nhìn cô.

Cô xấu hổ cười, nguyên lai không phải là ảo giác: “Anh không thích ăn cay sao?”

“Ừ, về sau không cần làm.” Cô ăn hơn cũng không tốt.

Cơm nước xong, hai người đều có chút căng cứng, Mục Thiên Dương tóm cô đến sofa xem tivi. Nhìn đến 8 giờ, cô đẩy đẩy hắn: ” Anh cần phải trở về!”

“Rót cho anh một ly nước.”

Uyển Tình đành phải rót nước cho hắn.

Rót nước xong, cô thu thập bát đĩa đi rửa chén. Rửa được một nửa, một đôi tay từ sau lưng sờ lên, cô sợ tới mức nhảy dựng lên: “Anh làm gì vậy?”

“Không làm thôi.” Lời tuy nói như vậy, tay hắn lại chui vào quần áo cô.

“Anh.” Uyển Tình từ chối vài cái, “Tôi muốn rửa chén!”

“Rửa, anh lại không cột lấy tay em.” Mục Thiên Dương nắm thắt lưng của cô, hôn tới hôn lui trên lỗ tai cô.

Uyển Tình nhú nhú mày, thấy hắn không có động tác tiến thêm một bước, liền tiếp tục rửa chén. May mắn hôm nay đối diện không có người, không có người thấy.

Đột nhiên, tay hắn trượt xuống dưới, Uyển Tình cứng đờ, vừa định ngăn cản, hắn ra lệnh: ” Rửa bát của em!”

Uyển Tình trong lòng sợ hãi, vẫn đang tiếp tục rửa chén. Tay hắn trượt vào váy, cách quần lót vuốt ve đóa hoa của cô, môi trên thể công cũng không có yếu bớt.

“Thiên Dương.”

“Sớm đã muốn ở trong phòng bếp ăn em!”

“Không cần!” Uyển Tình khê gọi, “Không cần ở trong này.”

“Đừng nhúc nhích!” Mục Thiên Dương nói.

“Mẹ tôi sắp về đây!”

“Bà ấy hôm nay sẽ không về.” Ngón tay hắn từ trong mép quần xâm nhập, cắm nhanh vào cô.

“A ——” Uyển Tình hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã. Cô gắt gao nắm chặt bàn bếp, âm thanh hàm chứa tiếng khóc nói, “Vạn nhất bà ấy trở về.”

“Yên tâm.” Tay kia của hắn không thành thật chui vào trong áo, cầm thứ nở nang trước ngực cô, “Anh khóa cửa, bà ấy trở lại cũng không vào được.”

“Ồ.” Uyển Tình lắc đầu khổ sở, “Anh thật quá đáng.”

“Chẳng lẽ em không muốn sao? Tiểu nữ tiêm của em đều cứng lên đây này, phía dưới cũng bắt đầu ẩm ướt.”

“Hỗn đản!” Uyển Tình xấu hổ và giận dữ lẫn lộn tức giận mắng.

“A, nhỏ giọng một chút.” Mục Thiên Dương chơi đùa cô không sai biệt lắm, khiến cho mông cô vểnh lên, kéo quần lót của cô xuống, lấy ra cự vật của mình nhắm ngay, chậm rãi tiến vào.

“Ừm.” Uyển Tình rên rỉ, “Không cần. Đừng ở chỗ này.....”

“Thả lỏng một chút bảo bối.” Mục Thiên Dương thở gấp, “Cho anh đi vào.”

“Không cần.”

“Không nghe lời anh sẽ tức giận!”

Tứ chi Uyển Tình phát run, khóc đi phía trước nằm úp sấp một chút, xem như đồng ý thỉnh cầu của hắn.

Nhưng Mục Thiên Dương vẫn đang cảm thấy khó khăn, đành phải tách hai chân cô ra một chút. Đi vào, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đưa ra cắm vào, cười xấu xa nói: “Bảo bối, bát của em còn không có rửa xong đâu.”

“A.”

“Mau rửa.” Hắn đâm vào trước một chút, “Bằng không trừng phạt em a ~” nói xong lắc lư phần eo, dùng cự vật kia ở trong thân thể cô vẽ vòng tròn.

Uyển Tình a nha một tiếng, cả người đều thiếu chút nữa té xuống. Hắn lại thúc giục một lần, cô mới run run cầm bắt lên.

Sắc mặt hắn ửng hồng, hiển nhiên thực thích tại đây làm chuyện này. Thấy cô hai tay phát run, mắt đầy ý xấu rút ra lại sáp nhập, tuy rằng động tác thật nhẹ, lại cơ hồ làm cho chân Uyển Tình đứng không vững. Tiếp theo, tay hắn lại duỗi đến phía trước người vuốt ve cánh hoa của cô.

“A.” Bát thiếu chút nữa rơi vỡ, Uyển Tình cầu xin tha thứ, “Thiên Dương. Tôi rửa xong lại làm được không? Bằng không làm xong lại rửa?”

“Không được!” Mục Thiên Dương nói, “Anh đã nghĩ vừa làm vừa rửa. Từ ngày đầu tiên nhìn em nấu cơm, anh đã nghĩ như vậy. Mỗi lần nghĩ làm sao muốn em ở nơi này như vậy, cả người anh đều cứng rần.”

“Anh đừng nói!” Uyển Tình cầu xin tha thứ. Hắn làm còn không tính, còn nói loại ngôn ngữ ô uế này. . . .

“Mau, mau rửa.” Mục Thiên Dương liếm cổ cô, “Nhìn em nấu cơm rửa chén vất vả như vậy, anh mới đến khao thưởng người a. Em xem phía dưới em thật nhiều nước, tích tấp, rào rào, nghe thấy không? Em cũng thích đi.”

130. Chương 103: Rửa Chén

Uyển Tình làm xong một bộ đề, Mục Thiên Dương vừa hỏi thúc vừa làm phiền cô, kéo cô đến sofa xem phim điện ảnh. Xem đến khúc gay cấn nhất, điện thoại cố định bên cạnh vang lên, Uyển Tình cả kinh, có điểm không tha nhìn ID người gọi đến, là số cửa hàng bán hoa.

Cô vội vàng kêu Mục Thiên Dương: “Tắt âm thanh!”

Mục Thiên Dương bấm nút tạm dừng, thấy cô tiếp điện thoại, tiến đến bên tai cô, liếc tới liếc lui trên cổ cô, thuận tiện nghe âm thanh đối diện.

“Mẹ.” Uyển Tình đẩy hẳn ra, che phone một chút, “Người nói cái gì? Hả, tốt, con sẽ chiều cổ mình, dạ, người bạn ạ.”

Uyển Tình nói 2 phút, tắt điện thoại, cũng không biết hẳn có nghe hay không, làm bộ như không có chuyện gì tiếp tục xem phim.

Mục Thiên Dương không nhúc nhích, màn hình máy tính vẫn yên lặng. Hẳn cắn cắn lỗ tai cô: “Mẹ em nói cái gì?”

“Không có gì.”

“Bà ấy nói bà đêm nay không trở lại, anh nghe thấy.” Mục Thiên Dương cầm thứ mềm mại trước ngực cô.

Uyển Tình nhảy ra: “Tôi đi đọc sách!”

“Tốt lắm, anh không làm em.” Mục Thiên Dương kéo cô lại, “Chúng ta xem kết cục.”

Uyển Tình cũng muốn biết kết cục, ồm ồm ngồi trở lại, lại bị hẳn ôm vào lòng. Cô vịn vịn hai cái: “Nóng. . . .”

“Vậy anh gọi người đưa điều hòa đến?”

“Anh——” Hẳn biết rõ cô sợ bị phát hiện, còn đưa điều hòa, là muốn nói cho khắp thiên hạ cô bị nam nhân bao dưỡng sao?

Mục Thiên Dương nhẩn nại cười: “Vậy không cần ngại nóng, anh có nóng đâu.”

Xem phim xong, hẳn rốt cục bỏ được xử lý công sự, Uyển Tình muốn nói lại thôi, nửa ngày mới nói: “Cái kia. Tôi muốn đi mua đồ ăn.” Cho nên anh cũng đi nhanh đi!

Mục Thiên Dương nhăn tình sáng lên: “Anh đi cùng em?”

“Không cần!” Uyển Tình kêu to.

Hẳn gật gật đầu, lấy ví tiền ra, rút ra tờ một trăm cho cô: “Mua thịt! Đừng cho anh ăn chay cực khổ giống người già!”

Uyển Tình chu miệng lên, người này da mặt thực dày.

“Như thế nào?”

“Anh. Anh không quay về sao?”

Hẳn tươi cười ôn hòa, giọng điệu cũng rất lãnh: “Muốn đuổi anh đi?”

“Không phải.” Uyển Tình vội vàng phủ nhận, cầm tiền trong tay hẳn, cũng không khách khí với hẳn. Tiền mẹ cho cô vốn còn có hạn, một mình cô còn có thể mua thịt, thêm hẳn cũng chỉ có thể ăn chay. Hẳn muốn ăn thịt, đương nhiên muốn tự mình bỏ tiền ra!

Từ ngày đó loạn xuống bị hẳn đánh mông, cô cũng không dám động tay chân trên đồ ăn nữa. Bất quá cô tự nhận là nấu ăn xa không tới cấp bậc đầu bếp, cũng so ra kém bà Trương, không biết vì sao hẳn còn ăn ngon như vậy. Hẳn rõ ràng rất kén ăn, ngay cả bà Trương làm cơm đều ghét bỏ, đến nơi này của cô, cư nhiên ngay cả ớt xanh đều ăn. Phỏng chừng là thời tiết nóng, nhà cô lại không có điều hòa, hẳn nóng đến đầu óc bị hư!

Mua một con cá, Uyển Tình cố ý làm canh cá cay, thấy hẳn ăn đầu đầy mồ hôi, trong lòng cười trộm, nghĩ trong lòng cho anh ăn ra viêm dạ dày mới tốt!

Mục Thiên Dương ăn ăn, nói thầm một tiếng: “Em nha đầu này.”

Uyển Tình hoảng sợ, chẳng lẽ bị hẳn đã nhìn ra? Cô sợ hãi nhìn hẳn một cái, thấy hẳn cố gắng cắn thịt bò, cảm thấy những gì mình vừa nghe xong là ảo giác.

“Cố ý làm cay như vậy à?” Hấn nhìn cô.

Cô xấu hổ cười, nguyên lai không phải là ảo giác: “Anh không thích ăn cay sao?”

“Ừ, về sau không cần làm.” Cô ăn hơn cũng không tốt.

Cơm nước xong, hai người đều có chút căng cứng, Mục Thiên Dương túm cô đến sofa xem tivi. Nhìn đến 8 giờ, cô đẩy đẩy hấn: “Anh cần phải trở về!”

“Rót cho anh một ly nước.”

Uyển Tình đành phải rót nước cho hấn.

Rót nước xong, cô thu thập bát đũa đi rửa chén. Rửa được một nửa, một đôi tay từ sau lưng sờ lên, cô sợ tới mức nhảy dựng lên: “Anh làm gì vậy?”

“Không làm thôi.” Lời tuy nói như vậy, tay hấn lại chui vào quần áo cô.

“Anh.” Uyển Tình từ chối vài cái, “Tôi muốn rửa chén!”

“Rửa, anh lại không cột lấy tay em.” Mục Thiên Dương nắm thắt lưng của cô, hôn tới hôn lui trên lỗ tai cô.

Uyển Tình nhú nhú mày, thấy hấn không có động tác tiến thêm một bước, liền tiếp tục rửa chén. May mắn hôm nay đối diện không có người, không có người thấy.

Đột nhiên, tay hấn trượt xuống dưới, Uyển Tình cứng đờ, vừa định ngăn cản, hấn ra lệnh: “Rửa bát của em!”

Uyển Tình trong lòng sợ hãi, vẫn đang tiếp tục rửa chén. Tay hấn trượt vào váy, cách quần lót vuốt ve đóa hoa của cô, môi trên thể công cũng không có yếu bớt.

“Thiên Dương.”

“Sớm đã muốn ở trong phòng bếp ăn em!”

“Không cần!” Uyển Tình khê gọi, “Không cần ở trong này.”

“Đừng nhúc nhích!” Mục Thiên Dương nói.

“Mẹ tôi sắp về đây!”

“Bà ấy hôm nay sẽ không về.” Ngón tay hấn từ trong mép quần xâm nhập, cắm nhanh vào cô.

“A ——” Uyển Tình hai chân mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã. Cô gắt gao nắm chặt bàn bếp, âm thanh hàm chứa tiếng khóc nói, “Vạn nhất bà ấy trở về.”

“Yên tâm.” Tay kia của hấn không thành thật chui vào trong áo, cầm thứ nở nang trước ngực cô, “Anh khóa cửa, bà ấy trở lại cũng không vào được.”

“Ô.” Uyển Tình lắc đầu khổ sở, “Anh thật quá đáng.”

“Chẳng lẽ em không muốn sao? Tiểu nữ tiêm của em đều cứng lên đây này, phía dưới cũng bắt đầu ẩm ướt.”

“Hỗn đản!” Uyển Tình xấu hổ và giận dữ lẫn lộn tức giận mắng.

“A, nhỏ giọng một chút.” Mục Thiên Dương chơi đùa cô không sai biệt lắm, khiến cho mông cô vểnh lên, kéo quần lót của cô xuống, lấy ra cự vật của mình nhắm ngay, chậm rãi tiến vào.

“Ừm.” Uyển Tình rên rỉ, “Không cần. Đừng ở chỗ này.....”

“Thả lỏng một chút bảo bối.” Mục Thiên Dương thở gấp, “Cho anh đi vào.”

“Không cần.”

“Không nghe lời anh sẽ tức giận!”

Tứ chi Uyển Tình phát run, khóc đi phía trước nằm úp sấp một chút, xem như đồng ý thỉnh cầu của hấn.

Nhưng Mục Thiên Dương vẫn đang cảm thấy khó khăn, đành phải tách hai chân cô ra một chút. Đi vào, hần thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhẹ nhàng đưa ra cắm vào, cười xấu xa nói: “Bảo bối, bát của em còn không có rửa xong đâu.”

“A.”

“Mau rửa.” Hần đâm vào trước một chút, “Bằng không trừng phạt em a ~” nói xong lắc lư phần eo, dùng cự vật kia ở trong thân thể cô vẽ vòng tròn.

Uyển Tình a nha một tiếng, cả người đều thiếu chút nữa té xuống. Hần lại thúc giục một lần, cô mới run run cầm bát lên.

Sắc mặt hần ửng hồng, hiển nhiên thực thích tại đây làm chuyện này. Thấy cô hai tay phát run, mắt đầy ý xấu rút ra lại sáp nhập, tuy rằng động tác thật nhẹ, lại cơ hồ làm cho chân Uyển Tình đứng không vững. Tiếp theo, tay hần lại duỗi đến phía trước người vuốt ve cánh hoa của cô.

“A.” Bát thiếu chút nữa rơi vỡ, Uyển Tình cầu xin tha thứ, “Thiên Dương. Tôi rửa xong lại làm được không? Bằng không làm xong lại rửa?”

“Không được!” Mục Thiên Dương nói, “Anh đã nghĩ vừa làm vừa rửa. Từ ngày đầu tiên nhìn em nấu cơm, anh đã nghĩ như vậy. Mỗi lần nghĩ làm sao muốn em ở nơi này như vậy, cả người anh đều cứng rần”

“Anh đừng nói!” Uyển Tình cầu xin tha thứ. Hần làm còn không tính, còn nói loại ngôn ngữ ô uế này.

“Mau, mau rửa.” Mục Thiên Dương liếm cổ cô, “Nhìn em nấu cơm rửa chén vất vả như vậy, anh mới đến khao thưởng người a. Em xem phía dưới em thật nhiều nước, tích táp, rào rào, nghe thấy không? Em cũng thích đi.”

131. Chương 104: Chương 104

132. Chương 104: Anh Chính Là Điên Rồi (h)

Chương 104: Anh chính là điên rồi (H)

“Mục Thiên Dương!” Uyển Tình cắn răng. Hần rất quá đáng, rõ ràng là tiếng nước rửa chén, lại bị hần nói thành không chịu nổi như vậy!

“A.” Mục Thiên Dương hét lớn một tiếng, “Em nói làm xong lại rửa, vậy chúng ta đây liền làm xong lại rửa đi.”

Uyển Tình nghe thấy, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đứng vững!”

Hai tay cô gắt gao chống bàn bếp, hần nắm thắt lưng của cô, ra vào nhanh chóng.

“A.” Uyển Tình cắn chặt răng, nhìn nhanh chăm chăm cửa sổ tối đen đối diện, chỉ sợ nơi đó đột nhiên sáng đèn.

” A, bảo bối, em cũng thích nơi này không phải sao? Em đang kẹp chặt anh này.” Mục Thiên Dương cảm giác cô nhanh đến, hung ác đâm vài cái, vào lúc cô bắt lấy cánh tay hần thấp kêu tên của hần đột nhiên ngừng lại.

“A.” Uyển Tình dường như có chút mất mát hạ thấp âm thanh lại, ngoại đầu nhìn lại khó hiểu nhìn hần. Mau, sắp đến nha, hần sao lại ngừng?

Mục Thiên Dương cười đến giống hồ ly, ôn nhu mút cánh môi cô: “Ngoan, anh biết bảo bối muốn, bắt quá anh có một chút mệt mỏi. Bảo bối trước rửa chén sạch, rửa xong rồi liền cho em.”

Uyển Tình giận dữ suy nghĩ muốn tránh hấn, hấn lại gắt gao áp chế cô, làm cho thứ cứng rắn của mình càng thêm tiến vào.

“Không cho bảo bối, bảo bối còn tức giận ư.”

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Uyển Tình khóc hỏi, “Tôi làm sao lại đắc tội anh? Rửa cái bát anh cũng không cho làm.”

“Ngoan.” Mục Thiên Dương bỗng dưng mềm lòng, cuống quýt lau nước mắt cô, “Em không làm gì đắc tội anh, là anh tự mình muốn ở trong này, muốn đùa giỡn em. Nam nhân thôi, đều thích có chút kích thích.”

“Anh.”

“Tốt lắm, anh thật sự bất động, mau rửa chén.”

” Anh đi ra ngoài.” Uyển Tình thấp giọng nói.

Mục Thiên Dương mặt lạnh: “Không! Em không cảm kích, vậy vừa rửa vừa làm đi.” Nói xong làm bộ muốn rời khỏi.

Uyển Tình biết hấn thối lui đến một nửa lại tiến vào, vội vàng nói: “Đừng! Tôi nghe lời anh!”

Mục Thiên Dương liền dừng lại: “Rửa đi, không lại vài cái.”

Uyển Tình run lấy bầy tấy bát, hai chân bởi vì bủn rủn mà phát run. Cô cảm giác được vật thể trong cơ thể càng thêm bồng bồng phần chấn, rất là sợ hãi, một cổ mồ hôi từ đầu trên rơi xuống.

Mục Thiên Dương thở dốc càng ngày càng nặng, cô quay đầu nhìn thoáng qua, thấy biểu tình hấn giống dã thú bình thường, sợ tới mức không thể động đậy.

“Nơi đó em đừng luôn rụt lại.” Hấn gian nan nói, ” Rửa nhanh chút, anh muốn nhịn không được”

Uyển Tình vừa nghe, vội vàng quay đầu, không cẩn thận động đến phía dưới, bị hấn lập tức ngăn lại phía trước.

“A. Đau!”

Mục Thiên Dương áp sát cô, không nhúc nhích, thở dốc một lát mới nâng lên nửa người trên: “Mau.”

Uyển Tình vội vàng rửa xong một cái bát cuối cùng, tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn bàn. Cô quay đầu nhìn hấn: “Phải để vào trong tủ bát.....”

“Chờ một chút lại đi không được à?”

Uyển Tình cúi đầu gật đầu: “Đi.” Tủ bát ở bên kia, hiện tại nói thả ra, không phải cũng bị hấn cầm đi qua à? Uyển Tình rùng mình một cái, không dám tưởng tượng cảnh tượng dâm loạn kia, nhắm chặt hai mắt chống đỡ trên bàn bếp, nhận hấn mãnh liệt tiến công.

Buổi tối hôm nay, Mục Thiên Dương không có rời đi, từ phòng bếp đến phòng tắm, lại đến phòng ngủ, giày vò Uyển Tình đến nửa chết nửa sống.

Buổi sáng ngày hôm sau, Uyển Tình bị ánh sáng chói mắt bừng tỉnh. Rên rỉ ngồi dậy, Mục Thiên Dương đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh: “Tỉnh?” Một bên nâng cô dậy, một bên ở trên cổ cô cắn cắn, một bộ dáng đói khát.

“Không cần.” Uyển Tình khê gọi.

“Ừ.” Mục Thiên Dương đáp lời, nhưng không có thối lui, tiếp tục đi xuống, thẳng đến trước ngực cô ngừng một chút mút hấp. Hưởng thụ nửa ngày, hấn buông ra, bưng một ly nước cho cô: “Đến, uống miếng nước.”

Uyển Tình dùng chân nhanh chóng quẩn quanh mình, nghe lời uống một hớp lớn.

Mục Thiên Dương để ly nước xuống: “Anh đi mua bữa sáng, em muốn ăn trước hay là đánh răng trước?”

“Tôi đi đánh răng trước.” Uyển Tình nói, sợ hãi nhìn hấn, “Anh đi ra ngoài một chút được không? Tôi muốn mặc quần áo.”

“Em có gì mà anh không thấy qua?” Mục Thiên Dương nói xong, lại đi hôn cô.

Uyển Tình đành phải trước mặt mặt hấn mặc quần áo, hấn cũng không cho cô mặc nội y, chỉ cho cô mặc váy ngủ, còn nói: “Phía dưới có hơi sưng, quần lót cạ đau, đừng mặc.”

“Không cần!”

“Nghe lời.” Mục Thiên Dương đặt cô trên tủ quần áo, hung hăng hôn vài phần phút, “Đi đánh răng đi.”

Uyển Tình đại ra đi vào phòng tắm, rửa mặt xong đi ra, thấy hấn ngồi ở trên sofa gọi mình. Cô bước qua, hấn kéo cô vào lòng, đưa bánh và sữa cho cô: “Đói bụng không? Từ từ ăn.”

Hấn ôm lấy cô, làm cho cô thực không được tự nhiên. Cô trừ bỏ phía trên mặc một tầng, phía dưới cái gì cũng chưa mặc, vạn nhất hấn lại thú tính lên làm sao bây giờ?

May mắn, động tác hấn không có tiến thêm một bước, cô cũng chậm chậm ăn vào.

Ăn xong, hấn lại mang cô đi xem phim. Nhìn nhìn, Uyển Tình phát hiện có điểm không thích hợp, đây là cái lừa đảo gì? Nam nữ chính cho dù hôn môi, vì sao còn làm cái đó? Cho dù làm, vì sao chụp cận thận như vậy, rõ ràng như vậy, 5 phút đều không chuyển cảnh tượng.

Cô hoảng sợ nhìn hấn một cái, tay trái của hấn gắt gao vắt ngang trước ngực cô, tay phải từ dưới mặt tiến vào.

“Thiên Dương không cần.”

“Nghe lời.” Mục Thiên Dương mặt không chút thay đổi.

Uyển Tình có một loại cảm giác tuyệt vọng, giống rối gỗ ngồi bất động.

Rốt cục, hấn lại tiến vào cô. Lần này không có mưa rền gió dữ, vẫn thực ôn nhu thực thông thả, làm một trận ngừng một trận, luôn luôn tại trong thân thể cô, qua hai cái giờ, hấn mới phát tiết ra.

Hấn ôm cô đi phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó đặt cô trên sofa, gọi điện thoại kêu đồ ăn ngoài.

Cơm nước xong, Uyển Tình mệt mỏi hỗn loạn, cảm giác hấn lại làm mình, tuyệt vọng cầu xin tha thứ: “Thiên Dương tôi sai rồi.” Cô căn bản nghĩ không ra làm sao đắc tội hấn, nhưng lại như vậy đi xuống cô sẽ chết .

“Em đúng, sai là anh.” Mục Thiên Dương nằm trên sofa, tiện tay cô kéo đến trên người mình, “Bảo bối, chủ động một lần.”

“Tôi không cần.”

“Nghe lời.” Chỉ cầu cô chủ động một lần, hấn liền giữ nguyên kế hoạch buông tha cô.

Uyển Tình nhìn hấn, không biết làm sao chọc hấn, sợ hãi không nghe lời sẽ gặp tai ương, đành phải chủ động hôn hấn. Hồi tưởng hấn làm hết thấy, còn nguyên còn trở về.

Một giờ sau, cô mệt mỏi ngồi phịch ở trên người hấn, nhưng hấn vẫn không buông tha cô, thay đổi vị trí thân thể, lại tiếp tục giày vò.

Uyển Tình không thể chịu được: “Mục Thiên Dương anh điên rồi!”

“Anh chính là điên rồi!” Mục Thiên Dương mãnh liệt đâm vào. Hấn cũng không muốn, nhưng hấn không có biện pháp. Quá vài ngày liền khai giảng, hấn quyết định không đến đây. Vừa nghĩ đến muốn tách ra, hấn liền khó chịu! Hấn muốn làm một chút gì đó để nhớ kỷ, muốn cùng cô vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân cận một chút, muốn nghe lời ngon tiếng ngọt của cô.

Nhưng điều này không có khả năng.

Đừng nói lời ngon tiếng ngọt của cô hẳn nghe không được, hẳn , hẳn cũng không dám nói với cô. Trừ bỏ như vậy, còn có thể như thế nào?

“Uyển Tình.” Hít sâu một hơi, hẳn dừng lại, không đợi phát tiết xong, vào phòng tắm.

133. Chương 104: Anh Chính Là Điên Rồi

“Mục Thiên Dương!” Uyển Tình cắn răng. Hẳn rất quá đáng, rõ ràng là tiếng nước rửa chén, lại bị hẳn nói thành không chịu nổi như vậy!

“A.” Mục Thiên Dương thét lớn một tiếng, “Em nói làm xong lại rửa, vậy chúng ta đây liền làm xong lại rửa đi.”

Uyển Tình nghe thấy, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Đứng vững!”

Hai tay cô gắt gao chống bàn bếp, hẳn nắm thắt lưng của cô, ra vào nhanh chóng.

“A.” Uyển Tình cắn chặt răng, nhìn nhanh chăm chăm cửa sổ tối đen đối diện, chỉ sợ nơi đó đột nhiên sáng đèn.

” A, bảo bối, em cũng thích nơi này không phải sao? Em đang kẹp chặt anh này.” Mục Thiên Dương cảm giác cô nhanh đến, hung ác đâm vài cái, vào lúc cô bắt lấy cánh tay hẳn thấp kêu tên của hẳn đột nhiên ngừng lại.

“A.” Uyển Tình dường như có chút mất mát hạ thấp âm thanh lại, ngoái đầu nhìn lại khó hiểu nhìn hẳn. Mau, sắp đến nha, hẳn sao lại ngừng?

Mục Thiên Dương cười đến giống hồ ly, ôn nhu mút cánh môi cô: “Ngoan, anh biết bảo bối muốn, bắt quá anh có một chút mệt mỏi. Bảo bối trước rửa chén sạch, rửa xong rồi liền cho em.”

Uyển Tình giận dữ suy nghĩ muốn tránh hẳn, hẳn lại gắt gao áp chế cô, làm cho thứ cứng rắn của mình càng thêm tiến vào.

“Không cho bảo bối, bảo bối còn tức giận ư.”

“Anh rốt cuộc muốn làm gì?” Uyển Tình khóc hỏi, “Tôi làm sao lại đắc tội anh? Rửa cái bát anh cũng không cho làm.”

“Ngoan.” Mục Thiên Dương bỗng dưng mềm lòng, cuống quýt lau nước mắt cô, “Em không làm gì đắc tội anh, là anh tự mình muốn ở trong này, muốn đùa giỡn em. Nam nhân thôi, đều thích có chút kích thích.”

“Anh.”

“Tốt lắm, anh thật sự bất động, mau rửa chén.”

” Anh đi ra ngoài.” Uyển Tình thấp giọng nói.

Mục Thiên Dương mặt lạnh: “Không! Em không cảm kích, vậy vừa rửa vừa làm đi.” Nói xong làm bộ muốn rời khỏi.

Uyển Tình biết hẳn thối lui đến một nửa lại tiến vào, vội vàng nói: “Đừng! Tôi nghe lời anh!”

Mục Thiên Dương liền dừng lại: “Rửa đi, không lại vài cái.”

Uyển Tình run lẩy bẩy tẩy bát, hai chân bởi vì bủn rủn mà phát run. Cô cảm giác được vật thể trong cơ thể càng thêm bùng bùng phản chấn, rất là sợ hãi, một cổ mồ hôi từ đầu trên rơi xuống.

Mục Thiên Dương thở dốc càng ngày càng nặng, cô quay đầu nhìn thoáng qua, thấy biểu tình hần giống dã thú bình thường, sợ tới mức không thể động đậy.

“Nơi đó em đừng luôn rụt lại.” Hần gian nan nói, ” Rửa nhanh chút, anh muốn nhìn không được”

Uyển Tình vừa nghe, vội vàng quay đầu, không cẩn thận động đến phía dưới, bị hần lập tức ngăn lại phía trước.

“A. Đau!”

Mục Thiên Dương áp sát cô, không nhúc nhích, thở dốc một lát mới nâng lên nửa người trên: “Mau.”

Uyển Tình vội vàng rửa xong một cái bát cuối cùng, tất cả đều được sắp xếp ngay ngắn bàn. Cô quay đầu nhìn hần: “Phải để vào trong tủ bát.....”

“Chờ một chút lại đi không được à?”

Uyển Tình cúi đầu gật đầu: “Đi.” Tủ bát ở bên kia, hiện tại nói thả ra, không phải cũng bị hần cầm đi qua à? Uyển Tình rùng mình một cái, không dám tưởng tượng cảnh tượng dâm loạn kia, nhắm chặt hai mắt chống đỡ trên bàn bếp, nhận hần mãnh liệt tiến công.

Buổi tối hôm nay, Mục Thiên Dương không có rời đi, từ phòng bếp đến phòng tắm, lại đến phòng ngủ, giày vò Uyển Tình đến nửa chết nửa sống.

Buổi sáng ngày hôm sau, Uyển Tình bị ánh sáng chói mắt bừng tỉnh. Rên rỉ ngồi dậy, Mục Thiên Dương đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh: “Tỉnh?” Một bên nâng cô dậy, một bên ở trên cổ cô cắn cắn, một bộ dáng đói khát.

“Không cần.” Uyển Tình khẽ gọi.

“Ừ.” Mục Thiên Dương đáp lời, nhưng không có thối lui, tiếp tục đi xuống, thẳng đến trước ngực cô ngừng một chút mút hấp. Hưởng thụ nửa ngày, hần buông ra, bưng một ly nước cho cô: “Đến, uống miếng nước.”

Uyển Tình dùng chân nhanh chóng quăn quanh mình, nghe lời uống một hớp lớn.

Mục Thiên Dương để ly nước xuống: “Anh đi mua bữa sáng, em muốn ăn trước hay là đánh răng trước?”

“Tôi đi đánh răng trước.” Uyển Tình nói, sợ hãi nhìn hần, “Anh đi ra ngoài một chút được không? Tôi muốn mặc quần áo.”

“Em có gì mà anh không thấy qua?” Mục Thiên Dương nói xong, lại đi hôn cô.

Uyển Tình đành phải trước mặt mặt hần mặc quần áo, hần cũng không cho cô mặc nội y, chỉ cho cô mặc váy ngủ, còn nói: “Phía dưới có hơi sưng, quần lót cạ đau, đừng mặc.”

“Không cần!”

“Nghe lời.” Mục Thiên Dương đặt cô trên tủ quần áo, hung hăng hôn vài phần phút, “Đi đánh răng đi.”

Uyển Tình đại ra đi vào phòng tắm, rửa mặt xong đi ra, thấy hần ngồi ở trên sofa gọi mình. Cô bước qua, hần kéo cô vào lòng, đưa bánh và sữa cho cô: “Đói bụng không? Từ từ ăn.”

Hần ôm lấy cô, làm cho cô thực không được tự nhiên. Cô trừ bỏ phía trên mặc một tầng, phía dưới cái gì cũng chưa mặc, vạn nhất hần lại thú tính lên làm sao bây giờ?

May mắn, động tác hần không có tiến thêm một bước, cô cũng chậm chậm ăn vào.

Ăn xong, hần lại mang cô đi xem phim. Nhìn nhìn, Uyển Tình phát hiện có điểm không thích hợp, đây là cái lừa đảo gì? Nam nữ chính cho dù hôn môi, vì sao còn làm cái đó? Cho dù làm, vì sao chụp cận thận như vậy, rõ ràng như vậy, 5 phút đều không chuyển cảnh tượng.

Cô hoảng sợ nhìn hần một cái, tay trái của hần gắt gao vắt ngang trước ngực cô, tay phải từ dưới mặt tiến vào.

“Thiên Dương không cần.”

“Nghe lời.” Mục Thiên Dương mặt không chút thay đổi.

Uyển Tình có một loại cảm giác tuyệt vọng, giống rớt gối ngồi bất động.

Rốt cục, hấn lại tiến vào cô. Lần này không có mưa rền gió dữ, vẫn thực ôn nhu thực thông thả, làm một trận ngừng một trận, luôn luôn tại trong thân thể cô, qua hai cái giờ, hấn mới phát tiết ra.

Hấn ôm cô đi phòng tắm rửa sạch sẽ, sau đó đặt cô trên sô pha, gọi điện thoại kêu đồ ăn ngoài.

Cơm nước xong, Uyển Tình mệt mỏi hỗn loạn, cảm giác hấn lại làm mình, tuyệt vọng cầu xin tha thứ: “Thiên Dương tôi sai rồi.” Cô căn bản nghĩ không ra làm sao đắc tội hấn, nhưng lại như vậy đi xuống cô sẽ chết .

“Em đúng, sai là anh.” Mục Thiên Dương nằm trên sô pha, tiện tay cô kéo đến trên người mình, “Bảo bối, chủ động một lần.”

“Tôi không cần.”

“Nghe lời.” Chỉ cầu cô chủ động một lần, hấn liền giữ nguyên kế hoạch buông tha cô.

Uyển Tình nhìn hấn, không biết làm sao chọc hấn, sợ hãi không nghe lời sẽ gặp tai ương, đành phải chủ động hôn hấn. Hồi tưởng hấn làm hết thấy, còn nguyên còn trở về.

Một giờ sau, cô mệt mỏi phịch ở trên người hấn, nhưng hấn vẫn không buông tha cô, thay đổi vị trí thân thể, lại tiếp tục giày vò.

Uyển Tình không thể chịu được: “Mục Thiên Dương anh điên rồi!”

“Anh chính là điên rồi!” Mục Thiên Dương mãnh liệt đâm vào. Hấn cũng không muốn, nhưng hấn không có biện pháp. Quá vài ngày liền khai giảng, hấn quyết định không đến đây. Vừa nghĩ đến muốn tách ra, hấn liền khó chịu! Hấn muốn làm một chút gì đó để nhớ kỷ, muốn cùng cô vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân cận một chút, muốn nghe lời ngon tiếng ngọt của cô.

Nhưng điều này không có khả năng.

Đừng nói lời ngon tiếng ngọt của cô hấn nghe không được, hấn , hấn cũng không dám nói với cô. Trừ bỏ như vậy, còn có thể như thế nào?

“Uyển Tình.” Hít sâu một hơi, hấn dừng lại, không đợi phát tiết xong, vào phòng tắm.

134. Chương 105: Chương 105

135. Chương 105: Cả Đời

Chương 105: Cả đời

Uyển Tình giống như vải rách nghiêng ngã trên sô pha, hấn đi ra sau, dịu dàng sửa sang lại cho cô, sau đó ôm cô đi rửa, mặc quần áo, bôi thuốc cho cô.

Bôi thuốc xong, hấn nằm ở trên người cô, nhẹ nhàng nói: “Anh đi rồi.”

“Ừ.” Cô chính là kĩ nữ, bị hấn dùng xong bỏ đi.

“Trước khi khai giảng, anh cũng không đến đây. Ngày trở về trường học đó, em về biệt thự trước một chuyến, anh phải xe tới đón em.”

“Không được.” Uyển Tình suy yếu nói. Không được. Sẽ bị người thấy .

Mục Thiên Dương khổ sở tạm dừng một chút: “Được.” Cô không muốn, quên đi.

Hắn hít sâu một hơi: “Anh biết em không thích. Anh không bức em.” Nhẹ nhàng hôn cô một chút, “Nhưng em cũng không thể quá phận. Anh đồng ý cho em trọ ở trường, buổi tối thứ Bảy cùng Chủ nhật buổi chiều không có khóa, anh sẽ phái xe đi đón em, thời điểm kia chúng ta gặp lại, thời gian khác tha cho em. Về phần thời gian nghỉ hàng tháng, tự em về nhà, anh không giữ em như thế nào.”

“Tốt.” Uyển Tình nghe xong lời này, kích động cả người run run, một phen ôm chặt hắn, “Cám ơn anh. Cám ơn. Tôi sẽ nghe lời anh nói cả đời.”

Mục Thiên Dương hưng hăng bế cô một chút, cả đời. Có cả đời cũng tốt. Cho dù cô vĩnh viễn không thương hắn.

“Tốt lắm.” Hắn buông ra cô, quần một tấm thảm mỏng cho cô, “Còn sớm, anh để lại đồng hồ báo thức bảy giờ cho em. Vạn nhất ngủ nữa, khi đó dậy cũng kịp thu thập chính mình, sẽ không cho mẹ em hoài nghi.”

“Ừ.”

Hắn nhìn cô, đột nhiên kéo căng khóe miệng nở một nụ cười: “Hôn anh một cái.” Cầu cô một cái hôn ôn nhu, cầu xin hèn mọn như vậy, cô có biết không?

Uyển Tình nghe xong, nâng cánh tay lên ôm lấy cổ của hắn, đến gần môi hắn in dấu hôn xuống.

Mục Thiên Dương cánh môi run rẩy, không có hôn lại cô, chờ cô thối lui, liền đứng dậy ly khai phòng.

~~Trước khi Uyển Tình khai giảng, Từ Khả Vi nghỉ hai ngày, hai mẹ con cùng đi mua đồ ăn, đều muốn bồi bổ cơ thể cho đối phương, chỉ sợ ở tình huống mình không phát hiện, đối phương không ăn tốt.

Thời gian trước Từ Khả Vi làm việc, vẫn đi sớm về trễ, cũng không quan tâm nhiều tới Uyển Tình, hiện tại yên tĩnh vừa thấy, nhận không được nghi hoặc: “Uyển Tình, con có vẻ không giống với lúc trước.”

“Làm sao không giống với?” Uyển Tình buồn cười hỏi.

Từ Khả Vi mặt mang nghi hoặc, tỉ mỉ đánh giá cô. Uyển Tình bị cô xem trong lòng phát hoảng, chẳng lẽ đã bị nhìn ra?

“Con có vẻ đẹp hơn.” Từ Khả Vi nói, cũng không biết là cao hứng hay là lo lắng.

Uyển Tình lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, bật cười: “Mẹ mỗi ngày xem hoa, cũng xem con là hoa à? Nào có người khen con gái mình xinh đẹp?”

Từ Khả Vi nhìn cô, mày hơi hơi nhăn lại, tổng cảm thấy có điểm tâm thần không yên. Uyển Tình thật sự thay đổi. Bà nhớ rõ, ngày bà nằm ở trên giường bệnh này, Uyển Tình khí chất là thực ngây ngô. Nhưng nửa năm gần đây, cô giống như ở chậm rãi thay đổi. Trở nên. Có một tia mùi vị nữ nhân.

Đúng! Chính là mùi vị nữ nhân! Xem cô hiện tại, ở trong phòng khách qua lại đi lại, eo nhỏ uyển chuyển, bất tri bất giác bày ra ra một cổ mị thái thành thực phong tình, tựa như tiểu nữ nhân ở nhà.

Chẳng lẽ, Uyển Tình vụng trộm bà yêu đương? Không giống. Hơn nữa bà luôn mãi dặn qua, Uyển Tình khẳng định sẽ không không tuân theo bà.

Kia khẳng định là vì trưởng thành. Uyển Tình sang năm liền mười tám tuổi, tục ngữ nói con gái mười tám bẻ gãy sừng trâu*, nếu thay đổi cũng thực bình thường. Nói lại, bà bệnh mấy năm nay, Uyển Tình chuyện gì đều phải quan tâm, đã sớm là tiểu bà chủ một cái gia đình, tự nhiên là so với đứa nhỏ nhà khác thành thực hơn.

*ở đây là một câu tục ngữ Trung Quốc: “nữ đại thập bát biến” ý đại khái là con gái khi lên mười tám sẽ thay đổi to lớn mình tìm trong các câu tục ngữ Việt Nam không thấy câu nào cùng nghĩa bạn nào biết góp ý cho mình nha

“Này nọ thu thập tốt rồi sao?” Từ Khả Vi hỏi.

“Tốt lắm.”

“Có đồ ăn vặt linh tinh gì muốn ăn không, mua cho con một chút.”

“Không cần, con không thích ăn đồ ăn vặt.”

“Kia. . . . Sinh hoạt phí muốn bao nhiêu? Ban đầu nhiều như vậy đủ sao?”

Uyển Tình nhìn cô: “Cái kia đều đóng rồi! Lúc trước không muốn mẹ biết, mới cứ theo lệ thường lấy, về sau không cần cho.”

Từ Khả Vi thở ra, thật đúng là sợ trường học quý tộc chi tiêu nhiều, vậy sẽ phải lấy tiền gửi ngân hàng .

Hiện tại trong ngân hàng còn lại không đến hai vạn, bà định dùng tiền lương bỏ túi hai vạn kia, tiền Uyển Tình học đại học tuyệt đối không thể động. Chờ Uyển Tình học đại học, trừ bỏ hai vạn kia còn có tiền đương nhiên tốt, nếu không có, hay dùng hai vạn kia. Khấu trừ học phí cùng sinh hoạt phí, còn lại cho cô thêm vài món quần áo, lại mua máy tính, còn kém không nhiều lắm.

Vài năm này Uyển Tình không có quần áo thêm, hiện tại có vài món ba cô mua, có thể ở quý tộc trong học viện mặc. Chờ vào đại học, quần áo của cô đã cũ , đương nhiên muốn đổi mới. Về phần máy tính, phỏng chừng hiện tại ai đều có, cô cũng có thể có, có ích với việc học.

Từ Khả Vi lên kế hoạch, trong lòng tổng cảm thấy Uyển Tình rất thua thiệt. Đầu là bà vô dụng, hại đứa nhỏ cùng bà chịu khổ.

“Mẹ, con không ở đây, người cũng đừng luôn ở cửa hàng bán hoa, ngẫu nhiên trở lại nghỉ ngơi, miễn cho kẻ trộm đến đây, trong nhà bị chuyển đi không cũng không biết ——”

“Con đứa nhỏ này!” Từ Khả Vi gõ đầu cô một cái, “Mẹ còn không biết? Con chỉ để ý học tập là được, đừng lo lắng chuyện trong nhà nữa. Một người, nào có nhiều đầu óc như vậy?”

“Được rồi được rồi, sợ con lấy mất quyền đương gia của mẹ à!” Uyển Tình cười nói, “Mẹ làm việc đừng quá vất vả, nếu để con biết thân thể mẹ có chuyện, mẹ cũng đừng muốn đi. Con tạm nghỉ học đi làm, con nuôi mẹ!”

“Ừ.” Từ Khả Vi vừa bực mình vừa buồn cười, trêu mếu vuốt đầu cô, “Con ở trường học cẩn thận chút. Trường học như vậy, phỏng chừng người không dễ ở chung. Nếu con bị ủy khuất, liền nói cho mẹ. Chúng ta chỉ là sau lưng không có chỗ dựa mà thôi, không thể so kém bọn họ.”

“Yên tâm tốt lắm. Những người đó chính mình muốn đấu đến đâu đi, không đếm xỉa tới con.”

“Được con nói con thì thứ nhất. . . .”

“Con lần thứ hai thi liền đứng thứ ba.” Uyển Tình cười nói, “Con về sau đều che giấu thực lực, chờ cuối cùng một lần lại Nhất Phi Trùng Thiên!”

“Con nha đầu này!” Từ Khả Vi nghe xong, ít nhiều thả lỏng một ít. Uyển Tình không phải đứa nhỏ ngốc, chính là có đôi khi không muốn bà lo lắng, bị ủy khuất cũng không nói. Ai!

Ngày hôm sau, Uyển Tình trở lại trường học. Khó được thời tiết mát mẻ, ăn cơm trưa xong, Từ Khả Vi liền thúc giục Uyển Tình đi mau, sợ trong chốc lát thái dương lên, trong xe giao thông công cộng nóng nực chen chúc.

“Muốn mẹ đưa con đi hay không?”

“Đừng!” Uyển Tình ngăn cản, “Hôm nay rất nhiều người trở lại trường học, rất đông. Lại nói, vạn nhất thời điểm con đi không có nắng, mẹ làm sao trở về bây giờ? Ngày mai mẹ không phải muốn chuyển đến chỗ bà chủ, ở nhà thu thập gì đó của mình đi!”

Từ Khả Vi nghĩ đến muốn một tháng không thấy được cô, rốt cuộc không tha, liền đưa cô đến trạm xe buýt. Sau khi cô lên xe, bên cạnh có người hỏi Từ Khả Vi: “Con gái bà rất được nga, học ở đâu?”

Từ Khả Vi sững sốt một chút, nói trường học phía trước.

136. Chương 105: Cả Đời

Uyển Tình giống như vải rách nghiêng ngã trên sô pha, hần đi ra sau, dịu dàng sửa sang lại cho cô, sau đó ôm cô đi rửa, mặc quần áo, bôi thuốc cho cô.

Bôi thuốc xong, hần nằm ở trên người cô, nhẹ nhàng nói: “Anh đi rồi.”

“Ừ.” Cô chính là kĩ nữ, bị hần dùng xong bỏ đi.

“Trước khi khai giảng, anh cũng không đến đây. Ngày trở về trường học đó, em về biệt thự trước một chuyến, anh phải xe tới đón em.”

“Không được.” Uyển Tình suy yếu nói. Không được. Sẽ bị người thấy .

Mục Thiên Dương khổ sở tạm dừng một chút: “Được.” Cô không muốn, quên đi.

Hần hít sâu một hơi: “Anh biết em không thích. Anh không bức em.” Nhẹ nhàng hôn cô một chút, “Nhưng em cũng không thể quá phận. Anh đồng ý cho em trọ ở trường, buổi tối thứ Bảy cùng Chủ nhật buổi chiều không có khóa, anh sẽ phải xe đi đón em, thời điểm kia chúng ta gặp lại, thời gian khác tha cho em. Về phần thời gian nghỉ hàng tháng, tự em về nhà, anh không giữ em như thế nào.”

“Tốt.” Uyển Tình nghe xong lời này, kích động cả người run run, một phen ôm chặt hần, “Cám ơn anh. Cám ơn. Tôi sẽ nghe lời anh nói cả đời.”

Mục Thiên Dương hưng hăng bế cô một chút, cả đời. Có cả đời cũng tốt. Cho dù cô vĩnh viễn không thương hần.

“Tốt lắm.” Hần buông ra cô, quần một tấm thảm mỏng cho cô, “Còn sớm, anh để lại đồng hồ báo thức bảy giờ cho em. Vạn nhất ngủ nữa, khi đó dậy cũng kịp thu thập chính mình, sẽ không cho mẹ em hoài nghi .”

“Ừ.”

Hần nhìn cô, đột nhiên kéo căng khóe miệng nở một nụ cười: “Hôn anh một cái.” Cầu cô một cái hôn ôn nhu, cầu xin hèn mọn như vậy, cô có biết không?

Uyển Tình nghe xong, nâng cánh tay lên ôm lấy cổ của hần, đến gần môi hần in dấu hôn xuống.

Mục Thiên Dương cánh môi run rẩy, không có hôn lại cô, chờ cô thối lui, liền đứng dậy ly khai phòng.

~~Trước khi Uyển Tình khai giảng, Từ Khả Vi nghỉ hai ngày, hai mẹ con cùng đi mua đồ ăn, đều muốn bồi bổ cơ thể cho đối phương, chỉ sợ ở tình huống mình không phát hiện, đối phương không ăn tốt.

Thời gian trước Từ Khả Vi làm việc, vẫn đi sớm về trễ, cũng không quan tâm nhiều tới Uyển Tình, hiện tại yên tĩnh vừa thấy, nhện không được nghi hoặc: “Uyển Tình, con có vẻ không giống với lúc trước.”

“Làm sao không giống với?” Uyển Tình buồn cười hỏi.

Từ Khả Vi mặt mang nghi hoặc, tỉ mỉ đánh giá cô. Uyển Tình bị cô xem trong lòng phát hoảng, chẳng lẽ đã bị nhìn ra?

“Con có vẻ đẹp hơn.” Từ Khả Vi nói, cũng không biết là cao hứng hay là lo lắng.

Uyển Tình lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, bật cười: “Mẹ mỗi ngày xem hoa, cũng xem con là hoa à? Nào có người khen con gái mình xinh đẹp?”

Từ Khả Vi nhìn cô, mày hơi hơi nhăn lại, tổng cảm thấy có điểm tâm thần không yên. Uyển Tình thật sự thay đổi. Bà nhớ rõ, ngày bà nằm ở trên giường bệnh này, Uyển Tình khí chất là thực ngây ngô. Nhưng nửa năm gần đây, cô giống như ở chậm rãi thay đổi. Trở nên. Có một tia mùi vị nữ nhân.

Đúng! Chính là mùi vị nữ nhân! Xem cô hiện tại, ở trong phòng khách qua lại đi lại, eo nhỏ uyển chuyển, bất tri bất giác bày ra ra một cổ mị thái thành thực phong tình, tựa như tiểu nữ nhân ở nhà.

Chẳng lẽ, Uyển Tình vụng trộm bà yêu đương? Không giống. Hơn nữa bà luôn mãi dặn qua, Uyển Tình khẳng định sẽ không không tuân theo bà.

Kia khẳng định là vì trưởng thành. Uyển Tình sang năm liền mười tám tuổi , tục ngữ nói con gái mười tám bẻ gãy sừng trâu*, nếu thay đổi cũng thực bình thường. Nói lại, bà bệnh mấy năm nay, Uyển Tình chuyện gì đều phải quan tâm, đã sớm là tiểu bà chủ một cái gia đình, tự nhiên là so với đứa nhỏ nhà khác thành thực hơn.

*ở đây là một câu tục ngữ Trung Quốc: “nữ đại thập bát biến” ý đại khái là con gái khi lên mười tám sẽ thay đổi to lớn mình tìm trong các câu tục ngữ Việt Nam không thấy câu nào cùng nghĩa bạn nào biết góp ý cho mình nha

“Này nọ thu thập tốt rồi sao?” Từ Khả Vi hỏi.

“Tốt lắm.”

“Có đồ ăn vặt linh tinh gì muốn ăn không, mua cho con một chút.”

“Không cần, con không thích ăn đồ ăn vặt.”

“Kia. Sinh hoạt phí muốn bao nhiêu? Ban đầu nhiều như vậy đủ sao?”

Uyển Tình nhìn cô: “Cái kia đều đóng rồi! Lúc trước không muốn mẹ biết, mới cứ theo lẽ thường lấy, về sau không cần cho.”

Từ Khả Vi thở ra, thật đúng là sợ trường học quý tộc chi tiêu nhiều, vậy sẽ phải lấy tiền gửi ngân hàng .

Hiện tại trong ngân hàng còn lại không đến hai vạn, bà định dùng tiền lương bỏ tức hai vạn kia, tiền Uyển Tình học đại học tuyệt đối không thể động. Chờ Uyển Tình học đại học, trừ bỏ hai vạn kia còn có tiền đương nhiên tốt, nếu không có, hay dùng hai vạn kia. Khấu trừ học phí cùng sinh hoạt phí, còn lại cho cô thêm vài món quần áo, lại mua máy tính, còn kém không nhiều lắm.

Vài năm này Uyển Tình không có quần áo thêm, hiện tại có vài món ba cô mua, có thể ở quý tộc trong học viện mặc. Chờ vào đại học, quần áo của cô đã cũ , đương nhiên muốn đổi mới. Về phần máy tính, phỏng chừng hiện tại ai đều có, cô cũng có thể có, có ích với việc học.

Từ Khả Vi lên kế hoạch, trong lòng tổng cảm thấy Uyển Tình rất thua thiệt. Đầu là bà vô dụng, hại đứa nhỏ cùng bà chịu khổ.

“Mẹ, con không ở đây, người cũng đừng luôn ở cửa hàng bán hoa, ngẫu nhiên trở lại nghỉ ngơi, miễn cho kẻ trộm đến đây, trong nhà bị chuyển đi không cũng không biết ——”

“Con đứa nhỏ này!” Từ Khả Vi gõ đầu cô một cái, “Mẹ còn không biết? Con chỉ để ý học tập là được, đừng lo lắng chuyện trong nhà nữa. Một người, nào có nhiều đầu óc như vậy?”

“Được rồi được rồi, sợ con lấy mất quyền đương gia của mẹ à!” Uyển Tình cười nói, “Mẹ làm việc đừng quá vất vả, nếu để con biết thân thể mẹ có chuyện, mẹ cũng đừng muốn đi. Con tạm nghỉ học đi làm, con nuôi mẹ!”

“Ừ.” Từ Khả Vi vừa bực mình vừa buồn cười, trêu mếu vuốt đầu cô, “Con ở trường học cẩn thận chút. Trường học như vậy, phỏng chừng người không dễ ở chung. Nếu con bị ủy khuất, liền nói cho mẹ. Chúng ta chỉ là sau lưng không có chỗ dựa mà thôi, không thể so kém bọn họ.”

“Yên tâm tốt lắm. Những người đó chính mình muốn đấu đến đâu đi, không đếm xỉa tới con.”

“Được con nói con thi thứ nhất.”

“Con lần thứ hai thi liền đứng thứ ba.” Uyển Tình cười nói, “Con về sau đều che giấu thực lực, chờ cuối cùng một lần lại Nhất Phi Trùng Thiên!”

“Con nha đầu này!” Từ Khả Vi nghe xong, ít nhiều thả lỏng một ít. Uyển Tình không phải đứa nhỏ ngốc, chính là có đôi khi không muốn bà lo lắng, bị ủy khuất cũng không nói. Ai!

Ngày hôm sau, Uyển Tình trở lại trường học. Khó được thời tiết mát mẻ, ăn cơm trưa xong, Từ Khả Vi liền thúc giục Uyển Tình đi mau, sợ trong chốc lát thái dương lên, trong xe giao thông công cộng nóng nực chen chúc.

“Muốn mẹ đưa con đi hay không?”

“Đừng!” Uyển Tình ngăn cản, “Hôm nay rất nhiều người trở lại trường học, rất đông. Lại nói, vạn nhất thời điểm con đi không có nắng, mẹ làm sao trở về bây giờ? Ngày mai mẹ không phải muốn chuyển đến chỗ bà chủ, ở nhà thu thập gì đó của mình đi!”

Từ Khả Vi nghĩ đến muốn một tháng không thấy được cô, rốt cuộc không tha, liền đưa cô đến trạm xe buýt. Sau khi cô lên xe, bên cạnh có người hỏi Từ Khả Vi: “Con gái bà rất được nga, học ở đâu?”

Từ Khả Vi sửng sốt một chút, nói trường học phía trước.

137. Chương 106: Chương 106

138. Chương 106: Sủng Ái

Chương 106: Sủng ái

Xe taxi đứng ở cửa khu biệt thự, Uyển Tình lấy ví tiền ra trả tiền. Tuy rằng cô nói cho Từ Khả Vi sinh hoạt phí đã muốn tính bên trong học phí, nhưng Từ Khả Vi vẫn là cầm ba trăm cho cô, nói ra bên ngoài, không thể không có tiền.

Cô nghĩ muốn tới bên này, mượn một trăm, trả tiền xe. Kết quả Từ Khả Vi nói một trăm làm không được cái gì, cứng rắn muốn cô lấy hai trăm.

Uyển Tình lấy tiền thối, tiếp nhận valy của mình, chậm rãi đi vào bên trong. Tuy rằng là trời đầy mây, nhưng có chút oi bức, đi đến cửa biệt thự, đã muốn ra một thân mồ hôi, dính sát vào quần áo thực không được tự nhiên.

Lại trở lại nơi này, Uyển Tình là có chút không yên , hơn nữa nghĩ đến Mục Thiên Dương tan tằm trở về. Tình cảnh vài ngày trước xuất hiện trong đầu cô, ngày đó hấn thật sự giống điên rồi, thiếu chút nữa làm cô muốn chết.

Cô biết hấn lợi hại, trốn cũng trốn không thoát đâu. Ngày đó hấn kêu cô lại đây, cô tự nhiên không dám không nghe. Nếu hấn chưa nói, cô còn có thể làm bộ như không biết, trực tiếp đi học.

Đi vào trong phòng, bỗng nhiên thấy Mục Thiên Dương ngồi ở trên sofa, cô hoảng sợ. Hấn không đi đi làm?

Mục Thiên Dương chính cúi đầu xem báo, trong lòng nghĩ, cô có thể trở về hay không? Từ ngày hôm qua bắt đầu, hấn an vị ở trong này. Ngày kia liền đi học , cô hơn phân nửa sẽ đi đến trường trước một hai ngày. Hấn sợ cô đến, hấn sợ hấn bỏ qua cô. Bất quá, cô đều nói “Không” a, mà hấn cũng đáp ứng rồi, cô khẳng định là không tới.

Hấn chính là, mong muốn xa vời mà thôi.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh, hấn ngẩng đầu, thấy cô mang theo valy đứng chỗ cửa, cả người ngừng thở, e sợ cho cô là giả, là ảo, một cái hô hấp cô liền biến mất.

Uyển Tình không nghĩ tới hấn ở nhà, nhất thời không thể động đậy. Nửa ngày sau, cô mới để va lý qua một bên, cúi đầu chậm rãi đổi giày.

Mục Thiên Dương nhìn cô, nhìn cô, khóe miệng bỗng dưng trên kiêu, hơi có vẻ khấn trương để báo xuống, chậm rãi đi về phía cô.

Uyển Tình cảm giác hấn tới gần, động tác cởi giày có chút khấn trương.

“Không phải nói không trở lại?” Hấn đứng yên trước mặt cô.

Uyển Tình sửng sốt, mặc dép lê đứng vững: “Tôi là nói, không cần đến nhà đón tôi.” Nói xong, cô cảm thấy ảo não. Sớm biết rằng hấn đáp ứng là không cho mình tới nơi này, cô liền trực tiếp đến trường học!

Mục Thiên Dương nghe xong, cảm thấy vui sướng, ôm mạnh lấy cô, hung hăng siết chặt.

“Đau. . . .” Uyển Tình thở dài rên rỉ, đau quá, cũng bị bóp nát.

Mục Thiên Dương buông cô ra, nâng mặt của nàng lên hôn một cái, sau đó buông ra cô: “Cả người đầy mồ hôi, đi tắm rửa đi!”

Uyển Tình nghe đến tắm rửa, thân thể có một lát cứng ngắc, tiếp theo liền giống như không có việc gì mang theo valy lên lầu.

Mục Thiên Dương nhìn bóng dáng của cô, khóe miệng ỨC CHẾ không được cong lên, có một loại cảm giác tâm bị lấp đầy.

Uyển Tình tắm rửa xong đi vào phòng thay quần áo, phát hiện Mục Thiên Dương đứng ở trước tủ quần áo của mình, tay chân trở nên có chút mất tự nhiên.

Hắn hiện tại sẽ sao? Uyển Tình xiết chặt khăn tắm trước ngực, thân mình trở nên cứng ngắc. Một lát sau, cô lệnh mình thả lỏng, miễn cho hồng “Tính thú” của hắn, làm cho hắn mất hứng.

Mục Thiên Dương mở ra cánh cửa tủ quần áo, ngón tay thon dài theo sờ qua quần áo của cô, từng kiện từng kiện, như là nghiên cứu cái tác phẩm nghệ thuật gì. Nghe cô đi ra, nhìn lại, một bức mỹ nhân dục đồ — tóc giọt nước, khăn tắm bán khỏa thân, như hoa sen mới nở, kiều diễm ướt át.

Ngón tay hắn khê ngưng, đáy mắt hiện lên một chút dục vọng, nhưng rất nhanh bị áp chế. Thôi, cô hôm nay làm cho hắn vui vẻ như vậy, nên hảo hảo thưởng cho cô. Cô bài xích tình dục, hắn liền tạm thời không bắt buộc.

Đóng cửa tủ, hắn đi về phía cô, kéo ghế trước bàn trang điểm ra: “Ngồi xuống.”

Uyển Tình không biết hắn muốn gì trò gì, ngoan ngoãn ngồi vào.

Hắn cầm máy sấy tóc, ôn nhu hong khô tóc của cô. Cô ngốc lăng nhìn hai người trong kính, đột nhiên có chút không hiểu nổi hắn. Cô thừa nhận, nếu hắn không phải Mục Thiên Dương, nếu hắn không có thương tổn hại cô, hắn thật là nam nhân không tệ.

“Trên người vết thương tốt chưa?” Dường như sợ cô nghe không hiểu, hắn bổ sung, “Tiêu sưng hết chưa?”

Uyển Tình trên mặt nóng lên, có chút không được tự nhiên: “Tiêu — tốt, tốt lắm.”

Hắn híp mắt nở một nụ cười: “Vậy hôm nay. . . . Có vấn đề hay không.” Cô giống như nghĩ đến hắn hiện tại sẽ làm cô? À, dựa theo tình hình chung là đúng vậy như vậy, chẳng những sẽ làm, còn có thể hung hăng muốn, bảo đảm cô ở trước ngày mai không thể xuống giường. Bất quá, ai kêu cô chọc hắn vui vẻ đây!

Uyển Tình siết chặt khăn tắm, cúi đầu, âm thanh nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Không. . . . Không thành vấn đề.” Nói xong, cô vừa muốn khóc. Cô rất muốn biết, mình như bây giờ tính cái gì. Người hầu? Tình nhân? Món đồ chơi?

Mục Thiên Dương để máy sấy xuống, gầy gầy xoa tung tóc, ngón tay cố ý vô tình lướt qua bờ vai trần của cô. Tiếp theo, hắn đi đến trước tủ quần áo: “Lại đây.”

Muốn trên tủ quần áo? Uyển Tình cắn răng bước qua, hắn quay đầu nhìn chằm chằm ngực cô, cô dừng một chút, buông khăn tắm ra. Khăn tắm rơi mạnh, bộ ngực trắng nõn của cô nhảy ra, làm cho đôi mắt hắn chột lóe.

Hắn có chút khát vọng, nhưng vẫn cứng rắn, mở ngăn kéo ra, linh khởi một kiện nội y ren màu trắng đưa tới trước mặt cô.

Uyển Tình sửng sốt, tiếp nhận, sửng sốt hai giây, mình mặc lên người. Hắn là ý tứ này đúng vậy đi?

Sườn mặt Mục Thiên Dương đối diện cô, khóe miệng không thể phát hiện nhếch lên, lại giơ lên một cái quần lót ren màu trắng cho cô. Mặt cô đỏ lên, cúi đầu lấy qua, đưa lưng về phía hắn mặc. Vừa mới mặc, chỉ thấy hắn mở cửa tủ quần áo ra, từ bên trong lấy ra một cái váy dài màu trắng.

Uyển Tình nghĩ hần hần là không phải làm chuyện đó, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy qua đến mặc ở trên người mình.

Hần nhìn, vừa lòng gật đầu: “Lấy lược chải đầu.”

Uyển Tình cầm lấy lược, cầm chải tóc lộn xộn, quay đầu hỏi hần: “Muốn cột kiểu tóc gì?”

“À, không cần.” Cô trừ bỏ tóc tai bù xù cùng buộc đuôi ngựa, giống như cũng sẽ không làm gì khác. Mở hộp trang sức ra, lấy ra một cái vòng cổ thạch anh, đứng ở phía sau cô, đeo lên cổ cô. Sau đó, hần hạ tay xuống, nắm eo nhỏ của cô, đối diện cùng cô ở bên trong gương.

“Uyển Tình, cười một cái.”

Uyển Tình nghe xong, chậm rãi khẽ động khóe miệng, cười với gương đến tựa như ảo mộng. Tuy rằng không thể nói rõ vui vẻ, nhưng là không gặp nạn qua, hơn nữa thực ôn nhu, thật sự thực ôn nhu.

Mục Thiên Dương cũng cười. Nhìn một cái, có được nụ cười của cô rất đơn giản, đối tốt với cô là được. Chỉ hy vọng, có một ngày cô là chủ động cười với hần, bởi vì khoái hoạt, bởi vì yêu, không cần mệnh lệnh của hần.

Mục Thiên Dương kêu Uyển Tình sửa sang lại hành lý, không hề động đến cô. 5 giờ, tự mình lái xe mang cô đi ra ngoài, tìm một nhà hàng yên lặng ăn cơm chiều. Cơm nước xong, mang cô đến cửa hàng độc quyền mua vài bộ quần áo.

Trở lại biệt thự, Thiên Tuyết đến đây, Mục Thiên Dương nhíu mày: “Em tới làm gì?”

Thiên Tuyết gặp Uyển Tình dẫn theo một đồng hàng hiệu, thực nói không ra tư vị gì: “Chỉ cho cô đến, không cho phép em đến? ! Anh lại mua quần áo cho cô, của em đâu?”

139. Chương 106: Sủng Ái

Xe taxi đứng ở cửa khu biệt thự, Uyển Tình lấy ví tiền ra trả tiền. Tuy rằng cô nói cho Từ Khả Vi sinh hoạt phí đã muốn tính bên học phí, nhưng Từ Khả Vi vẫn là cầm ba trăm cho cô, nói ra bên ngoài, không thể không có tiền.

Cô nghĩ muốn tới bên này, mượn một trăm, trả tiền xe. Kết quả Từ Khả Vi nói một trăm làm không được cái gì, cứng rắn muốn cô lấy hai trăm.

Uyển Tình lấy tiền thoải, tiếp nhận valy của mình, chậm rãi đi vào bên trong. Tuy rằng là trời đầy mây, nhưng có chút oi bức, đi đến cửa biệt thự, đã muốn ra một thân mồ hôi, dính sát vào quần áo thực không được tự nhiên.

Lại trở lại nơi này, Uyển Tình là có chút không yên , hơn nữa nghĩ đến Mục Thiên Dương tan tầm trở về. Tình cảnh vài ngày trước xuất hiện trong đầu cô, ngày đó hần thật sự giống điên rồi, thiếu chút nữa làm cô muốn chết.

Cô biết hần lợi hại, trốn cũng trốn không thoát đâu. Ngày đó hần kêu cô lại đây, cô tự nhiên không dám không nghe. Nếu hần chưa nói, cô còn có thể làm bộ như không biết, trực tiếp đi học.

Đi vào trong phòng, bỗng nhiên thấy Mục Thiên Dương ngồi ở trên sofa, cô hoảng sợ. Hần không đi đi làm?

Mục Thiên Dương chính cúi đầu xem báo, trong lòng nghĩ, cô có thể trở về hay không? Từ ngày hôm qua bắt đầu, hần an vị ở trong này. Ngày kia liền đi học , cô hơn phân nửa sẽ đi đến trường trước một hai ngày. Hần sợ cô đến, hần sợ hần bỏ qua cô. Bất quá, cô đều nói “Không” a, mà hần cũng đáp ứng rồi, cô khẳng định là không tới.

Hần chính là, mong muốn xa vời mà thôi.

Đột nhiên nghe thấy âm thanh, hấn ngẩng đầu, thấy cô mang theo valy đứng chỗ cửa, cả người ngừng thở, e sợ cho cô là giả, là ảo, một cái hô hấp cô liền biến mất.

Uyển Tình không nghĩ tới hấn ở nhà, nhất thời không thể động đậy. Nửa ngày sau, cô mới để va lý qua một bên, cúi đầu chậm rãi đổi giày.

Mục Thiên Dương nhìn cô, nhìn cô, khoe miệng bỗng đứng trên kiềm, hơi có vẻ khấn trương để báo xuồng, chậm rãi đi về phía cô.

Uyển Tình cảm giác hấn tới gần, động tác cởi giày có chút khấn trương.

“Không phải nói không trở lại?” Hấn đứng yên trước mặt cô.

Uyển Tình sửng sốt, mặc dép lê đứng vững: “Tôi là nói, không cần đến nhà đón tôi.” Nói xong, cô cảm thấy ảo não. Sớm biết rằng hấn đáp ứng là không cho mình tới nơi này, cô liền trực tiếp đến trường học!

Mục Thiên Dương nghe xong, cảm thấy vui sướng, ôm mạnh lấy cô, hung hăng siết chặt.

“Đau.” Uyển Tình thở dài rên rỉ, đau quá, cũng bị bóp nát.

Mục Thiên Dương buông cô ra, nâng mặt của nàng lên hôn một cái, sau đó buông ra cô: “Cả người đầy mồ hôi, đi tắm rửa đi!”

Uyển Tình nghe đến tắm rửa, thân thể có một lát cứng ngắc, tiếp theo liền giống như không có việc gì mang theo valy lên lầu.

Mục Thiên Dương nhìn bóng dáng của cô, khoe miệng ức chế không được cong lên, có một loại cảm giác tâm bị lấp đầy.

Uyển Tình tắm rửa xong đi vào phòng thay quần áo, phát hiện Mục Thiên Dương đứng ở trước tủ quần áo của mình, tay chân trở nên có chút mất tự nhiên.

Hấn hiện tại sẽ sao? Uyển Tình xiết chặt khăn tắm trước ngực, thân mình trở nên cứng ngắc. Một lát sau, cô lệnh mình thả lỏng, miễn cho hồng “Tính thú” của hấn, làm cho hấn mất hứng.

Mục Thiên Dương mở ra cánh cửa tủ quần áo, ngón tay thon dài theo sờ qua quần áo của cô, từng kiện từng kiện, như là nghiên cứu cái tác phẩm nghệ thuật gì. Nghe cô đi ra, nhìn lại, một bức mỹ nhân dục đồ — tóc giọt nước, khăn tắm bán khỏa thân, như hoa sen mới nở, kiêu diễm ướt át.

Ngón tay hấn khê ngưng, đáy mắt hiện lên một chút dục vọng, nhưng rất nhanh bị áp chế. Thôi, cô hôm nay làm cho hấn vui vẻ như vậy, nên hảo hảo thưởng cho cô. Cô bài xích tình dục, hấn liền tạm thời không bắt buộc.

Đóng cửa tủ, hấn đi về phía cô, kéo ghế trước bàn trang điểm ra: “Ngồi xuống.”

Uyển Tình không biết hấn muốn gì trò gì, ngoan ngoãn ngồi vào.

Hấn cầm máy sấy tóc, ôn nhu hong khô tóc của cô. Cô ngốc lăng nhìn hai người trong kính, đột nhiên có chút không hiểu nổi hấn. Cô thừa nhận, nếu hấn không phải Mục Thiên Dương, nếu hấn không có thương tổn hại cô, hấn thật là nam nhân không tệ.

“Trên người vết thương tốt chưa?” Dường như sợ cô nghe không hiểu, hấn bổ sung, “Tiêu sưng hết chưa?”

Uyển Tình trên mặt nóng lên, có chút không được tự nhiên: “Tiêu — tốt, tốt lắm.”

Hấn híp mắt nở một nụ cười: “Vậy hôm nay. Có vấn đề hay không?” Cô giống như nghĩ đến hấn hiện tại sẽ làm cô? À, dựa theo tình hình chung là đúng vậy như vậy, chẳng những sẽ làm, còn có thể hung hăng muốn, bảo đảm cô ở trước ngày mai không thể xuống giường. Bất quá, ai kêu cô chọc hấn vui vẻ đây!

Uyển Tình siết chặt khăn tắm, cúi đầu, âm thanh nhỏ đến không thể nhỏ hơn: “Không. Không thành vấn đề.” Nói xong, cô vừa muốn khóc. Cô rất muốn biết, mình như bây giờ tính cái gì. Người hầu? Tình nhân? Món đồ chơi?

Mục Thiên Dương để máy sấy xuống, gầy gầy xoa tung tóc, ngón tay cô ý vô tình lướt qua bờ vai trần của cô. Tiếp theo, hần đi đến trước tủ quần áo: “Lại đây.”

Muốn trên tủ quần áo? Uyển Tình cắn răng bước qua, hần quay đầu nhìn chằm chằm ngực cô, cô dừng một chút, buông khăn tắm ra. Khăn tắm rơi mạnh, bộ ngực trắng nõn của cô nhảy ra, làm cho đôi mắt hần chột lóe.

Hần có chút khát vọng, nhưng vẫn cứng rắn, mở ngăn kéo ra, linh khởi một kiện nội y ren màu trắng đưa tới trước mặt cô.

Uyển Tình sững sốt, tiếp nhận, sững sốt hai giây, mình mặc lên người. Hần là ý tứ này đúng vậy đi?

Sườn mặt Mục Thiên Dương đối diện cô, khoe miệng không thể phát hiện nhếch lên, lại giơ lên một cái quần lót ren màu trắng cho cô. Mặt cô đỏ lên, cúi đầu lấy qua, đưa lưng về phía hần mặc. Vừa mới mặc, chỉ thấy hần mở cửa tủ quần áo ra, từ bên trong lấy ra một cái váy dài màu trắng.

Uyển Tình nghĩ hần hần là không phải làm chuyện đó, thở dài nhẹ nhõm một hơi, lấy qua đến mặc ở trên người mình.

Hần nhìn, vừa lòng gật đầu: “Lấy lược chải đầu.”

Uyển Tình cầm lấy lược, cầm chải tóc lộn xộn, quay đầu hỏi hần: “Muốn cột kiểu tóc gì?”

“À, không cần.” Cô trừ bỏ tóc tai bù xù cùng buộc đuôi ngựa, giống như cũng sẽ không làm gì khác. Mở hộp trang sức ra, lấy ra một cái vòng cổ thạch anh, đứng ở phía sau cô, đeo lên cổ cô. Sau đó, hần hạ tay xuống, nắm eo nhỏ của cô, đối diện cùng cô ở bên trong gương.

“Uyển Tình, cười một cái.”

Uyển Tình nghe xong, chậm rãi khẽ động khoe miệng, cười với gương đến tựa như ảo mộng. Tuy rằng không thể nói rõ vui vẻ, nhưng là không gặp nạn qua, hơn nữa thực ôn nhu, thật sự thực ôn nhu.

Mục Thiên Dương cũng cười. Nhìn một cái, có được nụ cười của cô rất đơn giản, đối tốt với cô là được. Chỉ hy vọng, có một ngày cô là chủ động cười với hần, bởi vì khoái hoạt, bởi vì yêu, không cần mệnh lệnh của hần.

Mục Thiên Dương kêu Uyển Tình sửa sang lại hành lý, không hề động đến cô. 5 giờ, tự mình lái xe mang cô đi ra ngoài, tìm một nhà hàng yên lặng ăn cơm chiều. Cơm nước xong, mang cô đến cửa hàng độc quyền mua vài bộ quần áo.

Trở lại biệt thự, Thiên Tuyết đến đây, Mục Thiên Dương nhíu mày: “Em tới làm gì?”

Thiên Tuyết gặp Uyển Tình dẫn theo một đồng hàng hiệu, thực nói không ra tư vị gì: “Chỉ cho cô đến, không cho phép em đến? ! Anh lại mua quần áo cho cô, của em đâu?”

140. Chương 107: Chương 107

141. Chương 107: Cẩm Giác Gì

Chương 107: Cẩm giác gì

” Quần áo của em còn ngại không đủ nhiều?”

“Người con gái nào sẽ ngại quần áo nhiều?”

Mục Thiên Dương sắc mặt trầm xuống: “Em hiện tại chỉ biết tiêu xài? Ngày mai bắt đầu, bắt ăn!” Không thừa dịp 17 tuổi quần áo tốt, chờ đến thời điểm cô 27 tuổi, tiêu xài thành tánh, đến lúc đó ai dám lấy cô?

“Anh ——” Thiên Tuyết chỉ vào hắn, lại chỉ vào mặt sau Uyển Tình, “Rốt cuộc ai đang tiêu xài a? Anh trọng sắc khinh em!”

Mục Thiên Dương cảnh cáo trừng mắt nhìn cô một cái, trừng đến cô co rụt lại, ủy khuất lui lên sô pha. Mục Thiên Dương ngồi xuống, nói với Uyển Tình: “Cho anh một ly cà phê.”

Uyển Tình lo lắng nhìn bọn họ một cái, đặt gói to trên tay lên một góc sô pha, không lên tiếng đi vào phòng bếp.

Thiên Tuyết tò mò cô mua cái gì, muốn đi lấy gói to.

Mục Thiên Dương nói: “Không cho phép chạm vào!”

Thiên Tuyết dừng lại một lát, giận dữ nhào về phía hắn, quyền đầu như mưa đánh vào người hắn: “Hỗn đản! Hỗn đản! Em ghét anh! Em ghét anh!” Rõ ràng trước kia cái gì đều mua cho cô, hiện tại vì một Đinh Uyển Tình cho dù không mua cho cô, còn đối với cô hồ to gói nhỏ, quần đông quần tây.

Mục Thiên Dương đẩy cô ra, không có vẻ mặt không vui, rốt cuộc là em ruột, yêu thương không kịp đây.

“Em tới nơi này làm gì?” Hắn hỏi, “Đều phải đi học, còn chạy tới đây?”

Thiên Tuyết đắc ý ngẩng đầu lên: “Em đoán cô ấy sẽ đến, đương nhiên muốn đến xem a!” Cô đột nhiên thần bí hề hề đi qua, “Anh, ‘trọng sắc khinh em’ cũng không cho em nói, anh không muốn cho cô ấy biết anh thích cô?”

“Em câm miệng cho anh!” Mục Thiên Dương thấp giọng cảnh cáo.

Thiên Tuyết sững sốt, trong đầu không thoải mái, dỗi xoay người.

Uyển Tình bưng cà phê lại đây, chỉ thấy bộ dáng bọn họ một bộ cấu kỉnh. Cô xem nhìn Thiên Tuyết, giúp bà Trương truyền lời: “Cơm chiều làm xong rồi.”

Thiên Tuyết không vui nhìn cô một cái, ném gói ôm đứng dậy: “Ăn cơm!”

Mục Thiên Dương thưởng thức cà phê, cũng không ngẩng đầu lên: “Chúng tôi ăn rồi.”

Thiên Tuyết nhất thời giận dữ, âm thanh lớn đến thiếu chút nữa thổi bay nóc nhà: “Em đói bụng chờ các người trở về, các người cứ nhiên ăn rồi!”

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, từng chữ một nói: “Anh, lại, không, mời, em, đến!”

“Anh ——” mục đại tiểu thư tức giận đến lật bàn, “Mục Thiên Dương! Em ghét anh —— anh đi chết đi!”

“Anh mặc kệ em.” Mục Thiên Dương đứng lên, đưa tay dắt Uyển Tình đi, “Chúng ta lên lầu.”

“Anh ——”

Uyển Tình thấy Thiên tuyết thật sự muốn lật bàn, vội vàng nói: “Tôi vừa vặn hơi đói, tôi cùng anh ăn đi.”

Anh em Mục gia sững sốt, đều nhìn cô. Một lát sau, Mục Thiên Dương hỏi: “Em giúp ai sao?” Cư nhiên vạch trần hắn!

Uyển Tình vô tội, cô lại không có làm cái gì.

Thiên Tuyết cười ha ha: “Cô ấy đương nhiên là giúp em! Đi, Uyển Tình, chúng ta đi ăn cơm!” Nói xong liền nhanh chóng lôi kéo Uyển Tình rời khỏi phòng khách.

Uyển Tình không biết phát sinh chuyện gì, sợ hãi quay đầu nhìn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương thấy cô ba bước vừa quay đầu lại, tâm tình cũng không kém như vậy, uống cà phê hết, liền đi lên lầu.

Trong nhà ăn, Thiên Tuyết cơm nước xong, nói với Uyển Tình: “Đi, mình muốn nhìn quần áo mới cậu mua!”

Uyển Tình gật đầu, trở về phòng khách ôm gói to, hai người cùng lên lầu. Thiên Tuyết theo cô đi vào phòng, khẩn cấp lấy quần áo ra, từng kiện từng kiện ném lên giường.

“Như thế nào đều là quần thể?” Thiên Tuyết thất vọng hỏi.

“Anh ấy bảo tớ mua .”

Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, ánh mắt quét tới quét lui trên dáng người yếu điệu của Uyển Tình, vuốt cằm cười hề hề đến quỷ bí.

“Cậu nhìn cái gì?” Uyển Tình bị cô cười đến sợ hãi.

Thiên Tuyết không đáp hồi lại: “Anh ấy nói cậu mang quần áo này đi học giáo mặc?”

“Ừ.”

Thiên Tuyết cười đến vui vẻ, nói với cô: “Thay cho mình xem hiệu quả!” Phốc! Tâm tư này của anh mình, cô còn không hiểu được sao? Nhất định là sợ Uyển Tình mặc vậy, mấy thằng con trai trong trường nhìn chằm chằm cô ấy, cho nên đã kêu cô ấy mặc quần! À, loại sự tình này trong tiểu thuyết viết có nhiều lắm, thực ngây thơ!

Uyển Tình thay quần áo mới, Thiên Tuyết liên tục gật đầu: “Ừ, đẹp mặt, ta cũng phải đi mua!”

Uyển Tình cầm toàn bộ quần áo đều mặc cho cô xem một lần, một lần nữa xếp đồ. Buổi chiều đã sắp xếp một lần, nhưng hiện tại nhiều quần áo mới muốn mang đi như vậy, chỉ có thể sắp xếp một lần nữa.

Thiên Tuyết ở một bên nhìn quần áo của cô, càng xem trong lòng càng chua. Anh thật sự là rất bất công, cùng từ trong bụng mẹ đi ra , còn so ra kém ầm giường! Huống chi, ầm giường này còn không tình nguyện cho hấn ầm giường!

“Uyển Tình, làm tình là cảm giác gì?” Cô đột nhiên hỏi.

Uyển Tình sửng sốt, ngơ ngác nhìn cô. Cô ấy đang hỏi cái gì? Sẽ không là mình nghe lầm đi?

Thiên Tuyết lấy khăn lụa quấn quanh cổ của cô ra, quơ quơ trước mặt cô: “Hỏi cậu đấy!”

“Hỏi, hỏi cái gì?” Làm tình? Nhất định là nghe lầm !

“Hỏi người làm tình cảm giác gì!” Thiên Tuyết cảm thấy khăn quàng cổ bình thường, lại treo lên, ngồi xổm trước mặt cô, “Cậu đã làm nhiều như vậy, liền hào phóng một chút nói cho mình biết đi! Trên sách viết rất khoa trương, cũng không biết là thật hay giả, ta đương nhiên muốn tìm người có kinh nghiệm hỏi một chút! Ai, mình tò mò chuyện này thật lâu , có đôi khi thật muốn tự mình thực nghiệm một chút.”

Uyển Tình vừa sợ vừa quẩn bách, không nghĩ tới một thiên kim tiểu thư dũng cảm như vậy, không được tự nhiên nói: “Không có cảm giác gì.....”

“A? Không có cảm giác?” Thiên Tuyết kinh hãi, “Anh ấy vô dụng như vậy! Không phải nói sẽ chết một hồi lại thăng thiên sao?”

“Cậu ——” Uyển Tình nghe cô hô to gọi nhỏ, sợ tới mức không được, “Cậu nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút a!”

Thiên Tuyết hồ nghi nhìn cô: “Cậu là không muốn nói cho mình biết đi? Mau nói cho mình biết, bằng không mình sẽ kể lời cậu vừa mới nói cho anh mình biết, nhìn hấn làm sao thu thập cậu!” Trên sách nói, nam nhân không dễ tha thứ nhất chính là năng lực bị nghi ngờ. Làm nhiều như vậy mà không có cảm giác, bị anh ấy biết, khẳng định sẽ hung hăng làm cô ra cảm giác!

“Cậu.” Uyển Tình thật đúng là sợ cô đi nói, đến lúc đó mình liền thảm . Do dự nửa ngày, cô đột nhiên không sợ , “Cậu đi nói đi, nếu như bị hấn biết cậu hỏi chuyện này, không biết sẽ phản ứng gì.”

Tiếp xúc lâu như vậy, cô cũng đã nhìn ra. Mục Thiên Dương đối với Mục Thiên Tuyết sủng ái là không thể nghi ngờ , nhưng sủng thì sủng, nhưng không có túng. Nếu biết Thiên Tuyết hỏi chuyện này, còn muốn tìm người thực nghiệm một chút, phỏng chừng sẽ đánh gãy chân cô!

Thiên Tuyết ghen một chút, có chút chột dạ . Xác thực, cô không có can đảm đến hỏi hấn! Bằng không, Uyển Tình không bị bắt mà cô bị bắt trước! Cô bất mãn hỏi: “Cậu năm nay cũng là 17 tuổi?”

“Đúng vậy.”

“Xem đi!” Thiên Tuyết buông tay, “Hắn và cậu 17 tuổi ngủ rồi lại ngủ, cũng không hỏi mình 17 tuổi hỏi một câu, thật sự là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn*!”

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm, chỉ nghe Mục Thiên Dương hỏi: “Ai phóng hỏa, ai đốt đèn?”

Thiên Tuyết hoảng sợ, cầu cứu Uyển Tình: “Cậu phải cứu mình a!”

* Điền Đẳng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký húy tên mình (vì chữ “Đẳng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đăng” có nghĩa “đèn” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đẳng”). Kẻ xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi “đăng” (đèn) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thắp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thường lãm, đăng bố cáo rằng: “Bổn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thắp đèn ba ngày — viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” – đốt lửa ba ngày chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đăng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thắp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tối vừa buồn cười. Ngày Tết thắp đèn mà chữ “đăng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn Hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành], cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.

Hay có thể hiểu là ích kỷ, mình làm được nhưng kẻ khác không làm được.

142. Chương 107: Cảm Giác Gì

” Quần áo của em còn ngại không đủ nhiều?”

“Người con gái nào sẽ ngại quần áo nhiều?”

Mục Thiên Dương sắc mặt trầm xuống: “Em hiện tại chỉ biết tiêu xài? Ngày mai bắt đầu, bớt ăn!” Không thừa dịp 17 tuổi quần áo tốt, chờ đến thời điểm cô 27 tuổi, tiêu xài thành tánh, đến lúc đó ai dám lấy cô?

“Anh ——” Thiên Tuyết chỉ vào hắn, lại chỉ vào mặt sau Uyển Tình, “Rốt cuộc ai đang tiêu xài a? Anh trọng sắc khinh em!”

Mục Thiên Dương cảnh cáo trừng mắt nhìn cô một cái, trừng đến cô co rụt lại, ủy khuất lui lên sô pha. Mục Thiên Dương ngồi xuống, nói với Uyển Tình: “Cho anh một ly cà phê.”

Uyển Tình lo lắng nhìn bọn họ một cái, đặt gói to trên tay lên một góc sô pha, không lên tiếng đi vào phòng bếp.

Thiên Tuyết tò mò cô mua cái gì, muốn đi lấy gói to.

Mục Thiên Dương nói: “Không cho phép chạm vào!”

Thiên Tuyết dừng lại một lát, giận dữ nhào về phía hắn, quyền đầu như mưa đánh vào người hắn: “Hỗn đản! Hỗn đản! Em ghét anh! Em ghét anh!” Rõ ràng trước kia cái gì đều mua cho cô, hiện tại vì một Đinh Uyển Tình cho dù không mua cho cô, còn đối với cô hô to gọi nhỏ, quần đông quần tây.

Mục Thiên Dương đẩy cô ra, không có vẻ mặt không vui, rốt cuộc là em ruột, yêu thương không kịp đây.

“Em tới nơi này làm gì?” Hắn hỏi, “Đều phải đi học, còn chạy tới đây?”

Thiên Tuyết đắc ý ngẩng đầu lên: “Em đoán cô ấy sẽ đến, đương nhiên muốn đến xem a!” Cô đột nhiên thần bí hề hề đi qua, “Anh, ‘trọng sắc khinh em’ cũng không cho em nói, anh không muốn cho cô ấy biết anh thích cô?”

“Em câm miệng cho anh!” Mục Thiên Dương thấp giọng cảnh cáo.

Thiên Tuyết sững sốt, trong đầu không thoải mái, dỗi xoay người.

Uyển Tình bưng cà phê lại đây, chỉ thấy bộ dáng bọn họ một bộ cấu kỉnh. Cô xem nhìn Thiên Tuyết, giúp bà Trương truyền lời: “Cơm chiều làm xong rồi.”

Thiên Tuyết không vui nhìn cô một cái, ném gối ôm đứng dậy: “Ăn cơm!”

Mục Thiên Dương thưởng thức cà phê, cũng không ngẩng đầu lên: “Chúng tôi ăn rồi.”

Thiên Tuyết nhất thời giận dữ, âm thanh lớn đến thiếu chút nữa thổi bay nóc nhà: “Em đói bụng chờ các người trở về, các người cứ nhiên ăn rồi!”

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, từng chữ một nói: “Anh, lại, không, mời, em, đến!”

“Anh ——” mục đại tiểu thư tức giận đến lật bàn, “Mục Thiên Dương! Em ghét anh —— anh đi chết đi!”

“Anh mặc kệ em.” Mục Thiên Dương đứng lên, đưa tay dắt Uyển Tình đi, “Chúng ta lên lầu.”

“Anh——”

Uyển Tình thấy Thiên tuyết thật sự muốn lật bàn, vội vàng nói: “Tôi vừa vặn hơi đói, tôi cùng anh ăn đi.”

Anh em Mục gia sững sốt, đều nhìn cô. Một lát sau, Mục Thiên Dương hỏi: “Em giúp ai sao?” Cư nhiên vạch trần hấn!

Uyển Tình vô tội, cô lại không có làm cái gì.

Thiên Tuyết cười ha ha: “Cô ấy đương nhiên là giúp em! Đi, Uyển Tình, chúng ta đi ăn cơm!” Nói xong liền nhanh chóng lôi kéo Uyển Tình rời khỏi phòng khách.

Uyển Tình không biết phát sinh chuyện gì, sợ hãi quay đầu nhìn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương thấy cô ba bước vừa quay đầu lại, tâm tình cũng không kém như vậy, uống cà phê hết, liền đi lên lầu.

Trong nhà ăn, Thiên Tuyết cơm nước xong, nói với Uyển Tình: “Đi, mình muốn nhìn quần áo mới cậu mua!”

Uyển Tình gạt đầu, trở về phòng khách ôm gối to, hai người cùng lên lầu. Thiên Tuyết theo cô đi vào phòng, khẩn cấp lấy quần áo ra, từng kiện từng kiện ném lên giường.

“Như thế nào đều là quần thể?” Thiên Tuyết thất vọng hỏi.

“Anh ấy bảo tớ mua .”

Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, ánh mắt quét tới quét lui trên dáng người yếu điệu của Uyển Tình, vuốt cằm cười hề hề đến quỷ bí.

“Cậu nhìn cái gì?” Uyển Tình bị cô cười đến sợ hãi.

Thiên Tuyết không đáp hồi lại: “Anh ấy nói cậu mang quần áo này đi học giáo mặc?”

“Ừ.”

Thiên Tuyết cười đến vui vẻ, nói với cô: “Thay cho mình xem hiệu quả!” Phốc! Tâm tư này của anh mình, cô còn không hiểu được sao? Nhất định là sợ Uyển Tình mặc vậy, mấy thằng con trai trong trường nhìn chăm chăm cô ấy, cho nên đã kêu cô ấy mặc quần! À, loại sự tình này trong tiểu thuyết viết có nhiều lắm, thực ngại thơ!

Uyển Tình thay quần áo mới, Thiên Tuyết liên tục gạt đầu: “Ừ, đẹp mặt, ta cũng phải đi mua!”

Uyển Tình cầm toàn bộ quần áo đều mặc cho cô xem một lần, một lần nữa xếp đồ. Buổi chiều đã sắp xếp một lần, nhưng hiện tại nhiều quần áo mới muốn mang đi như vậy, chỉ có thể sắp xếp một lần nữa.

Thiên Tuyết ở một bên nhìn quần áo của cô, càng xem trong lòng càng chua. Anh thật sự là rất bất công, cùng từ trong bụng mẹ đi ra , còn so ra kém âm giường! Huống chi, âm giường này còn không tình nguyện cho hấn âm giường!

“Uyển Tình, làm tình là cảm giác gì?” Cô đột nhiên hỏi.

Uyển Tình sững sốt, ngơ ngác nhìn cô. Cô ấy đang hỏi cái gì? Sẽ không là mình nghe lầm đi?

Thiên Tuyết lấy khăn lụa quấn quanh cổ của cô ra, quơ quơ trước mặt cô: “Hỏi cậu đấy!”

“Hỏi, hỏi cái gì?” Làm tình? Nhất định là nghe lầm !

“Hỏi người làm tình cảm giác gì!” Thiên Tuyết cảm thấy khăn quàng cổ bình thường, lại treo lên, ngồi xổm trước mặt cô, “Cậu đã làm nhiều như vậy, liền hào phóng một chút nói cho mình biết đi! Trên sách viết rất khoa trương, cũng không biết là thật hay giả, ta đương nhiên muốn tìm người có kinh nghiệm hỏi một chút! Ai, mình tò mò chuyện này thật lâu, có đôi khi thật muốn tự mình thực nghiệm một chút.”

Uyển Tình vừa sợ vừa quẩn bách, không nghĩ tới một thiên kim tiểu thư dũng cảm như vậy, không được tự nhiên nói: “Không có cảm giác gì.....”

“A? Không có cảm giác?” Thiên Tuyết kinh hãi, “Anh ấy vô dụng như vậy! Không phải nói sẽ chết một hồi lại thăng thiên sao?”

“Cậu ——” Uyển Tình nghe cô hô to gọi nhỏ, sợ tới mức không được, “Cậu nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút a!”

Thiên Tuyết hồ nghi nhìn cô: “Cậu là không muốn nói cho mình biết đi? Mau nói cho mình biết, bằng không mình sẽ kể lời cậu vừa mới nói cho anh mình biết, nhìn hấn làm sao thu thập cậu!” Trên sách nói, nam nhân không dễ tha thứ nhất chính là năng lực bị nghi ngờ. Làm nhiều như vậy mà không có cảm giác, bị anh ấy biết, khẳng định sẽ hung hăng làm cô ra cảm giác!

“Cậu.” Uyển Tình thật đúng là sợ cô đi nói, đến lúc đó mình liền thảm. Do dự nửa ngày, cô đột nhiên không sợ, “Cậu đi nói đi, nếu như bị hấn biết cậu hỏi chuyện này, không biết sẽ phản ứng gì.”

Tiếp xúc lâu như vậy, cô cũng đã nhìn ra. Mục Thiên Dương đối với Mục Thiên Tuyết sùng ái là không thể nghi ngờ, nhưng sùng thì sùng, nhưng không có túng. Nếu biết Thiên Tuyết hỏi chuyện này, còn muốn tìm người thực nghiệm một chút, phỏng chừng sẽ đánh gãy chân cô!

Thiên Tuyết ghen một chút, có chút chột dạ. Xác thực, cô không có can đảm đến hỏi hấn! Bằng không, Uyển Tình không bị bắt mà cô bị bắt trước! Cô bất mãn hỏi: “Cậu năm nay cũng là 17 tuổi?”

“Đúng vậy.”

“Xem đi!” Thiên Tuyết buông tay, “Hấn và cậu 17 tuổi ngủ rồi lại ngủ, cũng không hỏi mình 17 tuổi hỏi một câu, thật sự là chỉ cho phép châu quan phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn*!”

Lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến thanh âm, chỉ nghe Mục Thiên Dương hỏi: “Ai phóng hỏa, ai đốt đèn?”

Thiên Tuyết hoảng sợ, cầu cứu Uyển Tình: “Cậu phải cứu mình a!”

* Điền Đẳng thời Tống làm quan trấn giữ một châu, bắt mọi người phải ký húy tên mình (vì chữ “Đẳng” trong tên của y có nghĩa là “lên”, nhưng do cùng âm với “Đẳng” có nghĩa “đền” cho nên y không cho người xung quanh dùng bất cứ chữ nào có âm “Đẳng”). Kể xúc phạm điều luật của y bị cho ăn hèo, cho nên bá tánh nguyên một châu đành phải gọi “đẳng” (đền) là “hỏa” (lửa). Vì vậy đến ngày Tết Nguyên Tiêu thấp đèn, quan Phủ doãn cho phép dân cư trong khu vực du ngoạn thưởng lãm, đăng bố cáo rằng: “Bổn châu án chiếu quán lệ, phóng hỏa tam thiên” (Châu mình theo thường lệ, thấp đèn ba ngày — viết vậy có khác gì là cho phép “phóng hỏa” – đốt lửa ba ngày chuyện đó mà viết hai câu đối: “Chỉ chuẩn châu quan phóng hỏa, bất hứa bách tính điểm đẳng” (Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho bá tánh thấp đèn). Bá tánh ai ai cũng vừa tức tối vừa buồn cười. Ngày Tết thấp đèn mà chữ “đẳng” không cho dùng thì còn ra thể thống gì nữa! Có người mượn Hai câu đó sau này trở thành một thành ngữ lưu truyền đến ngày nay. Người ta dùng nó để hình dung bọn quan lại xấu xa hoành hành bá đạo, chèn ép dân lành], cho nên bỏ chẳng làm quan, hành hiệp giang hồ.

Hay có thể hiểu là ích kỷ, mình làm được nhưng kẻ khác không làm được.

143. Chương 108: Chương 108

144. Chương 108: Nghi Ky Voi Uyen Tinh

Chương 108: Nghi ky với Uyen Tinh

Mục Thiên Dương đi vào, hỏi Thiên Tuyết: “Em còn không đi nghỉ?”

Thiên Tuyết sững sốt một chút, nghĩ rằng hần hần là không có nghe từ mẩu chốt đi? Cô đứng lên, đi nhanh ra ngoài: “Cái này đi trở về, không quấy rầy các người!”

Mục Thiên Dương nghi hoặc nhìn cô một cái, đi đến bên người Uyen Tinh. Cô ngồi xổm, hần cũng ngồi xổm xuống: “Đang nói chuyện gì?”

“Không, không có gì.” Uyen Tinh cúi đầu.

Mắt Mục Thiên Dương nhú lại: “Nói anh nói bậy?”

“Không có.” Uyen Tinh nhìn hần một cái, nhỏ giọng phủ nhận.

Hần nở một nụ cười, cũng không truy cứu, đi đến gần hôn mặt cô, nói bên tai cô: “Đi ngủ sớm một chút?”

“Ừ.”

“Vậy anh đi tắm rửa trước, em thu dọn xong nhanh lên.” Mục Thiên Dương đứng dậy đi vào phòng tắm.

Uyen Tinh tiếp tục thu dọn, thẳng đến lúc tiếng nước trong phòng tắm ngừng mới đi vào. Bên trong đầy sương mù, buổi chiều cô tắm qua, cho nên chỉ tùy tiện dội nước một chút. Mặc một bộ áo ngủ gợi cảm, trở lại phòng ngủ, lại không thấy được bóng dáng Mục Thiên Dương.

Uyen Tinh đoán hần có việc đi thư phòng, trước hết nằm xuống giường. Nằm một hồi, liền ngủ thiếp đi, Mục Thiên Dương khi nào trở về cũng không biết. Lúc tỉnh lại, đã là sáng hôm sau.

Mục Thiên Dương ngồi ở bên cạnh xem văn kiện, cảm giác được cô tỉnh, cũng không quay đầu lại: “Tối hôm qua sao không đợi anh?”

Uyen Tinh sững sốt một chút, cả kinh nhảy dựng lên: “Tôi. Tôi chờ.” Chờ đến độ ngủ mất!

Mục Thiên Dương để văn kiện xuống, xoay người dè lên người cô, hai mắt chứa đầy dục vọng: “Vậy hiện tại bổ sung đi?”

Uyen Tinh không phản đối. Tối hôm qua hần có thể gọi mình dậy, nhưng hần không có, xem như nhân từ với cô.

Mục Thiên Dương tâm tình tốt, động tác ôn nhu, cũng không lấy ô ngôn uế ngữ kích thích cô (tuy rằng hần cho rằng là lời nói tán tỉnh).

Nhẹ nhàng làm một hồi, Mục Thiên Dương đã muốn buông tha cô , nhưng rốt cuộc có chút luyến tiếc, liền hỏi cô: “Còn khí lực không?”

Uyen Tinh không biết trả lời như thế nào, chỉ nhìn hần, mị nhãn như tơ, trên mặt có đồ ửng mê người, nhưng vẻ mặt không buồn không vui, hiển nhiên không có nhận xét gì với bản thân hần.

“Lại đến một lần được không.” Hần cắn lỗ tai cô, thanh âm khàn khàn, hàm chứa hèn mọn thỉnh cầu cô nghe không hiểu.

Uyen Tinh cảm thấy mình cũng không có quyền nói không thể, khó được hần ôn nhu như vậy, mình nên cảm động đến rơi nước mắt mới đúng. Cô không muốn mở miệng, bởi vì cô không muốn nói dối, chỉ có thể nhẹ nhàng mà ôm lấy vai hần, xem như trả lời.

Mục Thiên Dương vui vẻ, liền lại hôn cô, lúc này đây có điểm kích động, bất tri bất giác nặng một chút, lưu lại hôn ngân ở ngực cô.

Khi rời giường, đã đến mười giờ. Hai người xuống lầu, Thiên Tuyết đang ở một bên xem tạp chí một bên gặm táo, thấy Uyen Tinh mang theo valy, nghi hoặc hỏi: “Cậu hiện tại đi học?”

Uyển Tình gật đầu.

Mục Thiên Dương nói: “Ăn sáng trước.”

Uyển Tình liền để valy xuống, cùng hắn đi đến nhà ăn.

Thiên Tuyết sững sốt một chút, ném tạp chí: “Các người chờ tôi a! Em nghỉ buổi chiều mới đi, để em đi lấy hành lý!”

Uyển Tình nhìn qua, người cô đã muốn chạy lên lầu, cũng không đáp lại cái gì.

Mục Thiên Dương đột nhiên bắt lấy tay cô, ôm cô đến trên đùi mình. Cô kinh ngạc một chút, đáy mắt có thần sắc e ngại: “Thứ Bảy anh nhất định trở về. . . .” Cho nên đừng đi được không? Càng đừng chuyển đi!

“Đoán mò cái gì?” Mục Thiên Dương xé bánh mì đút vào miệng cô, chờ cô nuốt vào, lại cầm sữa đến bên miệng cô. Hắn cứ như vậy, một ngụm bánh một ngụm sữa đút cho cô. Uyển Tình muốn tự mình ăn, hắn không cho, chỉ cho cô nói chuyện, không cho cô động thủ.

Thiên Tuyết xuống dưới thấy một màn như vậy, ở bên cạnh yên lặng thưởng thức trong chốc lát, rốt cục nhìn không được ra tiếng: “Không thấy một sao?”

Uyển Tình vừa nghe, muốn đi xuống, Mục Thiên Dương ôm sát cô, đáy mắt tràn đầy ôn nhu: “Đừng để ý em ấy, ăn xong rồi mới đưa em đi.”

Uyển Tình đành phải tiếp tục cơm đến há mồm.

Mục Thiên Dương thật cẩn thận ôm cô, tham lam nhìn mặt cô, không buông tha gì một biểu tình của cô, thấy cô khéo miệng dính sữa, đến gần dùng khăn ăn lau cho cô, động tác nhẹ nhàng đến mức Thiên Tuyết ở một bên phải nhũn mảy.

Trong lòng Thiên Tuyết thở dài, cái này thật sự là ngấm trong miệng sợ tan, nâng niu nơi tay trên sợ ngã a! Ô, thật ghen tị! Khi nào mới có nam nhân đối với cô như vậy?

Vị thành niên Thiên Tuyết, bị bọn họ kích thích có chút ảo tưởng!

Giữa trưa thứ bảy, Uyển Tình giặt quần áo trên ban công. Thiên Tuyết lại đây gặm táo, nói với cô: “Đêm nay không có tiết học, chúng ta đi xem phim đi, nghe nói phi thường hoàn mỹ xem hay lắm!”

Uyển Tình nói: “Tớ muốn trở về.”

Thiên Tuyết sững sốt một chút: “Về đâu?”

Uyển Tình nhẹ nhàng thở dài, thần sắc buồn bã, một bộ dáng “Trừ nơi đó còn là nơi nào”. Thiên Tuyết đột nhiên không cao hứng, thấp giọng mắng: “Các người quả thực là. . . .” Là cái gì, cô cũng không nói lên được! Nhưng nghĩ đến trong lòng sẽ không thoải mái! Một buổi tối thứ bảy cũng muốn gặp mặt, cho dù gặp, cứ nhiên không nói qua cho cô!

Thiên Tuyết nổi giận dùng dùng đi vào phòng ngủ, cầm sách đi vào phòng học. Hai bạn cùng phòng hai mặt nhìn nhau, hỏi Uyển Tình: “Mục Thiên Tuyết làm sao vậy?”

“Cô ấy mời tôi xem phim. . . .” Uyển Tình nói, “Tôi có việc đi không được, cô ấy đại khái tức giận đi.”

Bạn cùng phòng bất khả tư tự nhìn cô, giống như nói đầu óc cô bị hư: “Cô ấy mời cậu đi cậu phải đi! Cô ấy thế nhưng là Mục gia đại tiểu thư, người khác cậu còn cầu không được!” Nói xong, hai mắt nghi hoặc nhìn cô.

Mọi người đều đang nói, Đinh Uyển Tình rốt cuộc là cái thân phận gì? Khi sinh nhật Thiên Tuyết, mọi người biết cô là đứa con gái bị vứt bỏ của Đinh gia, cho dù Đinh Chí Cương nuôi nấng cô, nhưng xem cách ăn mặc của cô, cũng không phải Đinh Chí Cương đưa cho được.

Việc này không cần điều tra, sau khi hơi nghe ngóng chút chỉ biết. Đinh Thái Nghiên còn không có hưởng thụ được như Đinh Uyển Tình, lấy Đinh Chí Cương cái loại thân gia này, cũng liền vừa mới đủ đường Đinh

Thải Nghiên thành như vậy. Lại nhìn Uyển Tình, tuyệt đối là có người khác thanh toán cho cô. Mà người này, cũng không phải là phú quý bình thường, ít nhất có tài lực như Đỗ Thiển, thậm chí khả năng so với Thiên Tuyết càng giàu có hơn!

Mọi người đều đoán, có phải mẹ Đinh Uyển Tình rất có tiền hay không? Hoặc là, là một ít khả năng ghê tởm? Bọn họ sinh ra cao quý, thật đúng là không muốn nghĩ đến sự tình theo hướng ghê tởm.

Sau khi tan học, Uyển Tình tay không rời khỏi phòng học, trực tiếp ra ngoài cổng trường. xe Mục Thiên Dương đã muốn đến đây, cô đang muốn đi qua, phát hiện Thiên Tuyết cũng từ trong trường học đi ra, so với cô nhanh hơn từng bước đi đến phía ô tô.

Cô chỉ có thể đứng lại, có chút há hốc mồm nhìn kia một người một xe.

Thiên Tuyết mở cửa xe ra, Mục Thiên Dương ngồi ở trong xe âm trầm nhìn cô. Cô hếch cằm lên: “Muốn gặp riêng sao? Cả ngày đều muốn làm sự kiện kia, ghê tởm!”

Mục Thiên Dương nhu nhu trán: “Kêu cô ấy đến đây. Có người hỏi, em hãy là nói mời cô ấy ăn cơm.”

Thiên Tuyết sững sốt một chút, thấy ánh mắt hắc nhìn Uyển Tình có chút bức thiết, phỏng chừng là muốn có không được. Cô thở dài, đột nhiên thực đau lòng vì hắn: “Anh. Cô ấy lại không thích anh ——”

145. Chương 108: Nghi Kỵ Với Uyển Tình

Mục Thiên Dương đi vào, hỏi Thiên Tuyết: “Em còn không đi nghỉ?”

Thiên Tuyết sững sốt một chút, nghĩ rằng hắc hắc là không có nghe từ mẩu chốt đi? Cô đứng lên, đi nhanh ra ngoài: “Cái này đi trở về, không quấy rầy các người!”

Mục Thiên Dương nghi hoặc nhìn cô một cái, đi đến bên người Uyển Tình. Cô ngồi xổm, hắn cũng ngồi xổm xuống: “Đang nói chuyện gì?”

“Không, không có gì.” Uyển Tình cúi đầu.

Mắt Mục Thiên Dương nhíu lại: “Nói anh nói bậy?”

“Không có.” Uyển Tình nhìn hắn một cái, nhỏ giọng phủ nhận.

Hắn nở một nụ cười, cũng không truy cứu, đi đến gần hôn mặt cô, nói bên tai cô: “Đi ngủ sớm một chút?”

“Ừ.”

“Vậy anh đi tắm rửa trước, em thu dọn xong nhanh lên.” Mục Thiên Dương đứng dậy đi vào phòng tắm.

Uyển Tình tiếp tục thu dọn, thẳng đến lúc tiếng nước trong phòng tắm ngừng mới đi vào. Bên trong đầy sương mù, buổi chiều cô tắm qua, cho nên chỉ tùy tiện dội nước một chút. Mặc một bộ áo ngủ gợi cảm, trở lại phòng ngủ, lại không thấy được bóng dáng Mục Thiên Dương.

Uyển Tình đoán hắn có việc đi thư phòng, trước hết nằm xuống giường. Nằm một hồi, liền ngủ thiếp đi, Mục Thiên Dương khi nào trở về cũng không biết. Lúc tỉnh lại, đã là sáng hôm sau.

Mục Thiên Dương ngồi ở bên cạnh xem văn kiện, cảm giác được cô tỉnh, cũng không quay đầu lại: “Tối hôm qua sao không đợi anh?”

Uyển Tình sững sốt một chút, cả kinh nhảy dựng lên: “Tôi. Tôi chờ.” Chờ đến độ ngủ mất!

Mục Thiên Dương để văn kiện xuống, xoay người dề lên người cô, hai mắt chứa đầy dục vọng: “Vậy hiện tại bổ sung đi?”

Uyển Tình không phản đối. Tối hôm qua hắn có thể gọi mình dậy, nhưng hắn không có, xem như nhân từ với cô.

Mục Thiên Dương tâm tình tốt, động tác ôn nhu, cũng không lấy ô ngôn uế ngữ kích thích cô (tuy rằng hẳn cho rằng là lời nói tán tỉnh).

Nhẹ nhàng làm một hồi, Mục Thiên Dương đã muốn buông tha cô , nhưng rốt cuộc có chút luyến tiếc, liền hỏi cô: “Còn khí lực không?”

Uyển Tình không biết trả lời như thế nào, chỉ nhìn hắn, mị nhãn như tơ, trên mặt có đồ ửng mê người, nhưng vẻ mặt không buồn không vui, hiển nhiên không có nhận xét gì với bản thân hắn.

“Lại đến một lần được không.” Hắn cắn lỗ tai cô, thanh âm khàn khàn, hàm chứa hèn mọn thỉnh cầu cô nghe không hiểu.

Uyển Tình cảm thấy mình cũng không có quyền nói không thể, khó được hắn ôn nhu như vậy, mình nên cảm động đến rơi nước mắt mới đúng. Cô không muốn mở miệng, bởi vì cô không muốn nói dối, chỉ có thể nhẹ nhàng mà ôm lấy vai hắn, xem như trả lời.

Mục Thiên Dương vui vẻ, liền lại hôn cô, lúc này đây có điểm kích động, bất tri bất giác nặng một chút, lưu lại hôn ngân ở ngực cô.

Khi rời giường, đã đến mười giờ. Hai người xuống lầu, Thiên Tuyết đang ở một bên xem tạp chí một bên gặm táo, thấy Uyển Tình mang theo valy, nghi hoặc hỏi: “Cậu hiện tại đi học?”

Uyển Tình gật đầu.

Mục Thiên Dương nói: “Ăn sáng trước.”

Uyển Tình liền để valy xuống, cùng hắn đi đến nhà ăn.

Thiên Tuyết sững sốt một chút, ném tạp chí: “Các người chờ tôi a! Em nghỉ buổi chiều mới đi, để em đi lấy hành lý!”

Uyển Tình nhìn qua, người cô đã muốn chạy lên lầu, cũng không đáp lại cái gì.

Mục Thiên Dương đột nhiên bắt lấy tay cô, ôm cô đến trên đùi mình. Cô kinh ngạc một chút, đáy mắt có thần sắc e ngại: “Thứ Bảy anh nhất định trở về.” Cho nên đừng đi được không? Càng đừng chuyển đi!

“Đoán mò cái gì?” Mục Thiên Dương xé bánh mì đút vào miệng cô, chờ cô nuốt vào, lại cầm sữa đến bên miệng cô. Hắn cứ như vậy, một ngụm bánh một ngụm sữa đút cho cô. Uyển Tình muốn tự mình ăn, hẳn không cho, chỉ cho cô nói chuyện, không cho cô động thủ.

Thiên Tuyết xuống dưới thấy một màn như vậy, ở bên cạnh yên lặng thưởng thức trong chốc lát, rốt cục nhận không được ra tiếng: “Không thấy mệt sao?”

Uyển Tình vừa nghe, muốn đi xuống, Mục Thiên Dương ôm sát cô, đáy mắt tràn đầy ôn nhu: “Đừng để ý em ấy, ăn xong rồi mới đưa em đi.”

Uyển Tình đành phải tiếp tục cơm đến há mồm.

Mục Thiên Dương thật cẩn thận ôm cô, tham lam nhìn mặt cô, không buông tha gì một biểu tình của cô, thấy cô khóe miệng dính sữa, đến gần dùng khăn ăn lau cho cô, động tác nhẹ nhàng đến mức Thiên Tuyết ở một bên phải nháu mày.

Trong lòng Thiên Tuyết thở dài, cái này thật sự là ngấm trong miệng sợ tan, nâng niu nơi tay trên sợ ngã a! Ô, thật ghen tị! Khi nào mới có nam nhân đối với cô như vậy?

Vị thành niên Thiên Tuyết, bị bọn họ kích thích có chút ảo tưởng!

Giữa trưa thứ bảy, Uyển Tình giặt quần áo trên ban công. Thiên Tuyết lại đây gặm táo, nói với cô: “Đêm nay không có tiết học, chúng ta đi xem phim đi, nghe nói phi thường hoàn mỹ xem hay lắm!”

Uyển Tình nói: “Tớ muốn trở về.”

Thiên Tuyết sững sốt một chút: “Về đâu?”

Uyển Tình nhẹ nhàng thở dài, thần sắc buồn bã, một bộ dáng “Trừ nơi đó còn là nơi nào”. Thiên Tuyết đột nhiên không cao hứng, thấp giọng mắng: “Các người quả thực là. . . .” Là cái gì, cô cũng không nói lên được! Nhưng nghĩ đến trong lòng sẽ không thoải mái! Một buổi tối thứ bảy cũng muốn gặp mặt, cho dù gặp, cứ nhiên không nói qua cho cô!

Thiên Tuyết nổi giận đùng đùng đi vào phòng ngủ, cầm sách đi vào phòng học. Hai bạn cùng phòng hai mặt nhìn nhau, hỏi Uyển Tình: “Mục Thiên Tuyết làm sao vậy?”

“Cô ấy mời tôi xem phim. . . .” Uyển Tình nói, “Tôi có việc đi không được, cô ấy đại khái tức giận đi.”

Bạn cùng phòng bắt khả tư thì nhìn cô, giống như nói đầu óc cô bị hư: “Cô ấy mời cậu đi cậu phải đi! Cô ấy thế nhưng là Mục gia đại tiểu thư, người khác cầu còn cầu không được!” Nói xong, hai mắt nghi hoặc nhìn cô.

Mọi người đều đang nói, Đinh Uyển Tình rốt cuộc là cái thân phận gì? Khi sinh nhật Thiên Tuyết, mọi người biết cô là đứa con gái bị vứt bỏ của Đinh gia, cho dù Đinh Chí Cương nuôi nấng cô, nhưng xem cách ăn mặc của cô, cũng không phải Đinh Chí Cương đưa cho được.

Việc này không cần điều tra, sau khi hơi nghe ngóng chút chỉ biết. Đinh Thái Nghiên còn không có hưởng thụ được như Đinh Uyển Tình, lấy Đinh Chí Cương cái loại thân gia này, cũng liền vừa mới đủ dưỡng Đinh Thái Nghiên thành như vậy. Lại nhìn Uyển Tình, tuyệt đối là có người khác thanh toán cho cô. Mà người này, cũng không phải là phú quý bình thường, ít nhất có tài lực như Đỗ Thiển, thậm chí khả năng so với Thiên Tuyết càng giàu có hơn!

Mọi người đều đoán, có phải mẹ Đinh Uyển Tình rất có tiền hay không? Hoặc là, là một ít khả năng ghê tởm? Bọn họ sinh ra cao quý, thật đúng là không muốn nghĩ đến sự tình theo hướng ghê tởm.

Sau khi tan học, Uyển Tình tay không rời khỏi phòng học, trực tiếp ra ngoài cổng trường. xe Mục Thiên Dương đã muốn đến đây, cô đang muốn đi qua, phát hiện Thiên Tuyết cũng từ trong trường học đi ra, so với cô nhanh hơn từng bước đi đến phía ô tô.

Cô chỉ có thể đứng lại, có chút há hốc mồm nhìn kia một người một xe.

Thiên Tuyết mở cửa xe ra, Mục Thiên Dương ngồi ở trong xe âm trầm nhìn cô. Cô hếch cằm lên: “Muốn gặp riêng sao? Cả ngày đều muốn làm sự kiện kia, ghê tởm!”

Mục Thiên Dương nhu nhu trán: “Kêu cô ấy đến đây. Có người hỏi, em hãy là nói mời cô ấy ăn cơm.”

Thiên Tuyết sững sốt một chút, thấy ánh mắt hằn nhìn Uyển Tình có chút bức thiết, phỏng chừng là muốn có không được. Cô thở dài, đột nhiên thực đau lòng vì hấn: “Anh. . . . Cô ấy lại không thích anh ——”

146. Chương 109: Chương 109

147. Chương 109: Chương 109

Chương 109: Không nghe lời em nói, chịu thiệt ngay trước mắt!

“Đi!” Mục Thiên Dương đột nhiên hét lớn một tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm cô, có tức giận, cũng có đau xót. Hấn biết cô ấy không thích hấn, không cần bắt luận kẻ nào nhắc nhở!

Thiên Tuyết hoảng sợ, tâm càng vô cùng đau đớn. Hơn nữa ngày, cô mới nói: “Chỉ cần anh thích, em không phản đối. . . .” Nói xong, đi về phía Uyển Tình.

Có bạn cùng lớp đi ra thấy các cô: “A, Thiên Tuyết, Uyển Tình, các cậu muốn đi đâu? Cùng đi dạo phố đi!”

“Không được.” Thiên Tuyết nói, “Tôi hẹn tốt với Uyển Tình là cùng nhau xem phim rồi. Bất quá anh tôi đột nhiên tới đón, tôi cùng hắn nói rồi, cho hắn trước hết mời chúng tôi ăn cơm!”

“Oa!” Mọi người hâm mộ nhìn Uyển Tình, “Cậu thật hạnh phúc!”

Thiên Tuyết nghĩ rằng, ăn cơm tính cái gì hạnh phúc a, Mục tổng giám đốc còn tự mình dứt cơm cơ! Bất quá, đối lại là các người, các người cũng không được đãi ngộ này, hâm mộ không đến!

Cô dắt tay Uyển Tình, nói với mọi người: “Chúng tôi đi trước !” Đi đến giữa đường cái, cô hạ giọng nói, “Uyển Tình. Đối với anh mình tốt một chút.”

Uyển Tình nghi hoặc nhìn cô, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Mục Thiên Dương không có cần cô đối tốt với hắn được không? Hắn không thương tổn cô là mừng rồi!

Lên xe, Uyển Tình ngồi ở giữa, một bàn tay Mục Thiên Dương duỗi thẳng đến, nhẹ nhàng vòng quanh ở trên lưng cô, ý tứ giữ lấy thập phần rõ ràng. Nhưng trên mặt hắn lại phi thường bình tĩnh, cảm xúc gì cũng chưa lộ ra, giống như vừa rồi vội vàng, khốn khổ đều là biểu hiện giả dối.

Thiên Tuyết ở trong lòng khinh bỉ một phen, giả bộ! Cho anh giả bộ! Anh thích người ta không ở người ta trước mặt biểu hiện ra ngoài, xứng đáng khốn khổ vì tình!

Bên trong ô tô đang chạy, Mục Thiên Dương nhìn ngoài cửa sổ, thật giống như người đang ôm bên cạnh là điêu khắc. Uyển Tình cũng tận trách làm điêu khắc, vẫn không nhúc nhích, thật giống như cái cánh tay trên lưng kia không tồn tại.

Trong xe quý bí yên tĩnh một trận, thẳng đến khi lái xe A Thành hỏi: “Tổng giám đốc, muốn đi đâu?”

Mục Thiên Dương quay đầu liếc nhìn Uyển Tình cùng Thiên Tuyết một cái, hỏi: “Đói bụng không?”

Thiên Tuyết nói: “Giống như không phải rất đói bụng. Chúng ta đi xem phim đi, ăn mấy miếng bỏng ngô, uống hai ly nước có ga, cũng không đói đến mức ngực dán vào lưng. Chờ xem xong rồi, cũng liền đến bảy tám giờ, lại ăn cơm còn kém không nhiều lắm.”

Mục Thiên Dương trừng cô một cái, anh hỏi em sao? Anh hỏi em sao? Em đều an bài tốt lắm, Uyển Tình làm sao bây giờ, vạn nhất cô không thích thì sao?

Thiên Tuyết tức giận đến lỗ mũi nhìn trời. Không nghe lời em nói, chịu thiệt ngay trước mắt!

Mục Thiên Dương hỏi Uyển Tình: “Em sao?”

“Nghe các người.” Uyển Tình ít dùng đầu óc tự hỏi đã nói ra những lời này.

Mục Thiên Dương nhất thời sinh ra một loại cảm giác vô lực, vòng tay siết eo nhỏ thật chặt: “VẬY ĐI ĂN CƠM TRƯỚC!”

Thiên Tuyết chép chép miệng: “Em muốn xem phim” Đại ca anh có biết xem phim dễ dàng nhất điều tiết không khí hay không, dễ dàng bồi dưỡng cảm tình nhất a!

“Muốn ăn cái gì?” Mục Thiên Dương hỏi ngay sau đó.

Thiên Tuyết đã muốn tức giận đến tổn hơi thừa lời, hừ hừ. Anh có thể lại không nhìn em một chút! Cô bị phần nhìn về phía ngoài cửa sổ, đón gió rơi lệ. Mặc kệ, dù sao cũng không phải hỏi cô.

Uyển Tình nghi hoặc liếc nhìn cô một cái, nói với Mục Thiên Dương: “Tùy tiện.”

Vừa dứt lời, Thiên Tuyết xì một tiếng, Mục Thiên Dương nghe xong thực khó chịu, hỏi cô: “Em cười cái gì?”

“Không có gì.” Em cười anh xứng đáng! Sớm nghe em không phải không có việc gì, an bài của cô thật phong phú a? Hiện tại anh muốn đối với người ta tốt, nhưng người ta sẽ không cảm kích, ha ha!

Mục Thiên Dương nhất thời cũng không biết nên ăn cái gì, một loại cảm giác vô lực thật sâu hiện lên trong lòng, làm cho hắn cảm thấy mệt chết đi. Hắn nói lỏng thất lưng Uyển Tình, nhắm mắt dưỡng thần.

Thiên Tuyết đẩy lòng thở dài, đành phải lại làm người hoà giải: “Đi ăn thịt nướng đi!” Muốn mình động thủ mới có có ăn, có thể nhân cơ hội giúp đỡ cho nhau thôi!

Uyển Tình nghe xong lời của cô, nhìn phía Mục Thiên Dương, hy vọng hắn có thể tiếp thu. Bằng không, lấy tâm tình hắn hiện tại bộ dáng không tốt, lại không quyết định xong, chỉ sợ bàn tay to vung lên nói không ăn , đến lúc đó chỉ có thể đối bụng.

Mục Thiên Dương thấy cô nhìn mình, liền nắm tay cô: “VẬY ăn thịt nướng đi.”

Thiên Tuyết lập tức lấy di động ra tìm quán ăn, tìm 2 phút, nói: “Đi tiệm này!” Cô nghiêng thân mình về phía trước, đưa máy tới trước mặt A Thành.

A Thành chấn động, cảm giác sau tai bay tới một cỗ hương thơm. Không phải mùi vị nước hoa, làm cho người ta trong lòng thực thoải mái. Hắn liếc địa chỉ một cái, thấy Mục Thiên Dương không có phản đối, liền lái xe đi về phía đó.

Tiệm bán thịt nướng cũng không sa hoa, ít nhất Mục Thiên Dương là nghe cũng chưa nghe qua. Khách nhân bên trong cũng là trên đường cái tùy ý có thể thấy được, cũng không giống nhà hàng hẳn thường xuyên đi, nam tây trang giày da, nữ hàng hiệu đầy người.

Mục Thiên Dương mang theo hai người đi vào đi, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mọi người đều nhìn bọn họ, nghĩ rằng làm sao tuần nam mỹ nữ đến đây, quả thực giống ngôi sao. Đặc biệt Mục Thiên Dương như hạc trong bầy gà, còn có thần thái sáng láng Thiên Tuyết, Uyển Tình ôn nhu nhẹ nhàng ngược lại là không dẫn người chú ý nhất.

“Có phòng riêng không?” Thiên Tuyết hỏi phục vụ.

“Có.”

Nói là phòng riêng, bên trong cũng có bốn cái bàn, trên hành lang cũng có vị trí Thiên Tuyết khách khí, chỉ vào chỗ ngồi chót nhất: “Cái kia bị người đặt rồi sao?”

Phục vụ vừa thấy, thấy trên bàn có thẻ, thật có lỗi nói: “Thực xin lỗi, đã bị đặt rồi.”

Thiên Tuyết thất vọng buông tiếng thở dài, Uyển Tình cũng hơi hơi một suy sụp bờ vai. Thiên Tuyết thấy, lập tức kéo ống tay áo Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương vừa thấy, liền hỏi phục vụ: “Còn có vị trí gần cửa sổ không?”

Phục vụ nhìn mấy người bọn họ một cái, nói: “Tôi đi hỏi một chút.” Mấy người này thoát nhìn không cùng một kiểu, phỏng chừng là đại nhân vật ăn quen thịt cá, muốn tới ăn cháo trắng rau dưa đi? À, thà rằng tính sai, không thể buông tha, biến cũng muốn biến một vị trí đi ra!

Ba người tiến vào phòng riêng ngồi trong chốc lát, đang ở nghiên cứu muốn cái nào thịt nướng, cái phục vụ vừa rồi đi vào: “Tiên sinh, vừa mới rồi cái vị đặt trước vị trí kia nói không tới, các vị muốn đổi không?”

“Đổi!” Mục Thiên Dương không nói hai lời, đứng dậy.

Ba người đổi đến vị trí góc, Mục Thiên Dương cùng Uyển Tình ngồi một phía, Thiên Tuyết một người ngồi một phía. Mục Thiên Dương thấy một đồng thịt tươi rau xà lách trên bàn, khe nhủu mày. Phục vụ sinh vốn phải giúp bọn họ nướng, Thiên Tuyết phát phát tay: “Chúng ta tự mình làm!” Sau đó cô cũng không quản đổi diện hai người, mà bắt đầu động thủ.

Uyển Tình thấy, cũng đi học bộ dáng của cô.

Mục Thiên Dương hỏi Thiên Tuyết: “Em tới nơi này rồi?”

“Không có .” Thiên Tuyết nói, “Trên mạng đánh giá ăn ngon lắm, đặc biệt sushi, em vừa mới đã muốn kêu.”

“Em nhưng thật ra làm sao cái gì đều biết?”

“Đương nhiên!” Thiên Tuyết kiêu ngạo nói, “Ăn, mặc ở, đi lại hưởng thụ, phong cảnh xem giá không thể được! Em sớm nghĩ đến, chỉ tiếc vẫn không cơ hội! Về sau chúng ta có thể nhiều tìm một chút quán danh tiếng tốt, giá không trọng yếu, quan trọng là không làm thất vọng vị giác của mình!”

148. Chương 109: Không Nghe Lời Em Nói, Chịu Thiệt Ngay Trước Mắt!

“Đi!” Mục Thiên Dương đột nhiên hét lớn một tiếng, hai mắt nhìn chăm chăm cô, có tức giận, cũng có đau xót. Hắn biết cô ấy không thích hắn, không cần bắt luận kẻ nào nhắc nhở!

Thiên Tuyết hoảng sợ, tâm càng vô cùng đau đớn. Hơn nửa ngày, cô mới nói: “Chỉ cần anh thích, em không phản đối” Nói xong, đi về phía Uyển Tình.

Có bạn cùng lớp đi ra thấy các cô: “A, Thiên Tuyết, Uyển Tình, các cậu muốn đi đâu? Cùng đi dạo phố đi!”

“Không được.” Thiên Tuyết nói, “Tôi hẹn tốt với Uyển Tình là cùng nhau xem phim rồi. Bắt quá anh tôi đột nhiên tới đón, tôi cùng hắn nói rồi, cho hắn trước hết mời chúng tôi ăn cơm!”

“Oa!” Mọi người hâm mộ nhìn Uyển Tình, “Cậu thật hạnh phúc!”

Thiên Tuyết nghĩ rằng, ăn cơm tính cái gì hạnh phúc a, Mục tổng giám đốc còn tự mình dứt cơm cơ! Bắt quá, đổi lại là các người, các người cũng không được đãi ngộ này, hâm mộ không đến!

Cô dắt tay Uyển Tình, nói với mọi người: “Chúng tôi đi trước!” Đi đến giữa đường cái, cô hạ giọng nói, “Uyển Tình. Đối với anh mình tốt một chút.”

Uyển Tình nghi hoặc nhìn cô, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Mục Thiên Dương không có cần cô đối tốt với hắn được không? Hắn không thương tổn cô là mừng rồi!

Lên xe, Uyển Tình ngồi ở giữa, một bàn tay Mục Thiên Dương duỗi thẳng đến, nhẹ nhàng vòng quanh ở trên lưng cô, ý tứ giữ lấy thập phần rõ ràng. Nhưng trên mặt hắn lại phi thường bình tĩnh, cảm xúc gì cũng chưa lộ ra, giống như vừa rồi vội vàng, khốn khổ đều là biểu hiện giả dối.

Thiên Tuyết ở trong lòng khinh bỉ một phen, giả bộ! Cho anh giả bộ! Anh thích người ta không ở người ta trước mặt biểu hiện ra ngoài, xứng đáng khốn khổ vì tình!

Bên trong ô tô đang chạy, Mục Thiên Dương nhìn ngoài cửa sổ, thật giống như người đang ôm bên cạnh là điêu khắc. Uyển Tình cũng tận trách làm điêu khắc, vẫn không nhúc nhích, thật giống như cái cánh tay trên lưng kia không tồn tại.

Trong xe quỷ bí yên tĩnh một trận, thẳng đến khi lái xe A Thành hỏi: “Tổng giám đốc, muốn đi đâu?”

Mục Thiên Dương quay đầu liếc nhìn Uyển Tình cùng Thiên Tuyết một cái, hỏi: “Đói bụng không?”

Thiên Tuyết nói: “Giống như không phải rất đói bụng. Chúng ta đi xem phim đi, ăn mấy miếng bỏng ngô, uống hai ly nước có ga, cũng không đói đến mức ngực dán vào lưng. Chờ xem xong rồi, cũng liền đến bảy tám giờ, lại ăn cơm còn kém không nhiều lắm.”

Mục Thiên Dương trừng cô một cái, anh hỏi em sao? Anh hỏi em sao? Em đều an bài tốt lắm, Uyển Tình làm sao bây giờ, vạn nhất cô không thích thì sao?

Thiên Tuyết tức giận đến lỗ mũi nhìn trời. Không nghe lời em nói, chịu thiệt ngay trước mắt!

Mục Thiên Dương hỏi Uyển Tình: “Em sao?”

“Nghe các người.” Uyển Tình ít dùng đầu óc tự hỏi đã nói ra những lời này.

Mục Thiên Dương nhất thời sinh ra một loại cảm giác vô lực, vòng tay siết eo nhỏ thật chặt: “VẬY ĐI ĂN CƠM TRƯỚC!”

Thiên Tuyết chép chép miệng: “Em muốn xem phim” Đại ca anh có biết xem phim dễ dàng nhất điều tiết không khí hay không, dễ dàng bồi dưỡng cảm tình nhất a!

“Muốn ăn cái gì?” Mục Thiên Dương hỏi ngay sau đó.

Thiên Tuyết đã muốn tức giận đến tổn hơi thừa lời, hừ hừ. . . . Anh có thể lại không nhìn em một chút! Cô bị phần nhìn về phía ngoài cửa sổ, đón gió rơi lệ. Mặc kệ, dù sao cũng không phải hỏi cô.

Uyển Tình nghi hoặc liếc nhìn cô một cái, nói với Mục Thiên Dương: “Tùy tiện.”

Vừa dứt lời, Thiên Tuyết xì một tiếng, Mục Thiên Dương nghe xong thực khó chịu, hỏi cô: “Em cười cái gì?”

“Không có gì.” Em cười anh xứng đáng! Sớm nghe em không phải không có việc gì, an bài của cô thật phong phú a? Hiện tại anh muốn đối với người ta tốt, nhưng người ta sẽ không cảm kích, ha ha!

Mục Thiên Dương nhất thời cũng không biết nên ăn cái gì, một loại cảm giác vô lực thật sâu hiện lên trong lòng, làm cho hắn cảm thấy mệt chết đi. Hắn nói lỏng thắt lưng Uyển Tình, nhắm mắt dưỡng thần.

Thiên Tuyết đẩy lòng thở dài, đành phải lại làm người hoà giải: “Đi ăn thịt nướng đi!” Muốn mình động thủ mới có có ăn, có thể nhân cơ hội giúp đỡ cho nhau thôi!

Uyển Tình nghe xong lời của cô, nhìn phía Mục Thiên Dương, hy vọng hắn có thể tiếp thu. Bằng không, lấy tâm tình hắn hiện tại bộ dáng không tốt, lại không quyết định xong, chỉ sợ bàn tay to vung lên nói không ăn, đến lúc đó chỉ có thể đối bụng.

Mục Thiên Dương thấy cô nhìn mình, liền nắm tay cô: “Vây ăn thịt nướng đi.”

Thiên Tuyết lập tức lấy di động ra tìm quán ăn, tìm 2 phút, nói: “Đi tiệm này!” Cô nghiêng thân mình về phía trước, đưa máy tới trước mặt A Thành.

A Thành chấn động, cảm giác sau tai bay tới một cỗ hương thơm. Không phải mùi vị nước hoa, làm cho người ta trong lòng thực thoải mái. Hắn liếc địa chỉ một cái, thấy Mục Thiên Dương không có phản đối, liền lái xe đi về phía đó.

Tiệm bán thịt nướng cũng không sa hoa, ít nhất Mục Thiên Dương là nghe cũng chưa nghe qua. Khách nhân bên trong cũng là trên đường cái tùy ý có thể thấy được, cũng không giống nhà hàng hắn thường xuyên đi, nam tây trang giày da, nữ hàng hiệu đầy người.

Mục Thiên Dương mang theo hai người đi vào đi, lập tức hấp dẫn ánh mắt mọi người. Mọi người đều nhìn bọn họ, nghĩ rằng làm sao tuần nam mỹ nữ đến đây, quả thực giống ngôi sao. Đặc biệt Mục Thiên Dương như hạc trong bầy gà, còn có thần thái sáng láng Thiên Tuyết, Uyển Tình ôn nhu nhẹ nhàng ngược lại là không dẫn người chú ý nhất.

“Có phòng riêng không?” Thiên Tuyết hỏi phục vụ.

“Có.”

Nói là phòng riêng, bên trong cũng có bốn cái bàn, trên hành lang cũng có vị trí Thiên Tuyết khách khí, chỉ vào chỗ ngồi chót nhất: “Cái kia bị người đặt rồi sao?”

Phục vụ vừa thấy, thấy trên bàn có thẻ, thật có lỗi nói: “Thực xin lỗi, đã bị đặt rồi.”

Thiên Tuyết thất vọng buông tiếng thở dài, Uyển Tình cũng hơi hơi một suy sụp bờ vai. Thiên Tuyết thấy, lập tức kéo ống tay áo Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương vừa thấy, liền hỏi phục vụ: “Còn có vị trí gần cửa sổ không?”

Phục vụ nhìn mấy người bọn họ một cái, nói: “Tôi đi hỏi một chút.” Mấy người này thoát nhìn không cùng một kiểu, phỏng chừng là đại nhân vật ăn quen thịt cá, muốn tới ăn cháo trắng rau dưa đi? À, thà rằng tính sai, không thể buông tha, biến cũng muốn biến một vị trí đi ra!

Ba người tiến vào phòng riêng ngồi trong chốc lát, đang ở nghiên cứu muốn cái nào thịt nguội, cái phục vụ vừa rồi đi vào: “Tiên sinh, vừa mới rồi cái vị đặt trước vị trí kia nói không tới, các vị muốn đổi không?”

“Đổi!” Mục Thiên Dương không nói hai lời, đứng dậy.

Ba người đổi đến vị trí góc, Mục Thiên Dương cùng Uyển Tình ngồi một phía, Thiên Tuyết một người ngồi một phía. Mục Thiên Dương thấy một đồng thịt tươi rau xà lách trên bàn, khe nhứu mày. Phục vụ sinh vốn

phải giúp bọn họ nướng, Thiên Tuyết phất phất tay: “Chúng ta tự mình làm!” Sau đó cô cũng không quản đối diện hai người, mà bắt đầu động thủ.

Uyển Tình thấy, cũng đi học bộ dáng của cô.

Mục Thiên Dương hỏi Thiên Tuyết: “Em tới nơi này rồi?”

“Không có.” Thiên Tuyết nói, “Trên mạng đánh giá ăn ngon lắm, đặc biệt sushi, em vừa mới đã muốn kêu.”

“Em nhưng thật ra làm sao cái gì đều biết?”

“Đương nhiên!” Thiên Tuyết kiêu ngạo nói, “Ăn, mặc ở, đi lại hưởng thụ, phong cảnh xem giá không thể được! Em sớm nghĩ đến, chỉ tiếc vẫn không cơ hội! Về sau chúng ta có thể nhiều tìm một chút quán danh tiếng tốt, giá không trọng yếu, quan trọng là không làm thất vọng vị giác của mình!”

149. Chương 110: Chương 110

150. Chương 110: Chương 110

Chương 110: Cõi chùng cô

Khi nói chuyện, cô đã muốn nướng xong một khối ăn. Mục Thiên Dương vừa thấy, cũng liền gấp một khối thịt bò đi nướng. Nướng có bảy phân chín, vốn muốn cho Uyển Tình, nhưng lại không biết lấy lý do gì. Cuối cùng chỉ có thể tự mình ăn, ném đĩa: “Em nướng cho anh.” Nếu hắn không thể nướng cho cô ăn, để cho cô nướng cho hắn ăn đi.

Uyển Tình nhìn hắn một cái, hết sức không tình nguyện đứng lên nướng, rồi sau đó chấm gia vị, bọc thêm rau xà lách, đưa đến bên miệng hắn “Thử xem thế nào?”

Mục Thiên Dương một ngụm cắn đi qua, ăn ăn nuốt vào: “Không sai, tiếp tục.”

Thiên Tuyết hung hăng trừng liếc hắn một cái, đỡ không nổi tưởng nào! Nữ nhân không phải theo đuổi như vậy! Anh sai sử người ta như vậy, cả đời đừng nghĩ đuổi theo! Bất quá. Muốn cho anh cô trước công chúng hầu hạ Uyển Tình, thật là lạ, Uyển Tình cũng sẽ thực nghi hoặc đi? Ai!

Uyển Tình liên tục cho Mục Thiên Dương ăn ba khối thịt, Mục Thiên Dương thấy cô không ăn, không muốn cô bị đói, liền tự mình cầm đĩa, gấp khối chín lên. Đối diện Thiên Tuyết oa oa kêu to: “Đó là em nướng! Em nướng! Thỏ phỉ!”

“Lại nướng là được.”

“Này đó cũng chín.” Uyển Tình cầm mình nướng đẩy về phía cô đi.

Cô vẫy vẫy tay, cầm lấy sushi: “Không có việc gì, mình cùng anh ấy nói giỡn. Cậu cũng ăn đi, quán anh ấy làm gì, đói chết anh ấy là tốt nhất!” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại một trận lệ rơi: ô ô, tôi nào dám ăn của ai kia a, để ai kia bị đói, anh không biết trừng phạt tôi như thế nào!

Uyển Tình nghe xong lời cô, nói trong lòng: tôi nào dám để hắn đói a?

Ăn có không sai biệt lắm, Uyển Tình cơ bản no rồi, vừa mới uống hai ly nước trái cây, có hơi muốn đi toilet. Cô nói với Mục Thiên Dương: “Tôi đi toilet một chút.”

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, nói với Thiên Tuyết: “Em đi với cô ấy.”

Mặt Uyển Tình hơi đỏ ra.

Thiên Tuyết còn đang nướng mấy khối thịt cuối cùng, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên: “Không đi!”

Mục Thiên Dương nghiêng răng, nói với Uyển Tình: “Em đi đi.”

“Ừ.” Uyển Tình mặt không chút thay đổi rời khỏi chỗ ngồi.

Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, chỉ tiếc rên sát không thành thép trừng mắt Mục Thiên Dương: “Đầu óc anh đã quên bôi dầu đi, như thế nào mới không vòng vo đây?”

“Em, nói, cái, gì?” Mục Thiên Dương nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

Thiên Tuyết lắc đầu thở dài: “Ngốc chết ngốc chết. Cô ấy đi toilet, anh bảo em đi theo làm gì? Em biết anh là quan tâm cô ấy, quan tâm cẩn thận! Nhưng các người hiện tại là tình huống gì? Trên mặt anh lại không tỏ vẻ, trực tiếp nói như vậy, cô ấy còn tưởng rằng anh bảo em đi giám thị cô ấy đấy!”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, vừa mới một khắc vậy, biểu tình trên mặt Uyển Tình xác thực có chút không được tự nhiên. Nguyên lai, cô nghĩ như vậy?

Hắn cầm quyền, đồng tử bỗng nhiên rụt một chút. Có phải hay không, không thể đối tốt với cô? Tất cả đối tốt với cô, đều đã bị cô hiểu lầm thành có mục đích khác?

“Xong rồi đi xem phim, còn sớm như vậy.” Thiên Tuyết nói, “Anh không cần luôn muốn cùng cô trên giường, đều làm nhiều lần như vậy, nếu hữu dụng cô đã sớm yêu anh ——”

“Mục Thiên Tuyết!” Âm thanh Mục Thiên Dương chìm xuống, con nhóc kia nói cái gì, lời như vậy? Là cô một cái thiên kim tiểu thư nên nói sao?

Thiên Tuyết hoảng sợ, có chút chột dạ, thật là nói không nên nói, vội vàng vòng vo cái phương hướng: “Xem phim thật tốt a. Anh không có việc gì liền kéo cô xem, tìm không thấy lý do đã nói mình muốn xem, coi như là anh cổ quái là được, dù sao mấy người lợi hại có mấy cái bình thường nơi!”

“Nhiều người.” Mục Thiên Dương nói.

Hiện tại hắn đau lòng cô, tuyệt không sẽ làm quan hệ bọn họ có một chút ít ánh sáng nguy hiểm. Lúc cô đi học, tuyệt đối không được! Bằng không ngoại giới gia tăng lời đồn đãi lên người cô sẽ hại chết cô, cũng sẽ làm cho cô hận chết hắn.

Thiên Tuyết dừng một chút, hiểu được, gật gật đầu không thêm nhắc lại. Bạn học đối với Uyển Tình có đoán một chút, trước mắt đều đoán được có vẻ lợi thế, còn không có nghĩ về phía phương diện dơ bẩn. Hy vọng không có ngày nào đó, bằng không lời đồn đáng sợ, trung học này Uyển Tình đều có khả năng học không xong, sẽ bị hủy .

Mục Thiên Dương hỏi: “Phim gọi là gì?”

Thiên Tuyết cười: “ phi thường hoàn mỹ !”

“À, tên không sai, ta thích.” Gặp Uyển Tình đã trở lại, hắn cầm lấy điện thoại gọi cho A Thành, “Đi rạp chiếu phim mua ba tấm vé, phi thường hoàn mỹ , tốt lắm lại đây đón tôi!”

Ra quán, nghe nói muốn đi rạp chiếu phim, Uyển Tình vụng trộm nói với Thiên Tuyết: “Anh cậu đối với cậu thật tốt.”

Mắt Thiên Tuyết tròn trắng: “Xong rồi!” Cô thừa nhận xác thực tốt lắm, nhưng dù cho xếp hạng cũng sau Đinh Uyển Tình cậu!

Mục Thiên Dương lo lắng không phải không có đạo lý. Khi ba người vào rạp chiếu phim, ở trong thang máy đụng tới mấy nữ sinh cùng lớp, xem ra cũng là đến xem điện ảnh. Mấy người nhìn thấy Mục Thiên Dương, tròng lớn mắt, thấp giọng hỏi Thiên Tuyết: “Anh cậu hắn.”

“Theo xem phim với tớ.” Thiên Tuyết vụng trộm làm một tư thế ok, tựa như tiểu hài tử tùy hứng muốn tới đường thành công.

Mấy người lại nhìn nhìn Uyển Tình, hỏi: “Đinh Uyển Tình như thế nào ở đây?”

“À, vốn tớ cùng cô ấy hẹn nhau đi xem phim, ai biết anh tớ tới đón tớ ăn cơm, đành phải cùng nhau đi.”

“Hả.”

“Ai, anh tớ cũng là, tổng nghĩ đến Uyển Tình tiếp cận tớ có mục đích gì, xem phim đều phải theo tớ. Hừ, xem tớ không buồn chết hần!”

Mọi người cười, có hơi hiểu được. Mục Thiên Dương nam nhân như vậy, tinh anh trong tinh anh, ở thương trường oai phong một cõi, khẳng định không thích xem phim. Ở nơi nào ngồi hai cái giờ, đủ hần kiếm mấy ngàn vạn, khẳng định sẽ làm hần khó có thể chịu được!

“Chúng tớ đi trước đây.” Thiên Tuyết đối với mỗi người đều thực hữu hảo, nhưng lại không có thâm giao, các cô cũng không tốt tán gẫu, nói trắng ra một chút: còn không có thân như vậy! Đinh Uyển Tình xem như làm cho cô có cặp mắt khác, cư nhiên bị mời đến xem phim!

Trong đó một người nữ sinh nhìn Uyển Tình một cái, nói khẽ với Thiên Tuyết nói: “Cậu cẩn thận cô ấy một chút. Nghe nói tam đại đầu sỏ có hai cái thích cô, lớp bên cạnh cũng có người đến hỏi thăm, hiện tại mọi người đều nói quần áo đồng hồ này của cô không có khả năng là Đinh Chí Cương mua, cũng không biết cô có lai lịch gì, trăm ngàn đừng bị cô lợi dụng! Anh cậu lợi hại như vậy, nếu anh ấy cảm thấy có vấn đề, liền nhất định có vấn đề, cậu tốt nhất gọi anh cậu điều tra một chút.”

“À. Tớ cũng tò mò vậy, mới chơi đùa thôi mà. Cho anh tớ đi thăm dò cô ấy? Cô ấy còn không có quan trọng như vậy!” Thiên Tuyết khoát tay áo, lơ đãng.

Mọi người gật đầu, cùng nhau rời đi, ánh mắt nhìn Uyển Tình trở nên có hơi đồng tình. Còn tưởng rằng cô ta chiếm được Mục Thiên Tuyết ưu ái sao, nguyên lai Mục Thiên Tuyết cũng là không quen nhìn cô, xem cô làm món đồ chơi!

Thiên Tuyết ôm bụng ngô, tìm được chỗ ngồi, muốn cho Mục Thiên Dương ngồi giữa, Mục Thiên Dương nói: “Em ngồi giữa.”

Thiên Tuyết gật gật đầu, đúng nga, vạn nhất có người nhận thức bọn họ thấy, liên hệ anh cô cùng Uyển Tình làm sao bây giờ? Anh cô là không có việc gì, nhưng Uyển Tình tuyệt đối sẽ thực thăm!

151. Chương 110: Cõi Chờ Cô

Khi nói chuyện, cô đã muốn nướng xong một khối ăn. Mục Thiên Dương vừa thấy, cũng liền gấp một khối thịt bò đi nướng. Nướng có bảy phần chín, vốn muốn cho Uyển Tình, nhưng lại không biết lấy lý do gì. Cuối cùng chỉ có thể tự mình ăn, ném đùa: “Em nướng cho anh.” Nếu hần không thể nướng cho cô ăn, để cho cô nướng cho hần ăn đi.

Uyển Tình nhìn hần một cái, hết sức không tình nguyện đứng lên nướng, rồi sau đó chấm gia vị, bọc thêm rau xà lách, đưa đến bên miệng hần “Thử xem thế nào?”

Mục Thiên Dương một ngụm cắn đi qua, ăn ăn nuốt vào: “Không sai, tiếp tục.”

Thiên Tuyết hung hăng trừng liếc hần một cái, đỡ không nổi tường nhào! Nữ nhân không phải theo đuổi như vậy! Anh sai sử người ta như vậy, cả đời đừng nghĩ đuổi theo! Bất quá. Muốn cho anh cô trước công chúng hầu hạ Uyển Tình, thật là lạ, Uyển Tình cũng sẽ thực nghi hoặc đi? Ai!

Uyển Tình liên tục cho Mục Thiên Dương ăn ba khối thịt, Mục Thiên Dương thấy cô không ăn, không muốn cô bị đói, liền tự mình cầm đùa, gấp khối chín lên. Đối diện Thiên Tuyết oa oa kêu to: “Đó là em nướng! Em nướng! Thở ph!”

“Lại nướng là được.”

“Này đó cũng chín.” Uyển Tình cầm mình nướng đẩy về phía cô đi.

Cô vẫy vẫy tay, cầm lấy sushi: “Không có việc gì, mình cùng anh ấy nói giỡn. Cậu cũng ăn đi, quản anh ấy làm gì, đối chết anh ấy là tốt nhất!” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại một trận lệ rơi: ô ô, tôi nào dám ăn của ai kia a, để ai kia bị đói, anh không biết trừng phạt tôi như thế nào!

Uyển Tình nghe xong lời cô, nói trong lòng: tôi nào dám để hân oán a?

Ăn có không sai biệt lắm, Uyển Tình cơ bản no rồi, vừa mới uống hai ly nước trái cây, có hơi muốn đi toilet. Cô nói với Mục Thiên Dương: “Tôi đi toilet một chút.”

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, nói với Thiên Tuyết: “Em đi với cô ấy.”

Mặt Uyển Tình hơi đỏ ra.

Thiên Tuyết còn đang nường mấy khối thịt cuối cùng, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên: “Không đi!”

Mục Thiên Dương nghiêng răng, nói với Uyển Tình: “Em đi đi.”

“Ừ.” Uyển Tình mặt không chút thay đổi rời khỏi chỗ ngồi.

Thiên Tuyết ngẩng đầu lên, chỉ tiếc rên sất không thành thếp trừng mắt Mục Thiên Dương: “Đầu óc anh đã quên bôi dầu đi, như thế nào mới không vòng vo đây?”

“Em, nói, cái, gì?” Mục Thiên Dương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Thiên Tuyết lắc đầu thở dài: “Ngốc chết ngốc chết. Cô ấy đi toilet, anh bảo em đi theo làm gì? Em biết anh là quan tâm cô ấy, quan tâm cẩn thận! Nhưng các người hiện tại là tình huống gì? Trên mặt anh lại không tỏ vẻ, trực tiếp nói như vậy, cô ấy còn tưởng rằng anh bảo em đi giám thị cô ấy đấy!”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, vừa mới một khắc vậy, biểu tình trên mặt Uyển Tình xác thực có chút không được tự nhiên. Nguyên lai, cô nghĩ như vậy?

Hắn cầm quyền, đồng tử bỗng nhiên rụt một chút. Có phải hay không, không thể đối tốt với cô? Tất cả đối tốt với cô, đều đã bị cô hiểu lầm thành có mục đích khác?

“Xong rồi đi xem phim, còn sớm như vậy.” Thiên Tuyết nói, “Anh không cần luôn muốn cùng cô trên giường, đều làm nhiều lần như vậy, nếu hữu dụng cô đã sớm yêu anh ——”

“Mục Thiên Tuyết!” Âm thanh Mục Thiên Dương chìm xuống, con nhóc kia nói cái gì, lời như vậy? Là cô một cái thiên kim tiểu thư nên nói sao?

Thiên Tuyết hoảng sợ, có chút chột dạ, thật là nói không nên nói, vội vàng vòng vo cái phương hướng: “Xem phim thật tốt a. Anh không có việc gì liền kéo cô xem, tìm không thấy lý do đã nói mình muốn xem, coi như là anh cổ quái là được, dù sao mấy người lợi hại có mấy cái bình thường nơi!”

“Nhiều người.” Mục Thiên Dương nói.

Hiện tại hân oán lòng cô, tuyệt không sẽ làm quan hệ bọn họ có một chút ít ánh sáng nguy hiểm. Lúc cô đi học, tuyệt đối không được! Bằng không ngoại giới gia tăng lời đồn đãi lên người cô sẽ hại chết cô, cũng sẽ làm cho cô hận chết hân.

Thiên Tuyết dừng một chút, hiểu được, gật gật đầu không thêm nhắc lại. Bọn họ đối với Uyển Tình có đoán một chút, trước mắt đều đoán được có vẻ lợi thế, còn không có nghĩ về phía phương diện dơ bẩn. Hy vọng không có ngày nào đó, bằng không lời đồn đáng sợ, trung học này Uyển Tình đều có khả năng học không xong, sẽ bị hủy .

Mục Thiên Dương hỏi: “Phim gọi là gì?”

Thiên Tuyết cười: “ phi thường hoàn mỹ !”

“À, tên không sai, ta thích.” Gặp Uyển Tình đã trở lại, hân cầm lấy điện thoại gọi cho A Thành, “Đi rạp chiếu phim mua ba tấm vé, phi thường hoàn mỹ , tốt lắm lại đây đón tôi!”

Ra quán, nghe nói muốn đi rạp chiếu phim, Uyển Tình vụng trộm nói với Thiên Tuyết: “Anh cậu đối với cậu thật tốt.”

Mặt Thiên Tuyết trợn trắng: “Xong rồi!” Cô thừa nhận xác thực tốt lắm, nhưng dù cho xếp hạng cũng sau Đinh Uyển Tình cậu!

Mục Thiên Dương lo lắng không phải không có đạo lý. Khi ba người vào rạp chiếu phim, ở trong thang máy đứng tới mấy nữ sinh cùng lớp, xem ra cũng là đến xem điện ảnh. Thấy Mục Thiên Dương, trừng lớn mắt, thấp giọng hỏi Thiên Tuyết: “Anh cậu hần. . . .”

“Theo xem phim với tớ.” Thiên Tuyết vụng trộm làm một tư thế ok, tựa như tiểu hài tử tùy hứng muốn tới đường thành công.

Mấy người lại nhìn nhìn Uyển Tình, hỏi: “Đình Uyển Tình như thế nào ở đây?”

“À, vốn tớ cùng cô ấy hẹn nhau đi xem phim, ai biết anh tớ tới đón tớ ăn cơm, đành phải cùng nhau đi.”

“Hả. . . .”

“Ai, anh tớ cũng là, tổng nghĩ đến Uyển Tình tiếp cận tớ có mục đích gì, xem phim đều phải theo tớ. Hừ, xem tớ không buồn chết hần!”

Mọi người cười, có hơi hiểu được. Mục Thiên Dương nam nhân như vậy, tình anh trong tình anh, ở thương trường oai phong một cõi, khẳng định không thích xem phim. Ở nơi nào ngồi hai cái giờ, đủ hần kiếm mấy ngàn vạn, khẳng định sẽ làm hần khó có thể chịu được!

“Chúng tớ đi trước đây.” Thiên Tuyết đối với mỗi người đều thực hữu hảo, nhưng lại không có thâm giao, các cô cũng không tốt tán gẫu, nói trắng ra một chút: còn không có thân như vậy! Đình Uyển Tình xem như làm cho cô có cặp mắt khác, cư nhiên bị mời đến xem phim!

Trong đó một người nữ sinh nhìn Uyển Tình một cái, nói khẽ với Thiên Tuyết nói: “Cậu cẩn thận cô ấy một chút. Nghe nói tam đại đầu sỏ có hai cái thích cô, lớp bên cạnh cũng có người đến hỏi thăm, hiện tại mọi người đều nói quần áo đồng hồ này của cô không có khả năng là Đình Chí Cương mua, cũng không biết cô có lai lịch gì, trăm ngàn đừng bị cô lợi dụng! Anh cậu lợi hại như vậy, nếu anh ấy cảm thấy có vấn đề, liền nhất định có vấn đề, cậu tốt nhất gọi anh cậu điều tra một chút.”

“À. Tớ cũng tò mò vậy, mới chơi đùa thôi mà. Cho anh tớ đi thăm dò cô ấy? Cô ấy còn không có quan trọng như vậy!” Thiên Tuyết khoát tay áo, lơ đãng.

Mọi người gật đầu, cùng nhau rời đi, ánh mắt nhìn Uyển Tình trở nên có hơi đồng tình. Còn tưởng rằng cô ta chiếm được Mục Thiên Tuyết ưu ái sao, nguyên lai Mục Thiên Tuyết cũng là không quen nhìn cô, xem cô làm món đồ chơi!

Thiên Tuyết ôm bụng ngô, tìm được chỗ ngồi, muốn cho Mục Thiên Dương ngồi giữa, Mục Thiên Dương nói: “Em ngồi giữa.”

Thiên Tuyết gật gật đầu, đúng nga, vạn nhất có người nhận thức bọn họ thấy, liên hệ anh cô cùng Uyển Tình làm sao bây giờ? Anh cô là không có việc gì, nhưng Uyển Tình tuyệt đối sẽ thực phẩm!

152. Chương 111: Chương 111

153. Chương 111: Chương 111

Chương 111: Chuyên gia tình yêu

Xem phim xong, Uyển Tình tâm tình có chút thả lỏng. Đi ra rạp chiếu phim, Thiên Tuyết hỏi: “Người thích ai?”

“Điều Thần.” Mấy năm trước xem qua ‘vô lâm ngoại truyện’, khi xem, có thể tạm thời quên rất nhiều cực khổ của cuộc sống, có được vui vẻ ngắn ngủi. Khi đó cô cùng mẹ tựa vào trên sofa, hai người đều cười đến thực vui vẻ.

“Muốn chữ kí không? Bảo anh mình đi lấy!”

Uyển Tình lắc đầu: “Người trong TV, để họ ở trong TV là được, không cần liên hệ vào hiện thực.”

Thiên Tuyết nhún vai, không biết cô vì sao nghĩ như vậy, nhưng nghe ra cô là thật cũng không có loại ý niệm này trong đầu, cho dù một chút.

A Thành đã ở bên ngoài rạp chiếu phim chờ bọn hắn, Thiên Tuyết một bên lên xe một bên nói với Mục Thiên Dương: “Không sai biệt lắm, đưa chúng ta về trường học đi. Chiều mai cũng không đi học nha, có muốn cùng nhau ăn cơm xem phim không?”

Mục Thiên Dương nói: “Tự em bắt xe trở về, anh mang Uyển Tình về nhà.”

Thiên Tuyết sửng sốt, trờ mắt bọn họ, thật lâu nghen ra một câu: “Anh vẫn đưa chúng em về trường học đi, Uyển Tình có kính, anh mang cô ấy về cũng làm không được cái gì.”

“Tôi.” Uyển Tình nháy mắt mấy cái, cô khi nào có kính? Thấy vẻ mặt Mục Thiên Dương kinh ngạc, cô thông minh ngậm miệng, không nói gì. Nếu như vậy có thể tránh được một kiếp, cũng tốt.

Một lát sau, Mục Thiên Dương khôi phục sắc mặt, nói với Uyển Tình: “Lên xe!”

Uyển Tình nghe xong mệnh lệnh của hắn, ngơ ngác lên xe. Cô đều chu kỳ kính nguyệt, hắn sao còn không buông tha cô? !

Thiên Tuyết giống như không ngoài ý muốn hành vi của hắn, chỉ nói: “Chúng em sáng mai muốn lên tự học sớm nha!”

“Yên tâm, cô ấy sẽ không muộn.”

“Vậy em cũng trở về tốt lắm, có bạn.” Thiên Tuyết nhún nhún vai, tiến vào trong xe, gấp Uyển Tình nắm chặt quần, sắc mặt trắng bệch, hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Uyển Tình lắc đầu, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Mục Thiên Dương, hắn sẽ không là muốn. Muốn cho cô dùng địa phương khác giúp hắn giải quyết đi? Hắn, hắn là cầm thú!

Về nhà, Mục Thiên Dương theo thường lệ đi thư phòng. Uyển Tình cùng Thiên Tuyết cũng đều tự trở về phòng, Uyển Tình đứng ở trong phòng không có việc gì, liền tắm rửa thay quần áo, tìm hai tờ tạp chí xem.

Hy vọng Mục Thiên Dương có hơi nhân tính, niệm tình cô đang đèn đỏ, không đáp lại hắn ra sao. Dương nhiên, loại sự tình này, hắn dùng tay tìm tôi có thể phát hiện, cô có cần lấy băng vệ sinh lót lên trên hay không? Nhưng lấy tính cách hắn ác liệt như vậy, kêu cô cởi ra kiểm tra làm sao bây giờ?

Nếu không chủ động thừa nhận tốt hơn? Theo nguyên tắc “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng” , cho dù làm hai lần, hắn là cũng sẽ không kịch liệt lắm.

Uyển Tình nghĩ nghĩ, thật sự không muốn hắn chạm vào mình, mở ra ngăn kéo lấy băng vệ sinh ra, do dự một lát, vẫn không dám. Cuối cùng, ngược lại là rót nước uống thuốc tránh thai, nghĩ rằng: vẫn là thành thật một chút đi. Mày đầu không lại Mục Thiên Dương!

Cô ở trong này rối rắm nửa ngày, bên kia Thiên Tuyết sôi nổi trượt vào thư phòng. Khóa cửa, cô chạy đến trước mặt Mục Thiên Dương: “Anh!”

“Anh bận.” Mục Thiên Dương nói.

Thiên Dương đặt mông lên bàn học phần hồng của mình ngồi , vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Mục Thiên Dương chậm rãi quay đầu lại, hai mắt lạnh lùng nhìn cô. Cô sửng sốt một chút, nhẹ nhàng co lại dưới bàn làm việc, kéo qua ghế dựa thực thực nữ ngồi xuống, hai tay lại thực nữ để lên đầu gối.

Ồ ~ chờ hắn có con gái, khẳng định sẽ quản người ta được giống như rối gỗ đi? Cô phải tìm một cơ hội tẩy não hắn, nói với hắn như vậy sẽ bóp chết đứa nhỏ ngay thơ chất phác, sẽ làm đứa nhỏ không vui vẻ!

“Anh, vừa rồi em giúp anh nha!” Thiên Tuyết ngồi ngay ngắn trong chốc lát, xương sống thẳng lưng bắt đầu đau, ngồi không yên, tùy ý nằm lên bàn.

“Em giúp anh cái gì?”

“Uyển Tình không có tới kỳ kinh nguyệt.”

Hắn sửng sốt: “Em nói cái gì?”

Thiên Tuyết nhún nhún vai: “Nếu anh muốn làm cái gì, cũng có thể.”

Mục Thiên Dương nhíu mày: “Ồ nháo!” Em ấy cùng hắn có cừu oán sao, gây sự cùng tình phúc của hắn! Hiện tại hắn “Biết” Uyển Tình đến cái kia, còn cầu hoan thế nào?

Thiên Tuyết nói: “Em là giúp anh! Em biết, cậu ấy cho dù đến cái kia, anh cũng sẽ mang cậu ấy về, bởi vì anh không chỉ là muốn làm vậy với cậu ấy mà thôi! Anh nói, lúc em nói cậu ấy đến kỳ, anh còn mang cậu ấy trở về, cùng anh trực tiếp mang cậu ấy trở về có cái gì bất đồng? Anh làm như vậy, cậu ấy sẽ nghĩ thế nào? Có thể cảm nhận được tâm tư của anh hay không, cảm nhận được anh cần cô không chỉ có ở trên***? ! Anh, anh nhắm vào lòng của cô, người phải làm cho cô biết mới có dùng, bằng không anh liền một người chịu tội mà thôi!”

Mục Thiên Dương cảm thấy hữu lý, tức giận ư nói: “Em còn trở thành chuyên gia!”

Thiên Tuyết đắc ý cười nói: “Đương nhiên, các cậu ấy đều bảo em là ‘chuyên gia tình yêu’!”

“Chuyên gia tình yêu?” Mục Thiên Dương ánh mắt nhíu lại, đập bàn nhảy dựng lên, “Em mới mấy tuổi, em cùng anh nói qua bao nhiêu mối tình?”

Thiên Tuyết sợ tới mức nhảy lên, trốn sau bàn học: “Không có mà, em chỉ là xem sách có vẻ nhiều, tự mò tổng kết, lý luận suông mà thôi! Loại sự tình này, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, chờ khi em thực yêu đương, khẳng định cái gì cũng đều không hiểu!”

Mục Thiên Dương biết tính cách của cô, rất khó coi trọng ai, nếu thực coi trọng, khẳng định sẽ đưa đến trước mặt hắn hiến vật quý! Cô nói như thế, thì chắc là không có. Hắn khoát tay, không hề tức giận, ngồi xuống.

Thiên Tuyết thở ra, nghĩ rằng nhất định phải hảo hảo lấy lòng Uyển Tình, muốn ở trên con đường theo đuổi của anh có trợ giúp lớn nhất!

Mọi người cho là cô là người tốt sao? Thiện lương sao? Nhân rồi không có việc gì sao?

Sai! Sai! Sai!

Cô đây đều là tâm cơ a tâm cơ

~Cô Mục Thiên Tuyết là ai sinh ra, trên hôn nhân đại sự, nếu tìm ai cùng mình môn không đăng hộ không đối, anh bên này còn nói được, dù sao cũng yêu thương cô, khả năng sẽ theo ý cô, nhưng ông cùng mẹ sẽ không trả lời như vậy! Hơn nữa khả năng anh sẽ cho cô gả cho người bình thường cũng rất nhỏ, hơn phân nửa sẽ tự chủ trương cho cô tìm một người hẳn cho rằng tốt lắm cho cô.

Cô mới không cần! Chung thân đại sự cô tuyệt không mặc cho người nào bài bố, tuyệt đối muốn tự mình toàn quyền làm chủ!

Cho nên, cô đây là ở vì tương lai lót đường a!

Lấy ánh mắt anh hiện tại nhìn Uyển Tình, cũng đã là Uyển Tình muốn cái gì, hắn liền nâng niu lên rồi! Tiếp qua một đoạn thời gian, phỏng chừng là Uyển Tình nói đi phía đông, hắn không dám đi tây! Lại phát triển đi xuống, vậy khẳng định thành một người thê nô, Uyển Tình cười một cái, hắn sẽ choáng váng rơi đầu!

Cho nên, chờ cô lấy lòng Uyển Tình, vạn nhất ở đâu chọc hắn khó chịu, kêu Uyển Tình cầu tình —— hắc hắc, vậy giải quyết! Đến lúc đó, cho dù cô muốn gả khát cái cũng là không thành vấn đề, càng đừng nói cái khác lộn xộn linh tinh là việc nhỏ!

Thiên Tuyết vui tươi hơn hờnghi, nghĩ tình cảnh mình cùng Uyển Tình dặt tay, cùng nhau chỉ huy Mục Thiên Dương, nhin không được cười ra tiếng.

Mục Thiên Dương hỏi: “Em choáng váng?”

Thiên Tuyết một cái giật mình, tỉnh táo lại, kéo ghế ngồi vào thân thể hắn biên giới, tận tình khuyên bảo nói: “Anh! Theo đuổi con gái thôi, cần lãng mạn một chút, ôn nhu một chút. Trình tự của các người vốn

sai rồi, không cần vắn sai đi xuống. Lâu ngày sinh tình mặc dù có đạo lý nhất định, nhưng Uyển Tình cảm thấy anh ban ngày mà —— khụ! Em, em là nói. . . .” Thiên Tuyết đột nhiên phát hiện mình nói sai rồi, gấp đến độ mặt đỏ lên, rất là sợ hãi.

154. Chương 111: Chuyên Gia Tình Yêu

Xem phim xong, Uyển Tình tâm tình có chút thả lỏng. Đi ra rạp chiếu phim, Thiên Tuyết hỏi: “Người thích ai?”

“Điều Thần.” Mấy năm trước xem qua ‘võ lâm ngoại truyện’, khi xem, có thể tạm thời quên rất nhiều cực khổ của cuộc sống, có được vui vẻ ngắn ngủi. Khi đó cô cùng mẹ tựa vào trên sofa, hai người đều cười đến thực vui vẻ.

“Muốn chữ kí không? Bảo anh mình đi lấy!”

Uyển Tình lắc đầu: “Người trong TV, để họ ở trong TV là được, không cần liên hệ vào hiện thực.”

Thiên Tuyết nhún vai, không biết cô vì sao nghĩ như vậy, nhưng nghe ra cô là thật cũng không có loại ý niệm này trong đầu, cho dù một chút.

A Thành đã ở bên ngoài rạp chiếu phim chờ bọn họ, Thiên Tuyết một bên lên xe một bên nói với Mục Thiên Dương: “Không sai biệt lắm, đưa chúng ta về trường học đi. Chiều mai cũng không đi học nha, có muốn cùng nhau ăn cơm xem phim không?”

Mục Thiên Dương nói: “Tự em bắt xe trở về, anh mang Uyển Tình về nhà.”

Thiên Tuyết sửng sốt, trừng mắt bọn họ, thật lâu nghẹn ra một câu: “Anh vẫn đưa chúng em về trường học đi, Uyển Tình có kính, anh mang cô ấy về cũng làm không được cái gì.”

“Tôi. . . .” Uyển Tình nháy mắt mấy cái, cô khi nào có kính? Thấy vẻ mặt Mục Thiên Dương kinh ngạc, cô thông minh ngậm miệng, không nói gì. Nếu như vậy có thể tránh được một kiếp, cũng tốt.

Một lát sau, Mục Thiên Dương khôi phục sắc mặt, nói với Uyển Tình: “Lên xe!”

Uyển Tình nghe xong mệnh lệnh của hắn, ngơ ngác lên xe. Cô đều chu kỳ kính nguyệt, hắn sao còn không buông tha cô? !

Thiên Tuyết giống như không ngoài ý muốn hành vi của hắn, chỉ nói: “Chúng em sáng mai muốn lên tự học sớm nha!”

“Yên tâm, cô ấy sẽ không muộn.”

“Vậy em cũng trở về tốt lắm, có bạn.” Thiên Tuyết nhún nhún vai, tiến vào trong xe, gặp Uyển Tình nắm chặt quần, sắc mặt trắng bệch, hỏi, “Cậu không sao chứ?”

Uyển Tình lắc đầu, trong lòng tràn ngập sợ hãi. Mục Thiên Dương, hắn sẽ không là muốn. . . . Muốn cho cô dùng địa phương khác giúp hắn giải quyết đi? Hắn, hắn là cầm thú!

Về nhà, Mục Thiên Dương theo thường lệ đi thư phòng. Uyển Tình cùng Thiên Tuyết cũng đều tự trở về phòng, Uyển Tình đứng ở trong phòng không có việc gì, liền tắm rửa thay quần áo, tìm hai tờ tạp chí xem.

Hy vọng Mục Thiên Dương có hơi nhân tính, niệm tình cô đang đèn đỏ, không đáp lại hắn ra sao. Đương nhiên, loại sự tình này, hắn dùng tay tìm tòi có thể phát hiện, cô có cần lấy băng vệ sinh lót lên trên hay không? Nhưng lấy tính cách hắn ác liệt như vậy, kêu cô cởi ra kiểm tra làm sao bây giờ?

Nếu không chủ động thừa nhận tốt hơn? Theo nguyên tắc “Thẳng thắn sẽ được khoan hồng”, cho dù làm hai lần, hắn là cũng sẽ không kịch liệt lắm.

Uyển Tình nghĩ nghĩ, thật sự không muốn hấn chạm vào mình, mở ra ngăn kéo lấy băng vệ sinh ra, do dự một lát, vẫn không dám. Cuối cùng, ngược lại là rót nước uống thuốc tránh thai, nghĩ rằng: vẫn là thành thật một chút đi. Mày đâu không lại Mục Thiên Dương!

Cô ở trong này rồi rầm nửa ngày, bên kia Thiên Tuyết sôi nổi trượt vào thư phòng. Khóa cửa, cô chạy đến trước mặt Mục Thiên Dương: “Anh!”

“Anh bận.” Mục Thiên Dương nói.

Thiên Dương đặt mông lên bàn học phần hông của mình ngồi , vừa muốn nói chuyện, chỉ thấy Mục Thiên Dương chậm rãi quay đầu lại, hai mắt lạnh lùng nhìn cô. Cô sững sốt một chút, nhẹ nhàng co lại dưới bàn làm việc, kéo qua ghế dựa thực thực nữ ngồi xuống, hai tay lại thực nữ để lên đầu gối.

Ô ~ chờ hấn có con gái, khẳng định sẽ quản người ta được giống như rối gỗ đi? Cô phải tìm một cơ hội tẩy não hấn, nói với hấn như vậy sẽ bóp chết đứa nhỏ ngay thơ chất phác, sẽ làm đứa nhỏ không vui vẻ!

“Anh, vừa rồi em giúp anh nha!” Thiên Tuyết ngồi ngay ngắn trong chốc lát, xương sống thất lưng bắt đầu đau, ngồi không yên, tùy ý nằm lên bàn.

“Em giúp anh cái gì?”

“Uyển Tình không có tới kỳ kinh nguyệt.”

Hấn sững sốt: “Em nói cái gì?”

Thiên Tuyết nhún nhún vai: “Nếu anh muốn làm cái gì, cũng có thể.”

Mục Thiên Dương nhíu mày: “Ồ nháo!” Em ấy cùng hấn có cừu oán sao, gây sự cùng tình phúc của hấn! Hiện tại hấn “Biết” Uyển Tình đến cái kia, còn cầu hoan thế nào?

Thiên Tuyết nói: “Em là giúp anh! Em biết, cậu ấy cho dù đến cái kia, anh cũng sẽ mang cậu ấy về , bởi vì anh không chỉ là muốn làm vậy với cậu ấy mà thôi! Anh nói, lúc em nói cậu ấy đến kỳ, anh còn mang cậu ấy trở về, cùng anh trực tiếp mang cậu ấy trở về có cái gì bất đồng? Anh làm như vậy, cậu ấy sẽ nghĩ thế nào? Có thể cảm nhận được tâm tư của anh hay không, cảm nhận được anh cần cô không chỉ có ở trên***? ! Anh, anh nhắm vào lòng của cô, người phải làm cho cô biết mới có dùng, bằng không anh liền một người chịu tội mà thôi!”

Mục Thiên Dương cảm thấy hữu lý, tức giận ư nói: “Em còn trở thành chuyên gia!”

Thiên Tuyết đắc ý cười nói: “Đương nhiên, các cậu ấy đều bảo em là ‘ chuyên gia tình yêu ’!”

“Chuyên gia tình yêu?” Mục Thiên Dương ánh mắt nhíu lại, đập bàn nhảy dựng lên, “Em mới mấy tuổi, em cùng anh nói qua bao nhiêu mối tình?”

Thiên Tuyết sợ tới mức nhảy lên, trốn sau bàn học: “Không có mà, em chỉ là xem sách có vẻ nhiều, tự mò tổng kết, lý luận suông mà thôi! Loại sự tình này, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, chờ khi em thực yêu đương, khẳng định cái gì cũng đều không hiểu !”

Mục Thiên Dương biết tính cách của cô, rất khó coi trọng ai, nếu thực coi trọng, khẳng định sẽ đưa đến trước mặt hấn hiến vật quý! Cô nói như thế, thì chắc là không có. Hấn khoát tay, không hề tức giận, ngồi xuống.

Thiên Tuyết thở ra, nghĩ rằng nhất định phải hảo hảo lấy lòng Uyển Tình, muốn ở trên con đường theo đuổi của anh có trợ giúp lớn nhất!

Mọi người cho là cô là người tốt sao? Thiện lương sao? Nhân rồi không có việc gì sao?

Sai! Sai! Sai!

Cô đây đều là tâm cơ a tâm cơ

~Cô Mục Thiên Tuyết là ai sinh ra, trên hôn nhân đại sự, nếu tìm ai cùng mình môn không đăng hộ không đối, anh bên này còn nói được, dù sao cũng yêu thương cô, khả năng sẽ theo ý cô, nhưng ông cùng mẹ sẽ

không trả lời như vậy! Hơn nữa khả năng anh sẽ cho cô gả cho người bình thường cũng rất nhỏ, hơn phân nửa sẽ tự chủ trương cho cô tìm một người hãnh cho rằng tốt lắm cho cô.

Cô mới không cần! Chung thân đại sự cô tuyệt không mặc cho người nào bài bố, tuyệt đối muốn tự mình toàn quyền làm chủ!

Cho nên, cô đây là ở vì tương lai lót đường a!

Lấy ánh mắt anh hiện tại nhìn Uyển Tình, cũng đã là Uyển Tình muốn cái gì, hãnh liền nâng niu lên rồi! Tiếp qua một đoạn thời gian, phỏng chừng là Uyển Tình nói đi phía đông, hãnh không dám đi tây! Lại phát triển đi xuống, vậy khẳng định thành một người thê nô, Uyển Tình cười một cái, hãnh sẽ choáng váng rơi đầu!

Cho nên, chờ cô lấy lòng Uyển Tình, vạn nhất ở đâu chọc hãnh khó chịu, kêu Uyển Tình cầu tình —— hắc hắc, vậy giải quyết! Đến lúc đó, cho dù cô muốn gả khát cái cũng là không thành vấn đề, càng đừng nói cái khác lộn xộn linh tinh là việc nhỏ!

Thiên Tuyết vui tươi hơn hử nghĩ, nghĩ tình cảnh mình cùng Uyển Tình dặt tay, cùng nhau chỉ huy Mục Thiên Dương, nhịn không được cười ra tiếng.

Mục Thiên Dương hỏi: “Em choáng váng?”

Thiên Tuyết một cái giật mình, tỉnh táo lại, kéo ghế ngồi vào thân thể hãnh biên giới, tận tình khuyên bảo nói: “Anh! Theo đuổi con gái thôi, cần lãng mạn một chút, ôn nhu một chút. Trình tự của các người vốn sai rồi, không cần vẫn sai đi xuống. Lâu ngày sinh tình mặc dù có đạo lý nhất định, nhưng Uyển Tình cảm thấy anh ban ngày mà —— khụ! Em, em là nói.” Thiên Tuyết đột nhiên phát hiện mình nói sai rồi, gấp đến độ mặt đỏ lên, rất là sợ hãi.

155. Chương 112: Chương 112

156. Chương 112: Chương 112

Chương 112: Dám đùa giỡn nữ nhân của anh!

Mục Thiên Dương lúc trước còn nghe được đạo lý rõ ràng, đột nhiên nghe cô sau nói chữ kia, giận dữ đập bàn, rống rung động trời vang, cơ hồ muốn mất giọng: “Mục Thiên Tuyết! Trong đầu em rốt cuộc có cái gì, đây là lời mà em một đứa con gái nên nói sao?”

“Em em em.” Chỉ là tiếng hô của hãnh, liền dọa vỡ lá gan của cô. Cô chạy nhanh ra bên ngoài, hét lớn, “Em lỡ lời không cần để ý!”

“Em còn dám tranh luận! Thật sự là bộ dáng càng ngày càng không ra gì!” Mục Thiên Dương đuổi theo, thật muốn treo cô lên đánh một lát, “Mặc kệ em để ra kết quả này, nếu không quản em, Mục gia đều bị mất mặt hết!”

“Em sai rồi!” Thiên Tuyết bị hãnh rống sợ hãi không thôi, đều khóc lên. Tuy rằng Mục Thiên Dương không đến mức động thủ với cô, nhưng thực phạt, khẳng định rất thảm.

Nhẹ thì giảm bớt chi phí ăn mặc, cái này hoàn hảo, cô tuy rằng được nuông chiều từ bé, nhưng mà không phải không thể chịu được, dù sao chỉ là nhu cầu hưởng thụ thấp xuống tiêu chuẩn mà thôi, qua không được bao lâu khẳng định còn có thể khôi phục. Nhưng nếu hãnh giận dữ lấy các loại khuôn sáo đến ước thúc cô, quản cô trở thành “Thục nữ” chân chính, đời này cô liền xong rồi! Không tự do không nói, tuyệt đối học lên, công tác, kết hôn tất cả đều bị một tay an bài.

“Anh! Em sai rồi, em cũng không dám nữa , về sau không bao giờ đọc sách loạn nữa.” Thiên Tuyết nói xong, đi ngang qua cửa phòng hắt, linh cơ vừa động, đẩy cửa ra bỏ chạy, “Uyển Tình nhanh cứu mình, anh ấy hắt muốn giết người ——”

Uyển Tình rối rắm nửa ngày, vừa cầm tâm tư đều đặt lên các bài viết trên tạp chí, lập tức bị cô rống lên, cả người giật nảy mình. Ngẩng đầu, chỉ thấy hai anh em bọn họ một trước một sau chạy vào, một người chạy trời chết, một người như muốn giết người.

Cái này, đây là có chuyện gì? Anh em cãi nhau sao?

Khi cô ngăn người, Thiên Tuyết đã chạy tới bên giường, cả người trốn phía sau cô, hoàn toàn cầm cô trở thành lá chắn thịt.

“Em ra đây cho anh!” Mục Thiên Dương đứng ở cuối giường, rống to với Thiên Tuyết, “Về phía trốn phía sau người khác, sao tính là anh hùng hảo hán?”

“Em vốn không phải là anh hùng hảo hán!” Thiên Tuyết nắm chặt quần áo Uyển Tình , giấu ở cô phía sau.

Uyển Tình mặc áo ngủ đeo đai, vốn chính là thấp ngực, lúc này trên lưng bị Thiên Tuyết nắm chặt, phía trước căng chặt, lộ hình dạng của bộ ngực chưa mặc nội y ra, mà trên hai nhũ tiêm vừa vắn nửa lộ nửa không lộ. Nhưng cô đã muốn bị hai người này dọa choáng váng, hoàn toàn không biết của mình tình huống.

Mục Thiên Dương nhìn, đỉnh đầu một trận khói nhẹ, rống to: “Mục Thiên Tuyết! Em rút ra đây cho anh!”

Thiên Tuyết nào dám đi qua, dùng sức bắt lấy Uyển Tình: “Uyển Tình, nhanh cứu mình ——”

Mục Thiên Dương thấy cô muốn kéo quần áo Uyển Tình, bước qua, muốn tóm cô. Cô quát to một tiếng, đá rơi giấy xuống liền nhảy trên giường, một tay ôm lấy Uyển Tình: “Uyển Tình, cứu mình cứu mình, hắt muốn giết người ——”

Cô không nghĩ qua là đề làn váy Uyển Tình lại, toàn bộ áo ngủ một rơi xuống, thứ đầy đặn bên trái Uyển Tình nhảy ra.

Mục Thiên Dương lão đảo hít một hơi: “Mục Thiên Tuyết, nếu em không xuống dưới, anh liền thật sự giết người!” Cư nhiên dám đùa giỡn nữ nhân của anh!

Thiên Tuyết dùng sức lắc đầu, vẫn là tránh ở phía sau Uyển Tình, nơm nớp lo sợ nói: “Uyển Tình, giúp giúp mình.”

Cô giúp như thế nào? Uyển Tình thấy bộ dáng Mục Thiên Dương muốn ăn thịt người, sợ tới mức nói đều nói không ra hơi, lại làm sao có thể cầu tình giúp cô? Hơn nữa, bọn họ thủy chung là anh em, Mục Thiên Dương lại tức giận cũng sẽ không đối với cô như thế nào, nhưng tự mình sẽ không giống. Cô dám mở miệng lúc này, khẳng định chịu không nổi.

Thiên Tuyết cũng không trông cậy vào cô lúc này cầu tình giúp mình. Dù sao, cảm giác cô ấy hiện tại đối với anh hắt chỉ có sợ hãi, cô ấy dám khi anh cô thịnh nộ nói chuyện là có quỷ! Nhưng cô vẫn đang tránh phía sau cô, dù sao, anh ấy khẳng định sẽ không xuống tay với Uyển Tình. Chỉ cần kiên trì trong chốc lát, anh ấy chịu không nổi , hoặc là kéo dài tới khi buồn ngủ, anh ấy khẳng định sẽ không cho cô ngủ cùng Uyển Tình đâu? Đến lúc đó tự nhiên sẽ bỏ qua cho cô

Không thể không nói, đầu óc Thiên Tuyết thông minh . Không cần chờ đến Uyển Tình ngủ, liền xem vẻ mặt Uyển Tình chán kinh, còn có bộ dáng bộ ngực sữa nửa lộ, Mục Thiên Dương liền chịu không nổi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

“Em có đi hay không?”

Thiên Tuyết lắc đầu, lại ôm chặt Uyển Tình một chút: “Anh không tha thứ em em sẽ không đi!”

Uyển Tình cảm thấy mình chính là một cái đạo cụ, cùng cái bàn xô pha cái gì không sai biệt lắm, ngăn cách hai cái người muốn đánh nhau. Cô tức giận cũng không dám ra, chỉ sợ Mục Thiên Dương phẫn nộ, xông đến đây bắt cô, ôm cô giống như cái bàn xô ra, sau đó lại thu thập Thiên Tuyết.

Mục Thiên Dương nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thật sâu, chỉ về phía cửa: “Ba giây biến mất, bằng không vĩnh không tha thứ!”

Thiên Tuyết vừa nghe, nhảy xuống giường bỏ chạy, giày đều không kịp mang.

Phanh một tiếng, cửa phòng đóng lại, Uyển Tình còn khiếp sợ bên trong, ngơ ngác nhìn Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương bước qua, cô sợ tới mức sau này lui lại, sợ hấn tức giận chuyển lên người mình.

Mục Thiên Dương nhìn thấy biểu tình của cô, đồng tử co rút lại, mày không vui chau lại. Một lát sau, hấn đột nhiên bỏ nhào đi lên, mãnh liệt đè cô lại.

“A.” Uyển Tình bị hấn niết đau cổ tay, kêu đau một tiếng, “Nhẹ chút.”

Mục Thiên Dương giống như phát điên, kéo nhanh áo ngủ của cô, tay tự nhiên sờ giữa hai chân cô, sờ vài cái, sững sốt, ngẩng đầu nhìn cô.

Thân mình cô run run, tràn đầy sợ hãi, lắp bắp nói: “À, cái kia đã muốn xong rồi. Thiên, Thiên Tuyết cô ấy. Không biết.”

Mục Thiên Dương cúi đầu tiếp tục hôn cô, nâng mông cô lên, cởi quần lót, làm cho cô toàn thân xích lửa nằm dưới thân mình, ngón tay cùng lưỡi lơ lửng trên người cô tứ lạng.

Hấn rốt cuộc nên đối với cô như thế nào bây giờ?

Đối với cô tốt, cô không cảm giác.

Lại đối với cô tốt nữa, cũng không biết có thể hại cô hay không. Thiên Tuyết con nhóc kia đều biết lợi dụng cô đến đối phó mình, nếu những người khác cũng phát hiện tâm tư của hấn thì sao? Nếu là bị địch nhân của mình biết thì sao? Cái tốt của hấn, có thể biến thành lợi kiếm thương tổn cô hay không?

Có lẽ, hấn nên đối xử khác biệt với cô, có lẽ, hấn hấn là biết thu hồi trái tim lại! Dù sao, cô không thích! Cô không thích.

Hấn không sợ địch nhân gì, chỉ cần có thể được đáp lại của cô, hấn làm cái gì đều đáng giá. Sợ chỉ sợ cái gì đều làm, cô vẫn không có cảm giác.

Mục Thiên Dương đột nhiên cắn cổ Uyển Tình, hung hăng dùng sức.

“Đau.” Uyển Tình thấp giọng thở dài một tiếng, không chỉ có đau, còn có nhen nhóm cảm giác tê dại.

“Đau em mới nhớ rõ được.” Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tình sợ hãi nhìn hấn, cảm giác hấn lại đánh úp về phía cổ mình, mạnh mẽ trốn tránh: “Sẽ lưu lại dấu _____”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại, muốn xuống tay hung ác một chút, nhưng do dự nửa ngày, chung quy không thể đi xuống. Hấn gật đầu nói: “Tốt!”

Một tay kéo cô đến, kéo tay cô đến bên hông mình. Hấn còn mặc áo sơ mi cùng tây quần, hấn làm cho cô cầm dây lưng mình: “Cởi cho anh!”

157. Chương 112: Dám Đùa Giỡn Nữ Nhân Của Anh!

Mục Thiên Dương lúc trước còn nghe được đạo lý rõ ràng, đột nhiên nghe cô sau nói chữ kia, giận dữ đập bàn, rống rung động trời vang, cơ hồ muốn mất giọng: “Mục Thiên Tuyết! Trong đầu em rốt cuộc có cái gì, đây là lời mà em một đứa con gái nên nói sao?”

“Em em em. . . .” Chỉ là tiếng hô của hấn, liền dọa vỡ lá gan của cô. Cô chạy nhanh ra bên ngoài, hét lớn, “Em lỡ lời không cần để ý!”

“Em còn dám tranh luận! Thật sự là bộ dáng càng ngày càng không ra gì!” Mục Thiên Dương đuổi theo, thật muốn treo cô lên đánh một lát, “Mặc kệ em để ra kết quả này, nếu không quần em, Mục gia đều bị mất mặt hết!”

“Em sai rồi!” Thiên Tuyết bị hấn rống sợ hãi không thôi, đều khóc lên. Tuy rằng Mục Thiên Dương không đến mức động thủ với cô, nhưng thực phạt, khẳng định rất thảm .

Nhẹ thì giảm bớt chi phí ăn mặc, cái này hoàn hảo, cô tuy rằng được nuông chiều từ bé, nhưng mà không phải không thể chịu được, dù sao chỉ là nhu cầu hưởng thụ thấp xuống tiêu chuẩn mà thôi, qua không được bao lâu khẳng định còn có thể khôi phục. Nhưng nếu hấn giận dữ lấy các loại khuôn sáo đến ước thúc cô, quần cô trở thành “Thực nữ” chân chính, đời này cô liền xong rồi! Không tự do không nói, tuyệt đối học lên, công tác, kết hôn tất cả đều bị một tay an bài.

“Anh! Em sai rồi, em cũng không dám nữa , về sau không bao giờ đọc sách loạn nữa. . . .” Thiên Tuyết nói xong, đi ngang qua cửa phòng hấn, linh cơ vừa động, đẩy cửa ra bỏ chạy, “Uyển Tình nhanh cứu mình, anh ấy hấn muốn giết người ——”

Uyển Tình rối rắm nửa ngày, vừa cầm tâm tư đều đặt lên các bài viết trên tạp chí, lập tức bị cô rống lên, cả người giật nảy mình. Ngẩng đầu, chỉ thấy hai anh em bọn họ một trước một sau chạy vào, một người chạy trời chết, một người như muốn giết người.

Cái này, đây là có chuyện gì? Anh em cãi nhau sao?

Khi cô ngăn người, Thiên Tuyết đã chạy tới bên giường, cả người trốn phía sau cô, hoàn toàn cầm cô trở thành lá chắn thịt.

“Em ra đây cho anh!” Mục Thiên Dương đứng ở cuối giường, rống to với Thiên Tuyết, “Về phía trốn phía sau người khác, sao tính là anh hùng hảo hán?”

“Em vốn không phải là anh hùng hảo hán!” Thiên Tuyết nắm chặt quần áo Uyển Tình , giấu ở cô phía sau.

Uyển Tình mặc áo ngủ đeo đai, vốn chính là thấp ngực, lúc này trên lưng bị Thiên Tuyết nắm chặt, phía trước căng chặt, lộ hình dạng của bộ ngực chưa mặc nội y ra, mà trên hai nhũ tiêm vừa vắn nửa lộ nửa không lộ. Nhưng cô đã muốn bị hai người này dọa choáng váng, hoàn toàn không biết của mình tình huống.

Mục Thiên Dương nhìn, đỉnh đầu một trận khói nhẹ, rống to: “Mục Thiên Tuyết! Em rút ra đây cho anh!”

Thiên Tuyết nào dám đi qua, dùng sức bắt lấy Uyển Tình: “Uyển Tình, nhanh cứu mình ——”

Mục Thiên Dương thấy cô muốn kéo quần áo Uyển Tình, bước qua, muốn tóm cô. Cô quát to một tiếng, đá rơi giấy xuống liền nhảy trên giường, một tay ôm lấy Uyển Tình: “Uyển Tình, cứu mình cứu mình, hấn muốn giết người ——”

Cô không nghĩ qua là đè làn váy Uyển Tình lại, toàn bộ áo ngủ một rơi xuống, thứ đầy đặn bên trái Uyển Tình nhảy ra.

Mục Thiên Dương lão đảo hít một hơi: “Mục Thiên Tuyết, nếu em không xuống dưới, anh liền thật sự giết người!” Cư nhiên dám đùa giỡn nữ nhân của anh!

Thiên Tuyết dùng sức lắc đầu, vẫn là tránh ở phía sau Uyển Tình, nơm nớp lo sợ nói: “Uyển Tình, giúp giúp mình. . . .”

Cô giúp như thế nào? Uyển Tình thấy bộ dáng Mục Thiên Dương muốn ăn thịt người, sợ tới mức nói đều nói không ra hơi, lại làm sao có thể cầu tình giúp cô? Hơn nữa, bọn họ thủy chung là anh em, Mục Thiên Dương lại tức giận cũng sẽ không đối với cô như thế nào, nhưng tự mình sẽ không giống. Cô dám mở miệng lúc này, khẳng định chịu không nổi.

Thiên Tuyết cũng không trông cậy vào cô lúc này cầu tình giúp mình. Dù sao, cảm giác cô ấy hiện tại đối với anh hấn chỉ có sợ hãi, cô ấy dám khi anh cô thịnh nộ nói chuyện là có quý! Nhưng cô vẫn đang tránh phía sau cô, dù sao, anh ấy khẳng định sẽ không xuống tay với Uyển Tình. Chỉ cần kiên trì trong chốc lát,

anh ấy chịu không nổi , hoặc là kéo dài tới khi buồn ngủ, anh ấy khẳng định sẽ không cho cô ngủ cùng Uyển Tình đâu? Đến lúc đó tự nhiên sẽ bỏ qua cho cô

Không thể không nói, đầu óc Thiên Tuyết thông minh . Không cần chờ đến Uyển Tình ngủ, liền xem về mặt Uyển Tình chán kinh, còn có bộ dáng bộ ngực sữa nửa lộ, Mục Thiên Dương liền chịu không nổi, vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

“Em có đi hay không?”

Thiên Tuyết lắc đầu, lại ôm chặt Uyển Tình một chút: “Anh không tha thứ em em sẽ không đi!”

Uyển Tình cảm thấy mình chính là một cái đạo cụ, cùng cái bàn xô pha cái gì không sai biệt lắm, ngăn cách hai cái người muốn đánh nhau. Cô tức giận cũng không dám ra, chỉ sợ Mục Thiên Dương phẫn nộ, xông đến đây bắt cô, ôm cô giống như cái bàn vải ra, sau đó lại thu thập Thiên Tuyết.

Mục Thiên Dương nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, thật sâu, chỉ về phía cửa: “Ba giây biến mất, bằng không vĩnh viễn không tha thứ!”

Thiên Tuyết vừa nghe, nhảy xuống giường bỏ chạy, giày đều không kịp mang.

Phanh một tiếng, cửa phòng đóng lại, Uyển Tình còn khiếp sợ bên trong, ngơ ngác nhìn Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương bước qua, cô sợ tới mức sau này lui lại, sợ hấn tức giận chuyển lên người mình.

Mục Thiên Dương nhìn thấy biểu tình của cô, đồng tử co rút lại, mày không vui chau lại. Một lát sau, hấn đột nhiên bỏ nhào đi lên, mãnh liệt đè cô lại.

“A.” Uyển Tình bị hấn niết đau cổ tay, kêu đau một tiếng, “Nhẹ chút.”

Mục Thiên Dương giống như phát điên, kéo nhanh áo ngủ của cô, tay tự nhiên sờ giữa hai chân cô, sờ vài cái, sưng sốt, ngẩng đầu nhìn cô.

Thân mình cô run run, tràn đầy sợ hãi, lắp bắp nói: “À, cái kia đã muốn xong rồi. Thiên, Thiên Tuyết cô ấy. Không biết.”

Mục Thiên Dương cúi đầu tiếp tục hôn cô, nâng mông cô lên, cởi quần lót, làm cho cô toàn thân xịch lỏa nằm dưới thân mình, ngón tay cùng lưỡi lẽ ở trên người cô tứ lự.

Hấn rốt cuộc nên đối với cô như thế nào bây giờ?

Đối với cô tốt, cô không cảm giác.

Lại đối với cô tốt nữa, cũng không biết có thể hại cô hay không. Thiên Tuyết con nhóc kia đều biết lợi dụng cô đến đối phó mình, nếu những người khác cũng phát hiện tâm tư của hấn thì sao? Nếu là bị địch nhân của mình biết thì sao? Cái tốt của hấn, có thể biến thành lợi kiếm thương tổn cô hay không?

Có lẽ, hấn nên đối xử khác biệt với cô, có lẽ, hấn hấn là biết thu hồi trái tim lại! Dù sao, cô không thích! Cô không thích.

Hấn không sợ địch nhân gì, chỉ cần có thể được đáp lại của cô, hấn làm cái gì đều đáng giá. Sợ chỉ sợ cái gì đều làm, cô vẫn không có cảm giác.

Mục Thiên Dương đột nhiên cắn cổ Uyển Tình, hung hăng dùng sức.

“Đau.” Uyển Tình thấp giọng thở dài một tiếng, không chỉ có đau, còn có nhen nhóm cảm giác tê dại.

“Đau em mới nhớ rõ được.” Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tình sợ hãi nhìn hấn, cảm giác hấn lại đánh úp về phía cổ mình, mạnh mẽ trốn tránh: “Sẽ lưu lại dấu _____”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại, muốn xuống tay hung ác một chút, nhưng do dự nửa ngày, chung quy không thể đi xuống. Hấn gật đầu nói: “Tốt!”

Một tay kéo cô đến, kéo tay cô đến bên hông mình. Hắn còn mặc áo sơ mi cùng tây quần, hắn làm cho cô cầm dây lưng mình: “Cởi cho anh!”

158. Chương 113: Chương 113

159. Chương 113: Không Cần Diễn Trò(h)

Chương 113: Không cần diễn trò(H)

Uyển Tình run run bắt tay vào làm, cho dù đã muốn chết lặng, nhưng vẫn là cảm thấy một tia khuất nhục. Nghe lời, ngồi chồm hổm trước thân thể hắn, không được một lát, điều hòa thổi đến nổi da gà. Cô chậm rãi, chậm rãi, buông lỏng dây lưng ra, động tác không có một tia hỗn loạn, nhưng ngón tay ngẫu nhiên run run vẫn tiết lộ cảm xúc.

Cô kéo khóa kéo xuống, hắn di động thân hình, giúp cô cởi quần dài ra.

Nửa người dưới đã muốn trần trụi, nhưng trên nửa người hắn vẫn đang mặc quần áo trong. Uyển Tình do dự một chút, không biết kế tiếp nên thoát từng món thể nào.

Khóe môi hắn nhếch lên, tự mình cởi quần áo trong, nằm trên giường, cùng đợi cô.

Hiện tại, hắn toàn thân chỉ mặc một cái quần trong. Vóc người hắn rất tốt, mặc quần áo trông rất gầy, thoát y có thịt, cơ bắp rắn chắc, tỉ lệ tiêu chuẩn. Nhưng Uyển Tình không có tâm tư thưởng thức. Cô cố gắng trấn định nhìn quần trong bị độn lên một độ cong, biết nơi đó đã muốn ngẩng đầu, sắc mặt hiện lên một mảng hồng, nhưng càng nhiều là sợ hãi.

Cô đưa tay qua, đồng thời nhắm lại mắt.

“Mở mắt ra.” Mục Thiên Dương đưa tay nâng cằm của cô lên, “Nhìn nó, đương nhiên cho em sung sướng.”

Trong mắt Uyển Tình hiện lên một chút chán ghét, lại giấu tốt rất nhanh. Cô nhìn hắn, trong mắt có sương mù, làm như không muốn, nhưng tiếp theo khóe miệng liền kéo lên một độ cong vắn vẹo, như là cười một chút. Nụ cười vắn vẹo là muốn nói với hắn, cô nghe được, cô sẽ nghe theo.....

Mục Thiên Dương cũng phải không biết, khi nào hắn có thể nhìn thấu mỗi một biểu tình của cô như vậy? Là cô bình thường che giấu có rất tốt, hay là hắn quan sát quá ít? Nhưng khẳng định là, hắn hiện tại đối với lực chú ý của cô, nhiều lắm!

Hắn đột nhiên xoay người ngồi dậy, nháy mắt trao đổi vị trí với cô, đặt cô ở dưới thân. Sau đó, khi Uyển Tình còn không có phản ứng lại đây, bỏ thứ che đậy hắn cuối cùng, tiến nhập thân thể của cô.

“Ê ——” cơ hồ không có dạo đầu trước tiến vào, đau đến Uyển Tình thở ra khí lạnh.

“Đau?” Mục Thiên Dương hỏi.

Uyển Tình thành thật trả lời: “Có hơi.”

“Vậy anh nhẹ chút.” Nói xong, hắn cũng rất nhẹ rất nhẹ đưa ra tiến vào. Chịu đựng dục vọng muốn điên cuồng rong ruổi, động tác hắn chậm rãi, cảm giác âm đạo của cô tiết ra chất lỏng.

Cô động tình, nhìn cô che kín da thịt đỏ ửng, hắn lộ ra một nụ cười, tiếp tục dùng loại thông thả này tra tấn cô.

“Ừ.” Uyển Tình cắn răng, khó chịu vắn vẹo thân mình, hai mắt mông lung nhìn hắn, giống như muốn khóc.

“Có phải hay không muốn anh động?”

“A.” Uyển Tình không muốn thừa nhận. Thân thể của cô xác thực bị này ác ma đã khống chế, nếu đây là dạy dỗ thân thể cô, cô không thể không nói, hắn đã muốn bước đầu lấy được thành công.

Mục Thiên Dương nói bên tai cô: “Xin anh! Xin anh, anh liền cho em!”

“Không cần.” Uyển Tình cơ hồ là phần nộ gào thét.

Mục Thiên Dương không giận ngược lại cười: “Em lại không nghe lời.....”

Uyển Tình giật mình một cái, ôm lấy hắn: “Xin anh..... Xin anh.....”

“Không đủ! Như vậy không đủ!”

“Em. Em.” Uyển Tình nôn nóng đỏ mắt, nghĩ qua ngôn ngữ giấu cợt của hắn muốn sở hữu mình, “Thiên Dương..... Cho em.....” (đang lúc thân mật nên mình để Uyển Tình xưng em – anh với Mục Thiên Dương)

“A.” Mục Thiên Dương lực đạo nặng một ít, “Nói em muốn anh.”

” Em. Em muốn anh!” Uyển Tình ôm chặt lưng của hắn, “Thiên Dương. Em muốn.”

Mục Thiên Dương kích động một cái, bắt đầu đâm thẳng về phía trước, càng không ngừng thở dốc nói: “Em xem em, chính là không nghe lời. Không uy hiếp em, em sẽ không nghe lời.”

“A ——” Uyển Tình cơ hồ không chịu nổi lực đạo của hắn, kêu to ra tiếng.

Mục Thiên Dương hung hăng nói: “Em kẻ lừa đảo này! Trong chốc lát bộ dáng giả bộ thật sự nghe lời, trong chốc lát lại nhịn không được muốn phản kháng. Em quá non! Diễn trò trước mặt anh.....Không đủ!”

“Đau.” Uyển Tình gắt gao bắt lấy hắn, một bên rên rỉ thở dốc, một bên khóc. Cô hoàn toàn cảm thấy hắn là một người hỉ nộ vô thường, rõ ràng đoạn thời gian trước, hắn coi như ôn nhu. Nhưng hôm nay, Thiên Tuyệt chọc hắn tức giận, hắn tìm mình phát tiết!

“Kẻ lừa đảo.” Mục Thiên Dương gầm nhẹ, âm thanh lại chứa một tia sùng nịch.

Cả người nhanh đi qua cao triều, hai người một mỗi nằm ở trên giường, càng không ngừng thở.

Mục Thiên Dương muốn, hắn có khống chế tốt mình thích cô, không thể cho người ta biết cô là uy hiếp của hắn. Có lẽ có một ngày, khống chế được khống chế được. Sẽ không có. A! Ý tưởng này, liên tục chính hắn đều cảm thấy buồn cười. Không có? Không được! Hắn phải có được nữ nhân này đáp lại, thể nghiệm tư vị lưỡng tình tương duyệt! Hắn không cho phép mình bại đến nản lòng thoái chí, yêu như thể sau còn có thể buông tha cho mối yêu này!

Đột nhiên, người trước người cọ cọ trước ngực hắn. Động tác làm nũng.

Ánh mắt hắn cúi xuống ngắm phía dưới: “Còn muốn?”

Uyển Tình ôm hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi cũng không muốn diễn trò.....”

Đôi mắt Mục Thiên Dương chợt lóe, ý thức được cô muốn nói gì, đột nhiên có chút kích động. Cô đây là muốn nói lời trong lòng sao? Lâu như vậy, cô cho tới bây giờ không nói với mình lời nhạy cảm trong lòng.

“Nhưng tôi không biết đối mặt với anh như thế nào.” Âm thanh Uyển Tình rất nhỏ, “Tôi sợ anh tức giận.”

Nếu nói đối mặt, không bằng nói lấy lòng. Xác thực, khi cô lấy lòng hắn, hắn sẽ trở nên ôn nhu. Hắn đột nhiên xoay người, lại đè lên người cô: “Uyển Tình, diễn trò diễn lâu cũng không tốt. Có lẽ có một ngày, em cũng phân không rõ mình có phải diễn trò hay không.”

Nếu cô học được diễn trò, chờ khi cô yêu mình, chính cô cũng không biết có mấy phần thật giả, mà hắn. Lại càng không dám tin tưởng.

Uyển Tình bị ai cười. Hắn nghĩ đến cô muốn diễn trò sao? Nếu không phải hắn khó hầu hạ như vậy, cô cần diễn trò sao?

Mục Thiên Dương khẽ cắn bả vai của cô, vuốt ve mông vểnh của cô, dục vọng lại thức tỉnh. Hắn cúi đầu hôn dừng cô, vẫn chọc ghẹo cô đến lúc có nước xuân tràn ra, và tự mình dâng trào chờ phân phó, lật người cô qua: “Quỳ lên! Cho anh tiến vào từ phía sau!”

“Thiên Dương. . . .” Uyển Tình không thể không quỳ trên giường, làm ra tư thế cảm thấy thẹn.

Mục Thiên Dương chậm rãi tiến vào cô: “Bảo bối. Làm tình là một chuyện hưởng thụ.”

“Tôi mới 17 tuổi!” Cho dù nó là sở hữu giống bản năng, có thể bay cao lên kéo dài sinh mệnh, nhưng mà không nên tại cái tuổi này hưởng thụ.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, tức giận hỏi: “Em không nên chọc anh tức giận có phải hay không?”

Uyển Tình cắn răng, không nói lời nào.

Mục Thiên Dương đợi vài giây, không đợi đến trả lời của cô, liền buồn đầu va chạm lên. Uyển Tình cắn chặt răng, không nói một câu.

Không thể làm cho cô không sợ hãi! Như vậy còn không thu thập cô, về sau cô chỉ biết cách thức, không bao giờ sợ hắn nữa! Phải làm đau cô!

Mục Thiên Dương nghĩ, tức giận đến muốn bóp chết cô! Nữ nhân này chính là như vậy! Hắn muốn đối tốt với cô, cô lại lần lượt phá hư! Quả thực là tự làm tự chịu!

Tiến lên thật lâu sau, rốt cục một cái đụng chạm hung ác, đâm vào Uyển Tình cắn chặt khớp hàm ——

“A ——” Uyển Tình thật dài rên rỉ thở dốc một tiếng, kêu đến khi Mục Thiên Dương cả người mềm yếu.

“Em.” Mục Thiên Dương không nghĩ tới, hắn sẽ ở bên trong một tiếng rên rỉ thở dốc này tước vũ khí đầu hàng, lúc cô chống đỡ không được đồng thời ngã xuống, mình cũng run lên phóng ra.

p/s: truyện này mình không phải tác giả mình chỉ là edit thôi nên diễn biến như thế nào mình không làm chủ được nha

160. Chương 113: Không Cần Diễn Trò(h)

Uyển Tình run run bắt tay vào làm, cho dù đã muốn chết lặng, nhưng vẫn là cảm thấy một tia khuất nhục. Nghe lời, ngồi chồm hổm trước thân thể hắn, không được một lát, điều hòa thối đến nổi da gà. Cô chậm rãi, chậm rãi, buông lỏng dây lưng ra, động tác không có một tia hỗn loạn, nhưng ngón tay ngẫu nhiên run run vẫn tiết lộ cảm xúc.

Cô kéo khóa kéo xuống, hắn di động thân hình, giúp cô cởi quần dài ra.

Nửa người dưới đã muốn trần trụi, nhưng trên nửa người hắn vẫn đang mặc quần áo trong. Uyển Tình do dự một chút, không biết kế tiếp nên thoát từng món thể nào.

Khóe môi hắn nhếch lên, tự mình cởi quần áo trong, nằm trên giường, cùng đợi cô.

Hiện tại, hắn toàn thân chỉ mặc một cái quần trong. Vóc người hắn rất tốt, mặc quần áo trông rất gầy, thoát y có thịt, cơ bắp rắn chắc, tỉ lệ tiêu chuẩn. Nhưng Uyển Tình không có tâm tư thưởng thức. Cô cố gắng trấn định nhìn quần trong bị dọn lên một độ cong, biết nơi đó đã muốn ngẩng đầu, sắc mặt hiện lên một mảng hồng, nhưng càng nhiều là sợ hãi.

Cô đưa tay qua, đồng thời nhắm lại mắt.

“Mở mắt ra.” Mục Thiên Dương đưa tay nâng cằm của cô lên, “Nhìn nó, đương nhiên cho em sung sướng.”

Trong mắt Uyển Tình hiện lên một chút chán ghét, lại giấu tốt rất nhanh. Cô nhìn hắn, trong mắt có sương mù, làm như không muốn, nhưng tiếp theo khóe miệng liền kéo lên một độ cong vắn vẹo, như là cười một chút. Nụ cười vắn vẹo là muốn nói với hắn, cô nghe được, cô sẽ nghe theo.....

Mục Thiên Dương cũng phải không biết, khi nào hắn có thể nhìn thấu mỗi một biểu tình của cô như vậy? Là cô bình thường che giấu có rất tốt, hay là hắn quan sát quá ít? Nhưng khẳng định là, hắn hiện tại đối với lực chú ý của cô, nhiều lắm!

Hắn đột nhiên xoay người ngồi dậy, nháy mắt trao đổi vị trí với cô, đặt cô ở dưới thân. Sau đó, khi Uyển Tình còn không có phản ứng lại đây, bỏ thứ che đậy hắn cuối cùng, tiến nhập thân thể của cô.

“Tê ——” cơ hồ không có đạo đầu trước tiến vào, đau đến Uyển Tình thở ra khí lạnh.

“Đau?” Mục Thiên Dương hỏi.

Uyển Tình thành thật trả lời: “Có hơi.”

“Vậy anh nhẹ chút.” Nói xong, hắn cũng rất nhẹ rất nhẹ đưa ra tiến vào. Chịu đựng dục vọng muốn điên cuồng rong ruổi, động tác hắn chậm rãi, cảm giác âm đạo của cô tiết ra chất lỏng.

Cô động tình, nhìn cô che kín da thịt đỏ ửng, hắn lộ ra một nụ cười, tiếp tục dùng loại thông thả này tra tấn cô.

“Ừ.” Uyển Tình cắn răng, khó chịu vắn vẹo thân mình, hai mắt mông lung nhìn hắn, giống như muốn khóc.

“Có phải hay không muốn anh động?”

“A.” Uyển Tình không muốn thừa nhận. Thân thể của cô xác thực bị này ác ma đã khống chế, nếu đây là dạy dỗ thân thể cô, cô không thể không nói, hắn đã muốn bước đầu lấy được thành công.

Mục Thiên Dương nói bên tai cô: “Xin anh! Xin anh, anh liền cho em!”

“Không cần.” Uyển Tình cơ hồ là phản nộ gào thét.

Mục Thiên Dương không giận ngược lại cười: “Em lại không nghe lời.....”

Uyển Tình giật mình một cái, ôm lấy hắn: “Xin anh..... Xin anh.....”

“Không đủ! Như vậy không đủ!”

“Em. Em.” Uyển Tình nôn nóng đỏ mắt, nghĩ qua ngôn ngữ giễu cợt của hắn muốn sở hữu mình, “Thiên Dương..... Cho em.....” (đang lúc thân mật nên mình để Uyển Tình xưng em – anh với Mục Thiên Dương)

“A.” Mục Thiên Dương lực đạo nặng một ít, “Nói em muốn anh.”

” Em. Em muốn anh!” Uyển Tình ôm chặt lưng của hắn, “Thiên Dương. Em muốn.”

Mục Thiên Dương kích động một cái, bắt đầu đâm thẳng về phía trước, càng không ngừng thở dốc nói: “Em xem em, chính là không nghe lời. Không uy hiếp em, em sẽ không nghe lời.”

“A ——” Uyển Tình cơ hồ không chịu nổi lực đạo của hắn, kêu to ra tiếng.

Mục Thiên Dương hung hăng nói: “Em kẻ lừa đảo này! Trong chốc lát bộ dáng giả bộ thật sự nghe lời, trong chốc lát lại nhịn không được muốn phản kháng. Em quá non! Diễn trò trước mặt anh.....Không đủ!”

“Đau.” Uyển Tình gất gao bắt lấy hắn, một bên rên rỉ thở dốc, một bên khóc. Cô hoàn toàn cảm thấy hắn là một người hỉ nộ vô thường, rõ ràng đoạn thời gian trước, hắn coi như ôn nhu. Nhưng hôm nay, Thiên Tuyệt chọc hắn tức giận, hắn tìm mình phát tiết!

“Kẻ lừa đảo.” Mục Thiên Dương gầm nhẹ, âm thanh lại chứa một tia sùng nịch.

Cả người nhanh đi qua cao triều, hai người một mỗi nằm ở trên giường, càng không ngừng thở.

Mục Thiên Dương muốn, hắn có khổng chế tốt mình thích cô, không thể cho người ta biết cô là uy hiếp của hắn. Có lẽ có một ngày, khổng chế được khổng chế được. Sẽ không có. A! Ý tưởng này, liên tục chính hắn đều cảm thấy buồn cười. Không có? Không được! Hắn phải có được nữ nhân này đáp lại, thể nghiệm tư vị lưỡng tình tương duyệt! Hắn không cho phép mình bại đến nản lòng thoái chí, yêu như thế sau còn có thể buông tha cho mối yêu này!

Đột nhiên, người trước người cọ cọ trước ngực hắn. Động tác làm nũng.

Ánh mắt hắn cúi xuống ngắm phía dưới: “Còn muốn?”

Uyển Tình ôm hắn, nhẹ nhàng mà nói: “Tôi cũng không muốn diễn trò.....”

Đôi mắt Mục Thiên Dương chợt lóe, ý thức được cô muốn nói gì, đột nhiên có chút kích động. Cô đây là muốn nói lời trong lòng sao? Lâu như vậy, cô cho tới bây giờ không nói với mình lời nhạy cảm trong lòng.

“Nhưng tôi không biết đối mặt với anh như thế nào.” Âm thanh Uyển Tình rất nhỏ, “Tôi sợ anh tức giận.”

Nếu nói đối mặt, không bằng nói lấy lòng. Xác thực, khi cô lấy lòng hắn, hắn sẽ trở nên ôn nhu. Hắn đột nhiên xoay người, lại đề lên người cô: “Uyển Tình, diễn trò diễn lâu cũng không tốt. Có lẽ có một ngày, em cũng phân không rõ mình có phải diễn trò hay không.”

Nếu cô học được diễn trò, chờ khi cô yêu mình, chính cô cũng không biết có mấy phần thật giả, mà hắn. Lại càng không dám tin tưởng.

Uyển Tình bị ai cười. Hắn nghĩ đến cô muốn diễn trò sao? Nếu không phải hắn khó hầu hạ như vậy, cô cần diễn trò sao?

Mục Thiên Dương khê cần bả vai của cô, vuốt ve mông vảnh của cô, dục vọng lại thức tỉnh. Hắn cúi đầu hôn dừng cô, vẫn chọc ghẹo cô đến lúc có nước xuân tràn ra, và tự mình dâng trào chờ phân phó, lật người cô qua: “Quý lên! Cho anh tiến vào từ phía sau!”

“Thiên Dương.” Uyển Tình không thể không quý trên giường, làm ra tư thế cảm thấy thẹn.

Mục Thiên Dương chậm rãi tiến vào cô: “Bảo bối. Làm tình là một chuyện hưởng thụ.”

“Tôi mới 17 tuổi!” Cho dù nó là sở hữu giống bản năng, có thể bay cao lên kéo dài sinh mệnh, nhưng mà không nên tại cái tuổi này hưởng thụ.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, tức giận hỏi: “Em không nên chọc anh tức giận có phải hay không?”

Uyển Tình cắn răng, không nói lời nào.

Mục Thiên Dương đợi vài giây, không đợi đến trả lời của cô, liền buồn đầu va chạm lên. Uyển Tình cắn chặt răng, không nói một câu.

Không thể làm cho cô không sợ hãi! Như vậy còn không thu thập cô, về sau cô chỉ biết cách thức, không bao giờ sợ hắn nữa! Phải làm đau cô!

Mục Thiên Dương nghĩ, tức giận đến muốn bóp chết cô! Nữ nhân này chính là như vậy! Hắn muốn đối tốt với cô, cô lại lần lượt phá hư! Quả thực là tự làm tự chịu!

Tiến lên thật lâu sau, rốt cục một cái đụng chạm hung ác, đâm vào Uyển Tình cắn chặt khớp hàm ——

“A ——” Uyển Tình thật dài rên rỉ thở dốc một tiếng, kêu đến khi Mục Thiên Dương cả người mềm yếu.

“Em.” Mục Thiên Dương không nghĩ tới, hắn sẽ ở bên trong một tiếng rên rỉ thở dốc này tước vũ khí đầu hàng, lúc cô chống đỡ không được đồng thời ngã xuống, mình cũng run lên phóng ra.

161. Chương 114: Chương 114

162. Chương 114: Chương 114

Chương 114: Kế hoạch mơ hồ

Sáng sớm, lúc Thiên Tuyết rời giường, hai người không dậy.

Lúc Thiên Tuyết ăn cơm, hai người không dậy.

Lúc Thiên Tuyết chuẩn bị xuất phát đi học trường học, hai người còn không có dậy.

Thiên Tuyết nhìn nhìn đồng hồ, nếu không đi, tự học sớm sẽ đến muộn. Cũng không biết tối hôm qua hai người đại chiến đến mấy giờ, cô liền chết đi tới cửa, gõ gõ cửa.

Không nhúc nhích yên tĩnh? Lại gõ!

Gõ bốn năm lần, rốt cục có người mở cửa, Mục Thiên Dương mặt đen lại: “Có việc?”

Thiên Tuyết nhún vai, bộ dáng tuyệt không sợ hãi: “Nếu không đi bị muộn rồi!” Nhìn thoáng qua bên trong, Uyển Tình không ở trên giường, “Em đi trước. Uyển Tình phỏng chừng không kịp tự học sớm, đừng để cậu ấy bỏ lỡ tiết học chính!”

“Ừ.” Mục Thiên Dương nói, “Các em về sau tốt nhất đừng về cùng thời gian.” Thiên Tuyết gật đầu, hiểu được ý tứ của hắn. Nói vậy chuyện này đoán không chỉ ở trong trường học truyền lưu, bên ngoài cũng có. Nếu bị người phát hiện cô cùng Uyển Tình đi học cùng lúc, cho dù không phải ngồi cùng xe, cũng dễ dàng hoài nghi đến trên người anh cô. Đến lúc đó anh cô không có gì trở ngại, nhiều nhất nói hắn phong lưu thôi, nhưng Uyển Tình sao?

À, anh cô dường theo đuổi vợ gánh nặng còn xa. Nhỏ như vậy liền nhốt dưỡng bên người, công tác bảo hộ cũng cực lắm a!

Ý tưởng của Mục Thiên Dương với Uyển Tình, sớm đã có lâu dài. Trải qua một đêm suy tính kỹ lưỡng, ý tưởng này đã muốn biến thành kế hoạch, không chỉ có lâu dài, còn chu đáo tinh tế cẩn thận.

Trong đầu hiện lên an bài đi bước một, cuối cùng, cô chỉ có thể là hắn. Cô thương hắn, hắn liền sủng; cô không thương, hắn liền nhốt!

Hắn điên rồi, hắn biết.

Trước mắt, trọng yếu nhất là bảo hộ riêng tư của cô, không cho quan hệ bọn họ cho sáng tỏ. Bằng không, bên ngoài không biết nói cô như thế nào. Xem ra, về sau tuyệt đối không thể tự mình đi đón cô! Trừ phi, lấy Thiên Tuyết làm tấm mộc.

Vì nguyên nhân như vậy, nguyên bản muốn tự mình đưa cô đi học biến thành bảo A Thành đưa cô đi học trường học. Chính hắn thì đi công ty, đang ở tự hỏi bước kế hoạch tiếp theo, đột nhiên nhận được điện thoại Đinh Thái Nghiên.

Hắn sao lại quên cô ta?

Hắn đã muốn vô tâm suy nghĩ cùng cô ta chu toàn, hôm nay liền chấm dứt đi. Mục Thiên Dương trầm trọng gõ bàn làm việc, nói với điện thoại bên kia: “Buổi tối ăn cơm ở Khải Duyệt.”

“Tốt.” Đinh Thái Nghiên xinh đẹp trả lời. Khải Duyệt? Cơm nước xong, sẽ trực tiếp đi mở phòng sao?

Mục Thiên Dương tắt điện thoại, căn bản không tự hỏi bữa cơm này ăn như thế nào, muốn nói như thế nào, dù sao hắn muốn đá cô, thế nào?

Một lát sau, ngón tay hắn dừng gõ bàn phím lại, như có chút dăm chiêu sờ cảm.

Cô ta thiếu chút nữa giẫm nát ngón tay Uyển Tình, hắn vốn muốn giúp Uyển Tình hết giận, sao có thể bỏ dở nửa chừng? Nâng càng cao, rơi càng nặng. Hắn có nâng niu cô ta đến thiên đường, lại một cước đá xuống địa ngục!

Suy nghĩ một lát, một cái kế hoạch mơ hồ thành hình trong đầu.

Giữa trưa tan học, Uyển Tình rời khỏi trường học, ngồi vào bên trong ô tô tới đón cô. Ô tô trực tiếp trở về biệt thự, trên bàn đã dọn đồ ăn xong.

Bà Trương cười nói: “Tiểu thư đói bụng không? Mau tới ăn.”

“Cám ơn bà Trương.” Cô thật là có chút đói bụng.

Chỉ có một mình cô, cô cắn ăn khối lớn. Ăn bảy phần no, nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh động cơ, cô ước chừng là Mục Thiên Dương đã trở lại. Quả nhiên, rất nhanh chỉ thấy Mục Thiên Dương đi tới bàn ăn.

“Trở về đã bao lâu?” Mục Thiên Dương đi đến phía sau cô, ôm cô dậy, tự mình ngồi lên ghế, cho cô ngồi lên đùi hắn.

“20 phút.” Uyển Tình nói, “Anh ăn cơm không?”

“Ăn.” Mục Thiên Dương cúi đầu ở trên cổ cô ngửi tới ngửi lui.

Bà Trương thấy động tác bọn họ, lặng lẽ đi ra hoa viên.

Uyển Tình ăn cơm như thường, dù sao hắn cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, khả năng cũng chỉ là ôm một cái cô mà thôi, cũng không sẽ làm gì. Nhưng rất nhanh, cô phát hiện mình sai rồi!

Tay hắn chạy trên người cô, thực rõ ràng có ý đồ khác. Cô thử ra tiếng: “Thiên Dương.”

“Không sai biệt lắm ăn no rồi?” Mục Thiên Dương hỏi, cởi bỏ móc quần của cô khấu, bàn tay đi vào.

Uyển Tình nhin không được kẹp chặt hai chân: “Anh. Chờ tôi ăn xong được không?”

“Anh không như thế nào?” Nói xong lời này, bàn tay hắn nguyên bản cách quần lót vuốt ve đi vào, đẩy dóa hoa của cô ra, cắm nữa ngón tay vào.

“Ừm.” Uyển Tình thật muốn mắng người này không biết xấu hổ! Như vậy còn không có như thế nào sao? !

Mục Thiên Dương chậm rãi động ngón tay: “Giao, mau ăn, bằng không lập tức đói bụng. Anh chỉ là. Cho em ẩm ướt trước, miễn cho tí nữa đau.”

Uyển Tình bị hắn cho vào như vậy, đã muốn ăn cơm không vào, mà phía dưới, chính xác giống như hắn nói, chậm rãi ẩm ướt. Theo ướt át, ngón tay hắn càng đâm càng đi vào, một cái cây chĩa vào âm đạo, cũng bắt đầu cương lên.

“Ừm. Thiên Dương.” Uyển Tình xụi lơ trong lòng hắn, hai chân mở to, chợt vừa thấy quần áo còn thực chỉnh tề, nhưng phía dưới. Ngón tay thứ hai của hắn căn đã muốn duỗi vào.

“Không cần.”

“Tiểu kẻ lừa đảo.” Cảm giác được nhiệt tình của cô, hắn thật cao hứng, “Em rõ ràng là thích biểu hiện.”

“Ồ ồ.” Uyển Tình cắn răng, không muốn thừa nhận lắc đầu.

Mục Thiên Dương nghe cô rên rỉ thở dốc, cả người nóng lên.

“Bảo bối. Đừng cắn, kêu cho anh nghe.”

“Ừm. Thiên Dương.”

“Giao.” Ngón tay hắn ra vào nhanh, đè ép vách tường trong của cô, thấy sắc mặt cô đỏ hồng, quả thực là kiều diễm ướt át, cơ hồ không chế không được mình. Bộ dạng này của cô, muốn cho người hung hăng làm cô! Hắn cơ hồ đỏ mắt, “Uyển Tình. Thoải mái sao?”

“À. Chậm, thích ứng.” Đột nhiên, hắn dừng phải một chỗ, làm cho cô bỗng nhiên cứng đờ, “Đừng ——”

“Là nơi này ?” Mục Thiên Dương lại hướng tới nơi đó đè ép.

“Đừng.” Uyển Tình cảm giác một loại cảm giác cắn nuốt nhanh từ nơi đó truyền đến, kêu to, “Thiên Dương, đừng chạm vào nơi đó!”

“Giao cho anh.” Hấn nói, dùng sức ấn nơi đó, “Nhanh!”

“A.” Uyển Tình khổng chế không được mình, điên cuồng vặn vẹo, “A a a —— Thiên Dương a.
.. Ô.”

“Cảm giác gì? Mau nói cho anh biết!”

“Ô. Muốn chết.” Uyển Tình run run đứng lên, giống như dưới thân có mô-tơ, ở trên người hấn càng không ngừng co giật, “Thật tê.....Ô ô.....”

Mục Thiên Dương cảm giác cô dùng sức co rút lại, cắn chặt dùng ngón tay hấn, làm cho hấn rút đều không rút ra được, cả người mỗi một cái tế bào đều kêu gào, muốn tiến vào cô. Một ngón tay đã bị cô cắn thành như vậy, nếu đổi thành nơi đó.

Hấn ôm lấy cô đi lên lầu, ngón tay không có rời khỏi cơ thể cô. Cô một đường run run, khóc không thành tiếng.

“Vẫn là mặc váy tốt một chút.” Mặc quần, tiện tay chọc ngón tay vào cũng không tiện.

Hai giờ sau, hai người ra khỏi phòng, Mục Thiên Dương thay đổi quần áo, Uyển Tình còn mặc đồ cũ, nhưng nội y đã muốn đổi qua.

“Còn sớm, theo giúp anh xem sách một lát.” Mục Thiên Dương lôi kéo cô đi vào thư phòng.

Trên mặt cô là lưu lại đồ ửng, thực rõ ràng bộ dáng bị người hung hăng yêu.

P/S: Để tăng tiếng độ cũng như giúp mình có thêm động lực edit truyện mình sẽ tổ chức một chương trình, cứ hai ngày mình sẽ đăng một chương

nếu có 5 lượt thanks và 5 lượt chia sẻ mình sẽ tặng các bạn một chương

nếu có trên 10 lượt thanks và 10 lượt chia sẻ mình sẽ tặng các bạn hai chương

Mọi người vừa có chương sớm để đọc vừa giúp mình có thêm độc giả, cả hai bên cùng có lợi phải không nào? :3

Các bạn xem kỹ hình hướng dẫn share cho cả Mobile và PC ở dưới chương này nhé, tránh làm lộn khiến lượt chia sẻ ko đc tính.

163. Chương 114: Kế Hoạch Mơ Hồ

Sáng sớm, lúc Thiên Tuyết rời giường, hai người không dậy.

Lúc Thiên Tuyết ăn cơm, hai người không dậy.

Lúc Thiên Tuyết chuẩn bị xuất phát đi học trường học, hai người còn không có dậy.

Thiên Tuyết nhìn nhìn đồng hồ, nếu không đi, tự học sớm sẽ đến muộn. Cũng không biết tối hôm qua hai người đại chiến đến mấy giờ, cô liền chết đi tới cửa, gõ gõ cửa.

Không nhúc nhích yên tĩnh? Lại gõ!

Gõ bốn năm lần, rốt cục có người mở cửa, Mục Thiên Dương mặt đen lại: “Có việc?”

Thiên Tuyết nhún vai, bộ dáng tuyệt không sợ hãi: “Nếu không đi bị muộn rồi!” Nhìn thoáng qua bên trong, Uyển Tình không ở trên giường, “Em đi trước. Uyển Tình phỏng chừng không kịp tự học sớm, đừng để cậu ấy bỏ lỡ tiết học chính!”

“Ừ.” Mục Thiên Dương nói, “Các em về sau tốt nhất đừng về cùng thời gian.” Thiên Tuyết gật đầu, hiểu được ý tứ của hắn. Nói vậy chuyện này đoán không chỉ ở trong trường học truyền lưu, bên ngoài cũng có. Nếu bị người phát hiện cô cùng Uyển Tình đi học cùng lúc, cho dù không phải ngồi cùng xe, cũng dễ dàng hoài nghi đến trên người anh cô. Đến lúc đó anh cô không có gì trở ngại, nhiều nhất nói hấn phong lưu thôi, nhưng Uyển Tình sao?

À, anh cô đường theo đuổi vợ gánh nặng còn xa. Nhỏ như vậy liền nhốt dưỡng bên người, công tác bảo hộ cũng cực lắm a!

Ý tưởng của Mục Thiên Dương với Uyển Tình, sớm đã có lâu dài. Trải qua một đêm suy tính kỹ lưỡng, ý tưởng này đã muốn biến thành kế hoạch, không chỉ có lâu dài, còn chu đáo tinh tế cẩn thận.

Trong đầu hiện lên an bài đi bước một, cuối cùng, cô chỉ có thể là hắn. Cô thương hắn, hắn liền sủng; cô không thương, hắn liền nhốt!

Hắn điên rồi, hắn biết.

Trước mắt, trọng yếu nhất là bảo hộ riêng tư của cô, không cho quan hệ bọn họ cho sáng tỏ. Bằng không, bên ngoài không biết nói cô như thế nào. Xem ra, về sau tuyệt đối không thể tự mình đi đón cô! Trừ phi, lấy Thiên Tuyết làm tấm mộc.

Vì nguyên nhân như vậy, nguyên bản muốn tự mình đưa cô đi học biến thành bảo A Thành đưa cô đi học trường học. Chính hắn thì đi công ty, đang ở tự hỏi bước kế hoạch tiếp theo, đột nhiên nhận được điện thoại Đinh Thái Nghiên.

Hắn sao lại quên cô ta?

Hắn đã muốn vô tâm suy nghĩ cùng cô ta chu toàn, hôm nay liền chấm dứt đi. Mục Thiên Dương trầm trọng gõ bàn làm việc, nói với điện thoại bên kia: “Buổi tối ăn cơm ở Khải Duyệt.”

“Tốt.” Đinh Thái Nghiên xinh đẹp trả lời. Khải Duyệt? Cơm nước xong, sẽ trực tiếp đi mở phòng sao?

Mục Thiên Dương tắt điện thoại, căn bản không tự hỏi bữa cơm này ăn như thế nào, muốn nói như thế nào, dù sao hắn muốn đá cô, thế nào?

Một lát sau, ngón tay hắn dừng gõ bàn phím lại, như có chút dăm chiêu sờ cảm.

Cô ta thiếu chút nữa giẫm nát ngón tay Uyển Tình, hắn vốn muốn giúp Uyển Tình hết giận, sao có thể bỏ dở nửa chừng? Nâng càng cao, rơi càng nặng. Hắn có nâng niu cô ta đến thiên đường, lại một cước đá xuống địa ngục!

Suy nghĩ một lát, một cái kế hoạch mơ hồ thành hình trong đầu.

Giữa trưa tan học, Uyển Tình rời khỏi trường học, ngồi vào bên trong ô tô tới đón cô. Ô tô trực tiếp trở về biệt thự, trên bàn đã dọn đồ ăn xong.

Bà Trương cười nói: “Tiểu thư đói bụng không? Mau tới ăn.”

“Cám ơn bà Trương.” Cô thật là có chút đói bụng.

Chỉ có một mình cô, cô cắn ăn khối lớn. Ăn bấy phần no, nghe thấy bên ngoài truyền đến âm thanh động cơ, cô ước chừng là Mục Thiên Dương đã trở lại. Quả nhiên, rất nhanh chỉ thấy Mục Thiên Dương đi tới bàn ăn.

“Trở về đã bao lâu?” Mục Thiên Dương đi đến phía sau cô, ôm cô dậy, tự mình ngồi lên ghế, cho cô ngồi lên đùi hắn.

“20 phút.” Uyển Tình nói, “Anh ăn cơm không?”

“Ăn.” Mục Thiên Dương cúi đầu ở trên cổ cô ngồi tới ngồi lui.

Bà Trương thấy động tác bọn họ, lặng lẽ đi ra hoa viên.

Uyển Tình ăn cơm như thường, dù sao hấn cũng không phải lần đầu tiên làm như vậy, khả năng cũng chỉ là ôm một cái cô mà thôi, cũng không sẽ làm gì. Nhưng rất nhanh, cô phát hiện mình sai rồi!

Tay hấn chạy trên người cô, thực rõ ràng có ý đồ khác. Cô thử ra tiếng: “Thiên Dương.”

“Không sai biệt lắm ăn no rồi?” Mục Thiên Dương hỏi, cởi bỏ móc quần của cô khẩu, bàn tay đi vào.

Uyển Tình nhin không được kẹp chặt hai chân: “Anh. Chờ tôi ăn xong được không?”

“Anh không như thế nào?” Nói xong lời này, bàn tay hấn nguyên bản cách quần lót vuốt ve đi vào, đẩy đóa hoa của cô ra, cắn nửa ngón tay vào.

“Ừm.” Uyển Tình thật muốn mắng người này không biết xấu hổ! Như vậy còn không có như thế nào sao? !

Mục Thiên Dương chậm rãi động ngón tay: “Ngoan, mau ăn, bằng không lập tức đói bụng. Anh chỉ là. Cho em ẩm ướt trước, miễn cho tí nữa đau.”

Uyển Tình bị hấn cho vào như vậy, đã muốn ăn cơm không vào, mà phía dưới, chính xác giống như hấn nói, chậm rãi ẩm ướt. Theo ướt át, ngón tay hấn càng đâm càng đi vào, một cái cây chĩa vào âm đạo, cũng bắt đầu cương lên.

“Ừm. Thiên Dương.” Uyển Tình xui lơ trong lòng hấn, hai chân mở to, chợt vừa thấy quần áo còn thực chỉnh tề, nhưng phía dưới. Ngón tay thứ hai của hấn căn đã muốn duỗi vào.

“Không cần.”

“Tiểu kẻ lừa đảo.” Cảm giác được nhiệt tình của cô, hấn thật cao hứng, “Em rõ ràng là thích biểu hiện.”

“Ô ô.” Uyển Tình cắn răng, không muốn thừa nhận lắc đầu.

Mục Thiên Dương nghe cô rên rỉ thở dốc, cả người nóng lên.

“Bảo bối. Đừng cắn, kêu cho anh nghe.”

“Ừm. Thiên Dương.”

“Ngoan.” Ngón tay hấn ra vào nhanh, đè ép vách tường trong của cô, thấy sắc mặt cô đỏ hồng, quả thực là kiều diễm ướt át, cơ hồ khổng chế không được mình. Bộ dạng này của cô, muốn cho người hung hăng làm cô! Hấn cơ hồ đỏ mắt, “Uyển Tình. Thoải mái sao?”

“À. Chậm, thích ứng.” Đột nhiên, hấn đụng phải một chỗ, làm cho cô bỗng nhiên cứng đờ, “Đừng ——”

“Là nơi này ?” Mục Thiên Dương lại hướng tới nơi đó đè ép.

“Đừng.” Uyển Tình cảm giác một loại cảm giác cắn nuốt nhanh từ nơi đó truyền đến, kêu to, “Thiên Dương, đừng chạm vào nơi đó!”

“Giao cho anh.” Hấn nói, dùng sức ấn nơi đó, “Nhanh!”

“A.” Uyển Tình khổng chế không được mình, điên cuồng vặn vẹo, “A a a —— Thiên Dương a. Ô.”

“Cảm giác gì? Mau nói cho anh biết!”

“Ô. Muốn chết.” Uyển Tình run run đứng lên, giống như dưới thân có mô-tơ, ở trên người hấn càng không ngừng co giật, “Thật tê.....Ô ô.....”

Mục Thiên Dương cảm giác cô dùng sức co rút lại, cắn chặt dùng ngón tay hấn, làm cho hấn rút đều không rút ra được, cả người mỗi một cái tế bào đều kêu gào, muốn tiến vào cô. Một ngón tay đã bị cô cắn thành như vậy, nếu đổi thành nơi đó.

Hấn ôm lấy cô đi lên lầu, ngón tay không có rời khỏi cơ thể cô. Cô một đường run run, khóc không thành tiếng.

“Vẫn là mặc váy tốt một chút.” Mặc quần, tiện tay chọc ngón tay vào cũng không tiện.

Hai giờ sau, hai người ra khỏi phòng, Mục Thiên Dương thay đổi quần áo, Uyển Tình còn mặc đồ cũ, nhưng nội y đã muốn đổi qua.

“Còn sớm, theo giúp anh xem sách một lát.” Mục Thiên Dương lôi kéo cô đi vào thư phòng.

Trên mặt cô là lưu lại đồ ửng, thực rõ ràng bộ dáng bị người hung hăng yêu.

164. Chương 115: Chương 115

165. Chương 115: Chương 115

Chương 115: Hình thức tình yêu cuồng nhiệt

Trong thư phòng, xem sách trong chốc lát, Mục Thiên Dương đã ôm Uyển Tình đến trên đùi. Uyển Tình cho là hấn còn muốn làm cái gì, nhin không được có chút sợ hãi.

Mục Thiên Dương không có làm cái gì, chỉ ôm cô nhắm mắt dưỡng thần. Uyển Tình đợi vài phần phút không thấy động tác của hấn, để lại nơi lỏng xuống, giống con mèo nhỏ ghé vào ngực hấn, dần dần có chút buồn ngủ.

Đang mơ mơ màng màng, nghe thấy âm thanh Mục Thiên Dương ôn nhu: “Uyển Tình, em có hát không?” Đêm nay bắt đầu, hấn muốn vào kế hoạch thu thập Đinh Thái Nghiên, về sau khả năng không thể mỗi lúc đều thấy cô.

“Tôi không.”

“Gạt người, có đứa con gái nào không hát?”

Uyển Tình nói: “Tôi không nghe nhạc, cũng không biết lưu hành cái gì, chỉ biết hát mấy bài trước đây học.”

“Vậy em hát đi.”

Uyển Tình do dự một chút, nhẹ nhàng hát lên: “Ánh trăng như một bông hoa sen đi qua trong những đám mây trắng. Gió đêm thổi tới từng đợt tiếng ca khoái hoạt Chúng ta ngồi ở.”

Câu đầu tiên cô hát, Mục Thiên Dương liền cảm thấy trong lòng chấn động. Âm thanh thật trong trẻo, giống như Thiên Âm. Cho dù cô không phải Uyển Tình, không phải Uyển Tình của hấn, cô hát, cũng sẽ làm cho hấn nói một tiếng hay. Nếu, hấn còn không có gặp qua cô, không chừng bởi vì tiếng ca này vừa nghe đã chung tình với cô!

“Đễ nghe.” Hấn nỉ non một câu. Tiếng ca này, chẳng những hay, hơn nữa có một loại cảm giác quen thuộc, thật giống như thật lâu phía trước nghe qua.

Buổi tối khi cùng Đinh Thái Nghiên ăn cơm, bên tai hấn còn quanh quẩn tiếng ca này. Cái này rốt cuộc là bài gì?

Hấn hỏi: “Có bài hát bên trong có hoa sen, đó là bài gì?”

Thải Nghiên sững sờ: “Hoa sen xanh phải không? Hứa Ngụy hát, rất dễ nghe.”

“Còn có ánh trăng.”

“Ách. Vậy phỏng chừng là < ánh= ” trắng= ” nói= ” hộ= ” lòng= ” tôi= ” >, hoặc là < trắng= ” lưỡi= ” liềm= ” >?” Thái Nghiên không phải thực xác định nói. Như thế nào đột nhiên cho tới âm nhạc lên đây?

Mục Thiên Dương đột nhiên cười, không hề rối rắm vấn đề này. Đưa tay đưa tới bồi bàn, ghé vào lỗ tai hẳn nhẹ nhàng nói hai câu. Thái Nghiên không biết hẳn làm cái gì, thẹn thùng phao một cái mị nmò hôi, tiếp tục ăn cơm.

Một lát sau, nhà ăn bên trong vang lên đàn violon âm thanh, là. < ánh= ” trắng= ” nói= ” hộ= ” lòng= ” tôi= ” >! Thái Nghiên vẻ mặt kinh hãi, quay đầu chỉ thấy hai người diễn tấu đàn violon đã đi tới.

Thái Nghiên mở cờ trong bụng, trên mặt lại một bộ biểu tình thẹn thùng: “Em nói anh sao hỏi em chuyện âm nhạc.”

“À.” Mục Thiên Dương từ chối cho ý kiến. Hẳn bắt quá nói < ánh= ” trắng= ” nói= ” hộ= ” lòng= ” tôi= ” > có thể biểu đạt tình yêu, liền thuận tay giải quyết nghi hoặc của cô. Bằng không, sau đó cô nghĩ lại, hẳn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hỏi, điều tra Uyển Tình ra làm sao bây giờ? Hiện tại, cô chỉ biết đến lúc trước hẳn vấn đề là thả con tép, bắt con tôm!

Thái Nghiên thật là nghĩ như vậy, trêu tức nói: “Không thể tưởng được Mục đại tổng giám đốc còn thực lãng mạn?”

“Chẳng lẽ anh bình thường không lãng mạn sao?” Hẳn giả bộ bất mãn, trong mắt đã bơi sóng nịch.

Thái Nghiên hơi hơi mân mê miệng: “Còn nói sao, anh thường xuyên không để ý tới người ta!”

“À. Đó là công tác gấp rút.” Hẳn cầm tay cô, “Anh cam đoan, về sau sẽ không, nhất định mỗi ngày cùng em!”

“Thật sự?” Thái Nghiên giờ phút này ước gì bay vào trong lòng hẳn, dâng cả người mình lên. Nhưng đối phó nam nhân, muốn như gần như xa, bằng không hẳn sẽ không biết quý trọng! Rụt rè, bình tĩnh.

“Đương nhiên là thật.” Mục Thiên Dương nói.

Lúc này, bồi bàn phụ giúp một cái toa ăn nhỏ lại đây. Trên xe đẩy một bó hoa hồng đỏ, còn có một cái ly để cao, bên cái ly trong không có nước, nhưng ở dưới ánh sáng ngọn đèn tràn đầy màu, giống như là có. Kim cương!

Thái Nghiên hít sâu một hơi, ít có thể hô hấp. Mỗi người đàn bà đều yêu kim cương, cô muốn té xỉu

Mục Thiên Dương cầm lấy hoa tươi: “Nhận lỗi với em, tha thứ cho sai lầm của anh!”

“Được rồi!” Thái Nghiên thẹn thùng cúi đầu. Đường đường Mục đại tổng giám đốc vì cô, lại là bữa tối dưới ánh nến, lại có đàn violon, hiện tại cả hoa hồng cùng kim cương đều có, cô còn có thể không tha thứ sao?

Mục Thiên Dương cười, đứng dậy đi đến phía sau cô, bàn tay tiến vào ly để cao, tiện tay lấy kim cương ra. Kim cương ma sát thủy tinh, phát ra âm thanh đing đing đang đang, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

Đó là một cái vòng cổ, xa hoa cao quý. Mục Thiên Dương đeo vòng cổ lên cổ Thái Nghiên, nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn cô.

Thái Nghiên say mê, mộng của cô, muốn thành thực! Chẳng những có cánh cửa hào môn, còn có chân ái bên trong cánh cửa hào môn.

Ngày hôm sau, cảnh lãng mạn này bị các tạp chí lớn đưa tin, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy Thái Nghiên bay vào cánh cửa hào môn, Thái Nghiên chính mình lại không chút nghi ngờ!

Giờ phút này, Thái Nghiên vừa mới rời giường, liền ôm điện thoại cùng Mục Thiên Dương nấu cháo điện thoại. Buồn nôn vài câu, Mục Thiên Dương nói buổi tối mang cô nghe nhạc, cô đương nhiên không chút do dự đáp ứng.

Ngày thứ ba, hai người cùng nhau ăn cơm trưa. Sau cơm trưa, hắn mang cô đến cửa hàng, mua cho cô rất nhiều quần áo, đương nhiên toàn bộ quét thẻ của hắn. Trên đường trở về, Mục Thiên Dương cầm thẻ tín dụng ra cho cô.

Thải Nghiên không muốn hắn cảm thấy mình cùng hắn một chỗ là vì tiền của hắn, kiên quyết không cần. Cô có mục tiêu theo đuổi lớn hơn nữa! Làm Mục phu nhân, được đâu chỉ tấm thẻ này?

Mục Thiên Dương hôn cô thật sâu, hôn đến cô không thở nổi: “Ngoan, cầm. Nữ nhân của anh, đương nhiên phải muốn tiền của anh!”

Thải Nghiên vừa nghe, sắc mặt vốn hồng nhuận lại đỏ vài phần. Nếu hắn đều nói như vậy, cô đành phải nhận lấy, lôi kéo ống tay áo của hắn: “Thiên Dương. Đêm nay chúng ta.”

Mục Thiên Dương trong mắt lóe ra ánh sáng đen tối không rõ, vẻ mặt ái muội: “Đêm nay. Để anh trở thành nam nhân của em!”

“Chán ghét!” Thải Nghiên tránh ôm ấp của hắn, xoay người hướng ra ngoài cửa sổ, trái tim bùm bùm nhảy không ngừng.

Mục Thiên Dương đưa cô đến cửa nhà, không tha ôm cô hôn triền miên nồng nhiệt, vài phút sau buông cô ra: “Anh về công ty một chuyến, tối nay tới đón em. Buổi tối. Chúng ta đi khách sạn ôn tuyến.”

Thải Nghiên vẻ mặt đỏ ửng, nhẹ nhàng gật gật đầu, vội vàng xuống xe, cầm theo quần áo hắn mua nhanh nhẹn rời đi.

Mục Thiên Dương nhìn bóng dáng của cô, cười đến vô cùng hạnh phúc, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện này hạnh phúc càng như là trào phúng. Rõ ràng đang cười, nhưng hai mắt, lại lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

Vừa xong công ty, liền nhận được điện thoại của Ngô Nhã, Ngô Nhã than thở: “Con hai ngày nay, cùng Đình tiểu thư kia thân nhau?”

“Có vấn đề sao?”

Ngô Nhã đi thẳng vào vấn đề: “Cô ta không thích hợp, ta cũng không thích cô ta.”

“Người đó thích hợp? Mẹ thích vừa lòng ai?”

“Con cùng Mĩ Na không phải đang tốt sao?” Ngô Nhã nói, “Triệu gia so với Đình gia tốt nhiều lắm, giúp được con. Đình gia chỉ biết trên người con có lợi, hoàn toàn không giúp được người! Hơn nữa, lúc Mĩ Na còn nhỏ, người lại cao quý, ông con cũng luôn luôn thích cô. Cái Đình Thải Nghiên kia, ngày Thiên Tuyệt sinh nhật đó, thái độ cô đối với cô em ruột, ta liền không thích. Hiện tại bên ngoài đều mang Đình gia ra chê cười, con nếu cùng cô ta cùng một chỗ, những người đó cũng tới chê cười chúng ta, còn tưởng rằng con Mục Thiên Dương đại danh鼎鼎 chọn không được tốt!”

166. Chương 115: Hình Thức Tình Yêu Cuồng Nhiệt

Trong thư phòng, xem sách trong chốc lát, Mục Thiên Dương đã ôm Uyển Tình đến trên đùi. Uyển Tình cho là hắn còn muốn làm cái gì, nhịn không được có chút sợ hãi.

Mục Thiên Dương không có làm cái gì, chỉ ôm cô nhắm mắt dưỡng thần. Uyển Tình đợi vài phần phút không thấy động tác của hắn, để lại nơi lỏng xuống, giống con mèo nhỏ ghé vào ngực hắn, dần dần có chút buồn ngủ.

Đang mơ mơ màng màng, nghe thấy âm thanh Mục Thiên Dương ôn nhu: “Uyển Tình, em có hát không?” Đêm nay bắt đầu, hắn muốn vào kế hoạch thu thập Đình Thải Nghiên, về sau khả năng không thể mỗi lúc đều thấy cô.

“Tôi không.”

“Gạt người, có đứa con gái nào không hát?”

Uyển Tình nói: “Tôi không nghe nhạc, cũng không biết lưu hành cái gì, chỉ biết hát mấy bài trước đây học.”

“Vậy em hát đi.”

Uyển Tình do dự một chút, nhẹ nhàng hát lên: “Ánh trăng như một bông hoa sen đi qua trong những đám mây trắng. Gió đêm thổi tới từng đợt tiếng ca khoái hoạt Chúng ta ngồi ở.”

Câu đầu tiên cô hát, Mục Thiên Dương liền cảm thấy trong lòng chấn động. Âm thanh thật trong trẻo, giống như Thiên Âm. Cho dù cô không phải Uyển Tình, không phải Uyển Tình của hắn, cô hát, cũng sẽ làm cho hắn nói một tiếng hay. Nếu, hắn còn không có gặp qua cô, không chừng bởi vì tiếng ca này vừa nghe đã chung tình với cô!

“Đễ nghe.” Hắn nỉ non một câu. Tiếng ca này, chẳng những hay, hơn nữa có một loại cảm giác quen thuộc, thật giống như thật lâu phía trước nghe qua.

Buổi tối khi cùng Đinh Hải Nghiên ăn cơm, bên tai hắn còn quanh quẩn tiếng ca này. Cái này rốt cuộc là bài gì?

Hắn hỏi: “Có bài hát bên trong có hoa sen, đó là bài gì?”

Thải Nghiên sửng sốt: “Hoa sen xanh phải không? Hứa Ngụy hát, rất dễ nghe.”

“Còn có ánh trăng.”

“Ách. Vậy phỏng chừng là , hoặc là ?” Thải Nghiên không phải thực xác định nói. Như thế nào đột nhiên cho tới âm nhạc lên đây?

Mục Thiên Dương đột nhiên cười, không hề rối rắm vấn đề này. Đưa tay đưa tới bồi bàn, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói hai câu. Thải Nghiên không biết hắn làm cái gì, thẹn thùng phao một cái mị nmo hôi, tiếp tục ăn cơm.

Một lát sau, nhà ăn bên trong vang lên đàn violon âm thanh, là. ! Thải Nghiên vẻ mặt kinh hãi, quay đầu chỉ thấy hai người diễn tấu đàn violon đã đi tới.

Thải Nghiên mở cở trong bụng, trên mặt lại một bộ biểu tình thẹn thùng: “Em nói anh sao hỏi em chuyện âm nhạc.”

“À.” Mục Thiên Dương từ chối cho ý kiến. Hắn bắt quá nói có thể biểu đạt tình yêu, liền thuận tay giải quyết nghi hoặc của cô. Bằng không, sau đó cô nghĩ lại, hắn tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ hỏi, điều tra Uyển Tình ra làm sao bây giờ? Hiện tại, cô chỉ biết đến lúc trước hắn vấn đề là thả con tép, bắt con tôm!

Thải Nghiên thật là nghĩ như vậy, trêu tức nói: “Không thể tưởng được Mục đại tổng giám đốc còn thực lãng mạn?”

“Chẳng lẽ anh bình thường không lãng mạn sao?” Hắn giả bộ bất mãn, trong mắt đã bôi sủng nịch.

Thải Nghiên hơi hơi mân mê miệng: “Còn nói sao, anh thường xuyên không để ý tới người ta!”

“À. Đó là công tác gấp rút.” Hắn cầm tay cô, “Anh cam đoan, về sau sẽ không, nhất định mỗi ngày cùng em!”

“Thật sự?” Thải Nghiên giờ phút này ước gì bay vào trong lòng hắn, dâng cả người mình lên. Nhưng đối phó nam nhân, muốn như gần như xa, bằng không hắn sẽ không biết quý trọng! Rụt rè, bình tĩnh.

“Đương nhiên là thật.” Mục Thiên Dương nói.

Lúc này, bồi bàn phụ giúp một cái toa ăn nhỏ lại đây. Trên xe đẩy một bó hoa hồng đỏ, còn có một cái ly để cao, bên cái ly trong không có nước, nhưng ở dưới ánh sáng ngọn đèn tràn đầy màu, giống như là có. Kim cương!

Thải Nghiên hít sâu một hơi, ít có thể hô hấp. Mỗi người đàn bà đều yêu kim cương, cô muốn té xỉu

Mục Thiên Dương cầm lấy hoa tươi: “Nhận lỗi với em, tha thứ cho sai lầm của anh!”

“Được rồi!” Thái Nghiên then thùng cúi đầu. Đường đường Mục đại tổng giám đốc vì cô, lại là bữa tối dưới ánh nến, lại có đàn violon, hiện tại cả hoa hồng cùng kim cương đều có, cô còn có thể không tha thứ sao?

Mục Thiên Dương cười, đứng dậy đi đến phía sau cô, bàn tay tiến vào ly để cao, tiện tay lấy kim cương ra. Kim cương ma sát thủy tinh, phát ra âm thanh đing đing đang đang, làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào!

Đó là một cái vòng cổ, xa hoa cao quý. Mục Thiên Dương đeo vòng cổ lên cổ Thái Nghiên, nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn cô.

Thái Nghiên say mê, mộng của cô, muốn thành thực! Chẳng những có cánh cửa hào môn, còn có chân ái bên trong cánh cửa hào môn.

Ngày hôm sau, cảnh lãng mạn này bị các tạp chí lớn đưa tin, cơ hồ tất cả mọi người cảm thấy Thái Nghiên bay vào cánh cửa hào môn, Thái Nghiên chính mình lại không chút nghi ngờ!

Giờ phút này, Thái Nghiên vừa mới rời giường, liền ôm điện thoại cùng Mục Thiên Dương nấu cháo điện thoại. Buồn nôn vài câu, Mục Thiên Dương nói buổi tối mang cô nghe nhạc, cô đương nhiên không chút do dự đáp ứng.

Ngày thứ ba, hai người cùng nhau ăn cơm trưa. Sau cơm trưa, hấn mang cô đến cửa hàng, mua cho cô rất nhiều quần áo, đương nhiên toàn bộ quét thẻ của hấn. Trên đường trở về, Mục Thiên Dương cầm thẻ tín dụng ra cho cô.

Thái Nghiên không muốn hấn cảm thấy mình cùng hấn một chỗ là vì tiền của hấn, kiên quyết không cần. Cô có mục tiêu theo đuổi lớn hơn nữa! Làm Mục phu nhân, được đâu chỉ tấm thẻ này?

Mục Thiên Dương hôn cô thật sâu, hôn đến cô không thở nổi: “Ngoan, cầm. Nữ nhân của anh, đương nhiên phải muốn tiền của anh!”

Thái Nghiên vừa nghe, sắc mặt vốn hồng nhuận lại đỏ vài phần. Nếu hấn đều nói như vậy, cô đành phải nhận lấy, lời kéo ống tay áo của hấn: “Thiên Dương. Đêm nay chúng ta.”

Mục Thiên Dương trong mắt lóe ra ánh sáng đen tối không rõ, vẻ mặt ái muội: “Đêm nay. Để anh trở thành nam nhân của em!”

“Chán ghét!” Thái Nghiên tránh ôm ấp của hấn, xoay người hướng ra ngoài cửa sổ, trái tim bùm bùm nhảy không ngừng.

Mục Thiên Dương đưa cô đến cửa nhà, không tha ôm cô hôn triền miên nồng nhiệt, vài phút sau buông cô ra: “Anh về công ty một chuyến, tối nay tới đón em. Buổi tối. Chúng ta đi khách sạn ôn tuyền.”

Thái Nghiên vẻ mặt đỏ ửng, nhẹ nhàng gật gật đầu, vội vàng xuống xe, cầm theo quần áo hấn mua nhanh nhẹn rời đi.

Mục Thiên Dương nhìn bóng dáng của cô, cười đến vô cùng hạnh phúc, nhưng nhìn kỹ, sẽ phát hiện này hạnh phúc càng như là trào phúng. Rõ ràng đang cười, nhưng hai mắt, lại lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi.

Vừa xong công ty, liền nhận được điện thoại của Ngô Nhã, Ngô Nhã than thở: “Con hai ngày nay, cùng Đinh tiểu thư kia thân nhau?”

“Có vấn đề sao?”

Ngô Nhã đi thẳng vào vấn đề: “Cô ta không thích hợp, ta cũng không thích cô ta.”

“Người đó thích hợp? Mẹ thích vừa lòng ai?”

“Con cùng Mĩ Na không phải đang tốt sao?” Ngô Nhã nói, “Triệu gia so với Đinh gia tốt nhiều lắm, giúp được con. Đinh gia chỉ biết trên người con có lợi, hoàn toàn không giúp được người! Hơn nữa, lúc Mĩ Na còn nhỏ, người lại cao quý, ông con cũng luôn luôn thích cô. Cái Đinh Thái Nghiên kia, ngày Thiên Tuyệt sinh nhật đó, thái độ cô đối với cô em ruột, ta liền không thích. Hiện tại bên ngoài đều mang Đinh gia ra chê cười, con nếu cùng cô ta cùng một chỗ, những người đó cũng tới chê cười chúng ta, còn tưởng rằng con Mục Thiên Dương đại danh鼎鼎 chọn không được tốt!”

167. Chương 116: Chương 116

168. Chương 116: Chương 116

Chương 116: Trèo tường

Mục Thiên Dương cười lạnh một tiếng: ” Mục Thiên Dương đại danh鼎鼎, không cần gì đám hỏi thương mại để gia tăng trợ lực! Con là Mục Thiên Dương, con muốn ai sẽ là người đó, cho dù cô ấy là một cái không hề bối cảnh, không có tiền, quê mùa!”

” Con ——” Ngô Nhã cứng lại, “Thiên Dương, con quá cuồng vọng !”

” Con chính là cuồng vọng!”

“Con dù sao còn trẻ, ba con lại.” Ngô Nhã thở dài, “Con hiện tại xác thực lợi hại, nhưng trên thương trường như sói như hổ, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, khó khó giữ được người muốn vịn ngã con. Con tìm một Đinh Thái Nghiên không hề trợ lực, sớm hay muộn sẽ hối hận!”

“Hối hận liền hối hận! Con Mục Thiên Dương còn cần cùng người đám hỏi, sẽ cho người xem con đẹp! Đừng nói con, chính là Thiên Tuyết, con cũng sẽ cho em ấy lựa chọn người mình thích, không cho em ấy trở thành công cụ vì Mục thị lớn mạnh!”

“Con.” Ngô Nhã cứng lại, quyết định không nói với hắn, nói thêm gì đi nữa, điều này làm cho lời hắn định nói cũng không thể, “Quên đi! Mẹ lười nói với con! Thiên Thành đã không nghe lời, con cùng Thiên Tuyết còn muốn..... Ngày Mục gia sớm hay muộn hủy ở trong tay các con! Có bản lĩnh, con đi nói với ông con!”

Ngô Nhã ba cú điện thoại.

Mục Thiên Dương cười lạnh một tiếng, nhớ tới đứa em họ gần một năm không thấy kia, đột nhiên có chút nhớ nhung. Ngồi xuống, bấm số điện thoại hàng năm không gọi. Một lát nói được, chợt nghe bên kia truyền đến âm thanh lộc cộc lộc cộc lộc cộc, thỉnh thoảng còn có nổ bang bang, bất luận một người nam nhân nào nghe xong đều nhiệt huyết sôi trào —— đó là âm thanh súng hỏa cùng đạn pháo, tựa như có người ở chiến trường chém giết.

“Đại Đầu, đánh bọc từ bên trái, đừng để bọn họ chạy!” Một tiếng không thuộc loại mệnh lệnh với Mục Thiên Dương, truyền đến âm thanh nam nhân cà lơ phát phơ , “Hi, anh họ, trong nhà đã xảy ra chuyện sao, khó được anh gọi điện thoại cho em!”

“Em. Chấp hành nhiệm vụ?”

“À, cứu con tin.” Mục Thiên Thành nói, “Cừ thật, con gái dầu mỏ đại vương, vợ vét tài sản hai triệu đô la! Anh họ, anh có thể xem trọng Thiên Tuyết chúng ta, cũng bị người bắt cóc, anh về điểm này tiền chuộc không đủ!”

“Đã biết. Anh chỉ là đột nhiên nhớ tới em vội gọi điện thoại tới, nhìn em đã chết chưa, không quấy rầy em.”

“Ai —— đợi chút!” Mục Thiên Thành kêu xong những lời này, lại một trận âm thanh viên đạn đùng đùng đùng, mới nghe thấy âm thanh hắn hơi không được tự nhiên, “Văn Sâm thế nào ?”

“Tự, mình, về, hỏi!” Mục Thiên Dương nói từng chữ một xong, dừng một chút, âm thanh hơi không được tự nhiên nói “Cẩn thận một chút.” Sau đó tắt điện thoại.

Chừng 10 giờ, tan lớp tự học muộn, không đến 5 phút, tất cả mọi người ly khai phòng học. Đi khỏi lầu dạy học, Thiên Tuyết lôi kéo Uyển Tình, vụng trộm nói: “Đi theo mình!”

Uyển Tình nghĩ cô muốn đi căn tin mua đồ ăn khuya, nghe lời theo cô. Ai biết, Thiên Tuyết đi đến bên trong bụi hoa tối đen.

“Cậu đi đâu vậy?” Uyển Tình hỏi.

“Đừng nói!” Thiên Tuyết lôi kéo cô xuyên qua bụi hoa, chạy đến dưới một góc tường, là tường vây phía bắc trường học.

“Cậu tới nơi này làm gì?” Uyển Tình hạ giọng.

Thiên Tuyết cười trộm một tiếng, chống nạnh nói “Xem mình!” Sau đó tay chân cùng sử dụng bò lên tường!

“Này ——”

“Hư!” Thiên Tuyết trừng cô một cái, rất nhanh bò lên đầu tường, “Nơi này tia hồng ngoại hư rồi, chúng ta từ nơi này đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Uyển Tình kinh hãi, cô cô cô. Cô muốn làm gì?

“Sợ cái gì? Đi lên!” Thiên Tuyết mệnh lệnh một tiếng.

Uyển Tình lắc đầu, xoay người muốn chạy.

Thiên Tuyết quát khê: “Đình Uyển Tình, cậu dám!”

Uyển Tình do dự một chút, thấy cô như nữ vương ngồi ở trên tường, nhất thời cảm thấy, mình không nghe lời, sẽ bị cô giết người diệt khẩu. Uyển Tình ai oán, anh em này luôn khi dễ cô!

“Sao cậu đi ra ngoài?”

“Lên mạng!”

“Cậu làm sao có thể như vậy?” Uyển Tình khê gọi, “Bị phát hiện ——”

” Cậu nếu không đi lên, liền thật sự bị phát hiện !”

Uyển Tình bị phần nhìn cô một cái, học cô cùng sử dụng tay chân bò lên trên, bò một nửa, nghe phía dưới truyền đến tiếng bước chân, sợ tới mức cô không thể động đậy.

“An tâm, đừng sợ, giống như chúng ta!” Thiên Tuyết ở trên xua tay.

Uyển Tình vẫn quay đầu nhìn thoáng qua, thấy mấy cái bóng người như khỉ từ vị trí bên cạnh bò lên, hơn nữa nháy mắt biến mất ở đầu tường.

“Mau mau nhanh, người ta đến sau đầu đã đi ra ngoài!” Thiên Tuyết đuổi tay cho cô, “Mình kéo cậu!”

“Ta dựa vào*!” Bên cạnh truyền đến một âm thanh quen thuộc , “Đình Uyển Tình cô cũng làm chuyện loại này?”

*câu này bày tỏ sự ngạc nhiên

Uyển Tình xem qua đi, phát hiện bọn hắn là hot boy trường học, nghe nói kia là thiên chi kiêu tử đi ra từ nhà cán bộ cao cấp, mỗi lần không phải thi ba chính là thi trên ba, hơn một nửa con gái toàn trường học đều thích hắn.

Uyển Tình nhìn sang, cái gì bảo mình cũng làm chuyện loại này a? Sở dĩ thiếu anh làm chuyện loại này mới kỳ quái đi? Uyển Tình mặc kệ hắn, bò lên đầu tường, mặt khách khí tối om đứng một đống, sợ tới mức cô thiếu chút nữa ngã xuống!

Trời! Trường học bọn họ mỗi buổi tối đều có người trèo tường đi ra ngoài như vậy?

Tiếng la hét! Tiếng la hét! Ba!

Một cái một cái bóng người từ phía trên nhảy xuống.

“Tiểu Tuyết, nhảy đúng giờ, tớ tiếp được cậu.” Một cái nam sinh nói giọng nữ với bên cạnh các cô.

Uyển Tình nhìn thoáng qua, cô không biết, không biết người nào ban. Giọng nữ kêu Tiểu Tuyết thở ra nhảy xuống, bị nam sinh phía dưới đón vào lòng, yêu thương nhưng nhớ đúng mực. Nam sinh vò vò tóc của cô, giữ chặt cô bỏ chạy, nói với những người khác: “Khi trở về gọi điện thoại cho mình!”

“Hai giờ đủ sao?”

“Kỳ thật hẳn chỉ cần 2 phút là đủ rồi!”

“Ta chấp!” Cái kia nam sinh quay đầu giờ lên một ngón giữa, lôi kéo Tiểu Tuyết hấp tấp chạy.

Uyển Tình kỳ quái, hỏi Thiên Tuyết: “Bọn họ làm sao?”

“Mướn phòng.”

“A ——” Uyển Tình thiếu chút nữa ngã quỵ.

Thiên Tuyết ổn định cô, thấp giọng cười nói: “Cậu cho là chỉ có cậu trưởng thành sớm à!” Nói xong, người liền leo xuống, leo đến một vị trí, nhảy xuống!

Nam sinh phía dưới nói: “Mục đại tiểu thư, cậu nhảy phía trước sẽ đón, chúng ta đón tốt được cậu, vạn nhất ngã làm sao bây giờ? Uyển Tình, đến, chúng ta tiếp được cậu!”

“Nghĩ hay quá ha!” Thiên Tuyết mắng bọn họ, vẫy tay với Uyển Tình, “Chạy nhanh!”

“Tớ tớ tớ. Tớ sợ.”

“Không cho phép sợ!” Thiên Tuyết nói, “Nhanh nhảy! Nếu không nhảy bị phát hiện, khẳng định sẽ điều tra phòng ngủ, đến lúc đó mọi người tìm cậu tính sổ!”

“Tớ. Tớ xem tớ trở về là được.” Cô là điên rồi mới đi theo đến.

“Mình đếm ba tiếng, không nhảy chính cậu nhìn mà làm!”

Uyển Tình do dự một lát, gật đầu: “Tốt, tớ nhảy!” Nói xong liền làm bộ muốn nhảy.

“Chậm đã chậm đã.” Phía dưới người cùng kêu lên ngăn cản, “Sẽ ngã chết! Cậu học như Thiên Tuyết, đứng xuống dưới bên cạnh trước một chút.”

Uyển Tình nghe một đám người bọn họ chỉ huy, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Xuống đến vị trí nhất định, cô nhắm mắt nhảy xuống ——

Tiếng la hét!

“A ——” tiếng kêu thảm thiết.

P/S: mọi người thật là nhiệt tình quá mình sửa lại quy định một chút nha

cứ hai ngày mình sẽ ra một chương và lượt thanks và chia sẻ sẽ tổng kết vào cuối ngày hôm đó và ngày mai mình sẽ tặng chương cho các bạn (nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc các chương quà tặng không được thanks đâu nhé như vậy mình sẽ buồn lắm đó)

vậy thôi cảm ơn mọi người đã ủng hộ, bắt đầu từ chương tiếp theo nhé

169. Chương 116: Trèo Tường

Mục Thiên Dương cười lạnh một tiếng: ” Mục Thiên Dương đại danh đỉnh đỉnh, không cần gì đám hỏi thương mại để gia tăng trợ lực! Con là Mục Thiên Dương, con muốn ai sẽ là người đó, cho dù cô ấy là một cái không hề bối cảnh, không có tiền, quê mùa!”

” Con ——” Ngô Nhã cứng lại, “Thiên Dương, con quá cuồng vọng !”

” Con chính là cuồng vọng!”

“Con dù sao còn trẻ, ba con lại.” Ngô Nhã thở dài, “Con hiện tại xác thực lợi hại, nhưng trên thương trường như sói như hổ, mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, khó khó giữ được người muốn vạn ngã con. Con tìm một Đinh Thái Nghiên không hề trợ lực, sớm hay muộn sẽ hối hận!”

“Hối hận liền hối hận! Con Mục Thiên Dương còn cần cùng người dám hỏi, sẽ cho người xem con đẹp! Đừng nói con, chính là Thiên Tuyết, con cũng sẽ cho em ấy lựa chọn người mình thích, không cho em ấy trở thành công cụ vì Mục thị lớn mạnh!”

“Con.” Ngô Nhã cứng lại, quyết định không nói với hắn, nói thêm gì đi nữa, điều này làm cho lời hắn định nói cũng không thể, “Quên đi! Mẹ lười nói với con! Thiên Thành đã không nghe lời, con cùng Thiên Tuyết còn muốn..... Nay Mục gia sớm hay muộn hủy ở trong tay các con! Có bản lĩnh, con đi nói với ông con!”

Ngô Nhã ba cú điện thoại.

Mục Thiên Dương cười lạnh một tiếng, nhớ tới đứa em họ gần một năm không thấy kia, đột nhiên có chút nhớ nhung. Ngồi xuống, bấm số điện thoại hàng năm không gọi. Một lát nói được, chợt nghe bên kia truyền đến âm thanh lộc cộc lộc cộc lộc cộc, thỉnh thoảng còn có nổ bang bang, bất luận một người nam nhân nào nghe xong đều nhiệt huyết sôi trào —— đó là âm thanh súng hỏa cùng đạn pháo, tựa như có người ở chiến trường chém giết.

“Đại Đầu, đánh bọc từ bên trái, đừng để bọn họ chạy!” Một tiếng không thuộc loại mệnh lệnh với Mục Thiên Dương, truyền đến âm thanh nam nhân cà lơ phất phơ, “Hi, anh họ, trong nhà đã xảy ra chuyện sao, khó được anh gọi điện thoại cho em!”

“Em. Chấp hành nhiệm vụ?”

“À, cứu con tin.” Mục Thiên Thành nói, “Cừ thật, con gái đầu mỗ đại vương, vợ vét tài sản hai triệu đô la! Anh họ, anh có thể xem trọng Thiên Tuyết chúng ta, cũng bị người bắt cóc, anh về điểm này tiền chuộc không đủ!”

“Đã biết. Anh chỉ là đột nhiên nhớ tới em vội gọi điện thoại tới, nhìn em đã chết chưa, không quấy rầy em.”

“Ai —— đợi chút!” Mục Thiên Thành kêu xong những lời này, lại một trận âm thanh viên đạn đùng đùng đùng, mới nghe thấy âm thanh hắn hơi không được tự nhiên, “Văn Sâm thế nào?”

“Tự, mình, về, hỏi!” Mục Thiên Dương nói từng chữ một xong, dừng một chút, âm thanh hơi không được tự nhiên nói “Cẩn thận một chút.” Sau đó tắt điện thoại.

Chừng 10 giờ, tan lớp tự học muộn, không đến 5 phút, tất cả mọi người ly khai phòng học. Đi khỏi lầu dạy học, Thiên Tuyết lôi kéo Uyển Tình, vụng trộm nói: “Đi theo mình!”

Uyển Tình nghĩ cô muốn đi căn tin mua đồ ăn khuya, nghe lời theo cô. Ai biết, Thiên Tuyết đi đến bên trong bụi hoa tối đen.

“Cậu đi đâu vậy?” Uyển Tình hỏi.

“Đừng nói!” Thiên Tuyết lôi kéo cô xuyên qua bụi hoa, chạy đến dưới một góc tường, là tường vây phía bắc trường học.

“Cậu tới nơi này làm gì?” Uyển Tình hạ giọng.

Thiên Tuyết cười trộm một tiếng, chống nạnh nói “Xem mình!” Sau đó tay chân cùng sử dụng bò lên tường!

“Này ——”

“Hư!” Thiên Tuyết trườn cô một cái, rất nhanh bò lên đầu tường, “Nơi này tia hồng ngoại hư rồi, chúng ta từ nơi này đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Uyển Tình kinh hãi, cô cô cô. Cô muốn làm gì?

“Sợ cái gì? Đi lên!” Thiên Tuyết mệnh lệnh một tiếng.

Uyển Tình lắc đầu, xoay người muốn chạy.

Thiên Tuyết quát khê: “Đình Uyển Tình, cậu dám!”

Uyển Tình do dự một chút, thấy cô như nữ vương ngồi ở trên tường, nhất thời cảm thấy, mình không nghe lời, sẽ bị cô giết người diệt khẩu. Uyển Tình ai oán, anh em này luôn khi dễ cô!

“Sao cậu đi ra ngoài?”

“Lên mạng!”

“Cậu làm sao có thể như vậy?” Uyển Tình khẽ gọi, “Bị phát hiện ——”

” Cậu nếu không đi lên, liền thật sự bị phát hiện !”

Uyển Tình bị phần nhìn cô một cái, học cô cùng sử dụng tay chân bò lên trên, bò một nửa, nghe phía dưới truyền đến tiếng bước chân, sợ tới mức cô không thể động đậy.

“An tâm, đừng sợ, giống như chúng ta!” Thiên Tuyết ở trên xua tay.

Uyển Tình vẫn quay đầu nhìn thoáng qua, thấy mấy cái bóng người như khỉ từ vị trí bên cạnh bò lên, hơn nữa nháy mắt biến mất ở đầu tường.

“Mau mau nhanh, người ta đến sau đều đã đi ra ngoài!” Thiên Tuyết đuổi tay cho cô, “Mình kéo cậu!”

“Ta dựa vào*!” Bên cạnh truyền đến một âm thanh quen thuộc , “Đỉnh Uyển Tình cô cũng làm chuyện loại này?”

*câu này bày tỏ sự ngạc nhiên

Uyển Tình xem qua đi, phát hiện bọn hắn là hot boy trường học, nghe nói kia là thiên chi kiêu tử đi ra từ nhà cán bộ cao cấp, mỗi lần không phải thi ba chính là thi trên ba, hơn một nửa con gái toàn trường học đều thích hắn.

Uyển Tình nhìn sang, cái gì bảo mình cũng làm chuyện loại này a? Sở dĩ thiếu anh làm chuyện loại này mới kỳ quái đi? Uyển Tình mặc kệ hắn, bò lên đầu tường, mặt khách khí tối om đứng một đống, sợ tới mức cô thiếu chút nữa ngã xuống!

Trời! Trường học bọn họ mỗi buổi tối đều có người trèo tường đi ra ngoài như vậy?

Tiếng la hét! Tiếng la hét! Ba!

Một cái một cái bóng người từ phía trên nhảy xuống.

“Tiểu Tuyết, nhảy đúng giờ, tớ tiếp được cậu.” Một cái nam sinh nói giọng nữ với bên cạnh các cô.

Uyển Tình nhìn thoáng qua, cô không biết, không biết người nào ban. Giọng nữ kêu Tiểu Tuyết thở ra nhảy xuống, bị nam sinh phía dưới đón vào lòng, yêu thương nhưng nhớ đúng mực. Nam sinh vò vò tóc của cô, giữ chặt cô bỏ chạy, nói với những người khác: “Khi trở về gọi điện thoại cho mình!”

“Hai giờ đủ sao?”

“Kỳ thật hắn chỉ cần 2 phút là đủ rồi!”

“Ta chấp!” Cái kia nam sinh quay đầu giơ lên một ngón giữa, lôi kéo Tiểu Tuyết hấp tấp chạy.

Uyển Tình kỳ quái, hỏi Thiên Tuyết: “Bọn họ làm sao?”

“Mướn phòng.”

“A ——” Uyển Tình thiếu chút nữa ngã quỵ.

Thiên Tuyết ổn định cô, thấp giọng cười nói: “Cậu cho là chỉ có cậu trưởng thành sớm à!” Nói xong, người liền leo xuống, leo đến một vị trí, nhảy xuống!

Nam sinh phía dưới nói: “Mục đại tiểu thư, cậu nhảy phía trước sẽ đón, chúng ta đón tốt được cậu, vạn nhất ngã làm sao bây giờ? Uyển Tình, đến, chúng ta tiếp được cậu!”

“Nghĩ hay quá ha!” Thiên Tuyết mắng bọn họ, vẫy tay với Uyển Tình, “Chạy nhanh!”

“Tớ tớ tớ. Tớ sợ.”

“Không cho phép sợ!” Thiên Tuyết nói, “Nhanh nhảy! Nếu không nhảy bị phát hiện, khẳng định sẽ điều tra phòng ngủ, đến lúc đó mọi người tìm cậu tính sổ!”

“Tớ. Tớ xem tớ trở về là được.” Cô là điên rồi mới đi theo đến.

“Mình đếm ba tiếng, không nhảy chính cậu nhìn mà làm!”

Uyển Tình do dự một lát, gật đầu: “Tốt, tớ nhảy!” Nói xong liền làm bộ muốn nhảy.

“Chậm đã chậm đã.” Phía dưới người cùng kêu lên ngăn cản, “Sẽ ngã chết! Cậu học như Thiên Tuyết, đứng xuống dưới bên cạnh trước một chút.”

Uyển Tình nghe một đám người bọn họ chỉ huy, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi. Xuống đến vị trí nhất định, cô nhắm mắt nhảy xuống ——

Tiếng la hét!

“A ——” tiếng kêu thảm thiết.

170. Chương 117: Chương 117

171. Chương 117: Suối Nước Nóng

Chương 117: Suối nước nóng

“CMN.” Thiên Tuyết cúi đầu liều lĩnh mắng một câu thô tục, may mà không có người nghe thấy. Thấy Uyển Tình ngã ngối trên mặt đất, cô vội vàng chạy tới, “Không có việc gì phải không?” Trăm ngàn không cần có việc mà! Cô mà có chuyện tôi cũng chơi xong rồi!

“Chân.” Uyển Tình đau đến cả người đổ mồ hôi lạnh, tê tê hút không khí, “Đau.” Nói xong, cả người cô lao đảo ra sau.

Thiên Tuyết vội vàng ôm lấy cô, bối rối hỏi: “Cậu bị thương ở đâu?”

Những người khác cũng bị dọa đứng hình, nửa ngày nói không ra lời. Cuối cùng vẫn là Sở Thiệu hần nhóm hotboy trường học trước hết phản ứng lại, đầu tiên kéo ống tay áo lại đây anh hùng cứu mỹ nhân: “Trước đưa cô ấy đến bệnh viện, tớ công cô ấy!”

“Cút!” Thiên Tuyết quát khế, ai chẳng biết hần vụng trộm thích Uyển Tình, muốn cô cho công Uyển Tình, cô sẽ bị anh cô phân thân! Thiên Tuyết nghĩ đến trường hợp kia, sợ tới mức lạnh run một cái, vừa lấy điện thoại ra vừa nói, “Các cậu đi trước đi, tớ gọi điện thoại cho anh tớ!”

Uyển Tình chỉ là đau đến không có khí lực, nói không nên lời, cũng không phải không có ý thức. Nghe cô nói như vậy, muốn ngăn cản cô, không biết làm thế nào nâng tay muốn đứng dậy nhưng không được.

Bên cạnh có người nói: “Nếu như vậy, chúng ta đây đi trước.”

“Tớ lưu lại cùng các người.” Sở Thiệu nói, “Chờ anh cậu đến đây đi, bằng không xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

Thiên Tuyết liếc hần một cái, không có cự tuyệt. Nếu chỉ để lại cô cùng Uyển Tình, đúng lúc có người đến cướp sắc làm sao bây giờ? Sở Thiệu này rất đẹp trai, muốn cướp cướp hần trước!

Lúc này Mục Thiên Dương, đang cùng Thái Nghiên ngâm mình ở trong suối nước nóng. Thái Nghiên nghĩ đến đêm nay cùng với hần. Vừa khấn trương, vừa kích động. Chậm chạp đi không đến một bước kia, cô thủy chung không an tâm. Hiện tại, hần tốt với cô như vậy, vậy tới một bước kia đi, mới đi tốt những bước còn lại.

Chuyện Chu bộ trưởng kia làm với cô qua đi đã lâu, trừ bỏ tư vị sảng khoái đó, khác cô đều lựa chọn quên đi. Chờ đêm nay cùng Thiên Dương trên giường, ở bên trong khoái hoạt hần cho cô, là có thể hoàn toàn rửa đi bóng ma lần đó lưu lại!

Thải Nghiên nghĩ, nũng nịu tựa vào trước ngực Mục Thiên Dương, tay sờ tới sờ lui trên ngực hần.

“Thiên Dương.”

Mắt Mục Thiên Dương chợt lóe, hạ mắt lạnh lùng nhìn cô. Cái này nhịn không được? Thật sự là nữ nhân đói khát! Có lẽ, hần nên nghĩ biện pháp cho cô chơi thật tốt.

“Em thật khản trương.” Thải

172. Chương 117: Suối Nước Nóng

“CMN.” Thiên Tuyết cúi đầu liều lĩnh mắng một câu thô tục, may mà không có người nghe thấy. Thấy Uyển Tình ngã ngồi trên mặt đất, cô vội vàng chạy tới, “Không có việc gì phải không?” Trăm ngàn không cần có việc mà! Cô mà có chuyện tôi cũng chơi xong rồi!

“Chân.” Uyển Tình đau đến cả người đổ mồ hôi lạnh, tê tê hút không khí, “Đau.” Nói xong, cả người cô lão đảo ra sau.

Thiên Tuyết vội vàng ôm lấy cô, bối rối hỏi: “Cậu bị thương ở đâu?”

Những người khác cũng bị dọa đứng hình, nửa ngày nói không ra lời. Cuối cùng vẫn là Sở Thiệu hần nhóm hotboy trường học trước hết phản ứng lại, đầu tiên kéo ống tay áo lại đây anh hùng cứu mỹ nhân: “Trước đưa cô ấy đến bệnh viện, tớ công cô ấy!”

“Cút!” Thiên Tuyết quát khê, ai chẳng biết hần vụng trộm thích Uyển Tình, muốn cô cho công Uyển Tình, cô sẽ bị anh cô phân thân! Thiên Tuyết nghĩ đến trường hợp kia, sợ tới mức lạnh run một cái, vừa lấy điện thoại ra vừa nói, “Các cậu đi trước đi, tớ gọi điện thoại cho anh tớ!”

Uyển Tình chỉ là đau đến không có khí lực, nói không nên lời, cũng không phải không có ý thức. Nghe cô nói như vậy, muốn ngăn cản cô, không biết làm thế nào nâng tay muốn đứng dậy nhưng không được.

Bên cạnh có người nói: “Nếu như vậy, chúng ta đây đi trước .”

“Tớ lưu lại cùng các người.” Sở Thiệu nói, “Chờ anh cậu đến đây đi, bằng không xảy ra chuyện làm sao bây giờ?”

Thiên Tuyết liếc hần một cái, không có cự tuyệt. Nếu chỉ để lại cô cùng Uyển Tình, đúng lúc có người đến cướp sắc làm sao bây giờ? Sở Thiệu này rất đẹp trai, muốn cướp cướp hần trước!

Lúc này Mục Thiên Dương, đang cùng Thải Nghiên ngâm mình ở trong suối nước nóng. Thải Nghiên nghĩ đến đêm nay cùng với hần. Vừa khản trương, vừa kích động. Chạm chạm đi không đến một bước kia, cô thủy chung không an tâm. Hiện tại, hần tốt với cô như vậy, vậy tới một bước kia đi, mới đi tốt những bước còn lại.

Chuyện Chu bộ trưởng kia làm với cô qua đi đã lâu, trừ bỏ tư vị sảng khoái đó, khác cô đều lựa chọn quên đi. Chờ đêm nay cùng Thiên Dương trên giường, ở bên trong khoái hoạt hần cho cô, là có thể hoàn toàn rửa đi bóng ma lần đó lưu lại!

Thải Nghiên nghĩ, nũng nịu tựa vào trước ngực Mục Thiên Dương, tay sờ tới sờ lui trên ngực hần.

“Thiên Dương.”

Mắt Mục Thiên Dương chợt lóe, hạ mắt lạnh lùng nhìn cô. Cái này nhịn không được? Thật sự là nữ nhân đói khát! Có lẽ, hần nên nghĩ biện pháp cho cô chơi thật tốt.

“Em thật khản trương.” Thải Nghiên chôn mặt vào ngực hần.

“Đừng khản trương.” Hần cầm tay cô, ngưỡng đầu về phía sau, trong lòng yên lặng đếm ngược. Không sai biệt lắm, hần nên ly khai.

Điện thoại bỗng dưng vang lên, khoe môi hần nhếch lên, đẩy cô ra: “Ta đi tiếp cái điện thoại.”

“Tốt.” Thái Nghiên thấy hắn đứng dậy, tự mình cũng đứng lên từ trong nước, chuẩn bị thay áo ngủ tình thú, đi lên giường chờ hắn.

Mục Thiên Dương cầm lấy điện thoại, ánh mắt nhú lại. Sao lại là Thiên Tuyết? Đã trễ thế này, cô gọi điện thoại tới làm gì?

“Alô.”

“Anh. . . .” Thiên Tuyết lo lắng không đủ, “Có chuyện anh trăm ngàn lần không cần mắng em!”

Nghe giọng điệu của cô chỉ biết cô lại gây họa, Mục Thiên Dương giận dữ: “Em tốt nhất thành thật khai báo cho anh!”

Thiên Tuyết hạ giọng, nói một hơi không hề ngừng: “Em mang bạn học trèo tường đi lên mạng nhưng cô ấy không cẩn thận té ngã rồi anh tới đón chúng em đi bệnh viện đi!”

“Ngã, xuống, rồi!” Mục Thiên Dương giận dữ cười trở về, “Ngã tàn phế hay là ngã chết, anh nên chuẩn bị luật sư cho em hay là trực tiếp đưa em đi nhà tù? !”

“Thiên Dương?” Đinh Thái Nghiên nghe được âm thanh của hắn, hoảng sợ, lo lắng đi tới.

Mục Thiên Dương phát phát tay về hướng cô, nắm điện thoại tránh ra, đi mặc quần áo. Đột nhiên, hắn nhớ tới một sự kiện, hung tợn hỏi: “Mục Thiên Tuyết, em mang ai đi trèo tường? !” Không phải như hắn nghĩ chứ?

Thiên Tuyết không dám nói, liền “Ha ha, ha ha” cười gượng .

“Em chết chắc rồi!” Mục Thiên Dương nói, tắt điện thoại, nhanh chóng mặc quần áo.

Thái Nghiên đã muốn thay áo ngủ tình thú màu đen, nghi hoặc đi tới: “Thiên Dương, anh đây là muốn làm gì?”

“Thiên Tuyết gây họa, anh phải đi xem.” Mục Thiên Dương nói, thấy áo ngủ của cô dừng lại một lát, nghiêm trọng hiện lên một chút ánh sáng không rõ.

Thái Nghiên muốn hắn bị mình rung động, thẹn thùng cúi đầu: “Chúng ta đây.... ..”

Mục Thiên Dương lấy lại tinh thần, thần sắc hiện lên một chút chán ghét. Cư nhiên mặc áo ngủ đồng dạng với Uyển Tình, cô cũng xứng! Hắn vỗ vỗ bờ vai của cô: “Trước tiên em ngủ đi, anh đi nhìn xem sẽ.”

“Em và anh cùng đi!” Thái Nghiên thấy không thể làm chuyện đó, liền muốn cùng đi nhìn Thiên Tuyết.

Mục Thiên Dương lắc đầu, mặc quần trước mặt của cô, thân hình cường tráng làm cho cô đỏ mặt một trận.

“Ai biết cô ấy gây họa gì? Muốn xử lý bao lâu? Anh vẫn là không nên đi, đi ngủ sớm một chút đi. Phòng này đều mướn rồi, không cần lãng phí, nên hưởng thụ thể nào liền hưởng thụ như thế.” Anh phải đi, tiết mục kế tiếp liền diễn không được!

Thái Nghiên thất vọng thở dài: “Vậy anh đi thôi, có việc gọi điện thoại cho em.”

“Tốt.” Hắn hôn lên mặt cô một cái, nắm ngay thời điểm tốt nhanh chóng rời khỏi.

Đi ra cửa, vòng qua hành lang, tìm tới một cánh cửa gian phòng che đầy trước, bên trong truyền đến âm thanh nam nữ gâm nhẹ rên rỉ thở dốc, mặc cho ai đều biết họ đang làm chuyện gì. Mục Thiên Dương gõ gõ cửa, âm thanh bên trong tiếp tục. Một lát sau, rốt cục ngừng lại, một người nam nhân nói; “Tiểu yêu tinh, chờ!”

Tiếp theo, còn có một người nam nhân đi tới mở cửa, vẻ mặt ửng hồng, khăn tắm quấn quanh bên hông, chính giữa bị đội lên, hiển nhiên con trai nổi bật chính là sức khỏe. Mà hắn, cư nhiên là Chu bộ trưởng.

Mục Thiên Dương cười: “Tôi đi rồi.”

Chu bộ trưởng gật đầu: “Yên tâm, tôi sẽ giúp anh tiếp thu .”

Nói xong, hai người đồng thời xoay người, mang theo khóa. Chu bộ trưởng đi đến trước giường, một tiểu nữ nhân kiều mỹ đứng lên, giắt nhanh khăn tắm của hắn, cầm bộ phận thô dài của hắn chơi đùa: “Trường phòng đại nhân, là ai a, cứ nhiên bỏ lại người ta.”

“Anh chỗ nào bỏ lại em? Cứ nhiên quên đóng cửa, may mà có hảo tâm người đi ngang qua nhắc nhở! Bảo bối, ngâm cho anh một chút!” Nghĩ đến Đinh Thái Nghiên nữ nhân như vậy ở ngay gian phòng cách vách, hắn lại nghĩ tới chuyện ngày ấy phòng phát sinh, bên trong nhớ tới mở cái miệng nhỏ nhắn mất hồn, cứ nhiên giúp hắn làm hai lần cơ!

Nữ nhân nghe xong, trong mắt hiện lên một chút chán ghét, nhưng tiếp theo liền cười duyên một tiếng, ngoan ngoãn ghé vào trước thân thể hắn, hết sức trách mắng liếm lên. Chỉ chốc lát, trong phòng liền vang lên âm thanh nam nhân thở gấp ồ ồ.

Mục Thiên Dương vừa lên xe, liền nhận được cuộc điện thoại của Văn Sâm. Văn Sâm hỏi: “Tổng giám đốc, có gì phân phó?”

“Hả, là như thế này, buổi chiều gọi cho Thiên Thành một cuộc điện thoại, hắn hỏi cậu.” Nếu Thiên Tuyết không gọi điện thoại đến, hắn cũng sẽ không cùng Đinh Thái Nghiên mây mưa thất thường. Bởi vì hắn sớm kêu Văn Sâm vào lúc này gọi điện thoại cho hắn, hắn nhận điện thoại, sẽ nói dối là công ty có việc gấp, sau đó ném Đinh Thái Nghiên ở trong này. Tiếp theo, Chu bộ trưởng sẽ tìm kiếm cơ hội mà chơi cô thật tốt.

Văn Sâm trầm mặc một lát: “Không có việc gì, tôi tắt.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, khởi động ô tô, đi nhanh về phía trường học.

173. Chương 118: Chương 118

174. Chương 118: Chương 118

Chương 118: Báo chí

Mục Thiên Dương phóng đi hơn 10 phút mới tới, hắn lái có mau nữa, đến trường học cũng là một giờ sau. Thở hốc vì kinh ngạc, hắn vội vàng gấp rút gọi điện thoại, chỉ mong không trì hoãn mới tốt! Uyển Tình, em trăm ngàn không nên có việc!

Điện thoại vừa thông, Mục Thiên Dương bạo rống: “Mục Thiên Tuyết! Em ngu ngốc sao? Anh đến trường em học muốn thời gian bao lâu, em không biết kêu xe cứu thương sao? Không biết kêu xe taxi sao? !”

“Cái kia. Em vừa định gọi điện thoại cho anh, chúng em đã ở trên xe taxi.” Thiên Tuyết nơm nớp lo sợ nói.

Mục Thiên Dương thở ra một hơi, “Bị thương thế nào?”

“Bước đầu phỏng chừng là trật khớp.”

“Mục Thiên Tuyết, em chết chắc rồi!”

“Ồ ô.” Thiên Tuyết đáng thương hề hề tắt điện thoại, nhìn Uyển Tình bên người .

Sở Thiệu phía trước quay đầu lại, quan tâm nói: “Uyển Tình, cậu kiên nhẫn một chút, không có việc gì .”

Uyển Tình từ từ nhắm hai mắt, không muốn nghe hắn nói gì đó, toàn làm mình ngất đi thôi. Cô đại khái đoán được suy nghĩ của Sở Thiệu. Nếu cô vẫn là Đinh Uyển Tình sạch sẽ, có lẽ có thể suy nghĩ một chút. Cho dù môn không đăng hộ không đối, cũng có thể thừa dịp hiện tại cảm thụ một chút bầu không khí thanh xuân nẩy mầm này.

Nhưng cô đã không có.

Cô quyền lợi gì đều không có. Đừng nói thăm mền trước mười tám tuổi, yêu sớm, đầy mười tám tuổi, cô cũng không thể yêu đương bình thường. Chẳng sợ Mục Thiên Dương có một ngày thả cô, cô nhớ tới bị hấn đặt ở dưới thân ngày ngày đêm đêm, cũng rất cuộc đi không được.

Nghĩ nghĩ, Uyển Tình khóc lên.

Thiên Tuyết vội hỏi: “Rất đau sao?”

“Không đau.” Uyển Tình than nhẹ một tiếng. Nếu đau có thể giải quyết vấn đề thật tốt? Nhưng cô không cảm thấy đau.

Đến bệnh viện xử lý xong thương thế, Mục Thiên Dương còn không có đến.

Uyển Tình nằm trên giường, bên cạnh Thiên Tuyết cùng Sở Thiệu đứng. Thiên Tuyết đã khuyên qua Sở Thiệu vài lần, cho hắn rời khỏi, nhưng hắn trái lại đợi cho thương thế Uyển Tình xử lý tốt mới đi. Hiện tại xử lý tốt, có thể ly khai? Kết quả hắn còn nói: “Anh cậu còn chưa đến, tớ chờ anh cậu đến đây lại đi được không?”

Thiên Tuyết tổn hơi thừa lời: “Để cậu yên lòng à? Hay là cậu muốn nhìn tớ bị chê cười, xem anh tớ giáo huấn tớ như thế nào à?”

Cậu không đi, trong chốc lát anh tớ đến đây, còn tưởng rằng Uyển Tình leo tường để. Khụ! Tuy rằng vốn liền leo tường, nhưng lần này leo tường không phải leo tường kia nha!

175. Chương 118: Báo Chí

Mục Thiên Dương phóng đi hơn 10 phút mới tới, hấn lái có mau nữa, đến trường học cũng là một giờ sau. Thở hốc vì kinh ngạc, hấn vội vàng gấp rút gọi điện thoại, chỉ mong không trì hoãn mới tốt! Uyển Tình, em trăm ngàn không nên có việc!

Điện thoại vừa thông, Mục Thiên Dương bạo rống: “Mục Thiên Tuyết! Em ngu ngốc sao? Anh đến trường em học muốn thời gian bao lâu, em không biết kêu xe cứu thương sao? Không biết kêu xe taxi sao? !”

“Cái kia. Em vừa định gọi điện thoại cho anh, chúng em đã ở trên xe taxi.” Thiên Tuyết nơm nớp lo sợ nói.

Mục Thiên Dương thở ra một hơi, “Bị thương thế nào?”

“Bước đầu phỏng chừng là trật khớp.”

“Mục Thiên Tuyết, em chết chắc rồi!”

“Ô ô.” Thiên Tuyết đáng thương hề hề tắt điện thoại, nhìn Uyển Tình bên người .

Sở Thiệu phía trước quay đầu lại, quan tâm nói: “Uyển Tình, cậu kiên nhẫn một chút, không có việc gì .”

Uyển Tình từ từ nhắm hai mắt, không muốn nghe hắn nói gì đó, toàn làm mình ngất đi thôi. Cô đại khái đoán được suy nghĩ của Sở Thiệu. Nếu cô vẫn là Đinh Uyển Tình sạch sẽ, có lẽ có thể suy nghĩ một chút. Cho dù môn không đăng hộ không đối, cũng có thể thừa dịp hiện tại cảm thụ một chút bầu không khí thanh xuân nảy mầm này.

Nhưng cô đã không có.

Cô quyền lợi gì đều không có. Đừng nói thăm mền trước mười tám tuổi, yêu sớm, đầy mười tám tuổi, cô cũng không thể yêu đương bình thường. Chẳng sợ Mục Thiên Dương có một ngày thả cô, cô nhớ tới bị hấn đặt ở dưới thân ngày ngày đêm đêm, cũng rất cuộc đi không được.

Nghĩ nghĩ, Uyển Tình khóc lên.

Thiên Tuyết vội hỏi: “Rất đau sao?”

“Không đau.” Uyển Tình than nhẹ một tiếng. Nếu đau có thể giải quyết vấn đề thật tốt? Nhưng cô không cảm thấy đau.

Đến bệnh viện xử lý xong thương thế, Mục Thiên Dương còn không có đến.

Uyển Tình nằm trên giường, bên cạnh Thiên Tuyết cùng Sở Thiệu đứng. Thiên Tuyết đã khuyên qua Sở Thiệu vài lần, cho hắn rời khỏi, nhưng hắn trái lại đợi cho thương thế Uyển Tình xử lý tốt mới đi. Hiện tại xử lý tốt, có thể ly khai? Kết quả hắn còn nói: “Anh cậu còn chưa đến, tớ chờ anh cậu đến đây lại đi được không?”

Thiên Tuyết tổn hơi thừa lời: “Để cậu yên lòng à? Hay là cậu muốn nhìn tớ bị chê cười, xem anh tớ giáo huấn tớ như thế nào à?”

Cậu không đi, trong chốc lát anh tớ đến đây, còn tưởng rằng Uyển Tình leo tường để. Khụ! Tuy rằng vốn liền leo tường, nhưng lần này leo tường không phải leo tường kia nha! Hiện tại Uyển Tình bị thương, cho dù hắn ghen, cũng luyện tiết thu thập Uyển Tình, đến lúc đó một đoàn lửa giận còn không toàn bộ đổ lên người mình sao?

“Tớ.” Sở Thiệu trừng lớn mắt, “Tớ không có!” Hắn chỉ là quan tâm Uyển Tình mà thôi, cô sao nghĩ hắn âm hiểm như vậy?

“Cậu chính là!” Thiên Tuyết khẳng định nói, “Cậu thích Đỗ Thiên có phải hay không? Cậu muốn bắt nhược điểm của tớ, để cầm lấy lòng cô ta! Toàn trường học ai chẳng biết nói tớ cùng cô là tử địch!”

“Ai thích cô ta!” Sở Thiệu hét lớn một tiếng, khẩn trương nhìn Uyển Tình, nhưng hai mắt nhắm nghiền, lông mi cũng không động một chút. Hắn hít sâu một hơi, “Thật có lỗi, tớ suy nghĩ không chu toàn, đi trước.”

Thiên Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi, đưa cái thần động đi liền khó như vậy sao?

Hắn vừa đi, Uyển Tình liền mở mắt. Thiên Tuyết vội vàng hỏi: “Còn đau không? Có muốn ăn này nọ hay không, mình thấy đối diện có cửa hàng, có thể đi mua một chút.”

Uyển Tình lắc đầu, cúi mặt không nói lời nào.

Thiên Tuyết nghĩ đến cô đang trách mình, thầm ân hận, nhưng loại sự tình này không làm sao qua, thế nào đều không mở miệng được. Do dự nửa ngày, cô cắn răng một cái: “Cái kia. Là mình không tốt, mình không nên mang cậu đi trèo tường.”

Uyển Tình nhìn cô một cái: “Không có việc gì.” Ngã đầu ngã, trách cô cũng vô dụng.

Thiên Tuyết chấp tay trước ngực, nhìn cô thỉnh cầu: “Tí nữa anh ấy đến, cậu giúp mình cầu tình một chút được không?”

Uyển Tình cười: “Hắn thương cậu như vậy, sẽ không trách cậu.”

Thiên Tuyết dùng sức lắc đầu, hiện tại hắn thương không phải mình nha! Đột nhiên, cô đứng lên, có làm một chút cái gì để bổ cứu! Ngồi đờ như vậy không thể được! Cô bỗng nhiên lao ra khỏi phòng bệnh, để Uyển Tình biến thành mặt danh kỳ diệu.

Một lát sau, Thiên Tuyết cầm một tờ báo tiến vào: “Mượn y tá, cậu xem rồi giải buồn đi!”

Uyển Tình cảm thấy có thể, ngồi xuống. Thiên Tuyết vội vàng xông lên: “Cẩn thận cẩn thận.”

Vịn cô ngồi xong, dâng toàn bộ báo lên, Thiên Tuyết lại hấp tấp chạy ra ngoài. Một lát sau, bưng một ly nước tiến vào: “Khát liền uống.”

Uyển Tình nhìn thoáng qua, người cô đã muồn như gió cuốn ra ngoài. Uyển Tình thở dài, rũ mắt xuống, xem báo.

Đồng báo lung tung này, chẳng những có hôm nay, còn có ngày hôm qua cùng hôm kia. Uyển Tình nhìn nửa ngày, phát hiện giải trí bất quá có vẻ đẹp mắt, cũng chỉ xem tin này.

Nhìn nhìn, liền phát hiện một số ảnh chụp thật to, một nam nhân ôm một nữ nhân ôm hôn, bối cảnh hẳn là nhà hàng cơm Tây, bộ dáng thực lãng mạn.

Nam nhân có hơi nhìn quen mắt. Tuy rằng nhìn không tới mặt của hắn, nhưng cô liếc mắt một cái biết hắn là ai —— Mục Thiên Dương. Thân hình của hắn, tóc của hắn, còn có đồng hồ đeo tay kia. Toàn bộ nói cho cô, là hắn!

Dưới ảnh chụp lớn còn có ảnh chụp nhỏ, là hắn đứng phía sau nữ nhân, đeo vòng cổ cho nữ nhân, mà nữ nhân kia —— Đinh Thái Nghiên. Uyển Tình cười, xem ra bọn họ xác định rồi? Bằng không khẳng định sẽ không cho truyền thông chụp đến, lại càng không tùy tiện đưa tin lớn như vậy.

Uyển Tình qua loa nhìn lướt qua văn tự, đều nói bọn họ trai tài gái sắc, chuyện tốt sắp tới. Hai ngày khác, cũng đều có tin tức bọn họ, chẳng qua trang báo không lớn như vậy.

Uyển Tình nhíu mi lại, trong lòng thực khủng hoảng. Nếu hắn kết hôn, cô sẽ thật cao hứng, nhưng nếu người kia là Đinh Thái Nghiên, liền toàn không phải như vậy.

Đột nhiên, đỉnh đầu truyền đến âm thanh: “Em một người, Thiên Tuyết đâu?”

Uyển Tình chấn động, ngẩng đầu, thấy Mục Thiên Dương nhìn mình từ trên cao.

“Tôi không biết cô ấy đi đâu.”

Sắc mặt Mục Thiên Dương đen lại. Tốt lắm, con nhóc kia là thật muốn chết. Nhìn lướt qua tờ báo trên đùi cô, mặt hắn không chút thay đổi ngồi xuống. Uyển Tình cũng mặt không đổi sắc, đặt tốt tờ báo sang một bên.

Mục Thiên Dương nhìn động tác của cô, rất muốn lắc cổ của cô hỏi một câu: Em không phản ứng? Em không hỏi? Em không sợ?

“Bác sĩ nói như thế nào?”

“Trật khớp, cố định một tháng.” Uyển Tình nhíu nhíu mày, nhìn hắn, “Cuối tháng tôi còn muốn về nhà được không? Tôi hỏi qua bác sĩ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khi đó có thể tháo bột.”

“Vậy cẩn thận một chút!” Mục Thiên Dương nói, “Bằng không thời gian nghỉ hàng tháng em liền nán lại trong biệt thự.”

“Ừ.”

Mục Thiên Dương còn muốn nói về nhà cũng muốn chú ý một chút, nhưng há miệng mà chưa nói ra. Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh, Thiên Tuyết một bàn tay bưng một ly trà sữa nóng hôi hổi, tay kia thì cầm hai gói to đi vào. Nhìn thấy Mục Thiên Dương, cô sợ tới mức ngẩng đầu thẳng ngay, một đôi mắt loạn liếc chung quanh, chỉ là không dám nhìn hắn.

Mục Thiên Dương âm trầm cười lạnh một tiếng: “Em đi đâu vậy?”

176. Chương 119: Chương 119

177. Chương 119: Đoán

Chương 119: Đoán

Thiên Tuyết nói: “Em sợ Uyển Tình đói, mua cho cậu ấy một chút đồ ăn vặt cùng hoa quả. Nha, còn có trà sữa nóng hổi!” Nói xong, chạy nhanh cung phụng qua.

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, cầm trà sữa đưa cho Uyển Tình: “Chậm rãi uống.” Sau đó túm Thiên Tuyết một phen, “Em đi ra theo anh!”

“A!” Thiên Tuyết quát to một tiếng, đồ bên trong túi nhựa trên tay một trận rối loạn.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Mục Thiên Dương phanh đóng cửa, rống giận với Thiên Tuyết: “Em muốn chết phải không!”

Thiên Tuyết hoảng sợ, lắp bắp trấn an: “Nhỏ, nhỏ giọng một chút, sẽ dọa đến Uyển Tình.”

Nhắc tới đến Uyển Tình, thần sắc Mục Thiên Dương liền dịu đi một chút, chậm rãi hít mấy hơi, hắt buông cô ra: “Đi làm thủ tục xuất viện!”

Thiên Tuyết nhìn hẩn: “Tiền không đủ”

” Em.” Mục Thiên Dương cắn răng, lấy ví tiền ra ném qua, “Nhanh một chút!”

Thiên Tuyết đưa đồ ăn vặt cùng hoa quả cho hẩn: “Cầm cho Uyển Tình ăn.”

Mục Thiên Dương xacha theo này nọ đi vào, thấy Uyển Tình nhìn cửa chấn kinh, không khỏi thu liễm thần sắc. Bước qua, hẩn xoa xoa tóc của cô: “Không trách em, đều là em ấy, anh sẽ hảo hảo thu thập em ấy.”

“Không quan hệ.” Uyển Tình cười nhẹ, cắn ống hút tiếp tục uống trà sữa.

Mục Thiên Dương ngồi xuống, nhìn tờ báo bên cạnh, đưa tay mở ra.

Uyển Tình vừa thấy, hỏi hẩn: “Anh kết hôn với chị em?”

Hẩn liếc nhìn cô một cái: “Tại sao biết được?”

Uyển Tình dừng một chút, nói: “Tôi chỉ là đoán.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương tiếp tục lật báo, cuối cùng đứng ở bản tin thương mại.

Vài phút sau, Thiên Tuyết làm tốt thủ tục xuất viện, ba người rời khỏi bệnh viện. Trở lại biệt thự, đã là hai giờ hơn. Mục Thiên Dương ôm Uyển Tình trở về phòng: “Ngày mai xin phép buổi sáng, buổi chiều rồi đi học.”

Uyển Tình do dự một chút gật đầu. Hiện tại đã trễ thế này, trên người lại bị thương, phỏng chừng sáng mai dậy không nổi.

Mục Thiên Dương xoay người xuống lầu, Thiên Tuyết đã không ở trong phòng khách. Hẩn vừa giận vừa bực bội lên lầu, một cước đá văng ra cửa phòng cô. Thiên Tuyết hét to một tiếng, trốn dưới chăn: “Em sai rồi em sai rồi, em cũng không dám nữa!”

Mục Thiên Dương xốc chăn lên, bứt cô lên, tự mình kéo ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, một bộ dáng thăm vấn phạm nhân: “Nói đi! Thăng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

Thiên Tuyết thảm hề hề quỳ gối trên giường: ” Em sai rồi mà. Nhiều người như vậy đều nhảy xuống đi, em nào biết nói cô ấy cư nhiên đứng không vững ——”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nghiêm khắc!

Cô bỗng nhiên ngừng âm thanh, nói một lần nữa: “Là lỗi của em, lỗi của em, em không nên tốt không học học cái xấu, cư nhiên khuya khoắt muốn nhảy ra đi lên mạng! Mình đi coi như quên đi, cư nhiên còn mang theo Uyển Tình! Em sai rồi, em thật sự sai rồi, em về sau cũng không dám nữa! Em tuyệt đối sẽ không lại làm trái với nội quy trường học, chuyện gì có một chút nguy hiểm cũng sẽ không lại mang Uyển Tình cùng làm! Anh anh tha thứ cho em đi, em chỉ là cảm thấy trường học rất buồn, muốn mang Uyển Tình đi giải sầu mà thôi.”

Mục Thiên Dương nghe đến đó, đột nhiên hỏi: “Cô ấy ở trường học không vui?”

Thiên Tuyết thở dài: “Cô gặp được anh, sao còn vui vẻ được đây!”

“Em——” Mục Thiên Dương bị đập trúng đầu đòn, vọt lên, xem ra muốn động thủ.

Thiên Tuyết thối lui, bị đâm vào đầu giường loảng xoảng một tiếng.

“Im lặng một chút!” Mục Thiên Dương giận dữ.

Thiên Tuyết vội vàng quỳ tốt, không dám lại động.

Mục Thiên Dương đi tới đi lui trong phòng vài vòng, cuối cùng hỏi: “Ở trường học cô ấy ở giường trên hay giường dưới?”

“Không có giường dưới. . . .” Thiên Tuyết nói xong, bỗng nhiên cả kinh, “Không xong! Trường học giường cao như vậy, cô ấy sao đi được?”

Mục Thiên Dương giận: “Còn không phải em! Em không thể an phận một chút? Thật muốn gọi anh họ em đóng gói em nhảy dù đến A Phú!”

” Em sai rồi em sai rồi. . . .” Thiên Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng nhắc tới.

“Ngày mai cho A Thành bên ngoài trường học thuê một gian phòng ở, em cùng Uyển Tình chuyển qua, em chiếu cố cô ấy, làm tốt đến lúc thương thể hết!”

“Em muốn chiếu cố thể nào?”

“Anh làm sao mà biết?” Mục Thiên Dương hung tợn nói, “Anh chỉ xem kết quả, không xem qua trình!”

Thiên Tuyết cắn răng, thận trọng gật đầu: “Yên tâm đi! Em nhất định sẽ chiếu cố cô, tuyệt không mượn tay người khác! Người nào muốn cơ hội tới gần cô, bày ra nam sinh phong độ thân sĩ, em đều đã cường chế bọn họ rồi đi!”

“Em, nói, sao?” Mục Thiên Dương vừa mới đi tới cửa, nghe thấy lời này lại ngừng lại.

Thiên Tuyết nói: ” Sở Thiệu lớp chúng em thích cô ấy! Vừa rồi là Sở Thiệu giúp em cùng nhau đưa cô đi bệnh viện. Bất quá anh yên tâm, Uyển Tình cũng không để ý đến hần! Về sau, em cũng sẽ giúp anh coi chừng! Anh, anh liền tha thứ em lần này đi! Cùng lắm thì khi lên đại học em cùng cô ấy học một trường, một chuyên ngành, một lớp, tiếp tục giúp anh nhìn cô ấy, ngăn cản ong bướm này, miễn cho cô ấy bị người lừa đi!”

“Anh không lo lắng.” Mục Thiên Dương lạnh mặt nói.

Thiên Tuyết nhảy xuống giường, một tay kéo hần trở về, đóng cửa lại.

“Tình yêu là chuyện không có đạo lý. Vạn nhất đầu óc cô vừa kéo, yêu ai, anh làm sao bây giờ a? Em xem cho anh, tổng sẽ tốt một chút.”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi. Nếu cô yêu ai. Nếu cô yêu ai. Hần thật sự không có biện pháp tưởng tượng cô yêu ai, nếu có yêu sẽ làm sao? Đến lúc đó hần nên làm cái gì bây giờ? Hần thấy không có khả năng buông cô ra!

Hần muốn hảo hảo cưng chiều cô, yêu cô, không phải muốn thương tổn cô! Cô trăm ngàn không cần yêu ai, bằng không. Hần trừ bỏ thương tổn cô, không có biện pháp khác.

Khách sạn suối nước nóng.

Vào sáng sớm, Thái Nghiên đang mặc quần áo, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Chắc là phục vụ khách sạn? Thái Nghiên vừa mặc quần áo một nửa, dứt khoát liền cởi nhanh, mặc vào áo choàng tắm đi đến mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, cô sững sốt một chút, muốn đóng kín thật nhanh.

“Ôi chào, Đinh tiểu thư, em đây là làm sao?” Chu bộ trưởng để ở cánh cửa.

“Ông muốn làm gì?” Thái Nghiên sợ tới mức cả người phát run.

Chu bộ trưởng cười: “Tối hôm qua anh thấy Mục tổng vào gian phòng này, lúc ấy tiến lên quấy rầy không tốt, hiện tại muốn mời hần cùng nhau ăn điểm tâm.”

“Hần không ở đây!”

“Đừng gạt ta.” Chu bộ trưởng nói, giọng kêu lên, “Mục tổng ——”

“Thật sự không có hần!” Thái Nghiên vội la lên.

Chu bộ trưởng không tin: “Không có là không có, em gấp cái gì? Chẳng lẽ em phản bội hần vụng trộm?”

“Ông ——” Hần mới vụng trộm! Nhìn thấy hần có thể không gấp sao? Hần từng như vậy với cô.

Chu bộ trưởng tin là thật: “Em thật đúng là vụng trộm! Sớm biết em là một tiện nhân!” Nói xong, liền bỗng nhiên đẩy cửa ra đi vào.

Thải Nghiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, cả người thấy sợ hãi, đành phải lo nhìn trước cửa, vội vàng gấp rút chạy qua.

Chu bộ trưởng vòng quanh phòng cùng suối nước nóng phía sau đi một vòng, nghi hoặc hỏi: “Tối hôm qua anh rõ ràng thấy hân, làm sao có thể không có?”

”Hân có việc gấp,

178. Chương 119: Đoán

Thiên Tuyết nói: “Em sợ Uyển Tình đói, mua cho cậu ấy một chút đồ ăn vặt cùng hoa quả. Nha, còn có trà sữa nóng hổi!” Nói xong, chạy nhanh cung phụng qua.

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, cầm trà sữa đưa cho Uyển Tình: “Chậm rãi uống.” Sau đó túm Thiên Tuyết một phen, “Em đi ra theo anh!”

“A!” Thiên Tuyết quát to một tiếng, đồ bên trong túi nhựa trên tay một trận rối loạn.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Mục Thiên Dương phanh đóng cửa, rống giận với Thiên Tuyết: “Em muốn chết phải không!”

Thiên Tuyết hoảng sợ, lắp bắp trấn an: “Nhỏ, nhỏ giọng một chút, sẽ dọa đến Uyển Tình.”

Nhắc tới đến Uyển Tình, thần sắc Mục Thiên Dương liền dịu đi một chút, chậm rãi hít mấy hơi, hân buông cô ra: “Đi làm thủ tục xuất viện!”

Thiên Tuyết nhìn hân: “Tiền không đủ”

” Em.” Mục Thiên Dương cắn răng, lấy ví tiền ra ném qua, “Nhanh một chút!”

Thiên Tuyết đưa đồ ăn vặt cùng hoa quả cho hân: “Cầm cho Uyển Tình ăn.”

Mục Thiên Dương xacha theo này nọ đi vào, thấy Uyển Tình nhìn cửa chấn kinh, không khỏi thu liễm thần sắc. Bước qua, hân xoa xoa tóc của cô: “Không trách em, đều là em ấy, anh sẽ hảo hảo thu thập em ấy.”

“Không quan hệ.” Uyển Tình cười nhẹ, cắn ống hút tiếp tục uống trà sữa.

Mục Thiên Dương ngồi xuống, nhìn tờ báo bên cạnh, đưa tay mở ra.

Uyển Tình vừa thấy, hỏi hân: “Anh kết hôn với chị em?”

Hân liếc nhìn cô một cái: “Tại sao biết được?”

Uyển Tình dừng một chút, nói: “Tôi chỉ là đoán.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương tiếp tục lật báo, cuối cùng đứng ở bản tin thương mại.

Vài phút sau, Thiên Tuyết làm tốt thủ tục xuất viện, ba người rời khỏi bệnh viện. Trở lại biệt thự, đã là hai giờ hơn. Mục Thiên Dương ôm Uyển Tình trở về phòng: “Ngày mai xin phép buổi sáng, buổi chiều rồi đi học.”

Uyển Tình do dự một chút gật đầu. Hiện tại đã trở thể này, trên người lại bị thương, phỏng chừng sáng mai dậy không nổi.

Mục Thiên Dương xoay người xuống lầu, Thiên Tuyết đã không ở trong phòng khách. Hân vừa giận vừa bực bội lên lầu, một cước đá văng ra cửa phòng cô. Thiên Tuyết hét to một tiếng, trốn dưới chăn: “Em sai rồi em sai rồi, em cũng không dám nữa!”

Mục Thiên Dương xốc chăn lên, bứt cô lên, tự mình kéo ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, một bộ dáng thăm vắn phạm nhân: “Nói đi! Thằng thán sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

Thiên Tuyết thăm hề hề quỳ gối trên giường: ” Em sai rồi mà. . . . Nhiều người như vậy đều nhảy xuống đi, em nào biết nói cô ấy cứ nhiên đứng không vững ——”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nghiêm khắc!

Cô bỗng nhiên ngừng âm thanh, nói một lần nữa: “Là lỗi của em, lỗi của em, em không nên tốt không học học cái xấu, cứ nhiên khuya khoắt muốn nhảy ra đi lên mạng! Mình đi coi như quên đi, cứ nhiên còn mang theo Uyển Tình! Em sai rồi, em thật sự sai rồi, em về sau cũng không dám nữa! Em tuyệt đối sẽ không lại làm trái với nội quy trường học, chuyện gì có một chút nguy hiểm cũng sẽ không lại mang Uyển Tình cùng làm! Anh anh tha thứ cho em đi, em chỉ là cảm thấy trường học rất buồn, muốn mang Uyển Tình đi giải sầu mà thôi. . . .”

Mục Thiên Dương nghe đến đó, đột nhiên hỏi: “Cô ấy ở trường học không vui?”

Thiên Tuyết thở dài: “Cô gặp được anh, sao còn vui vẻ được đây!”

“Em——” Mục Thiên Dương bị đập trúng đầu đòn, vọt lên, xem ra muốn động thủ.

Thiên Tuyết thối lui, bị đâm vào đầu giường loảng xoảng một tiếng.

“Im lặng một chút!” Mục Thiên Dương giận dữ.

Thiên Tuyết vội vàng quỳ tốt, không dám lại động.

Mục Thiên Dương đi tới đi lui trong phòng vài vòng, cuối cùng hỏi: “Ở trường học cô ấy ở giường trên hay giường dưới?”

“Không có giường dưới. . . .” Thiên Tuyết nói xong, bỗng nhiên cả kinh, “Không xong! Trường học giường cao như vậy, cô ấy sao đi được?”

Mục Thiên Dương giận: “Còn không phải em! Em không thể an phận một chút? Thật muốn gọi anh họ em đóng gói em nhảy dù đến A Phú!”

” Em sai rồi em sai rồi. . . .” Thiên Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng nhắc tới.

“Ngày mai cho A Thành bên ngoài trường học thuê một gian phòng ở, em cùng Uyển Tình chuyển qua, em chiếu cố cô ấy, làm tốt đến lúc thương thể hết!”

“Em muốn chiếu cố thể nào?”

“Anh làm sao mà biết?” Mục Thiên Dương hung tợn nói, “Anh chỉ xem kết quả, không xem qua trình!”

Thiên Tuyết cắn răng, thận trọng gật đầu: “Yên tâm đi! Em nhất định sẽ chiếu cố cô, tuyệt không mượn tay người khác! Người nào muốn cơ hội tới gần cô, bày ra nam sinh phong độ thân sĩ, em đều đã cường chế bọn họ rồi đi!”

“Em, nói, sao?” Mục Thiên Dương vừa mới đi tới cửa, nghe thấy lời này lại ngừng lại.

Thiên Tuyết nói: ” Sở Thiệu lớp chúng em thích cô ấy! Vừa rồi là Sở Thiệu giúp em cùng nhau đưa cô đi bệnh viện. Bất quá anh yên tâm, Uyển Tình cũng không để ý đến hắn! Về sau, em cũng sẽ giúp anh coi chừng! Anh, anh liền tha thứ em lần này đi! Cùng lắm thì khi lên đại học em cùng cô ấy học một trường, một chuyên ngành, một lớp, tiếp tục giúp anh nhìn cô ấy, ngăn cản ong bướm này, miễn cho cô ấy bị người lừa đi!”

“Anh không lo lắng.” Mục Thiên Dương lạnh mặt nói.

Thiên Tuyết nhảy xuống giường, một tay kéo hắn trở về, đóng cửa lại.

“Tình yêu là chuyện không có đạo lý. Vạn nhất đầu óc cô vừa kéo, yêu ai, anh làm sao bây giờ a? Em xem cho anh, tổng sẽ tốt một chút.”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi. Nếu cô yêu ai. . . . Nếu cô yêu ai. . . . Hắn thật sự không có biện pháp tưởng tượng cô yêu ai, nếu có yêu sẽ làm sao? Đến lúc đó hắn nên làm cái gì bây giờ? Hắn thấy không có khả năng buông cô ra!

Hắn muốn hảo hảo cưng chiều cô, yêu cô, không phải muốn thương tổn cô! Cô trăm ngàn không cần yêu ai, bằng không. Hắn trừ bỏ thương tổn cô, không có biện pháp khác.

Khách sạn suối nước nóng.

Vào sáng sớm, Thái Nghiên đang mặc quần áo, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Chắc là phục vụ khách sạn? Thái Nghiên vừa mặc quần áo một nửa, dứt khoát liền cởi nhanh, mặc vào áo choàng tắm đi đến mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, cô sửng sốt một chút, muốn đóng kín thật nhanh.

“Ôi chào, Đinh tiểu thư, em đây là làm sao?” Chu bộ trưởng để ở cánh cửa.

“Ông muốn làm gì?” Thái Nghiên sợ tới mức cả người phát run.

Chu bộ trưởng cười: “Tối hôm qua anh thấy Mục tổng vào gian phòng này, lúc ấy tiến lên quấy rầy không tốt, hiện tại muốn mời hắn cùng nhau ăn điểm tâm.”

“Hắn không ở đây!”

“Đừng gạt ta.” Chu bộ trưởng nói, giọng kêu lên, “Mục tổng ——”

“Thật sự không có hắn!” Thái Nghiên vội la lên.

Chu bộ trưởng không tin: “Không có là không có, em gấp cái gì? Chẳng lẽ em phản bội hắn vụng trộm?”

“Ông ——” Hắn mới vụng trộm! Nhìn thấy hắn có thể không gấp sao? Hắn từng như vậy với cô.

Chu bộ trưởng tin là thật: “Em thật đúng là vụng trộm! Sớm biết em là một tiện nhân!” Nói xong, liền bỗng nhiên đẩy cửa ra đi vào.

Thái Nghiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, cả người thấy sợ hãi, đành phải lo nhìn trước cửa, vội vàng gấp rút chạy qua.

Chu bộ trưởng vòng quanh phòng cùng suối nước nóng phía sau đi một vòng, nghi hoặc hỏi: “Tối hôm qua anh rõ ràng thấy hắn, làm sao có thể không có?”

“Hắn có việc gấp, tối hôm qua đi rồi!” Thái Nghiên kéo nhanh dục bào, “Đây là phòng của tôi, mời đi ra!”

Chương 119: Đoán

Thiên Tuyết nói: “Em sợ Uyển Tình đói, mua cho cậu ấy một chút đồ ăn vặt cùng hoa quả. Nha, còn có trà sữa nóng hổi!” Nói xong, chạy nhanh cung phụng qua.

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, cầm trà sữa đưa cho Uyển Tình: “Chậm rãi uống.” Sau đó túm Thiên Tuyết một phen, “Em đi ra theo anh!”

“A!” Thiên Tuyết quát to một tiếng, đồ bên trong túi nhựa trên tay một trận rối loạn.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Mục Thiên Dương phanh đóng cửa, rống giận với Thiên Tuyết: “Em muốn chết phải không!”

Thiên Tuyết hoảng sợ, lắp bắp trấn an: “Nhỏ, nhỏ giọng một chút, sẽ dọa đến Uyển Tình.”

Nhắc tới đến Uyển Tình, thần sắc Mục Thiên Dương liền dịu đi một chút, chậm rãi hít mấy hơi, hắn buông cô ra: “Đi làm thủ tục xuất viện!”

Thiên Tuyết nhìn hắn: “Tiền không đủ.”

” Em.” Mục Thiên Dương cắn răng, lấy ví tiền ra ném qua, “Nhanh một chút!”

Thiên Tuyết đưa đồ ăn vặt cùng hoa quả cho hắn: “Cầm cho Uyển Tình ăn.”

Mục Thiên Dương xacha theo này nọ đi vào, thấy Uyển Tình nhìn cửa chần chừ, không khỏi thu liễm thần sắc. Bước qua, hắn xoa xoa tóc của cô: “Không trách em, đều là em ấy, anh sẽ hảo hảo thu thập em ấy.”

“Không quan hệ.” Uyển Tình cười nhẹ, cắn ống hút tiếp tục uống trà sữa.

Mục Thiên Dương ngồi xuống, nhìn tờ báo bên cạnh, đưa tay mở ra.

Uyển Tình vừa thấy, hỏi hần: “Anh kết hôn với chị em?”

Hần liếc nhìn cô một cái: “Tại sao biết được?”

Uyển Tình dừng một chút, nói: “Tôi chỉ là đoán.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương tiếp tục lật báo, cuối cùng đứng ở bản tin thương mại.

Vài phút sau, Thiên Tuyết làm tốt thủ tục xuất viện, ba người rời khỏi bệnh viện. Trở lại biệt thự, đã là hai giờ hơn. Mục Thiên Dương ôm Uyển Tình trở về phòng: “Ngày mai xin phép buổi sáng, buổi chiều rồi đi học.”

Uyển Tình do dự một chút gật đầu. Hiện tại đã trễ thế này, trên người lại bị thương, phỏng chừng sáng mai dậy không nổi.

Mục Thiên Dương xoay người xuống lầu, Thiên Tuyết đã không ở trong phòng khách. Hần vừa giận vừa bực bội lên lầu, một cước đá văng ra cửa phòng cô. Thiên Tuyết hét to một tiếng, trốn dưới chăn: “Em sai rồi em sai rồi, em cũng không dám nữa!”

Mục Thiên Dương xóc chăn lên, bứt cô lên, tự mình kéo ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, một bộ dáng thăm vấn phạm nhân: “Nói đi! Thăng thần sẽ được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm trị!”

Thiên Tuyết thảm hê hê quỳ gối trên giường: ” Em sai rồi mà. Nhiều người như vậy đều nhảy xuống đi, em nào biết nói cô ấy cư nhiên đứng không vững ——”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nghiêm khắc!

Cô bỗng nhiên ngừng âm thanh, nói một lần nữa: “Là lỗi của em, lỗi của em, em không nên tốt không học cái xấu, cư nhiên khuya khoắt muốn nhảy ra đi lên mạng! Mình đi coi như quên đi, cư nhiên còn mang theo Uyển Tình! Em sai rồi, em thật sự sai rồi, em về sau cũng không dám nữa! Em tuyệt đối sẽ không lại làm trái với nội quy trường học, chuyện gì có một chút nguy hiểm cũng sẽ không lại mang Uyển Tình cùng làm! Anh anh tha thứ cho em đi, em chỉ là cảm thấy trường học rất buồn, muốn mang Uyển Tình đi giải sầu mà thôi.”

Mục Thiên Dương nghe đến đó, đột nhiên hỏi: “Cô ấy ở trường học không vui?”

Thiên Tuyết thở dài: “Cô gặp được anh, sao còn vui vẻ được đây!”

“Em——” Mục Thiên Dương bị đập trúng đầu đòn, vọt lên, xem ra muốn động thủ.

Thiên Tuyết thối lui, bị đâm vào đầu giường loảng xoảng một tiếng.

“Im lặng một chút!” Mục Thiên Dương giận dữ.

Thiên Tuyết vội vàng quỳ tốt, không dám lại động.

Mục Thiên Dương đi tới đi lui trong phòng vài vòng, cuối cùng hỏi: “Ở trường học cô ấy ở giường trên hay giường dưới?”

“Không có giường dưới.” Thiên Tuyết nói xong, bỗng nhiên cả kinh, “Không xong! Trường học giường cao như vậy, cô ấy sao đi được?”

Mục Thiên Dương giận: “Còn không phải em! Em không thể an phận một chút? Thật muốn gọi anh họ em đóng gói em nhảy dù đến A Phú!”

” Em sai rồi em sai rồi.” Thiên Tuyết cúi đầu, nhỏ giọng nhắc tới.

“Ngày mai cho A Thành bên ngoài trường học thuê một gian phòng ở, em cùng Uyển Tình chuyển qua, em chiếu cố cô ấy, làm tốt đến lúc thương thế hết!”

“Em muốn chiếu cố thế nào?”

“Anh làm sao mà biết?” Mục Thiên Dương hung tợn nói, “Anh chỉ xem kết quả, không xem qua trình!”

Thiên Tuyết cắn răng, thận trọng gật đầu: “Yên tâm đi! Em nhất định sẽ chiều cổ cô, tuyệt không mượn tay người khác! Người nào muốn cơ hội tới gần cô, bày ra nam sinh phong độ thân sĩ, em đều đã cường chế bọn họ rồi đi!”

“Em, nói, sao?” Mục Thiên Dương vừa mới đi tới cửa, nghe thấy lời này lại ngừng lại.

Thiên Tuyết nói: ” Sở Thiệu lớp chúng em thích cô ấy! Vừa rồi là Sở Thiệu giúp em cùng nhau đưa cô đi bệnh viện. Bất quá anh yên tâm, Uyển Tình cũng không để ý đến hần! Về sau, em cũng sẽ giúp anh coi chừng! Anh, anh liền tha thứ em lần này đi! Cùng lắm thì khi lên đại học em cùng cô ấy học một trường, một chuyên ngành, một lớp, tiếp tục giúp anh nhìn cô ấy, ngăn cản ong bướm này, miễn cho cô ấy bị người lừa đi!”

“Anh không lo lắng.” Mục Thiên Dương lạnh mặt nói.

Thiên Tuyết nhảy xuống giường, một tay kéo hần trở về, đóng cửa lại.

“Tình yêu là chuyện không có đạo lý. Vạn nhất đầu óc cô vừa kéo, yêu ai, anh làm sao bây giờ a? Em xem cho anh, tổng sẽ tốt một chút.”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi. Nếu cô yêu ai. Nếu cô yêu ai. Hần thật sự không có biện pháp tưởng tượng cô yêu ai, nếu có yêu sẽ làm sao? Đến lúc đó hần nên làm cái gì bây giờ? Hần thấy không có khả năng buông cô ra!

Hần muốn hảo hảo cưng chiều cô, yêu cô, không phải muốn thương tổn cô! Cô trăm ngàn không cần yêu ai, bằng không. Hần trừ bỏ thương tổn cô, không có biện pháp khác.

Khách sạn suối nước nóng.

Vào sáng sớm, Thái Nghiên đang mặc quần áo, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa. Chắc là phục vụ khách sạn? Thái Nghiên vừa mặc quần áo một nửa, dứt khoát liền cởi nhanh, mặc vào áo choàng tắm đi đến mở cửa.

Cánh cửa vừa mở ra, cô sững sốt một chút, muốn đóng kín thật nhanh.

“Ôi chào, Đinh tiểu thư, em đây là làm sao?” Chu bộ trưởng để ở cánh cửa.

“Ông muốn làm gì?” Thái Nghiên sợ tới mức cả người phát run.

Chu bộ trưởng cười: “Tối hôm qua anh thấy Mục tổng vào gian phòng này, lúc ấy tiến lên quấy rầy không tốt, hiện tại muốn mời hần cùng nhau ăn điểm tâm.”

“Hần không ở đây!”

“Đừng gạt ta.” Chu bộ trưởng nói, giọng kêu lên, “Mục tổng ——”

“Thật sự không có hần!” Thái Nghiên vội la lên.

Chu bộ trưởng không tin: “Không có là không có, em gấp cái gì? Chẳng lẽ em phản bội hần vụng trộm?”

“Ông ——” Hần mới vụng trộm! Nhìn thấy hần có thể không gấp sao? Hần từng như vậy với cô.

Chu bộ trưởng tin là thật: “Em thật đúng là vụng trộm! Sớm biết em là một tiện nhân!” Nói xong, liền bỗng nhiên đẩy cửa ra đi vào.

Thái Nghiên nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, cả người thấy sợ hãi, đành phải lo nhìn trước cửa, vội vàng gấp rút chạy qua.

Chu bộ trưởng vòng quanh phòng cùng suối nước nóng phía sau đi một vòng, nghi hoặc hỏi: “Tối hôm qua anh rõ ràng thấy hần, làm sao có thể không có?”

“Hần có việc gấp, tối hôm qua đi rồi!” Thái Nghiên kéo nhanh dục bào, “Đây là phòng của tôi, mời đi ra!”

179. Chương 120: Chương 120

180. Chương 120: Bị Ma Quỷ Âm Ảnh

Chương 120: Bị ma quỷ âm ảnh

Chu bộ trưởng nhin không được buồn cười: “Nếu hấn không ở, cũng không có gian phu, em gấp cái gì?”

“Còn không phải ông ——” Thái Nghiên bỗng dưng im miệng, chỉ về phía ngoài cửa, “Chu bộ trưởng mời đi!”

Chu bộ trưởng nghe xong lời cô vừa mới nói, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đi đến bên người cô: “Anh cái gì? Vật nhỏ, còn nhớ tư vị ngày đó sao?” Nói xong liền ôm cổ cô.

“Anh làm sao?” Thái Nghiên kêu to, quyền đâm cước đá muốn tránh hấn ra.

Chu bộ trưởng đột nhiên cười ha ha, buông cô ra: “Nói giỡn với em thôi. Yên tâm đi, chuyện lần trước là chuyện lần trước, anh còn sợ bị Mục Thiên Dương đổi phỏ, nào dám lại làm em? Nếu Mục tổng không có, anh đi trước!” Nói xong, rời khỏi phòng. Hừ, nếu không phải tối hôm qua bị thư ký kia của hấn ép khô, hấn khẳng định thu thập cô thật tốt!

Thái Nghiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không dám lại lưu lại, nhanh chóng đổi tốt quần áo rời khỏi.

-

Uyển Tình cùng Thiên Tuyết thuê một nhà trọ có thang máy ở phụ cận trường học, tiện ra vào, đến trường học chỉ cần vài phần phút.

Mỗi sáng sớm, Thiên Tuyết liền mang theo Uyển Tình ra ngoài, ba bữa giải quyết ở căn tin, tan học giờ tự học tối lại trở về. Trên đường trở về, Thiên Tuyết mua đồ ăn khuya, mà Uyển Tình cũng sẽ mua một tờ báo hôm đó. Bất quá có đôi khi bán hết rồi, không có!

Thiên Tuyết nghi hoặc cô thế nào thích xem báo giấy, vài ngày sau rốt cục phát hiện chân tướng —— anh cô lại đi thông đồng Đinh Thái Nghiên kia!

“Xem ra anh mình không cần cậu!” Thiên Tuyết vừa ăn đồ nướng vừa nói.

“Vậy tốt nhất.”

Thiên Tuyết ghen một chút: “Cậu hoàn toàn. Không thương tâm sao?”

“Tớ vì sao phải thương tâm?”

“Bởi vì.” Thiên Tuyết suy nghĩ một chút nói, “Nếu hấn không cần cậu, không nuôi cậu, cậu không thể ăn sơn trân hải vị nữa, không mặc hàng hiệu nữa! Đi ở đâu đều không có xe đưa đón!”

“Không thích!” Uyển Tình lạnh lùng nói.

Thiên Tuyết vỗ bàn: “Cậu sao lại như vậy? Cậu không thích còn chú ý làm gì?”

“Không có gì.” Uyển Tình đẩy tờ báo ra, ăn miếng của cô.

Thiên Tuyết đảo tròn mắt, khi ngủ gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương, kể lại chuyện vừa rồi.

Mục Thiên Dương nói: “Nếu không phải Đinh Thái Nghiên, cô ấy sẽ không chú ý. Cô ấy chỉ là sợ Đinh Thái Nghiên phát hiện quan hệ của anh với cô ấy mà thôi, nếu Đinh Thái Nghiên phát hiện,

181. Chương 120: Bị Ma Quỷ Âm Ảnh

Chu bộ trưởng nhin không được buồn cười: “Nếu hấn không ở, cũng không có gian phu, em gấp cái gì?”

“Còn không phải ông ——” Thái Nghiên bỗng dưng im miệng, chỉ về phía ngoài cửa, “Chu bộ trưởng mời đi!”

Chu bộ trưởng nghe xong lời cô vừa mới nói, ánh mắt sáng lên, bước nhanh đi đến bên người cô: “Anh cái gì? Vật nhỏ, còn nhớ tư vị ngày đó sao?” Nói xong liền ôm cổ cô.

“Anh làm sao?” Thái Nghiên kêu to, quyền đâm cước đá muốn tránh hắn ra.

Chu bộ trưởng đột nhiên cười ha ha, buông cô ra: “Nói giỡn với em thôi. Yên tâm đi, chuyện lần trước là chuyện lần trước, anh còn sợ bị Mục Thiên Dương đổi phỏ, nào dám lại làm em? Nếu Mục tổng không có, anh đi trước!” Nói xong, rời khỏi phòng. Hừ, nếu không phải tối hôm qua bị thư ký kia của hắn ép khô, hắn khẳng định thu thập cô thật tốt!

Thái Nghiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không dám lại lưu lại, nhanh chóng đổi tốt quần áo rời khỏi.

-

Uyển Tình cùng Thiên Tuyết thuê một nhà trọ có thang máy ở phụ cận trường học, tiện ra vào, đến trường học chỉ cần vài phần phút.

Mỗi sáng sớm, Thiên Tuyết liền mang theo Uyển Tình ra ngoài, ba bữa giải quyết ở căn tin, tan học giờ tự học tối lại trở về. Trên đường trở về, Thiên Tuyết mua đồ ăn khuya, mà Uyển Tình cũng sẽ mua một tờ báo hôm đó. Bất quá có đôi khi bán hết rồi, không có!

Thiên Tuyết nghi hoặc cô thế nào thích xem báo giấy, vài ngày sau rốt cục phát hiện chân tướng —— anh cô lại đi thông đồng Đinh Thái Nghiên kia!

“Xem ra anh mình không cần cậu!” Thiên Tuyết vừa ăn đồ nướng vừa nói.

“Vây tốt nhất.”

Thiên Tuyết ghen một chút: “Cậu hoàn toàn. Không thương tâm sao?”

“Tớ vì sao phải thương tâm?”

“Bởi vì.” Thiên Tuyết suy nghĩ một chút nói, “Nếu hắn không cần cậu, không nuôi cậu, cậu không thể ăn sơn trân hải vị nữa, không mặc hàng hiệu nữa! Đi ở đâu đều không có xe đưa đón!”

“Không thích!” Uyển Tình lạnh lùng nói.

Thiên Tuyết vỗ bàn: “Cậu sao lại như vậy? Cậu không thích còn chú ý làm gì?”

“Không có gì.” Uyển Tình đẩy tờ báo ra, ăn miến của cô.

Thiên Tuyết đảo tròn mắt, khi ngủ gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương, kể lại chuyện vừa rồi.

Mục Thiên Dương nói: “Nếu không phải Đinh Thái Nghiên, cô ấy sẽ không chú ý. Cô ấy chỉ là sợ Đinh Thái Nghiên phát hiện quan hệ của anh với cô ấy mà thôi, nếu Đinh Thái Nghiên phát hiện, khẳng định sẽ rất hỗn loạn.”

“À?” Thiên Tuyết hét to một tiếng, “Vây anh còn đi trêu chọc Đinh Thái Nghiên làm gì? Anh không cần cô ấy?”

“Chuyện của anh em không cần phải xen vào, Chủ nhật anh qua gặp các em.”

“À, nếu không đến chân Uyển Tình đều tốt lắm!” Các cô ở nơi này hơn một tuần, hắn vẫn không có tới qua, cũng không cho người khác tới! Cô còn tưởng rằng hắn là cố ý khảo nghiệm thành quả chiều cổ của cô cơ! Chẳng lẽ, hắn thực bị Đinh Thái Nghiên mê hoặc?

“Em có chiều cổ cô ấy tốt không?” Mục Thiên Dương đột nhiên hỏi.

“Đương nhiên là có! Cô ấy tắm rửa, rửa chân, toilet em đều đi theo, bất quá anh yên tâm, cô ấy không cho em rửa phụ, cho nên em canh cửa ở ngoài, để ngừa cô ấy té ngã!”

Giữa trưa chủ nhật, Uyển Tình cùng Thiên Tuyết rời khỏi phòng học cuối cùng. Ở cổng trường kêu một chiếc xe taxi, đi đến một túp lều nhỏ phụ cận.

Mục Thiên Dương đã đặt ghế, hai người đi vào, chỉ thấy ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại. Thiên Tuyết hắc hắc hai tiếng, giúp đỡ Uyển Tình bước qua, chờ Uyển Tình ngồi xuống, cô để gậy xuống, ngồi ở Uyển Tình một phía khác.

“Bác sĩ nói như thế nào?” Mục Thiên Dương hỏi.

Uyển Tình trả lời: “Còn có một ít.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương đáp nhẹ một tiếng, cầm đũa, “Ăn cơm đi.”

Cơm nước xong, Mục Thiên Dương đưa các cô trở về. Sau khi vào nhà, Thiên Tuyết tự giác biến mất, trở về phòng luyện nghe tiếng Anh, để bọn họ muốn làm như thế nào thì làm.

Mục Thiên Dương nhìn nhìn chung quanh phòng, vừa lòng gật đầu: “Hoàn cảnh không sai.”

Uyển Tình ngồi trên sofa, cũng chỉ là gật đầu, không biết đáp cái gì.

Hắn đi tới, ôm cô dậy, Uyển Tình liền ngoan ngoãn tựa vào trên vai hắn. Vào phòng, hắn đặt cô lên giường, cởi giày cho cô, nghiêng thân áp qua, ngậm dầm cánh môi của cô hôn xuống.

Uyển Tình nằm, không có phản kháng.

Hôn hôn, tay hắn bao lại thứ mềm mại trước ngực cô, bóp nhẹ vài cái, nhưng không có bước tiếp theo, thay vào đó chậm rãi ngừng lại. Hắn xoay người nằm bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô, hôn hôn bên tai cô: “Tuần sau thi tháng?”

“Ừ.”

“Có nghĩ tới thi ở đâu hay không?”

“Không biết.” Uyển Tình nói, đột nhiên nâng người dậy nhìn hắn, “Anh muốn tôi thi ở đâu?” Hắn an bài cho cô sao?

“Đâu có chuyện gì liên quan tới anh?” Hắn buồn cười nói, kéo cô xuống, làm cho cô dán ngực mình, “Khả năng. Em thi xa một chút, liền thoát khỏi anh.”

Uyển Tình môi giật giật: “Tôi sẽ nghe lời anh. Anh nói muốn cho tôi thi ở đâu đi, tôi không muốn đoán! Tôi đoán không trúng, anh lại tức giận.”

Mục Thiên Dương nghe xong, tay chậm rãi di chuyển trên mu bàn tay cô: “Vậy gần một chút?”

“Vậy ở thành phố đi.” Không ra khỏi thành phố này, hắn tùy thời có thể anh cần anh cứ lấy.

“Không được.” Mục Thiên Dương kiên định nói, “Đi thành phố khác, nhưng không thể quá xa. Bằng không, không nghĩ qua là đã bị mẹ em gặp. Em không phải không muốn bà ấy phát hiện?”

“Ừ.” Uyển Tình ôm chặt hắn, “Cám ơn.” Kỳ thật, hắn là sợ Đinh Thái Nghiên phát hiện đúng chứ?

Mục Thiên Dương thấy cô chủ động ôm mình, vui sướng cười, hôn hôn đỉnh đầu cô: “Chân của em, về sau cẩn thận một chút, không cẩn lại làm bị thương. Anh cũng biết là em không phải cố ý! Hai tuần này cũng chưa chạm vào em, tuần sau em phải về nhà, cũng không được chạm vào em. Về sau lại bị thương, anh cũng sẽ không nhân từ chờ em như vậy!”

“Ừ.”

Nghe âm thanh đáp lại, Mục Thiên Dương thực vô lực. Sau khi vào nhà, cô ừ bao nhiêu lần? Cô sẽ không thể tán gẫu cùng hắn thật tốt, không cho là mệnh lệnh như vậy? Quên đi, từ từ rồi cũng sẽ đến.

“Uyển Tình, ca hát cho anh nghe.”

“Tốt.” Uyển Tình nghĩ nghĩ, lại hát bài lần trước, “Ánh trăng như một bông hoa sen.”

“Đổi một bài khác.” Mục Thiên Dương đánh gãy cô. Hắn đi điều tra qua bài này, là bài hát về mẹ. Cô quá yêu mẹ cô, hắn không thích. Khi cùng hắn ở một chỗ, vì sao không thể nghĩ muốn hắn nhiều một chút?

Uyển Tình trầm mặc một lát, nói: “Tôi không biết bài khác.”

“Gạt người!”

“Quốc ca?”

“Em.” Mục Thiên Dương có xúc động muốn học máu, nói một mạch, “Vây anh hát cho em nghe!”

“A?” Uyển Tình cả kinh, hấn muốn ca hát? Còn hát cho cô nghe.

Mục Thiên Dương suy nghĩ một lát, thanh thanh cổ họng: “Từng thật sự nghĩ rằng đời người là như vậy, tâm trí bình yên không muốn có sóng gió, chém ngàn thứ tơ tình lại không đứt được, trăm ngàn ngã rẽ vây quay tôi *.”

Hấn âm thanh rất thấp, oa oa , cô cơ hồ nghe không rõ ca từ của hấn, nhưng mỗi một câu đều giống như có ma lực, nghe được toàn thân trên run lên. Chậm rãi, cô cư nhiên tại trong âm thanh trầm thấp ngủ.

Hấn nhìn cô, nhin không được hôn hôn chớp mũi cô, rồi sau đó tự giễu cười: “Anh nhất định là bị ma mê quỷ ám.”

*đây là bài Ma mê quỷ ám nha

182. Chương 121: Chương 121

183. Chương 121: Hai Valy Lớn

Chương 121: Hai valy lớn

Hết tháng nghỉ trở về trường học, Uyển Tình tiến vào phòng ngủ, Thiên Tuyết liền nói với cô: “Chân cậu được rồi! Vây mình không cần chiếu cố cậu, phòng ở cũng không cần thuê nữa, cậu nhanh thu thập quần áo trở về!”

“Hiện tại?”

“Bằng không thì sao?” Bởi vì hai cái bạn cùng phòng đều ở đây, Thiên Tuyết không thể biểu hiện quá thân mật, khẩu khí rất trầm.

“Được rồi.” Uyển Tình thấy nhưng không thể trách. Thiên Tuyết chính là như vậy, đáng vẻ không hề bí mật với cô, trước mặt người khác vẫn một bộ không quen nhìn cô, không nghĩ để ý bộ dáng của cô.

Uyển Tình nghĩ, cô ấy có thể là để cô không mất mặt à! Dù sao Đinh Uyển Tình sinh ra không tốt, mọi người còn nói hàng hiệu trên người cô đều là có được do thủ đoạn bất chính!

Hai người ra khỏi cổng trường, Thiên Tuyết nhìn chân cô: “Thật tốt? Không có việc gì sao?” Âm thanh này hàm chứa thân thiết chân thật.

“Không bị thương sẽ không sao.” Uyển Tình nói.

Đi rất nhanh đến phòng thuê phía trước, ngoài ý muốn thấy Mục Thiên Dương. Uyển Tình theo bản năng nhìn về phía Thiên Tuyết, Thiên Tuyết che miệng cười: “Anh ấy mua quần áo ho cậu, gọi cậu tới lấy! Đáng người chúng ta không sai biệt lắm, đều là mình đi thử !”

Mục Thiên Dương đang gọi điện thoại, giống như ở an bài công việc. Uyển Tình nhìn hấn một cái, nhỏ giọng nói: “Tôi có quần áo.” Tháng trước không phải mới mua sao?

“Ăn mặc theo mùa!” Thiên Tuyết trừng cô một cái, “Cậu đừng không biết tốt xấu, mình còn không nhiều như vậy đó! Hừ hừ.”

“Có sẽ không sai rồi.” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, lạnh lùng nhìn cô, “Hại Uyển Tình chống gậy vài cái tuần lễ, anh hấn là một món cũng không mua cho em!”

Thiên Tuyết vội vàng chân chó (tâng bốc): “Đại ca đại nhân đại lượng, tiểu muội khắc ghi trong lòng!”

“Đi giúp Uyển Tình thu thập!”

“Tuân mệnh!” Thiên Tuyết vội kéo Uyển Tình đi vào phòng, trên giường đôi mươi mấy cái gói to trang phục hàng hiệu.

Thiên Tuyết vội vã ở góc tường ra, bên trong hai trang phục hè của Uyển Tình. Thiên Tuyết liếc mắt một cái nhìn thấy đường viền hoa, muốn lôi ra xem.

“Đừng!” Uyển Tình một tay lấy ren đè lại, “Cậu làm gì vậy?”

“Tớ xem thôi, bộ dáng giống như thực khêu gợi.” Khẳng định là nội y!

“Chính là vậy bình thường!”

184. Chương 121: Hai Valy Lớn

Hết tháng nghỉ trở về trường học, Uyển Tình tiến vào phòng ngủ, Thiên Tuyết liền nói với cô: “Chân cậu được rồi! Vậy mình không cần chiếu cố cậu, phòng ở cũng không cần thuê nữa, cậu nhanh thu thập quần áo trở về!”

“Hiện tại?”

“Bằng không thì sao?” Bởi vì hai cái bạn cùng phòng đều ở đây, Thiên Tuyết không thể biểu hiện quá thân mật, khẩu khí rất trầm.

“Được rồi.” Uyển Tình thấy nhưng không thể trách. Thiên Tuyết chính là như vậy, đáng vẻ không hề bí mật với cô, trước mặt người khác vẫn một bộ không quen nhìn cô, không nghĩ để ý bộ dáng của cô.

Uyển Tình nghĩ, cô ấy có thể là để cô không mất mặt à! Dù sao Đinh Uyển Tình sinh ra không tốt, mọi người còn nói hàng hiệu trên người cô đều là có được do thủ đoạn bất chính!

Hai người ra khỏi cổng trường, Thiên Tuyết nhìn chân cô: “Thật tốt? Không có việc gì sao?” Âm thanh này hàm chứa thân thiết chân thật.

“Không bị thương sẽ không sao.” Uyển Tình nói.

Đi rất nhanh đến phòng thuê phía trước, ngoài ý muốn thấy Mục Thiên Dương. Uyển Tình theo bản năng nhìn về phía Thiên Tuyết, Thiên Tuyết che miệng cười: “Anh ấy mua quần áo cho cậu, gọi cậu tới lấy! Đáng người chúng ta không sai biệt lắm, đều là mình đi thử!”

Mục Thiên Dương đang gọi điện thoại, giống như ở an bài công việc. Uyển Tình nhìn hẩn một cái, nhỏ giọng nói: “Tôi có quần áo.” Thẳng thắn không phải mới mua sao?

“Ăn mặc theo mùa!” Thiên Tuyết trừng cô một cái, “Cậu đừng không biết tốt xấu, mình còn không nhiều như vậy đó! Hừ hừ.”

“Có sẽ không sai rồi.” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, lạnh lùng nhìn cô, “Hại Uyển Tình chống gậy vài cái tuần lễ, anh hẩn là một món cũng không mua cho em!”

Thiên Tuyết vội vàng chân chó (tâng bốc): “Đại ca đại nhân đại lượng, tiểu muội khắc ghi trong lòng!”

“Đi giúp Uyển Tình thu thập!”

“Tuân mệnh!” Thiên Tuyết vội kéo Uyển Tình đi vào phòng, trên giường đôi mươi mấy cái gói to trang phục hàng hiệu.

Thiên Tuyết vội vã ở góc tường ra, bên trong hai trang phục hè của Uyển Tình. Thiên Tuyết liếc mắt một cái nhìn thấy đường viền hoa, muốn lôi ra xem.

“Đừng!” Uyển Tình một tay lấy ren đè lại, “Cậu làm gì vậy?”

“Tớ xem thôi, bộ dáng giống như thực khêu gợi.” Khẳng định là nội y!

“Chính là váy bình thường!” Uyển Tình nói.

“Váy vì sao không thể cho mình xem?” Thiên Tuyết nhăn tình sáng lên, hạ giọng, “Chẳng lẽ là nội y gợi cảm trong truyền thuyết. Hả, không, nội y tình thú!”

“Mục Thiên Tuyết.” Sau lưng truyền đến âm thanh âm trầm tối tăm của Mục Thiên Dương.

Thiên Tuyết chấn động, đứng lên nói: “Em không có làm cái gì, em giúp Uyển Tình sửa sang lại quần áo.”

Uyển Tình liếc về phía sau, giấu cái đường viền hoa dưới quần áo bình thường, sau đó mở ra tủ quần áo cũng cất vài bộ quần áo hở hang vào đi.

“Cậu xếp quần áo mới trước!” Thiên Tuyết đưa cho cô từng bộ áo mùa thu, “Vạn nhất không chứa nổi, quần áo cũ này quăng đi!”

“Còn không có mặc vài lần.” Uyển Tình theo bản năng nói.

Thiên Tuyết ngẩn ngơ.

Mục Thiên Dương cười, khom người nắm mặt cô, hôn lên mặt cô một cái: “Thật là tiết kiệm.”

Uyển Tình cúi đầu, không nói chuyện, yên lặng sửa sang lại quần áo. Thiên Tuyết nhìn bọn họ vài lần, nói: “Em đi xem mình có rơi cái gì hay không.....”

Mục Thiên Dương phất phất tay, cô lập tức chạy ra ngoài, thuận tay còn khép cửa. Bất quá ngay sau đó, chính là ghé vào trên cửa nghe lén! Uyển Tình bị thương ba cái tuần lễ, trong khoảng thời gian này, anh cô khẳng định không chạm qua cô, hiện tại muốn nhìn không được rồi? HOHO

~~“Về nhà có nhớ anh không?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Có.” Uyển Tình ôn nhu trả lời, một đôi tay càng không ngừng xếp quần áo.

“Cái đó quần áo là mùa thu, mặc vào lúc trời trở lạnh. Tháng sau mua trang phục mùa đông cho em, em thích áo lông hay là áo khoác ngoài?”

“Tôi. Tôi tùy tiện.”

“Vậy mỗi thứ mua một chút.”

Thiên Tuyết nghe nửa ngày, bọn họ một mực nói chuyện phiếm, nhìn không được thất vọng. Không muốn nghe nữa, liền xoay người đi rồi. Vừa mới tiến vào phòng, chợt nghe đến tiếng la của Mục Thiên Dương: “Thiên Tuyết, em lấy valy qua đây!”

“Ngao ——” Thiên Tuyết lật bàn, anh mua nhiều lắm à!

Uyển Tình xếp quần áo mới đầy hai valy lớn, Mục Thiên Dương vừa lòng gật đầu, nói với Thiên Tuyết: “Em đi ra ngoài trước!”

Thiên Tuyết nhiệt huyết sôi trào, cả người Uyển Tình đột nhiên lạnh.

Thiên Tuyết rầm rầm rầm ra khỏi phòng, ghé vào trên cửa nghe lén —— cái này sẽ không thất vọng rồi đi?

Uyển Tình luống cuống nhìn Mục Thiên Dương, một lát sau, chủ động cúi bả nút thắt trước ngực. Mục Thiên Dương đưa tay cầm tay cô, ngăn lại động tác của cô: “Không cần.”

Uyển Tình sưng sốt một lát, nâng mắt nhìn hấn. Âm thanh vừa rồi của hấn rất nhẹ, cô không có nghe.

Hấn nhếch môi cười, thắt nút lại tốt: “Đi học cho tốt.” Nói xong hôn lên mặt cô một cái, dẫn đầu ra khỏi phòng.

Uyển Tình thở ra một hơi, kéo valy theo sau.

Trở lại phòng ngủ, hai cái bạn cùng phòng khác đi căn tin ăn bữa tối. Thiên Tuyết mở nhanh valy ra, nhét toàn bộ quần áo vào trong tủ quần áo của Uyển Tình. Anh cô nhưng là nhắc nhở cô qua, đừng cho người thấy!

Treo xong, cô cắn răng phun ra một câu: “Hừ! Bất công!”

Uyển Tình đang sửa sang lại tủ mình, so với động tác của cô chậm hơn rất nhiều, nghe được lời của cô, động tác khẽ ngưng, nhớ tới gần đây Mục Thiên Dương giống như có chút khác thường.

Động tác của hắn, ánh mắt của hắn. Hắn là không phải.

“Thiên Tuyết, anh cậu hắn ——” Uyển Tình lắc đầu, không có khả năng, không có khả năng! Hắn không có khả năng thích cô! Cô so ra kém Triệu Mĩ Na, thậm chí không thành thực như Thái Nghiên, trừ bỏ cho hắn phát tiết trên giường, cô còn có tác dụng gì? Hắn khống chế cô, mệnh lệnh cô, vì cô tiêu xài tiền bạc, đều chỉ là hưởng thụ một loại khoái cảm chinh phục thôi!

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Thiên Tuyết hỏi.

“Không có việc gì.”

“Mình muốn đi ăn cơm, cậu muốn đi không?”

“Tớ chuẩn bị cho tốt rồi đi.”

“Vậy được rồi.” Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, một người rời khỏi phòng ngủ.

Uyển Tình vừa thu thập tốt, hai bạn cùng phòng khác đã trở lại, đồng thời vào còn có bạn cách vách phòng ngủ.

“Ồ, Uyển Tình, cậu còn chưa đi ăn cơm?”

“Lập tức phải đi.” Uyển Tình nói.

Bạn học A hỏi: “Cậu gần đây không phải như hình với bóng với Mục Thiên Tuyết sao? Vừa mới thấy cậu ấy đi xuống, cậu sao không đi với cậu ấy?”

Uyển Tình sửng sốt một chút, nói: “Chân tớ tốt lắm.”

Bạn học B cười: “Cũng đúng. Thật khó có Thiên Tuyết dám làm dám chịu, hai cậu xảy ra chuyện, liền tự mình chiếu cố cậu. Nếu đổi là Đỗ Thiển, cậu liền tự nhận xui xẻo, không chịu nhận lỗi với cô đã không tệ rồi!”

“Xuyt, nhỏ giọng một chút.” Bạn cùng phòng giáp nói. Đỗ Thiển ngụ đối diện đó.

Mọi người cười hi hi ha ha, mượn lời này để hồ đồ qua. Uyển Tình thản nhiên cười cười, cầm thẻ cơm đi căn tin. Khi trở về, Thiên Tuyết đứng ở cửa, cô nghi hoặc bước qua: “Cậu.”

Thiên Tuyết vội vàng che miệng của cô, ý bảo cô không cần ra tiếng. Cô gật gật đầu, Thiên Tuyết mới buông ra. Bên trong phòng ngủ bảy tám người nói lời này, xem ra sau khi cô đi lại tới không ít bạn học nữa. Giống như, còn có Đỗ Thiển?

185. Chương 122: Chương 122

186. Chương 122: Bao Dưỡng

Chương 122: Bao dưỡng

“Không phải bị bao dưỡng mới là lạ!” Đây là âm thanh Đỗ Thiển.

“Đúng vậy, nhà bọn họ bình thường, căn bản không mua nổi loại xe này!” Một bạn học khác nói, “Nếu bên kia mẹ cô có bối cảnh lợi hại như vậy, ba cô sẽ ly hôn sao?”

Uyển Tình nghe xong, bỗng nhiên trừng lớn mắt, cảm thấy thấy cả người lạnh giá từ lòng bàn chân bốc lên. Các cô đang nói gì? Đang nói cô sao?

“Tớ đã gọi người điều tra qua Đinh Chí Cường.” Đỗ Thiến nói, “Trên danh nghĩa hần căn bản không có hai chiếc xe đó! Tiền tiêu vật Đinh Thái Nghiên một tháng chỉ có hai ba vạn mà thôi, cô ta chung quy không có nhiều hơn đâu? Hai ba vạn, ở đâu mua được nhiều quần áo tốt như vậy! Xe đưa đón cô đều không điều tra được lai lịch, phỏng chừng phú hào bao dưỡng cô không phải dạng vừa, chính là lão đại hắc đạo, bằng không chính là nhân vật mẫn cảm gì.”

Uyển Tình thở hốc vì kinh ngạc, cả người vô lực tựa vào tường, sắc mặt trắng bệch.

Thiên Tuyết một cước đá văng cửa, rống to: “Các người nói loạn gì đó? Có tổ chất hay không? Người ta không phải là xinh đẹp như các người, ôn nhu như các người, mang thân phận cao quý như các người chỉ thêm thông tình đạt lý thiện lương am hiểu ý người, còn có mỗi lần thi đều đứng trước ba, sao đến nỗi ghen tị như vậy?”

Mọi người đầu tiên là hoảng sợ, tiếp theo bị cô mắng sừng sờ tập thể, tất cả đều phản ứng không kịp.

Tốt một trận, Đỗ Thiến mới nói: “Cô phát điên cái gì? Lại chưa nói cô!”

“Chưa nói tôi làm sao vậy? Tôi đây thấy chuyện bất bình!”

“Bệnh thần kinh!” Đỗ Thiến đẩy cô ra đi ra ngoài, thấy Uyển Tình đứng ở bên ngoài, lại hoảng sợ. Cho dù cô không để vào mắt, nhưng sau lưng nói người ta như vậy còn bị người ta nghe thấy được, luôn luôn chút không được tự nhiên. Huống hồ, bối cảnh Đinh Uyển Tình này còn không biết ở nơi nào, vạn nhất đắc tội không nổi làm sao bây giờ?

Đỗ Thiến giật giật miệng, thấy Uyển Tình không phản ứng, lo lắng liền tăng lên. Vừa muốn tránh ra, cô đột nhiên quay đầu, cười lạnh một tiếng: “Mục Thiên Tuyết, cô thấy chuyện bất bình gì? Mục gia các người không phải người hảo tâm, nếu không Mục thị phát triển có lớn như vậy sao? Nếu Đinh Uyển Tình không ở trong này, cô ta phỏng chừng sẽ cùng chúng ta nói cô ta đi! Hừ, cô lợi hại, biết giả bộ làm người tốt!”

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Thiên Tuyết rống to.

Những người khác nghe nói Uyển Tình ở bên ngoài, sắc mặt kinh hãi, tất cả đều chạy. Uyển Tình đi vào phòng ngủ, trừ bỏ Thiên Tuyết, cũng chỉ còn lại hai người bạn cùng phòng. Hai người bạn cùng phòng ân hận: “Thực xin lỗi. Đây là Đỗ Thiến khơi mào, chúng ta. Chúng ta đi lên phòng học!”

Còn có 10 phút mà bắt đầu tự học muộn, bên ngoài liên tiếp truyền đến tiếng đóng cửa, phỏng chừng một tầng lầu đều đi không sai biệt lắm.

Thiên Tuyết nhìn về phía Uyển Tình: “Cậu.”

“Cám ơn!” Uyển Tình còn thật sự nói.

Thiên Tuyết có chút không được tự nhiên, xoay đầu nói: “Mình cũng không phải vì cậu! Mình là vì anh mình! Không có gì bất ngờ xảy ra, hần sẽ

187. Chương 122: Bao Dưỡng

“Không phải bị bao dưỡng mới là lạ!” Đây là âm thanh Đỗ Thiến.

“Đúng vậy, nhà bọn họ bình thường, căn bản không mua nổi loại xe này!” Một bạn học khác nói, “Nếu bên kia mẹ cô có bối cảnh lợi hại như vậy, ba cô sẽ ly hôn sao?”

Uyển Tình nghe xong, bỗng nhiên trừng lớn mắt, cảm thấy thấy cả người lạnh giá từ lòng bàn chân bốc lên. Các cô đang nói gì? Đang nói cô sao?

“Tớ đã gọi người điều tra qua Đinh Chí Cường.” Đỗ Thiến nói, “Trên danh nghĩa hần căn bản không có hai chiếc xe đó! Tiền tiêu vật Đinh Thái Nghiên một tháng chỉ có hai ba vạn mà thôi, cô ta chung quy không có nhiều hơn đâu? Hai ba vạn, ở đâu mua được nhiều quần áo tốt như vậy! Xe đưa đón cô đều không điều tra được lai lịch, phỏng chừng phú hào bao dưỡng cô không phải dạng vừa, chính là lão đại hắc đạo, bằng không chính là nhân vật mẫn cảm gì.”

Uyển Tình thở hốc vì kinh ngạc, cả người vô lực tựa vào tường, sắc mặt trắng bệch.

Thiên Tuyết một cước đá văng cửa, rống to: “Các người nói loạn gì đó? Có tổ chất hay không? Người ta không phải là xinh đẹp như các người, ôn nhu như các người, mang thân phận cao quý như các người chỉ thêm thông tình đạt lý thiện lương am hiểu ý người, còn có mỗi lần thi đều đứng trước ba, sao đến nỗi ghen tị như vậy?”

Mọi người đầu tiên là hoảng sợ, tiếp theo bị cô mắng sừng sờ tập thể, tất cả đều phản ứng không kịp.

Tốt một trận, Đỗ Thiển mới nói: “Cô phát điên cái gì? Lại chưa nói cô!”

“Chưa nói tôi làm sao vậy? Tôi đây thấy chuyện bất bình!”

“Bệnh thần kinh!” Đỗ Thiển đẩy cô ra đi ra ngoài, thấy Uyển Tình đứng ở bên ngoài, lại hoảng sợ. Cho dù cô không để vào mắt, nhưng sau lưng nói người ta như vậy còn bị người ta nghe thấy được, luôn luôn chút không được tự nhiên. Huống hồ, bối cảnh Đình Uyển Tình này còn không biết ở nơi nào, vạn nhất đắc tội không nổi làm sao bây giờ?

Đỗ Thiển giật giật miệng, thấy Uyển Tình không phản ứng, lo lắng liền tăng lên. Vừa muốn tránh ra, cô đột nhiên quay đầu, cười lạnh một tiếng: “Mục Thiên Tuyết, cô thấy chuyện bất bình gì? Mục gia các người không phải người hảo tâm, nếu không Mục thị phát triển có lớn như vậy sao? Nếu Đình Uyển Tình không ở trong này, cô ta phỏng chừng sẽ cùng chúng ta nói cô ta đi! Hừ, cô lợi hại, biết giả bộ làm người tốt!”

“Cô nói bậy bạ gì đó!” Thiên Tuyết rống to.

Những người khác nghe nói Uyển Tình ở bên ngoài, sắc mặt kinh hãi, tất cả đều chạy. Uyển Tình đi vào phòng ngủ, trừ bỏ Thiên Tuyết, cũng chỉ còn lại hai người bạn cùng phòng. Hai người bạn cùng phòng ân hận: “Thực xin lỗi. Đây là Đỗ Thiển khơi mào, chúng ta. Chúng ta đi lên phòng học!”

Còn có 10 phút mà bắt đầu tự học muộn, bên ngoài liên tiếp truyền đến tiếng đóng cửa, phỏng chừng một tầng lầu đều đi không sai biệt lắm.

Thiên Tuyết nhìn về phía Uyển Tình: “Cậu.”

“Cám ơn!” Uyển Tình còn thật sự nói.

Thiên Tuyết có chút không được tự nhiên, xoay đầu nói: “Mình cũng không phải vì cậu! Mình là vì anh mình! Không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ cùng chị cậu đính hôn, mình cũng không muốn hắn truyền ra tin tức phản cảm! Bao dưỡng học sinh trung học? Cậu là vị thành niên, hắn sẽ cấu thành tội cường gian, phải ngồi tù!” Thiên Tuyết nói xong, lập tức cảnh cáo, “Này! Không cho cậu tố cáo hắn!”

Uyển Tình hiện tại không hề có cảm giác với anh cô, nhưng đừng bị cô một chút, liền thật sự đem anh cô lên toà án!

“Yên tâm, tớ sẽ không.” Uyển Tình thì thào nói.

Thiên Tuyết còn muốn nói cái gì, đột nhiên phát hiện cô không thích hợp. Ánh mắt cô trống rỗng, biểu tình đại ra, giống như muốn hồng mắt.

“Uyển Tình! Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Uyển Tình lắc đầu, đột nhiên khóc lên.

“Cậu cậu cậu.” Thiên Tuyết nóng nảy. Ai, cô nàng này ngu ngốc, mặt mũi tốt làm gì? Những người đó nói như vậy, Uyển Tình đã đủ khó chịu, cô cư nhiên còn làm cho nặng thêm! Nếu như bị anh cô biết liền nguy rồi!

“Ô ô.”

“Uyển Tình! Cậu đừng khóc, thực xin lỗi, mình không nên nói như vậy, kỳ thật anh mình hấn ——”

“Không có việc gì.” Uyển Tình lắc đầu, lau khô nước mắt cười, nhưng cười đến thực bị thương, “Tớ làm đều làm, không nên sợ người khác nói. Cậu nói kia thế nào? Đã làm kỹ nữ, lại muốn đứng ——”

“Uyển Tình!” Thiên Tuyết hét lớn một tiếng, bỏ nhào qua ôm lấy cô, “Không phải như vậy! Không phải như vậy Anh mình không phải đối với cậu như vậy. Cậu tin mình, sớm hay muộn có một ngày, tất cả mọi người sẽ hâm mộ cậu!”

Uyển Tình khóc rất thương tâm, căn bản nghe không vào lời của cô. Thống khổ khóc 5 phút, Uyển Tình đẩy cô ra: “Nên đi đi học”

Trên đường đi đến phòng học, cô vừa đi vừa lau nước mắt, nhưng đồng thời lại nhịn không được muốn bỏ đi. Đi vào phòng học, rốt cục dừng khóc, nhưng hốc mắt hồng hồng , ai đều biết nói cô đã khóc.

Lần trước sau khi bị thương, Thiên Tuyết vì tiện chiếu cố cô, cùng cô đổi thành ngồi cùng bàn. Hai người ngồi xuống, Sở Thiệu ngồi ở đằng sau liền hỏi: “Đình Uyển Tình cậu làm sao vậy?”

Uyển Tình đương nhiên sẽ không để ý đến hắn, hắn đành phải hỏi Thiên Tuyết. Thiên Tuyết trừng hắn một cái: “Cậu xen vào việc của người khác!”

“Tớ quan tâm bạn học!” Sở Thiệu rút ra một quyển tư liệu tiếng Anh, vừa lật vừa nói, “Hai người các người sự tình thật nhiều! Trong chốc lát giống dịch nhân, trong chốc lát lại như hình với bóng, không biết còn tưởng rằng các người là đồng tính.”

Trạch nam cũng có bát quái a! Tuy rằng Đình Uyển Tình gần đây, hắn bắt đầu thích cô. Nhưng Mục Thiên Tuyết ở trường học lâu như vậy, người thích cô càng nhiều a!

Trước kia Mục Thiên Tuyết, có sắc mặt hoà nhã với ai? Có thể nói, đều ôn hòa với mọi người, nhưng không có có vẻ tốt với ai. Đình Uyển Tình này thật sự là đặc thù bên trong đặc thù, thái độ Mục Thiên Tuyết với của cô rất ưu đãi! Ban đầu còn có một chút địch ý, hiện tại, hoàn toàn chính là tư thế gà mái hộ con gà con!

Cho nên, sau khi Trạch nam bát quái ra một cái kết luận làm cho người ta học máu —— hai người các cô là một đôi!

“Sở Thiệu cậu nói bữa sao?” Thiên Tuyết giận dữ, một tay cầm sách trên bàn hắn nhấc lên, bùm bùm đánh qua.

Sở Thiệu lập tức không ngồi ổn, từ trên ghế té ngã, thuận tiện kéo theo người còn thật sự ngồi đọc sách cùng bàn cũng đụng ngã. Ngồi cùng bàn rất dũng cảm, lập tức đề hắn xuống đất, không nói hai lời, vung nắm đấm đánh ngay lập tức.

“Dừng tay! Không cần đánh!” Sở Thiệu kêu to.

Phía trước Thiên Tuyết cũng cầm lấy sách dùng sức đánh hắn, cả lớp ồ lên, đều giúp đánh người cổ lên.

“Các người đang làm gì vậy?” Một tiếng hét lớn truyền đến, thầy giáo đến đây.

Thiên Tuyết ném sách, quay đầu nói: “Không có việc gì, em đánh ruồi bọ.” Nói xong tao nhã ngồi xuống.

“Đừng đánh đừng đánh” Sở Thiệu còn ở phía dưới kêu, người ngồi cùng bàn hắn còn không có ngừng.

Thầy giáo vội vàng đi tới, kéo nữ sinh đánh người ra: “Tốt lắm tốt lắm, sao lại thế này?”

Nữ sinh vịn tốt ghế ngồi xuống, đỡ gọng kính lên sóng mũi, cầm lấy bút làm bài, giống như cái gì cũng chưa phát sinh qua.

Nghe nói nữ sinh này có chứng tự bế, hai năm hơn, bạn học cả lớp cũng chưa nghe thấy cô nói chuyện nhiều, thầy giáo chỉ có thể buông tha hỏi cô, ngược lại hỏi Sở Thiệu: “Sao lại thế này?”

“Không có việc gì.” Sở Thiệu cúi đầu, cái trán có hơi xanh tím. Ta dựa vào! Chứng tự bế có khuynh hướng bạo lực sao?

Đều nói không có việc gì, thầy giáo cũng không có cách nào khác , chỉ có thể thở dài. Xoay người, phát hiện ánh mắt Uyển Tình đỏ rực : “Đình Uyển Tình, trò không sao chứ?”

Uyển Tình lắc đầu: “Không có việc gì.”

“.” Thầy giáo buồn bực ! Các người không có chuyện, ta còn có thể có chuyện à? Mặc kệ các người!

188. Chương 123: Chương123

189. Chương 123: Nôn Mửa

Chương 123: Nôn mửa

Đi toilet xong, Uyển Tình đứng ngay trước bồn rửa tay. Thiên Tuyết ở một bên chờ cô thấy bộ dáng mất hồn mất vía của cô chỉ sợ căn bản không phát hiện mình đi theo cô. Uyển Tình nhìn chăm chăm dòng nước trong suốt cảnh tượng dây dưa với Mục Thiên Dương từng màn từng màn xuất hiện ở trong đầu cô đứng vậy cô bị người bao dưỡng cô bán đứng mình cảm thấy mình thật dơ bẩn.

“Oe.” Bên trong bao tử Uyển Tình bốc lên một trận, đột nhiên muốn ói. Mà cô cũng xác thực làm như vậy, ghé trở lại vào bồn rửa tay, ói hết mọi thứ bên trong, dọa mọi người trong toilet đứng hình.

“Uyển Tình! Uyển Tình!” Thiên Tuyết kêu to, “Cậu làm sao vậy?” Trời ! Ói ói, sẽ không phải là có tiểu bảo bảo chứ?

Bên trong bồn rửa tay một mảnh đồng hồ hỗn độn, nữ sinh đi toilet xong cũng không dám lại đây rửa tay, ở một bên hỏi nhau: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Tuyết một bên giúp đỡ Uyển Tình, một bên mở vòi nước ra, dội uế vật bên trong bồn đi.

“Oe.” Uyển Tình liên tục ói vài cái, đã ói không ra thứ gì, chỉ có thể nôn khan. Cô khóc giống như hồng mắt, từ trong tay Thiên Tuyết chảy xuống, núp bên cạnh góc bồn lạnh run.

“Uyển Tình.” Thiên Tuyết ngồi xổm trước mặt cô, nhìn thẳng hai mắt cô, nhỏ giọng hỏi, “Cậu không sao chứ?”

“Ô ô.” Uyển Tình ôm đầu gối.

” Cậu.” Thiên Tuyết nhìn nhìn bốn phía, một tay nâng cô dậy, “Tớ đưa cậu đến phòng y tế!”

Phanh!

Đột nhiên, cửa phòng phía trước bị đẩy ra, Đỗ Thiển từ bên trong đi ra, đắc ý cười to: “Ói kịch liệt như vậy, không phải là mang thai chứ? Nếu bị người ta bao dưỡng, lại giả bộ thuần khiết cái gì, sớm nên nghĩ đến có một ngày này!”

“Đỗ Thiển cô điên rồi!” Thiên Tuyết rống to.

Nữ nhân này căn bản là muốn hại chết Uyển Tình! Cho dù Uyển Tình sạch sẽ, nhưng cô trước mặt nhiều người nói như vậy, cũng sẽ làm cho người ta hoài nghi Uyển Tình. Không đến một tiết tiết học, lời này sẽ lan nhanh, kế tiếp, tất cả mọi người sẽ ở sau lưng Uyển Tình đàm luận. Mà hiện tại, Uyển Tình xác thực có loại sự tình này, trong lòng Uyển Tình khẳng định không qua tốt! Lại nói, vạn nhất thật sự có tiểu hài tử thì sao?

Thiên Tuyết tức giận đến cả người phát run, đột nhiên buông Uyển Tình ra, đánh như gió về phía Đỗ Thiển: “Tôi cho cô nói lung tung! Tôi xé nát miệng của cô!”

Đỗ Thiển hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ động thủ, bất ngờ không kịp phòng, lập tức đã bị cô

190. Chương 123: Nôn Mửa

Đi toilet xong, Uyển Tình đứng ngay trước bồn rửa tay. Thiên Tuyết ở một bên chờ cô thấy bộ dáng mất hồn mất vía của cô chỉ sợ căn bản không phát hiện mình đi theo cô. Uyển Tình nhìn chăm chăm dòng nước

trong suốt cảnh tượng dây dưa với Mục Thiên Dương từng màn từng màn xuất hiện ở trong đầu cô đứng vậy cô bị người bao dưỡng cô bán đứng mình cảm thấy mình thật dơ bẩn.

“Oe.” Bên trong bao tử Uyển Tình bốc lên một trận, đột nhiên muốn ói. Mà cô cũng xác thực làm như vậy, ghé trở lại vào bồn rửa tay, ói hết mọi thứ bên trong, dọa mọi người trong toilet đứng hình.

“Uyển Tình! Uyển Tình!” Thiên Tuyết kêu to, “Cậu làm sao vậy?” Trời ! Ói ói, sẽ không phải là có tiểu bảo bảo chứ?

Bên trong bồn rửa tay một mảnh đồng hồ độn, nữ sinh đi toilet xong cũng không dám lại đây rửa tay, ở một bên hỏi nhau: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Tuyết một bên giúp đỡ Uyển Tình, một bên mở vòi nước ra, dội uế vật bên trong bồn đi.

“Oe.” Uyển Tình liên tục ói vài cái, đã ói không ra thứ gì, chỉ có thể nôn khan. Cô khóc giống như hồng mắt, từ trong tay Thiên Tuyết chảy xuống, núp bên cạnh góc bồn lạnh run.

“Uyển Tình.” Thiên Tuyết ngồi xổm trước mặt cô, nhìn thẳng hai mắt cô, nhỏ giọng hỏi, “Cậu không sao chứ?”

“Ồ ồ.” Uyển Tình ôm đầu gối.

” Cậu.” Thiên Tuyết nhìn nhìn bốn phía, một tay nâng cô dậy, “Tớ đưa cậu đến phòng y tế!”

Phanh!

Đột nhiên, cửa phòng phía trước bị đẩy ra, Đỗ Thiển từ bên trong đi ra, đắc ý cười to: “Ói kịch liệt như vậy, không phải là mang thai chứ? Nếu bị người ta bao dưỡng, lại giả bộ thuần khiết cái gì, sớm nên nghĩ đến có một ngày này!”

“Đỗ Thiển cô điên rồi!” Thiên Tuyết rống to.

Nữ nhân này căn bản là muốn hại chết Uyển Tình! Cho dù Uyển Tình sạch sẽ, nhưng cô trước mặt nhiều người nói như vậy, cũng sẽ làm cho người ta hoài nghi Uyển Tình. Không đến một tiết tiết học, lời này sẽ lan nhanh, kế tiếp, tất cả mọi người sẽ ở sau lưng Uyển Tình đàm luận. Mà hiện tại, Uyển Tình xác thực có loại sự tình này, trong lòng Uyển Tình khẳng định không qua tốt! Lại nói, vạn nhất thật sự có tiểu hài tử thì sao?

Thiên Tuyết tức giận đến cả người phát run, đột nhiên buông Uyển Tình ra, đánh như gió về phía Đỗ Thiển: “Tôi cho cô nói lung tung! Tôi xé nát miệng của cô!”

Đỗ Thiển hoàn toàn không nghĩ tới cô sẽ động thủ, bất ngờ không kịp phòng, lập tức đã bị cô đẩy ngã.

“Mục Thiên Tuyết, cô mới điên rồi!” Cô nhưng là Mục gia đại tiểu thư, còn muốn không cần hình tượng!

“Đỗ bá bá người nghiêm túc như vậy, sao đổ ra con gái như cô vậy?” Thiên Tuyết nhéo cổ cô, “Cô quả thực làm mất mặt của hân!”

“Đừng đánh đừng đánh.” Nữ sinh vây xem đầu tiên là bị dọa dừng, tiếp theo phát hiện đầu Đỗ Thiển đánh vào trên thang đá, bị đánh vỡ, liền tiến lên kéo cô ra.

“Mục Thiên Tuyết cậu không cần đánh!” Có người kêu lên, “Sắc mặt Đinh Uyển Tình không tốt lắm, cậu mau dẫn cô đến phòng y tế nhìn xem, khẳng định là ăn đồ hư!”

Thiên Tuyết vừa nghe, buông ra Đỗ Thiển đứng lên. Quần áo Đỗ Thiển đều bị nước làm dơ, vừa muốn đứng lên, Thiên Tuyết liền đá cô một cước.

“Mục Thiên Tuyết!” Đỗ Thiển rống giận, miệng vết thương trên đầu đau đến choáng váng.

Thiên Tuyết lại đá cô một cước: “Tôi cho cô nói lung tung! Cô tốt nhất ngoan ngoan xin lỗi Uyển Tình, bằng không cô chịu!”

Thiên Tuyết xoay người, giúp đỡ Uyển Tình đi ra ngoài. Đi đến địa phương không có người, cô hỏi: “Uyển Tình, cậu là không phải.”

Uyển Tình cả người phát run: “Tôi không biết. Tôi không biết.” Cô hiện tại cái gì đều tự hỏi không được, căn bản không thể phán đoán.

“Chúng ta đi bệnh viện, không đi phòng y tế.” Thiên Tuyết nói, “Mình gọi điện thoại cho anh ấy.”

Thiên Tuyết gọi điện thoại Mục Thiên Dương: “Anh, mau chạy nhanh đến trường học!”

“Làm sao vậy?”

Thiên Tuyết đang muốn nói, chợt nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng bước chân, hình như là bạn học đưa Đỗ Thiển đi phòng y tế. Cô không dám nói, sợ lộ ra dấu vết gì để lại, liền tắt điện thoại, lúi cúi kéo Uyển Tình bước nhanh xuống lầu.

“Bình tĩnh một chút.” Thiên Tuyết thấp giọng dặn.

Vừa nói xong, người đằng sau liền theo đến, Đỗ Thiển hung tợn trừng mắt các cô: “Dám làm không dám nhận, xem tôi thế nào thu thập các người!”

“Ai thu thập ai còn không nhất định?” Thiên Tuyết cười lạnh.

“Chúng ta đến phòng y tế trước!” Bên kia bạn học khuyên Đỗ Thiển, giúp đỡ cô đi đến phía trước đi.

Thiên Tuyết cắn răng, nói với Uyển Tình: “Chúng ta cũng chỉ có thể đi phòng y tế, bằng không còn nói chúng ta chợt dạ.”

Uyển Tình gật đầu, đột nhiên lại có chút sợ: “Vạn nhất.”

“Đừng sợ!” Thiên Tuyết nói, “Cho dù có cái gì, bác sĩ cũng sẽ không trước mặt mọi người nói ra.”

Uyển Tình ngẫm lại cũng đúng, liền thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Đi vài bước, đi động Thiên Tuyết vang lên. Cô vừa thấy, là Mục Thiên Dương gọi tới, liền bắt máy: “Anh mau tới, đã xảy ra chuyện!”

Đi vào phòng y tế, bác sĩ cùng y tá đã tự xử lý miệng vết thương cho Đỗ Thiển. Thiên Tuyết thấy cái ót cô thũng một cái lỗ lớn, nhìn không được đắc ý.

“Bác sĩ, nơi này còn có bệnh nhân sao!” Cô nói.

Bác sĩ nhìn thoáng qua, đã kêu Uyển Tình đi qua.

Thiên Tuyết nói: “Vừa mới ói ra, có thể là ăn đồ ăn hư, người xem cho một thuốc.”

Đỗ Thiển ở một bên hừ hừ: “Có phải ăn đồ ăn hư hay không còn không nhất định.”

“Cô không nói lời nào không có người nói cô cảm điếc!” Thiên Tuyết giận dữ.

“Không cần âm ỹ!” Bác sĩ khề quát một tiếng, “Bệnh nhân phải chú ý cảm xúc.”

Đỗ Thiển không phục cắn chặt răng, chịu đau bôi thuốc. Uyển Tình ngồi thất hồn lạc phách, bác sĩ gọi cái gì thì làm cái đó. Kiểm tra xong, bác sĩ nói: “Là bao tử co rút.”

“Hả.” Thiên Tuyết ngơ ngác lên tiếng, vậy không phải mang thai tiểu bảo bảo? Cô nhìn bác sĩ, cũng không biết hắn có đang nói dối hay không. Dù sao, nếu thật sự mang thai, hắn cũng không khả năng trước mặt nhiều người như vậy nói ra.

“Là bao tử co rút, vì kích thích.” Bác sĩ nhìn hai nữ sinh này rõ ràng không hợp, “Các người đã xảy ra chuyện gì?”

Uyển Tình chỉ vào Đỗ Thiển: “Đỗ đại tiểu thư gia giáo tốt thần kỳ, nói chút lời nói khó nghe nói xấu Uyển Tình chúng ta. Uyển Tình ở đâu có dung cảm như cô, đương nhiên liền chịu không nổi, bao tử nhỏ nhỏ co rút tính cái gì, không đi nhảy lầu là không sai rồi!”

“Cô ——” Đỗ Thiển chán nản.

“Tốt lắm tốt lắm.” Bác sĩ đánh gãy các cô, vừa viết bệnh án vừa nói, “Bạn học nên ở chung hòa thuận, về sau không nên như vậy. Bao tử co rút truyền một chai nước đi, bị thương nghỉ ngơi trước trong chốc lát, nhớ rõ đi bệnh viện kiểm tra có chấn động não hay không.”

Thiên Tuyết nghe được ba chữ “chấn động não”, đặc ý vừa rồi tiêu thất, trong lòng có hơi hơi sợ. Sẽ không kéo Đỗ Thiển vào chuyện này chứ? Đến lúc đó có thể có một chút khó làm.

Uỷển Tình truyền nước, Thiên Tuyết ngồi xuống ở bên giường, đưa lưng về phía Đỗ Thiển.

“Không có việc gì.” Cô nắm tay Uỷển Tình.

Uỷển Tình cảm kích nhìn cô: “Cám ơn!” Cô thật sự thực cảm ơn Thiên Tuyết. Thiên Tuyết chính là một người nói năng chua ngoa nhưng trái tim mềm yếu, không biết giúp cô bao nhiêu thứ.

191. Chương 124: Chương 124

192. Chương 124: Ai Dính Ai

Chương 124: Ai dính ai

“Cậu không cần như vậy. ” Thiên Tuyết bị cô đột nhiên trịnh trọng làm ngượng ngùng, “Bạn học lúc đó nên như vậy.”

Sau lưng truyền đến một tiếng cười lạnh: “Không thể tưởng được còn có người để Mục đại tiểu thư cúi đầu lấy lòng, tôi thật muốn thấy chỗ dựa sau lưng cô là ai!”

Thiên Tuyết chân chính phát hỏa, quay đầu nói: “Cũng cũng chỉ có cô giẫm thấp leo cao, tôi với Uỷển Tình hợp ý được không?”

“Có thể! Sao không được?” Đỗ Thiển vẫn đang kỳ quái. Cô Đỗ đại tiểu thư một chút không kém, cho dù từ trước bị Mục Thiên Tuyết áp chế hào quang, hiện tại Đinh Uỷển Tình dựa vào cái gì chơi trội như cô? Hừ, nhiều nhất là một cái tiểu tam bị người bao dưỡng, nam nhân cần là ấm giường, còn có thể vì cô xuất đầu sao? Khi dễ liền khi dễ !

Thiên Tuyết đoán được trong lòng cô muốn cái gì, dù sao loại sự tình này, các cô trong vòng hào môn thấy được nhiều rồi. Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu tung bay, bên ngoài dầu lại phong lưu, một khi xảy ra chuyện, khẳng định vẫn là bận tâm mặt vợ cả. Bằng không, khác không nói, để truyền ra cũng không dễ nghe.

Đỗ Thiển chính là chắc chắn điểm này, mới dám khi dễ Uỷển Tình như vậy! Bất quá, cô này chắc chắn đánh giá sai rồi!

“Tôi nhưng thật ra tò mò, lá gan cô khi nào thì lớn như vậy?” Thiên Tuyết nói, “Khác không nói, tỷ tỷ Uỷển Tình đính hôn cùng với anh tôi, vậy Uỷển Tình chính là thân thích Mục gia chúng ta! Như vậy cô cũng dám khi dễ cậu ấy? Không sợ đắc tội Mục gia chúng ta?”

“Đinh gia về điểm bản sự này, anh cô đồng ý, trưởng bối nhà cô cũng sẽ không đồng ý chứ?” Đỗ Thiển mới không tin. Xã hội thượng lưu, coi trọng chính là môn đăng hộ đối, công ty của Đinh gia với Mục gia, kém không phải một điểm nửa điểm.

Thiên Tuyết nhún vai: “Ai biết được, hôm kia chị Thái Nghiên đến nhà của tôi ăn cơm, ông tôi rất vừa lòng.”

Ác. Muốn kêu nữ nhân Thái Nghiên là chị, thật là khó chịu, cô muốn ới ra! Thật sự không biết là người nọ có tốt như Uỷển Tình, huống chi anh cô còn không thích. Nhưng anh cô không thích, vì sao còn muốn kết giao? Bộ dạng như vậy, Uỷển Tình lại càng không sẽ tin tưởng hẳn thích cô đi?

Đỗ Thiển tuyệt không sợ hãi, nhìn Uỷển Tình sau lưng cô nằm ngay đơ: “Vừa lòng lại như thế nào? Cho dù Đinh Thái Nghiên thực thành đại tẩu cô, thì liên quan gì đến cô ta? Ai chẳng biết Đinh Thái Nghiên chán ghét cô ta? Cô ta muốn thơm lây, kiếp sau đi!”

“Ai dính ánh sáng ai còn không nhất định.” Thiên Tuyết nói, “Cho dù Đinh Thái Nghiên gả cho anh tôi, chuyện nhà chúng ta cô nói cũng không tính, Mục gia người ta nói mới tính! Nếu ta làm Uyển Tình là bằng hữu, Đinh Thái Nghiên cũng chỉ có lấy lòng của cô phần!”

Cuồng vọng!

193. Chương 124: Ai Dính Ai

“Cậu không cần như vậy. ” Thiên Tuyết bị cô đột nhiên trịnh trọng làm ngượng ngùng, “Bạn học lúc đó nên như vậy.”

Sau lưng truyền đến một tiếng cười lạnh: “Không thể tưởng được còn có người để Mục đại tiểu thư cúi đầu lấy lòng, tôi thật muốn thấy chỗ dựa sau lưng cô là ai!”

Thiên Tuyết chân chính phát hỏa, quay đầu nói: “Cũng cũng chỉ có cô giảm thấp leo cao, tôi với Uyển Tình hợp ý được không?”

“Có thể! Sao không được?” Đỗ Thiển vẫn đang kỳ quái. Cô Đỗ đại tiểu thư một chút không kém, cho dù từ trước bị Mục Thiên Tuyết áp chế hào quang, hiện tại Đinh Uyển Tình dựa vào cái gì chơi trội như cô? Hừ, nhiều nhất là một cái tiểu tam bị người bao dưỡng, nam nhân cần là ấm giường, còn có thể vì cô xuất đầu sao? Khi dễ liền khi dễ !

Thiên Tuyết đoán được trong lòng cô muốn cái gì, dù sao loại sự tình này, các cô trong vòng hào môn thấy được nhiều rồi. Trong nhà cờ đỏ không ngã, bên ngoài cờ màu tung bay, bên ngoài đầu lại phong lưu, một khi xảy ra chuyện, khẳng định vẫn là bận tâm mặt vợ cả. Bằng không, khác không nói, để truyền ra cũng không dễ nghe.

Đỗ Thiển chính là chắc chắn điểm này, mới dám khi dễ Uyển Tình như vậy! Bất quá, cô này chắc chắn đánh giá sai rồi!

“Tôi nhưng thật ra tò mò, lá gan cô khi nào thì lớn như vậy?” Thiên Tuyết nói, “Khác không nói, tỷ tỷ Uyển Tình dính hôn cùng với anh tôi, vậy Uyển Tình chính là thân thích Mục gia chúng ta! Như vậy cô cũng dám khi dễ cậu ấy? Không sợ đắc tội Mục gia chúng ta?”

“Đinh gia về điểm bản sự này, anh cô đồng ý, trưởng bối nhà cô cũng sẽ không đồng ý chứ?” Đỗ Thiển mới không tin. Xã hội thượng lưu, coi trọng chính là môn đăng hộ đối, công ty của Đinh gia với Mục gia, kém không phải một điểm nửa điểm.

Thiên Tuyết nhún vai: “Ai biết được, hôm kia chị Thái Nghiên đến nhà của tôi ăn cơm, ông tôi rất vừa lòng.”

Ác. Muốn kêu nữ nhân Thái Nghiên là chị, thật là khó chịu, cô muốn ới ra! Thật sự không biết là người nọ có tốt như Uyển Tình, huống chi anh cô còn không thích. Nhưng anh cô không thích, vì sao còn muốn kết giao? Bộ dạng như vậy, Uyển Tình lại càng không sẽ tin tưởng hẳn thích cô đi?

Đỗ Thiển tuyệt không sợ hãi, nhìn Uyển Tình sau lưng cô nằm ngay đơ: “Vừa lòng lại như thế nào? Cho dù Đinh Thái Nghiên thực thành đại tẩu cô, thì liên quan gì đến cô ta? Ai chẳng biết Đinh Thái Nghiên chán ghét cô ta? Cô ta muốn thơm lây, kiếp sau đi!”

“Ai dính ánh sáng ai còn không nhất định.” Thiên Tuyết nói, “Cho dù Đinh Thái Nghiên gả cho anh tôi, chuyện nhà chúng ta cô nói cũng không tính, Mục gia người ta nói mới tính! Nếu ta làm Uyển Tình là bằng hữu, Đinh Thái Nghiên cũng chỉ có lấy lòng của cô phần!”

Cuồng vọng! Lời này rất cuồng vọng! Đỗ Thiển nhin không được cứng lại, nửa ngày không nói được gì. Suy nghĩ một chút, cũng có đạo lý nhất định. Đinh Thái Nghiên nếu thực gả vào Mục gia, bằng nhà mẹ đẻ cô về điểm bản sự này, không xem sắc mặt Mục gia mới là lạ! Nếu Đinh Uyển Tình thành bạn gái của Mục đại tiểu thư, Đinh Thái Nghiên muốn lấy lòng em gái của chồng, ở đâu còn dám cho xem sắc mặt Đinh Uyển Tình?

Đỗ Thiển suy nghĩ một chút, đột nhiên thực chờ mong loại tình huống này phát sinh.

Lúc này, chủ nhiệm lớp có được tin tức tới rồi, thấy một cái đầu quần băng gạc, một cái nằm ở trên giường, nghiêm túc hỏi: “Sao lại thế này?”

Thiên Tuyết nhìn thoáng qua Đỗ Thiển: “Còn không phải cậu ta.”

Đỗ Thiển không hồn giận, nhưng lại không có cách nào khác phản bác.

Chủ nhiệm lớp nhìn các cô một cái: “Mục Thiên Tuyết, em nói!”

Thiên Tuyết đứng lên: “Cô giáo, ra bên ngoài nói đi, em sợ Uyển Tình lại chịu kích thích.”

Bên cạnh Đỗ Thiển cũng có một người nữ sinh tiếp khách, cô sợ Thiên Tuyết thêm mắm thêm muối, liền đẩy đẩy cái nữ sinh kia. Nữ sinh vội vàng cùng đi ra ngoài.

Thiên Tuyết không có thêm mắm thêm muối, hoàn toàn là nói toàn bộ sự thực, nữ sinh chỉ có thể vẫn gật đầu thừa nhận.

Chủ nhiệm lớp nghe xong, rất tức giận: “Có thể làm bạn học quả thật không dễ dàng, vì sao phải thương tổn nhau như vậy? Còn có em cùng Đỗ Thiển các bạn ấy, cũng nên nói lời này sao? Truyền ra, hình tượng của các em ở nơi nào?”

“Cô ơi, em sai rồi.”

Cô giáo nghe xong, sắc mặt dịu đi rất nhiều: “Về sau không nên như vậy, nhớ rõ đi xin lỗi Đinh Uyển Tình.”

Nữ sinh do dự một chút: “Em sẽ.” Cô chỉ dám cam đoan mình, về phần Đỗ Thiển cùng những người khác có thể đi hay không, cô muốn nhúng tay vào cũng không được.

Cô giáo tựa hồ cũng hiểu được ý tứ này, nói với cô cùng Thiên Tuyết: “Các em đi vào với các cô đi, tốt lắm trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, không cần về lớp học.” Cô có thể thừa dịp mấy tiết tự học tối này, kêu từng nữ sinh trong lớp đi tán gẫu một chút.

Cô giáo mới vừa đi, Thiên Tuyết liền nhận được điện thoại của Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương đã vào cổng trường, Thiên Tuyết nói: “Em đi đón anh, chúng em ở phòng y tế.”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, kiềm nén tức giận: “Lại vào phòng y tế?”

“Cái gì lại? Rõ ràng lần đầu tiên.”

“Em còn nói sáo!” Cái đó và vào bệnh viện có gì khác biệt.

Thiên Tuyết vội vàng tắt điện thoại, chạy tới đón hấn, nhìn thấy hấn, nịnh hót nói: “Chuyện lần này thực không liên quan đến em.” Nghĩ đến mình nói một đoạn “Tin tức phản cảm, bao dưỡng học sinh trung học” cái gì, phỏng chừng cũng thoát không được can hệ, nhin không được chốt dạ, “Được rồi, em không bảo vệ cô ấy tốt.”

Mục Thiên Dương lạnh mặt, bước đi phía trước, ý bảo cô tiếp tục.

Uyển Tình chạy chậm bước đi theo hấn, tiếp tục nói: “Cô ấy vừa mới ới có thật là lợi hại, em còn nghĩ đến cô có cục cưng đó.” Nói xong, cô nhìn sắc mặt Mục Thiên Dương.

Cước bộ Mục Thiên Dương dừng lại một lát, thiếu chút nữa ngã quỵ. Hấn bỗng nhiên quay đầu nhìn cô, ánh mắt trợn trừng như chuông đồng, hô hấp đều đình chỉ.

“Không có! Không có!” Thiên Tuyết vội vàng vỗ ngực hấn, cho hấn bình tĩnh lại, “Là bao tử co rút, đang ở truyền dịch sao.”

Mục Thiên Dương thở dài nhẹ nhõm một hơi, rốt cục bình tĩnh lại, nhưng trên mặt không khỏi có lờ mờ mất mát.

Thiên Tuyết vừa thấy, cười hỏi: “Anh, anh muốn Uyển Tình sinh cục cưng cho anh sao?”

Mục Thiên Dương trừng mắt nhìn cô một cái, tiếp tục đi về phía trước, một lát sau lại nở nụ cười: “Nếu có thể, tốt nhất sinh nhiều vài cái.” Đứa nhỏ của hấn với Uyển Tình nha!

“Anh muốn vài cái?”

“Ba cái. Hai nam một nữ.” Dừng một chút, “Hai nữ một nam cũng được. Đáng tiếc, chúng ta có kế hoạch hoá gia đình. À, cái kia giống như không trọng yếu.”

Thiên Tuyết nhin không được cười trộm.

Mục Thiên Dương biểu tình vừa thu lại, xơ xác tiêu điều hỏi: “Làm sao có thể đau bao tử?”

Thiên Tuyết đành phải cầm phía trước chuyện nói cho hắn, hắn nghe xong, sắc mặt lạnh vài phần: “Đỗ Thiển?”

“Con gái Đỗ Viễn Minh.” Thiên Tuyết nhỏ giọng nói.

“Hừ!” Mục Thiên Dương vung ống tay áo, đi vào phòng y tế.

Không biết Đỗ Thiển còn nói cái gì, Uyển Tình vừa mới từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, đột nhiên ngồi dậy.

Đỗ Thiển thấy Mục Thiên Dương, biến sắc, theo bản năng nói: “Tôi cũng không chọc cô!” Nói xong nhớ tới mình bị thương, hình tượng thực nữ cũng đã, liền quay đầu quay lưng đi.

Thiên Tuyết đương nhiên không tin, hung hăng trừng mắt nhìn cô một cái, bước qua khe vuốt cằm, ổng kim trên mu bàn tay Uyển Tình: “Cậu thả lỏng, cẩn thận kim.”

Uyển Tình chậm rãi thả lỏng, nói: “Tớ nằm mơ.”

“A?” Trong thời gian ngắn như vậy lại có thể đang ngủ, còn nằm mơ?

Đỗ Thiển bên cạnh nói: “Tôi nói không phải tôi.”

Thiên Tuyết mặc kệ cô, lập tức hỏi Uyển Tình: “Mơ cái gì?”

194. Chương 125: Chương 125

195. Chương 125: Em Cái Kia Không Đều

tí tối sẽ có chương nữa :)

Chương 125: Em cái kia không đều

“Không tốt.” Uyển Tình nhíu mày, giống như không phát hiện Mục Thiên Dương đã đến, “Quên, không tốt. Chịu khổ.”

“Vậy không cần suy nghĩ.” Thiên Tuyết vịn cô nằm xuống, quay đầu nhìn Mục Thiên Dương.

Trong phòng có những người khác, Mục Thiên Dương cũng không tốt tổ vẻ quan tâm, đi đến trước mặt Đỗ Thiển: “Nghe nói Đỗ tiểu thư sức tưởng tượng phong phú?”

Đỗ Thiển nhìn hắn, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Có mấy lời, không thích hợp thân phận Đỗ tiểu thư, không cần nói. Bằng không, hại mình không sao, hại ba cô cũng không tốt.”

Đỗ Thiển thở hắt vì kinh ngạc —— hắn uy hiếp cô?

Nhìn thoáng qua Uyển Tình, nghĩ rằng Mục Thiên Dương như thế nào vì cô xuất đầu? Tâm tư ngàn về trăm chuyển, một cái lớn mật đoán xuất hiện ở trong đầu cô: chẳng lẽ Đinh Uyển Tình sau lưng dựa vào sơn là.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Dương, ánh mắt Mục Thiên Dương hơi hơi nhíu lại. Cô rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu, kéo nữ sinh bởi cô: “Chúng ta đi.”

Suy đoán kia, cô liên tục muốn cũng không dám muốn. Cô cũng không hy vọng, ba ba công ty đột nhiên xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Uyển Tình chuyển nước xong, Mục Thiên Dương cùng Thiên Tuyết cùng nhau đưa cô về phòng ngủ. Khi vào ký túc xá, bị quản viên lâu năm ngăn lại: “Nam không thể vào ——”

Mắt Mục Thiên Dương lạnh đảo qua, quản viên lâu năm lắp bắp sửa miệng: “Chậm một chút đi, chậm một chút đi.”

Lúc này mọi người đều ở trên phòng tự học, cả lầu đều không có người, thực im lặng. Đi đến cửa phòng ngủ, Thiên Tuyết đột nhiên nhớ tới, Đỗ Thiển hẳn là đã trở lại đi? Nhìn thoáng qua phòng ngủ đối diện, cũng không biết có hay không.

Sau khi vào cửa, Mục Thiên Dương hỏi: “Đối diện ai ở?”

“Đỗ Thiển.” Thiên Tuyết chán ghét nói, giúp đỡ Uyển Tình ngồi xuống, lại cầm ghế của mình cho hắn, “Anh, ngồi đi.”

Mục Thiên Dương ngồi xuống, nhìn chằm chằm thuốc trên tay Uyển Tình. Thiên Tuyết vừa thấy, hỏi Uyển Tình: “Cậu muốn uống thuốc bây giờ sao?”

Uyển Tình ừ một tiếng, mắt hờn mắt vía.

Thiên Tuyết đi rót nước, lúc bưng lại đây nhớ tới: “Muốn ăn trước một chút này nọ hay không? Cậu ói ra toàn bộ cơm chiều, tí nữa sẽ đói đấy? Bụng rỗng uống thuốc cũng không tốt.”

Uyển Tình nghe cô hỏi mình, chậm rãi phục hồi tinh thần lại: “Tùy tiện.”

Thiên Tuyết không nói gì, nói với Mục Thiên Dương: “Vậy em đi xuống mua đồ ăn?”

“Đi đi.”

Thiên Tuyết gật gật đầu, liền ra ngoài .

Mục Thiên Dương nhìn Uyển Tình, kéo ghế ngồi vào bên người cô, nhẹ nhàng cầm tay cô. Uyển Tình run một chút, muốn buông ra, hắn một phen nắm chặt, thấp giọng nói:

196. Chương 125: Em Cái Kia Không Đều

“Không tốt.” Uyển Tình nhú mày, giống như không phát hiện Mục Thiên Dương đã đến, “Quên, không tốt. Chịu khổ.”

“Vậy không cần suy nghĩ.” Thiên Tuyết vịn cô nằm xuống, quay đầu nhìn Mục Thiên Dương.

Trong phòng có những người khác, Mục Thiên Dương cũng không tốt tổ vẻ quan tâm, đi đến trước mặt Đỗ Thiển: “Nghe nói Đỗ tiểu thư sức tướng tượng phong phú?”

Đỗ Thiển nhìn hắn, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng.

“Có mấy lời, không thích hợp thân phận Đỗ tiểu thư, không cần nói. Bằng không, hại mình không sao, hại ba cô cũng không tốt.”

Đỗ Thiển thở hắt vì kinh ngạc —— hắn uy hiếp cô?

Nhìn thoáng qua Uyển Tình, nghĩ rằng Mục Thiên Dương như thế nào vì cô xuất đầu? Tâm tư ngàn về trăm chuyển, một cái lớn mật đoán xuất hiện ở trong đầu cô: chẳng lẽ Đinh Uyển Tình sau lưng dựa vào sơn là.

Cô bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Dương, ánh mắt Mục Thiên Dương hơi hơi nhú lại. Cô rùng mình một cái, vội vàng cúi đầu, kéo nữ sinh bởi cô: “Chúng ta đi.”

Suy đoán kia, cô liên tục muốn cũng không dám muốn. Cô cũng không hy vọng, ba ba công ty đột nhiên xuất hiện cái gì ngoài ý muốn.

Uyển Tình chuyển nước xong, Mục Thiên Dương cùng Thiên Tuyết cùng nhau đưa cô về phòng ngủ. Khi vào ký túc xá, bị quản viên lâu năm ngăn lại: “Nam không thể vào ——”

Mắt Mục Thiên Dương lạnh đảo qua, quản viên lâu năm lắp bắp sửa miệng: “Chậm một chút đi, chậm một chút đi.”

Lúc này mọi người đều ở trên phòng tự học, cả lầu đều không có người, thực im lặng. Đi đến cửa phòng ngủ, Thiên Tuyết đột nhiên nhớ tới, Đỗ Thiển hẳn là đã trở lại đi? Nhìn thoáng qua phòng ngủ đối diện, cũng không biết có hay không.

Sau khi vào cửa, Mục Thiên Dương hỏi: “Đối diện ai ở?”

“Đỗ Thiển.” Thiên Tuyết chán ghét nói, giúp đỡ Uyển Tình ngồi xuống, lại cầm ghế của mình cho hắn, “Anh, ngồi đi.”

Mục Thiên Dương ngồi xuống, nhìn chằm chằm thuốc trên tay Uyển Tình. Thiên Tuyết vừa thấy, hỏi Uyển Tình: “Cậu muốn uống thuốc bây giờ sao?”

Uyển Tình ừ một tiếng, mắt hờn mắt vía.

Thiên Tuyết đi rót nước, lúc bưng lại đây nhớ tới: “Muốn ăn trước một chút này nọ hay không? Cậu ói ra toàn bộ cơm chiều, tí nữa sẽ đói đấy? Bụng rỗng uống thuốc cũng không tốt.”

Uyển Tình nghe cô hỏi mình, chậm rãi phục hồi tinh thần lại: “Tùy tiện.”

Thiên Tuyết không nói gì, nói với Mục Thiên Dương: “Vây em đi xuống mua đồ ăn?”

“Đi đi.”

Thiên Tuyết gật gật đầu, liền ra ngoài .

Mục Thiên Dương nhìn Uyển Tình, kéo ghế ngồi vào bên người cô, nhẹ nhàng cầm tay cô. Uyển Tình run một chút, muốn buông ra, hắn một phen nắm chặt, thấp giọng nói: “Nếu ở trong phòng ngủ không vui, liền chuyển đi ra ngoài ở.”

Uyển Tình giật giật môi, không có trả lời, dùng sức rút tay của mình về đến, lưng qua thân không dám nhìn hắn. Hắn cũng không để ý, tùy tay cầm một quyển sách ở trên bàn cô đến xem.

Một trận thời gian sau, hắn đột nhiên bỏ sách xuống, xoay vai cô lại đây, trịnh trọng hỏi: “Thật là bao tử co rút?”

Uyển Tình thở gấp một tiếng, sắc mặt trắng bệch. Một lát sau, cô bối rối cầm lịch trên bàn qua, lật thảng trước nhìn nhìn, thấy trên mặt vẽ một loạt vòng, thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Đúng.”

Mục Thiên Dương trong đầu linh quang chợt lóe, nháy mắt hiểu được cô xem là cái gì vậy, liền đoạt lấy lịch. Nhìn vậy vài cái vòng hồng, hắn trầm mặc một lát gật gật đầu. Xác thực không phải, thảng trước đụng cô một lần, vẫn là trước lúc này, không lý do mang thai .

Nghĩ, hắn lại lật lịch bàn đến mặt trước. Uyển Tình vừa thấy, vẻ mặt đỏ bừng. Cái này có cái gì đẹp mắt ? Cô nhớ cái ngày có kinh có gì đẹp mắt ?

Uyển Tình cảm thấy bao tử có hơi đau, xem ra thật sự đói bụng, đến gần tay để lại chỗ bao tử, bưng lên nước uống hai hớp.

Đột nhiên, Mục Thiên Dương nói: “Em. Không đều.”

“Phốc ——” Uyển Tình một ngụm nhiệt độ nước sôi ới ra đến.

Mục Thiên Dương bỏ lịch bàn xuống, lấy tay nhẹ nhàng vỗ lưng của cô: “Chậm một chút.”

“Khụ khụ.” Uyển Tình khụ hai tiếng, quay đầu nhìn hắn, có chút buồn bực. Là ai biến cô thành không đều a? Không tiết chế nhất giữ, còn muốn uống thuốc này!

Cô buồn bực thở dài, cảm thấy bao tử lại càng không thư thái.

“Đau?” Mục Thiên Dương kéo tay cô, nhẹ nhàng đè lên bụng cô, “Đừng kích động, lại uống nước.”

“Ừ.” Uyển Tình bưng nước lên, thấy bên trong chỉ có một miếng nhỏ, đứng lên muốn đi đổ, đột nhiên bị hấn đoạt ly đi rồi.

“Ngồi đi.” Hấn nói, bóng dáng cao lớn đi đến ban công, tự mình rót một ly nước cho cô.

Uyển Tình nghi hoặc nhìn hấn, tiếp nhận nước, chậm rãi uống, không dám nhìn hấn.

“Về sau phải chú ý cảm xúc. Có lần đầu tiên còn có lần thứ hai, không cần bởi vì lỗi người khác bị thương thân thể của mình.”

“Ừ.”

“Trừ bỏ ‘ừ’, em có thể nói từ khác hay không?”

Uyển Tình sửng sốt, nhìn hấn. Hấn cũng nhìn cô, trong mắt có tia mệt mỏi.

Đúng lúc này, trên cửa truyền đến âm thanh mở cửa. Mục Thiên Dương sợ không phải Thiên Tuyết, bỗng nhiên đứng lên, đi tới một bên, cùng cô cách xa ba thước.

Cánh cửa mở ra, vào chính là Thiên Tuyết. Thiên Tuyết ôm một đồng này nọ, cháo bát bảo, bánh bích quy, bánh, sữa. Còn có một tô mỳ nóng hổi.

“Mình không biết cậu ăn cái gì, thoạt nhìn không hại bao tử đều thuận tiện mua. Sau lại nhớ tới mì giống như nuôi bao tử, đã kêu sư phó căn tin nấu một chén.”

“Tớ ăn mỳ.” Uyển Tình nói.

“Vậy được rồi, không đủ lại ăn cái khác.” Thiên Tuyết cầm mì để tới trước mặt cô, hỏi Mục Thiên Dương, “Anh đứng xa như vậy làm gì?”

Mục Thiên Dương trừng cô một cái, giống như nói cô biết rõ còn cố hỏi. Thiên Tuyết cảm thấy oan uổng, em cũng không phải con giun trong bụng anh, làm sao có thể biết?

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua đồng hồ, nói: “Tối rồi, anh đi trước.”

“Em tiễn anh!” Thiên Tuyết nói.

Hấn không trả lời, hai mắt yên lặng nhìn Uyển Tình. Uyển Tình cúi đầu ăn mì, nhiệt khí phả vào trên mặt, mờ mắt của cô, thế cho nên căn bản không phát hiện hấn đang nhìn cô. Hấn đi đến sau lưng cô, đưa tay xoa nhẹ một chút tóc của cô: “Hảo hảo nghỉ ngơi.”

Uyển Tình sửng sốt, quay đầu lại, nhìn đến bóng dáng phóng khoáng của hấn.

Thiên Tuyết một đường đưa Mục Thiên Dương đến cổng trường, trên đường, cô đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Anh thật sự đính hôn với Đinh Thái Nghiên?”

Mục Thiên Dương dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn trời: “Cho dù lúc trước không đính, hiện tại cũng chỉ có thể đính.”

“Vì sao?”

“Vì sao a.” Mục Thiên Dương thở dài, “Thành thân thích Mục gia, tổng không dễ khi dễ như vậy. Nói sau, hiện tại có người đoán như vậy, tổng yếu có điều phòng bị. Cô ấy còn nhỏ.” Còn không thích hợp công khai. Nếu cô trưởng thành, đồ võ có thể nói hấn là bạn trai cô, bọn họ kết giao là bình thường! Nhưng hiện tại. Không được, không có người tin.

Thiên Tuyết cũng nhịn không được thở dài: “Đến lúc đó trước hết khi dễ cô là Đinh Thái Nghiên đi!”

Mục Thiên Dương cười: “Cái này muốn xem em! Muốn gả vào Mục gia, sao có thể không nhìn sắc mặt em? Cô khi dễ Uyển Tình, em liền khi dễ trở về! Hừ, cô muốn thực khi dễ cũng coi như hợp lòng anh, vừa vặn tìm lý do từ hôn!”

“Em nên đồng tình cô ta không? Còn không có đính hôn, cứ nhiên nhất định bị từ hôn!”

Mục Thiên Dương lạnh lùng cười, không có trả lời: “Trở về đi, chiếu cố tốt Uyển Tình.” Nói đến hai chữ “Uyển Tình”, âm thanh không tự chủ được ôn nhu.

197. Chương 126: Chương 126

198. Chương 126: Cầu Hôn

Chương 126: Cầu hôn

Vài ngày sau, Mục Thiên Dương đi Paris bàn chuyện làm ăn, thuận tay dẫn theo Đinh Thái Nghiên.

Vào ban đêm, ăn cơm ở nhà ăn của khách sạn, Đinh Thái Nghiên uống hết rượu đỏ, nghe thấy vài âm thanh va chạm thanh thúy, giống như có tảng đá bị bỏ sót ở bên trong cái chén.

Cúi đầu vừa thấy, ngọn đèn ngọc lưu ly chiếu xuống, chỉ cảm thấy ánh mắt bị cái gì chớp sáng. Cô yên lặng nhìn chăm chăm cái đáy ly, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Dương, trên mặt giấu không được kinh hãi: “Đây là.” Đây là lễ vật bình thường, hay là có ý nghĩa đặc biệt gì?

Mục Thiên Dương dùng khăn lau miệng, thản nhiên nhìn cô, bên trong ánh mắt hàm chứa một tia ý cười ôn nhu: “Trước đính hôn đi.”

“Chuyện Chuyện này.” Hai mắt Đinh Thái Nghiên tỏa sáng, tâm tình kích động muốn nhảy ra. Cô cúi đầu nhìn nhẫn kim cương bên trong ly rượu, đây là nhẫn cầu hôn? Hẳn đang cầu hôn cô.

Mục Thiên Dương hai tay chống lên bàn, dưới tình huống được mong chờ thành công châm ngòi: “Công việc anh bận bịu như vậy, chỉ sợ thường thường có không ra thời gian cho em. Khi đi công tác, thường xuyên mang theo người, công nhân với thành viên hội đồng quản trị cũng sẽ nói nhảm. Nếu như vậy, đành phải đính hôn với em trước, miễn cho em với ai đó chạy mất!”

“Em mới sẽ không chạy!” Thái Nghiên phản bác.

“Vậy.” Hắn nhìn chăm chăm cái ly trong tay cô.

Thái Nghiên nhìn hắn, cố ý do dự: “Anh đây là ý tứ gì?”

“Không rõ?” Mục Thiên Dương một điều mi, không sao cả nói, “Vậy quên đi.”

“Chán ghét! Hiểu được hiểu được!” Thái Nghiên sợ hắn chạy, tiện tay lấy nhẫn ra, khấn cấp đeo cho mình. Một lát sau, phát giác mình rất không rụt rè, ngại ngần đem bàn tay đến trước mặt hắn, “Thế nào?”

“Đẹp.” Hắn cầm tay cô, ở trên nhẫn cô hôn một cái, mặt trên có hương vị ngọt ngào mùi rượu đỏ. Hắn ngẩng đầu, ái muội nhìn cô, “Vừa thơm vừa ngọt.”

Tiếp thu ám chỉ của hắn, mặt cô đỏ lên, vội vàng rút tay về, nhưng một lát sau, đột nhiên nhướn mày, có chút phiền não. Hắn vì sao chọn cầu hôn vào hôm nay? Cô cái kia đến đây, cái gì đều làm không được! Rõ ràng nên có một đêm đẹp, nay.

Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hắn không khỏi hàm chứa ý xin lỗi.

“Như thế nào?”

“Không có việc gì.” Cô chưa chất lắc đầu, xem ra chỉ có thể qua vài ngày. Dù sao cô là hắn vị hôn thê, có khi là cơ hội.

Mục Thiên Dương bưng lên ly rượu, ngửa đầu uống rượu, trong ánh mắt thâm trầm hàm chứa một tia lạnh ý.

Nguyên bản bọn họ không ở một phòng, cơm nước xong, Mục Thiên Dương đưa cô trở về phòng, ý muốn cầu hoan. Hôn đến khi khó phân thắng bại, Thái Nghiên thật có lỗi đẩy hắn ra: “Thực xin lỗi. Em. Em cái kia đến đây.” Cô muốn chết tâm đều có, lôi kéo tay áo hắn, “Qua vài ngày được không?”

“Được.” Mục Thiên Dương hít sâu

199. Chương 126: Cầu Hôn

Vài ngày sau, Mục Thiên Dương đi Paris bàn chuyện làm ăn, thuận tay dẫn theo Đinh Thái Nghiên.

Vào ban đêm, ăn cơm ở nhà ăn của khách sạn, Đinh Thái Nghiên uống hết rượu đỏ, nghe thấy vài âm thanh va chạm thanh thúy, giống như có tảng đá bị bỏ sót ở bên trong cái chén.

Cúi đầu vừa thấy, ngọn đèn ngọc lưu ly chiếu xuống, chỉ cảm thấy ánh mắt bị cái gì chớp sáng. Cô yên lặng nhìn chăm chăm cái đáy ly, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Dương, trên mặt giấu không được kinh hãi: “Đây là. . . .” Đây là lễ vật bình thường, hay là có ý nghĩa đặc biệt gì?

Mục Thiên Dương dùng khăn lau miệng, thản nhiên nhìn cô, bên trong ánh mắt hàm chứa một tia ý cười ôn nhu: “Trước đính hôn đi.”

“Chuyện Chuyện này. . . .” Hai mắt Đinh Thái Nghiên tỏa sáng, tâm tình kích động muốn nhảy ra. Cô cúi đầu nhìn nhẫn kim cương bên trong ly rượu, đây là nhẫn cầu hôn? Hẳn đang cầu hôn cô. . . .

Mục Thiên Dương hai tay chống lên bàn, dưới tình huống được mong chờ thành công châm ngòi: “Công việc anh bận bịu như vậy, chỉ sợ thường thường có không ra thời gian cho em. Khi đi công tác, thường xuyên mang theo người, công nhân với thành viên hội đồng quản trị cũng sẽ nói nhảm. Nếu như vậy, đành phải đính hôn với em trước, miễn cho em với ai đó chạy mất!”

“Em mới sẽ không chạy!” Thái Nghiên phản bác.

“Vậy. . . .” Hắn nhìn chăm chăm cái ly trong tay cô.

Thái Nghiên nhìn hắn, cố ý do dự: “Anh đây là ý tứ gì?”

“Không rõ?” Mục Thiên Dương một điều mi, không sao cả nói, “Vây quên đi.”

“Chán ghét! Hiểu được hiểu được!” Thái Nghiên sợ hắn chạy, tiện tay lấy nhẫn ra, khấn cấp đeo cho mình. Một lát sau, phát giác mình rất không rụt rè, ngại ngần đem bàn tay đến trước mặt hắn, “Thế nào?”

“Đẹp.” Hắn cầm tay cô, ở trên nhẫn cô hôn một cái, mặt trên có hương vị ngọt ngào mùi rượu đỏ. Hắn ngẩng đầu, ái muội nhìn cô, “Vừa thơm vừa ngọt.”

Tiếp thu ám chỉ của hắn, mặt cô đỏ lên, vội vàng rút tay về, nhưng một lát sau, đột nhiên nướng mày, có chút phiền não. Hắn vì sao chọn cầu hôn vào hôm nay? Cô cái kia đến đây, cái gì đều làm không được! Rõ ràng nên có một đêm đẹp, nay. . . .

Cô ngẩng đầu, ánh mắt nhìn hắn không khỏi hàm chứa ý xin lỗi.

“Như thế nào?”

“Không có việc gì.” Cô chưa chát lắc đầu, xem ra chỉ có thể qua vài ngày. Dù sao cô là hắn vị hôn thê, có khi là cơ hội.

Mục Thiên Dương bưng lên ly rượu, ngửa đầu uống rượu, trong ánh mắt thâm trầm hàm chứa một tia lạnh ý.

Nguyên bản bọn họ không ở một phòng, cơm nước xong, Mục Thiên Dương đưa cô trở về phòng, ý muốn cầu hoan. Hôn đến khi khó phân thắng bại, Thái Nghiên thật có lỗi đẩy hắn ra: “Thực xin lỗi. . . . Em. . . . Em cái kia đến đây.” Cô muốn chết tâm đều có, lôi kéo tay áo hắn, “Qua vài ngày được không?”

“Được. . . .” Mục Thiên Dương hít sâu hai hơi bực bội, nhẫn nại dục vọng xuống. Kỳ thật thực dễ dàng, không nghĩ Uyển Tình là có thể. Trước mặt này nữ nhân, thật đúng là cứng rắn không nổi.

“Thực xin lỗi. . . .” Thái Nghiên càng ngày càng cảm thấy xin lỗi hắn. Một người nam nhân nào, sau khi cầu hôn thành công, đều hy vọng được vị hôn thê yêu thương nhưng nhớ, sau đó mây mưa thất thường? Chỉ tiếc, thiên ý trêu người. Cô nghĩ nghĩ, đột nhiên nhìn hắn, muốn nói mình có thể lấy tay hoặc là khác giúp hắn, nhưng lập tức liền đánh mất ý niệm trong đầu!

Trời! Nguy hiểm thật! Hắn cùng cô nhiều nhất chỉ là hôn môi, nếu nói ra cái loại lời nói này, hắn sẽ nghĩ cô như thế nào? Nhất định sẽ cho rằng cô là nữ nhân bừa bãi, khẳng định sẽ đối thất vọng với cô đi?

Hoàn hảo cũng không nói gì ra, trong lòng cô một trận may mắn.

Mục Thiên Dương ôm cô, ôn nhu nói: “Là anh quá mau Giống như mỗi lần tính ăn luôn em, đều đã có các loại ngoại lực đến ngăn cản.”

“Cái Chuyện này Đều là ngoài ý muốn!” Thái Nghiên vội vàng nói.

Mục Thiên Dương an ủi vỗ vỗ cô: “Càng khó được đến, mới càng hiểu được quý trọng, ông trời là muốn anh quý trọng em thật tốt. Yên tâm, về sau anh không vội vàng nóng nảy. Trở về sau, ta liền cùng gia gia nói, trước làm một cái long trọng đính hôn điển lễ, sau đó lại chậm rãi từ từ bị kết hôn điển lễ. Nhiều nhất còn có một năm, anh có thể chịu. Chờ đến đêm tân hôn, anh cũng không tin ông trời còn khó xử với anh!”

“Chuyện này” Hần phải chờ tới thời điểm kết hôn? Thái Nghiên nhất thời không biết nên biểu tình gì.

“Em là vợ của anh, anh đương nhiên lo lắng cho em, quý trọng em thật tốt.”

Hần nói như vậy, làm cho Thái Nghiên thực cảm động, không tốt lại phản bác cái gì, nhưng trong lòng luôn luôn một ít do dự. Nhớ tới bên trong phòng bao u ám, bị Chu bộ trưởng đặt ở trên sofa, cảm giác dục tiên dục tử dưới đầu lưới hắn, cô kỳ thật có chút chờ mong. Cô đều 23 tuổi, còn không có trải qua loại chuyện này, cũng không dám nói ra bên ngoài, nếu không không biết còn tưởng rằng cô không có người muốn sao.

“Thiên Dương.” Cô ôm lấy Mục Thiên Dương, “Anh nói như vậy, em rất cảm động! Nhưng mà. Anh làm sao bây giờ? Không phải nói nam nhân đều có nhu cầu sao?”

“À, anh có thể nhẫn nại vì em.” Mục Thiên Dương khẽ cắn môi, một bộ nhẫn nại thật sự khó chịu, tựa hồ dục vọng trên người còn không có tiêu giảm, “Yên tâm đi, anh sẽ không xằng bậy, cùng lắm thì. Anh tự mình giải quyết!”

“Phốc ——” Thái Nghiên nhẹn không được cười một tiếng, đưa tay đánh hắn một cái, “Anh không đứng đắn.”

Mục Thiên Dương oan uổng: “Cái này còn không phải là vì em?” Nói xong, kinh ngạc nhìn cô trong chớp lát, lại cúi đầu hôn cô, giống như hoàn toàn chịu không nổi dụ hoặc của cô.

Hôn hôn, tay hắn thăm dò về phía giữa hai chân cô, đụng đến tầng trở ngại kia, bỗng nhiên thu hồi, buông cô ra: “Hô. Anh cần phải về, bằng không rất chịu tội, em tiểu yêu tinh này!” Nói xong hung hăng bóp mặt của cô một chút, đứng lên bước nhanh rời khỏi phòng.

Thái Nghiên bị bóp có hơi đau, nhưng nhìn bóng dáng hắn vội vã, trong lòng cũng rất ngọt. Hắn là trở về tắm nước lạnh sao? Ha ha.

Mục Thiên Dương ra khỏi phòng, cười nhẹ. Tốt lắm, giải quyết một cái vấn đề lớn.

Vị hôn phu nào có không thân thiết? Huống chi hắn vẫn là một nam nhân khỏe mạnh! Để xem như quý trọng, về sau có thể danh chính ngôn thuận không chạm vào cô! À. Giống như sau khi có Uyển Tình, hắn vốn không có qua nữ nhân khác. Cái này thật sự là không tốt, cô gần đây liên tiếp có vấn đề, hắn đã thật lâu không thư giãn qua. Vừa nghĩ đến cô linh lung như vậy thân thể liền có hứng thú, hắn đều nhanh nhẹn không được !

Đi công tác mười ngày qua, Mục Thiên Dương bề bộn nhiều việc, không có lúc nào là không ở họp, bàn chuyện làm ăn. Thái Nghiên cũng rất nhàn, cơ hồ đều dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ Paris, đến Đại lộ Champs-Élysées quét thẻ của hắn, mua rất nhiều cao nhất thượng thức bài quần áo cùng hài bao.

Lúc trước hắn cho cô thể tín dụng, cô căn bản không dám mua, chỉ sợ cảm thấy mình phá sản, có ý kiến với cô. Hiện tại, hắn đều cầu hôn, hắn là sẽ không để ý những thứ này.

Mục Thiên Dương xác thực không thèm để ý. Dừng của hắn, sớm hay muộn bắt cô trả trở về!

Tới khi gần về nước, mắt thấy Đinh Thái Nghiên mua nhiều thứ như vậy, trong lòng hắn đột nhiên dâng lên một cỗ cảm giác xin lỗi Uyển Tình. Uyển Tình mới là người hắn nên dùng tiền a!

Những công việc cuối cùng làm thỏa đáng, hắn nói với Văn Sâm: “Đi theo giúp tôi đến một chỗ.”

“Ở đâu?”

“Không biết!”

“ ”

200. Chương 127: Kinh Hách

Ngồi ở trên xe taxi Paris, Mục Thiên Dương dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ, vẫn nhìn tử kính bên đường cái, nhưng không có tính xuống xe.

Văn Sâm ngồi ở bên cạnh, nội tâm hoảng loạn: “Tổng giám đốc, hai tiếng rồi, người rút cuộc muốn đi đâu?”

“Nhìn nhìn lại.” Mục Thiên Dương như có chút dăm chiêu, hơi phiền não.

Sắc mặt Văn Sâm có chút rối rắm: “Tổng giám đốc, tôi có thể về khách sạn trước hay không?”

Mục Thiên Dương sững sốt, quay đầu nhìn hắn, như có chút tỉnh ngộ: “Yên tâm, hắn hiện tại hắn là ở Ả rập, sẽ không xuất hiện!” Nói xong vỗ vỗ vai hắn.

Về mặt Văn Sâm hiện lên một tia xấu hổ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Đột nhiên ——

“Tổng giám đốc, cái kia hình như là Đinh tiểu thư.”

Mục Thiên Dương quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Thái Nghiên mặc áo khoát ngoài thâm màu xanh đậm, từ bên đường cái đi qua.

“Không cần quan tâm cô ta.”

Văn Sâm nhìn hắn một cái, có chút nói muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Dù sao đó là việc tư của tổng giám đốc, mà hắn chỉ là một trợ lý. Nhưng tiếp theo lại muốn, quan hệ hắn cùng tổng giám đốc có thể bình thường sao? Đừng nói bọn họ là bạn thời đại học, về phương diện khác. Khụ khụ!

“Tổng giám đốc.” Sắc mặt Văn Sâm có chút hồng, nguyên nhân phỏng chừng là không khí trong xe rất loãng, “Tôi xem đội nhân trên tay Đinh tiểu thư, hình như là lúc trước anh bảo tôi đi mua .”

Tổng giám đốc gọi hắn tùy tiện mua, nói một thứ đại khái, nhưng cũng không phải thực xác định. Như vậy xem ra, hắn giống như không quá hiểu biết Đinh tiểu thư, cũng chính là không tốn bao nhiêu tâm tư. Cho nên, hắn là chính là món quà bình thường đi?

“Ừ.”

“Cái kia chính là nhẫn bình thường, hay là. ”

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Mục Thiên Dương nhìn hắn.

Hắn lắc đầu: “Thật có lỗi, thuộc hạ lảm nhảm .”

Mục Thiên Dương vịn trán: “Cậu không cần khách khí!”

Da mặt Văn Sâm gật gật, tiếp tục hỏi: “Đinh tiểu thư là phu nhân tổng giám đốc tương lai sao?”

“Không phải.” Vì để ngừa vạn nhất, Mục Thiên Dương tính lộ ra một chút, còn nữa Văn Sâm thân phận đặc thù, cũng không cần kiêng dè, “Bất quá tôi rất nhanh sẽ đính hôn với cô ta. Chỉ là đính hôn mà thôi, phu nhân là một người khác.”

Văn Sâm nghi hoặc nhìn hắn, thấy hắn không cho phép bàn lại, liền gật gật đầu, cũng không cho hỏi lại. Kỳ thật, hắn cũng hiểu được Đinh Thái Nghiên không phải vị phu nhân ở trong miệng tổng giám đốc cố gắng theo đuổi kia. Dù sao bọn họ nhận thức nhiều năm như vậy, đều có hiểu biết nhất định với đối phương,

theo thái độ tổng giám đốc với Đinh tiểu thư, liền cảm giác được. Nhưng muốn nói cụ thể, hẳn cũng không nói lên được, chính là một loại cảm giác mà thôi.

Văn Sâm nghĩ, nhịn không được bóp cổ tay. Ai, đều do hắn bình thường rất chú trọng công tác, đối với nữ nhân thường xuyên xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc một chút không có nghiên cứu qua, thậm chí thấy cũng chưa thấy qua. Nếu bình thường có thể chú ý một chút, không chừng hiện tại có thể đoán được tổng giám đốc tính cái gì. Thậm chí, với người mà tổng giám đốc thật tình thích, khẳng định cũng là liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Lại qua hai giờ, Văn Sâm hơi mệt, hỏi Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc, anh rốt cuộc đang tìm cái gì?” Tổng giám đốc tình huống này, rõ ràng là tìm này nọ a!

“Món quà cho phu nhân chính quy đeo.”

“A?” Quả nhiên là đối đãi khác biệt mà? Đinh tiểu thư chỉ có thể tự mình đi dạo phố, phu nhân chính quy lại có thể được quà mà tổng giám đốc tự mình chọn! Tổng giám đốc là người có tiền, giá trị món quà không trọng yếu, quan trọng là tâm ý! Tâm ý a!

Ai, không hiểu sao rất muốn biết phu nhân tổng giám đốc tương lai là ai. Nịnh bợ nhiều một chút, về sau sẽ không sợ tổng giám đốc

-

Ngày Mục Thiên Dương về nước đó, vừa vặn là thứ Bảy. Sớm, hắn liền gọi điện thoại cho Uyển Tình, kêu cô sau khi tan học đến biệt thự.

Khi Uyển Tình đến biệt thự, Mục Thiên Dương còn không có trở về, an vị ở trên sofa xem tạp chí.

“Tiểu thư, cô muốn ăn cơm chiều cái gì?” Bà Trương hỏi.

“Tùy tiện đi, bà trước làm tốt, chờ tiên sinh trở về.”

“Tiên sinh phải về?”

“Ừ.”

Đợi nửa giờ, bên ngoài truyền đến âm thanh. Uyển Tình bỏ tạp chí xuống đi ra ngoài, thấy Mục Thiên Dương từ trên xe xuống. Mục Thiên Dương nhìn thấy cô, nét mặt biểu lộ một chút nét cười: “Lại đây.”

Uyển Tình bước qua, hắn ôm lấy cô một cái hôn sâu tới, sau đó ôm cô vào nhà. Lên lầu vào phòng ngủ, hắn đưa hành lý cho cô: “Sửa sang lại một chút quần áo cho anh, anh đi tắm.”

Uyển Tình muốn nói cái gì, thấy hắn đã xoay người.

Kéo valy đi vào phòng thay quần áo, đang muốn mở ra, phát hiện có mật mã. Cô đứng dậy đi đến cửa phòng tắm, nhẹ nhàng gõ: “Thiên Dương, có mật mã.”

“Ba, một, bảy!”

“Hả.” Uyển Tình chạy nhanh đi, sợ chậm đã bị hắn kéo vào.

“Quà mua cho em.” Âm thanh Mục Thiên Dương theo sau tới.

Uyển Tình sửng sốt một chút, trả lời: “Hả, đã biết.”

3, 1, 7.

Uyển Tình mở ra valy, đột nhiên sửng sốt. 317? Đây không phải ——

Vậy vậy đâu, cô nói cho mình không cần loạn tưởng, cùng cô không quan hệ, trùng hợp mà thôi!

Cô ngồi xổm, đưa lưng về phía cửa đi thông phòng ngủ. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ nặng nề. Cô xoay người vừa thấy, thấy bốn phía im lặng, nghĩ rằng nhất định là hắn đá cửa.

Bất quá, âm thanh đá cửa giống như không phải khó chịu như vậy. Lắc đầu, tiếp tục sửa sang lại valy. Lấy quần áo ra, thấy một cái hộp, cô cầm lấy, bộ dáng thật nặng, đại khái là món quà hắn nói đi?

Chậm rãi mở ra, cầm gì đó bên trong ra nữa, là một thủy tinh cầu. Bông tuyết bên trong thủy tinh cầu bay múa, nghĩ là cái loại hộp này có thể ca hát. Cô nhớ rõ có một năm qua lễ Noel, Đinh Chí Cường cũng cho cô mua một cái, bất quá vậy đều là chuyện trước lúc xuất hiện mẹ con Đinh Thái Nghiên.

Đúng lúc này, cô sâu sắc cảm giác được sau lưng có người, vừa muốn xoay người, một đạo trọng lực đánh tới, đặt cô ở trên. Thủy tinh cầu bay từ trên tay ra, phanh một tiếng, tứ phân ngũ liệt, đầy phòng đều là bông tuyết bay, mà phía dưới hộp nhạc, cứ nhiên tí tách xướng ca.

“A ——” Uyển Tình kêu to, ngồi được trên người người này tràn đầy mùi mồ hôi, căn bản không phải Mục Thiên Dương. Hơn nữa người này khí lực so với Mục Thiên Dương tốt hơn nhiều, cô ở trên lưng cánh tay hần giống như sắt thép.

“Oa!” Sau lưng truyền đến lời tán thưởng của nam nhân, mang theo một tia lưu manh, “Em người nữ giúp việc nhỏ này còn rất xinh đẹp! Đến, cho anh hôn một cái ——”

“A ——” Uyển Tình nghe được muốn hôn, nghĩ muốn thét chói tai ra, nhưng đối phương đã kéo mặt của cô qua. Cô xem thấy một làn da ngăm đen, mày kiếm mắt sáng khuôn mặt nam tính dựa vào mình, càng thêm cao giọng thét chói tai, “Thiên Dương ——”

Phanh!

Người áp chế trên người hần bị đá văng.

Uyển Tình thấy Mục Thiên Dương bọc khăn tắm, đột nhiên cảm thấy an toàn trước nay chưa có! Cô đứng lên, vừa định chạy tới cạnh hần, chỉ thấy nam nhân bị hần gạt ngã một tư thế cá chép* rất nhảy dựng lên, đứng vững vàng, giống như một cước Mục Thiên Dương căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì.

Uyển Tình thấy trên tay hần tràn đầy cơ bắp, thoát nhìn bộ dáng thực bạo lực, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất.

“Mày đang làm cái gì đó?” Mục Thiên Dương lạnh giận hỏi.

201. Chương 127: Kinh Hách

Chương 127: Kinh hách

Ngồi ở trên xe taxi Paris, Mục Thiên Dương dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ, vẫn nhìn tử kính bên đường cái, nhưng không có tính xuống xe.

Văn Sâm ngồi ở bên cạnh, nội tâm hoảng loạn: “Tổng giám đốc, hai tiếng rồi, người rút cuộc muốn đi đâu?”

“Nhìn nhìn lại.” Mục Thiên Dương như có chút dăm chiêu, hơi phiến não.

Sắc mặt Văn Sâm có chút rối rắm: “Tổng giám đốc, tôi có thể về khách sạn trước hay không?”

Mục Thiên Dương sững sốt, quay đầu nhìn hần, như có chút tỉnh ngộ: “Yên tâm, hần hiện tại hần là ở Ả-rập, sẽ không xuất hiện!” Nói xong vỗ vỗ vai hần.

Về mặt Văn Sâm hiện lên một tia xấu hổ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Đột nhiên ——

“Tổng giám đốc, cái kia hình như là Đinh tiểu thư.”

Mục Thiên Dương quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Thái Nghiên mặc áo khoát ngoài thâm màu xanh đậm, từ bên đường cái đi qua.

“Không cần quan tâm cô ta.”

Văn Sâm nhìn hần một cái, có chút nói muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Dù sao đó là việc tư của tổng giám đốc, mà hần chỉ là một trợ lý. Nhưng tiếp theo lại muốn, quan hệ hần cùng tổng giám đốc có thể bình thường sao? Đừng nói bọn họ là bạn thời đại học, về phương diện khác. Khụ khụ!

“Tổng giám đốc.” Sắc mặt Văn Sâm có chút hồng, nguyên nhân phỏng chừng là không khí trong xe rất loãng, “Tôi xem đội nhẵn trên tay Đinh tiểu thư, hình như là lúc trước anh bảo tôi đi mua .”

Tổng giám đốc gọi hần tùy tiện mua, nói một thứ đại khái, nhưng cũng không phải thực xác định. Như vậy xem ra, hần giống như không quá hiểu biết Đinh tiểu thư, cũng chính là không tốn bao nhiêu tâm tư. Cho nên, hần là chính là món quà bình thường đi?

“Ừ.”

“Cái kia chính là nhẵn bình thường, hay là.”

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Mục Thiên Dương nhìn hần.

Hần lắc đầu: “Thật có lỗi, thuộc hạ lảm miệng .”

Mục Thiên Dương vịn trán: “Cậu không cần khách khí!”

Da mặt Văn Sâm gật gật, tiếp tục hỏi: “Đinh tiểu thư là phu nhân tổng giám đốc tương lai sao?”

“Không phải.” Vì để ngừa vạn nhất, Mục Thiên Dương tính lộ ra một chút, còn nữa Văn Sâm thân phận đặc thù, cũng không cần kiêng dè, “Bất quá tôi rất nhanh sẽ đính hôn với cô ta. Chỉ là đính hôn mà thôi, phu nhân là một người khác.”

Văn Sâm nghi hoặc nhìn hần, thấy hần không cho phép bàn lại, liền gật gật đầu, cũng không cho hỏi lại. Kỳ thật, hần cũng hiểu được Đinh Hải Nghiên không phải vị phu nhân ở trong miệng tổng giám đốc cố gắng theo đuổi kia. Dù sao bọn họ nhận thức nhiều năm như vậy, đều có hiểu biết nhất định với đối phương, theo thái độ tổng giám đốc với Đinh tiểu thư, liền cảm giác được. Nhưng muốn nói cụ thể, hần cũng không nói lên được, chính là một loại cảm giác mà thôi.

Văn Sâm nghĩ, nhện không được bóp cổ tay. Ai, đều do hần bình thường rất chú trọng công tác, đối với nữ nhân thường xuyên xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc một chút không có nghiên cứu qua, thậm chí thấy cũng chưa thấy qua. Nếu bình thường có thể chú ý một chút, không chừng hiện tại có thể đoán được tổng giám đốc tính cái gì. Thậm chí, với người mà tổng giám đốc thật tình thích, khẳng định cũng là liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Lại qua hai giờ, Văn Sâm hơi mệt , hỏi Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc, anh rốt cuộc đang tìm cái gì?” Tổng giám đốc tình huống này, rõ ràng là tìm này nọ a!

“Món quà cho phu nhân chính quy đeo.”

“A?” Quả nhiên là đối đãi khác biệt mà? Đinh tiểu thư chỉ có thể tự mình đi dạo phố, phu nhân chính quy lại có thể được quà mà tổng giám đốc tự mình chọn! Tổng giám đốc là người có tiền, giá trị món quà không trọng yếu, quan trọng là tâm ý! Tâm ý a!

Ai, không hiểu sao rất muốn biết phu nhân tổng giám đốc tương lai là ai. Nịnh bợ nhiều một chút, về sau sẽ không sợ tổng giám đốc

-

Ngày Mục Thiên Dương về nước đó, vừa vặn là thứ Bảy. Sớm , hần liền gọi điện thoại cho Uyển Tình, kêu cô sau khi tan học đến biệt thự.

Khi Uyển Tình đến biệt thự, Mục Thiên Dương còn không có trở về, an vị ở trên sofa xem tạp chí.

“Tiểu thư, cô muốn ăn cơm chiều cái gì?” Bà Trương hỏi.

“Tùy tiện đi, bà trước làm tốt, chờ tiên sinh trở về.”

“Tiên sinh phải về?”

“Ừ.”

Đợi nửa giờ, bên ngoài truyền đến âm thanh. Uyển Tình bỏ tạp chí xuống đi ra ngoài, thấy Mục Thiên Dương từ trên xe xuống. Mục Thiên Dương nhìn thấy cô, nét mặt biểu lộ một chút nét cười: “Lại đây.”

Uyển Tình bước qua, hần ôm lấy cô một cái hôn sâu tới, sau đó ôm cô vào nhà. Lên lầu vào phòng ngủ, hần đưa hành lý cho cô: “Sửa sang lại một chút quần áo cho anh, anh đi tắm.”

Uyển Tình muốn nói cái gì, thấy hần đã xoay người.

Kéo valy đi vào phòng thay quần áo, đang muốn mở ra, phát hiện có mật mã. Cô đứng dậy đi đến cửa phòng tắm, nhẹ nhàng gõ: “Thiên Dương, có mật mã.”

“Ba, một, bảy!”

“Hả.” Uyển Tình chạy nhanh đi, sợ chậm đã bị hần kéo vào.

“Quà mua cho em.” Âm thanh Mục Thiên Dương theo sau tới.

Uyển Tình sửng sốt một chút, trả lời: “Hả, đã biết.”

3, 1, 7.

Uyển Tình mở ra valy, đột nhiên sửng sốt. 317? Đây không phải ——

Vậy vậy đầu, cô nói cho mình không cần loạn tưởng, cùng cô không quan hệ, trùng hợp mà thôi!

Cô ngồi xổm, đưa lưng về phía cửa đi thông phòng ngủ. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ nặng nề. Cô xoay người vừa thấy, thấy bốn phía im lặng, nghĩ rằng nhất định là hần đá cửa.

Bất quá, âm thanh đá cửa giống như không phải khó chịu như vậy. Lắc đầu, tiếp tục sửa sang lại valy. Lấy quần áo ra, thấy một cái hộp, cô cầm lấy, bộ dáng thật nặng, đại khái là món quà hần nói đi?

Chậm rãi mở ra, cầm gì đó bên trong ra nữa, là một thủy tinh cầu. Bông tuyết bên trong thủy tinh cầu bay múa, nghĩ là cái loại hộp này có thể ca hát. Cô nhớ rõ có một năm qua lễ Noel, Đinh Chí Cương cũng cho cô mua một cái, bất quá vậy đều là chuyện trước lúc xuất hiện mẹ con Đinh Thái Nghiên.

Đúng lúc này, cô sâu sắc cảm giác được sau lưng có người, vừa muốn xoay người, một đạo trọng lực đánh tới, đặt cô ở trên. Thủy tinh cầu bay từ trên tay ra, phanh một tiếng, tứ phân ngũ liệt, đầy phòng đều là bông tuyết bay, mà phía dưới hộp nhạc, cứ nhiên tí tách xướng ca.

“A ——” Uyển Tình kêu to, ngửi được trên người người này tràn đầy mùi mồ hôi, căn bản không phải Mục Thiên Dương. Hơn nữa người này khí lực so với Mục Thiên Dương tốt hơn nhiều, cô ở trên lưng cánh tay hần giống như sắt thép.

“Oa!” Sau lưng truyền đến lời tán thưởng của nam nhân, mang theo một tia lưu manh, “Em người nữ giúp việc nhỏ này còn rất xinh đẹp! Đến, cho anh hôn một cái ——”

“A ——” Uyển Tình nghe được muốn hôn, nghĩ muốn thét chói tai ra, nhưng đối phương đã kéo mặt của cô qua. Cô xem thấy một làn da ngăm đen, mày kiếm mắt sáng khuôn mặt nam tính dựa vào mình, càng thêm cao giọng thét chói tai, “Thiên Dương ——”

Phanh!

Người áp chế trên người hần bị đá văng.

Uyển Tình thấy Mục Thiên Dương bọc khăn tắm, đột nhiên cảm thấy an toàn trước nay chưa có! Cô đứng lên, vừa định chạy tới cạnh hần, chỉ thấy nam nhân bị hần gạt ngã một tư thế cá chép* rất nhảy dựng lên, đứng vững vàng, giống như một cước Mục Thiên Dương căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì.

Uyển Tình thấy trên tay hần tràn đầy cơ bắp, thoát nhìn bộ dáng thực bạo lực, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất.

“Mày đang làm cái gì đó?” Mục Thiên Dương lạnh giận hỏi.

202. Chương 127: Kinh Hách

Ngồi ở trên xe taxi Paris, Mục Thiên Dương dạo khắp phố lớn ngõ nhỏ, vẫn nhìn tử kính bên đường cái, nhưng không có tính xuống xe.

Văn Sâm ngồi ở bên cạnh, nội tâm hoảng loạn: “Tổng giám đốc, hai tiếng rồi, người rốt cuộc muốn đi đâu?”

“Nhìn nhìn lại.” Mục Thiên Dương như có chút dăm chiêu, hơi phiền não.

Sắc mặt Văn Sâm có chút rối rắm: “Tổng giám đốc, tôi có thể về khách sạn trước hay không?”

Mục Thiên Dương sững sốt, quay đầu nhìn hắn, như có chút tỉnh ngộ: “Yên tâm, hắn hiện tại hắn là ở Ả-rập, sẽ không xuất hiện!” Nói xong vỗ vỗ vai hắn.

Về mặt Văn Sâm hiện lên một tia xấu hổ, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Đột nhiên ——

“Tổng giám đốc, cái kia hình như là Đinh tiểu thư.”

Mục Thiên Dương quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Thái Nghiên mặc áo khoác ngoài thâm màu xanh đậm, từ bên đường cái đi qua.

“Không cần quan tâm cô ta.”

Văn Sâm nhìn hắn một cái, có chút nói muốn hỏi, nhưng lại cảm thấy không thích hợp. Dù sao đó là việc tư của tổng giám đốc, mà hắn chỉ là một trợ lý. Nhưng tiếp theo lại muốn, quan hệ hắn cùng tổng giám đốc có thể bình thường sao? Đừng nói bọn họ là bạn thời đại học, về phương diện khác. Khụ khụ!

“Tổng giám đốc.” Sắc mặt Văn Sâm có chút hồng, nguyên nhân phỏng chừng là không khí trong xe rất loãng, “Tôi xem đội nhân trên tay Đinh tiểu thư, hình như là lúc trước anh bảo tôi đi mua .”

Tổng giám đốc gọi hắn tùy tiện mua, nói một thứ đại khái, nhưng cũng không phải thực xác định. Như vậy xem ra, hắn giống như không quá hiểu biết Đinh tiểu thư, cũng chính là không tốn bao nhiêu tâm tư. Cho nên, hắn là chính là món quà bình thường đi?

“Ừ.”

“Cái kia chính là nhẫn bình thường, hay là.”

“Cậu muốn hỏi cái gì?” Mục Thiên Dương nhìn hắn.

Hắn lắc đầu: “Thật có lỗi, thuộc hạ lẩm miệng .”

Mục Thiên Dương vịn trán: “Cậu không cần khách khí!”

Da mặt Văn Sâm gật gật, tiếp tục hỏi: “Đinh tiểu thư là phu nhân tổng giám đốc tương lai sao?”

“Không phải.” Vì để ngừa vạn nhất, Mục Thiên Dương tính lộ ra một chút, còn nữa Văn Sâm thân phận đặc thù, cũng không cần kiêng dè, “Bất quá tôi rất nhanh sẽ đính hôn với cô ta. Chỉ là đính hôn mà thôi, phu nhân là một người khác.”

Văn Sâm nghi hoặc nhìn hắn, thấy hắn không cho phép bàn lại, liền gật gật đầu, cũng không cho hỏi lại. Kỳ thật, hắn cũng hiểu được Đinh Thái Nghiên không phải vị phu nhân ở trong miệng tổng giám đốc cố gắng theo đuổi kia. Dù sao bọn họ nhận thức nhiều năm như vậy, đều có hiểu biết nhất định với đối phương, theo thái độ tổng giám đốc với Đinh tiểu thư, liền cảm giác được. Nhưng muốn nói cụ thể, hắn cũng không nói lên được, chính là một loại cảm giác mà thôi.

Văn Sâm nghĩ, nhện không được bóp cổ tay. Ai, đều do hắn bình thường rất chú trọng công tác, đối với nữ nhân thường xuyên xuất hiện ở văn phòng tổng giám đốc một chút không có nghiên cứu qua, thậm chí thấy cũng chưa thấy qua. Nếu bình thường có thể chú ý một chút, không chừng hiện tại có thể đoán được tổng giám đốc tính cái gì. Thậm chí, với người mà tổng giám đốc thật tình thích, khẳng định cũng là liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Lại qua hai giờ, Văn Sâm hơi mệt , hỏi Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc, anh rốt cuộc đang tìm cái gì?” Tổng giám đốc tình huống này, rõ ràng là tìm này nọ a!

“Món quà cho phu nhân chính quy đeo.”

“A?” Quả nhiên là đối đãi khác biệt mà? Đình tiểu thư chỉ có thể tự mình đi dạo phố, phu nhân chính quy lại có thể được quà mà tổng giám đốc tự mình chọn! Tổng giám đốc là người có tiền, giá trị món quà không trọng yếu, quan trọng là tâm ý! Tâm ý a!

Ai, không hiểu sao rất muốn biết phu nhân tổng giám đốc tương lai là ai. Nịnh bợ nhiều một chút, về sau sẽ không sợ tổng giám đốc

-

Ngày Mục Thiên Dương về nước đó, vừa vặn là thứ Bảy. Sớm , hần liền gọi điện thoại cho Uyển Tình, kêu cô sau khi tan học đến biệt thự.

Khi Uyển Tình đến biệt thự, Mục Thiên Dương còn không có trở về, an vị ở trên sofa xem tạp chí.

“Tiểu thư, cô muốn ăn cơm chiều cái gì?” Bà Trương hỏi.

“Tùy tiện đi, bà trước làm tốt, chờ tiên sinh trở về.”

“Tiên sinh phải về?”

“Ừ.”

Đợi nửa giờ, bên ngoài truyền đến âm thanh. Uyển Tình bỏ tạp chí xuống đi ra ngoài, thấy Mục Thiên Dương từ trên xe xuống. Mục Thiên Dương nhìn thấy cô, nét mặt biểu lộ một chút nét cười: “Lại đây.”

Uyển Tình bước qua, hần ôm lấy cô một cái hôn sâu tới, sau đó ôm cô vào nhà. Lên lầu vào phòng ngủ, hần đưa hành lý cho cô: “Sửa sang lại một chút quần áo cho anh, anh đi tắm.”

Uyển Tình muốn nói cái gì, thấy hần đã xoay người.

Kéo valy đi vào phòng thay quần áo, đang muốn mở ra, phát hiện có mật mã. Cô đứng dậy đi đến cửa phòng tắm, nhẹ nhàng gõ: “Thiên Dương, có mật mã.”

“Ba, một, bảy!”

“Hả.” Uyển Tình chạy nhanh đi, sợ chậm đã bị hần kéo vào.

“Quà mua cho em.” Âm thanh Mục Thiên Dương theo sau tới.

Uyển Tình sửng sốt một chút, trả lời: “Hả, đã biết.”

3, 1, 7.

Uyển Tình mở ra valy, đột nhiên sửng sốt. 317? Đây không phải ——

Vậy vậy đâu, cô nói cho mình không cần loạn tưởng, cùng cô không quan hệ, trùng hợp mà thôi!

Cô ngồi xổm, đưa lưng về phía cửa đi thông phòng ngủ. Đột nhiên, bên ngoài truyền đến một tiếng nổ nặng nề. Cô xoay người vừa thấy, thấy bốn phía im lặng, nghĩ rằng nhất định là hần đá cửa.

Bất quá, âm thanh đá cửa giống như không phải khó chịu như vậy. Lắc đầu, tiếp tục sửa sang lại valy. Lấy quần áo ra, thấy một cái hộp, cô cầm lấy, bộ dáng thật nặng, đại khái là món quà hần nói đi?

Chậm rãi mở ra, cầm gì đó bên trong ra nữa, là một thủy tinh cầu. Bông tuyết bên trong thủy tinh cầu bay múa, nghĩ là cái loại hộp này có thể ca hát. Cô nhớ rõ có một năm qua lễ Noel, Đình Chí Cương cũng cho cô mua một cái, bất quá vậy đều là chuyện trước lúc xuất hiện mẹ con Đình Thái Nghiên.

Đúng lúc này, cô sâu sắc cảm giác được sau lưng có người, vừa muốn xoay người, một đạo trọng lực đánh tới, đặt cô ở trên. Thủy tinh cầu bay từ trên tay ra, phanh một tiếng, tứ phân ngũ liệt, đầy phòng đều là bông tuyết bay, mà phía dưới hộp nhạc, cư nhiên tí tách xướng ca.

“A ——” Uyển Tình kêu to, ngửi được trên người người này tràn đầy mùi mồ hôi, căn bản không phải Mục Thiên Dương. Hơn nữa người này khí lực so với Mục Thiên Dương tốt hơn nhiều, cô ở trên lưng cánh tay hần giống như sắt thép.

“Oa!” Sau lưng truyền đến lời tán thưởng của nam nhân, mang theo một tia lưu manh, “Em người nữ giúp việc nhỏ này còn rất xinh đẹp! Đến, cho anh hôn một cái ——”

“A ——” Uyển Tình nghe được muốn hôn, nghĩ muốn thét chói tai ra, nhưng đối phương đã kéo mặt của cô qua. Cô xem thấy một làn da ngăm đen, mày kiếm mắt sáng khuôn mặt nam tính dựa vào mình, càng thêm cao giọng thét chói tai, “Thiên Dương ——”

Phanh!

Người áp chế trên người hắn bị đá văng.

Uyển Tình thấy Mục Thiên Dương bọc khăn tắm, đột nhiên cảm thấy an toàn trước nay chưa có! Cô đứng lên, vừa định chạy tới cạnh hắn, chỉ thấy nam nhân bị hắn gạt ngã một tư thế cá chép* rất nhảy dựng lên, đứng vững vàng, giống như một cước Mục Thiên Dương căn bản không tạo thành ảnh hưởng gì.

Uyển Tình thấy trên tay hắn tràn đầy cơ bắp, thoát nhìn bộ dáng thực bạo lực, sợ tới mức ngã ngồi trên mặt đất.

“Mày đang làm cái gì đó?” Mục Thiên Dương lạnh giận hỏi.

203. Chương 128: Chương 128

204. Chương 128: Món Quà

Chương 128: Món quà

Nam nhân lắc đầu, nhe răng cười với Uyển Tình, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt ngây ngô. Uyển Tình tuy rằng không chú ý diện mạo của hắn, chỉ cảm thấy đen đũi, nhưng chỉ là tươi cười này, cũng có thể mê đảo một đồng lớn nữ nhân. Đáng tiếc, không mê hoặc nổi cô, chỉ biết dọa đến cô!

Nam nhân thấy vẻ mặt cô kinh hách, có hơi bi thương, quay đầu nói với Mục Thiên Dương: “Em thấy nữ giúp việc nhỏ của anh ở trong này thu thập này nọ, đã muốn kết bạn với cô thôi! Anh không biết, lão tử một năm không giải tỏa qua ——”

“Ồ ồ.” Uyển Tình cũng không phải không trải qua chuyện gì hơn người, nghe được hai chữ giải tỏa, sợ tới mức khóc lên. Hắn vừa mới, vừa mới. Muốn cưỡng bạo cô?

Cô cầu cứu nhìn Mục Thiên Dương: “Thiên Dương.” Không cần, không cần. Cô bị một người chạm vào là đủ rồi, không cần có cái thứ hai.

Ánh mắt Mục Thiên Dương híp lại, đột nhiên cởi bỏ khăn tắm trên lưng mình.

Nam nhân vừa thấy, ánh mắt bỗng nhiên trừng lớn: “Oa ——”

Còn không có nhìn đến bộ vị trọng điểm, Mục Thiên Dương đã đem khăn tắm cột lại, so với vừa mới thắt chặt hơn nhiều. Sau đó, hắn đánh bất ngờ về phía con báo, lập tức bỏ nhào qua nam nhân, ôm cổ với thắt lưng đối phương, ném đối phương qua vai.

Phanh! Nam nhân ngưỡng mặt nằm trên đất.

“Ta thảo!” Nam nhân tựa hồ cảm thấy thật mất mặt, “Anh cho là anh đánh thắng được em? !”

“Uyển Tình, em đi ra ngoài trước.” Mục Thiên Dương nói.

Trên mặt Uyển Tình lộ vẻ muốn khóc, nhìn nhìn bọn họ, cuống quýt đứng lên, liền chạy ra ngoài.

Uyển Tình kinh hồn vừa mới bình tĩnh gục trên giường, nghe thấy âm thanh từ phòng thay quần áo truyền đến binh binh banh banh. Khi bắt đầu, hắn là âm thanh quyền đầu ấu ấu, sau lại còn có âm thanh va chạm tử quần áo. Cô trừng hai mắt mắt hoảng sợ, không dám tưởng tượng bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Người kia bộ dáng thoát nhìn thực dũng mãnh, cơ bắp trên người tựa hồ rất nhiều. Mục Thiên Dương bình thường thực chú trọng rèn luyện, trên người cũng có thịt, ngực có sáu khối cơ bụng không nói, cơ bắp trên cánh tay cũng rất rắn chắc.

Nhưng mà! Không nổi lên a!

Không giống cái nam nhân kia, đầy người cơ bắp thấy được, lực hủy diệt miêu tả sinh động.

Mục Thiên Dương. Đánh không thắng đi?

Nhìn vừa mới nam nhân kia tư thế cá chép rất đúng, quả thực chính là luyện công phu!

Uyển Tình ôm cánh tay ngồi xổm trên giường, cũng

205. Chương 128: Món Quà

Nam nhân lắc đầu, nhe răng cười với Uyển Tình, nháy mắt mấy cái, vẻ mặt ngây ngô. Uyển Tình tuy rằng không chú ý diện mạo của hắn, chỉ cảm thấy đen đũi, nhưng chỉ là tươi cười này, cũng có thể mê đảo một đồng lớn nữ nhân. Đáng tiếc, không mê hoặc nổi cô, chỉ biết dọa đến cô!

Nam nhân thấy vẻ mặt cô kinh hãi, có hơi bi thương, quay đầu nói với Mục Thiên Dương: “Em thấy nữ giúp việc nhỏ của anh ở trong này thu thập này nọ, đã muốn kết bạn với cô thôi! Anh không biết, lão tử một năm không giải tỏa qua ——”

“Ô ô.” Uyển Tình cũng không phải không trải qua chuyện gì hơn người, nghe được hai chữ giải tỏa, sợ tới mức khóc lên. Hắn vừa mới, vừa mới. Muốn cường bạo cô?

Cô cầu cứu nhìn Mục Thiên Dương: “Thiên Dương.” Không cần, không cần. Cô bị một người chạm vào là đủ rồi, không cần có cái thứ hai.

Ánh mắt Mục Thiên Dương híp lại, đột nhiên cởi bỏ khăn tắm trên lưng mình.

Nam nhân vừa thấy, ánh mắt bỗng nhiên trừng lớn: “Oa ——”

Còn không có nhìn đến bộ vị trọng điểm, Mục Thiên Dương đã đem khăn tắm cột lại, so với vừa mới thắt chặt hơn nhiều. Sau đó, hắn đánh bất ngờ về phía con báo, lập tức bỏ nhào qua nam nhân, ôm cổ với thắt lưng đối phương, ném đối phương qua vai.

Phanh! Nam nhân ngưỡng mặt nằm trên đất.

“Ta thảo!” Nam nhân tựa hồ cảm thấy thật mất mặt, “Anh cho là anh đánh thắng được em? !”

“Uyển Tình, em đi ra ngoài trước.” Mục Thiên Dương nói.

Trên mặt Uyển Tình lộ vẻ muốn khóc, nhìn nhìn bọn họ, cuống quýt đứng lên, liền chạy ra ngoài.

Uyển Tình kinh hồn vừa mới bình tĩnh gục trên giường, nghe thấy âm thanh từ phòng thay quần áo truyền đến binh binh banh banh. Khi bắt đầu, hẳn là âm thanh quyền đầu ấu ả, sau lại còn có âm thanh va chạm tử quần áo. Cô từng hai mắt mắt hoảng sợ, không dám tưởng tượng bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Người kia bộ dáng thoát nhìn thực dũng mãnh, cơ bắp trên người tựa hồ rất nhiều. Mục Thiên Dương bình thường thực chú trọng rèn luyện, trên người cũng có thịt, ngực có sáu khối cơ bụng không nói, cơ bắp trên cánh tay cũng rất rắn chắc.

Nhưng mà! Không nổi lên a!

Không giống cái nam nhân kia, đầy người cơ bắp thấy được, lực hủy diệt miêu tả sinh động.

Mục Thiên Dương. Đánh không thắng đi?

Nhìn vừa mới nam nhân kia tư thế cá chép rất đúng, quả thực chính là luyện công phu!

Uyển Tình ôm cánh tay ngồi xổm trên giường, cũng không biết là lo lắng vẫn là sợ hãi. Đã lâu, cô mới nhớ tới, bọn họ có phải nhận thức hay không? Nam nhân kia kêu cô nữ giúp việc nhỏ, hẳn nghĩ cô là người hầu Mục Thiên Dương?

Uyển Tình chậm rãi trầm tĩnh lại, rốt cục phát hiện âm thanh trầm đục lúc trước là ở đâu đến. Chỉ thấy trước giường hai cái balô leo núi đựng quần áo thật lớn, mặt trên tích tro bụi rất dày, còn có bùn đất. Nghĩ đến, là nam nhân kia. Vừa mới hẳn nhất định là trực tiếp quăng lên mặt đất, mới có thể phát ra tiếng vang khùng bô như vậy.

Nhất thời, Uyển Tình cảm thấy đầy phòng ở này đều có một cỗ tro bụi

Đúng lúc này, cánh cửa phòng thay quần áo mở ra, nam nhân cùng Mục Thiên Dương một trước một sau đi ra. Nam nhân mặc quần lao động màu xanh đậm, mỗi một cái túi tiền đều cổ cổ. Uyển Tình có một loại cảm giác, hẳn có thể từ bên trong lấy ra vũ khí! Hẳn nửa người trên mặc áo thun bó sát người màu xám, lúc này Cánh tay cùng ngực cảm thấy thủy tinh!

Trời! Là cái thủy tinh cầu kia!

Uyển Tình nhìn những mảnh nhỏ co sát trên người hẳn, hẳn không đau sao? Vì sao bộ dáng hẳn hoàn toàn không cảm giác?

“Còn chưa cắt đi ra ngoài?” Mục Thiên Dương nói.

Nam nhân đáng thương hề hề nhìn hẳn một cái, nhìn Uyển Tình: “Cô là. . . .”

“Chạy nhanh cắt cho anh!” Mục Thiên Dương rống giận.

Ngay sau đó, nam nhân nhặt balô leo núi trên đất lên, giống như đập Phong Hỏa Luân biến mất.

Mục Thiên Dương phiền chán nhu nhu trán, đi đến bên người Uyển Tình, vừa muốn mở miệng nói chuyện, cánh cửa phanh bị đâm vào. Nam nhân kia ôm hai cái balô leo núi cực đại, đứng ở cửa hỏi: “Phòng của em sao biến thành như vậy?”

“Là Thiên Tuyết ở!” Mục Thiên Dương nhẫn nại nói.

“Vậy em nghỉ ngơi ở đâu?”

“Trên đường cái!” Mục Thiên Dương rống.

Nam nhân sững sốt một chút, nhìn Uyển Tình, nếu có chút tỉnh ngộ: “Hiểu!” Nói xong, xoay người đóng cửa lại.

Mục Thiên Dương thở dài, đang muốn cùng Uyển Tình nói cái gì, cửa lại bị đẩy ra. Vừa muốn bùng nổ, nam nhân giơ tay lên làm một động tác đầu hàng: “Bình tĩnh bình tĩnh! Em chỉ là muốn nói, em chỉ đùa một chút mà thôi. Anh biết rõ em không có khả năng có ý tưởng gì với cô ——”

“Cút!” Mục Thiên Dương cắn răng, “Lại tiến vào anh liền đánh gãy ba chân em!”

Nam nhân theo bản năng nhìn thoáng qua hạ bộ của mình, phanh đóng cửa lại —— biến mất!

Mục Thiên Dương sợ hãi tái xuất hiện, đi nhanh ra khóa cửa —— hẳn hiển nhiên đã quên bản sự cái nam nhân kia, khoá an toàn đều cạy mở ra, hướng chỉ là một cửa!

Mục Thiên Dương đi trở về bên người Uyển Tình, áp đảo cô một cái, vừa nói vừa cởi quần áo cô: “Không cần sợ! Hẳn không phải người xấu, về sau nhìn thấy hẳn không cần quan tâm, không quen nhìn liền đánh, hẳn không dám hoàn thủ!”

Uyển Tình ngơ ngác, cảm giác áo cũng bị cởi xong rồi, đột nhiên ngồi dậy: “Không được!”

Mục Thiên Dương sững sốt, nhú nhú mày, sau đó ôn nhu an ủi: “Ngoan, anh sẽ nhẹ một chút.” Nói xong, cúi đầu hôn cô.

Hai tay Uyển Tình ngăn lại ở ngực hẳn: “Em cái kia đến đây.”

Mục Thiên Dương sững sốt, thân mình cứng ngắc.

Vài phút sau.

“Khi nào thì xong?” Mỗ nam nhớ lại lịch trên bàn.

“Đại khái thứ Tư tuần sau.” Mỗ nữ cũng nhớ lại lịch trên bàn, không dám nói dối.

“Vậy tuần sau nhớ đến đây!” Hần bao lâu chưa ăn thịt? ! Làm một cái nam nhân thân thể khỏe mạnh, bởi vì cô nhịn lại nhịn, nhịn lại nhịn. Đồng ý nhịn cũng không thể nhịn! Hần nhanh nhịn không được!

Mục Thiên Dương đứng lên, về phòng thay quần áo thay đồ. Uyển Tình rốt cục có thể thở ra, một lát sau nhớ tới cái gì, chậm rãi đi vào, trông thấy loạn thất bát táo, tủ quần áo cũng lệch vị trí. Hộp nhạc còn đang ca hát, cô nhìn Mục Thiên Dương: “Cái kia. Tôi không cầm chắc, bị hỏng rồi.”

Mục Thiên Dương liếc: “Hỏng rồi thì sao, dù sao là cho Thiên Tuyết .”

“A?” Là Thiên Tuyết ?

Mục Thiên Dương nhìn phản ứng của cô, chỉ biết cô lúc trước hiểu lầm , nhịn không được cười lên một tiếng, cúi đầu tìm kiếm bên trong hành lý hỗn độn. Cuối cùng, tìm được một cái hộp nhỏ nhất —— so với hộp thủy tinh cầu kia nhỏ hơn nhiều lần.

Hần mở valy, lấy một con búp bê nhỏ sáng bóng đẹp đẽ ra, đưa cho cô: “Của em, đeo vào chìa khóa.”

Uyển Tình nhận lấy, cảm giác lạnh lẽo băng giá, hẳn là làm từ gốm sứ. Là một tiểu công chúa mặc quần áo đỏ, ánh mắt thật to, thoạt nhìn thực đáng yêu.

“Có hơi giống em.” Đối tới đối lui, không biết mua cái gì, cuối cùng mua cái này có thể tùy thân mang theo. Nếu cho cô mua một hộp nhạc, cô ném trên bàn học, phỏng chừng không bao giờ liếc mắt một cái nữa; mua trang sức, cũng sẽ không đeo mỗi ngày. Chỉ có này, giống như có cơ hội cùng cô cả đời.

Uyển Tình thật cẩn thận vuốt búp bê, ngẩng đầu nói: “Cảm ơn.”

206. Chương 129: Chương 129

207. Chương 129: Ăn No Ba Phần

Chương 129: Ăn no ba phần

” Cái chìa khóa của em đâu?”

“Ở bên ngoài.” Đi vào phòng ngủ, ở trên tủ đầu giường lấy qua của mình này nọ, cô hỏi, “Đeo trên di động đi? Màu sắc nàu vừa xứng. Đeo vào chìa khóa, va chạm bể làm sao bây giờ?”

“Bể thì bể, đeo lên chìa khóa ngay.” Hần lấy qua cái chìa khóa của cô, tự mình đeo lên cho cô. Một chuỗi chìa khóa này, trừ bỏ phòng ngủ trường học, chỉ còn lại bên trong nhà cô. Cô cái gì đều có thể không cần, tổng sẽ không không cần nhà của cô. Đeo ở nơi này, mới có khả năng tùy thời tùy chỗ đi theo cô.

“Thích không?” Hần hỏi.

Uyển Tình gật đầu, cảm người sứ nhỏ: “Lúc tôi nhỏ có một bộ đồ màu hồng, cùng cái này không sai biệt lắm.”

“Phải không?” Nhìn ra món quà này đưa đúng rồi, “Mặc không được sao?”

“Đã sớm mặc không được .” Uyển Tình nói, “Vẫn thực thích, tôi lúc nhỏ còn ngây ngốc, mặc không được còn không nỡ ném, còn theo mẹ tôi nói, cất về sau cho con mình mặc ——”

Nói tới đây, cô bỗng dưng dừng lại một lát.

Mục Thiên Dương cúi đầu cười yếu ớt: “Sau đó sao?” Cho con mình mặc? Chủ ý này thật không sai.

“Sau lại. Đã bị mẹ tôi đồng ý thù hồi lại. Đáng tiếc, thời điểm rời khỏi Đình gia không mang ra, phỏng chừng đã bị người ta vứt bỏ!”

Hắn đương nhiên hiểu được người cô nói là ai, không muốn cô nhớ tới chuyện không vui, dặt tay cô: “Đi! Ăn cơm đi!”

Đi vào nhà ăn, hai người cả kinh, chỉ thấy nam nhân vừa rồi kia ngồi ở bên cạnh bàn, trên người đã thay áo sơ mi sạch sẽ cùng quần bò, cái đầu đinh tẩn ra hơi ảm, hiển nhiên là tắm qua. Giờ phút này, hắn bưng cái mâm, đổ đồ ăn vào trong bát cơm của mình, sau đó bưng bát cơm nát kêu to, một bộ sẽ tiêu diệt hết.

Uyển Tình thấy cả cái mâm trống không, trợn mắt há hốc mồm. Nhiều đây đồ ăn, cô cùng Mục Thiên Dương hai người đều ăn không xong a!

“Cái kia.” Nam nhân ngẩng đầu, kêu vào phòng bếp, “Di! Lại đến nữa! Còn có cơm!”

Bà Trương đi ra, đang muốn nói cái gì, phát hiện Mục Thiên Dương, như thấy được cứu tinh: “Tiên sinh, tôi tôi tôi. Tôi không biết hắn vào bằng cách nào, hắn, hắn nói là.”

“Còn cơm không?” Mục Thiên Dương không quan tâm người nọ, chỉ quan tâm bao tử của mình với Uyển Tình, “Đồ ăn tôi với Uyển Tình thì sao?”

“Bị hắn ăn luôn!” Bà Trương chỉ vào nam nhân cạnh bàn, lên án,

208. Chương 129: Ăn No Ba Phần

” Cái chìa khóa của em đâu?”

“Ở bên ngoài.” Đi vào phòng ngủ, ở trên tủ đầu giường lấy qua của mình này nọ, cô hỏi, “Đeo trên di động đi? Màu sắc nàu vừa xứng. Đeo vào chìa khóa, va chạm bẽ làm sao bây giờ?”

“Bể thì bể, đeo lên chìa khóa ngay.” Hắn lấy qua cái chìa khóa của cô, tự mình đeo lên cho cô. Một chuỗi chìa khóa này, trừ bỏ phòng ngủ trường học, chỉ còn lại bên trong nhà cô. Cô cái gì đều có thể không cần, tổng sẽ không không cần nhà của cô. Đeo ở nơi này, mới có khả năng tùy thời tùy chỗ đi theo cô.

“Thích không?” Hắn hỏi.

Uyển Tình gật đầu, cầm người sứ nhỏ: “Lúc tôi nhỏ có một bộ đồ màu hồng, cùng cái này không sai biệt lắm.”

“Phải không?” Nhìn ra món quà này đưa đúng rồi, “Mặc không được sao?”

“Đã sớm mặc không được.” Uyển Tình nói, “Vẫn thực thích, tôi lúc nhỏ còn ngây ngốc, mặc không được còn không nỡ ném, còn theo mẹ tôi nói, cất về sau cho con mình mặc ——”

Nói tới đây, cô bỗng đứng dừng lại một lát.

Mục Thiên Dương cúi đầu cười yếu ớt: “Sau đó sao?” Cho con mình mặc? Chủ ý này thật không sai.

“Sau lại. Đã bị mẹ tôi đồng ý thù hồi lại. Đáng tiếc, thời điểm rời khỏi Đình gia không mang ra, phỏng chừng đã bị người ta vứt bỏ!”

Hắn đương nhiên hiểu được người cô nói là ai, không muốn cô nhớ tới chuyện không vui, dặt tay cô: “Đi! Ăn cơm đi!”

Đi vào nhà ăn, hai người cả kinh, chỉ thấy nam nhân vừa rồi kia ngồi ở bên cạnh bàn, trên người đã thay áo sơ mi sạch sẽ cùng quần bò, cái đầu đinh tẩn ra hơi ảm, hiển nhiên là tắm qua. Giờ phút này, hắn bưng cái mâm, đổ đồ ăn vào trong bát cơm của mình, sau đó bưng bát cơm nát kêu to, một bộ sẽ tiêu diệt hết.

Uyển Tình thấy cả cái mâm trống không, trợn mắt há hốc mồm. Nhiều đây đồ ăn, cô cùng Mục Thiên Dương hai người đều ăn không xong a!

“Cái kia.” Nam nhân ngẩng đầu, kêu vào phòng bếp, “Di! Lại đến nữa! Còn có cơm!”

Bà Trương đi ra, đang muốn nói cái gì, phát hiện Mục Thiên Dương, như thấy được cứu tinh: “Tiên sinh, tôi tôi tôi. Tôi không biết hắn vào bằng cách nào, hắn, hắn nói là.”

“Còn cơm không?” Mục Thiên Dương không quan tâm người nọ, chỉ quan tâm bao tử của mình với Uyển Tình, “Đồ ăn tôi với Uyển Tình thì sao?”

“Bị hấn ăn luôn!” Bà Trương chỉ vào nam nhân cạnh bàn, lên án, “Một nồi cơm, hấn không đến 10 phút ăn hết sạch!”

Mục Thiên Dương đang muốn phát hỏa, nam nhân reo lên: “Tôi đói! Đi đi đi, nhanh đi nấu cơm!”

Bà Trương nhìn Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương vừa lấy di động vừa nói: “Làm cho tôi với Uyển Tình là tốt rồi, không cần quan tâm hấn.”

Nam nhân oa oa kêu to: “Sao anh có thể như vậy? Em mới ăn no ba phần ——”

“Alô?” Mục Thiên Dương không để ý tới hấn, lập tức đẩy mở điện nói, “Văn Sâm sao?”

Tiếng kêu của nam nhân im bật ngay.

“Lập tức, thu thập này nọ, đi Nam Mĩ!”

“Alô!” Nam nhân hét lớn một tiếng, hướng lại đây, chộp di động đang trốn tránh, “Thái Sâm em!” Lên án Mục Thiên Dương một tiếng, hấn nói với bên trong điện thoại, “A Sâm, em không nên nghe hấn, anh lập tức đi qua tìm em! Alô? Alô? Alô——”

Văn Sâm đã tắt điện thoại, nam nhân “CMN” một tiếng, đưa điện thoại di động ném cho Mục Thiên Dương, vài cái lộn nhào nhảy khỏi biệt thự.

Uyển Tình tiếp tục trợn mắt há hốc mồm, nhìn Mục Thiên Dương: “Hấn. . . . Hấn làm cái gì?”

“Khỉ làm xiếc.” Mục Thiên Dương thấy bàn ăn một mảnh đông hỗn độn, ôm cô đi đến phòng khách. Ngồi xuống ghế sofa, hấn mệt mỏi dựa về phía sau, “Khi nào ăn cơm bảo anh.”

“Ừ.” Uyển Tình lên tiếng, đột nhiên cảm thấy không thích hợp, thấy lại sau hấn giống như đang ngủ, “Anh làm sao vậy?”

“Hạ máy bay không nghỉ ngơi qua, buồn ngủ.” Mục Thiên Dương phun ra một câu.

“Hả. . . .” Uyển Tình chần chờ vài giây, cảm thấy cần phải biểu đạt một chút quan tâm với kim chủ, “Vậy anh muốn đi lên giường ngủ hay không?”

Nghe cô quan tâm mình, hấn sẽ không mệt nhọc. Hấn mở mắt ra, ôm cô, cảm vuốt ve đỉnh tóc của cô: “Anh không sao. Bao tử của em thế nào?”

“Không có việc gì.”

“Ba bữa phải chú ý.” Tay Mục Thiên Dương đặt ở chỗ bao tử cô.

Uyển Tình thế này mới nhớ tới chuyện lần trước đau bao tử, ngoan ngoãn lên tiếng.

Nửa giờ sau, hai người bắt đầu ăn cơm chiều, vừa ăn, bà Trương một bên tiếp tục làm. Cuối cùng khi đồ ăn cùng nhau đi lên, nam nhân làm xiếc khỉ đã trở lại, trên tay dẫn một chuỗi chìa khóa, hấn là của đồng biệt thự này. Hấn quả nhiên quen biết với Mục Thiên Dương, quan hệ còn không giống bình thường.

Nam nhân vẻ mặt chán nản đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, hung hăng trừng mắt nhìn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương mí mắt cũng không nháy một chút: “Lên máy bay rồi?”

“Đều là anh!” Khỉ làm xiếc bỏ nhào qua, bóp ngay cổ hấn, “Anh chính là không thể thấy người khác tốt!”

Mục Thiên Dương nháy mắt bị ghì chặt hơi thở, mặt có chút đỏ lên: “Thả ra!”

Khỉ làm xiếc sừng sốt, buông nhanh ra, có tật giật mình hết nhìn đông tới nhìn tây: “Di, cho tôi chiếc đĩa!”

Bà Trương hoảng sợ cầm bát đĩa đi tới, nhìn hỏi Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương nhéo nhéo yết hầu: “Cho hấn đi.”

Uyển Tình nghi hoặc nhìn bọn họ, Mục Thiên Dương nhắc nhở cô: “Mau ăn.”

Nam nhân vừa nghe, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lóe sáng lóe sáng . Hắn đẩy đẩy Mục Thiên Dương: “A, cô là ——”

“Không ăn liền cút.” Mục Thiên Dương nói.

Nam nhân lập tức cầm miệng, chỉ ăn không nháo.

Chiều ngày hôm sau, Thiên Tuyết và Uyển Tình cùng nhau lại đây. Thiên Tuyết biết Mục Thiên Dương ngày hôm qua trở về, nhưng dùng ngón chân suy nghĩ cũng biết, Mục Thiên Dương tối hôm qua chỉ cần Uyển Tình, cho nên sẽ không đến quấy rầy.

Hai người tới trước trường học ăn cơm trưa, sau đó ngồi xe taxi, chậm rì rì đi về biệt thự. Trên đường, Uyển Tình đột nhiên nhớ tới: “Thiên Tuyết, ngày hôm qua trong nhà một người nam nhân đến đây, thật là khủng khiếp.”

Thiên Tuyết trừng cô: “Cậu dấu anh mình tìm nam nhân?”

“Không phải!” Uyển Tình không nói gì, cô ấy sao lại ra kết luận này? ‘Hắn trẻ hơn so với anh cậu đến trong chốc lát, cũng không biết ở đâu đi ra. Bộ dáng bọn họ giống như quen biết, hẳn. Bộ dạng rất cường tráng!’

“Cường tráng? Là heo sao?”

“Dù sao chính là bộ dáng thường xuyên rèn luyện.” Cô cũng không biết hình dung như thế nào, tổ chất thân thể nam nhân kia tuyệt đối là mũi nhọn bên trong mũi nhọn, “Hả, đúng rồi, hẳn trước kia hẳn là ngủ phòng của cậu.”

Thiên Tuyết sững sốt, nhìn cô: “Hắn là không phải đùa giỡn cậu? Có phải đánh nhau với anh mình hay không?”

“Cậu sao mà biết?” Uyển Tình không thể nói là không sợ hãi kinh ngạc.

Thiên Tuyết vui vẻ: “Hắn cái tính cách gì mình còn không biết sao? Nhìn đến em gái liền la hét muốn hôn một chút, hẳn dám hôn cậu, anh mình không đánh hẳn mới là lạ!”

“Hắn là ai vậy a?”

“Anh họ mình!” Thiên Tuyết tự hào tuyên bố, kích động nhảy nhót hoa tay múa chân, “Anh họ mình là nam nhân bên trong nam nhân, sủng máy dặt dặt. Chơi bom như chơi hoa! Nếu anh ấy thích cậu, cậu cũng đừng muốn anh mình, anh mình đánh không thắng hẳn! Cậu cùng hẳn anh ấy đi, anh ấy tùy tiện đi đến một quốc gia, anh mình nổi giận cũng tìm khắp địa cầu cũng không thấy anh ấy!”

Uyển Tình thấy ánh mắt lái xe phía trước, thấp giọng nói: “Bình tĩnh, bình tĩnh.”

209. Chương 130: Chương 130

210. Chương 130: Chị Dâu Nhỏ

Thiên Tuyết vọt vào biệt thự, lớn tiếng ồn ào: “Anh họ! Anh họ! Anh ở đâu?”

Dưới lầu rỗng lên một lần, không có người, Thiên Tuyết từng từng từng chạy lên lầu, một lát sau lại chạy xuống, đứng ở trong phòng khách rỗng to: “Mục Thiên Thành, anh đi ra cho em!”

“Anh ở chỗ này” Tiếng nói trong treo từ cửa sổ sát đất ngoài truyền đến.

Thiên Tuyết cùng Uyển Tình quay đầu ——

“A ——” hai người đồng thời che mắt kêu, vùi mặt vào sô pha.

Mục Thiên Thành vô tội đi vào: “Ta cũng không phải không có mặc.” Hắn chính là vừa mới bơi xong, chỉ mặc quần bơi mà thôi. Mọi người đều là xã hội văn minh người văn minh, làm sao ngạc nhiên?

Thiên Tuyết giận: “Anh còn không mặc vào! Anh bán thịt à?”

Vài giây phút qua đi.

“Anh mặc .”

Thiên Tuyết cùng Uyển Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, vụng trộm mở một con mắt. Nam nhân trước cửa sổ sát đất kia, cơ bắp rắn chắc, dáng người cân xứng, thân hình tam giác ngược hoàn mỹ làm người ta huyết mạch sôi trào. Hắn mặc ở đâu? Hắn vẫn đang chỉ mặc một quần tam giác để bơi lội!

“A ——” Uyển Tình tiếp tục chôn đầu trên sô pha.

Thiên Tuyết cũng hét lên một tiếng, nhưng không có né, thay vào đó trừng thoả mái, đồng thời cầm gối ôm lên ném qua: “Mục Thiên Thành! Anh muốn chết! Uyển Tình nhưng là nữ nhân của anh em, anh dám trước mặt cô mặt lộ thịt ——”

“A!” Mục Thiên Thành khê kêu một tiếng, bưng tỉnh đại ngộ nói, “Nguyên lai là chị dâu!” Nói xong, vài bước lớn phi thân lên lầu, không đến năm giây liền biến mất ở đầu thang lầu.

Thiên Tuyết hô to một tiếng: “Anh có thể đi bình thường hay không?” Thấy Uyển Tình còn chôn ở trên sô pha phát run, cô bước qua an ủi, “Tốt lắm, anh ấy đi rồi. Đừng sợ, cậu coi như anh ấy là pho tượng! À, tuy rằng dáng người pho tượng này tốt lắm, hi hi.”

Uyển Tình một hơi thiếu chút nữa không đi lên, ngẩng đầu không nói gì nhìn cô. Cô khoát tay áo: “An tâm, người kia chính là như vậy. Trong chốc lát anh mình trở về, cậu cáo trạng với anh mình, để anh mình thu thập anh ấy!”

“Tớ mới không cần cáo trạng!” Uyển Tình nói, cả người co lại trên sô pha, gắt gao ôm gối ôm .

Thiên Tuyết đi đến gần: “Cậu nói, là anh mình dáng người tốt, hay là Anh họ mình dáng người tốt?”

“Tớ lại không thấy rõ!” Uyển Tình theo bản năng phản bác.

“Không thấy rõ?” Thiên Tuyết bắt mãn, “Anh họ mình dáng người tốt như vậy cậu cứ nhiên không thấy rõ? Anh họ! Xuống dưới, cõi cho Uyển Tình nhìn!”

“Cậu điên ư!” Uyển Tình giữ chặt cô, “Thấy thấy, anh cậu dáng người tốt!”

“Làm sao có thể?” Thiên Tuyết vẫn là bất mãn, “Cậu nếu thực thấy, khẳng định sẽ không trợn mắt nói dối! À, chẳng lẽ là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi?”

Tiếng la hét một tiếng, Mục Thiên Thành nhảy trên thang lầu xuống, phi thân một cái ngồi trên sô pha ở bên cạnh cô.

Cô cầm gối ôm lên đánh mạnh: “Nói anh đi đường! Đi đường! Dọa Uyển Tình làm sao bây giờ?”

“Anh nghe thấy em bảo anh cõi cho cô nhìn?” Mục Thiên Thành lôi kéo quần áo trên người, “Muốn cõi sao?”

Uyển Tình lập tức trốn về phía sau gối ôm, Thiên Tuyết lườm hắn một cái: “Anh muốn chết liền cõi!”

“Vẫn vẫn là không cõi!” Mục Thiên Thành cầm một quả táo lên, vừa ăn vừa nhìn Uyển Tình, thấy cô vẫn tránh sau gối ôm, liền nhảy mắt cho Thiên Tuyết ra dấu.

Thiên Tuyết lôi Uyển Tình ra: “Cậu đừng sợ, anh họ mình người tốt lắm. Hắn đa số thời điểm cũng rất đứng đắn, chính là ngẫu nhiên động kinh ——”

“Nói cái gì đó?” Mục Thiên Thành nguy hiểm hỏi.

Thiên Tuyết một chút cũng không sợ hãi, ngược lại hất cằm lên: “Võ đạn của em đó*?”

Mục Thiên Thành vừa nghe, bỏ xuống quả táo, sung sướng nói: “Chờ!” Sau đó người bỏ chạy lên lầu.

Uyển Tình thế này mới từ sau gối ôm nhô đầu ra: “Cái gì là võ đạn?”

“Chính là võ đạn a! Đánh xong vũ khí còn dư lại!” Thiên Tuyết cầm một quả nho ăn, cảm giác hương vị không sai, liền cầm toàn bộ khay bưng trong tay.

Ăn mấy khóa, Mục Thiên Thành chạy xuống, đông một tiếng, ném một ba lô nhỏ màu đen lên bàn trà. Ngồi xuống, hắn kéo khóa kéo ra, hai tay đẩy một cái, rầm rầm, hơn phân nửa bao võ đạn xuất hiện ở trước mắt.

“Á——” Uyển Tình thở hắt vì kinh ngạc. Đây là giết bao nhiêu người, từ bao nhiêu hàng tạo thành ?

Thiên Tuyết hưng phấn cầm lên nghiên cứu: “Cái này có thể chơi nhiều thứ, Uyển Tình cậu muốn hay không?”

Uyển Tình xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Tớ vẫn là không cần.”

“Thực không hứng thú!” Thiên Tuyết nói.

Uyển Tình thấy cô suy nghĩ cả nửa ngày, nhỏ giọng hỏi: “Anh họ cậu làm sao có thể có nhiều như vậy Võ đạn!” Chẳng lẽ Mục Thiên Thành tham gia quân ngũ? Đánh xong mục tiêu thuận tiện nhặt võ đạn trở lại? Nếu như vậy đã hiểu rồi, thân thể hắn tài năng to lớn như vậy, thân thủ tốt như vậy, trừ bỏ tham gia quân ngũ, thực tìm không thấy lý do khác!

Thiên Tuyết bắt mắt liếc cô: “Tham gia quân ngũ tính cái gì! Anh họ mình là sát thủ, so với tham gia quân ngũ lợi hại hơn!”

Mục Thiên Thành một ngụm quả táo kẹt trong cổ họng: “Cái gì sát thủ? Sát thủ đều là dân liều mạng! Anh là lính đánh thuê! Lính đánh thuê!”

Uyển Tình vừa định hỏi lính đánh thuê là cái gì, Thiên Tuyết không để ý phát phát tay: “Được rồi được rồi, anh là không phải sát thủ bỏ mạng.”

“Phốc ——” Mục Thiên Thành hộc máu! Em họ em tức chết người không đền mạng a!

Thiên Tuyết khép lại ba lô nhỏ, nói với Uyển Tình: “Cậu đã nói không cần, liền đều cho mình.”

“Đều cho cậu đấy.” Cô không thích vật này, nói sau Mục Thiên Thành khẳng định cũng không chuẩn bị phần của cô.

Thiên Tuyết hề hề ôm bảo bối vào trong ngực, thấy Mục Thiên Thành nhìn Uyển Tình, bỗng nhiên đá hắn một cước: “Cô là của anh em!”

“Anh cũng là anh em vậy!” Mục Thiên Thành sống lưng thẳng tắp.

“Nha ——” Thiên Tuyết giận, hắn thật đúng là muốn hoành đao đoạt ái*?

*đây là tục ngữ Trung Quốc (bản gốc:) có thể hiểu là chỉ bên thứ ba thông qua nào đó thủ đoạn cường ghen cướp đi người yêu của người khác.

“Không đúng!” Mục Thiên Thành nói, “Chúng ta chú ý một chút không ở trên một sợi dây! Ta là cảm thấy, tuổi của Uyển Tình này hắn là cùng em không sai biệt lắm? Sao cùng anh họ.”

“Cô ấy là bạn học em!” Thiên Tuyết nói.

“Vậy thật sự nhỏ hơn anh họ? Còn không phải nhỏ một tuổi hai tuổi? Là mười tuổi? !”

“Nha! Anh em già như vậy sao?” Thiên Tuyết phản ứng theo bản năng. Nói xong phát hiện không đúng, bỗng nhiên trừng mắt nhìn Mục Thiên Thành một cái, “Tuổi không là vấn đề!”

Uyển Tình sững sờ, Mục Thiên Thành 27?

. Thật sự đẹp lão!

Mục Thiên Thành ngược lại không cảm thấy cái gì, còn thật sự lo lắng một lát, càng thêm nghiêm túc toát ra một câu: “Chị dâu nhỏ!” Nói xong, cô* nhìn Uyển Tình, “Chị dâu nhỏ, chị có điện thoại không?”

*mình nghĩ chỗ này hắn là hắn mới đúng nhưng bản raw dịch ra nó như thế

Thấy trên bàn trà có một cái, hần hỏi Thiên Tuyết: “Là cái này sao?”

“Đúng.”

Hần cầm lại dây, bùm bùm đưa vào dây số của mình: “Chị dâu nhỏ, về sau có việc liền gọi điện thoại cho em! Phàm là giết người phóng hỏa, bắt cóc vợ vệt tài sản, vô luận chị là chủ động hay là bị động, cần hỗ trợ tùy thời có thể tìm em! Cảm thấy nguy hiểm càng phải tìm em, em nhất định đi cứu chị!”

Uyển Tình nhìn thoáng qua Thiên Tuyết, lễ phép tính nói một tiếng cảm ơn, lấy di động của mình về.

“Chị dâu nhỏ, chị giúp em van cầu tình cảm, cho anh họ nhanh thả Văn Sâm ra!”

Uyển Tình chống đỡ không được xưng hô “Chị dâu nhỏ” này, dứt khoát bỏ qua luôn: “Văn Sâm là ai?”

211. Chương 131: Chương 131

212. Chương 131: Mây Đang Nhìn Ở Đâu Đây

Mục Thiên Thành sưng sốt một chút, bị thương, yên lặng quay lưng cắn sô pha. Ô ô. Cư nhiên không biết Văn Sâm là ai.

“Hần làm sao vậy?” Uyển Tình chỉ có thể hỏi Thiên Tuyết.

“Không biết.” Thiên Tuyết vừa ăn nho vừa lắc đầu, “Có thể là gián đoạn động kinh đi.”

“Mục Thiên Tuyết!” Mục Thiên Thành tức giận bắt bình kêu rên một tiếng, càng thêm bi thương!

Lúc này, Mục Thiên Dương trở về, thấy hần bị thương như con chó nhỏ lui ở nơi nào, cũng không để ý đến hần, hỏi Thiên Tuyết: “Hai người các em ăn cơm chưa?”

“Ăn, ăn miến chua cay!” Thiên Tuyết đương nhiên biết “Hai” này không bao gồm cả “Đại cao”* đáng thương. (chỗ này mình thấy để như vậy hay hơn nên mình không dịch sát nghĩa luôn nha, chắc ai cũng hiểu đại cao là gì mà ha)

“Bao tử Uyển Tình không tốt, em còn mang em ấy ăn miến chua cay?” Mục Thiên Dương có chút không đồng ý.

Thiên Tuyết không nói gì: “Cái gì bao tử không tốt? Cậu ấy chính là bị kích thích nên bao tử co rút, không chịu kích thích không phải không có việc gì!”

“Đại cao” Mục Thiên Thành vừa nghe, a ôi, anh họ quả nhiên thực để ý chị dâu nhỏ! Hần lập tức ngừng đầu, hăng hái kêu Uyển Tình: “Chị dâu nhỏ! Chị dâu nhỏ!” Một bên kêu một bên hướng tới trên người Mục Thiên Dương nháy mắt.

Đáng tiếc Uyển Tình nhìn không hiểu ý đồ của hần, vẻ mặt không rõ chuyện gì. Mục Thiên Dương nguy hiểm híp híp mắt: “Em kêu cô là cái gì?”

“Chị dâu nhỏ a!” Mục Thiên Thành nói, “Cô ấy nhỏ như vậy, kêu như vậy lại không sai.”

“Ở đâu nhỏ?” Mục Thiên Dương cắn răng. Cô sang năm là thành niên! Nhỏ đâu? Không biết, còn tưởng rằng bọn họ kém nhiều!

Mục Thiên Thành nhìn Uyển Tình, quét mắt một cái, cuối cùng ánh mắt dừng ngay bộ ngực cô: “Rất nhỏ!”

Mục Thiên Dương vừa thấy, một quyền đi qua: “Mây đang nhìn ở đâu đây? !”

“Ngao —— em không thấy ở đâu a? Em đây là mắt không có tiêu cự, không biết nhìn ở đâu!” Mục Thiên Thành nghiêm trang ra kết luận.

Mục Thiên Dương vẫy vẫy tay, ngồi vào bên người Uyển Tình xem báo.

Mục Thiên Thành nhu nhu hai má, dùng sức nháy mắt về phía Uyển Tình, dùng khẩu hình thúc giục: “Văn Sâm! Văn Sâm!”

Uyển Tình còn không có phản ứng lại đây, Mục Thiên Dương phát hiện trước: “Hai người các em rất cuộc muốn làm gì?” Hấn mới không ở bao lâu, hai người này đã quen đến mức có thể mắt đi mày lại ? Vẫn là ở dưới mí mắt hấn!

Mục Thiên Thành lập tức cầm miệng, tùy tay cầm mở tờ báo, cúi đầu nghiêm túc xem, một bộ ta cái gì cũng chưa làm.

Mục Thiên Dương nhìn Uyển Tình: “Em nói!”

Uyển Tình vô tội nói: “Hấn gọi anh thả Văn Sâm, tôi cũng không biết người nọ là ai, không liên quan tới tôi!”

Mục Thiên Thành lập tức nói: “Chị dâu nhỏ đều cầu tình giúp em.”

Mục Thiên Dương trừng hấn một cái, cầm lấy di động gọi điện thoại: “Văn Sâm, cậu có thể về nước!”

“Yes!” Mục Thiên Thành nhảy nhanh lên, chạy về phía ngoài cửa, “Anh hai anh thật tốt quá, chị dâu nhỏ chị chính là phúc tinh của em!”

“Em đi đâu đó? !” Mục Thiên Dương lớn tiếng hỏi.

“Em đi đón hấn a ——” Mục Thiên Thành đương nhiên nói.

“Em cho là hấn ngồi hỏa tiễn hay là thuyền vũ trụ, nhanh như vậy sao?”

“Ách.” Mục Thiên Thành ở cửa dừng ngay, chau mày thở dài, lại đi trở về.

Mục Thiên Dương trào phúng một tiếng: “Thật khó cho em đã trở lại còn biết đến nơi này của anh, sao không trực tiếp đi tìm hấn?”

“À, vốn em nghĩ đến nơi này rửa mình rồi qua sau!”

Thiên Tuyết đột nhiên hỏi: “Các anh đang nói ai? Văn Sâm? Hấn không phải bạn học cùng cấp dưới của anh sao, cùng anh họ có quan hệ gì?”

“Khụ!” Mục Thiên Thành nghiêm túc nói, “Hấn là bằng hữu của anh! Quan hệ với anh, so với quan hệ với anh em còn. Gần hơn một chút!”

Mục Thiên Dương tiếp tục xem báo, lạnh lạnh hỏi: “Em về nhà nhìn ông chưa?”

“À.” Mục Thiên Thành phát hiện mình trở về đã 24 giờ, cứ nhiên còn không có nghĩ đến lão nhân gia, có chút băn khoăn, “Nếu Văn Sâm còn không có trở về, vậy đêm nay em trở về là được.”

“A ——” Thiên Tuyết lo lắng bắt lấy, “Văn Sâm rốt cuộc là ai? Có quan hệ gì với anh? Vì sao hấn xếp hạng trước ông? !”

Mục Thiên Thành giật giật miệng, cầu cứu nhìn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương nói: “Chung thân đại sự của hấn, toàn bộ phụ thuộc vào Văn Sâm!”

“Hả ——” Thiên Tuyết bừng tỉnh đại ngộ, “Thì ra là thế! Bất quá, bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì?”

Mục Thiên Dương lười quanh co, Mục Thiên Thành nói: “Em đoán?”

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ: “Hấn là cậu em vợ tương lai của anh? Không cho phép em hay chị của hấn gả cho anh, anh chỉ có thể thu phục hấn trước? !”

“À.” Mục Thiên Thành cảm thấy đáp án này thật không sai.

“Không đúng!” Thiên Tuyết đột nhiên trừng hấn, “Anh khi nào thì quen bạn gái cứ nhiên không hội báo về nhà?”

“Vậy không phải. Còn không có ổn định sao?”

“Vậy khi nào thì ổn định?”

Mục Thiên Thành đánh vang ngón tay một cái: “Chờ anh thu phục Văn Sâm liền ổn định!”

-

Buổi tối, Uyển Tình, Thiên Tuyết về trường học tự học, Mục Thiên Dương, Mục Thiên Thành về nhà ăn cơm.

Mục Thiên Thành đi về trước, Mục lão gia nhìn thấy hấn trong lòng thật cao hứng, trên mặt lại là vẻ mặt ghét bỏ thêm phần nộ: “Biết trở lại? Ta còn nghĩ đến mày đã quên ông này, đã quên nhà của lão già này, đã quên chính mày họ Mục!”

“Ai! Ông đừng nóng giận, đừng nóng giận!” Nhìn bộ dáng ông sinh long hoạt hổ, mắng người đến mặt không đỏ, khí không suyễn, thật sự là cho hấn đêm nay vui mừng a! Cẩn thận giấu lại, thân thể ông khỏe mạnh như vậy, cũng có một phần công lao của mình chứ?

Lão nhân một khi mất đi mục tiêu sống sẽ nhanh chóng già cả, cơ năng thân thể cũng sẽ cấp tốc thoái hóa. Muốn ông sống được càng lâu, hấn làm văn bối này chỉ có thể nho nhỏ không nghe lời một chút, cho ông có việc có thể quan tâm. Như vậy, mới có thể bảo trì trung khí mười phần, sắc mặt hồng nhuận.
Cháu trai một hồi đến, còn có thể giờ gậy đuổi theo đánh cháu trai!

Mục lão gia xác thực thân thể khỏe mạnh, tinh thần khỏe mạnh, dậy đi bộ đến uy vũ sinh phong, hơn 70 tuổi thoát nhìn giống 60 tuổi, bình thường trừ bỏ chơi đồ cổ, luyện thư pháp, chính là cùng một ít lão hữu kết bạn du lịch.

“Mày với Thiên Dương, không một cái nghe lời! Thiên Tuyết đều bị các người dạy hư!” Mục lão gia đập đập cây gậy chống tay, sần lăm vào rung động.

Mục Thiên Thành sờ sờ cằm: “Con cảm thấy Tuyết Nhi nhà chúng ta rất tốt , bộ dạng xinh đẹp, khiêm tốn có lễ, phân rõ sai trái, không kiêu không nóng, không có tính tình thiên kim tiểu thư, biết hưởng thụ cuộc sống, lại không xa xỉ lãng phí. Nếu như bị đám lão hữu kia của ông thấy được, khẳng định thành quần kết đội tìm tới cửa cầu hôn! Cháu gái được mặt mũi như vậy, không tốt ở đâu? Ông liền cười trộm đi!”

“Hừ hừ!” Mục lão gia thích nhất chính là Thiên Tuyết, vô luận ai khen, hấn đều giống như ăn mật. Nghe được Mục Thiên Thành nói như vậy, hấn cũng không tức giận, gây nhẹ nhàng chà hời ở trên người hấn một chút, “Quanh năm suốt tháng không ở nhà, chỉ biết đi làm chuyện nguy hiểm này! Mày muốn ông mặc kệ, tốt xấu gì cũng cưới một nàng dâu trở về, sinh cái một trai nữa gái, vạn nhất mày ngày nào đó chết ở ngoài cũng tốt có cái sau.”

“Ôi!” Mục Thiên Thành trốn ngay, “Muốn chết thật ở bên ngoài, không phải hại vợ con sao? Yên tâm yên tâm, qua vài năm huyết dịch con không sôi trào như vậy, con sẽ không làm, đến lúc đó cưới cháu dâu, sinh cháu trai cho ông!”

213. Chương 132: Chương 132

214. Chương 132: Hai Chị Dâu

“Còn muốn ta chờ?” Mục lão gia thất vọng hít một hơi, “Quên đi quên đi, thúc giục mày cũng thúc giục không ra cái trứng gì! May mắn anh họ mày đã tìm, ta cũng không phải hoàn toàn không có hi vọng!”

“A?” Tìm cái gì? Chẳng lẽ là tìm vợ? Anh họ không phải bảo hấn không phải nói chuyện Uyển Tình cho ông sao? Sao ông giống như đã biết? Ai, gừng quả nhiên vẫn là càng già càng cay!

Mục lão gia ngồi xuống: “Bồi ông hạ bàn cờ đi!”

“Đạ!” Mục Thiên Thành lập tức đi bày cờ vua. nếu chậm bước bị cờ vây ông lấy ra, hẳn nhất định phải chết!

Mục lão gia ở đâu không biết tính của hắn, trong lỗ mũi nhẹ nhàng hừ một tiếng, cũng không có nói gì.

Bên ngoài đều nói hắn Mục lão nhân yêu đồ cổ, kỳ thật không vài người biết, hẳn chân chính yêu là cờ vây! Đáng tiếc, kì hữu khó tìm! Trong nhà này chỉ có ba tiểu quỷ, sẽ không xuống bồi hắn, bồi hắn cũng không đánh. Hiện tại, có người chịu bồi hắn chơi cờ vua cũng không sai rồi.

Hai ông cháu giết hai ván, trên cửa truyền đến âm thanh cóc cóc cóc.

Mục Thiên Thành thở dài nhẹ nhõm một hơi, chính hắn một quân là chết chắc rồi!

“Xem ra nên ăn cơm, ông chúng ta đi xuống đi!” Mục Thiên Dương chạy nhanh tới mở cửa.

Mục lão nhân vừa thấy thời gian, thật là nên ăn cơm : “Cũng tốt, cơm nước xong tiếp tục.”

“Ngao ——” Mục Thiên Thành kêu rên một tiếng, thiếu chút nữa ngã quỵ. Chơi cờ thật sự không thích hợp với hắn a! Hắn vẫn là thói quen múa kiếm chơi dao, loại này tu thân dưỡng tính gì đó. Chậc chậc! Mông sẽ sinh trĩ!

Mở ra cánh cửa, thấy Ngô Nhã, Mục Thiên Thành cười: “Thăm thăm!”

Ngô Nhã mỉm cười nói: “Anh họ con đã trở lại, đi xuống ăn cơm đi.” Nói xong, nói với Mục lão gia đằng sau, “Ba, Thiên Dương đã trở lại, dẫn theo Thái Nghiên.”

Mục lão gia ừ một tiếng: “Đi xuống đi.”

Mục Thiên Thành nghi hoặc hỏi: “Thái Nghiên là ai?”

Ngô Nhã hơi hơi nhú mi, không có trả lời. Cô hoàn toàn không hài lòng với Đinh Thái Nghiên, con trai của cô, thêm 100 cái Đinh Thái Nghiên đều không xứng!

“Phỏng chừng sẽ là chị dâu tương lai của con.” Mục lão gia nói.

Mục Thiên Thành trừng! Chị dâu? Chị dâu không phải kêu “Uyển Tình” sao, sao đổi tên thành “Thái Nghiên” rồi?

Đi xuống dưới lầu, hắn rốt cục phát hiện, chị dâu chẳng những đổi tên, còn phẫu thuật thẩm mỹ Không đúng! Cái này căn bản không phải chị dâu nhỏ!

Hắn nhìn Mục Thiên Dương, dự đoán được một đáp án. Mục Thiên Dương chỉ vào hắn nói với Thái Nghiên: “Đây là em họ của anh Mục Thiên Thành, mới từ nước ngoài trở về. Thiên Thành, đây là chị dâu tương lai của em, Thái Nghiên.”

“A.” Thiên Thành ngơ ngác nhìn hắn, bị hắn trừng, ngoan ngoãn quay đầu kêu Thái Nghiên, “Chị dâu.”

Thái Nghiên nhìn khuôn mặt hắn oai hùng, ngây người trong nháy mắt, cười nói: “Xin chào. Không biết em trở về, cũng không mang quà cho em.”

“Không cần không cần. Chị là chị dâu, hẳn là em hiếu kính chị! Em không biết anh hai tìm chị dâu cho em, cũng chưa chuẩn bị quà, thật có lỗi thật có lỗi.” Nói xong, hắn kéo Mục Thiên Dương đi ra ngoài cửa.

Mục Thiên Dương nói với mọi người: “Con cùng Thiên Thành nói chuyện một chút.”

Đi đến bên trong hoa viên, Mục Thiên Thành hạ giọng hỏi: “Sao em có hai chị dâu?”

Mục Thiên Dương trầm mặc một lát, nói: “Chuyện Uyển Tình không thể cho người ta biết.”

“Uyển Tình?” Mục Thiên Thành nhớ tới cái kia nhỏ nữ sinh, “Cô ấy. Cô ấy có quan hệ gì với anh?”

“Quan hệ thân xác!”

Mục Thiên Thành cứng lại, nửa ngày nói không ra lời.

Mục Thiên Dương vỗ vỗ vai hắn: “Dù sao chị dâu kia em hiếu kính thật tốt, chuyện này có thể không cần phải xen vào.” Nói xong, hắn đi vào biệt thự.

Mục Thiên Thành lắc đầu, đi theo vào. Nếu anh họ lên tiếng, hắn cũng không nên quá rối rắm, nhìn thấy chị dâu nhỏ hầu hạ tốt là được. Về phần chuyện này Ai, liên quan gì đến hắn? Anh họ tự mình giải quyết!

Đi vào phòng khách, phát hiện mọi người đang nói chuyện nhẵn của Thái Nghiên, hắn vừa nghe, mới biết được Mục Thiên Dương đã cầu hôn Thái Nghiên.

Thái Nghiên nói xong Paris lãng mạn trong nháy mắt, Mục Thiên Dương cũng không có đáp lời, chính là nhìn cô cười nhạt. Thái Nghiên ở dưới ánh mắt của hắn, cười càng thêm ngọt ngào.

Khi ăn cơm, Mục Thiên Dương nói: “Con tính đính hôn với Thái Nghiên, ông người nhìn lúc nào thì tốt?”

Ngô Nhã rốt cuộc bắt mắt Thái Nghiên về điểm của cái này, trước mở miệng nói: “Loại sự tình này không vội, từ từ sẽ đến.”

Mục lão gia lại nói: “Tùy tiện đi! Càng nhanh càng tốt! Thật vất vả con nguyện ý tìm người, lão nhân ta không thể đồng ý chờ! Lấy tính cách của con, cả ngày lại chỉ biết là chui đầu vào bên trong công việc, không nhanh định ra, cẩn thận bay mất!”

“Ông ~” Thái Nghiên quần bách nói, “Con chỉ quen biết Thiên Dương!”

Mục lão gia cười ha ha: “Tốt! Tốt! Thiên Dương, nếu Thái Nghiên nhận định con, con nên đối tốt với người ta!”

Tuy rằng hắn không có cảm giác gì với con bé kia, nhưng con cháu đều có phúc của con cháu, hắn cũng không thể quản nhiều, Thiên Dương thích là tốt rồi. Hơn nữa, con bé kia còn biết cùng hắn thảo luận đồ cổ, coi như là hiếu thuận, hắn là không kém! Lâu ngày thấy nhân tâm, ở chung lâu, hắn là có thể cảm giác được cô tốt lắm.

Ngô Nhã thấy lão nhân đều gật đầu, mình cũng không thể phản đối, nói: “Nếu ba cao hứng, chúng ta đây là tốt rồi, kế hoạch tốt một chút, phác thảo phong cảnh đính hôn một chút.”

“Đương nhiên! Đương nhiên!” Mục lão gia nói, “Đính hôn xong xuôi, các con người trẻ tuổi tự mình thương lượng lại một chút, xem khi nào kết hôn! Lão nhân ta đương nhiên là càng nhanh càng tốt, ta còn ngóng trông ôm cháu trai đó! Các con quyết định, nói cho ta biết một tiếng là được, ta phụ trách bỏ tiền cho các con làm, nhất định phải hơn phong cảnh khi đính hôn một trăm lần!”

“Cám ơn ông!” Thái Nghiên vội vàng nói, nói xong, thấy Mục Thiên Dương không nói chuyện, vội vàng kéo tay hắn.

Hắn cười cười với cô, nói với Mục lão gia: “Cám ơn ông, vậy ông cũng chuẩn bị tiền tốt! Còn có, lì xì cho cháu dâu, bao nên lớn một chút!” Kết hôn a. Chờ Uyển Tình tốt nghiệp, còn có bốn năm năm. Về phần ôm cháu trai, ừ, hắn có thể cho cô sớm mang thai một chút, tranh thủ có con mới cưới, coi như cha kết hôn!

Cơm nước xong, Thái Nghiên bồi Mục lão gia đến hoa viên tản bộ, đến một nơi tốt bắt đầu nói về đồ cổ, nói đến Mục lão gia hai mắt tỏa ánh sáng.

Trên lầu trong phòng, Mục Thiên Thành đứng trước cửa sổ, nhìn hai người hoà thuận vui vẻ, nói: “Thực thông minh, biết lấy lòng ông như thế nào.”

Mục Thiên Dương ngồi ở đằng sau trên sofa: “Ông là rất muốn anh kết hôn , cho nên mới không kén chọn.”

Mục Thiên Thành chau mày, quay đầu: “Nếu không kén chọn tổng sẽ không hy sinh hạnh phúc của anh!”

“Đúng vậy, hắn đã cho anh thích, cho nên đã đồng ý.”

“Ai.” Mục Thiên Thành thở dài, phát ra từ nội tâm nói, “Ông đối với chúng ta thật tốt.”

“Đúng vậy.” Mục Thiên Dương nhìn trần nhà, mi tâm thâm khóa. Đáng tiếc lúc này nhất định không có kết quả, chờ lần sau mang Uyển Tình trở về, hẳn chỉ sợ cũng chẳng phải dễ dàng tiếp nhận rồi.

Đột nhiên ——

Mục Thiên Thành lên án nói: “Anh họ chân anh đứng hai thuyền!”

Mục Thiên Dương nhú mày: “Hâm mộ?” Dám nói một cái “Đúng”, một điểm đầu, hẳn lập tức nói cho Văn Sâm!

215. Chương 133: Chương 133

216. Chương 133: Người Phía Dưới

Ai ngờ, Mục Thiên Thành lại lắc lắc đầu: “Hâm mộ không đến! Loại sự tình này, toàn dựa vào thiên phú! Em tự nhận em làm không được.”

Nghe ra châm chọc bên trong lời hắn nói, Mục Thiên Dương hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái. Hắn cười cười, dương dương đắc ý, không sợ hãi chút nào.

Đến thứ bảy, Thiên Tuyết về nhà, vốn tưởng rằng có thể chơi cùng Mục Thiên Thành, tìm một vòng, lại không thấy được bóng dáng hắn. Quái, hôm nay Uyển Tình muốn đến biệt thự anh cô, anh cô khẳng định sẽ trước tiên đuổi hắn đi, nếu không lẫn lộn trên tấm ra giường kia nhất định bất an!

Tuy rằng anh họ không đến mức muốn đá phá hư cửa, nhưng hắn là sát thủ, thính lực nhạy cảm. Anh cô động tác có nhẹ nữa, Uyển Tình kêu có nhỏ giọng nữa, cũng khẳng định sẽ bị hắn nghe thấy! Vậy quả thực không thể trì hoãn!

Cho nên, bên kia biệt thự khẳng định không thể lưu lại hắn! Vậy hắn hiện tại không ở trong nhà, còn ở nơi nào?

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Mục Thiên Thành. Vang 2 phút, mới bị bắt máy, Thiên Tuyết có chút mất hứng, đang muốn làm khó dễ, bên kia nổi giận trước: “Mày TM* tốt nhất có chuyện quan trọng hơn! Không biết buổi tối khuya người sống đều phải làm việc sao? Tin tao diệt cả nhà mày hay không!”

*hai chữ này có nhiều nghĩa lắm nha, nhưng theo mình tìm hiểu thì trong tình huống này nó tương tự như MN ở Việt Nam vậy

Thiên Tuyết sợ tới mức trừng lớn mắt, nửa ngày mới nói: “Anh, anh họ. Em là Thiên Tuyết.”

“Thiên Tuyết?” Mục Thiên Thành sững sốt, ho khan mãnh liệt vài tiếng, âm thanh trở nên ôn nhu, “Thiên Tuyết à? Khuya khoắt em làm gì vậy? Anh họ có việc, buổi chiều sang năm trở về cùng em nha, em phải có chuyện gì, phải đi tìm anh họ đi —— anh là nói anh họ của mình, anh ruột của em!”

“Em không dám.” Thiên Tuyết nói, “Hắn đã làm việc!”

“Khụ. Anh họ tắt trước, bye bye ~”

“A ——” Thiên Tuyết tắt điện thoại, “Các người đều là người lớn! Đều là người lớn! Mỗi ngày chỉ toàn tranh thủ làm chuyện xấu!”

Phát tiết nửa ngày, cô chống cằm, nếu có chút dăm chiêu nói: “Làm tình. Là cảm giác gì ta?”

Giữa trưa gầy hôm sau, tan học, Thiên Tuyết cùng Uyển Tình liền phân biệt ngồi lên ô tô tới đón các cô.

Bàn cơm trước biệt thự, ba nam nhân đã ngồi xung quanh, trên bàn bày đầy đồ ăn.

Mục Thiên Thành nhìn chằm chằm bàn đồ ăn đầy, càng không ngừng nuốt nước miếng: “Khi nào trở về! Khi nào trở về a —— em đói muốn chết. Tiểu Sâm Sâm ~” người hướng sát tới Văn Sâm.

Văn Sâm kéo ngay ống tay áo, đen mặt nói: “Cách xa ta một chút!”

“Ồ” Mục Thiên Thành hướng Mục Thiên Dương cáo trạng, “Anh nhìn, hấn ghét bỏ ta, hấn bắt nạt ta! Trừ tiền lương hấn!”

Mục Thiên Dương nhú mày: “Em một nam nhân cao 180 cm, nặng 80 kg, có thể không cần ghê tởm như vậy hay không?”

Mục Thiên Thành cười: “Chỉ cần Sâm Sâm nhà của ta không chê bai là tốt rồi!”

Mục Thiên Dương gật đầu: “Nhìn ra em nhất định là người phía dưới.”

“Mới là lạ!” Mục Thiên Thành vỗ bàn, hét lớn, “Em rõ ràng là ở trên! Ở trên!”

“Phải không?” Mục Thiên Dương nhìn về phía Văn Sâm.

Văn Sâm đầy người oán khí, nói với Mục Thiên Thành: “Ngồi, tốt!”

“Được.” Mục Thiên Thành lập tức ngồi đoan chính, cơ bắp dưới quần áo như ẩn như hiện, tựa như một đầu báo săn bên trong lúc nghỉ ngơi .

” Nghe lời như vậy, còn không phải bên dưới?” Nói thật, Mục Thiên Dương tò mò thật lâu.

Mục Thiên Thành đắc ý hừ lạnh: “Em đây là vợ quân nghiêm! Nghe nói anh vẫn là một đầu lạnh một đầu nóng, đương nhiên là không biết !”

Mục Thiên Dương đen mặt, nghiêng rằng: “Mục Thiên Tuyệt. . . .” Em rốt cuộc vạch trần anh bao nhiêu đấy!

Văn Sâm thấy ông chủ tức giận, nói với người nào đó: “Anh im lặng một chút.”

Người nào đó ngoan ngoãn câm miệng, nhìn chăm chăm bàn đầy đồ ăn tiếp tục nuốt nước miếng.

Rất nhanh, Thiên Tuyệt cùng Uyển Tình đến. Thiên Tuyệt nhìn thấy Văn Sâm, di một tiếng, chạy đến bên cạnh hấn ngồi xuống: “Nghe nói anh là cậu em vợ tương lai của anh họ em?”

Văn Sâm quay đầu nhìn Mục Thiên Thành, ánh mắt nhú lại: “Em muốn muốn làm em gái anh?”

“Hiểu lầm! Hiểu lầm!” Mục Thiên Thành lập tức cho hấn đĩa rau, lấy lòng nói, “Ăn cơm! Ăn cơm!”

Thiên Tuyệt nhìn qua lại bọn hấn vài lần, cười một tiếng: “Văn đại ca, anh nhìn anh họ em ân cần như vậy, đáp ứng hấn đi!”

“Đúng vậy đúng vậy. . . .” Đáp ứng anh!” Mục Thiên Thành phụ họa.

Thiên Tuyệt tiếp tục nói: “Anh họ em tốt lắm. Nếu em gái anh gả cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ dùng sinh mệnh đi bảo hộ cô ấy, em gái anh không thiệt thòi!”

Trên đầu Mục Thiên Thành đổ mồ hôi lạnh, tiếp tục cho Văn Sâm đĩa rau: “Dùng bữa, dùng bữa. . . .”

“Đúng rồi, em gái anh lớn lên trông như thế nào, có ảnh chụp sao?”

Mục Thiên Thành thấy cô không dứt, cầu cứu nhìn về phía Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương nói với Uyển Tình: “Đó là trợ lý trưởng công ty anh, tên Văn Sâm.”

Văn Sâm vừa thấy thái độ ông chủ đối với Uyển Tình, chỉ biết cô chính là bà chủ tương lai thật, lập tức bỏ đĩa xuống, trình trọng nán lại.

Mục Thiên Dương thấy hấn cư nhiên muốn đứng lên, xua tay cho hấn ngồi xuống: “Người một nhà, không cần giữ lễ tiết như vậy, gọi cô ấy Uyển Tình là tốt rồi.”

“Gọi chị dâu nhỏ ~” Mục Thiên Thành ở vừa nói.

Văn Sâm khó xử. Đó là tổng giám đốc phụ nhân, hấn làm sao dám gọi tên a! (Mục Thiên Thành: chị dâu nhỏ đi! Chị dâu nhỏ đi! Em làm sao có thể bỏ qua đề nghị của anh a!)

Thiên Tuyệt đã sớm nghe nói trợ lý này có bản sự nề nếp, vội vàng giơ tay giúp đỡ: “Cậu ấy họ Đinh.”

Văn Sâm thở dài nhẹ nhõm một hơi, cung kính nói: “Đinh tiểu thư, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Di, cũng họ Đinh?

Mục Thiên Dương đen mặt: “Cô không phải thành viên hội đồng quản trị công ty, lại càng không là đại lão thương trường!” Còn chỉ giáo sao! Cậu muốn cúi đầu chào chín mươi độ không!

Văn Sâm xấu hổ ngồi xuống, thấy Mục Thiên Thành đang cười, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, Mục Thiên Thành lập tức cho hắn đĩa rau: “Dùng bữa, dùng bữa. . . .”

Cơm nước xong, Văn Sâm không để ý Mục Thiên Thành giữ lại, kiên trì phải về công ty đi làm. Mục Thiên Thành theo tới cửa, bị hắn một cước đạp trở về.

Hắn lập tức chạy đến trước mặt Uyển Tình: “Chị dâu nhỏ! Văn Sâm khổ a! Anh họ an bài cho hắn thật nhiều công tác, cũng không có thời gian ngủ! Chị dâu nhỏ, chị cho anh họ giảm việc cho hắn ~”

Mục Thiên Dương đi tới, một tay kéo Uyển Tình đến sau lưng mình: “Anh giảm việc cho hắn, lượng công việc của mình liên gia tăng rồi, vậy anh cũng không có thời gian ngủ!”

“Người bóc lột nhân viên!” Mục Thiên Thành tức giận bất bình.

Mục Thiên Dương mặc kệ hắn, kéo Uyển Tình lên lầu: “Chúng ta đi nghỉ ngơi trong chốc lát.”

Mục Thiên Thành tức giận trừng bóng dáng bọn họ, Thiên Tuyết ở bên cạnh thở dài: “Được rồi được rồi, tiến hành theo chất lượng thôi! Chị dâu nhỏ còn không biết lực ảnh hưởng của cô với anh em, giúp mình cầu tình cũng không dám, lại làm sao dám giúp anh?”

“Thật không?” Mục Thiên Thành ngồi xuống, hướng cô ngoắc ngoắc ngón tay, “Đến đến, nói cho anh biết, anh họ một bên thể hiện mối tình thâm thiết như thế nào với chị dâu nhỏ, một bên lại muốn cùng chị dâu đính hôn?”

“Chị dâu?”

“Hả, cô kêu Đinh Thái Nghiên —— em không biết?”

“Em biết!” Thiên Tuyết xụ xuống mặt, “Anh sao gọi cô ta là chị dâu? Cái gì đính hôn? Thành thật khai báo cho em!”

217. Chương 134: Chương 134

218. Chương 134: Thần Mã Nghe Giường

Mục Thiên Thành lập tức balabala với cô. Xong rồi, vô cùng đau đớn hỏi: “Chúng ta sao có hai cái chị dâu a? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Thế giới người trưởng thành anh rất không hiểu , trái tim nhỏ này của anh, đều không ngừng bị dọa.”

Thiên Tuyết cầm lấy gối ôm tấu hắn: “Anh đều cùng người ta làm việc , còn trái tim nhỏ! Em mới là không hiểu! Đúng rồi, đêm qua ——”

“Di?” Mục Thiên Thành đột nhiên ngẩng đầu nhìn trên lầu, “Đừng âm ỹ!”

“Làm sao vậy?”

Mục Thiên Thành yên tĩnh một giây: “Bọn họ ở đây.”

“Ở đây?” Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, “Bọn họ ở đây làm cái kia?”

Mục Thiên Thành gật đầu.

“Nơi này cũng nghe thấy? !”

“Vô nghĩa!”

“Nghe thấy cái gì ?”

Mục Thiên Thành nhíu mi: “Chị dâu nhỏ nói: ‘ Nhẹ một chút. ’ ”

Thiên Tuyết ánh mắt trừng có vòng quanh, có chút ngưng ngừng, nhưng lại vụn phần tò mò: “Còn sao còn sao.”

“Còn có. ‘ Không cần. Không nên đụng nơi đó ’ ”

“Oa ——” Thiên Tuyết e lệ vùi mặt vào gối ôm bên trong, một lát sau lại nâng lên, tâm can kích động đều đang run giật, “Còn sao nữa còn sao nữa?”

“Còn có.” Mục Thiên Thành liếc nhìn cô một cái, một chương đánh lên đầu cô, “Tốt không học học cái xấu, quan tâm loại sự tình này làm gì?”

“Có cái gì không thể quan tâm ? Còn có cái gì, mau nói cho em biết!”

“Không nghe thấy!” Mục Thiên Thành nói, hần cũng không phải muốn chết, nếu như bị anh họ biết, khẳng định giết hần! Diệt hần không được, khẳng định cũng sẽ xuống tay vào Văn Sâm đến chỉnh hần!

“Làm sao có thể? Vừa rồi không phải nghe thấy được?”

“Đùa giỡn với em!”

“A.” Thiên Tuyết thất vọng nhíu mày, “Người còn nói giống như đúc như vậy!”

“Loại sự tình này làm đến làm đi đều không sai biệt lắm thôi!”

Thiên Tuyết nếu có chút dăm chiêu gạt đầu: “Đúng nga, anh cũng làm qua, đương nhiên đã biết. Đúng rồi, tối hôm qua anh làm cùng ai? Chị dâu tương lai em ở đây? Ồ A Thị đúng hay không? Nghe nói anh mấy ngày nay cũng không ở trong nhà, các người cùng nhau ở bên ngoài đúng hay không? Em muốn thấy cô, em muốn thấy cô.”

“Cô đi rồi!” Mục Thiên Thành thấy cô bắt đầu quần người loạn khủng bố, trực tiếp một câu phong kín.

“Đi rồi? Đi vào trong đó ? Khi nào thì đến nữa?”

“Đi đi công tác! Cho nên tối hôm qua mới như vậy. Ừ, luyến tiếc như vậy thôi.” Mục Thiên Thành vỗ vỗ bờ vai của cô, ý vị thâm trường nói, “Loại sự tình này, chờ em trưởng thành liền hiểu được !”

Thiên Tuyết đen mặt: “Em đã trưởng thành!”

“. Chờ em có nam nhân liền hiểu được!”

“Ô.” Thiên Tuyết thương tâm ngã vào sô pha, muốn khi nào cô mới có nam nhân a? Ngao —— cô, lại, tư, xuân!

-

Một giờ sau, Mục Thiên Dương một mình xuống lầu, kiểu tóc loạn nhẹ, chưa thắt caravat, trên mặt có lờ mờ ửng hồng, thần sắc tràn đầy thoải mái.

Rót một ly nước, đi đến cửa phòng khách, Thiên Tuyết ngã trên sô pha, hỏi: “Thiên Thành đâu?”

“Bơi lội.”

“Lại bơi lội.” Mục Thiên Dương tỏ vẻ lý giải. Cái em trai kia tinh lực tràn đầy, mỗi ngày đánh giấc đều tiêu pha không được, hưởng chi thanh nhàn ở nhà?

Đang muốn lên lầu, Thiên Tuyết đột nhiên gọi hần lại: “Đợi chút!”

“Làm gì?”

Thiên Tuyết hướng lại đây, đứng lên lên án: “Anh cứ nhiên cố ý chạy đến Paris cầu hôn! Paris nha, kinh đô lãng mạn nha, ý nghĩa phi phàm nha, anh sao có thể sử dụng đến trên người Đinh Hải Nghiên, anh cũng không phải thật sự muốn kết hôn cô!”

“Anh không cầu hôn!”

“Anh còn nói sạo!”

“Anh chỉ là nói đính hôn, cô ta liền khẩn cấp tự mình đeo nhẫn. Từ đầu tới đuôi, anh cái gì cũng chưa trải qua! Không quỳ xuống, càng không có cầu cô ta.”

“Anh. Vậy anh về sau sẽ cầu hôn Uyển Tình sao? Sẽ quỳ xuống với Uyển Tình sao?” Hai mắt Thiên Tuyết sáng rực nhìn hắn.

“Em quá nhiều quá.” Mục Thiên Dương sắc mặt rét lạnh, bưng nước lên lầu.

5 giờ, biệt thự dọn cơm chiều. Ăn xong cơm chiều, Uyển Tình cùng Thiên Tuyết còn muốn về trường học. Tuần sau chính là thi thặng xong, Mục Thiên Thành đề nghị mọi người vừa đi chơi: “Chị dâu nhỏ, chị muốn đi đâu?”

“Tôi.” Uyển Tình nhìn Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương nói: “Cô đi không được, cô phải về nhà.”

Uyển Tình thở dài nhẹ nhõm một hơi, thật đúng là sợ hãi không cho mình về.

Mục Thiên Thành nghi hoặc: “Chị dâu nhỏ nhà chị ở đâu?”

Tay Uyển Tình run lên, cái thìa rơi lên bàn. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, trừng hai mắt kinh hoàng. Hắn muốn làm gì?

Mục Thiên Dương nhặt cái thìa lên, bỏ vào trong tay cô, ngẩng đầu nói với Mục Thiên Thành: “Em dọa cô ấy.”

Mục Thiên Thành vừa thấy, chỉ biết bọn họ trong lúc đó có vấn đề, nhếch miệng nói: “Em tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi. Chị dâu nhỏ chị không cần nói cho em biết.”

Uyển Tình cứng ngắc cười cười, tiếp tục ăn cơm, trên người có chút phát run.

Mục Thiên Dương nhìn cô, đột nhiên cảm thấy phẫn nộ, nhưng càng nhiều là mệt mỏi. Cô muốn khi nào mới hiểu? Khi nào thì mới có thể cảm giác được?

Bỗng dưng, hắn bỏ bát đĩa xuống đứng dậy, cũng không quay đầu lại lên lầu. Uyển Tình nghĩ đến tức giận, ném bát đĩa liền đuổi theo.

Mục Thiên Thành nhăn tình sáng lên, nói với Thiên Tuyết: “Có cánh cửa!”

Thiên Tuyết lườm hắn một cái: “Anh đừng náo loạn. Anh ấy với Uyển Tình. Bọn họ.”

Đại khái nói tình huống bọn họ, Mục Thiên Thành thở dài: “Anh họ này mở đầu thật kém! Xứng đáng Uyển Tình không tin hắn a!”

Uyển Tình đi vào thư phòng, thấy Mục Thiên Dương đứng trước cửa sổ, co quắp bước qua: “Thiên Dương.”

Thân hình Mục Thiên Dương cứng đờ, quay đầu: “Sao lên đây?”

“Tôi. Tôi phải đến trường học, đến nói với anh một tiếng.”

“Ừ.” Hắn nâng tay vỗ về mặt của cô, đột nhiên ôm cô vào lòng, siết chặt. Yết hầu chua chát có hốt hoảng, nói chuyện đều là đau, “Em nên làm gì liền làm gì. Không cần nói cho anh biết.”

“Ừ.” Uyển Tình bị hắn ôm đau, nhưng sợ hãi tức giận, cũng không dám kêu.

“Uyển Tình.” Âm thanh hắn khó chịu hô, buông cô ra, “Đi thôi.”

Uyển Tình cảm thấy hần là lạ , cảm giác giống như trời muốn sụp đổ. Chẳng lẽ, công ty hần xuất hiện nguy cơ? Trong lòng Uyển Tình bỗng dưng kích động, nếu công ty hần đóng cửa, hần rất cuộc không có tiền nuôi mình, chỉ có thể thả ra cô đi thôi!

Ý tưởng khủng bố này dọa đến cô, sắc mặt cô trắng bệch, không dám còn nghĩ, xoay người đi ra thư phòng. Nếu bị hần biết mình có ý tưởng này, hần nhất định sẽ giết cô.

Mục Thiên Dương cùng Thái Nghiên định lễ đính hôn vào Noel. Trước đó hần cái gì cũng không cần quan tâm, chỉ cần đến lúc đó đến thì tốt rồi.

Tin đính hôn vừa ra, toàn thành phố đều thảo luận. Khi Uyển Tình về trường học, ánh mắt mọi người nhìn cô cũng không như. Không hần vậy đều là hâm mộ, nhưng khẳng định trong lòng mỗi người đều có ý tưởng. Thậm chí có người đến hỏi cô: “Chị cậu có mời cậu với mẹ cậu hay không? Bất quá cho dù cô không mời, Thiên Tuyết cũng sẽ mời đi? Cậu với Thiên Tuyết tốt như vậy.”

“Muốn đến tiết học.” Uyển Tình thản nhiên nói.

219. Chương 135: Chương 135

220. Chương 135: Chụp Trộm

Đối phương cứng lại: “Ngày đặt biệt như vậy, khẳng định có thể xin phép ! Thiên Tuyết tổng sẽ không không đi, cậu ấy muốn đi, trường học dám không cho phép sao?”

“Cậu ấy đi là chuyện của cậu ấy. ”

“Đi?” Bạn học cả kinh, giống như phát hiện bí mật lớn gì, “Cậu với Thiên Tuyết. Các người cãi nhau ?”

Uyển Tình không kiên nhẫn nhú mày, có cái gì tốt hỏi thăm?

Bạn học thấy cô như vậy, cũng không tốt quấy rầy, không hờn giận đi rồi. Thật là, một chút không hiểu lời đời! Nghĩ đến bám vào Mục gia, liên vênh vào sao?

Lúc này đúng là tiết học thể dục, Thiên Tuyết đánh cầu, đầu đầy mồ hôi đã chạy tới: “Uyển Tình! Cậu sao không đi chơi bóng?”

“Tớ đánh không tốt.”

“Rèn luyện thân thể thôi!” Thiên Tuyết ngồi vào bên người cô, “Đúng rồi, anh mình bảo mình hỏi cậu, cuối tháng muốn đi suối nước nóng hay không.”

“Suối nước nóng?”

“Ừ. Anh mình cùng anh họ nói, cuối tháng đi suối nước nóng chơi hai ngày, cho là du lịch. Chúng ta vừa vận thi xong, cùng đi đi! Ngâm suối nước nóng mới có lợi với thân thể, cậu nhìn tổ chất thân thể cậu kém như vậy, không cẩn thận là bao tử liền co rút, vận động nhiều lập tức choáng váng đầu, ngâm nhiều thì tốt rồi!”

Uyển Tình cười một cái: “Hần gọi tớ đi, ta dám không đi sao?”

Thiên Tuyết thở dài: “Cậu không cần như vậy! Cậu nói không đi, hần khẳng định sẽ không cưỡng cầu.”

“Vậy tớ không đi!” Uyển Tình nói lấy. Rõ ràng nói cuối tháng cho cô về nhà , hần dựa vào cái gì tìm chút danh mục đến ngăn cản cô?

Thiên Tuyết cứng lại, vội vàng nói: “Được rồi được rồi.”

Buổi tối, Uyển Tình nhận được điện thoại của Mục Thiên Dương: “Nghe nói em không muốn đi suối nước nóng?”

Uyển Tình vô lực cười lạnh: “Tôi sẽ đi.”

Mục Thiên Dương lặng im một lát, nói: “Không cần đi.” Hắn chỉ là muốn mang cô đi ra ngoài chơi mà thôi, không nghĩ tới cô phản ứng lớn như vậy.

Uyển Tình tắt điện thoại, quay đầu nhìn Thiên Tuyết. Thiên Tuyết nghi hoặc hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Uyển Tình hít sâu một hơi, bò lên giường ngủ.

Thiên Tuyết theo sau bò lên, ghé vào trên đỉnh đầu cô: “Cậu làm sao vậy?”

Uyển Tình há miệng thở dốc, cuối cùng nhẹ nhàng thở dài: “Không có việc gì.” Cô còn tưởng rằng, các cô là bạn. Không nghĩ tới, cô ấy chỉ là giúp Mục Thiên Dương giám thị mình mà thôi.

Là cô quá ngây thơ, không có nhận rõ vị trí của mình, người ta tốt với cô một chút, cô liền nghĩ người ta làm bạn với cô. Người ta nhưng là Mục đại tiểu thư, làm sao có thể muốn cô người như vậy làm bạn.

.

-

Thứ Bảy, Uyển Tình theo thường lệ đến biệt thự Mục Thiên Dương. Vừa lên xe, A Thành đã nói: “Tổng giám đốc ở bên ngoài ăn cơm, bảo tôi đưa cô qua.”

“Hắn một người?”

“Cùng nhị thiếu gia.”

Uyển Tình gật gật đầu. Khi đến phòng, thấy Văn Sâm đã ở. Mục Thiên Thành vừa thấy cô liền đến gần đây: “Chị dâu nhỏ chị dâu nhỏ.”

Mục Thiên Dương lạnh lùng thoáng nhìn, nói với Văn Sâm: “Kéo về!”

Văn Sâm yên lặng đem người nào đó kéo về.

Uyển Tình nghi hoặc nhìn bọn họ một cái, hỏi Mục Thiên Dương: “Thiên Tuyết không có tới?”

“Các người luôn cùng biến mất, không tốt lắm.”

“Hả.” Xác thực không tốt lắm. Có người hỏi cô, cô mỗi buổi tối thứ Bảy, Chủ nhật buổi chiều cũng không ở, Thiên Tuyết cũng không ở, có phải cùng đi đâu hay không, tỷ như Mục gia. Cô không tốt trả lời, hoặc là trầm mặc mà chống đỡ, hoặc là nói dối phương quá nhiều, kết quả đắc tội thật nhiều người.

Cơm nước xong, rời khỏi tiệm cơm. Đi ra cửa, trước mắt chợt lóe, Uyển Tình theo bản năng nhắm mắt, lại trợn mắt, mắt có chút hoa.

Bên cạnh Mục Thiên Dương quát chói tai một tiếng: “Đuổi theo!”

Mục Thiên Thành chạy đi đuổi theo, nhưng Uyển Tình căn bản không biết hắn ở đuổi theo cái gì, liền nhìn về phía Mục Thiên Dương. Sắc mặt Mục Thiên Dương ngưng trọng, nói với cô: “Cho Văn Sâm đưa em về trường học, lúc này không cần tìm anh!”

Uyển Tình trực giác có việc phát sinh, sững sờ gật đầu.

Trở lại trường học, phát hiện Thiên Tuyết không ở, cô nghĩ nghĩ, vẫn là gọi điện thoại cho Thiên Tuyết. Thiên Tuyết nói: “Mình biết ! Vừa mới anh cô gọi điện thoại cho mình, các cậu bị phóng viên chụp trộm thôi!”

“Phóng viên?” Uyển Tình nhất thời không phản ứng lại.

“Yên tâm! Ảnh chụp đã cầm lại đến đây, bị tiêu hủy, cậu sẽ không bị biết đến.”

Uyển Tình nghe được cho hai chữ biết đến, mới hiểu được tính nghiêm trọng của sự tình, nhện không được thở hốc vì kinh ngạc. May mắn may mắn, bằng không bị mẹ thấy, cô cũng không có biện pháp giải thích!

“Thật là, mình một ngày không ở bên cạnh cậu, cậu đã bị chụp ảnh. Mình ở bên cạnh cậu, tốt xấu còn có thể nói là mình mang cậu đi! À, nhìn ra anh mình phải nhận mình cái bóng đèn này mới được!”

Cái bóng đèn gì a, Uyển Tình không nói gì.

“Cậu ở đâu?”

“Sân thể dục tản bộ! Tới hay không?”

Uyển Tình dừng một chút, cười nói: “Tốt!” Quần nó là giám thị hay là bạn, Thiên Tuyết có thể hoà mình với bất luận kẻ nào, nhưng cô trừ bỏ Thiên Tuyết, giống như cũng không quen ai.

Từ khi tin tức đính hôn thả ra, Mục Thiên Dương liên tiếp mang theo Thải Nghiên tham gia các loại hoạt động cùng yến hội. Thải Nghiên thay đổi lễ phục một bộ lại một bộ, trang sức cũng bãi đầy bàn trang điểm, khí chất cả người so với trước cao quý hơn nhiều.

Tâm nguyện đạt thành một nửa, cô cũng không lại tính kế cái gì. Tính kế sẽ làm sắc mặt người trở nên đáng ghê tởm, không tính kế, tự nhiên sẽ trở nên đẹp mặt.

Buổi tối có một tiệc rượu, chẳng những cô muốn tham gia, Tiết Lệ Na cùng Đinh Chí Cương cũng muốn tham gia. Thải Nghiên cuối cùng sửa sang lại lễ phục của mình, đứng trước gương nhìn trái rồi nhìn phải.

Tiết Lệ Na có không vừa lòng được, thúc giục nói: “Đừng soi nữa! Đừng soi nữa! Không có người nào xinh đẹp hơn con đâu! Thiên Dương đều đến đây, nhanh một chút, đừng cho người ta đợi lâu!”

“Chờ một chút làm sao vậy?” Thải Nghiên nhú mi, cầm lấy vòng tai chậm rãi đeo.

Trước kia cô không dám cho hắc chờ cô, chỉ sợ hắc không kiên nhẫn. Nhưng hiện tại, bọn họ đều đã đính hôn, ông lại thích cô như vậy, cô đương nhiên muốn hưởng thụ quyền lợi làm công chúa một chút. Rất dễ dàng được đến tay gì đó, sẽ không có người quý trọng! Cho hắc chờ một chút, hắc mới biết được cô khó có được!

Thải Nghiên nhìn mình trong kính, vừa lòng gật đầu. Đêm nay, cô chính là nữ vương toàn trường!

Đi xuống lầu, thấy Mục Thiên Dương cùng Đinh Chí Cương ngồi ở trên sô pha, không biết hàn huyên cái gì, tựa hồ thực khoái trá. Thải Nghiên mỉm cười: “Thiên Dương.”

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, nhãn tình sáng lên, mâu quang để lóe ánh sáng không rõ. Hắc chậm rãi đi đến cạnh cô, hai mắt vẫn tập trung trên mặt cô. Khi đến trước mặt cô, hắc giống như ngây ngốc cầm tay cô: “Em hôm nay. Đẹp quá.”

Thải Nghiên ngượng ngùng cười.

“Đi thôi.” Mục Thiên Dương gắt gao cầm tay cô, nói với Đinh Chí Cương cùng Tiết Lệ Na, “Bác trai, bác gái, trước hết mời các người.”

“Cậu trước cậu trước.” Đinh Chí Cương rốt cuộc vẫn là sợ hắc, nhịn không được khúm núm.

Tiết Lệ Na bất mãn trừng hắc một cái, chờ Mục Thiên Dương mang theo Thải Nghiên đi ra ngoài mới làm khó dễ: “Anh có thể có chút khí khái hay không? Bình thường không thấy anh như vậy, sao nhìn thấy Mục Thiên Dương liền biến thành mèo! Hắc lại lợi hại lại như thế nào, anh là cha vợ hắc!”

Đinh Chí Cương nhú mày nhìn bà một cái, lập tức đi ra ngoài. Tiết Lệ Na kéo theo váy đuổi theo đi: “A! Chí Cương! Anh vẫn phải dắt em đi chứ ——”

221. Chương 136: Lại Đắc Thủ

Trên yến hội, nhân vật nổi tiếng tập hợp. Đi lại vài vòng Thái Nghiên đã có chút chống đỡ không được. Trường hợp lớn cỡ này, cô dù sao cũng khuyết thiếu rèn luyện.

Xa xa, Triệu Mĩ Na mặc váy dài màu trắng, nhẹ nhàng nâng chén về phía cô, trên mặt là nụ cười nhàn hạ, giống như cười nhạo cô chỉ là con chim sẽ bay sai ổ rồi!

Thái Nghiên cao ngạo hất cằm, cánh tay kéo Mục Thiên Dương nhịn không được nắm chặt.

Mục Thiên Dương quay đầu nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“A!” Thái Nghiên hô nhỏ một tiếng, phát hiện mình thiếu chút nữa luống cuống, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, “Không có việc gì.”

“Có phải mệt mỏi hay không? Hay là say?” Mục Thiên Dương lấy đi ly rượu trên tay cô, “Anh thấy em uống không ít, bao tử nhất định không thoải mái. Trên lầu có phòng nghỉ, đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Thái Nghiên lắc đầu: “Không có việc gì, em giúp đỡ anh.”

“Không cần.” Mục Thiên Dương cầm tay cô, trong mắt ôn nhu, “Chúng anh tán gẫu em cũng nghe không hiểu, cần gì chịu tội ở trong này? Đi nghỉ một lát, đừng để anh lo lắng.”

“Mục tổng đối với vị hôn thê thật tốt a!” Bên cạnh có người nói.

Thái Nghiên then thùng cười, tiếp theo phát hiện người nói chuyện là Chu bộ trưởng, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt.

Những người khác đi theo Chu bộ trưởng phụ họa, Chu bộ trưởng cười: “Nếu ta có phu nhân xinh đẹp như vậy, khẳng định cũng đau lòng giống như Mục tổng!”

“Ha ha ha! Chu bộ trưởng thật là!” Mọi người đều biết nói Chu bộ trưởng thích người đẹp, thầm nghĩ hẳn không phải coi trọng vị hôn thê của Mục tổng chứ? Đóa hoa này hẳn có thể không thể hái được!

Thái Nghiên sợ mình lại nán lại đi sẽ luống cuống, nói với Mục Thiên Dương: “Em thực sự chút choáng váng đầu, đi lên nghỉ ngơi một lát.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương gật đầu, nói với mọi người, “Cho vãn bối chút mặt mũi, không nên cười cô ấy, tôi sẽ đau lòng.”

“Thiên Dương.” Thái Nghiên hờn dỗi một tiếng, kéo váy chạy.

Thái Nghiên đi vào phòng nghỉ chủ nhân yến hội cố ý vì mình và Mục Thiên Dương chuẩn bị, cởi giày cao gót, mệt mỏi ngồi trên sofa.

Mệt mỏi quá.

Làm phu nhân nhà giàu, thì ra mệt như vậy. Cô cần học tập rất nhiều, muốn biết vòng quan hệ lợi ích lẫn lộn này, sau khi kết hôn dựa vào thủ đoạn xã giao của mình, giúp chồng một tay! Nhưng hiện tại, cô cũng đều không hiểu!

Triệu Mĩ Na kia, thần sắc tự nhiên, cùng ai nói chuyện phiếm đều tán gẫu vui vẻ, nghĩ đến phương diện này nhất định không kém. Thiên Dương từ bỏ cô ta lựa chọn mình, vậy mình nhất định phải mạnh hơn cô ta!

Thái Nghiên âm thầm nắm tay, hạ quyết tâm.

Khách kéo một tiếng, cửa phòng nghỉ bị mở ra. Thái Nghiên xoay qua, nghĩ Mục Thiên Dương vào, lại nhìn thấy một người cô không mong muốn nhất thấy, sợ tới mức nhảy vọt lên!

“Ông làm gì vậy!”

Chu bộ trưởng đóng cửa lại, khóa lại, cười đi tới phía cô: “Anh nhìn Đinh tiểu thư giống như không thoải mái, cho nên đến nhìn!”

“Ông đi ra ngoài!”

Chu bộ trưởng cười: “Kêu lớn tiếng như vậy, muốn đưa người tới sao? Em nói, nếu có người vọt vào, thấy chúng ta một mình ở trong này, sẽ nghĩ thế nào?”

Thải Nghiên biến sắc, hạ giọng hỏi: “Ông muốn làm gì? !”

Chu bộ trưởng nâng cằm cô lên, bị cô phẫn nộ đẩy ra: “Có chuyện nói mau, có rắm nhanh thả!”

Chu bộ trưởng cũng không tức giận, cúi đầu thối ở trên lỗ tai cô, thân mình cô run lên, không cần thận ngã ngồi ở trên sô pha. Chu bộ trưởng thuận thế bỏ nhào tới, gắt gao đặt cô dưới thân: “Em yêu tình này! Anh muốn em thật lâu! Từ lần trước cùng em như vậy như vậy, anh đã nghĩ đến hết hoảng!”

“Ông điên rồi!” Thải Nghiên vội gọi, ” Ông mau thả tôi ra!”

“Không thả!” Chu bộ trưởng nhanh nhẹn khấn cấp cởi dây lưng của mình, ánh mắt đỏ lên, “Em cho anh làm làm, bằng không anh liền nói chuyện ngày đó cho Mục Thiên Dương, anh xem hắn còn muốn em không!”

“Ông dám!” Thải Nghiên rống giận. Rống xong, bỗng dừng hạ giọng, ” Ông đừng như vậy, van cầu ông Anh muốn cái gì? Ông muốn tiền sao, muốn bao nhiêu, tôi cho ——”

Ba!

Chu bộ trưởng tát một bạt tai, đánh cô choáng váng.

“Đừng lấy tiền đến bắt tôi!” Chu bộ trưởng quát khê, “Lão tử đã muốn làm cô! Đã muốn ném thử vị hôn thê của Mục Thiên Dương! Tiền vậy đó, lão tử khinh thường! Lão tử muốn, có rất nhiều người cầm bó lớn đưa đến!”

“Ô ô.” Thải Nghiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Không cần như vậy, van cầu ông.”

Chu bộ trưởng ở đâu để ý cầu xin tha thứ của cô, không nói hai lời hôn lên mặt cô, bắt đầu giở trò, một bên tiếp tục cường bức lợi dụ: “Chúng ta lặng lẽ làm, cũng không có người biết! Chờ làm em thư thái, anh đi liền! Về sau em có chỗ nào muốn anh hỗ trợ, anh nhất định lên núi đao, xuống biển lửa, không chối từ!”

Thải Nghiên không trải qua quan hệ tình dục, rất nhanh đã bị hấn biến thành tâm viên ý mã, chậm rãi thư thái, cư nhiên cũng không bài xích. Cô cùng Mục Thiên Dương còn không biết khi nào thì mới có thể kết hôn, hấn còn nói trước khi kết hôn không chạm vào mình, nếu mình chơi ở bên ngoài, nhưng lưu trữ tầng màng kia, hấn cũng không phát hiện được.

Loại ý tưởng này vốn hấn là tội ác, nhưng thân thể chính là ở bên trong cực độ vui thích, cô cư nhiên cảm thấy kích thích. Từng đợt sợ run từ dưới thân truyền đến, đầu óc cô một trận chỗ trống, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt nam tính mười phần, nhưng lại thập phần tuần lãng. Cô rung động một cái, bỗng nhiên ôm chặt Chu bộ trưởng.

“A.” Thiên. Thiên Thành!

Vì sao? Vì sao trên đời có Mục Thiên Thành? Cô chỉ liếc nhìn một cái, liền cảm thấy say! Vì sao cô gả lại là Mục Thiên Dương? Nghĩ đến giấc mộng hào môn của cô, nước mắt cô chảy xuống. Quên đi, điểm tâm động này, liền ở lại đáy lòng trở thành bí mật vĩnh cửu của mình đi!

“Trời! Thật ngọt, thơm quá.” Chu bộ trưởng từ cô dưới thân bò lên, dùng cái cứng rắn ma sát nơi mềm mại của cô, “Cho anh vào thôi!”

Thải Nghiên mở to mắt, mê mang, cư nhiên thấy được Mục Thiên Thành, vui mừng cười: “Được!”

Chu bộ trưởng vui vô cùng, giơ súng tiến vào. Vừa mới tiến một chút, Thải Nghiên tê rần, tỉnh táo lại, vội vàng đẩy hấn ra: “Đủ rồi! Đủ rồi! Không cho!”

Chu bộ trưởng thiếu chút nữa ngã sấp xuống, đứng cao thẳng thân mình, chỉ vào bên hông mình: “Vậy em nói làm sao bây giờ? Em thật ra thích, còn dám trở mặt?”

“Tôi. Tôi.”

Lúc này, trên cửa truyền đến tiếng đập cửa. Thải Nghiên cả kinh, hoảng sợ nhìn qua.

Tay cầm giật giật, bị khóa, bên ngoài mở không ra.

“Thải Nghiên?”

Là âm thanh của Mục Thiên Dương! Thải Nghiên thở hắt vì kinh ngạc, đột nhiên, một cây nóng rực nhét vào miệng mình.

“A a.” Cô từ chối một chút, Chu bộ trưởng ôm lấy tóc của cô ấn cô về phía mình, cô hoàn toàn bất lực.

“Chẳng lẽ là đang ngủ?” Ngoài cửa, Mục Thiên Dương lắc lắc đầu, xoay người tránh ra. Bỗng dưng, thấy Đinh Chí Cương đứng phía trước, ánh mắt hẩn nhứ lại, lộ ra mang theo ý cười trào phúng: “Cha vợ?”

Sắc mặt Đinh Chí Cương khó coi đến không được, thật cẩn thận hỏi: “Mục tổng, tôi có thể nói chuyện cùng cậu không?”

“Nói chuyện gì?”

“Nơi này” Đinh Chí Cương nhìn nhìn bốn phía, tuy rằng lúc này không ai, nhưng dưới lầu phòng chính yến hội náo nhiệt khác thường, tùy thời đều khả năng có người đi lên...

222. Chương 136: Lại Đắc Thủ

Trên yến hội, nhân vật nổi tiếng tập hợp. Đi lại vài vòng Thải Nghiên đã có chút chống đỡ không được. Trường hợp lớn cỡ này, cô dù sao cũng khuyết thiếu rèn luyện.

Xa xa, Triệu Mĩ Na mặc váy dài màu trắng, nhẹ nhàng nâng chén về phía cô, trên mặt là nụ cười nhàn hạ, giống như cười nhạo cô chỉ là con chim sẽ bay sai ổ rồi!

Thải Nghiên cao ngạo hất cằm, cánh tay kéo Mục Thiên Dương nhịn không được nắm chặt.

Mục Thiên Dương quay đầu nhìn cô: “Làm sao vậy?”

“A!” Thải Nghiên hô nhỏ một tiếng, phát hiện mình thiếu chút nữa luống cuống, dọa ra một thân mồ hôi lạnh, “Không có việc gì.”

“Có phải mệt mỏi hay không? Hay là say?” Mục Thiên Dương lấy đi ly rượu trên tay cô, “Anh thấy rm uống không ít, bao tử nhất định không thoải mái. Trên lầu có phòng nghỉ, đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Thải Nghiên lắc đầu: “Không có việc gì, em giúp đỡ anh.”

“Không cần.” Mục Thiên Dương cầm tay cô, trong mắt ôn nhu, “Chúng anh tán gẫu em cũng nghe không hiểu, cần gì chịu tội ở trong này? Đi nghỉ một lát, đừng để anh lo lắng.”

“Mục tổng đối với vị hôn thê thật tốt a!” Bên cạnh có người nói.

Thải Nghiên then thùng cười, tiếp theo phát hiện người nói chuyện là Chu bộ trưởng, sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt.

Những người khác đi theo Chu bộ trưởng phụ họa, Chu bộ trưởng cười: “Nếu ta có phu nhân xinh đẹp như vậy, khẳng định cũng đau lòng giống như Mục tổng!”

“Ha ha ha! Chu bộ trưởng thật là!” Mọi người đều biết nói Chu bộ trưởng thích người đẹp, thầm nghĩ hẳn không phải coi trọng vị hôn thê của Mục tổng chứ? Đóa hoa này hẳn có thể không thể hái được!

Thải Nghiên sợ mình lại nán lại đi sẽ luống cuống, nói với Mục Thiên Dương: “Em thực sự chút choáng váng đầu, đi lên nghỉ ngơi một lát.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương gật đầu, nói với mọi người, “Cho vãn bối chút mặt mũi, không nên cười cô ấy, tôi sẽ đau lòng.”

“Thiên Dương.” Thải Nghiên hờn dỗi một tiếng, kéo váy chạy.

Thải Nghiên đi vào phòng nghỉ chủ nhân yến hội cố ý vì mình và Mục Thiên Dương chuẩn bị, cởi giày cao gót, mệt mỏi ngồi trên sofa.

Mệt mỗi quá.

Làm phu nhân nhà giàu, thì ra mệt như vậy. Cô cần học tập rất nhiều, muốn biết vòng quan hệ lợi ích luân quần này, sau khi kết hôn dựa vào thủ đoạn xã giao của mình, giúp chồng một tay! Nhưng hiện tại, cô cũng đều không hiểu!

Triệu Mĩ Na kia, thần sắc tự nhiên, cùng ai nói chuyện phiếm đều tán gẫu vui vẻ, nghĩ đến phương diện này nhất định không kém. Thiên Dương từ bỏ cô ta lựa chọn mình, vậy mình nhất định phải mạnh hơn cô ta!

Thải Nghiên âm thầm nắm tay, hạ quyết tâm.

Khách kéo một tiếng, cửa phòng nghỉ bị mở ra. Thải Nghiên xoay qua, nghĩ Mục Thiên Dương vào, lại nhìn thấy một người cô không mong muốn nhất thấy, sợ tới mức nhảy vọt lên!

“Ông làm gì vậy!”

Chu bộ trưởng đóng cửa lại, khóa lại, cười đi tới phía cô: “Anh nhìn Đinh tiểu thư giống như không thoải mái, cho nên đến nhìn!”

“Ông đi ra ngoài!”

Chu bộ trưởng cười: “Kêu lớn tiếng như vậy, muốn đưa người tới sao? Em nói, nếu có người vọt vào, thấy chúng ta một mình ở trong này, sẽ nghĩ thế nào?”

Thải Nghiên biến sắc, hạ giọng hỏi: “Ông muốn làm gì? !”

Chu bộ trưởng nâng cằm cô lên, bị cô phẫn nộ đẩy ra: “Có chuyện nói mau, có rắm nhanh thả!”

Chu bộ trưởng cũng không tức giận, cúi đầu thổi ở trên lỗ tai cô, thân mình cô run lên, không cẩn thận ngã ngồi ở trên sofa. Chu bộ trưởng thuận thế bổ nhào tới, gắt gao đặt cô dưới thân: “Em yêu tinh này! Anh muốn em thật lâu! Từ lần trước cùng em như vậy như vậy, anh đã nghĩ đến hết hoảng!”

“Ông điên rồi!” Thải Nghiên vội gọi, ” Ông mau thả tôi ra!”

“Không thả!” Chu bộ trưởng nhanh nhẹn khẩn cấp cởi dây lưng của mình, ánh mắt đỏ lên, “Em cho anh làm làm, bằng không anh liền nói chuyện ngày đó cho Mục Thiên Dương, anh xem hắn còn muốn em không!”

“Ông dám!” Thải Nghiên rống giận. Rống xong, bỗng dưng hạ giọng, ” Ông đừng như vậy, van cầu ông Anh muốn cái gì? Ông muốn tiền sao, muốn bao nhiêu, tôi cho ——”

Ba!

Chu bộ trưởng tát một bạt tai, đánh cô choáng váng.

“Đừng lấy tiền đến bán thối tôi!” Chu bộ trưởng quát khê, “Lão tử đã muốn làm cô! Đã muốn ném thử vị hôn thê của Mục Thiên Dương! Tiền vậy đó, lão tử khinh thường! Lão tử muốn, có rất nhiều người cầm bó lớn đưa đến!”

“Ô ô.” Thải Nghiên sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, “Không cần như vậy, van cầu ông.”

Chu bộ trưởng ở đâu để ý cầu xin tha thứ của cô, không nói hai lời hôn lên mặt cô, bắt đầu giở trò, một bên tiếp tục cưỡng bức lợi dụ: “Chúng ta lặng lẽ làm, cũng không có người biết! Chờ làm em thư thái, anh đi liền! Về sau em có chỗ nào muốn anh hỗ trợ, anh nhất định lên núi đao, xuống biển lửa, không chối từ!”

Thải Nghiên không trải qua quan hệ tình dục, rất nhanh đã bị hắn biến thành tâm viên ý mã, chậm rãi thư thái, cứ nhiên cũng không bài xích. Cô cùng Mục Thiên Dương còn không biết khi nào thì mới có thể kết hôn, hắn còn nói trước khi kết hôn không chạm vào mình, nếu mình chơi ở bên ngoài, nhưng lưu trữ tầng màng kia, hắn cũng không phát hiện được.

Loại ý tưởng này vốn hằn là tội ác, nhưng thân thể chính là ở bên trong cực độ vui thích, cô cứ nhiên cảm thấy kích thích. Từng đợt sợ run từ dưới thân truyền đến, đầu óc cô một trận chỗ trống, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt nam tính mười phần, nhưng lại thập phần tuần lãng. Cô rung động một cái, bỗng nhiên ôm chặt Chu bộ trưởng.

“A.” Thiên. Thiên Thành!

Vì sao? Vì sao trên đời có Mục Thiên Thành? Cô chỉ liếc nhìn một cái, liền cảm thấy say! Vì sao cô gả lại là Mục Thiên Dương? Nghĩ đến giấc mộng hào môn của cô, nước mắt cô chảy xuống. Quên đi, điểm tâm động này, liền ở lại đáy lòng trở thành bí mật vĩnh cửu của mình đi!

“Trời! Thật ngọt, thơm quá.” Chu bộ trưởng từ cô dưới thân bò lên, dùng cái cứng rắn ma sát nơi mềm mại của cô, “Cho anh vào thôi!”

Thải Nghiên mở to mắt, mê mang, cứ nhiên thấy được Mục Thiên Thành, vui mừng cười: “Được!”

Chu bộ trưởng vui vô cùng, giơ súng tiến vào. Vừa mới tiến một chút, Thải Nghiên tê rần, tỉnh táo lại, vội vàng đẩy hẳn ra: “Đủ rồi! Đủ rồi! Không cho!”

Chu bộ trưởng thiếu chút nữa ngã sấp xuống, đứng cao thẳng thân mình, chỉ vào bên hông mình: “Vậy em nói làm sao bây giờ? Em thật ra thích, còn dám trở mặt?”

“Tôi. Tôi.”

Lúc này, trên cửa truyền đến tiếng đập cửa. Thải Nghiên cả kinh, hoảng sợ nhìn qua.

Tay cầm giật giật, bị khóa, bên ngoài mở không ra.

“Thải Nghiên?”

Là âm thanh của Mục Thiên Dương! Thải Nghiên thở hắt vì kinh ngạc, đột nhiên, một cây nóng rực nhét vào miệng mình.

“A a.” Cô từ chối một chút, Chu bộ trưởng ôm lấy tóc của cô ấn cô về phía mình, cô hoàn toàn bất lực.

“Chẳng lẽ là đang ngủ?” Ngoài cửa, Mục Thiên Dương lắc lắc đầu, xoay người tránh ra. Bỗng dưng, thấy Đinh Chí Cương đứng phía trước, ánh mắt hắn nhíu lại, lộ ra mang theo ý cười trào phúng: “Cha vợ?”

Sắc mặt Đinh Chí Cương khó coi đến không được, thật cẩn thận hỏi: “Mục tổng, tôi có thể nói chuyện cùng cậu không?”

“Nói chuyện gì?”

“Nơi này.” Đinh Chí Cương nhìn nhìn bốn phía, tuy rằng lúc này không ai, nhưng dưới lầu phòng chính yển hội náo nhiệt khác thường, tùy thời đều khả năng có người đi lên...

223. Chương 137: Chương 137

224. Chương 137: Dương Dương

“Đi theo tôi.” Mục Thiên Dương bước đi về phía trước, ánh mắt bề nghệ, giống một vương giả.

Đi vào một phòng nghỉ trống, Mục Thiên Dương ngồi xuống ghế sofa, hơi không kiên nhẫn hỏi: “Nói đi, chuyện gì.”

Đinh Chí Cương hoàn toàn bị khí thế tự nhiên của hắn dọa, khiếp sợ hỏi: “Mục tổng, Uyển Tình thế nào?”

Mục Thiên Dương trừng mắt sắt bén: “Cô ấy cũng là người ông có thể hỏi? !”

“Tôi.” Đinh Chí Cương co rúm lại một chút, “Tôi chỉ là muốn, cậu đã đính hôn với Thải Nghiên, tự nhiên cũng không cần Uyển Tình. Một khi đã như vậy, sao không.”

“Ai nói tôi không cần cô? Cô ấy cũng so được với người khác sao?”

“Chuyện này.” Đinh Chí Cương không xác định nhìn hắn, hắn rốt cuộc là có ý tứ gì.

“Uyển Tình đều có Uyển Tình tốt.” Mục Thiên Dương nói, “Ông nhất định không biết cô ấy có bao nhiêu nhẫn nhục chịu đựng, làm cô ấy như thế nào, cô ấy cũng không phản kháng. Loại nữ nhân này, có thể thỏa mãn hết thấy ảo tưởng của nam nhân, thật sự là cầu đều cầu không được.”

“Mục tổng!” Đinh Chí Cường bùm một tiếng quỳ xuống, hói hận lẫn lộn nói, “Cậu thả Uyển Tình đi!”

“Thả cô ấy?” Mục Thiên Dương cười lạnh một tiếng, “Đừng nói như cô ấy phải chịu khổ vậy! Lúc trước là ai không để ý huyết nhục thân tình bán cô ấy đi, là ai muốn sống giàu sang mà dâng tặng cô ấy?”

“Mục tổng.” Hai tay Đinh Chí Cường nắm chặt thành quyền, nín quàn trên đầu gối, “Cô ấy vẫn là một đứa nhỏ.”

“Đừng hỏi tôi lòng cảm thông.” Mục Thiên Dương đứng lên, “Ông mới là người sinh cô!”

Hắn đi đến bên người Đinh Chí Cường, cúi đầu nói: “Tôi nếu có con gái, ai dám động cô một cọng tóc gáy, tôi sẽ muốn cả nhà hắn chôn cùng! Thật không biết, Uyển Tình là như thế nào gặp phải một người cha như vậy, nói ông táng tận lương tâm cũng không đủ.”

Mục Thiên Dương trở lại yến hội, phát hiện tân khách đều đi không sai biệt lắm. Đột nhiên rất muốn thấy cô, hắn bắt chập nhiều như vậy, bước nhanh ra ngoài.

A Thành lái xe lại đây chờ hắn, hắn đoạt lấy chìa khóa xe một phen, lên xe mình mở ra đi.

Một giờ sau, ô tô chậm rãi đứng cửa trường học. Nhìn cửa trường học đóng chặt, Mục Thiên Dương tựa đầu gối lên tay lái. Không biết qua bao lâu, thảng đến một tiếng linh vang, hắn ngẩng đầu, thấy bên trong lầu vừa rồi im lặng dạy học đột nhiên bóng người di động. Mở di động vừa thấy, lúc này, là tự học tối đã xong.

Hắn gọi nhanh đến điện thoại Thiên Tuyết: “Vị trí lần trước em trèo tường ở đâu?”

“Gì?” Thiên Tuyết hoảng sợ.

“Mang theo Uyển Tình đi qua, anh ở đó chờ cô!”

“A? !” Thiên Tuyết cảm thấy hắn điên rồi, “Anh có biết anh đang nói gì không?”

“Em còn không có trả lời anh.”

Thiên Tuyết sửng sốt một chút: “Anh đây là tưởng niệm như nước sao?”

“Ồ, đâu, trong, kia?”

“Anh không phải không cho em trèo tường à!”

“.”

“Tốt thôi tốt thôi. Anh có chia phương hướng yên tĩnh không? Ở phía bắc, bắt quá tia hồng ngoại đã được sửa chữa!”

Mục Thiên Dương trầm mặc một lát, thần nhiên nói: “Quên đi.”

“Đúng đấy! Đúng đấy!” Thiên Tuyết nói, “Ngày mai sẽ nghỉ, làm gì nóng lòng nhất thời!”

Mục Thiên Dương nghe được nghỉ, nhin không được thở dài: “Cô ấy nghỉ cũng sẽ không đến chỗ anh”

“Anh đây là ghen sao?”

Mục Thiên Dương răng rắc một tiếng tắt điện thoại.

Thiên Tuyết nhún nhún vai, thấy trong phòng chỉ còn lại có mình và Uyển Tình. Vừa mới chính là bởi vì mọi người đi được không sai biệt lắm, cô mới lưu lại nghe điện thoại, không nghĩ tới Uyển Tình còn chờ cô. Cô lập tức nói với Uyển Tình: “Nhanh gọi điện thoại cho anh mình!”

“Tại sao?” Uyển Tình đứng lên, cầm bài thi đi ra ngoài, về phòng ngủ còn có thể tiếp tục làm.

“Anh mình hiện tại chắc hẳn là ở bên ngoài.” Thiên Tuyết rướn cổ nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Anh ấy muốn thấy cậu nha!”

Uyển Tình sửng sốt, nói: “Cậu suy nghĩ nhiều.”

Thiên Tuyết nói: “Cô bảo mình mang cậu đi trèo tường, không biết gấp bao nhiêu!”

Uyển Tình nắm chặt bài thi trong tay. Trèo tường? Trèo tường đi ra ngoài còn có thể làm gì, chỉ sợ lại là một lần xe chấn động thôi! Hắn rút cuộc là có bao nhiêu đói khát? Chẳng lẽ nữ nhân khác thỏa mãn hắn không được sao?

Đi ra lầu dạy học, điện thoại đột nhiên vang lên. Uyển Tình vừa lôi ra đã thấy, là Mục Thiên Dương. Thiên Tuyết đến gần lại đây, nghi hoặc hỏi: “Dương Dương là ai?”

Uyển Tình cả kinh, trừng mắt nhìn cô.

“Sẽ không là.” Thiên Tuyết thổi phù một tiếng, “Phốc ha ha ha ha ha. Cậu cậu cậu. Ha ha ha ha. Cười chết mình! Cậu nhận. Cậu nhanh nhận. Mình thông khí cho cậu.”

Thiên Tuyết cười đến không thể thở được, chạy đến tiệm bán báo một bên, ôm cây cột lạnh lẽo cười đến ngã trái ngã phải.

Uyển Tình bất đắc dĩ nhận điện thoại: “Alô.”

“Ngày mai nghỉ?”

“Ừ.”

“Ngày kia về trường học?”

“Ừ.”

“Sớm về một chút, đi trước tới chỗ anh một chuyến được không?” Mục Thiên Dương thấp giọng hỏi.

“Đi.”

“Ngoan.” Đầu Mục Thiên Dương ngăn trên tay lái, lông mi run run, “Uyển Tình.”

“Hử?”

“Lâu như vậy không thấy anh, có nhớ anh không?”

“Nhớ.”

“A.” Hắn biết cô lừa hắn. Cô đã bị hắn làm cho, sẽ không nói đáp án cự tuyệt và phủ nhận.

Hắn đột nhiên không nói lời nào, Uyển Tình cũng không biết nói cái gì. Nhưng hắn không tắt, cô cũng không dám tắt.

“Ha ha ha ha. Khụ khụ. Phốc. Ha ha.” Thiên Tuyết đã cười đến đau sốc hông.

“Đó là âm thanh gì?” Mục Thiên Dương kinh sợ hỏi.

“Ách ——” Uyển Tình liếc nhìn Thiên Tuyết một cái, không được tự nhiên nói, “Là. Thiên Tuyết đang cười.”

“Sao cười thành như vậy?”

“Không biết cậu ấy.” Uyển Tình mồ hôi lạnh ứa ra. Trăm ngàn đừng bị hắn biết, nếu không. Trời! Không dám nghĩ!

“Tốt lắm, đi ngủ sớm một chút đi.” Mục Thiên Dương nói, “Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Hắn rút cục tắt điện thoại, cô cũng liền tắt điện thoại.

Kéo Thiên Tuyết cười điên rồi về phòng ngủ, Thiên Tuyết vừa đi vừa cười, vài lần thiếu chút nữa lăn từ thang lầu trên xuống. Rút cục đi đến tầng lầu của các cô, Thiên Tuyết hỏi: “Mình trong đi động cậu tên là gì?”

Uyển Tình bất đắc dĩ trả lời: “Tiểu Tuyết.” Thực bình thường, yên tâm đi.

“Hừ! Rất không vui!”

“” Khẩu khí thất vọng vậy là sao? !

Ba ngày sau, Uyển Tình trở lại biệt thự, lập tức bị Mục Thiên Dương kéo vào phòng, ở trên cổ cô trồng một vòng dấu tây.

“Đã nói không lưu dấu!” Uyển Tình kêu lên.

“Đó là mùa hè!” Mục Thiên Dương vội vàng tiến vào cô, “Hiện tại là mùa đông, mặc áo lông hoàn toàn che được.” Hắn vừa vận động vừa nói, “Mùa hè anh theo em, mùa đông em theo anh đi, anh thích in dấu xuống trên người em dấu hiệu của anh.”

Tính đứng lên, đã hơn một tháng không chạm qua cô. Từ khi thấy cô, đến học kì trước còn được, học kỳ này hần cơ hồ đều ăn chay! Mỗi lần cuối tuần về điểm thời gian này, còn chưa đủ nhét kẻ răng! Cái này quả thực là. Nghẹn chết người!

225. Chương 138: Chương 138

226. Chương 138: Đánh Cuộc!

“Ừm.” Uyển Tình tràn ra một tiếng thở dốc rên rỉ, “Đau. Anh nhẹ chút.”

“Ngoan.” Mục Thiên Dương ôn nhu hôn cô, “Lần đầu tiên, hơi nóng nẩy.”

Uyển Tình rùng mình một cái, hoảng sợ nhìn hắn: “Anh. Anh. Anh hơi ít làm lại được không. Tôi chịu không nổi.” Mỗi lần không hề tiết chế, hắn đối với cô mà nói quả thực là ác ma.

Mục Thiên Dương sững sốt, đột nhiên buồn bực không hé răng, cầm cô thất lực nhanh chóng tiến lên. Lâu lắm không có làm, rất nhanh liền phát tiết ra. Hắn ghé vào trên người cô thở, rồi cầm tóc cô thân mật. Dây dưa hồi lâu, hai người đều nghỉ ngơi đủ, hắn khẽ cắn cổ cô: “Lại đến một lần.”

Một lần sao đủ? Hắn muốn làm đến hừng đông ngày mai! Nếu cô không thích, vậy làm hai lần đi. Một lần thực sẽ làm hắn điên, vậy giống như một món ăn ngon cho anh ném một miếng, cũng không cho anh ăn dư lại!

Uyển Tình không biết “Lại đến một lần ” này sau còn có thể có cái thứ hai, cái thứ ba không. Nhưng cô có thể cự tuyệt sao? Không thể!

Một hồi nhẹ nhàng vui vẻ đầm đìa dây dưa qua đi, Uyển Tình mệt mỏi nằm lỳ trên giường, ngay cả mí mắt cũng không muốn động một chút. Nếu chỉ còn lại có một lần, Mục Thiên Dương đương nhiên là lợi dụng thật tốt, mãi cho đến không thể nhịn được nữa mới bằng lòng tước vũ khí đầu hàng.

Hắn hôn hôn mặt cô, tay di động trên lưng bóng loáng của cô, tựa như đụng vào tơ lụa.

“Làn da em thật tốt, bảo dưỡng rất tốt.”

“Ừ.” Uyển Tình chính là trả lời theo bản năng, đầu óc căn bản còn không có tiếp thu được tin tức.

Cô nghĩ đến, chờ hắn nghỉ ngơi đủ, hắn lại sẽ lại đến một hồi. Không ngờ là, hắn chờ cô nghỉ ngơi đủ, đã kêu cô rời giường: “Nhanh đến năm giờ, ăn xong cơm chiều lại đến trường học, hắn là sẽ không muộn.”

Uyển Tình không nghĩ tới hắn nói chuyện giữ lời, nhịn không được kinh ngạc nhìn hắn. Hắn gần đây, tựa hồ hết sức thuận theo cô, giống như. Thật sự tốt với cô lắm.

“Thiên Dương ——” Uyển Tình áp sát qua.

Khó được cô chủ động yêu thương nhưng nhớ, Mục Thiên Dương ôn nhu ôm vai cô: “Làm sao vậy?” Hắn về mặt cùng giọng điệu đều đều thực ôn nhu, tràn đầy yêu thương ôn nhu. Không có lạnh khốc như bình thường, toàn bộ mặt mày đều trở nên dễ coi, có hương vị hơi thở tao nhã vô hạn.

Uyển Tình vốn định nói, hai ngày cuối tuần không muốn đến đây, dù sao luôn cho người ta đoán cũng không tốt. Nhưng sâu sắc nghĩ, hắn ngay tại đây hai ngày này chạm vào mình, thậm chí có đôi khi chỉ còn ngay bữa ăn cơm, căn bản không chạm vào. Đây là chắc điểm mấu chốt của hắn? Nếu đánh vỡ điểm mấu chốt này, chỉ sợ sẽ trở lại như trước.

“Không có việc gì.” Cô nhẹ nhàng dựa vào hắn, không dám đưa ra yêu cầu quá đáng kia.

Mục Thiên Dương vui sướng hôn hôn mi tâm cô, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lông mi của cô, hai mắt nhu muốn chảy ra nước: “Uyển Tình. Hôm nay anh thật cao hứng.”

“Thật không?” Trong phòng không bật đèn, hôm nay sắc trời lại tối, cô lại rủ mắt, bởi vậy căn bản nhìn không tới vẻ mặt của hắn. Nhưng có thể cảm giác được, âm thanh của hắn đang run rần, một loại kích động run run. Uyển Tình nghĩ đến năm giờ, không dám lại trì hoãn xuống, nhẹ nhàng ngồi xuống, một bên mặc quần áo một bên hỏi, “Là công ty có sinh ý lớn?”

“So với cái kia tốt hơn.” Mục Thiên Dương cười, “Em muốn cái gì? Hôm nay nói, cái gì đều đáp ứng em.”

Uyển Tình dừng lại một lát, nói giỡn: “Tôi không muốn tới đây, anh cũng đáp ứng?”

Hắn ngẩn ra, thân hình cứng ngắc, không có ra tiếng. Uyển Tình căn bản không coi lời nói của hắn là thật, cũng không để câu trả lời của mình ở trong lòng, tiếp tục mặc quần áo.

Mục Thiên Dương ngồi trong chốc lát, cũng bắt đầu chậm rãi mặc quần áo.

Mặc sau, hắn rút cục cam lòng mở đèn: “Ngày hôm qua cho Thiên Tuyết và Thiên Thành đi siêu thị mua quần áo cho em, em đi xem một chút, đều treo trong tủ quần áo.”

“Hả.” Tay Uyển Tình thất nút dừng lại, đi vào phòng thay quần áo, mở tủ quần áo ra vừa thấy, quả nhiên hơn mười bộ quần áo mùa đông. Cũng không biết hắn thích cái dạng gì, cô mặc từng món màu đỏ vào, khi đi ra, phát hiện hắn đứng trước tủ quần áo của hắn.

Mục Thiên Dương thấy cô đi ra, thuận tay liền kéo một cái caravat đưa cho cô. Uyển Tình vội vàng đi lên, thắt caravat cho hắn, trong lòng oán thầm: trời đã tối rồi, hắn còn muốn mặc đẹp như vậy đi đâu? Ủ, hắn lập tức đính hôn với Thái Nghiên, phỏng chừng muốn đi hẹn hò.

Không hiểu, trong lòng có cảm giác hơi kỳ quái, cô cũng không biết là cái gì.

Đột nhiên, Mục Thiên Dương cảm thất lưng của cô, cô nâng mắt nhìn hắn. Hắn nói; “Anh đáp ứng em.”

Đáp ứng cái gì? Cô không hiểu.

“Em vừa mới nói, anh đáp ứng anh.”

Uyển Tình khiếp sợ nhìn hắn, không thể tin được. Trong lòng cảm giác mạnh mẽ đánh úp lại, rung động, có hơi không chịu nổi.

“Sau khi thi tốt nghiệp xong, nói sau.” Hắn nói.

Uyển Tình rốt cục có thể thở ra một hơi, hơi lão đảo thiếu chút nữa té ngã.

Hắn đứng lúc đỡ lấy cô: “Như thế nào? Không cần?”

“Anh. Anh khẳng định?” Hắn khẳng định thả cô ra đến thi vào trường cao đẳng chấm dứt? Thật sự khẳng định!

Mục Thiên Dương cầm tay cô, mười ngón tay đan xen: “Anh có điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

Hắn cúi đầu kề sát trán của cô, môi ép xuống cô: “Em nếu muốn cái này, vậy sau khi thi vào trường cao đẳng, cả đời em cũng không thể rời khỏi anh. Nếu em không cần, chờ em có bản lĩnh, anh tùy em trốn.”

Uyển Tình ngược lại hít một hơi.

“Đương nhiên, cũng khả năng trải qua mấy tháng, anh đã không muốn em. Đến lúc đó, anh không đi tìm em, em hoàn toàn tự do, cả đời tự do Đánh cuộc hay không?”

Đánh cuộc hay không? Uyển Tình không chút do dự!

Cô không biết hấn yêu mình, cô cho rằng, mấy tháng sau, hấn khẳng định sẽ quên mình. Mà một kiểu khác là trốn? Từ bên người hấn Mục Thiên Dương trốn? Vậy không có khả năng! Vì thế, cô đánh cuộc!

Nghe được câu trả lời của cô, Mục Thiên Dương lộ ra một nụ cười ôn nhu có quý dị: “Uyển Tình. Em thất bại. Lại cho em một lần cơ hội, thật sự muốn đánh cuộc sao?”

“Đánh cuộc!” Uyển Tình khẳng định gật đầu. Hấn lập tức muốn đính hôn, hấn sẽ có Thái Nghiên, hấn nhất định sẽ quên mình, nhất định sẽ.

Mục Thiên Dương cười: “Mấy tháng này chúng ta đây liên liên hệ điện thoại đi!”

“Anh ——” Mắt Uyển Tình trừng lớn, có một loại cảm giác bị mắc mưu.

“Anh chỉ là. Không cho em đến mà thôi.” Mục Thiên Dương nói xong, đột nhiên tự nhủ nói, “Anh đi tìm em có tính không?”

“Anh ——” Uyển Tình lão đảo hít một hơi, bỗng nhiên xoay người đi rồi đi ra ngoài.

Đáng ghét! Đáng ghét! Cô đánh cuộc cả đời! Không. Nếu hấn đùa giỡn dối trá! Vậy cô —— cô muốn chạy trốn! Chờ cô có bản lĩnh, cô muốn chạy trốn!

Mục Thiên Dương tâm trạng tốt đi theo, cảm thấy bộ dáng cô tức giận này thật đáng yêu. Kỳ thật, hấn cũng là đột nhiên nghĩ đến có thể liên lạc điện thoại. Ngay từ đầu, mình còn tưởng rằng muốn hoàn toàn cắt đứt liên lạc sao. Như vậy cũng tốt, không có dây dưa với thân thể cô, cô tổng có thể nhìn một cách khác đi? Tỷ như. Lòng của hấn.

Uyển Tình xuống lầu, phát hiện Thiên Tuyết và Thiên Thành đều đến đây, hai người ngồi ở trước bàn cơm, không biết đang nói chuyện gì, cười đến ngã trái ngã phải.

227. Chương 139: Chương 139

228. Chương 139: Bất Công

Mục Thiên Thành nhìn thấy cô, kích động ngoắc tay: “Chị dâu nhỏ mau tới mau tới! Em đều muốn chết đói!”

Uyển Tình bước qua, hai mắt hấn tỏa sáng nhìn cô: “Chị dâu nhỏ, em thật sùng bái chị!”

“Sùng bái cái gì?” Uyển Tình kỳ quái hỏi.

“Hắc hắc!” Mục Thiên Thành thần bí hề hề cười, quay đầu hơi nhướng mi về phía Thiên Tuyết, hai anh em vừa cười có ngã trái ngã phải.

Uyển Tình buồn bực nhíu mày, nghĩ rằng rốt cuộc các người không nói.

Mục Thiên Dương đi tới, Thiên Thành và Thiên Tuyết lập tức câm miệng. Mục Thiên Dương đi đến bên người Uyển Tình ngồi xuống, hỏi: “Sao không ăn cơm?”

“Bọn họ cũng chưa ăn.”

Mục Thiên Dương trừng mắt nhìn hai người kia một cái, Mục Thiên Thành lập tức nói: “Chúng em chờ anh mà. Dương Dương ~”

“Phốc ——” Thiên Tuyết lập tức cười lăn lộn, thiếu chút nữa ngã từ trên xuống.

Mục Thiên Dương trở mặt.

“Ha ha ha ha.” Thiên Tuyết cười đến đập bàn, “Dương Dương. Phốc ——”

Đầu Uyển Tình đỏ mề hôi lạnh, co cổ, yên lặng bối cơm. Không thấy tôi không thấy tôi Mục Thiên Dương anh xem không thấy tôi.

Mục Thiên Dương rất cục hiểu được, nhất thời đen mặt, bỗng nhiên vỗ bàn: “Hai người các em muốn chết!”

Uyển Tình sợ tới mức chấn động, nhanh chóng bối cơm, hận không thể chôn mặt vào trong bát.

Thiên Tuyết sắc mặt một chút, vừa khụ vừa nói: “Em. Cũng không phải em. Khụ khụ. Chẳng lẽ không có người gọi anh là Dương Dương sao?”

Mục Thiên Thành cười trộm: “Giống như ông có gọi. Khi còn nhỏ. Xì ~ khi đó anh họ vẫn là một cậu bé dễ thương, phốc phốc. Ha ha ha.”

Mục Thiên Dương xù lông, nhảy dựng lên, nhào tới đặt hấn trên bàn cuồng đánh.

“Oa oa oa ——” Mục Thiên Thành kêu to, “Nhẹ chút! Nhẹ chút! Anh mưu sát ——”

Thiên Tuyết sợ tới mức chạy đến bên người Uyển Tình, túm tay áo Uyển Tình nói: “Thật tàn bạo. Ô ô, không cần đánh em, không cần đánh em.”

Uyển Tình sợ tới mức lợi hại hơn. Cô mới chính là đầu sỏ gây nên, nếu như bị hấn biết, sẽ không giết cô chứ? Ô ô. Hấn cả em họ đều đánh, khẳng định sẽ chôn sống cô!

“Thiên, Thiên Tuyết.” Uyển Tình run lấy bầy lồi kéo Thiên Tuyết, “Tớ, chúng ta đến trường học trước. Cơm này ăn không được. Trở về ăn, miễn cho đến muộn.”

Thiên Tuyết thấy Mục Thiên Dương đã muốn cầm lấy bát đánh lên đầu Mục Thiên Thành, quyết đoán gạt đầu, lén lút nói: “Chúng ta đây đi nhẹ chút, không nên bị hấn phát hiện .”

Uyển Tình gạt đầu, hai người làm tặc đi ra ngoài như mèo.

Mục Thiên Thành thấy, thảm thán hai người không lương tâm, căng cổ họng hô to: “Chị dâu nhỏ —— chị dâu nhỏ —— nhanh cứu em!”

Mục Thiên Dương nghe âm thanh “Chị dâu nhỏ”, mới nhớ tới Uyển Tình ở bên cạnh, cả kinh nhanh chóng ném bát xuống, vỗ vỗ quần áo, sắc mặt như thường xoay người, không muốn dọa đến cô, kết quả đã thấy bộ dáng cô như muốn chạy trốn chạy, sắc mặt nhịn không được trầm xuống: “Trở về.”

Uyển Tình cầu cứu nhìn Thiên Tuyết, Thiên Tuyết cúi đầu tìm kiếm, một bộ “Tôi chỉ đi ngang qua”.

Cô lại nhìn phía Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành ôm đầu rầm rì, tóc trên còn có nước đồ ăn, hấn là bị Mục Thiên Dương ấn đầu vào trong mâm.

. Không thể xin giúp đỡ, đành phải đi trở về đi.

Mục Thiên Dương lồi kéo cô ngồi xuống, thấy cả mâm đồ ăn đều lệch vị trí, không chừng mỗi một món ăn đều có da lông của Mục Thiên Thành.

Hấn hít sâu một hơi, nhu nhu trán: “Ăn không hết, em và Thiên Tuyết trực tiếp về trường học, trên đường tìm nhà hàng ăn.” Nói xong, hấn trừng Thiên Tuyết, “Em tự giải quyết tốt cho anh! Lại để cho anh nghe hai chữ kia, xem anh bóp chết em không!”

Mục Thiên Thành cảm thấy rất không công bằng! Nếu như vậy người kêu là chị dâu nhỏ, hấn bỏ được động thủ sao? Hấn cắn răng một cái nhào qua, túm tay áo Uyển Tình: “Chị dâu nhỏ! Bên trong di động chị em sẽ không là ‘Thành Thành’ chứ!”

Uyển Tình ngẩn ngơ, cảm thấy tận thế tiến đến, cô hoảng sợ nhìn Mục Thiên Dương: “Tôi, tôi đó là bởi vì.”

Mục Thiên Dương nhíu mi, bỗng nhiên vươn tay về phía cô, hung tợn nói: “Di động!”

Uyển Tình do dự vài giây, lấy điện thoại cầm tay ra hai tay dâng lên.

Mục Thiên Dương nhanh chóng ấn bàn phím, một lát sau, trả máy lại cho cô: “Sửa tên của hần lại, không được là ‘Thành Thành’!”

“Phốc ——” Thành Thành học máu, anh họ anh thật bất công!

Biệt thự Đinh gia, Tiết Lệ Na cầm một phong thư thật dày đi đến phòng Thái Nghiên: “Thải Nghiên, thư của con.” Nhìn phong thư, cô nghi hoặc nhú mày, đều ngày gì, còn có người viết thư. Hơn nữa, sao không có tin tức người gửi?

Tiết Lệ Na suy nghĩ 2 phút, còn không thấy Thái Nghiên mở cửa, liền xé mở phong thư, muốn nhìn một chút bên trong là cái gì.

Khách kéo!

Cửa bị mở ra, Thái Nghiên thấy động tác bà xé thư, chớp qua đoạt đi: “Mẹ! Đây là đồ của con!”

Tiết Lệ Na bĩu môi, không hề có dị sắc: “Mẹ muốn nhìn xem bên trong là cái gì! Đầu năm nay thế nào còn có người gửi thư, hay là ai ghen tị con, gửi chút thư đe dọa cho con!”

“Vậy mẹ cũng không thể phá đồ của con!” Thái Nghiên nhú mày.

Tiết Lệ Na nhất thời không vui: “Mẹ là mẹ con! Sao, bám vào Mục Thiên Dương liền vênh váo, cả mẹ đều không cần? Con cũng không ngấm lại, không có mẹ, con có thể có hôm nay sao?”

Thải Nghiên thở dài: “Mẹ! Mẹ dẫu gì cũng là phu nhân xã hội thượng lưu, không cần tính toán chi li, trên không thể bàn chuyện!”

“Con —— con cứ nhiên ghét bỏ mẹ? !” Tiết Lệ Na thét chói tai.

Thải Nghiên lớn tiếng nói: “Mẹ xem! Mẹ chính là như vậy! Hiện tại tất cả mọi người nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của con, cũng bao gồm nhất cử nhất động của mẹ! Nếu như bị người nhìn thấy bộ dạng mẹ như vậy, biết mẹ vụng trộm phá thư của con gái, người khác sẽ nghĩ như thế nào, sẽ nói như thế nào? ! Mẹ còn nghĩ muốn con rể Mục Thiên Dương này không?”

“Mẹ.” Tiết Lệ Na hung hăng trừng cô một cái, “Mẹ đây là ở nhà mà! Ở bên ngoài, mẹ thế nào mất mặt của con rồi? Mẹ còn không phải bị ta day dỗ?”

“Dù sao mẹ về sau chú ý một chút! Càng là kết thân với Mục gia, càng là phải cẩn thận cẩn thận, mẹ không cần cảm thấy nở mặt liền không chỗ nào cố kỵ, vụng trộm chọc Mục gia mất hứng, hôn sự này bọn họ nói muốn lui, chúng ta cũng không có biện pháp!”

Tiết Lệ Na há miệng thở dốc, nửa ngày nói không nên lời, bĩu môi một cái liền xoay người đi rồi.

Thải Nghiên bất đắc dĩ thở dài, đóng cửa lại đi vào phòng. Dày như vậy, rốt cuộc là ai gửi đến, sẽ không thật sự là thư đe dọa chứ?

Thải Nghiên thật cẩn thận mở ra, nói cho mình, vô luận nhìn thấy nhiều cái khủng bố gì đó đều không cần sợ hãi! Dù là làm tốt loại chuẩn bị tâm này lý, nhưng thật sự nhìn thấy bên trong là cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn cô vẫn sợ tới mức trắng bệch.

Cái này. Đây là.

Đây là ảnh chụp che nửa thân trần của cô!

Trời!

Là ngày đó ở phòng nghỉ, Chu bộ trưởng kia! Hần. Hần. Hần vụng trộm chụp cô!

Thải Nghiên nhìn ảnh chụp, đương nhiên không thể tin được mình.

Lễ phục cô nửa cởi, toàn bộ nửa người trên xuất hiện ở bên trong cuối; một cái khác, chỉ là dưới thân của cô, lễ phục cuộn lên, quần trong cởi đến đầu gối, giữa bộ vị riêng tư chặt chẽ cư nhiên hoàn toàn bại lộ; còn có một cái. Cô mị nhân như tơ, bên khoe môi địch đục màu trắng chảy ra.

229. Chương 140: Chương 140

230. Chương 140: Dã Tâm

“A ——” Thái Nghiên lên tiếng hét chói tai, ném tấm ảnh đang mở ra trốn trên giường, “Không! Không ——”

“Thái Nghiên! Thái Nghiên!” Ngoài cửa rất nhanh truyền đến tiếng la của Tiết Lệ Na, “Con làm sao vậy?”

Tiết Lệ Na không có nghe đến trả lời, gõ cửa bang bang bang, dùng sức lắc tay cầm: “Thái Nghiên! Con mở cửa nhanh! Làm sao vậy?”

“Ồ.” Thái Nghiên ôm đầu gối, hai mắt chứa đầy nước mắt, “Vì sao. Vì sao.”

“Thái Nghiên ——” Tiết Lệ Na hô to, “Con có chuyện gì?”

“Mẹ.” Thái Nghiên thấp giọng lẩm bẩm một tiếng, bỗng nhiên lao xuống giường, muốn đi mở cửa. Hiện tại, cô thầm nghĩ tìm người giúp mình! Trừ bỏ mẹ, cô không tin bất luận kẻ nào!

Một cước dẫm nát nửa thân trần của mình trên tấm ảnh, cô bỗng nhiên dừng lại.

Không được! Không thể nói cho mẹ.

Nhiều người biết, liền nhiều một phần nguy hiểm! Nếu mẹ dấu không được chuyện này, lộ ra dấu vết, cả đời này cô liền xong rồi. Cô nhìn biểu tình tiêu hồn của mình bên trong tấm ảnh, còn không rõ Chu Khải Quốc chụp được những tấm ảnh này như thế nào.

Thực sự thoải mái như vậy sao? Cô cứ nhiên một chút cũng không có phát hiện.

Nghe được Tiết Lệ Na kêu người tìm cái chìa khóa dự bị, cô nhặt nhanh tấm ảnh lên, giấu vào bên trong tủ đầu giường. Sau đó, tìm kiếm khắp phòng, tìm được một quyển tạp chí vài ngày trước, mặt trên có tấm ảnh mình cùng Mục Thiên Dương tham dự tiệc tối.

Cô cầm tạp chí gấp hai cái, cầm lấy bút vẽ mi ở mặt trên hung hăng dẫm vạch. Sau khi xong việc, cô hít sâu một hơi, thả bút vẽ mi về lại chỗ cũ, ném tạp chí xuống đất, cào loạn tóc chạy tới mở cửa.

“Mẹ ——” Cánh cửa vừa mở ra, cô liền nhào vào trong lòng Tiết Lệ Na.

Tiết Lệ Na vội la lên: “Con làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?!”

Cô chính là khóc, không trả lời. Tiết Lệ Na cầm cô mang vào nhà, phát hiện trên mặt tạp chí. Nhặt lên vừa thấy, nhịn không được thở hốc vì kinh ngạc.

Chỉ thấy trên tạp chí, giữa ảnh Thái Nghiên cùng Mục Thiên Dương chụp chung, bị người dùng bút vẽ một đạo tuyến thật sâu, phân cách hai người ra. Phân cách hai người, Mục Thiên Dương hoàn hảo như lúc ban đầu, Thái Nghiên cũng đã vô cùng thâm mỹ! Hai má trái phải của cô, bị người dùng bút hung hăng vẽ hai cái xiên, thật giống như muốn hủy dung của cô! Càng khủng bố là, hai mắt cũng bị người chọc thành động, hiển nhiên là nguyên nhân cô mù!

“Mẹ.” Thái Nghiên ghé vào trên người Tiết Lệ Na, anh anh khóc.

Tiết Lệ Na an ủi nói: “Không có việc gì không có việc gì, không phải là kỹ xảo nhỏ thôi sao! Người vừa mới nói mẹ dữ như vậy, sao liên tục loại xiếc nhỏ này cũng sợ hãi?”

“Con.” Thái Nghiên không biết trả lời như thế nào, tiếp tục khóc.

Tiết Lệ Na vỗ vỗ bờ vai của cô: “Loại xiếc này chính là cho con ngọt ngào, con nếu để ở trong lòng, liền chính là trúng kế kẻ địch! Hơn phân nửa là người ái mộ Mục Thiên Dương, hoặc là nữ nhân hấn kết giao qua trước kia thôi, không đủ gây sợ hãi! Con nếu như sợ hãi, về sau ra ngoài cẩn thận một chút là được, miễn cho thực sự có người đến tổn thương con.”

Thải Nghiên gật đầu: “Cám ơn mẹ.”

Tiết Lệ Na tức giận trừng cô một cái: “Còn ghét bỏ mẹ, thời điểm mấu chốt còn không phải cần nhờ mẹ? Mẹ là đi như thế nào cho tới vị trí này hôm nay? Tuy rằng Đinh Chí Cường không được tốt lắm, nhưng mẹ rất cuộc thành công! Con muốn ngồi ổn vị trí Mục phu nhân, còn phải học!”

Thải Nghiên gật đầu. Chu Khải Quốc lấy những thứ tấm ảnh này cho cô, không có gì hơn chính là muốn có được thân thể của cô, muốn cô thuận theo thôi. Nếu cô đã giúp hắn thoải mái qua nhiều thứ như vậy, nay hắn lại uy hiếp mình, cô nhất định phải ở trên người hắn có một chút ưu việt mới được!

Buổi tối, Thải Nghiên tỉnh táo lại, lấy tấm ảnh ra nhìn, phát hiện trên một tấm ảnh dọc theo ngọc thể viết một dãy số điện thoại, cuối cùng một vài tự vừa vặn xếp ngay nơi tư mật của cô.

Cô cắn chặt răng, cầm lấy điện thoại. Điện thoại nối đến, âm thanh Chu bộ trưởng tự tin tràn đầy truyền đến: “Anh chỉ biết em sẽ tìm anh.”

“Như vậy còn không tìm ông, trừ phi tôi muốn chết.”

“Tốt! Tốt! Anh thích nữ nhân thức thời!” Chu bộ trưởng cười ha ha.

“Ông muốn cái gì?”

“Một câu nói không rõ ràng, uống chén này nọ từ từ nói chuyện?”

“Tốt!” Thải Nghiên cắn răng.

Ô tô mới ra cửa chính, Tiết Lệ Na liền gọi điện thoại tới: “Đêm hôm khuya khoắt con đi đâu đó?”

“Vài cái chị em hẹn ước con đi clup.”

“Đều là khi nào thì con còn đi clup? Nếu như bị đám chó săn (nhà báo) chụp được, bị Mục gia biết, sẽ rất phiền toái có biết hay không! Con còn biết nói mẹ, cũng không biết ước thúc mình!”

Thải Nghiên phiền chán nhú mày: “Mẹ yên tâm đi, con đều có chừng mực!”

“Chừng mực? Con có biết cái gì là chừng mực? Buổi chiều hôm nay mới thu được cái loại thư này, ai biết có phải đám ‘chị em’ kia làm hay không, con còn cùng các cô đi clup đi!”

“Con chính là hoài nghi các cô, cho nên mới đi!” Thải Nghiên hét lớn một tiếng, cắt đứt điện thoại, mãnh nhún ga đi ra ngoài.

-

Ô tô đứng ở cửa một quán bar, Thải Nghiên vòng khăn quàng quanh cổ, chỉ lộ ra hai mắt, cúi đầu rồi đi vào. Đi đến cửa một gian phòng, nhìn bốn phía không có người, cô gõ gõ cửa.

Cánh cửa bị mở ra, cô lập tức bị người kéo vào.

“Yêu tinh! Muốn giết anh!” Phòng bên trong chỉ có một người Chu bộ trưởng, Chu bộ trưởng ôm cô lên sofa, cả người phủ lên, trái phải gần gũi cô!

Cô lạnh mặt đẩy ra: “Tôi là tới tìm ông nói chuyện!”

“Có gì cần nói?”

Thải Nghiên lấy tấm ảnh này ra, ba vung lên bàn trà: “Ông có ý gì?”

Chu Khải Quốc nhìn thoáng qua, ái muội hỏi bên tai cô: “Em nói sao? Em nói những thứ tấm ảnh này nếu như bị Mục Thiên Dương nhìn thấy, sẽ phát sinh chuyện gì?”

Sắc mặt Thải Nghiên trắng nhợt: “Ông ——”

“Yên tâm, yên tâm.” Chu Khải Quốc ôm cô, hôn lên mặt môi cô, “Đây là một loại tình thú mà thôi, anh tự nhiên sẽ không cho hắn thấy.”

Hắn bắt đầu giở trò với cô. Thái Nghiên ngơ ngác, không có phản kháng. Chu Khải Quốc vui vẻ, bỏ nhanh quần áo cô đi, khi tay hắn không thành thật chui vào nội y cô, cô dè lại một phen: ” Ông có thể cho tôi lợi ích gì?”

Chu Khải Quốc sững sốt, cắn xuống lỗ tai cô: “Em muốn lợi ích gì?”

“Không thể cho Mục Thiên Dương biết!”

“Đương nhiên!” Nhưng mà, điều kiện không thể cho hắn biết tiên quyết là hắn còn không biết.

“Khi tất yếu, ông phải giúp tôi!”

“Giúp! Đương nhiên giúp!”

“Tốt lắm!” Thái Nghiên nói, “Trước tiên ông tìm công việc chính phủ thích hợp cho tôi.”

“Em muốn làm gì?”

Thái Nghiên cười: “Luận của cải, tôi so ra kém Mục Thiên Dương. Muốn vợ chồng ngang hàng, chỉ có thể mở lối tắt khác! Tôi muốn tiến vào chính phủ, cùng quan viên có quan hệ tốt, tốt nhất mình cũng có chức vị không sai. Như vậy, Mục Thiên Dương hắn không dám khinh thường tôi! Không chừng, hắn về sau tức giận, còn muốn dựa vào tôi ở bên trong hòa giải!”

“Yêu tinh! Dã tâm cũng thật lớn!”

Thái Nghiên oán hận cắn răng: “Nữ nhân chỉ có bản lĩnh của mình, mới không cần nhìn sắc mặt nam nhân, không cần lo lắng bị nam nhân đá văng ra!”

Cô hiện tại hận chết cả ngày lấy lòng người nhà Mục gia, thời khắc lo lắng ở đâu làm không đúng, Mục Thiên Dương sẽ từ hôn! Cho nên, cô cần phải mạnh mẽ! Mạnh đến một ngày, cho dù Mục Thiên Dương biết cô mang nón xanh cho hắn, cũng không dám dễ dàng đá cô!

231. Chương 141: Chương 141

232. Chương 141: Tính Kế Cái Gì

Chu Khải Quốc hẳn là nói quyết định của cô cho Mục Thiên Dương. Nhưng hắn đột nhiên không muốn làm như vậy. Hắn muốn nhìn một chút, hai người kia rốt cuộc có thể đấu đến cái tình trạng gì!

“Chuyện này nên em đi nói cho hắn.” Chu Khải Quốc nói, “Bằng không anh sao giữ em đi vào làm?”

Thái Nghiên gật đầu: “Yên tâm đi, em sẽ làm hắn đáp ứng !”

Chu Khải Quốc thấy nói không sai biệt lắm, mà bắt đầu làm chuyện phía trước chưa xong. Lòng mảy Thái Nghiên nhú lại, nhưng cũng không có phản kháng.

Một thời gian sau, Thái Nghiên dần dần tiến vào tình trạng, Chu Khải Quốc cũng nhin không được, dùng cứng rắn của mình ngăn lại phía trên mềm mại của cô: “Cho anh đi vào được không?”

“Không được!” Thái Nghiên hét lớn một tiếng, khuôn mặt đỏ hồng tràn đầy quyết tuyệt.

“Đều làm nhiều như vậy, không kém điểm này. Bằng không em mỗi lần dùng miệng giúp anh, em không cảm thấy khó chịu sao?”

Thái Nghiên cứng lại, cô xác thực cảm thấy ghê tởm. Nhưng mà. “Tôi là lần đầu tiên. Giữ cho Mục Thiên Dương, hắn sẽ tốt với tôi một chút.”

Chu Khải Quốc nói: “Đến lúc đó em đi làm màng giả là được!”

Thái Nghiên kinh ngạc hỏi: “Không phải nói nam nhân có thể cảm giác được thật giả sao?”

“Vây cũng đúng, thật sự có lực cản.” Chu Khải Quốc ma sát với nơi nước nôi của cô, chơi đùa cô khó chịu đến tận vẹo, “Đến lúc đó em cho hắn uống chút rượu, khi say chú ý không đến nhiều như vậy đâu. Nói sau, hắn không giống anh chạm vào nhiều nữ nhân như vậy, phỏng chừng đối với cái này cũng không hiểu biết nhiều. Tin tưởng anh, chúng ta làm từng bước này, em có thể học được không ít. Nam nhân thích nữ nhân ở trên giường có kỹ xảo, bằng không em bắt không được hắn! Em không đáp ứng, anh cũng không dám cam đoan có thể giúp em bao nhiêu!”

Thải Nghiên nghe hắn cường bức lợi dụ, trong lòng mình cũng thật sự ngứa, liền nói: “Tốt lắm tốt lắm, tùy anh đi!”

Chu Khải Quốc vui vẻ, lập tức động thân tiến vào.

“A.” Thải Nghiên kêu đau thở ra một tiếng, nắm chặt lưng của hắn, nước mắt phút chốc trào ra, trong đầu như có vô số bóng người kéo quân thoáng qua, Mục Thiên Dương, Mục Thiên Thành, Chu Khải Quốc. Vì sao nhân sinh của cô hỗn loạn như thế?

Loạn đi! Chỉ cần cô kiên trì một mục tiêu là tốt rồi! Cô muốn thành nữ chủ nhân Mục gia, cái gì khác cũng không để ý!

Thải Nghiên mới biết mùi đời, Chu Khải Quốc cũng không thương hương tiếc ngọc, chỉ biết là thỏa mãn dục vọng của mình, sau khi chơi đùa cô nằm trên giường nghỉ ngơi hai ngày. Tiết Lệ Na còn tưởng rằng cô ở vì chuyện tạp chí phiền lòng, lắm nhải lắm bầm ở trước mặt cô, làm trong lòng cô một trận khó chịu.

Cô từ trước cũng không cảm thấy Tiết Lệ Na như thế nào, gần đây không biết như thế nào, càng ngày càng cảm thấy này mẹ không lên được mặt bàn*! Cẩn thận vừa nghĩ, cô cho tới bây giờ không còn mắt nhìn qua Từ Khả Vi, nhưng Từ Khả Vi cho người ta cảm giác cao quý đoan trang hơn nhiều.

* lời nói tiêu cực, có nghĩa là vụng về, nhưng cũng để mô tả ý tứ cầu thả không chuyên nghiệp

Từ Khả Vi chính là một cô nhi, từ nhỏ chịu khổ kiếm tiền vất vả, thậm chí cả đại học cũng chưa học qua! Mà Tiết Lệ Na từ nhỏ gia cảnh không sai, mới trước đây học qua thư pháp, đàn dương cầm, mọi người đều khen bà là thực nữ, lại nổi danh tốt nghiệp đại học, nhưng nay khí chất lại kém khá xa! Cái gọi là khí chất này, rốt cuộc là bồi dưỡng lớn lên, hay là do bẩm sinh?

Tiết Lệ Na lại lắm nhải nữa ngày, Thải Nghiên thật sự chịu không nổi, dứt khoát nói muốn đi tìm Mục Thiên Dương hẹn hò. Tiết Lệ Na thở ra, vô cùng cao hứng đưa cô ra ngoài.

Thải Nghiên tự mình lái xe đến Mục thị cao ốc. Gần đây cô thường đến, mọi người ở đại sảnh đều quen biết cô, không cần thông báo đã lên rồi. Đến bên ngoài văn phòng Mục Thiên Dương, thư ký ngồi ở cửa lại không thân mật như vậy nói: “Tổng giám đốc đang họp, Đình tiểu thư muốn chờ ở phòng khách sao? Văn phòng tổng giám đốc, người bình thường không cho vào.”

“Tôi là người bình thường?” Thải Nghiên lạnh máu đảo qua.

Thư ký treo lên nụ cười hòa nhã: “Tổng giám đốc chưa nói qua cô có thể vào, tôi không dám tự chủ trương.”

“Tôi cũng chưa nói muốn vào.” Thải Nghiên mình đi về phía phòng khách, “Tôi chỉ là muốn nói cho cô, tôi không phải người bình thường!”

Mắt Thư ký oán hận trừng bóng dáng của cô. Kéo cái gì? Không phải còn chưa kết hôn sao? Còn không biết có chuyện xấu gì không! Đừng nói kết hôn, đính hôn cũng còn chưa tới, rất có thể bị cự tuyệt hay không?

Thải Nghiên ngồi ở phòng khách gần hai cái giờ, Mục Thiên Dương mới khoan thai đến chậm: “Xin lỗi, bận quá! Sao không gọi điện thoại cho anh, chờ lâu không?”

Thải Nghiên đi lên trước kéo cánh tay hắn, mỉm cười lắc đầu: “Không có việc gì, dù sao em cũng chán mà, còn không bằng nán lại chỗ gần anh hơn.”

Mục Thiên Dương sững nịch nhéo nhéo chớp mũi cô, mang theo cô đi ra ngoài: “Đi ăn cơm, muốn ăn gì?”

“Sashimi được không?”

“Đương nhiên được! Em muốn ăn ‘thịt rồng sống’ anh cũng làm cho em!” Mục Thiên Dương một đường dắt cô đi vào thang máy, trên đường thấy nhân viên đều chào bọn họ, cho cô nở mày mở mặt một phen. Đi đến phòng tổng giám đốc, nhìn đến vừa rồi tên thư ký kia, Thái Nghiên đặc ý hất cằm, ánh mắt lộ vẻ mỉa mai.

Thư ký cúi đầu, âm thầm cắn răng, trong mắt cũng đầy mỉa mai. Nữ nhân của tổng giám đốc nhiều lắm, ở văn phòng oxxx qua sẽ không tính vào sổ này, cả Triệu Mĩ Na đều sắp thành lại bại, Đinh Uyển Tình nhỏ còn dựa vào cái gì? Ai biết tổng giám đốc đang tính kế gì? Chân tình, cô không tin, cô tình nguyện tin tưởng tổng giám đốc yêu là nghi thức đặc biệt! Ủ, nắm đầm, nam nam mới là yêu thật, Triệu Mĩ Na, Đinh Thái Nghiên đều cút đến hệ ngân hà đi!

Cửa hàng ăn kiểu Nhật

Thái Nghiên nhìn Mục Thiên Dương đối diện: “Thiên Dương ~”

“Sao?” Mục Thiên Dương còn đang thật sự ăn cái gì, nghe cô gọi mình, liền nâng mắt nhìn cô.

Thái Nghiên cười nói: “Em cũng không thể đi ra ngoài làm việc được sao?”

“Đó là chuyện của em, sao lại hỏi anh?” Mục Thiên Dương buồn cười hỏi.

“Em sợ sau khi kết hôn, không thể ra ngoài đi làm việc, đương nhiên muốn hỏi anh trước. Nếu không được, em sẽ không tìm, miễn cho đến lúc đó còn phải từ chức, rất phiền toái.”

“Những thứ này anh trái lại không sao cả, em muốn làm cái gì thì làm cái đó. Bất quá, sao đột nhiên nghĩ đến muốn làm việc?”

Thái Nghiên thở dài: “Em muốn đi, em giống như hết sức vô dụng, rất nhiều địa phương đều không giúp được anh. Cho nên, em nghĩ đến chính phủ, cho dù lên chức không tốt, kết quan hệ tốt với người khác cũng tốt, về sau không chừng có thể giúp cho công việc của anh.”

“A. Chủ ý này không sai.” Cô ta sẽ đơn thuần suy nghĩ vì hấn như vậy? tức cười! “Em có liên hệ qua chưa? Muốn anh hỏi giúp em một chút hay không?”

Thái Nghiên cười: “Vây phiền anh, chắc anh nhất định quen biết rất nhiều người.”

Mục Thiên Dương gật đầu: “Bất quá chúng ta lập tức phải đính hôn, lại một năm này đã, kế tiếp còn có qua năm mới còn gì, em đại khái sẽ không có thời gian. Anh hỏi thăm giúp em trước, em sang năm mới rồi đi làm.”

“Vâng!”

Mục Thiên Dương suy tư, cô ta rốt cuộc tính kế cái gì? Có phải vụng trộm gặp qua Chu Khải Quốc hay không? Sau khi trở về, hấn cho Chu Khải Quốc gọi một cuộc điện thoại: “Chu bộ trưởng, Thái Nghiên muốn vào chính phủ làm việc, ông giúp cô ta nhìn một chút đi.”

“Nghĩ sao lại đến bên này làm việc?”

“Lòng cô ta suy nghĩ tôi sao hiểu được.”

“Vây tôi phải sắp xếp thế nào?”

233. Chương 142: Chương 142

234. Chương 142: Kế Hoạch Lâu Dài

“Đó là địa bàn của bộ trưởng, đương nhiên do bộ trưởng làm chủ. Bộ trưởng muốn sao, liền làm thế ấy. Bất quá tốt nhất đừng cho cô ta biết là tôi để ông sắp xếp, bằng không có khả năng cô ta sẽ đoán được chúng

ta có cầu kết, dù sao lần ồn ào trước không quá khoải trá, tôi hẳn là không có quan hệ riêng với ông mới đúng.”

“Đó là, đó là.”

“Vậy tôi trước hết chúc mừng Chu bộ trưởng.”

“Tôi có gì tốt mà chúc mừng?”

“Cô ta đến địa bàn của ông, mặc ông chà xát bóp méo, khẳng định cũng không dám kiện cáo trước mặt tôi, vậy còn không phải tin tức tốt của ông sao?”

Chu bộ trưởng ha ha cười: “Tôi còn là rất ngạc nhiên, cô ta rốt cuộc đắc tội anh thế nào?”

“Ông về sau sẽ biết.” Bất quá đó là đã nhiều năm về sau, chờ khi hần và Uyển Tình quang minh chính đại cùng một chỗ.

Ở căn tin ăn xong cơm chiều, Uyển Tình và Thiên Tuyết chậm rì rì trở về phòng ngủ. Hai người bạn cùng phòng về trước các cô, một người đang cắt móng tay, một người đang xem báo. Thấy các cô, hai người đồng thời dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn nhau một cái.

Rất nhanh, người cắt móng tay cắt móng tay sạch sẽ, đi ra bên ngoài rửa tay. Người xem báo bỏ báo xuống, cầm một cái quả táo đi ra ngoài rửa.

“Gần đây ôn tập thế nào?” Rửa táo hỏi.

“Thống khổ chết! Chuẩn bị đến phòng học trước.” Người cắt móng tay thở dài.

“Tôi cũng vậy.”

Rất nhanh, hai người rửa trở về, người cắt móng tay nói: “Thiên Tuyết, Uyển Tình, chúng tôi đến phòng học trước.”

“Ừ.” Thiên Tuyết lật một quyển tiểu thuyết, thản nhiên lên tiếng.

Uyển Tình cúi đầu nhìn tư liệu ôn tập, không để ý tới.

Từ sau sự kiện đau bao tử lần trước, hai người bạn cùng phòng này lại càng đến càng không dám cùng các cô cùng nán lại phòng ngủ. Trừ bỏ tan buổi tự học tối cùng nhau trở về, thời gian giữa trưa cùng buổi chiều, chỉ cần Uyển Tình và Thiên Tuyết ở, các cô nán lại không được 3 phút sẽ ngoan ngoãn biến mất.

Hai người mới vừa đi một hồi, di động Uyển Tình đặt lên bàn liền phát ra âm thanh ô ô. Biết là Mục Thiên Dương gọi để điều tra tiếng năng, cô vội vàng bắt máy: “Alô.”

“Ăn cơm chưa?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Rồi.”

“Ăn cái gì?” Âm thanh của hần nghe qua tựa như cảnh sát thẩm vấn phạm nhân, mà hình thức bọn họ một hỏi một đáp cũng xác thực như là thẩm vấn.

“Sườn xào chua ngọt, đậu hủ xào hành lá, củ sen xào chay, canh trứng.”

“Cuối tuần đi bên ngoài ăn với Thiên Tuyết, trong trường học không đủ dinh dưỡng.”

Đã đủ dinh dưỡng! Trong tâm Uyển Tình rít gào, khi cô ở nhà làm sao có thể lập tức lập tức một măn hai chay còn có thêm canh? Bất quá lời này cô chỉ có thể ở trong lòng ra sức mắng, ngoài miệng vẫn đang ngoan ngoãn trả lời: “Ừ, đã biết.”

Mục Thiên Dương còn muốn nói cái gì, nhìn giấy A4 trước mặt đầy chữ, nói: “Ôn tập tốt.”

Tắt điện thoại, nhìn nét bút mạnh mẽ trên giấy vẽ ra một đồng từ ngữ “Càng lúc càng xa, lấy lùi để tiến, xuất kỳ bất ý”, phiền chán ném bút.

“Dinh Uyển Tình. Anh buôn bán cũng chưa mưu mô như vậy!”

Nửa năm! Suốt nửa năm! Vì cho cô vui vẻ thoải mái tham gia thi tốt nghiệp trung học, hần phải chịu được nửa năm không thấy cô, không chạm vào cô, thậm chí ngay cả âm thanh cô cũng không nghe cả ngày.

Nửa năm sau, hần quyết không cho phép cô lại có một chút ý tưởng rời khỏi hần! Cái gì đều có thể đáp ứng cô, nhưng cô phải ở cạnh hần, vĩnh viễn ở cạnh hần!

-

Uyển Tình mỗi ngày đều đã nhận được điện thoại của Mục Thiên Dương, cũng không biết có phải Thiên Tuyết nói tình huống phòng ngủ cho hần hay không, hần luôn gọi tới lúc năm giờ bốn mươi lăm phút, lúc này, cô cơ bản đã ăn cơm nước xong trở lại phòng ngủ, mà hai người bạn cùng phòng cũng đã rời khỏi, không cần lo lắng truyền ra lời đồn đãi.

Cô quen nhận điện thoại của hần, trả lời vấn đề của hần, bị hần quản chế. Đột nhiên có một ngày, hần không gọi điện thoại tới, cô cảm thấy tựa như thiếu cái gì vậy. Đến tối, cô nhận không được đoán, hần không phải là khảo nghiệm cô chứ, muốn cô chủ động gọi cho hần?

Nhưng là. Cô không muốn đánh. Có lẽ hần chỉ đang bận, không có thời gian. Hần là người bận rộn, tự nhiên sẽ không lúc nào cũng nhớ tới cô. Nếu chủ động đánh cho hần, làm phiền công việc của hần, hần khẳng định sẽ rất tức giận, cô thực không chịu nổi cơn giận của hần. Còn nữa, cô chính là trồng cây vào này nửa năm có thể để hần quên cô. Hần chậm rãi mặc kệ cô, cô mới có cơ hội, làm gì lại chủ động đưa đến cửa?

Thiên Tuyết nằm ở cách vách, nghe thấy cô lẩn qua lẩn lại than thở, nhận không được vụng trộm cười, gửi tin nhắn cho Mục Thiên Dương: “Anh, anh chưa gọi điện thoại Uyển Tình sao? Cậu ấy giống như một mực chờ đó.”

Mục Thiên Dương nhận được tin nhắn, có trở mắt một lát, trái tim bằng phẳng hơi hơi gợn sóng. Cô đang đợi điện thoại của mình sao? Hần không tìm cô, cô có phải sẽ nhớ anh hay không?

Vốn đã tính tốt, chậm rãi giảm bớt liên hệ với cô, cho đến khi không có liên hệ, để cô nghĩ hần đã quên cô, có thể cho cô một tâm tình vui vẻ thoải mái đi tham gia thi tốt nghiệp trung học. Nhưng giờ phút này, tất cả kế hoạch, đều vì suy đoán này dao động. Nếu cô có hơi thích chút đỉnh, hần có thể vứt bỏ hết thấy ——

Không! Không được! Một chút hơi thích này còn chưa đủ. Cho dù sâu trong nội tâm cô có một ít ý tứ như vậy, từ lâu đã bị tầng tầng chần ghét và sợ hãi che dấu. Hiện tại, vẫn là có dựa theo kế hoạch mới đầu, cho cô tự do mấy tháng.

“Nhiều chuyện!” Hần trả lời tin nhắn của Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết vụng trộm cười rộ lên, cả giường đều lay động.

“Cậu làm sao vậy?” Uyển Tình hoảng sợ, ngẩng đầu hỏi cô.

Cô khụ một tiếng, nói: “Mình xem truyện cười.”

Uyển Tình há miệng, lòng không đành lòng vạch trần lời nói dối cô: “Tớ nghe thấy âm thanh nhắn tin.”

“Là tin nhắn khôi hài!” Ồ? Cô nhìn nhẹ một vấn đề trọng yếu, anh cô cứ nhiên gửi tin nhắn! ! My God, cô nhớ rõ khi cô vừa dùng di động, quần lấy hần gửi tin nhắn cho mình, hần cứ nhiên trực tiếp mất trọn trắng, giống như gửi tin nhắn rất vũ nhục hần dường như! Đây là cô lần đầu tiên nhận được tin nhắn của hần, lại là vì Uyển Tình? !

Uyển Tình hồ nghi nhìn cô một cái, hỏi: “Cậu. Yêu sớm?”

“Khụ!” Thiên Tuyết thiếu chút nữa té ngã xuống giường, “Cậu mới yêu sớm!”

Hai ngày kế tiếp, Mục Thiên Dương cũng không gọi điện thoại. Thiên Tuyết thấy Uyển Tình mỗi ngày đến thời gian đó nhìn di động, nhận không được an ủi: “Có thể là bận quá.”

“Tớ.” Uyển Tình há miệng thở dốc, không biết giải thích thế nào. Cô cũng không phải hy vọng, cô chỉ là khẩn trương!

Cô đương nhiên hy vọng hấn vĩnh viễn không gọi tới, nhưng lại sợ đột nhiên vang lên. Một lòng bất ổn như vậy, thật sự là khó chịu. Mục Thiên Dương này cũng thật sự là, anh nếu không đánh, anh nên nói một tiếng, cho tôi không có nỗi lo về sau, ném đi động này vào trong bồn cầu, sau đó vui vui vẻ vẻ đi ôn tập! Anh nếu còn muốn gọi, anh cũng nói một tiếng, miễn cho cho tôi ôm ảo tưởng.

Kết quả, ngày hôm sau ảo tưởng của Uyển Tình đã tan biến. Một phút nhận được điện thoại của Mục Thiên Dương kia, tuyệt vọng trên mặt cô kích động Thiên Tuyết kinh hãi —— anh hai đáng thương, nguyên lai người ta không phải mong anh gọi tới, là mong anh không phải gọi tới đấy!

235. Chương 143: Chương 143

236. Chương 143: Bí Mật (h)

“Mấy ngày nay thế nào?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Rất tốt .” Uyển Tình rất nhanh thu lại ảo tưởng dễ vỡ, âm thanh như thường.

“Không gọi điện thoại cho em, em sẽ không coi là mình được giải thoát rồi, tâm tình rất vui đúng không?”

“Không có.” Uyển Tình không chút nghĩ ngợi trả lời, “Tôi nhớ anh. Tôi nghĩ, anh vì sao không gọi điện thoại cho tôi.”

Mục Thiên Dương sững sốt, khóe miệng ức chế không được nhếch lên: “Anh biết em ám chỉ. Em đang suy nghĩ, về sau anh chắc cũng không gọi điện thoại cho em? Em đang ngóng trông điều này nhất, đúng hay không?”

“.” Đúng!

“Hừ ~” Mục Thiên Dương cười đến thực sung sướng, cho dù biết rõ cô suy nghĩ, nhưng một câu “Tôi nhớ anh” của cô trước đủ để cho hấn điên cuồng. Hấn chỉ cần nghe ý tứ trên mặt chữ này là tốt rồi, về phần những thứ khác, cô lại chưa nói, hấn coi như không tồn tại.

Uyển Tình không nói lời nào, hai mắt utor át ngẩng đầu, Thiên Tuyết ngơ ngác nhìn mình, nhin không được sững sốt. Cô lập tức cúi đầu, xé khăn giấy lau nước mắt.

Thiên Tuyết sâu kín thở dài, ôm tiểu thuyết đi lên ban công nhìn, không đã quấy rầy bọn họ.

Mục Thiên Dương nói: “Qua vài ngày anh đính hôn với chị em, khả năng gần đây cũng không có thời gian gọi cho người, vậy tạm thời thả em thoải mái vài ngày đi!”

“Đính hôn.” Đúng vậy, hấn đính hôn với Thái Nghiên, cô sao đã quên chuyện này được?

Mục Thiên Dương nghe cô thấp giọng lầm bầm, trong lòng giật mình. Cô để ý sao? Nếu cô không đồng ý, hấn có thể lập tức hủy bỏ!

“Anh đều phải đính hôn , có thể hay không ——”

Không đợi cô nói ra câu nói kế tiếp, âm thanh Mục Thiên Dương trầm xuống, lãnh giận nói: “Em tốt nhất chú ý từ của em!”

Uyển Tình hoảng sợ, lắp bắp nói: “Tôi, tôi là muốn nói chúc mừng anh.”

“Từ này anh cũng không thích!” Mục Thiên Dương cúp điện thoại, nổi giận xoay người, một cước đạp ngã ghế dựa.

Còn tưởng rằng cô để ý, ai biết cô, cô. Đỉnh Uyển Tình! Em rốt cuộc có tim hay không! Em vui đùa một câu không muốn đến, anh đáp ứng em, em cư nhiên ——

Tốt lắm! Tốt lắm! Em không tỉnh ngộ được, vậy anh liền nhốt em cả đời!

chăn giường hỗn độn, một già một trẻ tứ chi dầy dụa, dục vọng nồng đậm che lấp không được. Thế giới người lớn, thân thể xích lửa làm người ta mặt đỏ tim đập.

Chu Khải Quốc như mãnh thú đói khát, cuồng loạn cắn cắn thân thể Thái Nghiên, thân mình va chạm mãnh liệt.

Thái Nghiên thét chói tai: “Anh nhẹ chút! A ——”

“Tiểu yêu tinh! Không nghĩ tới mới làm vài lần, em đã trêu người như vậy, quả thực là vật trời sinh, phía dưới còn có thể tự hấp nữa!” Nói xong, lại mãnh liệt hấp cổ cô.

“Ừm.” Thái Nghiên một bên rên rỉ, một bên vặn vẹo, thở dốc nói, “Đừng cắn. Khi dính hôn phải mặc váy, dấu hôn không tiêu được làm sao đây?”

“Còn vài ngày sao, sợ cái gì?” Chu Khải Quốc tuy rằng nói như vậy, lại buông tha cổ của cô, đổi thành hôn thứ tròn trịa trước ngực cô.

“Ừm. Ừm.” Thái Nghiên mới nếm thử tư vị tình dục, lại gặp được Chu Khải Quốc tên già đời này, mới hai lần đã thích làm chuyện này. Hiện tại, Chu Khải Quốc một hấp mút, cô liền chủ động nâng nửa người trên lên, đưa thứ mềm mại vào miệng hắn.

Chu Khải Quốc trừ bỏ lớn hơn cô mấy tuổi, bề ngoài mặc dù có chút béo, nhưng dáng người cũng không xấu, kỳ thật cũng không phải khó có thể chịu được như vậy. Hơn nữa kỹ xảo của hắn tốt để cô điên cuồng, mấy ngày nay, hắn vừa kêu cô, cô liền lập tức đến nơi hẹn, hai người cơ hồ mỗi ngày đều thuê phòng ở bên ngoài.

“Thái Nghiên.” Kích tình tạm thời dừng lại, Chu Khải Quốc lấy tay ngón tay vẽ vòng lên bộ ngực cô, “Kỹ thuật anh được chứ? Sau khi em kết hôn, khẳng định còn có thể muốn.”

“Ít tự mãn!” Thái Nghiên lườm hắn một cái.

Chu Khải Quốc cười: “Điểm ấy anh dám đánh cam đoan! Nữ nhân ngủ qua với anh, đều đã ghét bỏ chồng của mình, sau đó tìm anh lại đến một lần.” Sợ cô không tin, hắn còn nói, “Chính là mẹ chồng tương lai kia của em, cũng là như vậy!”

“Anh nói cái gì? !” Thái Nghiên cả kinh, “Ngô Nhã?”

“Còn không phải là cô?” Chu Khải Quốc ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, đắc ý cười nói, “Mỗi lần tôi thấy Mục Thiên Dương, nhìn bộ dáng hắn không coi ai ra gì thì nén giận, nhưng vừa nghĩ đến anh năm đó làm mật dịch mẹ nó chảy ròng, ngao ngao gọi bậy, cũng rất đắc ý!”

Thái Nghiên vừa nghe, tâm tình kích động, bỗng nhiên ngồi xuống: “Anh thật sự. Thật sự đối với Ngô Nhã như vậy?”

“Đương nhiên là thật! Khi anh ngủ với cô, chồng cô còn sống đấy. Yêu đương vụng trộm thôi, một hai lần là đủ rồi, bằng không bị cô chồng phát hiện cũng không tốt.” Chu Khải Quốc trở về chỗ cũ nói, “Lần 1: là anh dùng sức mạnh, làm cô ta ba lượt, lần đầu tiên cô ta vừa khóc vừa nháo, hai lần sau liền ngoan ngoãn cho anh chơi; Lần 2: Ở bãi đỗ xe gặp cô ta, cô ta ồm ồm làm với anh ở trên xe! Cô ta, chính là một nữ nhân không an phận, cho nên em cần bản không cần sợ cô ta!”

Thái Nghiên mềm mại ghé vào trên vai hắn, muốn làm cho hắn kể nhiều một chút: “Ai biết anh nói thật hay giả?”

“Anh lừa em làm gì?”

Chu Khải Quốc bóp bóp chóp mũi của cô, “Mấy ngày nay em biến anh thành, một lòng đều rơi trên người em, đã muốn làm một ít gì đó lấy lòng em, cho anh thêm nhiều thân mật!”

Thái Nghiên cười không hề, hôn lên mặt hắn một cái: “Chỉ cần anh có thành ý, em tự nhiên thân cận anh nhiều hơn! Anh muốn chơi thế nào, đều không có vấn đề!”

Chu Khải Quốc nhìn cô miệng cười đỏ hồng, một lòng cuồng dại, thật muốn đều đào tâm can ra cho cô! Nữ nhân này, ban đầu là muốn chơi đùa cô, nhưng thực sự lên giường, vừa kêu vừa cười, cho hắn cảm thấy mình trẻ ra hai mươi tuổi, thật sự là không muốn thích cô cũng khó!

“Thải Nghiên.” Chu Khải Quốc đẩy ngã cô, nhìn chăm chú vào hai mắt đầy sức sống của cô, “Bằng không, em đừng đính hôn với Mục Thiên Dương, đi theo anh! Vợ của anh đã chết vài năm, cũng có thể cho em danh phận!”

“Đùa gì vậy? !” Thải Nghiên thét chói tai, đẩy hắn ra ngồi xuống.

Chu Khải Quốc vừa nói xong liền hối hận, cũng biết ý nghĩ của mình rất vớ vẩn. Người ta không cần Mục Thiên Dương tuổi trẻ rộng mở đầy hứa hẹn, dựa vào cái gì muốn hắn nửa lão già này? Hơn nữa hắn làm quan hơn hai mươi năm, vẫn thuận buồm xuôi gió, cũng không lật thuyền trong mương, nhưng con bé thần bí kia sinh sự! Hắn còn muốn nhìn cô đấu với Mục Thiên Dương sao!

Hắn cười, vỗ vỗ mặt Thải Nghiên: “Nhìn em hù dọa, anh là người như thế nào, em còn tưởng thật sao?”

Thải Nghiên vừa nghe, thở dài nhẹ nhõm một hơi, trách cứ hỏi: “Vậy anh có ý gì?”

“Ý của anh là.” Tay hắn thăm dò xuống phía dưới, chuẩn bị bắt đầu vòng kích tình tiếp theo, “Tôi nói bí mật của Ngô Nhã cho em, cũng đủ cho em chế trụ cô ở Mục gia, em muốn cảm tạ anh như thế nào?”

“Đây coi là bí mật gì!” Thải Nghiên đẩy hắn ra một phen, “Em cùng cô trộm tình, trừ em biết ra, cô biết, trời biết, còn ai biết? Anh đột nhiên biết, từ nơi nào biết? Không phải rõ ràng lén phéng với anh sao? Tôi còn đi quản thúc cô, chỉ sợ trước bị cô quản thúc!”

237. Chương 144: Chương 144

238. Chương 144: An Tâm Suy Nghĩ

Chu Khải Quốc sững sốt, cười kéo cô về lòng mình: “Như thế, cũng là em suy nghĩ tốt. Bất quá bí mật này chân chính cũng có một, chỉ xem em muốn hay không.” Nói xong có ý lấy ngón tay vuốt môi của cô.

Thải Nghiên quay đầu: “Nghĩ cũng đừng nghĩ! Ai biết anh có gạt em không?”

Chu Khải Quốc nghĩ nghĩ, nói: “Sau khi người tài Mục gia chết, Ngô Nhã cùng người bỏ trốn, kết quả bị lừa, lại trở về Mục gia. Chuyện này không có vài người biết.”

Thải Nghiên bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, không nghĩ tới bí sự Mục gia này, một cái lại lớn hơn một cái!

Chu Khải Quốc vuốt ve cô: “Em đi qua Mục gia, hắn là biết lời nói của Ngô Nhã ở Mục gia không có trọng lượng đúng không? Còn không phải là chuyện năm đó, để Mục lão nhân đã lớn tuổi phải tự mình đi giáo dục ba đứa nhỏ. Bằng không, chuyện nặng như vậy, khẳng định rơi lên người cô, không chừng công ty cũng giao cho cô để ý, vậy hiện tại Mục thị, đã có thể không phải là Mục Thiên Dương nói chuyện!”

Thải Nghiên lão đảo hít một hơi, vậy Ngô Nhã là ngu ngốc sao? Nếu là cô, cô nhất định chặt chẽ nắm Mục thị trong tay, làm người quyết sách của Mục thị, để Mục Thiên Dương cũng không thể khống chế cô!

Chu Khải Quốc nhìn biểu tình của cô, cũng biết suy nghĩ của cô, tán thưởng nói: “Anh chỉ biết em là một nữ nhân có dã tâm! Như thế nào, em làm Mục phu nhân còn không thỏa mãn, còn muốn lợi hại hơn?”

“Trước kia em nghĩ, làm Mục phu nhân cũng rất đáng giá.” Thải Nghiên nhìn hắn, dựa vào gần hắn một ít, “Khải Quốc. Bằng không chúng ta cùng nhau thôn tóm Mục thị?”

Chu Khải Quốc nhãn tình sáng lên: “Em có lá gan này?”

“Em đều dám một bên đính hôn với Mục Thiên Dương, một bên ngủ với, còn có gì không dám? Chỉ cần anh chịu hỗ trợ, trong vòng vài năm, em nhất định có thể thành công!”

“Em làm thế nào? Em hại chết Mục Thiên Dương?”

“Ai biết được?” Thái Nghiên nói, “Đi một bước tính một bước thôi! Mục thị không phải dễ chơi đùa như vậy? Nếu có thể lấy tới, đương nhiên sẽ không tiếc!”

“Em không thích Mục Thiên Dương?”

Thái Nghiên một người đương nhiên không bản sự lấy được Mục thị, nếu được hẳn giúp, liền dễ dàng thành công. Cô đột nhiên thay đổi mục tiêu sống, ôm Chu Khải Quốc làm nũng: “Em làm sao có thể thích hẳn? Còn không phải nghĩ đến hẳn có tiền, bằng không còn không bằng đi theo anh sao, anh mỗi lần đều làm cho người ta thoải mái như vậy.”

Chu Khải Quốc nghe thấy lời này, trong lòng kích động: “Yên tâm! Về sau sẽ làm em thoải mái hơn! Em hiện tại vừa mới bắt đầu, quá kịch liệt sợ em chịu không nổi.”

“Ồ. Anh lợi hại như vậy, xác thực cho người ta chịu không nổi.” Thái Nghiên buông hẳn ra, lui xuống, “Vừa rồi bị anh làm lâu như vậy, phía dưới còn đau đây, anh cho em nghỉ ngơi một chút, em dùng miệng giúp anh trước!”

Chu Khải Quốc bị cô dỗ làm đầu óc mơ màng, gấp rút nâng mông lên, chờ cô quỳ ghé vào háng mình, đã ấn đầu cô xuống. Sau một lúc, hẳn nhanh nhẹn không được, lại đột nhiên kéo cô lên: “Thái Nghiên! Nếu em muốn anh giúp em, anh liền giúp em! Nhưng hai chúng ta như vậy, nhiều lắm tính là lợi dụng lẫn nhau, em có thể lợi dụng anh xong lại hại anh một phen hay không, anh còn thật không dám khẳng định!”

“Vậy anh muốn như thế nào?” Thái Nghiên thấy hẳn nói trắng ra như vậy, cũng không giả vờ giả vịt với hẳn. Dù sao, cô cũng không tin hẳn, còn thời khắc sợ hẳn ngược lại đánh mình một phen.

“Như vậy, chờ sau khi em kết hôn với Mục Thiên Dương, sinh con của anh.” Chu Khải Quốc nói, “Chỉ cần đứa nhỏ là của anh, anh đương nhiên giúp em thôn tính Mục thị.”

Thái Nghiên ánh mắt chợt lóe: “Được!” Nếu đứa nhỏ là của hẳn, nghĩ đến hẳn cũng sẽ không hại cô!

Chu Khải Quốc vui vẻ, nói: “Em không biết, Mục Thiên Dương hẳn ——”

Hẳn vốn là muốn nói cho Thái Nghiên, cô gặp phải mình, bị mình bắt được, đều là Mục Thiên Dương thiết kế. Kể từ đó, Thái Nghiên khẳng định quyết tâm hại Mục Thiên Dương. Nhưng vừa nghĩ lại, vạn nhất con bé kia thiếu kiên nhẫn đi tìm Mục Thiên Dương tính sổ, không phải hại mình? Còn nữa, vạn nhất cô không có bản lãnh thôn tính Mục thị, bị Mục Thiên Dương phát hiện, mình còn không phải gặp tai ương? Hơn nữa, tâm tư cô ác độc, dã tâm càng ngày càng lớn càng ngày càng nhiều, ban đầu là muốn làm Mục phu nhân, hiện tại cư nhiên muốn làm tổng giám đốc Mục thị! Ai biết cô có thể có một ngày hại mình hay không? Không bằng vẫn là chơi đùa quen đi, ngẫu nhiên giúp cô một phen, chờ cô thực sinh đứa nhỏ của hẳn, thật sự thôn tính Mục thị nói sau!

“Mục Thiên Dương hẳn làm sao vậy?” Thái Nghiên hỏi.

“Trước đừng nói cái này!” Chu Khải Quốc nói, “Mau giúp anh! Nhịn không được!”

Thái Nghiên hiện nay muốn khống chế được hẳn, cho hẳn nhiều giúp mình một ít, lập tức nằm sấp trở về. Chỉ chốc lát sau, trong phòng liền vang lên tiếng hô của Chu Khải Quốc: “Hả. Tiểu yêu tinh, nhẹ chút. Bị em hút khô rồi, về sau còn sinh con thế nào?”

Bình an đêm ngày đó vừa vặn là thứ Bảy, buổi tối không có tự học tối, một đồng học sinh chạy ra bên ngoài trường học nghỉ lễ, nhất định trắng đêm không về. Uyển Tình hiện tại thân thể tự do, không cần đi giải quyết nhu cầu sinh lý của người nào đó, cũng thành một người trong đó.

Chính cô đương nhiên không lả gan này, nhưng chống đỡ không được Thiên Tuyết cường bức lợi dụ, liền đi khỏi cổng trường.

“Mình gọi anh họ mình, trong chốc lát chúng ta đi trước ăn cơm xem phim, sau đó đi ktv suốt đêm!”

“Ngày mai còn muốn đi học!”

Thiên Tuyết sững sốt một chút, bất đắc dĩ nói: “Được rồi! Vậy xem phim xong đi quán bar ngồi trong chốc lát, trở lại đi!”

“Quán bar?”

“Có anh họ ở đó, yên tâm, hẳn khẳng định sẽ không cho chúng ta uống rượu . Cậu lớn lên cũng không tò mò quán bar trông thế nào sao? Phải đi xem thôi! Dù sao sang năm đã mười tám tuổi , sớm nữa năm cũng không kém.”

Nhà cô dạy dỗ nghiêm khắc, trước mười tám tuổi không thể vào quán bar, ô ô.

“Nhưng mà.”

“Không được nhưng mà!” Thiên Tuyết gầm nhẹ, “Cậu lại nhưng mà, mình liền gọi điện thoại cho anh mình, gọi anh ấy đến đây, xem cậu đêm nay có thể nghỉ hay không!”

Uyển Tình mặt đỏ lên: ” Cậu. Cậu.”

Thiên Tuyết nhún vai: “Mình rất thuần khiết, chỉ là trên sách đều nói, nam nhân ghen lâu chính là mãnh thú, làm cả đêm không hề ngừng cũng không đủ!” Nói xong, cô còn thật sự vỗ vỗ vai Uyển Tình, “Vất vả cho cậu!”

Uyển Tình cắn răng, gấp đến độ cả người phát run, nhưng biểu tình Thiên Tuyết bình tĩnh như vậy, lại cho cô không hận được.

“Cùng đi thì tốt rồi! Xem một bộ phim, đến quán bar chơi trong chốc lát, khi trở về cổng trường còn không đóng mà!”

“Vạn nhất anh họ cậu nói cho anh cậu làm sao bây giờ?”

“Yên tâm được rồi! Anh họ cũng không phải muốn chết, sẽ không nói.”

“Vạn nhất thì sao?”

“Nếu như bị anh mình biết anh em mình mang cậu —— không đúng, là anh họ mang tội mình đi quán bar, anh họ khẳng định chết không có chỗ chôn! Tóm lại, yên tâm đi!”

Rốt cục cho Uyển Tình gạt đầu, Thiên Tuyết thở dài nhẹ nhõm một hơi, gọi điện thoại cho Mục Thiên Thành: “Anh ở đâu?”

“Nhanh nhanh, em tìm nhà hàng gọi món trước đi! Ai, đêm giáng sinh em đi với bạn học là tốt rồi, vì sao phải bảo anh, em có biết anh muốn đi một mình hay không!!!” Ô ô ô, em họ nhỏ em hảo hảo lý giải một chút anh là thanh niên tráng kiện hàng năm phiêu bạc bên ngoài đấy! Sao không kéo đến quấy rầy vợ chồng son người ta hẹn hò như vậy!

239. Chương 145: Chương 145

240. Chương 145: Thật Nhiều Trai Đẹp

“Nhanh lên! Dám thả bồ câu với em, để cho em cả một bàn đồ ăn không có tiền trả anh nhất định phải chết!”

Ô ô ~ Mục Thiên Thành ủy khuất, em họ em không thực nữ như vậy là giả không được đâu!

Thiên Tuyết mang Uyển Tình tìm một quán nhậu nhỏ coi như sa hoa, đồ ăn còn chưa xong, Mục Thiên Thành đã điện thoại tới rồi. Nói đi nói lại không tìm được đường, Thiên Tuyết đành phải đưa thực đơn cho Uyển Tình: “Mình đi đón anh ấy, cho cậu vào trước!”

Uyển Tình nghĩ thầm, cậu không thả bỏ câu với tớ, để cho tớ cả một bàn đồ ăn không có tiền trả thì tốt rồi.

Quán nhậu nhỏ ở lầu hai, Thiên Tuyết vừa chạy xuống dưới lầu, liền nhìn thấy xe Mục Thiên Thành. Ngoài ý muốn là, Văn Sâm và hấn cùng đến.

Văn Sâm phụng phịu, Thiên Tuyết cảm thấy trên người hấn oán khí tận trời, lạnh lẽ hỏi Mục Thiên Thành: “Anh họ, anh ấy và anh sao ở chung với nhau?”

Mục Thiên Thành thở dài: “Anh khổ a!”

Văn Sâm lạnh buốt liếc hấn một cái, không nói chuyện.

Thiên Tuyết như hơi tỉnh ngộ gật đầu, xem ra thu phục em gái Văn Sâm dễ dàng, còn muốn thu phục Văn Sâm thì quá khó khăn! Cô cổ vũ vỗ vỗ bờ vai Mục Thiên Thành: “Anh họ, cố lên!”

Mục Thiên Thành nặng nề gật đầu một cái: “Đi! Đi lên!”

Ba người đi vào phòng bao, Mục Thiên Thành nhìn thấy Uyển Tình, sợ tới mức lui một bước. Hấn hoảng sợ nhìn Thiên Tuyết: “Em muốn dẫn chị dâu nhỏ đi ktv suốt đêm? !” Anh họ sẽ giết hấn! Nhất định hấn sẽ giết!

“An tâm ~” Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, “Chúng em đã quyết định không đi suốt đêm!”

Mục Thiên Thành thở phào nhẹ nhõm.

“Sửa thành đi bar!” Thiên Tuyết nói xong một nửa.

“A ———” Mục Thiên Thành giống như giết heo tru lên, “Văn Sâm Văn Sâm mau đánh tôi, anh nhất định là nghe nhầm!”

Văn Sâm xoay người còn muốn chạy, hấn một tay bắt lấy người: “Nếu đến đây, thuận tiện lưu lại ăn cơm đi!”

Thiên Tuyết đột nhiên cả kinh: “Văn Sâm! Chuyện em dẫn Uyển Tình đến bar, anh dù sao cũng không được nói cho anh em biết đấy!”

Mục Thiên Thành vẫy vẫy tay: “Yên tâm đi, anh sẽ không cho cậu ấy nói .”

“Anh ấy sẽ nghe lời anh sao?” Thiên Tuyết hoài nghi. Anh muốn theo đuổi em gái người ta, khẳng định chắc chỉ có anh nghe người ta!

“Kẻ ăn sĩ ắt có mưu hay!” Mục Thiên Thành định liệu trước nói.

Một khi đã như vậy, Thiên Tuyết sẽ không lo lắng, dù sao cùng nhau hành động, ba người đều có phần, nghĩ đến Văn Sâm cũng không ngốc đi tự thú như vậy.

Uyển Tình buồn bực, các người coi tôi không tồn tại sao?

Cơm nước xong, đi khỏi quán nhậu, Mục Thiên Thành đi lái xe, Thiên Tuyết nhìn đến một chiếc Volkswagen màu xám bạc chạy lại đây, kỳ quái hỏi: “Anh họ, anh mua?”

“Của cậu ấy.” Mục Thiên Thành chỉ chỉ Văn Sâm.

“Hả ~” là nói anh họ không có khả năng mở ra loại xe này. Theo cá tính anh họ, hoặc là việt dã hạng nặng, hoặc là xe mô tô. Lại phải cụ thể, lấy loại ánh mắt thấy qua sung ống đạn được này của anh họ, cũng sẽ không chọn loại xe mấy chục vạn này, khẳng định linh kiện gì đều phải tốt nhất!

Sau khi mấy người lên xe, Mục Thiên Thành hỏi: “Đi đâu?”

“Xem phim.” Thiên Tuyết cúi đầu lục túi, “Em mua bốn tám vé xem phim, vốn là chuẩn bị cho anh em, nhưng em nghĩ anh ấy sẽ không đến, tính không giữ nó lại. Hiện tại anh Văn đến đây, vừa vặn!”

Về chỗ ngồi——

Theo ý tứ của Mục Thiên Thành, hai nam nhân ngồi hai bên, hai nữ sinh ngồi giữa, dễ dàng bảo hộ. Hấn cùng Thiên Tuyết là anh em họ, có vẻ thân, cho nên ngồi cạnh nhau, vậy Văn Sâm chỉ có thể ngồi bên cạnh Uyển Tình. Văn Sâm mặc kệ, hấn còn không muốn chết, tuyệt đối không thể ngồi vị trí thuộc về tổng giám đốc!

Đổi một chút, Thiên Tuyết và Văn Sâm lại không quen, không tập quen! Hơn nữa, Mục Thiên Thành cũng không muốn chết, không dám ngồi vị trí anh họ hấn

Cuối cùng, số ghế thành Văn Sâm - Mục Thiên Thành - Thiên Tuyết - Uyển Tình.

Thiên Tuyết ôm bỏng ngô, cúi đầu ăn cùng Uyển Tình. Mục Thiên Thành ôm bỏng ngô, muốn Văn Sâm ăn. Hôm nay là ngày lễ đặc thù, hơi liếc nhìn lại, một đôi ôm nhau, một đôi kéo kéo.

Xem phim xong, Thiên Tuyết và Uyển Tình rõ ràng phát hiện, mặt Văn Sâm càng đen hơn trước, Mục Thiên Thành giống như bị đả kích, vẫn than thở.

Thiên Tuyết lại đập vai hấn: “Anh họ, không nên buông tha!”

Mục Thiên Thành nắm tay: “Yên tâm! Ưu điểm lớn nhất của anh họ em chính là không từ bỏ, không buông tay!” Nói xong liếc nhìn Văn Sâm một cái, nắm tay càng thêm chặt.

“Vậy chúng ta hiện tại đến quán bar đi!” Thiên Tuyết nói.

Mục Thiên Thành hơi lảo đảo, thiếu chút nữa ngã quy. Hấn nhìn thoáng qua Uyển Tình, rơi lệ đầy mặt: “Không cần đi? Anh còn không muốn chết.”

“Nhưng là Uyển Tình nói cô rất muốn nhìn nhìn quán bar lớn lên trông thế nào!”

Cô nói lúc nào? Mắt Uyển Tình trừng lớn: “Tớ ——”

“Thật sự?” Mục Thiên Thành kích động đánh gãy lời của cô, “Chúng ta đây đi cái này!”

Đi vào quán bar, Thiên Tuyết lập tức hưng phấn như được đánh máu gà*!

* bên TQ khi nói người nào đó như được đánh máu gà, chủ yếu là để châm chọc người này đối với riêng một người hoặc một sự vật đột nhiên biểu hiện một loại hành vi cảm xúc phấn khởi, cũng có hàm ý trêu chọc.

Ngao

~~ thật nhiều trai đẹp a! ! ! !

Nhìn này! Tây trang giày da, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, ngũ quan như điêu khắc rõ ràng, quả thực còn có khuôn phép hơn so với anh cô a!

Nhìn này! Làn da trắng nõn, tóc mềm mại, vừa thấy cũng biết rất ôn nhu!

Nhìn này! Cặp mắt kính đen, áo lông màu cà phê, rất có phong độ của người trí thức!

Nhìn này! Tóc vàng mắt xanh, cư nhiên là trai đẹp dị quốc sao!

”Anh

~” Thiên Tuyết âm thanh kích động có run run, ”Quán bar thật tốt a

em nghĩ anh họ với anh em nhìn đã đẹp, ô ô.” Thật kích động, cô muốn khóc!

“Bình tĩnh một chút!” Mục Thiên Thành nói, “Không cần mất mặt!”

“Dạ!” Thiên Tuyết khịt khịt mũi, chạy đến cạnh quầy bar ngồi.

Người pha rượu nghi hoặc nhìn cô một cái, hỏi: “Cô muốn uống cái gì?”

“Tôi có thể uống cái gì?” Thiên Tuyết nhìn trông mong nhìn hấn, nghĩ mình không thể uống rượu , đành phải quay đầu hỏi Mục Thiên Thành, “Em có thể uống cái gì?”

“Nước có ga.” Mục Thiên Thành nói.

Thiên Tuyết suy sụp khoe miệng trề xuống.

Một lát sau, bốn người đều ở cạnh quầy bar ngồi xuống, lần này là nữ ngồi bên trong, nam nhân ở hai bên. Dù sao chỗ quán bar, nữ nhân cần được bảo hộ!

Thiên Tuyết ôm nước có ga, khấn cấp nhìn trai đẹp bốn phía. Trời ạ, nơi này quả thực là hang sói oa a! Ngao ngao ~ cô tốt hưng phấn!

Uyển Tình có chút sợ hãi, hơi dựa sát vào cô, một chút cũng không dám liếc loạn chung quanh.

Thiên Tuyết hết nhìn đông tới nhìn tây trong chốc lát, chỉ thấy có trai đẹp bưng rượu lại đây. Cô kích động có tim đập bang bang, ngao, đến gần! Truyện trên sách viết rất cực muốn phát sinh trên người mình! Là nam nhân có phong độ của người trí thức kia nha, tuy rằng thoát nhìn có hơi chất phác, nhưng khẳng định rất ôn nhu rất hướng nội, cô có thể nhận!

Ách.

Người thư sinh vì sao đi đến anh họ cô? Chẳng lẽ là ngược ngùng?

“Bạn cậu?” Người thư sinh hỏi Mục Thiên Thành.

“Em gái.” Mục Thiên Thành nói, “Tò mò.”

“Tôi gọi là Jones.”

Mục Thiên Thành chỉ vào Văn Sâm: “Hắn gọi Văn Sâm.”

Văn Sâm lạnh lùng liếc hắn một cái, cúi đầu chơi ipad, không nói chuyện.

Jones thất vọng bĩu môi, xoay người tránh ra.

“Ai ~” Thiên Tuyết càng thất vọng, “Sao đi rồi?”

Bất quá của cô thất vọng chỉ có năm giây nho nhỏ, có một nam nhân tà mị cuồng nhiệt đã đi tới!

241. Chương 146: Chương 146

242. Chương 146: Đồng Tính Luyện Ái?

Đúng vậy! Chính là tà mị khinh cuồng! Từ trước cô xem sách, không biết cái dạng gì nam nhân mới là tà mị khinh cuồng, nhìn cái này, cô hiểu được! Cái loại này tự cao tự đại, khí thế bá đạo cuồng vọng, có thể chinh phục bất luận kẻ nào! Ngao ~ tiểu tâm can của cô, bùm. Bùm.

Nhưng mà! Hắn không thấy mình a!

Thiên Tuyết buồn bực nhìn sang bên cạnh, thấy Uyển Tình cúi đầu lấy di động chơi rần tham ăn! Ngao ~~ vì sao chơi rần tham ăn cũng có thể hấp dẫn nam nhân chú ý vậy! Cô muốn nói cho anh cô, nói Uyển Tình dụ dỗ dẫn nam nhân!

Nam nhân tà mị cuồng nhiệt đi đến bên cạnh Văn Sâm.

Thiên Tuyết viên mãn. Tốt thôi, không phải trực tiếp tìm Uyển Tình là tốt rồi, nói không chừng hắn tiếp cận Văn Sâm để hỏi thăm mình sao? Thiên Tuyết hi hi cười trộm.

Cô nghe không rõ lời nam nhân nói, chỉ thấy hắn cúi đầu thấp thật thấp, cơ hồ đụng tới mặt Văn Sâm. Mục Thiên Thành đột nhiên bước qua, ngăn cách bọn họ, đưa tay khoát lên vai Văn Sâm: “Cụng ly.”

Văn Sâm cũng không ngẩng đầu lên, trực tiếp cụng ly với hắn, sau đó uống một ngụm, bỏ xuống, tiếp tục ipad*! (bản raw nó như thế mình cũng không hiểu ý tác giả lắm, bản gốc là ipad ai hiểu thì góp ý cho mình với nha)

Mục Thiên Thành khiêu khích nhìn nam nhân tà mị khinh cuồng một cái, nam nhân cười cười, càng thêm tà mị khinh cuồng rồi.

Thiên Tuyết nghi hoặc đầy não, đây là chuyện gì?

Kế tiếp, vài trai đẹp lại lần lượt đến đây, nhưng cũng chưa để ý qua cô và Uyển Tình, nhiệt tình của cô cũng chậm chậm phục hồi, ghé vào trên quầy bar chơi éch giấy, hỏi Uyển Tình: “Kỳ thật quán bar cũng không có gì hay để chơi đúng không?”

“Vậy chúng ta trở về đi!” Uyển Tình chơi rắn tham ăn đều chơi đến mắt muốn rút gân!

Thiên Tuyết bắt mẩn liếc cô: “Nhiều trai đẹp như vậy cậu cũng không nhìn? !”

Uyển Tình không được tự nhiên nói: “Có cái gì đẹp mắt?” Cô cảm thấy, nếu như bị Mục Thiên Dương biết, cô nhất định phải chết!

Thiên Tuyết thở dài một tiếng, tiếp tục nhìn trai đẹp. Đột nhiên phát hiện ——“Vì sao chỉ có chúng ta là nữ?”

Uyển Tình sửng sốt, nhìn bốn phía một cái: “Đúng vậy? Vì sao.”

Mục Thiên Thành đột nhiên đứng lên, thì thào nói: “Không xong! Đi nhầm!”

“Gì?” Thiên Tuyết nhìn hẩn.

“Không có việc gì!” Mục Thiên Thành lấy tiền ra tính tiền, lôi kéo cô đi ra ngoài, Uyển Tình vội vàng đuổi kịp.

“Văn Sâm, đi!”

Văn Sâm cất kỹ ipad, đuổi kịp bọn họ.

Đi ra quán bar, Mục Thiên Thành nói: “Em xem, quán bar chính là cái dạng này, không gì đáng chơi. Đi về thôi?”

“Không về!” Thiên Tuyết nói, “Hôm nay nghỉ lễ, em muốn chơi! Đi ktv suốt đêm!”

“Không được!” Uyển Tình vội vàng phủ quyết, “Ngày mai còn phải đi học!”

“Ngày mai anh mình đính hôn, mình đã xin phép !”

“Tớ lại không xin phép!”

“Vậy mình lập tức xin cho cậu.” Thiên Tuyết nói xong lấy di động ra.

“Không cần không cần.” Uyển Tình ngăn cô lại, nói với Mục Thiên Thành, “Các người đi ktv đi, tôi mình ngồi xe trở về.”

“Không được!” Thiên Tuyết cùng Mục Thiên Thành đồng thời mở miệng. Cô nếu xảy ra một chút gì ngoài ý muốn, bọn họ nhất định phải chết!

“Dù sao tôi không đi ktv, cũng không đi suốt đêm!” Uyển Tình kiên quyết nói.

Thiên Tuyết nhìn Mục Thiên Thành: “Vậy chúng ta tiếp tục đi quán bar! Anh đổi một nơi khác! Nơi vừa rồi Sẽ không là quán bar trong truyền thuyết đồng tính luyến ái chứ?”

Cô cảm thấy suy đoán này rất đáng tin cậy!

“Khó trách tất cả đều là nam nhân, còn đều đẹp trai như vậy! Nghe nói đồng tính luyến ái đều rất tuần tú ! A! Anh họ, anh làm sao có thể đi vào trong đó, chẳng lẽ anh anh anh.” Cô chỉ vào Mục Thiên Thành, kinh ngạc có nói không ra lời.

Mặt Mục Thiên Thành phiền muộn đen lại: “Quán bar bình thường rất nguy hiểm! Hai người các em vừa đến, chính là dê tiến vào trong hang sói nha! Cho nên, anh chỉ có thể mang bọn em đi quán bar đồng tính nam, nơi đó rất an toàn, lại nam nhân hảo sắc đều sẽ không đánh chủ ý lên các em!”

Thiên Tuyết bực bội vẻ mặt xanh xao, nhớ tới vừa rồi trong quán bar, một đồng nam nhân lại đây, cả con mắt cũng chưa nhìn qua cô cùng Uyển Tình. Tự tôn bị tổn thương!

“Anh họ.” Cô nhìn Mục Thiên Thành, “Vất vả anh và anh Văn! Chúng em càng an toàn, các anh lại càng nguy hiểm nha! Cái kia. Anh theo đuổi hẳn là em gái của anh Văn, mà không phải anh Văn chứ?”

Mục Thiên Thành nhìn cô nửa ngày, lại nhìn thoáng qua người mặt không chút thay đổi, không nói được một lời Văn Sâm, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Không, được, sao?”

“Hả ——” Thiên Tuyết thở hốc vì kinh ngạc, nhìn hẳn lại nhìn Văn Sâm. Quá đả kích! Quá đả kích! Anh họ của cô đấu tranh anh dũng, mưa bom bão đạn, giết người như ngóe Là nam nhân bên trong nam nhân mà! Sao biến thành đồng tính luyến ái ? ! ! !

Uyển Tình cũng ngây người, nhìn nhìn Mục Thiên Thành và Văn Sâm, thông minh không nói lời nào.

Mục Thiên Thành phiền chán thở ra một hơi, đi nhanh về phía trước.

Thiên Tuyết chu miệng, đuổi kịp cước bộ của hắn.

Uyển Tình đuổi kịp Thiên Tuyết.

Văn Sâm do dự một lát, muốn trực tiếp lái xe về nhà sao, đột nhiên nhớ tới. Chìa khóa xe không ở trên người hắn!

Dọc theo đường cái đi hơn mười phút, lối đi bộ đột nhiên trở nên vô cùng chật chội. Đưa mắt nhìn qua, hai bên đường có rất nhiều quán nhỏ, có bán hoa, bán bình xịt tuyết, bán đồ chơi, còn có bán táo.

Thiên Tuyết kéo Mục Thiên Thành một phen, đặt mông ngồi xuống ven đường.

“Làm sao?” Mục Thiên Thành hỏi.

“Em muốn táo!” Thiên Tuyết nói, “Đêm giáng sinh muốn ăn quả táo!”

“Vậy người nhóm đợi chút.” Mục Thiên Thành dáng người cao to loáng một cái đi đến trước quán nhỏ.

Uyển Tình và Văn Sâm cũng ngồi xuống.

Thiên Tuyết hỏi Văn Sâm: “Anh và anh họ em.”

“Không phải.” Văn Sâm nói.

“Hả.” Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, nhưng quỷ dị là lại có lờ mờ thất vọng.

Rất nhanh, Mục Thiên Thành ôm bốn gói hàng đóng gói tinh mỹ lại đây: “Hong nhật, em và Uyển Tình! Màu lam, anh và Văn Sâm!”

“Bên trong còn không phải táo sao?” Thiên Tuyết nói.

“Để anh lấy hong nhật, anh nguyện tìm chết!” Mục Thiên Thành gầm nhẹ, “Chắc, không có màu đen, rất không biết buôn bán!”

Phân hong nhật đi rồi, hắn đưa màu lam cho Văn Sâm: “Cho ~”

Văn Sâm liếc hắn một cái, đưa tay tiếp nhận. Ngón tay hắn nhân cơ hội sờ nhẹ Cậu thật sự quá mất hứng!”

Uyển Tình đành phải im lặng.

Thiên Tuyết lại hỏi một bên Văn Sâm: “Anh Văn, anh có chủ ý gì?”

“Đều tự về nhà, anh còn có công việc chưa xong ——”

“Quên đi quên đi, không hỏi anh!” Thiên Tuyết vội vàng vẫy tay, muốn hỏi Mục Thiên Thành, phát hiện người đã không thấy. Hắn ngay cả đạn còn không sợ, cô đương nhiên không cần lo lắng, liền đang che mặt than thở.

Vài phút sau, có cái gì ở trên đầu, cô đưa tay kéo —— oa! Nón noel!

Ngẩng đầu, thấy Mục Thiên Thành cười nhìn hần, trên tay bế một đồng đồ.

243. Chương 147: Chương 147

244. Chương 147: Chủ Ý Của Ai?

“Muốn cái này?” Mục Thiên Thành cầm một con rối màu đỏ cho cô, là cáo đỏ ali trên mạng lưu hành.

“Muốn!” Thiên Tuyết làm nũng nói.

“Cho Uyển Tình chọn trước!”

“Tốt!” Lấy lòng Uyển Tình có thịt ăn!

Uyển Tình nói: “Tớ không cần.”

“Phải cần!” Thiên Tuyết gầm nhẹ.

Uyển Tình đành phải chọn sói xám, bởi vì Thiên Tuyết muốn cáo đỏ trước.

“A. Nguyên lai sói xám là của cậu.” Thiên Tuyết ôm lấy ali, hung hăng yêu một chút, “Kỳ thật mình cũng rất muốn sói xám.”

Uyển Tình vội vàng nhét qua: “Vây cho cậu ——”

“Không cần!” Thiên Tuyết nói, “Sói xám lưu cho cậu đi!”

Uyển Tình ôm sói xám, nhìn bộ dáng nó xấu xí, quyết đoán cảm thấy cáo đỏ có vẻ có dễ yêu. Bất quá, cô vẫn là nhịn không được cười lên một tiếng.

“Mũ.”

Mục Thiên Thành đưa cho cô một cái nón Noel, cô có chút ghét bỏ, nhưng người ta là Mục gia nhị thiếu gia. Cô đành phải cầm lấy, Thiên Tuyết đều đội, cũng chỉ có thể đội. Ô. Cảm giác thật ngốc!

Mục Thiên Thành cười hắc hắc, lại đem hai cái gối mềm mại cho các cô: “Đệm ngồi, đất lạnh!”

“Anh họ anh nghĩ rất chu đáo.” Thiên Tuyết cầm cái gối đệm dưới mông, cảm thấy thoải mái hơn, “Ali này lại có thể là cái gối ấm tay!”

“Anh nhìn thật nhiều nữ sinh đi đường đều ôm, hần là rất ấm.”

Thiên Tuyết đưa tay nhét vào, gật đầu: “Thật là ấm ~”

Uyển Tình phát hiện sói xám của mình cũng có thể nhét tay đi vào, lập tức thử một lần, quả nhiên thật thoải mái. À, nguyên lai Mục Thiên Thành cẩn thận như vậy nha, nếu là đồng tính luyến ái, thật sự quá đáng tiếc.

Mục Thiên Thành phân đồ xong rồi, trên tay còn còn lại hai cái nón Noel. Hần bị kích động chạy đến bên cạnh Văn Sâm, muốn cầm mũ đội lên đầu Văn Sâm.

Văn Sâm cắn răng trừng: “Anh dám!”

Mục Thiên Thành dừng động tác lại một lát, do dự nửa ngày, thật sự không dám. Hần vội trộm đi sờ ngón tay Văn Sâm, Văn Sâm bỗng nhiên kéo, hung hăng trừng hần, mắt tràn đầy cảnh cáo.

Hần chu miệng một cái, cảm thấy thực ủy khuất, đứng lên cầm nón Noel ném cho Thiên Tuyết: “Đem về cho bạn cùng phòng em!”

“Không cần!” Thiên Tuyết nói, “Không có giao tình với các cô!”

“Em không xây dựng tốt quan hệ với bạn học?” Mục Thiên Thành nhú mày.

“Các cô nói bậy sau lưng Uyển Tình, thiếu chút nữa hại chết Uyển Tình!”

Uyển Tình vừa nghe, vội vàng nói: “Không nghiêm trọng như vậy, chỉ là bao tử co rút.” Nói xong đột nhiên sững sốt. Lúc trước cô nghĩ Thiên Tuyết là Mục Thiên Dương sai đến giám thị cô, nhưng nghe lời này Thiên Tuyết tựa hồ thật sự coi cô là bạn. Là cô quá cẩn thận sao?

“Thiên Tuyết, cảm ơn cậu.”

Thiên Tuyết vừa nghe, có chút không được tự nhiên: “Mình chỉ là không quen nhìn sắc mặt các cô!”

Uyển Tình hiểu ý cười, tựa cằm vào gối ôm.

Thiên Tuyết hỏi Mục Thiên Thành: “Kế tiếp đi đâu?”

“Em còn không về trường học?” Mục Thiên Thành kinh ngạc.

“Em muốn chơi!”

“Lẽ dĩ nhiên em không đi? Thực chơi suốt đêm dậy không nổi làm sao đây?”

“Lẽ dĩ nhiên phải vào buổi tối sao?”

“Nhưng mà ——” Mục Thiên Thành buồn bực nắm tóc, đêm giáng sinh, hắn muốn lăn lộn lãng mạn trên giường một lần! A a a —— em họ em nhất định là khắc tinh trời cao phải tới của anh!

Lúc này, giữa đường cái phía trước bọn họ, một chiếc màu đen Cayenne chậm rãi chạy đến.

Mục Thiên Dương hí mắt ngồi phía sau Cayenne, đột nhiên, một cỗ lực lượng thần bí làm hắn mở to mắt, nhìn lại bên ngoài xe. Liếc mắt một cái, hắn liền thấy được Uyển Tình ngồi ở ven đường.

Cô ôm một khối đồ, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trên mặt, tản ra ánh sáng nhu hòa, đuôi lông mày khoe miệng đều mang theo ý cười thản nhiên. Cô giống như Tâm tình sung sướng.

Trong lòng Mục Thiên Dương bỗng dưng cứng lại, một là vì bộ dáng của cô làm người ta tâm động, hai là vì Cô cho tới bây giờ không ở trước mặt hắn lộ ra qua biểu tình nhẹ nhàng như vậy.

Mục Thiên Dương hung hăng nhắm mắt lại: “Dừng xe!”

Cô không ở trường học, chạy tới nơi này làm gì? Ai mang cô đến? Đều nhanh đến mười giờ còn không trở về! Cô muốn chết?!

Mục Thiên Dương bước đi qua, đứng ở gần sát trước mặt Thiên Tuyết, nghe thấy Thiên Tuyết lầm bầm lầu bầu: “Rốt cuộc là tiếp tục đi quán bar sao, hay là đi ktv suốt đêm sao?”

“Quán bar?” Mục Thiên Dương cắn răng một cái, âm thanh tăng cao, “Suốt đêm?!”

“A!” Thiên Tuyết cả kinh, bỗng nhiên nhảy dựng lên, phanh một tiếng, đụng vào cằm của hắn.

“A. . . .” Mục Thiên Dương thét lớn một tiếng, tay ôm cằm phát run.

Ba người kia nghe thấy âm thanh, đều cả kinh đứng lên. khuôn mặt nhỏ nhắn của Uyển Tình, nháy mắt mất đi huyết sắc, tràn đầy sợ hãi. Mục Thiên Dương nhìn cô, ở dưới càng đau đớn cho hắn nhất thời phát không ra tiếng.

Thiên Tuyết bỗng nhiên trốn sau lưng Uyển Tình: “Uyển Tình cứu mình!”

Uyển Tình so với cô càng sợ hãi hơn, nhưng không có địa phương trốn, chỉ có thể khiếp nhược nhìn Mục Thiên Dương. lửa giận trong lòng Mục Thiên Dương hừng hực, cô nhìn hắn, biểu tình vĩnh viễn là một bộ thấy quỷ! Tươi cười tốt như vừa rồi ở nơi nào? Trạng thái thoải mái như vậy là ai tạo cho cô? !

Hắn hằm hằm nhìn chăm chăm về phía Văn Sâm và Mục Thiên Thành bên cạnh, da Mục Thiên Thành run lên, không biết hiện tại là tình huống gì.

Được một lát, Mục Thiên Dương xoa xoa cằm bỏ tay xuống, liếm liếm răng, không có mùi máu tươi, hắn là không có chảy máu. Hắn cười lạnh một tiếng, âm trầm hỏi: “Quán bar? Suốt đêm?”

Bốn người không tự chủ được run lên.

“Chủ ý của ai? !”

Thiên Tuyết phản ứng nhanh, đưa tay liền chỉ tay hướng Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành đã đồng thời hướng ngón tay về phía cô. Thiên Tuyết trừng mắt, Mục Thiên Thành rốt cuộc là người thương hương tiếc ngọc, đã muốn một lần nữa tìm con dê thể tội, nhìn qua nhìn lại, Uyển Tình hần không dám chỉ, về phần Văn Sâm. Do dự một chút, vẫn là tiếp tục chỉ vào Thiên Tuyết đi.

Thiên Tuyết cắn răng một cái, chỉ về phía Uyển Tình. Mục Thiên Thành vừa thấy, ngón tay đi qua theo. Anh họ lại tức giận, tổng không đến mức diệt chị dâu nhỏ! Nếu là bọn hần, khẳng định hôi phi yên diệt (hóa thành tro tàn)

~Uyển Tình hoảng sợ, lắp bắp nói: “Không, không phải.”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhú lại, hỏi Văn Sâm: “Cậu nói, là ai?”

Văn Sâm nhìn bọn họ ba người một cái, đưa tay chỉ về phía —— Uyển Tình.

Uyển Tình thấy ba ngón tay chỉ vào mình, nhận mệnh nói: “Là tôi.” Nói xong, gắt gao ôm lấy gối ôm trước người.

Mục Thiên Dương cúi đầu vừa thấy, nhú mày: “Đây là cái gì?”

Uyển Tình vội vàng vươn tay lên, không biết giao cho ai, đành phải cầm theo một góc gối ôm. Mục Thiên Dương thấy gối ôm trống rỗng, tay cô lại là từ đâu đi ra, đoán được là ẩm tay, đã nói: “Ôm tốt.”

Uyển Tình đành phải đem sói xám ôm trước ngực, hai tay lại không cầm vào, thay vào đó xoắn xít bên ngoài. Mục Thiên Dương thấy tay cô bại lộ trong khí lạnh không, muốn nói cô bỏ vào đi, lại không mở miệng được. Hít vào một hơi, hần hỏi: “Từ đâu?”

Uyển Tình sửng sốt một chút, ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Thành.

Mục Thiên Thành cảm thấy thật nguy hiểm, nói nhanh: “Mọi người đều có! Mọi người đều có!” Hần không phải một mình đưa cho chị dâu nhỏ, không có một chút xíu muốn quyến rũ chị dâu nhỏ, ý tứ quyến rũ chị dâu nhỏ, anh họ có thể buông tha hần không? Hơn nữa anh họ anh biết rõ tính cách của em ——

245. Chương 148: Chương 148

246. Chương 148: Bất Dạ Thành

Mục Thiên Dương nói: “Ít mua này nọ cho các em ấy!”

Mục Thiên Thành biết điều trả lời: “Để cho anh mua! Để cho anh mua!”

Sắc mặt Mục Thiên Dương hiện lên một tia xấu hổ, may ở trong bóng đêm không ai thấy được. Hần chỉ vào Uyển Tình và Thiên Tuyết: “Hai người các em, đi lên xe!”

Hai người nhìn thoáng qua Cayenne phía trước, vội vàng chạy tới. Chạy hai bước, Uyển Tình nhớ tới gối, lại trở về lấy gối, Thiên Tuyết cũng chạy về theo, lấy của mình đi.

Mục Thiên Dương vừa thấy, nói với Mục Thiên Thành: “Em nghĩ rất chu đáo.”

“Ha ha. Ha ha.” Mục Thiên Thành cười gượng, “Mùa đông dễ cảm lạnh.”

Văn Sâm nhìn thoáng qua đồng hồ, hỏi: “Tổng giám đốc, ngài đến sông bạc?”

“Ừ.”

“Sông bạc nào?” Mục Thiên Thành hỏi. Hần ở bên ngoài thật ra là đi qua không ít sông bạc, nhưng trong nước không được mở sông bạc mà, trừ bỏ Macao, địa phương khác đều là sông bạc bí mật.

“Bắt Dạ Thành ở bên cạnh mở một cửa hàng, là sòng bạc ngầm hai tầng.” Mục Thiên Dương nói, “Bọn họ cố ý thả quyền kinh doanh sòng bạc ra, quyết định ở mười hai giờ đêm nay mở sòng. Chỉ cần có hai ngàn vạn, ai đều có thể đi. Ai thắng, ai muốn đến quyền kinh doanh.”

Mục Thiên Thành biết Bắt Dạ Thành, toàn xưng tên là “Xã hội không đêm”, là một đại hình giải trí của thành phố C, bên trong chẳng những có phòng khiêu vũ, phòng ca, quán bar, đấu trường, còn có một sòng bạc dưới lòng đất. Phương tiện xa hoa, tiêu xài sang quý, tiếp đãi đa số là quan lớn quan trọng, nhân vật giàu nổi tiếng. Ở thành phố C, có thể nói không người không biết, không người không hiểu. Không nghĩ tới, cứ nhiên khuếch trương đến thành phố A đấy!

“Anh muốn đi đánh?” Mục Thiên Thành nhú mày.

“Chỉ cần cuối cùng là Bắt Dạ Thành thắng, những người khác thua cũng có thể được đến 5% cổ phần công ty, không đổ trắng không đổ!” Mục Thiên Dương cười khê.

“Bắt Dạ Thành thua thì?”

“Vậy người thắng kia ăn, những người khác toàn bộ giương mắt nhìn!”

“Hai ngàn vạn cứ hóa không như vậy?”

“Hẳn là không có người thắng được Bắt Dạ Thành. Dù sao chúng ta đánh bạc không tốt, lão tổng Bắt Dạ Thành cũng tự mình xuất động, nghe nói hẳn là cao thủ sòng bạc.”

Mục Thiên Thành ôm ngực, trên mặt có hơi nghiêm túc: “Vậy anh có biết sau lưng Bắt Dạ Thành có thể lực hắc đạo hay không? Mấy năm trước cảnh sát quốc tế liên tục giám sát bọn họ, chỉ sợ bọn họ khuếch trương đến thành phố A không đơn giản như vậy! Anh lộn vào vũng bùn này, cẩn thận không ra được!”

“Có hơi thể lực hắc đạo không có gì không tốt.” Mục Thiên Dương nói, “Anh cũng không phải thật sự lấy đi quyền kinh doanh, lại nói muốn gia nhập bọn họ cũng không phải đơn giản như vậy, phương diện này em hẳn là biết nhiều hơn anh! Anh chỉ là chuẩn bị tiến quân khách sạn và du lịch, trước giả bộ tình cảm với bọn họ, tiện về sau hợp tác. Em đi qua nhiều địa phương như vậy, hẳn là biết khu du lịch mở ra nơi giải trí có thể kiếm được bao nhiêu chứ?”

“À. Vậy nhưng thật ra.” Mục Thiên Thành trầm ngâm, “Dù sao quản lý công ty anh rành hơn em, anh muốn làm như thế nào liền làm như thế, đừng quên chia hoa hồng cho em là được! Về phần Bắt Dạ Thành bên kia, nếu bọn họ dám kéo anh xuống nước, anh có thể nói cho em biết. Muốn em thủ tiêu bọn họ, việc rất nhỏ!”

Mục Thiên Dương cắn răng răn dạy: “Không nên luôn phô bày sức chiến đấu hung ác gan dạ! Mỗi ngày mưa bom bão đạn còn là một chuyện nhỏ, em có biết sẽ có người lo lắng hay không?”

Mục Thiên Thành nhìn về phía Văn Sâm, cười giống mèo trộm được cá: “Nguyên lai em lo lắng cho anh ~”

Mục Thiên Dương đầy hắc tuyến: “Anh nói là ông.”

Mục Thiên Thành ủ rũ: “Anh cho em nghĩ một chút sẽ chết à! Sẽ chết à!”

Mục Thiên Dương mặc kệ hắn, xoay người bước đi.

Văn Sâm hỏi: “Tổng giám đốc, muốn tôi đi với anh không?”

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua Mục Thiên Thành, thở dài: “Thôi, cậu vuốt tóc mượt đi.”

Trở lại trên xe, Mục Thiên Dương nói: “Sau khi tôi xuống xe, đưa các cô về trường.”

Lái xe A Thành trả lời: “Vâng.”

Thiên Tuyết hỏi: “Anh anh muốn đi đâu?”

“Em ít quản! Đừng tưởng rằng anh không biết chuyện hôm nay là chủ ý của em!”

Thiên Tuyết rụt rụt cổ, không dám nói tiếp nữa.

Mười phút sau, ô tô dừng lại tại một chỗ náo nhiệt. Thiên Tuyết nhìn các bóng đèn neon bên ngoài tỏa sáng, rất nhiều xe hơi sang trọng, tò mò quay cửa xe xuống, vừa vặn thấy một bức tường to màu đen, trên tường bốn in chữ vàng to — xã hội không đêm!

“Oa!” Thiên Tuyết kinh hô một tiếng, quay đầu nhìn Mục Thiên Dương, “Đây là xã hội không đêm trong truyền thuyết? Em muốn đi! Em muốn đi!”

Mắt Mục Thiên Dương lạnh đảo qua.

Cô an tĩnh lại, nhỏ giọng nói: “Người ta tò mò thôi. . . .”

“Chờ em đủ mười tám tuổi.” Bất Dạ Thành cũng không phải là chỗ ăn chơi bình thường, cho dù đủ mười tám tuổi, cũng không dám cho cô đến một mình! Vạn nhất chọc tới ai, hoặc bị ai khi dễ, không để ý tốt.

Thiên Tuyết bất mãn nói: “Anh tiện thể dẫn người nhà kiến thức một chút thôi. . . .”

“Trở về!” Mục Thiên Dương không cho cãi lại hạ lệnh, nói với Uyển Tình, “Về sau đừng điên với em ấy!”

Uyển Tình nắm lỗ tai sói xám, sợ hãi hơi liếc hẩn xem xét: “Vâng. . . .”

Trái tim Mục Thiên Dương vừa động, muốn ôm cô hung hăng hôn hai cái. Hẩn giật giật ngón tay, di động về phía cô bên kia một ít, lại thu hồi, cầm lấy cái bao tay da mang vào, đẩy cửa ra xuống xe.

Đột nhiên cái gì đó dừng trên ánh mắt hẩn, hẩn trừng mắt nhìn, ngẩng đầu thì thấy, một số thứ màu trắng lác đác rơi xuống từ bầu trời. Hẩn đưa tay đón lấy, nhìn thấy trên bao tay có gì đó dừng lại, cơ hồ ở nhảy mắt tan ra. . . . Là bông tuyết. Cởi bao tay ra, hẩn lại đón một mảnh, nhìn thấy hoa băng lục cánh chậm rãi biến mất, một tia cảm giác mát lạnh từ trong lòng bàn tay thấm qua.

Không biết xúc động ở đâu đến, hẩn mở cửa xe ra lại ngồi xuống.

A Thành đang chuẩn bị lái xe hoảng sợ: “Tổng giám đốc?”

Mục Thiên Dương không để ý đến hẩn, nhìn Uyển Tình: “Ngày mai chỉ có tiết học buổi sáng?”

“Buổi tối cũng có.” Uyển Tình nhìn hẩn, không biết hẩn có tính toán gì không.

“Buổi sáng xin phép, buổi tối trở về.”

Uyển Tình sững sốt một chút, hỏi: “Vì, vì sao?”

Hẩn nhíu mày: “Em phải biết sao?”

Uyển Tình vội vàng lắc đầu.

Hẩn nói: “Ở trong này chơi đi, trong chốc lát cho Thiên Thành đến với các em. Nghe lời, không cho phép gây chuyện.”

“Nha ——” Thiên Tuyết hoan hô.

“Tuyết rơi, cẩn thận cảm——”

“Tuyết? !” Thiên Tuyết hưng phấn mà thét chói tai, không đợi hẩn nói xong, liền xông ra ngoài.

Uyển Tình cũng quay đầu nhìn ra bên ngoài, tay dán lên cửa kính xe, lại nhìn không thấy bông tuyết. Cô hà một hơi trên thủy tinh, lấy tay lau khô sạch sẽ, đang muốn nhìn rõ ràng, đột nhiên cảm giác một cỗ nhiệt khí thổi ra sau đầu, quay đầu vừa thấy, thấy mặt Mục Thiên Dương gần trong gang tấc.

“Anh. . . .” Uyển Tình hơi lui lại theo bản năng, đầu đụng trên thủy tinh, “Thiên Dương. . . .”

Mục Thiên Dương bỗng nhiên chiếm lấy môi cô, hung hăng mút hấp. Uyển Tình sững sốt một chút, hơi hơi mở môi ra. Cái này đối với hẩn mà nói, giống như là một lời mời, làm hẩn kích động đòi lấy. Uyển Tình thở gấp một tiếng, nhẹ nhàng chống tay ngay ngực hẩn. Hẩn lại dịu dàng ôm cô, giữ đầu cô mãnh liệt tiến công.

247. Chương 149: Chương 149

248. Chương 149: Đổi Xe

Hắn dẫn dắt môi cô, làm cô đáp lại mình. Cô dò xét thăm dò lưỡi, cơ hồ khiến cô điên cuồng. Cô biết, hắn không thích cô bị động. Cô phải giống như bộ dáng muốn độc chiếm, ngoan ngoãn lấy lòng hắn, hắn sẽ thưởng cho cô. Đồng ý cô nhiều nhất cũng chỉ có thể làm được như vậy, cái khác cô làm không được.

Đột nhiên, cô dùng sức muốn đẩy hắn ra. Mục Thiên Dương có chút không vui, ôm cô không buông, cắn trên lỗ tai cô một ngụm.

“Cửa không đóng.” Uyển Tình thấp giọng nói, mặt chôn trong ngực hắn, sợ bị người đi ngang qua thấy.

Mục Thiên Dương ngẩng đầu, thấy chỗ tay lái phụ, cửa nửa mở, Thiên Tuyết con bé kia đi xem tuyết, ở trên quảng trường hết la rồi nhảy, hấp dẫn không ít ánh mắt người.

Sắc mặt hắn sắt lạnh, nói với A Thành: “Xuống xe! Coi chừng em ấy, đừng cho người ta quá chú ý.” Thiên Tuyết con bé kia sức sống bắn ra bốn phía, tốt đẹp quá đáng, đại đa số nam nhân thấy đều đã không rời mắt được. Tại đây nơi nhân vật nổi tiếng hội tụ, cũng đừng cho người coi em ấy cô như con mồi.

“Anh đi mở đường trước, các em chờ Thiên Thành và Văn Sâm lại đây.” Mục Thiên Dương còn nói, “Nếu trước mười hai giờ anh cũng chưa về, trước cho bọn họ thay tôi.”

Công sự Văn Sâm biết, về phần bài bạc. Thiên Thành các kiểu kỹ năng đều tinh thông, khẳng định lợi hại hơn hắn, nếu có thể cùng lão tổng Bất Dạ Thành nhất quyết cao thấp, cũng không hẳn là không thể.

Sau khi A Thành xuống xe, Mục Thiên Dương đến chỗ tay lái, một bên lái xe một bên gọi điện thoại cho Mục Thiên Thành: “Em và Văn Sâm lập tức đến Bất Dạ Thành!”

“Ngao ——” Mục Thiên Thành kêu thảm thiết một tiếng, “Ban đêm hương diêm của em!”

“Về sau anh nói địa điểm hắn đi công tác cho em. Hoặc là em muốn hắn khi nào thì đi chỗ nào công tác, liền nói cho anh biết.”

“À. Tốt.” Nước ngoài nhiều khách sạn như vậy, hắn đã sớm muốn thử. Mục Thiên Thành liếc Văn Sâm bên cạnh, cười đến người rợn cả tóc gáy, “Chúng ta lập tức đến.”

“Chờ một chút, trước tìm địa phương đổi xe với em!”

Vài phút sau, hai chiếc xe chạy đến một ngõ nhỏ hẻo lánh, bốn người xuống xe, Mục Thiên Dương kêu Uyển Tình lên xe Văn Sâm trước, sau đó cùng Mục Thiên Thành trao đổi chìa khóa: “Anh mang cô ấy đi dạo, người và Văn Sâm đi Bất Dạ Thành, không nên là người thứ nhất thua sạch là tốt rồi. Thiên Tuyết ở đó, em trông chừng tốt em ấy, đừng cho người ta quá chú ý em ấy.”

“Yên tâm đi.” Mục Thiên Thành ái muội cười, “Cùng chị dâu nhỏ chậm rãi chơi ha! Anh không nên chơi đến quên ngày mai là ngày gì.”

“Nhiều chuyện.” Mục Thiên Dương nhú nhú mày, xoay người lên xe.

Mục Thiên Thành và Văn Sâm một tả một hữu vào Cayenne, Văn Sâm thấy gối ôm cáo đỏ trên ghế lái phụ, hơi hơi dừng lại một lát, cầm lên ném ra đằng sau.

Mục Thiên Thành thấy cáo đỏ, sói xám lớn, Nón Noel, còn có quả táo đều ở đó, xụ mặt xuống: “Các em ấy có phải không thích quà anh đưa hay không?”

Văn Sâm khoe miệng lộ ra nụ cười lần đầu không dễ phát hiện, vô tình nói: “Xấu!”

“Đến em cũng ngại.” Mục Thiên Thành lái xe chậm rãi đi trước, oán hận cắn răng, “Anh muốn phá hư xe của hắn! Đâm hư xe của hắn!”

Bất quá lời này nói cũng đã nói thôi. Xe này tuy rằng không phải của hắn, nhưng động cơ là hắn hỗ trợ cải tạo, đâm hỏng rồi hắn luyến tiếc.

Đến xã hội không đêm, hai người xuống xe, lập tức có người chào đón: “Mục tổng, Mục tổng. Ở?” Vừa mới nhìn thấy xe Mục tổng hơi dừng, đột nhiên lại đi rồi, còn tưởng rằng hắn không tham gia ván bài đêm nay rồi, sao dạo qua một vòng trở về biến dạng? Phẫu thuật thẩm mỹ không có nhanh như vậy mà?

Mục Thiên Thành tuy rằng mặc quần áo thoải mái, nhưng người hắn muốn cao hơn Mục Thiên Dương nữa cái đầu, lại trải qua mưa bom bão đạn, hai tay dút vào túi quần, đầu hơi hơi giương lên, khí thế hoàn toàn tự nhiên, nhưng lại còn khiếp người hơn Mục Thiên Dương vài phần.

“Tôi là em họ Mục tổng, Mục Thiên Thành.”

“Ha ha. Hoan nghênh! Hoan nghênh! Tôi là phó tổng của xã hội không đêm ở thành phố A, tôi tên là Trương Đào.” Trương Đào lấy ra danh thiếp, thuận tiện để Văn Sâm ở đằng sau lộ ra.

Văn Sâm tiếp nhận, lấy ra danh thiếp của mình đưa qua: “Tôi là trợ lý Mục tổng.”

“Ha ha ha ——” Trương Đào bưng tỉnh đại ngộ âm thanh tăng cao. Ai biết đều nói thủ hạ Mục tổng có một đám chiến tướng, tục xưng “Đoàn cổ vắn”, trợ giúp Mục tổng giết địch ở thương trường, bách chiến bách thắng, đánh đều bị khác. Mà Văn Sâm này, là thống lĩnh đoàn cổ vắn, năng lực này cơ hồ tương xứng với Mục tổng.

Trương Đào vừa mới còn có vẻ chú trọng Mục Thiên Thành, giờ phút này quyết đoán xem Văn Sâm thành nhân vật chủ yếu. em họ Mục tổng không nghe qua như thế nào, hắn là đến đại biểu thân phận, trợ lý này mới là người nắm thực quyền đây.

Trương Đào dẫn hai người đi vào, vừa đi vừa hỏi: “Vừa mới giống như thấy Mục tổng đến đây, như thế nào không thấy?”

“Phỏng chừng đi bồi vị hôn thê hắn đấy!” Mục Thiên Thành cười, “Ông có biết, ngày mai hắn đính hôn.”

Trương Đào nghi hoặc: “Trước đó Đinh tiểu thư và bạn cô đến phòng bao trên lầu mà!”

“Hả ~ phải không?” Cũng thật khéo.

“Đúng vậy, các cô hắn là đã tới đêm giáng sinh đi.” Xã hội không đêm đến thành phố A gần một năm, Đinh tiểu thư kia nhưng là khách quen của nơi này, thường xuyên cùng một ít thiên kim tiểu thư đến đây, bộ dáng thoát nhìn thực đáng yêu. Trương Đào sợ mình nói lời không nên nói, bổ sung nói, “Hôm nay qua đêm giáng sinh, thật nhiều người đến, phòng karaoke đều đặt kín. Đinh tiểu thư tới có vẻ sớm, tính đứng lên hắn là đã đi rồi.”

“Ừ.” Mục Thiên Thành đi một đường, một đường hết nhìn đông tới nhìn tây tìm Thiên Tuyết, không thấy được người, liền gọi điện thoại cho cô, “Em ở nơi đâu?”

“Em ở bàn cờ quay đánh bạc! A a a, vẫn thua!” Âm thanh Thiên Tuyết hỗn hển truyền đến, “Tiền sao? Tiền của tôi? Nhanh đi đổi!”

Mục Thiên Thành không biết cô đang nói chuyện với ai, nhất thời không nghĩ tới A Thành, nghĩ đến cô bị người nam nhân xa lạ nào lừa bán, nhin không được gầm nhẹ: “Em cứ nhiên vào sòng bạc!”

Trương Đào hoảng sợ: “Mục. Tiên sinh, ngài không sao chứ?”

“Không có việc gì. Bàn cờ quay ở nơi nào, tôi muốn đi tìm người.”

-

Uyển Tình ngồi ở trên xe, có chút lo sợ bất an.

Hắn muốn làm sao? Sẽ không là mang cô đi mượn phòng chứ?

Uyển Tình bất an uốn éo vặn vẹo. Nếu là như vậy, không biết hắn sẽ ép buộc bao lâu. Khả năng một lần, cũng khả năng mấy lần. Nhưng mà ngày mai hắn sẽ đính hôn, đối tượng đính hôn vẫn là chị cô. Cho dù hắn không ngại, cô cũng để ý nha! Cô có thể mặc hắn tra tấn, tùy hắn nhục nhã, nhưng khi nửa kia của hắn là Thái Nghiên, cô không có cách nào khác nhận!

“Suy nghĩ cái gì?” Mục Thiên Dương đột nhiên hỏi.

“Chúng ta đang đi đâu?” Uyển Tình khiếp đảm hỏi.

“Không biết.” Mục Thiên Dương một bên chậm rãi lái xe, một bên nhìn xung quanh ngoài xe. Đột nhiên, hấn dừng xe lại sang bên, nói với cô: “Ồ trên xe chờ anh!”

Uyển Tình không rõ cho nên nhìn hấn. Hấn đi vào một cửa hàng ven đường, hấp dẫn mọi người chú ý. Hấn mặc áo khoác ngoài dài đắt tiền, khí chất không hợp với chung quanh, thoạt nhìn tựa như thân sĩ.

Uyển Tình thu hồi mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ bên kia.

249. Chương 150: Chương 150

250. Chương 150: Món Quà Của Cô Cho

Nhanh mười một giờ, trên đường còn thực náo nhiệt, đều là bởi vì duyên cớ tuyết rơi. Uyển Tình quay cửa kính xe xuống, phát hiện tuyết rơi lớn, tình nhân ven đường đều bởi vì tuyết đến đã trở nên tình nồng ý mật. Trận tuyết này, rơi ở đêm giáng sinh như vậy, thật sự là món quà trời ban cho.

Uyển Tình dựa vào trên cửa kính xe, bông tuyết dừng ở trên tóc cô, trên mặt, trên tay, cô cũng không cảm thấy lạnh. Nhìn người khác vui vẻ nhanh như vậy, cô cảm thấy mình chính là chim nhỏ trong lồng.

Một đôi tình nhân dựa sát vào nhau từ bên đường đi qua, đứng dưới đèn đường hôn môi, nữ sinh kêu lên vui mừng lấy tay đón lấy bông tuyết, nam sinh liền đứng ở bên cạnh mỉm cười nhìn.

Những thứ này, cô cũng hay hưởng tới. Nhưng mà, cô không cơ hội. Cô sẽ không có được loại lãng mạn này, không có tư cách được tình yêu ngây ngô hồn nhiên như vậy, không có nam sinh quý trọng cô như vậy, mỉm cười nhìn cô chơi tuyết.

Uyển Tình nhìn, nhịn không được khóc lên. Nước mắt nóng bỏng từ trong hốc mắt cô chảy xuống, nóng mặt của cô, dừng trên mu bàn tay. Không biết khóc bao lâu, đột nhiên một đôi tay kéo cô ra sau, tiếp theo cửa kính xe trước mặt bị cặp bàn tay to kia quay lên.

Uyển Tình vội vàng xoa xoa nước mắt, không dám nhìn mặt Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương nhìn ngoài đôi tình nhân ngoài cửa sổ kia, sắc mặt tối tăm. Hấn không nói được lời nào, nắm tay cô lên, cầm một đôi bao tay vàng nhạt mang tay cô.

Hấn biết cô đang khóc cái gì. Hấn muốn nói cho cô biết, người khác có, cô cũng sẽ có. Chỉ cần cô vui vẻ, chỉ cần cô thích, hấn có thể cho cô.

Nhưng hấn nói không nên lời, hấn sợ lời này vừa nói, để cô hiểu được tâm của hấn, cô trái lại lợi dụng hấn ngay! Lợi dụng hấn yêu cô, được đến thứ cô muốn, cũng không cho hấn thứ hấn muốn

Hai tay Mục Thiên Dương run run, hỏi: “Đêm giáng sinh, nghĩ muốn món quà gì?”

Uyển Tình lắc đầu, hai mắt hồng hồng theo dõi động tác hấn, nhưng không có tiêu cự.

Mục Thiên Dương dừng một chút, mang tốt bao tay cho cô, cầm mặt của cô hôn lên. Hôn một lát, nếm được lệ trên mặt cô, nói: “Mặn .”

Uyển Tình hút hấp cái mũi, không nói chuyện. Hấn buông cô ra, tiếp tục lái xe đi trước.

Trong xe thực im lặng, Uyển Tình bắt đầu buồn ngủ. Nhắm mắt lại, trong đầu tựa như ảo mộng, hiện lên vô số cảnh tượng.

Năm 7 tuổi ấy, Đinh Thái Nghiên vênh vác tự đắc chỉ vào cô: “Tôi mới là Đinh gia tiểu thư! Cô cút ra ngoài cho tôi!”

Năm 10 tuổi ấy, mẹ được nhiễm trùng đường tiểu. Cô muốn gọi ba ba nhìn mẹ, đi đến bên ngoài biệt thự, lại vừa vặn đụng phải Đinh Thái Nghiên tan học trở về, một bạt tai đánh cô mơ hồ.

Sau lại. Sau lại.

Cô cứ nhiên bị ba của mình của mình bán đi! Mục Thiên Dương giống như một đầu cầm thú khi dễ cô, nhưng hắn còn muốn cưới Thái Nghiên. Về sau, bọn họ sẽ hợp lại khi dễ cô.

Uyển Tình nghe thấy âm thanh dòng xe cộ, rõ ràng tỉnh, nhưng muốn thoát khỏi cảnh trong mơ, lại bất lực.

“Uyển Tình.” Bàn tay ấm áp bắt lấy bờ vai của cô, đang cầm mặt của cô, “Đừng ngủ.”

Vừa dứt lời, môi anh đào đã bị ngậm chặt. Một lát mút hấp sau, cô ưm một tiếng, mở mắt: “Thiên Dương. Ủ.”

Mục Thiên Dương làm càn ném mỗi một tắc cả khoang miệng cô, buông cô ra: “Tỉnh? Có mệt như vậy sao, lại có thể ngủ.”

“Tôi không ngủ.” Uyển Tình mê mang nói, “Chỉ là. Vẫn chưa tỉnh lại.”

Mục Thiên Dương sững sốt, hiểu được loại tình huống này. Hắn cũng đã thấy qua, đây óc là cảnh trong mơ, không phải mộng đẹp gì, lại như thế nào giãy dụa cũng thoát khỏi không được. Hắn nhẹ nhàng an ủi: “Không có việc gì.”

“Ủ.”

“Em nhìn.” Hắn xoay vai của cô qua, cho cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Uyển Tình vừa thấy, hai mắt sáng ngời, bỗng nhiên nhào người về phía cửa kính xe: “Mẹ!”

Đường cái đối diện, là một cửa hàng bán hoa, cô nhìn đến Từ Khả Vi đứng ở cửa, đang nói nói với người ta. Hai người kia, thoát nhìn là khách hàng. Một lát sau, Từ Khả Vi dẫn bọn họ vào cửa hàng, 2 phút sau bọn họ ôm một thóc hoa đi ra rồi.

Từ Khả Vi không trở ra, Uyển Tình chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng bà ở trong cửa hàng qua lại, tựa hồ đang bận rộn.

Mắt cô nháy không nháy nhìn vài phút, Từ Khả Vi rốt cục cùng một nữ nhân khác đi ra, một người chuyển một chậu hoa đi vào, qua lại chuyển mấy lần, đèn trong cửa hàng bắt đầu tắt.

Sắp tan tầm rồi? Uyển Tình buồn bã, chỉ cảm thấy còn không có nhìn đủ. Tiếp theo cả kính, cúi đầu nhìn thời gian. Mục Thiên Dương từ sau lưng ôm lấy cô: “Bình thường không đến chín giờ đã nghỉ làm, hôm nay là đêm giáng sinh, cho nên tăng ca.”

Uyển Tình ngơ ngác nhìn hắn: “Anh biết?”

“Anh có gọi người chú ý qua. Bà chủ đối với bà ấy tốt lắm, các bà ấy tựa như một đôi chị em thất lạc nhiều năm.”

Uyển Tình biết, bà chủ kia họ Quấn. Vài lần về nhà, mẹ đều có nhắc tới, nói dì Quấn rất có khả năng, đối với bà tốt lắm. Uyển Tình thấy trên cửa cửa hàng bán hoa, Từ Khả Vi và bà chủ cùng nhau rời khỏi, trên tay ôm túi chườm nóng sưởi ấm, nói nói cười cười đi vào một khu nhà cũ nhỏ cách đó không xa.

Nguyên lai chỗ ở gần như vậy, thật tốt.

“Mẹ em ở trong này rất vui vẻ.” Mục Thiên Dương hôn hôn cổ của cô.

Uyển Tình nhìn nhìn bóng dáng Từ Khả Vi không chớp mắt, thẳng đến khi nhìn không thấy, mới không tha thu hồi mắt. Xoay người, cô bỗng nhiên ôm lấy Mục Thiên Dương: “Thiên Dương. Cảm ơn!”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, gương mặt in trên cửa kính xe lộ ra một nụ cười tươi.

“Cám ơn của em, cũng chỉ có một cái ôm?”

Uyển Tình sững sốt, ngẩng đầu nhìn hắn vài giây, không chút do dự hôn lên môi của hắn. Mục Thiên Dương môi mọng run rẩy, cảm giác cô hôn như cánh bướm, mềm nhẹ rơi xuống. Tiếp theo, cô chậm rãi tăng thêm lực đạo, nhưng với hắn mà nói, vẫn đang mềm như kẹo đường.

Hắn bỗng nhiên ôm chặt cô, đổi thủ thành công, cuồng nhiệt cướp lấy, giống muốn nuốt cô vào bụng.

Màn kịch liệt, độ ẩm bên trong ô tô ngay lập tức lên cao, Mục Thiên Dương kích động cởi bỏ nút thắt áo khoát ngoài của Uyển Tình, cách áo lông cầm mềm mại của cô. Uyển Tình nhịn không được tràn ra rên rỉ thở dốc, hần vừa nghe, thiếu chút nữa cầm giữ không được, đúng lúc buông cô ra, không nói hai lời liền khởi động ô tô.

Uyển Tình xụi lơ ngồi trên vị trí, run run thắt tốt nút thắt, cả người phát run.

Đột nhiên, ô tô dừng ngay một cái, Mục Thiên Dương vừa xuống xe vừa nói: “Ổ chỗ này chờ tôi.”

Uyển Tình nhìn thoáng qua, mặt khách khí viết hai chữ “Dừng chân”, nhịn không được co rụt lại. Cô trợ mắt nhìn Mục Thiên Dương đi vào, vài phút, hần lại đi ra.

Cô chính không biết làm sao bây giờ, Mục Thiên Dương lên xe, chạy xe đi.

Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm.

Yên tĩnh một lát, Mục Thiên Dương nói: “Anh nghĩ muốn em, làm sao bây giờ?”

Uyển Tình phát run một cái, ôm chặt thân mình không nói gì.

“Hôm nay người mượn phòng nhiều lắm, phỏng chừng khách sạn bình thường cũng không có phòng trống. Đi khách sạn. Dễ dàng gặp người quen.”

Uyển Tình lạnh run, vẫn là không nói lời nào.

“Đây là xe Văn Sâm, anh không nghĩ ở trong này”

Uyển Tình giật mình một cái, thiếu chút nữa đánh vào trên cửa kính xe.

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái: “Dù sao hiện tại về không về trường học, muốn buổi tối về biệt thự giúp anh hay không?”

251. Chương 151: Chương 151

252. Chương 151: Uyển Tình Đánh Bạc

“Tôi.” Uyển Tình nhìn hần, không thể mở miệng. hiểu hần đã nói xích lỏ rõ ràng như vậy, muốn cô, mượn phòng, ở trên xe. Cái này đáp ứng, chính là rõ ràng nói cho hần, cho hần trên cô! Cô sẽ cảm thấy mình giống phụ nữ dâm dăng, cư nhiên chủ động mời nam nhân như thế!

Mục Thiên Dương thấy cô không trả lời, cũng không tính cưỡng cầu. Đêm tốt như vậy, vừa được cô cảm tạ, tuyệt không có thể kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Hần thở dài một hơi, áp chế dục vọng phần chân bùng bùng, làm nhiệt tình chậm rãi phục hồi.

“Chúng ta về Bất Dạ Thành trước.”

Trở lại Bất Dạ Thành, vừa mới mười hai giờ. Mục Thiên Dương đánh một cuộc điện thoại cho Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành rất nhanh đi ra, cười nói: “Tối vừa vặn, còn đang uống trà. Nghe nói anh đã đến rồi, nói chờ anh mở lại!”

“Ừ.” Mục Thiên Thành cầm xe cái chìa khóa cho hần, “Thiên Tuyết ở nơi đâu?”

“. Bài bạc.”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhú lại, hần bắt đắc dĩ nói: “Kéo không được a! Cô chính là tò mò, mỗi dạng đều phải chơi một chút.”

“Đính vào rồi đánh nghiện, em phụ trách kiếm tiền cho em ấy thua!”

Mục Thiên Thành xụ mặt xuống: “Tiền của em muốn dưỡng vợ!”

“Có thể cho ‘vợ’ em nuôi em! Dù sao hần kiếm được đủ!”

Mục Thiên Thành vừa nghe, thể nhưng thay một bộ biểu tình kiêu ngạo: “Đương nhiên, cũng không nhìn xem vợ ai ~”

Mục Thiên Dương muốn tấu hấn! Uyển Tình còn tại trên xe không xuống dưới, hấn nói: “Mang cô ấy đến chỗ Thiên Tuyết, đi lên lầu mướn phòng, cho các em ấy nghỉ ngơi.”

“Yên tâm đi!” Mục Thiên Thành chờ hấn đi vào, mới mang Uyển Tình xuống xe, đến đại sảnh sòng bạc tìm Thiên Tuyết trước.

Thiên Tuyết đang ở chỗ cược lớn nhỏ, cược thứ nào thua thứ đó, người bên cạnh đều nhìn cô để đánh cược — cô cược lớn, bọn họ liền cược nhỏ; cô cược nhỏ, bọn họ liền cược lớn, thắng chắc!

Thiên Tuyết tức giận gần chết, xoay người đánh ngực A Thành mấy quyền: “Anh nói lớn hay là nhỏ?”

Cả đêm, A Thành bị cô đánh mấy trăm cái, đều nhanh hộc máu, bất đắc dĩ nói: “Tùy tiện đi.” Dù sao cô khẳng định thua.

“Tôi cũng không tin tôi không may như vậy! Nếu vẫn ra nhỏ, vậy lúc này tôi liền mua nhỏ!”

Những người khác toàn bộ mua lớn!

“ ” Tức chết cô!

Kết quả mở ra, thật đúng là ra lớn.

Thiên Tuyết kêu rên một tiếng, vừa vặn Mục Thiên Thành mang theo Uyển Tình đến đây. Mục Thiên Thành giật nhẹ mũ trên quần áo cô: “Em lại thua rồi bao nhiêu?”

“Muốn thua sạch!” Thiên Tuyết hữu khí vô lực nói.

“Hai trăm vạn em đã thua hết? !”

Uyển Tình tắc lưỡi, hai trăm vạn? Thua như vậy? Quả nhiên là người có tiền.

Trong lòng Thiên Tuyết buồn bực đây, không có tâm tình để ý đến hấn, lôi kéo Uyển Tình: “Người nói cái chuỗi này đánh cuộc gì?”

“Tôi sẽ không.” Uyển Tình nói.

“Sẽ không người liền đoán thôi!”

Uyển Tình bất đắc dĩ, thấy nhà cái đã kêu đặt cược, sẽ theo ngón tay “Lớn” . Thiên Tuyết do dự một chút, đặt mạnh hai ngàn. Sau lại nghĩ đây là Uyển Tình nha, thua liền thua, anh cô khẳng định sẽ kêu cô nhiều thua một chút, vì thế liền thêm hai vạn.

Những người khác toàn bộ mua nhỏ.

Kết quả mở ra, lớn!

“Oa!” Thiên Tuyết hoan hô một tiếng, ôm lấy Uyển Tình, “Cậu quá lợi hại! Oa oa oa! Kế tiếp sao? Kế tiếp sao?”

Uyển Tình đâu biết cái này nha, tiếp tục chỉ lớn.

Thiên Tuyết cầm tất cả tiền sở hữu này đều đặt vào, những người khác không tin tã. Hừ, vận khí tốt thôi, tiếp tục mua nhỏ.

Kết quả lại là lớn.

Lần này Thiên Tuyết cao hứng muốn điên rồi: “Uyển Tình cậu rất lợi hại! Cậu là thần đánh bạc sao?”

Uyển Tình bất đắc dĩ quyet miệng: “Trùng hợp!”

“Mặc kệ mặc kệ, lần sau cậu đoán!”

Uyển Tình cũng không tin tà ma kia, tiếp tục đoán lớn, kết quả tiếp tục thắng. Liên tục mở bảy lần, cứ nhiên trúng sáu lần! Mắt thấy nhà cái đều dùng ánh mắt hoài nghi nhìn cô, cô lập tức chỉ nhỏ, kết quả lại bắt đầu ra nhỏ, mở ra mười lần trúng tám lần, Thiên Tuyết thua trận cơ bản đã thắng trở lại.

“Chuyện này Đây là xác suất.” Uyển Tình thấy ánh mắt sùng bái của Thiên Tuyết, thực không được tự nhiên, linh cơ vừa động nghĩ đến xác suất trên toán học, “Không phải mở ra lớn chính là mở ra nhỏ, tóm lại là tỷ lệ 50%. Nếu lúc trước vẫn mở ra lớn, vậy lúc sau khẳng định sẽ vẫn mở ra nhỏ, mở ra lớn mở ra nhỏ khẳng định là chia đều.”

Thiên Tuyết ngơ ngác : “Là như thế này sao?”

Mục Thiên Thành tán thưởng gật đầu: “Chị dâu nhỏ chị rất lợi hại nha! Học đến nỗi sử dụng!” Kỳ thật sòng bạc mở ra lớn mở ra nhỏ thật đúng là quay như vậy!

Ánh mắt Thiên Tuyết trừng lớn: “Thật là như vậy? !”

“Đúng!”

“Vậy mình biết về sau cược như thế nào!”

Lấy may mắn kia của em, đã biết cũng sẽ vẫn thua. Mục Thiên Thành không muốn đả kích cô, vỗ vỗ tóc của cô: “Đi rồi! Đi lên lầu nghỉ ngơi!”

“Em còn muốn chơi.”

“Đây là mệnh lệnh anh em!”

“Em muốn đi đánh bàn Roulette!” Thiên Tuyết lời kéo Uyển Tình đi về phía bàn Roulette, ” Em vừa mới ở đó một lúc cũng chưa thắng, em muốn mang Uyển Tình đi sỉ nhục trước đó!”

Cô chạy nhanh, Mục Thiên Thành đành phải đuổi theo.

Thiên Tuyết nói với Uyển Tình: “Chọn con số! Nhanh!”

Uyển Tình nhìn con số trên bàn quay, có loại cảm giác hoa cả mắt, nửa ngày mới nói: “17 đi.”

“Ai! Đợi chút chờ.” Thiên Tuyết vội vàng nói, “Thất bại như vậy! Mình nói cho cậu một chút quy tắc ——”

Thiên Tuyết bùm bùm nói một chút quy tắc đặt cược trên bàn quay, cái gì cược đôi ngăn vạch ngăn cách, ba số được gọi là hàng cược, đều là cô trước đó không lâu mới biết đến .

Uyển Tình nghe xong nửa ngày, xin lỗi nói: “Không hiểu.”

“Cậu.” Thiên Tuyết cứng lại, trực tiếp bỏ vào 17, nghĩ rằng thua liền thua đi! Dù sao chỉ có 100 khối*!

*những tấm thẻ tượng trưng cho tiền trong casio

Kết quả bàn quay dừng lại, thật là 17.

Ở trên bàn quay, trực tiếp đổ dây số là tỉ lệ 1: 35 . Trận này, bọn họ thắng 3500 khối!

Thiên Tuyết ngây người một chút, bắt lấy Uyển Tình kích động hỏi: ” Cậu làm sao thế? Làm sao thế?” Cô vì sao không đặt 1000 hoặc là 10000 a? A a a —— cô thấy được thần đánh bạc! Cô muốn đánh đến Bất Dạ Thành táng gia bại sản!

“Lại đến lại đến!” Thiên Tuyết kích động nói, “Chọn con số.”

Uyển Tình hơi rối rắm, tiếp tục 17.

Thiên Tuyết vô cùng cao hứng đặt một vạn xuống, kết quả không đúng. Cô nhìn Uyển Tình một cái, nghĩ rằng thần đánh bạc cũng có khi.

“Lại đến.”

“17.”

Thiên Tuyết sững sốt một chút, lần này chỉ đặt một ngàn.

Hoàn hảo là một ngàn a, cứ nhiên lại thua rồi.

Lại đến ——

“17.”

“Cậu đừng chung tình với 17 được không?” Thiên Tuyết nói, “Chúng ta đổi một cái được không?”

“VẬY 18 ĐI.”

Thiên Tuyết cứng lại, oán hận nói: “Nếu có 81, mình liền mua 81 !” Rối rắm một chút, cô mua 10 đồng tiền 18.

Mục Thiên Thành nhin không được ra tiếng : “Các em không nên vẫn đưa vào dây số nha! Cho các em vào trong một lần đã không sai rồi, còn muốn nhiều lần nữa?” Chiều tính tình này của các cô, lại nhiều tiền cũng không đủ thua !

253. Chương 152: Chương 152

254. Chương 152: Bỏ Thuốc

Thiên Tuyết cầm quả cân cho Uyển Tình: “Cậu tới, tùy tiện ném. ”

Uyển Tình nhìn không hiểu, hỏi Mục Thiên Thành: “Ném như thế nào?”

“Trừ bỏ con số, đường giữa con số cùng ô vuông khác, tùy tiện thả vào.”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, cầm quả cân đặt ở trên đường giữa 17 và 18.

Mục Thiên Thành nheo mắt: “Em có thể lựa chọn ô vuông phía dưới.” Hai ô này cũng rất khó trúng nha! Phải ở một trong hai con số đó mới có thể trúng!

Cuối cùng, cầu dừng ở trên 18.

Mục Thiên Thành không bình tĩnh , đẩy Uyển Tình ra: “Em về sau trăm ngàn đừng bài bạc!” Chiều vận khí này, sông bạc thua không dậy nổi, khẳng định sẽ sử dụng cô!

“Vì sao? Chúng em rõ ràng thắng!” Thiên Tuyết vui rạo rức cầm lợi thế lại.

“Tốt lắm, không chơi!” Mục Thiên Thành nói, “Anh họ luôn mãi dặn anh, cho các em đi lên lầu nghỉ ngơi!”

Thiên Tuyết không tha nhìn thoáng qua bày quay, thấy Uyển Tình có vẻ hưng trí, đành phải lui lại.

-

Mục Thiên Thành ở trên lầu mở thuê chung một phòng KTV. Hắn mang theo Uyển Tình và Thiên Tuyết đi lên, ở trên hành lang, thấy được hai nữ nhân đi ra từ toilet. Tập trung nhìn vào, một cái trong đó lại có thể là Đinh Thái Nghiên.

Ba người ngừng cước bộ, đồng thời cứng ngắc, rất sợ bị Thái Nghiên nhìn đến. Nếu như bị cô nhìn đến, phải giải thích như thế nào?

Thái Nghiên uống say khướt, nữ nhân kia bên cạnh cô hơi tốt một chút, hai người đỡ nhau đi về phía trước, thật không có chú ý bọn họ.

Bọn họ nghe thấy Thái Nghiên mơ mơ màng màng reo lên: “Tôi nóng quá..... Buông ra!”

“Trở về nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

“Ngày mai tôi sẽ đính hôn. . . .” Thái Nghiên lẩm bẩm một tiếng, “Tôi muốn ngủ một giấc!”

Mục Thiên Thành thấy trên mặt cô đỏ ửng có chút không bình thường, ngưng trọng nhíu mày, mang theo Uyển Tình và Thiên Tuyết tiến vào phòng bao.

Cửa vừa đóng lại, Thiên Tuyết đã bắt mẫn kêu lên: “Cô lại có thể uống say mềm!”

Mục Thiên Thành nhìn thoáng qua Uyển Tình, nói: “Anh họ thích có biện pháp nào?”

“Anh em mới không thích cô! Cả nhà không ai thích cô!” Thiên Tuyết thở phì phì ngồi lên sô pha, ôm gối ôm.

Uyển Tình giật mình, không hiểu có chút cao hứng —— nguyên lai Đinh Thái Nghiên ở Mục gia không được chào đón à! Bất quá, nếu không thích, vì sao muốn kết hôn?

Mục Thiên Thành thấy biểu tình cô di động có chút sâu xa, chỉ biết cô không phải thờ ơ như vậy, không khỏi vì Mục Thiên Dương cảm thấy cao hứng. Nhìn ra, anh họ cũng không hoàn toàn là thể mặt nóng úp mông lạnh mà!

“Anh đi xuống tìm anh họ một chút, các em nằm trên sô pha nghỉ ngơi trong chốc lát ——” Mục Thiên Thành Thiên Tuyết muốn đi hát một chút, vội vàng ngăn lại, “Không nên lại náo loạn, lần sau lại mang em đến. Khóa cửa lại, đừng cho bất luận kẻ nào vào!”

Mục Thiên Thành đi vào phòng thuê chung VIP của sòng bạc, chỉ thấy bàn đánh bạc lớn chung quanh, nguyên bản mười vị trí, chỉ còn lại có bốn có người. Nhà cái vẫn còn, Mục Thiên Dương cũng vẫn còn, không biết cuối cùng là mọi người chia hoa hồng, hay là một nhà độc quyền kinh doanh.

Mục Thiên Dương nhìn mặt bài, trên mặt không có biểu tình, thản nhiên đưa xì gà ra.

Đối diện hắn, là nhà cái đêm nay, cũng là lão tổng Bất Dạ Thành nay —— năm ấy Âu Kỳ Thắng hai mươi tuổi.

Âu Kỳ Thắng bộ dạng không đẹp, tầm vóc lực lưỡng, làn da ngăm đen, mày rậm mắt to, môi dày, tóc dựng thẳng, hai mắt hung ác nham hiểm. . . . Chỉ lấy Mục Thiên Dương mà so, vô luận từ ngoại hình đến khí chất, đều hoàn toàn là loại hình tương phản. Nếu so với Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành cũng là tầm vóc lực lưỡng, loại hình da ngăm đen, nhưng sinh khác nên xuất hiện một chính một tà khác nhau. . . .

Tóm lại, liếc mắt nhìn lại một cái, nói hắn không phải anh hai hắc đạo cũng không có người tin.

Người như vậy, đi ở trên đường cái, phỏng chừng sẽ dọa hổng con nít. . . .

Mục Thiên Dương thấy Mục Thiên Thành tiến vào, lông mi hơi hơi nhướn, hàm chứa ẩn ẩn tức giận. Trận đánh đang mở ra, Mục Thiên Thành cũng không dám đi qua, ngồi xuống ngay tại thính phòng.

Văn Sâm liếc hắn một cái: “Anh không nhìn tiểu thư?”

“Anh nói hắn sao trùng anh, nguyên lai là đau lòng nữ nhân của mình!” Mục Thiên Thành oán hận nói.

Văn Sâm ở trong lòng xem thường, mặc kệ hắn.

Một lát sau, Mục Thiên Dương vẫn vững như Thái Sơn đột nhiên lật bài, trước tiên ra khỏi bàn. Hắn cầm áo khoác ngoài lên đi tới, trùng Mục Thiên Thành. Mục Thiên Thành vội vàng tránh ra, để hắn ngồi xuống, sau đó mình ngồi ở bên cạnh.

“Chạy tới nơi này làm gì?” Mục Thiên Dương hỏi.

Mục Thiên Thành thấy phụ cận không có người, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói: “Vừa rồi ở trên lầu nhìn thấy chị dâu.”

Mục Thiên Dương sửng sốt một chút mới hiểu được hắn nói là Thái Nghiên, không phải Uyển Tình.

“Hử? Sau đó sao?”

“Đây là tất cả, anh nói cô sao còn không trở về? Nghe quản lí nói, cô đã đến đây rất sớm. Tối xấu ngày mai đính hôn, lại muốn cuồng hoan cũng nên biết đúng mực một chút chứ?”

“Yên tâm, đúng mực cô ta vẫn biết đến.”

“Nhưng cô ta giống như bị người ta hạ thuốc, anh mặc kệ?”

Mi mắt Mục Thiên Dương nhảy lên, đột nhiên nở nụ cười: “Không nên.”

Đinh Thái Nghiên tuy rằng tự ái, nhưng một lòng muốn gả vào cánh cửa hào môn, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện khác người—— trừ bỏ bởi vì tâm thuật bất chính, Chu bộ trưởng nói nhỏ. Cho dù cô hiện tại và Chu bộ trưởng ở một chỗ, bị Chu bộ trưởng dạy dỗ ra, khẳng định cũng không có can đảm chết ngay lúc trước đính hôn một đêm xằng bậy. Nhìn ra, là có người hại cô. Hẳn rất ngạc nhiên, là ai? Là gấu gao muốn phá hư lễ đính hôn của bọn họ, hay là mục đích gì khác? Nếu cứu cô đến đây, không phải không có cách nào khác biết sao?

Mục Thiên Thành thấy hẳn một chút cũng không để ý, cũng sẽ không quản, dù sao hẳn đã kết thúc nghĩa vụ báo cho biết.

“Vậy em trở về nhìn tiểu công chúa nhà chúng ta, và hoàng hậu nhỏ tương lai của anh ~”

Mục Thiên Dương vừa lòng gật đầu: “Đi đi ~”

Lúc này phòng karaoke nào đó, chính phát sinh một màn để cho bất kỳ một vị hôn phu nào đều nổi điên

Thái Nghiên mơ mơ màng màng ngã vào trên sofa, chung quanh bạn gái bởi cô hát một đêm đã mất, chỉ còn lại có vài nam nhân trẻ tuổi. Nếu cô thanh tỉnh, sẽ phát hiện, mấy nam nhân này, cho tới bây giờ cô cơ hồ chưa thấy qua!

Bốn nam nhân vây quanh cô, vuốt ve thân thể của cô: “Bảo bối, em làm sao vậy?”

“Nóng.”

“Vậy cởi cho tiện.”

“Không ——” Thái Nghiên cảm thấy có chút không đúng, vì sao nhiều âm thanh như vậy?

“Như vậy sẽ không khó chịu!” Một người nam nhân hôn cô.

Một nam nhân khác ngồi xổm xuống sofa cởi quần của cô, nam nhân thứ ba ngồi sau lưng cô cởi áo khoác của cô. Về phần nam nhân thứ tư, hẳn đứng dậy tránh ra, cầm máy ảnh kĩ thuật số nhắm vào bọn họ. . . .

“Vì để bảo đảm an toàn, xem ra phải kiểm một chút tiền vốn đây.” Nam nhân cởi quần lấy ra một viên viên thuốc, từ trong mép quần tặc cô đi vào, thẳng tắp tiến vào trong hoa huyết của cô, sau đó mặc quần cho cô.

Rất nhanh, viên thuốc kia tan ra trong cơ thể cô, cho cô cảm thấy mình khó chịu như ma.

Sau đó, ba nam nhân bên người cô đều tránh ra, nhìn cô vận vẹo trên sofa, càng xoay càng táo bạo, giống con mèo nhỏ phát tình.

“Thật là khó chịu.” Thái Nghiên gọi vào, hai mắt mê mang, nhiễm đầy tình dục.

255. Chương 153: Chương 153

256. Chương 153: Vợ Hát Chồng Theo

“Bảo bối, cởi quần áo sẽ không khó chịu!”

Theo âm thanh nam nhân, cô đưa tay cởi quần áo của mình.

“Nhanh chụp!” Có người nhắc nhở nam nhân cầm máy chụp ảnh.

“Chụp! Không biết Mục Thiên Dương nhìn đến của mình vị hôn thê như vậy thả ra lãng, sẽ là cái gì phản ứng?”

“Quản hản phản ứng gì! Dù sao tao cũng thích!”

Rất nhanh, Thái Nghiên cởi sạch toàn thân mình, đi tới gần chỗ nam nhân: “Cho em. Em muốn.”

Dưới thân thể của cô, chất lỏng trắng mịn chảy ra, bộ dáng này, nam nhân nhìn mấy huyết mạch sôi trào. Mấy nam nhân nhin không được, đều bước qua, nói với nam nhân cầm máy chụp ảnh: “Cẩn thận một chút, đừng chụp mặt của chúng tao vào!”

“Yên tâm.” Nam nhân thở gấp một tiếng, “Nhanh lên đến thay tao, tao có một chút nhin không được!”

Hai giờ khuya, quyền kinh doanh sông bạc rốt cục đánh ra kết quả. Âu Kỳ Thắng thắng, chín người khác có 5% cổ phần công ty. Mọi người tựa hồ sớm đoán được kết quả này, Âu Kỳ Thắng không có lộ ra thần sắc đắc ý, những người khác cũng không lộ ra thần sắc ảo não, ngược lại thực vừa lòng bắt tay nhau.

Muốn thắng xuống trọn cả sông bạc đương nhiên không có khả năng, cơ hồ mỗi người đều cùng như ý tưởng Mục Thiên Dương, trước thành lập giao tình, chuyện về sau về sau nói. Dù sao, cổ phần Bất Dạ Thành từ ngoài đến thành phố C tập đoàn Âu thị khổng chế, sau lưng lại liên quan đến hắc đạo.

Tập đoàn Âu thị cũng là xí nghiệp lớn nổi tiếng, cùng Mục Thiên Dương thành phố A, công ty của đám người Đỗ Viễn Minh không sai biệt lắm. Mà sau lưng nó thế lực hắc đạo tất nhiên lớn hơn nữa, người thông minh đều đã biết rõ ràng dự tính kế tiếp.

Mục Thiên Dương gọi một cuộc điện thoại cho Mục Thiên Thành, cho hắn mang Uyển Tình và Thiên Tuyết lên xe trước. Chờ hắn cùng một đồng đại lão hàn huyền xong, đã là 20 phút sau.

Đi ra cửa lớn xã hội không đêm, một ô tô chạy dài dừng lại trong ban đêm lạnh lẽo, lão tổng đến tham gia ván bài đều tự lên xe, tránh không được lại tán gẫu với nhau vài câu.

“Nghe nói Âu Kỳ Thắng này mới 20 tuổi? Thật sự là trường giang sóng sau đè sóng trước!”

“Đúng vậy, Mục Thiên Dương tuy rằng hơn mười tuổi mới tiến vào công ty dốc sức làm, nhưng mà là sau khi tốt nghiệp đại học mới bắt đầu một mình đảm đương một phía.”

“Hai người bọn họ quả thực là tương xứng! Sau những gì chúng ta đã làm, ngoan ngoan sống bằng tiền dành dụm thôi!”

Theo ô tô một chiếc một chiếc mở ra, âm thanh nói chuyện với nhau cũng hoàn toàn biến mất.

Mục Thiên Dương đi ra cửa chính, thấy tuyết đã ngừng, chung quanh không lưu lại dấu vết gì. Hắn thở ra một hơi, một đoàn khí trắng bốc hơi trong không trung, thời tiết nói cho hắn đây là trời đông giá rét. Hắn đi đến Cayenne phía trước, phía sau Văn Sâm tắc đi đến đại chúng cách vách.

Mục Thiên Thành ngồi ở trên ghế lái xe đại chúng, nói với Mục Thiên Dương: “Anh họ, nhanh tới ba giờ, anh cũng đừng lại gọi em! Cho em ngủ ngon giấc trước đã!”

Mục Thiên Dương cười, nói với Văn Sâm: “Buổi sáng hội nghị chín giờ, cậu chủ trì, không nên muộn.”

“Vâng.” Văn Sâm đáp ứng, ngồi vào trong xe.

Mục Thiên Thành oán hận cắn răng: “Chín giờ?”

“Ừ.” Văn Sâm lên tiếng, ngửa đầu tựa vào trên ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Mục Thiên Thành thấy hắn lộ ra thần sắc mỏi mệt, không dám âm ỷ hắn, yên lặng khởi động ô tô.

Mục Thiên Dương ngồi xuống tiến vào trong xe, Thiên Tuyết phía trước hưng phấn quay đầu: “Anh! Nghe anh họ nói anh chơi bài bạc sao? Thua hay là thắng?”

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua Uyển Tình bên cạnh, thấy cô còn đeo cái bao tay hần mua, tâm tình sung sướng: “Không thua không thắng. Em thua bao nhiêu?”

“Nguyên bản thua rất nhiều . Bất quá sau Uyển Tình giúp em thắng trở lại!”

“Uyển Tình?”

“Đúng vậy! Uyển Tình cậu ấy đánh bạc! Sớm biết anh nên mang theo cậu, khẳng định thắng được Bất Dạ Thành táng gia bại sản! Cô là thần đánh bạc!” Thiên Tuyết nói chuyện lúc trước, khoe khoang Uyển Tình vô cùng kì diệu.

Mục Thiên Dương nghe xong, cười nói với Uyển Tình: “Em lợi hại như vậy?”

Uyển Tình xấu hổ nói: “Trùng hợp.”

“Thích không?” Hần hỏi.

“A?” Uyển Tình không rõ cho nên.

“Nếu thích, anh đi Macao mở ra sòng bạc, cho các em chơi.”

Thiên Tuyết hai mắt tỏa ánh sáng, hưng phấn gật đầu: “Thích thích.”

Mục Thiên Dương lạnh lùng liếc cô một cái, cô phần nộ mà lùi về.

“Bãi bạc không tốt.” Uyển Tình thấp giọng nói.

“Vây cũng được.” Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua Thiên Tuyết phía trước, “Anh thật vất vả kiếm ít tiền, không thể cho cô đánh thua!”

Thiên Tuyết bắt mắt trừng hần một cái: cho Uyển Tình bại anh liền cao hứng! Cô muốn đánh anh liền mở sòng bạc, cô nói đánh bạc không tốt anh liền nói đánh bạc có tội! Vợ hát chồng theo vì sao quá đáng ghét , cô vẫn là độc thân mà!

Mục Thiên Dương thấy Uyển Tình dựa vào mình rất gần, nhìn kỹ phát hiện sau lưng cô chen chúc hai cái gối ôm, đều chiếm vị trí của cô. Khó trách cô dựa vào gần như vậy, hần còn tưởng rằng đầu óc cô thông suốt, sẽ yêu thương nhưng nhớ đây.

Hần xách hai cáo đỏ kia, đá đến phía trước: “Đồ của mình giữ tốt!”

“A.” Thiên Tuyết hô nhỏ một tiếng, sờ sờ bị tóc đánh loạn, vũng vàng ôm lấy cáo đỏ.“Ồ, mũ và táo của em đâu?”

Uyển Tình cúi đầu tìm tìm, đưa mũ và táo qua: “Đây.”

Thiên Tuyết tiếp nhận, giật giật mũ, nhìn A Thành lái xe bên cạnh, đội lên trên đầu.

“Tiểu thư, cô ——” A Thành các loại bắt đắc dĩ, trốn lại không tốt, không né lại không tốt, “Cô cản trở tôi .”

Mục Thiên Dương quát khê: “Hần đang lái xe! Em không muốn sống nữa?”

“Hả.” Thiên Tuyết biết đã làm sai chuyện, chột dạ ngồi trở lại. Qua vài giây, cô ném mũ lên người A Thành, “Xuống xe lại mang đây!”

Nghĩ đến bộ dáng một đại nam nhân mang Nón Noel, cô che miệng cười trộm. A Thành hơi căng mặt, mặt hướng về phía trước, trông mắt lại nhìn không được nhìn phương hướng của cô. Cô. Rất đẹp, thực đáng yêu.

Thiên Tuyết cười đủ, lại mở táo đóng gói ra: “Đêm giáng sinh đều qua, làm sao bây giờ?”

Mục Thiên Dương vừa thấy, cũng cầm táo Uyển Tình bên người lên: “Đây là táo? Anh còn tưởng quà.”

“Đêm giáng sinh phải ăn táo, bình an!” Thiên Tuyết ngáp một cái, “Nhưng mà không nghĩ đã qua lễ Noel Noel vui về ha ~”

Nói xong, cô tựa vào ghế trên ngủ.

Mục Thiên Dương bỏ táo xuống, cho Uyển Tình tựa vào trong lòng mình, hôn trán cô một cái: “Ngủ đi.”

Uyển Tình nhìn hẩn một cái, nghe lời nhắm mắt lại. Khép lại này, đã nặng nề đã ngủ, khi đang ngủ say, bị đồng hồ báo thức đánh thức. Nhìn thoáng qua thời gian, là 6 giờ rưỡi. Cô rất buồn ngủ, tuyệt không nhớ tới đến.

“Đừng ngủ.” Bên tai truyền đến âm thanh Mục Thiên Dương.

Cô giật mình một cái, phát hiện là phòng hẩn.

Mục Thiên Dương hôn hôn cô, khàn khàn nói: “Mặc quần áo đi học. Hiện tại 6 giờ rưỡi, sẽ không muộn. Anh gọi là bà Trương chuẩn bị bữa sáng, em ăn trên đường. Ăn xong rồi lại chớp mắt trong chốc lát, đi học hẩn là có thể kiên trì. Để cho tiết học, lại về phòng ngủ ngủ ngon một giấc.”

257. Chương 154: Mộng

“Ừ.” Ánh mắt Uyển Tình khô khốc khó chịu, nửa híp mắt mặc quần áo, thấy hẩn nằm trong ổ chăn, nhện không được nhìn thoáng qua.

Hẩn cười: “Còn không đi?”

“Đi rồi!” Uyển Tình vội vàng nói.

“Đồ của em!” Mục Thiên Dương kêu lên.

Uyển Tình quay đầu, thấy sỏi xám và cái bao tay trên một bên ngăn tủ. Cô ôm lấy gối ôm, lấy bao tay qua, vừa đeo vừa rời khỏi phòng.

Khóe môi Mục Thiên Dương hơi nhếch, xoay người ôm lấy gối đầu cô ngủ qua, tiếp tục ngủ.

-

Đinh Thái Nghiên tỉnh lại, phát hiện cả người đau nhức khó chịu. Cô mở mắt ra, thấy rõ địa phương mình đang ở, là phòng hát đêm qua cuồng hoan.

Cô chậm rãi đứng lên, phát hiện trong phòng chỉ có một mình mình, nhìn bàn trà và sofa trước mắt, một bộ cảnh tượng thối nát xuất hiện trong đầu cô.

Cô như thấy, một nữ nhân lỏa thể thể quỳ gối trên bàn trà, chung quanh thấy nam nhân giáp công. Mà nữ nhân kia.

Không! Đinh Thái Nghiên khẽ kêu một tiếng, kinh hoảng ôm chặt thân thể của mình. Vậy sẽ không là mình! Sẽ không!

Đột nhiên, cô phát hiện mình mặc quần áo, quần áo khi ngày hôm qua mặc ra ngoài ở trên người, rất chỉnh tề, ngay cả áo khoác đều không có cởi.

Đó là mộng! Nhất định là mộng!

Cô thở phào nhẹ nhõm, kích động đứng lên. Tuy rằng xương sống thắt lưng chân đau có chút không khỏe, nhưng cái này nhất định là do say rượu. Cô sẽ không bị đồng thời ba bốn nam nhân đùa bỡn! Sẽ không!

Gần như hồng mắt rời khỏi phòng bao, trên đường thấy được Bất Dạ Thành người phục vụ, người phục vụ thân thiết hỏi: “Đinh tiểu thư, ngài còn chưa đi?”

Đinh Thái Nghiên đột nhiên đứng lại, quay đầu hỏi: “Những người cùng tôi đến đó đâu?”

“Các cô tối hôm qua đi.”

Thái Nghiên nghi hoặc nhíu nhíu mày, đến dưới lầu kêu nhân viên bãi đậu xe lấy xe của mình, một bên gọi điện thoại cho người ta: “Amy, các cậu tối hôm qua mấy giờ đi, sao không tiễn mình về nhà?”

“A? Không phải Linda đưa cậu về sao?” Amy duyên dáng gọi to một tiếng, “Cậu hiện tại ở nơi đâu, sẽ không còn ở Bất Dạ Thành chứ? Đều nhanh mười giờ, cậu buổi tối còn phải cử hành lễ đính hôn!”

“Không có việc gì, mình chỉ là hơi mệt một chút. Buổi tối sớm đến một chút.” Đinh Thái Nghiên tắt điện thoại, lại gọi cho Linda, “Linda, cậu tối hôm qua đi cuối cùng? Sao không mang mình theo?”

Nhân viên bãi đậu xe đã chạy xe lại đây, cô tiếp nhận chìa khóa xe, tùy tay thanh toán hai trăm tiền bo.

“Mình muốn mang cậu nha!” Linda nói, “Nhưng cậu nghe nói Mục tổng đến đây, đã nói cùng với hấn trở về, mình chỉ tạm biệt, miễn cho quấy rầy các cậu thôi!”

“Hấn đến đây?” Cô sao không ấn tượng?

“Tờ báo nói là được mời tham gia tiệc rượu của Âu tổng, nhưng kỳ thật mọi người đều nói bọn họ đánh bạc! Làm sao vậy? Sao đột nhiên hỏi cái này? Cậu không cùng hấn ở một chỗ?”

“Không, mình chỉ là kỳ quái.” Đinh Thái Nghiên tắt điện thoại, đầu có chút trường đau. Linda là bạn cô tín nhiệm nhất, khẳng định sẽ không lừa cô, nhưng chính cô sao không ấn tượng? Giấc mộng đêm loạn kia lại là sao lại thế này? Còn có trên người đau nhức và không khỏe, thật sự giống như bị người xâm phạm qua.

Đinh Thái Nghiên đột nhiên cả người phát run, cảm thấy có chuyện tình gì không chịu nổi chế phát sinh.

Không. Không. Sẽ không. Qua đêm nay, toàn thế giới đều đã biết cô là phu nhân Mục Thiên Dương chọn, mặc kệ tối hôm qua đã xảy ra cái gì, cô cũng không có thể làm hỏng!

Cho dù đã xảy ra lại như thế nào? Chỉ cần không có người biết! Chỉ cần trước khi cô đoạt đến Mục thị không có người biết! Vậy cô chính là người thắng cuối cùng!

Cô muốn là Mục thị! Không phải Mục Thiên Dương! Mục Thiên Dương rất không dễ nắm chắc, cho dù về mặt hấn sủng ái nhìn mình, cũng cho cô cảm thấy như gần như xa. Cái loại cảm giác nắm giữ không được này rất khủng bố, cô chỉ có thể lựa chọn thứ mình nắm giữ được!

Hơn nữa cô đã cùng Chu Khải Quốc cấu kết với nhau làm việc xấu, cho dù cô muốn làm phu nhân tốt, cũng không trở về được.

Đinh Thái Nghiên hít sâu một hơi, nắm ổn tay lái, chậm rãi đi về phía Đinh gia. Bất luận phát sinh cái gì, cách 7h tối còn 9 giờ, cô sẽ tỉnh táo lại, thu thập tốt cảm xúc, trang điểm cho mình, ở trên lễ đính hôn kinh diễm tuyệt luân!

-

Mục Thiên Dương có một giấc mộng rất đẹp.

Trong mộng, hấn đứng ở trên cỏ, bốn phía có hoa Thất Lí Hương* nở rộ, tân khách mặc lễ phục, dưới sâm banh lưu quang ánh mặt trời tràn đầy màu sắc, khí cầu hồng nhạt nhẹ lay động trong gió.

* Đây là hoa đó đây ai biết Việt Nam gọi là gì thì góp ý với

Uỷển Tình mặc áo cưới thuần trắng, đang cầm hoa hồng trắng, từ xa xa chậm rãi đi tới. Cô đang cười, nhìn hấn, cười đến ôn nhu lại hạnh phúc.

Tất cả mọi người đang nói cười, vỗ tay, đang nói: “Cô ấy thật khá! Bọn họ trai tài gái sắc, trời tạo một đôi!”

“Mục Thiên Dương tiên sinh, anh nguyện ý cưới Đinh Uỷển Tình tiểu thư làm vợ, ở với cô, kết làm nhất thể, yêu cô, an ủi cô, tôn trọng cô, bảo hộ cô, bất luận cô sinh bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, thủy chung trung thành với cô, thẳng đến rời khi khỏi thế giới hay không?”

“Tôi nguyện ý.”

“Đinh Uỷển Tình tiểu thư, cô nguyện ý cưới Mục Thiên Dương tiên sinh làm chồng, ở với hấn, kết làm nhất thể, yêu hấn, an ủi hấn, tôn trọng hấn, bảo hộ hấn, bất luận hấn sinh bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, thủy chung trung thành với hấn, thẳng đến rời khi khỏi thế giới hay không?”

Uyển Tình then thùng nhìn hấn một cái, hạnh phúc gật đầu: “Tôi nguyện ý.”

Vỗ tay sấm dậy, tất cả mọi người chúc phúc vì bọn họ, hấn ôm lấy cô, nhiệt liệt hôn môi. Cô ngửa đầu nhìn hấn, cười đến vô cùng vui vẻ, ánh mắt giống như bảo thạch lóe sáng.

“Anh yêu em.” Hấn nhìn cô, còn thật sự thông báo.

“Em cũng yêu anh.” Cô nhìn hấn, thâm tình tuyên cáo.

Hấn mừng như điên lại hôn cô. Rất cực, rất cực. Hấn đợi cho yêu cô.

Lúc này, ba đứa con nít ba đến năm tuổi từ bên ngoài bãi cỏ chạy tới, ôm lấy chân bọn họ, vui vẻ reo lên: “Ba ba! Mẹ! Ôm con! Ôm con! Hôn con! Hôn con!”

Mục Thiên Dương cúi đầu, thấy hai con gái, một con trai vây quanh bọn họ. Tiểu cô nương hoàn toàn là phiên bản của Uyển Tình, con trai nhỏ lớn lên giống hấn, nhưng ánh mắt cũng giống Uyển Tình. Hấn muốn sinh hai con gái, một con trai giấc mộng cũng thành thực

Linh linh linh —————

Điện thoại vang lên, Mục Thiên Dương bỗng nhiên từ trên giường ngồi xuống, hô hấp run run, đầu đầy mồ hôi.

“Uyển Tình.” Hấn khàn khàn thấp giọng lắm lắm, nghe thấy điện thoại tiếp tục vang, đưa tay bắt máy, “Alô.”

“Tổng giám đốc?” Văn Sâm nghe âm thanh hấn không thích hợp, thử hỏi, “Không có làm phiền ngài chứ?”

“Không.” Yết hầu Mục Thiên Dương lặn hai cái, âm thanh gần như bình thường, “Chuyện gì?”

“Hội nghị vừa mới chấm dứt, tôi gửi nội dung trọng yếu vào thùng thư cho ngài.”

“Ừ. Kêu Thiên Thành về nhà lớn.”

Văn Sâm dừng một chút, nhẹ nhàng ừ một tiếng. A a a ——— loại sự tình này vì sao muốn hấn chuyển lời? !

Mục Thiên Dương ném điện thoại, tứ chi còn run run. Hấn ngồi ở trên giường, lấy tay chống trán của mình, cảm thấy cả tứ chi đều đau .

Giấc mộng kia thật đẹp, đẹp đến tâm hấn đều đau .

Kết hôn, yêu nhau, còn có đứa nhỏ.

Giấc mộng của hấn giống như hơi nhiều lắm. Uyển Tình, em sẽ làm giấc mộng của anh trở thành sự thật sao?

258. Chương 154: Mộng

“Ừ. ” Ánh mắt Uyển Tình khô khốc khó chịu, nửa híp mắt mặc quần áo, thấy hấn nằm trong ổ chăn, nhin không được nhìn thoáng qua.

Hấn cười: “Còn không đi?”

“Đi rồi!” Uyển Tình vội vàng nói.

“Đồ của em!” Mục Thiên Dương kêu lên.

Uyển Tình quay đầu, thấy sỏi xám và cái bao tay trên một bên ngăn tủ. Cô ôm lấy gối ôm, lấy bao tay qua, vừa đeo vừa rời khỏi phòng.

Khóe môi Mục Thiên Dương hơi nhếch, xoay người ôm lấy gối đầu cô ngủ qua, tiếp tục ngủ.

-

Đinh Thái Nghiên tỉnh lại, phát hiện cả người đau nhức khó chịu. Cô mở mắt ra, thấy rõ địa phương mình đang ở, là phòng hát đêm qua cuồng hoan.

Cô chậm rãi đứng lên, phát hiện trong phòng chỉ có một mình mình, nhìn bàn trà và sofa trước mắt, một bộ cảnh tượng thối nát xuất hiện trong đầu cô.

Cô như thấy, một nữ nhân hỏa thể thể quỳ gối trên bàn trà, chung quanh thấy nam nhân giáp công. Mà nữ nhân kia.

Không! Đinh Thái Nghiên khẽ kêu một tiếng, kinh hoàng ôm chặt thân thể của mình. Vậy sẽ không là mình! Sẽ không!

Đột nhiên, cô phát hiện mình mặc quần áo, quần áo khi ngày hôm qua mặc ra ngoài ở trên người, rất chỉnh tề, ngay cả áo khoác đều không có cởi.

Đó là mộng! Nhất định là mộng!

Cô thở phào nhẹ nhõm, kích động đứng lên. Tuy rằng xương sống thắt lưng chân đau có chút không khỏe, nhưng cái này nhất định là do say rượu. Cô sẽ không bị đồng thời ba bốn nam nhân đùa bỡn! Sẽ không !

Gần như hồng mắt rời khỏi phòng bao, trên đường thấy được Bất Dạ Thành người phục vụ, người phục vụ thân thiết hỏi: “Đinh tiểu thư, ngài còn chưa đi?”

Đinh Thái Nghiên đột nhiên đứng lại, quay đầu hỏi: “Những người cùng tôi đến đó đâu?”

“Các cô tối hôm qua đi.”

Thái Nghiên nghi hoặc nhíu nhíu mày, đến dưới lầu kêu nhân viên bãi đậu xe lấy xe của mình, một bên gọi điện thoại cho người ta: “Amy, các cậu tối hôm qua mấy giờ đi, sao không tiễn mình về nhà?”

“A? Không phải Linda đưa cậu về sao?” Amy duyên dáng gọi to một tiếng, “Cậu hiện tại ở nơi đâu, sẽ không còn ở Bất Dạ Thành chứ? Đều nhanh mười giờ, cậu buổi tối còn phải cử hành lễ đính hôn!”

“Không có việc gì, mình chỉ là hỏi một chút. Buổi tối sớm đến một chút.” Đinh Thái Nghiên tắt điện thoại, lại gọi cho Linda, “Linda, cậu tối hôm qua đi cuối cùng? Sao không mang mình theo?”

Nhân viên bãi đậu xe đã chạy xe lại đây, cô tiếp nhận chìa khóa xe, tùy tay thanh toán hai trăm tiền bo.

“Mình muốn mang cậu nha!” Linda nói, “Nhưng cậu nghe nói Mục tổng đến đây, đã nói cùng với hắn trở về, mình chỉ tạm biệt, miễn cho quấy rầy các cậu thôi!”

“Hắn đến đây?” Cô sao không ấn tượng?

“Tờ báo nói là được mời tham gia tiệc rượu của Âu tổng, nhưng kỳ thật mọi người đều nói bọn họ đánh bạc! Làm sao vậy? Sao đột nhiên hỏi cái này? Cậu không cùng hắn ở một chỗ?”

“Không, mình chỉ là kỳ quái.” Đinh Thái Nghiên tắt điện thoại, đầu có chút trường đau. Linda là bạn cô tín nhiệm nhất, khẳng định sẽ không lừa cô, nhưng chính cô sao không ấn tượng? Giấc mộng đâm loạn kia lại là sao lại thế này? Còn có trên người đau nhức và không khỏe, thật sự giống như bị người xâm phạm qua.

Đinh Thái Nghiên đột nhiên cả người phát run, cảm thấy có chuyện tình gì không chịu khống chế phát sinh.

Không. Không. Sẽ không. Qua đêm nay, toàn thế giới đều đã biết cô là phu nhân Mục Thiên Dương chọn, mặc kệ tối hôm qua đã xảy ra cái gì, cô cũng không có thể làm hỏng!

Cho dù đã xảy ra lại như thế nào? Chỉ cần không có người biết! Chỉ cần trước khi cô đoạt đến Mục thị không có người biết! Vậy cô chính là người thắng cuối cùng!

Cô muốn là Mục thị! Không phải Mục Thiên Dương! Mục Thiên Dương rất không dễ nắm chắc, cho dù về mặt hắn sủng ái nhìn mình, cũng cho cô cảm thấy như gần như xa. Cái loại cảm giác nắm giữ không được này rất khủng bố, cô chỉ có thể lựa chọn thứ mình nắm giữ được!

Hơn nữa cô đã cùng Chu Khải Quốc cấu kết với nhau làm việc xấu, cho dù cô muốn làm phu nhân tốt, cũng không trở về được.

Đinh Thái Nghiên hít sâu một hơi, nắm ỏn tay lái, chậm rãi đi về phía Đình gia. Bất luận phát sinh cái gì, cách 7h tối còn 9 giờ, cô sẽ tỉnh táo lại, thu thập tốt cảm xúc, trang điểm cho mình, ở trên lễ đính hôn kinh điểm tuyệt luân!

-

Mục Thiên Dương có một giấc mộng rất đẹp.

Trong mộng, hắn đứng ở trên cỏ, bốn phía có hoa Thất Lí Hương* nở rộ, tân khách mặc lễ phục, dưới sâm banh lưu quang ánh mặt trời tràn đầy màu sắc, khí cầu hồng nhạt nhẹ lay động trong gió.

* Đây là hoa đỏ đây ai biết Việt Nam gọi là gì thì góp ý với

Uyển Tình mặc áo cưới thuần trắng, đang cầm hoa hồng trắng, từ xa xa chậm rãi đi tới. Cô đang cười, nhìn hắn, cười đến ôn nhu lại hạnh phúc.

Tất cả mọi người đang nói cười, vỗ tay, đang nói: “Cô ấy thật khá! Bọn họ trai tài gái sắc, trời tạo một đôi!”

“Mục Thiên Dương tiên sinh, anh nguyện ý cưới Đinh Uyển Tình tiểu thư làm vợ, ở với cô, kết làm nhất thể, yêu cô, an ủi cô, tôn trọng cô, bảo hộ cô, bất luận cô sinh bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, thủy chung trung thành với cô, thẳng đến rồi khi khỏi thế giới hay không?”

“Tôi nguyện ý.”

“Đinh Uyển Tình tiểu thư, cô nguyện ý cưới Mục Thiên Dương tiên sinh làm chồng, ở với hắn, kết làm nhất thể, yêu hắn, an ủi hắn, tôn trọng hắn, bảo hộ hắn, bất luận hắn sinh bệnh hay khỏe mạnh, giàu có hay bần cùng, thủy chung trung thành với hắn, thẳng đến rồi khi khỏi thế giới hay không?”

Uyển Tình then thừng nhìn hắn một cái, hạnh phúc gập đầu: “Tôi nguyện ý.”

Vỗ tay sầm dậy, tất cả mọi người chúc phúc vì bọn họ, hắn ôm lấy cô, nhiệt liệt hôn môi. Cô ngửa đầu nhìn hắn, cười đến vô cùng vui vẻ, ánh mắt giống như bảo thạch lóe sáng.

“Anh yêu em.” Hắn nhìn cô, còn thật sự thông báo.

“Em cũng yêu anh.” Cô nhìn hắn, thâm tình tuyên cáo.

Hắn mừng như điên lại hôn cô. Rốt cục, rốt cục. Hắn đợi cho yêu cô.

Lúc này, ba đứa con nít ba đến năm tuổi từ bên ngoài bãi cỏ chạy tới, ôm lấy chân bọn họ, vui vẻ reo lên: “Ba ba! Mẹ! Ôm con! Ôm con! Hôn con! Hôn con!”

Mục Thiên Dương cúi đầu, thấy hai con gái, một con trai vây quanh bọn họ. Tiểu cô nương hoàn toàn là phiên bản của Uyển Tình, con trai nhỏ lớn lên giống hắn, nhưng ánh mắt cũng giống Uyển Tình. Hắn muốn sinh hai con gái, một con trai giấc mộng cũng thành thực

Linh linh linh —————

Điện thoại vang lên, Mục Thiên Dương bỗng nhiên từ trên giường ngồi xuống, hô hấp run run, đầu đầy mồ hôi.

“Uyển Tình.” Hắn khàn khàn thấp giọng lẩm bẩm, nghe thấy điện thoại tiếp tục vang, đưa tay bắt máy, “Alô.”

“Tổng giám đốc?” Văn Sâm nghe âm thanh hắn không thích hợp, thử hỏi, “Không có làm phiền ngài chứ?”

“Không.” Yết hầu Mục Thiên Dương lặn hai cái, âm thanh gần như bình thường, “Chuyện gì?”

“Hội nghị vừa mới chấm dứt, tôi gửi nội dung trọng yếu vào thùng thư cho ngài.”

“Ừ. Kêu Thiên Thành về nhà lớn.”

Văn Sâm dừng một chút, nhẹ nhàng ừ một tiếng. A a a — loại sự tình này vì sao muốn hắn chuyển lời? !

Mục Thiên Dương ném điện thoại, tứ chi còn run run. Hắn ngồi ở trên giường, lấy tay chống trán của mình, cảm thấy cả tứ chi đều đau .

Giấc mộng kia thật đẹp, đẹp đến tâm hắn đều đau .

Kết hôn, yêu nhau, còn có đứa nhỏ.

Giấc mộng của hắn giống như hơi nhiều lắm. Uyển Tình, em sẽ làm giấc mộng của anh trở thành sự thật sao?

259. Chương 155: Chương 155

260. Chương 155: Ông Kỳ Quái

Mục Thiên Dương tắm giặt sạch một cái, đến thư phòng xem mail. Xem xong tư liệu Văn Sâm gửi cho hắn, phát hiện thùng rác có một mail, tiện thể bấm vào. Nguyên bản tưởng quảng cáo linh tinh, chuẩn bị dọn dẹp, không nghĩ tới tiêu đề email là ba chữ “Đinh Thái Nghiên”.

Hắn ánh mắt nhíu lại, rất hứng thú. Mở ra một chút, nội dung là một tấm ảnh —— Đinh Thái Nghiên ngã vào trên sofa, mắt lơ đãng sương mù. Nhìn bối cảnh chung quanh cô, lại liên tưởng lời nói của Mục Thiên Thành tối hôm qua, đoán đây là phòng bao KTV, hơn nữa là tối hôm qua chụp được, ngay trong Bất Dạ Thành.

Tệp đính kèm là một video, Mục Thiên Dương mở ra, nhìn thấy một phim ngắn 10 phút. Trong phim ngắn, Đinh Thái Nghiên đứng ở trên sofa, thần chí không rõ cởi quần áo của mình. Áo lông, áo trong, nội y, váy ngắn, quần vớ. Mắt thấy cô sẽ cởi quần lót, màn hình đột nhiên đen lại.

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại, thấy băng còn vài phút, liền lẳng lặng chờ. Một lát sau, video chỉ có âm thanh, không có hình ảnh. Trong bóng đêm, không ngừng truyền đến nữ nhân rên rỉ thở dốc và nam nhân trêu đùa. Hơn nữa, không chỉ một người nam nhân!

Nam nhân thay nhau dùng ngôn ngữ bối móc đùa giỡn nữ nhân, nữ nhân tựa hồ thỏa mãn ham muốn, dưới sự dạy dỗ của bọn họ, các loại lời nói dâm mỹ phong tưng tửu từ miệng phun ra.

Mục Thiên Dương đột nhiên nhớ tới khi hắn vừa cùng Uyển Tình một chỗ, tựa hồ cũng đối xử với cô như vậy! Tuy rằng không quá đáng như vài người này, nhưng mà.

Hắn bỗng nhiên tắt video đi, thư phòng gần như im lặng.

~Hắn ngồi hồi lâu, nghĩ, về sau phải đối đãi Uyển Tình như thế nào? Suy nghĩ nửa ngày, hắn nhận không được cười lên một tiếng. Tự nhiên sẽ ôn nhu, nhưng không có khả năng quá nhã nhặn. Dù sao, đây là phúc lợi của hắn, hơn nữa càng làm càng tình thú không phải sao? Chỉ cần cô yêu hắn, đó là một điều hạnh phúc; cô không thương hắn, vô luận hắn ôn nhu bao nhiêu, cô đều đã cảm thấy không chịu nổi.

Mục Thiên Dương thay quần áo xuống lầu, Thiên Tuyết đứng ở trong phòng khách, vừa phải vừa xoay thắt lưng, giống như tập thể dục theo nhạc.

“Em sao vậy?” Hắn hỏi.

Thiên Tuyết thở dài: “Thức khuya, thắt lưng đau!”

“Hừ!” Mục Thiên Dương cười, “Hai ba giờ đã chịu không được? Qua vài năm em sẽ cảm thấy còn quá sớm!”

“Phải không?” Thiên Tuyết nhìn nhìn trên lầu, “Uyển Tình thì sao?”

“Trở về đi học.” Mục Thiên Dương đi vào phòng ăn.

“Khi nào thì đi?” Thiên Tuyết theo sau, “Anh không cho cậu ấy đi tham gia lễ đính hôn?”

Mục Thiên Dương bất mãn liếc cô: “Anh còn không thiếu cân nhắc như vậy!” Không biết đám cưới giống như trong mộng vậy, cô có thích hay không.

“Ai biết người nha. . . .” Thiên Tuyết đang cầm cháo yến mạch uống khò khè khò khè.

Mục Thiên Dương uống một ly nước, ăn bánh sandwich và cà phê bà Trương bưng tới. Vừa ăn, vừa lật báo. Ăn mấy miếng lót bụng, liền đứng lên: “Đi, về nhà!”

Về nhà, Thiên Tuyết bị Ngô Nhã nhắc tới: “Biết rõ hôm nay có việc, còn không trở về sớm một chút! Quần áo con không đổi, tóc không có làm, còn có mặt mũi. . . .”

“Ai nha, sớm làm lại cũng phải ăn cơm trưa rồi làm!” Thiên Tuyết ôm bà làm càn nhõng nhẽo một cái, “Dù sao con cũng không phải nhân vật chính, tùy tiện làm là được rồi!”

Ngô Nhã thở dài, thật sự không có cách nào khác nói cô cái gì. Nếu chiếu ý tứ của mình, nhất định tạo cô ra thành thực nữ tao nhã cao quý! Nhưng Mục lão gia thích giữ lại thiên tính của đứa nhỏ, không phải do bà nói chuyện. Bà bây giờ còn có thể ở lưu lại trong nhà này, dựa vào Thiên Tuyết ỷ lại bà. . . . Nếu để Thiên Tuyết mất hứng, chỉ sợ ngôi nhà này cũng không tha cho bà.

Bà triu mến sờ sờ Thiên Tuyết, nói với Mục Thiên Dương: “Ông con ăn xong điểm tâm đột nhiên nóng giận, nhốt ở thư phòng cả buổi, mẹ gọi là ông ông cũng không phản ứng, con đi nhìn xem.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương lập tức đi lên lầu, “Thiên Thành đã trở về chưa?”

“Không.” Ngô Nhã bĩu môi, “Mỗi lần trở về cũng không ở trong nhà, cũng không biết đi đâu. . . .”

Mục Thiên Dương cúi đầu cười, dù sao buổi tối sẽ xuất hiện. Đi đến bên ngoài thư phòng Mục lão gia, hắt gõ gõ cửa: “Ông, là con.”

Đợi 2 phút, không thấy người trả lời, Mục Thiên Dương lo lắng có việc, đẩy cửa ra đi vào, thấy Mục lão gia đứng ở trước két sắt, đang giấu cái gì. Thấy hắn tiến vào, thần sắc còn nhịn không được kích động.

Mục Thiên Dương sững sốt trong lòng, cái này hiếm thấy, ông còn có bí mật nhỏ!

Mục lão gia dù sao trải qua mưa gió, kích động trên mặt cũng chỉ là chợt lóe qua. Hắn khóa két sắt lại, thở phì phì đi tới: “Anh còn biết tôi là ông? !”

Mục Thiên Dương kỳ quái: “Làm sao vậy?”

“Làm sao vậy?” Mục lão gia đi đến trước bàn học, cầm lấy cây gậy gõ gõ mặt trên tờ báo, “Cùng Âu thị hợp tác, tiệc đêm ở Bất Dạ Thành! Lừa quỷ sao! Ai chẳng biết rằng dưới Bất Dạ Thành là sông bạc! Anh là đi nói chuyện buôn bán sông bạc sao? Đánh thắng hợp tác?”

Mục Thiên Dương nghi hoặc đầy mình, ông biết chuyện này không tính cái gì, nhưng sao phản ứng lớn như vậy?

“Đổ thắng quyền độc chiếm có kinh doanh, thua cuộc có 5% cổ phần công ty.” Mục Thiên Dương bước qua, diu hần đến một bên ngồi xuống, “Điểm việc nhỏ ấy sao kinh động ông?”

Mục lão gia giận dữ: “Việc nhỏ? Sao là việc nhỏ? Anh có biết đằng sau Bất Dạ Thành và Âu thị là cái gì hay không? Là Long Diễm Minh, hắc bang lớn nhất bây giờ! Anh lại có thể dám làm ăn buôn bán với bọn họ, muốn đi vào hắc đạo sao?”

“Hắc bang cũng có buôn bán ở bạch đạo.” Mục Thiên Dương nói, “Bên ngoài bọn họ mở công ty như chúng ta, chắc chắn sẽ tìm người hợp tác, không tìm con cũng sẽ tìm người khác. Nếu chuyện phạm pháp, khẳng định sẽ không tìm chúng ta, bởi vì chúng ta không có năng lực kia, không cần thận là sẽ làm hỏng! Bàn với chúng ta, khẳng định sẽ không có nguy hiểm! Một khi đã như vậy, tiền đến đây đương nhiên mình kiếm, chẳng lẽ còn đưa cho người khác?”

Mục lão gia cứng lại, há mồm muốn nói cái gì, lại cứng lại. Đóng rồi đóng, mở rồi mở, rốt cục nói: “Vậy anh cũng nên thương lượng với tôi một chút! Chuyện lớn như vậy, anh liền tự tiện chủ trương!”

Mục Thiên Dương càng kỳ quái: “Bên ngoài đều nói con 22 tuổi mới làm chủ công ty, nhưng trong lòng hai ông cháu chúng ta biết rõ ràng, khi con 20 tuổi ông cũng chỉ quản ngoài mặt, mặc kệ chính sự. Sao hiện tại đột nhiên quan tâm vậy?”

“Tôi còn không thể quan tâm ! Đó là giang sơn lão tử xây dựng! Không thể tiểu tử anh hủy!” Mục lão gia tức giận đến miệng nói không lựa lời.

Mục Thiên Dương vội vàng trấn an: “Ông, ông. . . . Con không phải là ý kia. Khi con vừa tiếp nhận công ty, nói chuyện làm ăn 20 triệu người đều nói việc rất nhỏ, tự mình làm, sao chuyện làm ăn 2000 vạn này thành ‘chuyện lớn’ rồi?”

“Tôi. . . . Tôi. . . .” Mục lão gia hít hai hơi, nổi giận gầm lên một tiếng, “Tôi lười quản anh! Tùy anh làm như thế nào!”

Mục Thiên Dương sửng sốt, đây là thẹn quá thành giận ? Bất Dạ Thành, Long Diễm Minh. . . . Chẳng lẽ ông từng có quan hệ với bọn họ?

Buổi tối sáu giờ, Mục Thiên Dương tới khách sạn cử hành lễ đính hôn. Mục Thiên Thành sớm đã đến, ngay ngắn lấy thân phận chủ nhân tiếp đón tân khách.

261. Chương 156: Chương 156

262. Chương 156: Điều Tra Một Chút

Mục Thiên Dương thấy hần mặc tây trang giày da, gật gật đầu: “Không sai, mặc vào cũng là người chết như một con chó*!”

*thành ngữ TQ: Người chết như một con chó được cho là bản sắc là một con người, hành vi được mô tả như là giống như một con chó. Nó là một thuật ngữ xúc phạm , được sử dụng để chế giễu

“Anh đây là ghen tị em cao lớn anh tuần khôi ngô có đáng hơn anh!” Mục Thiên Thành kêu lên.

Nếu bàn về bề ngoài, Mục Thiên Dương dĩ nhiên hoàn mỹ, nhưng quá mức thân sĩ, để người ta chùn bước. Mục Thiên Thành thì tràn ngập cương dương, vô cùng có mùi vị nam nhân, khí chất nhiệt tình cũng để người ta dễ dàng thân cận. Nếu ném cả hai vào đồng nữ nhân, Mục Thiên Thành tất nhiên là sẽ bị trêu hoa ghẹo nguyệt!

“Sau đó sao?” Mục Thiên Dương nhíu mày, “Em so với anh em cao lớn anh tuần khôi ngô có đáng lại có lợi gì?”

Mục Thiên Thành lập tức ủ rũ. Hần cao lớn anh tuần khôi ngô có đáng chính là sai sao! Một đồng nữ nhân muốn vây quanh, đuổi đều đuổi không đi a! Ô ô ô. . . .

“Đừng náo loạn.” Mục Thiên Dương nhìn bộ dáng hần uể oải, thật muốn vuốt tóc hần, bất quá loại sự tình này vẫn là giao cho Văn Sâm bí mật làm đi, “Em theo anh, có việc nói với em!”

Anh họ lại có thể tìm hần nói chuyện? Chẳng lẽ là muốn hần học đến nỗi có ích? Hần giấu súng ống đạn dược ở trong nhà rất cực hữu dụng! Mục Thiên Thành nhiệt huyết sôi trào, đi theo Mục Thiên Dương vào phòng nghỉ.

Mục Thiên Dương ngồi xuống trên sofa, nói: “Giữa trưa ông tìm anh âm ỹ một trận.”

“A?” Muốn đối phó ông? Súng ống đạn dược nhanh chóng thu hồi!

“Hần phản đối anh hợp tác với Bất Dạ Thành.” Mục Thiên Dương nhíu mi, “Em nói, ông đã sớm mặc kệ chuyện công ty, vì sao chuyện này chú ý như vậy?”

“Ai biết được.” Mục Thiên Thành cũng ngồi xuống, “Chẳng lẽ Bất Dạ Thành này nước rất sâu? Mục thị dù sao cũng là ông một tay thành lập lên, ông chắc chắn có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn anh. Bất Dạ Thành và Âu thị tuy rằng trẻ tuổi, nhưng Long Diễm Minh sau lưng chúng nó có thể đồng lứa với Mục thị đi không chừng! Có lẽ ông là biết một ít nội tình, đang nhắc nhở anh không nên mạo hiểm à?”

Mục Thiên Dương lắc đầu: “Không giống. Hơn nữa Bất Dạ Thành chỉ là một cứ điểm của Long Diễm Minh mà thôi, trừ sông bạc không thể ra ngoài sáng, địa phương khác cũng sạch sẽ, liên tục lắc đầu xong cũng không cho bán. Sau tất cả, ngành công nghiệp giải trí bây giờ là một thương hiệu cao cấp, kiếm tiền cũng không thiếu, chính bọn họ cũng luyến tiếc làm dơ.”

“Vậy anh nói là sao lại thế này?” Mục Thiên Thành cảm thấy, anh họ hẳn là có kết luận mới đúng.

“Dùng bản lĩnh của em điều tra một chút đi, xem ông có phải và Long Diễm Minh có đụng chạm gì hay không.” Mục Thiên Dương nghĩ đến mười lăm phút giữa trưa vào cửa kia, bộ dáng ông kích động còn chột dạ, thở dài, “Ông cụ lớn tuổi như vậy, giấu chuyện trong lòng không tốt. Nếu có ân oán gì, có thể giải quyết liền giúp ông giải quyết.”

“Đồng ý!” Mục Thiên Thành nói, “Anh hay xem em đi! Hai mươi bốn giờ sẽ cho anh câu trả lời thuyết phục!”

Mục Thiên Dương gật đầu. Nếu là đối tượng bình thường, chính hắn tìm người tra xét, giống lúc trước điều tra Uyển Tình, không đến một giờ đã xong. Nhưng Long Diễm Minh tốt xấu là hắc bang, người bình thường sao điều tra được? May mắn Thiên Thành không phải người bình thường, kêu hắn điều tra tổng thống nước Mỹ cũng không có vấn đề gì!

-

Đèn treo thủy tinh hoa lệ, chiếu nơi đính hôn sáng như ban ngày. Một dàn nhạc sống âm thanh du dương, trang phục và cơ thể của cả trai lẫn gái, tay cầm ly thủy tinh có đế cao, uống sâm banh lạnh lẽo, thấp giọng nói chuyện với nhau về đầu tư cổ phiếu. Cùng với trận đính hôn này.

Đính hôn sao? Triệu Mĩ Na đứng ở góc sáng sủa, ý cười trong suốt nhìn mọi người. Cô không cho rằng đêm nay còn có đính hôn.

Đinh Thái Nghiên từ lối đi chuyên dụng của khách sạn tiến vào, không có chạm mặt với tân khách ở đại sảnh. Đi vào phòng nghỉ, thấy Mục Thiên Dương chờ đợi, trái tim treo lơ lửng cả ngày rốt cục bỏ xuống.

“Em thật đẹp.” Mục Thiên Dương ôm thắt lưng của cô, thấp giọng lẩm bẩm ngậm chặt môi cô.

Mục Thiên Thành bên cạnh kêu to: “Ê ê ê. Em còn ở trong này!”

Thái Nghiên vội vàng đẩy Mục Thiên Dương ra, mặt đỏ có muốn tìm cái lỗ chui xuống! Mục Thiên Dương an ủi ôm cô, nói với Mục Thiên Thành: “Em không biết tránh đi?”

” Em còn chưa kịp.” Mục Thiên Thành nói, “Thời gian không sai biệt lắm , tối nay hôn nữa đi!”

Nói xong, hắn đứng dậy ra khỏi phòng nghỉ. Mục Thiên Dương cầm tay Thái Nghiên: “Chúng ta cũng đi ra ngoài thôi.”

“Ừ.” Thái Nghiên cười, tự tin kéo tay hắn, chuẩn bị đi nhận chúc phúc của mọi người. Hay là hâm mộ và ghen tị.

Bọn họ tay trong tay xuất hiện ở đại sảnh, các loại khen ngợi khác nhau càng không ngừng vọt tới. Triệu Mĩ Na ở trong góc ngẩn ra, nghiêm túc đứng thẳng thân mình. Sao lại thế này? Mục Thiên Dương còn đuổi theo đính hôn với cô ta, chẳng lẽ hắn không nhận được bưu kiện?

Đúng rồi. Phong bưu kiện kia khẳng định sẽ ở trong thùng rác! Hắn không nhất định thấy được.

Triệu Mĩ Na oán hận cắn răng, thực không cam lòng! Bỏ ly đế cao xuống, cô xoay người bước đi.

Nửa giờ sau, người chủ trì lên đài, lễ đính hôn chính thức bắt đầu, tân khách cũng tự giác an tĩnh lại.

“Chờ một chút!” Âm thanh thanh thúy từ bên ngoài đám người truyền đến.

Mọi người quay đầu, thấy thiên kim Triệu gia, nhin không được cả kinh.

Triệu Mĩ Na này đã từng kết giao với Mục Thiên Dương một đoạn thời gian không ngắn, cơ hồ mọi người nghĩ Mục Triệu sẽ kết làm một nhà. Ai biết nửa đường nhảy ra cái Đinh Thái Nghiên gia cảnh thường thường, rõ ràng đào góc tường của cô ấy. Hiện tại là như thế nào? Cô ấy phải tranh giành tân hôn?

Triệu lão nhìn thấy con gái, khuôn mặt đen thành đáy nồi. Tuy rằng hắn cũng không vừa lòng Mục Thiên Dương bội tình bạc nghĩa (Này! Mọi người tự do luyện ái, không nghiêm trọng như vậy được không?), nhưng Mĩ Na lúc này đi ra nháo loạn, người khác chỉ biết nói Triệu gia không đúng!

Triệu lão muốn lên tiếng ngăn cản, Mục Thiên Dương lại mỉm cười nhìn Triệu Mĩ Na. Thái Nghiên cắn chặt răng, không biết cô muốn làm gì, đáy lòng dâng lên một cỗ sợ hãi.

Triệu Mĩ Na đi đến trước mặt Mục Thiên Dương, đưa cho hắn một phong thư lớn xinh đẹp: “Chúc mừng anh. Em đã tới rồi, món quà nho nhỏ không được tôn kính.”

Mục Thiên Dương mỉm cười tiếp nhận, đang muốn đưa cho Văn Sâm sau lưng, Triệu Mĩ Na nói: “Anh không mở ra nhìn xem sao?”

Thái Nghiên không hiểu sợ hãi, nhớ tới từng có một phong thư mang đến tai nạn cho cô. Phong thư này ngay cả xinh đẹp, nhưng bên trong bưu kiện, nó có thể là chất độc. Cô lo sợ không yên bắt lực nhìn về phía đám người, thấy Chu bộ trưởng giờ ly rượu, mỉm cười nhìn cô. Cô kinh ngạc nhảy dựng, vội vàng thẳng lưng, sắc mặt cứng ngắc chờ đợi .

Mục Thiên Dương chậm rãi mở phong thư ra, nhẹ nhàng lôi một góc gì đó bên trong ra. Hắn lấy ra thấp, chỉ có một mình hắn có thể thấy. Thái Nghiên nhìn hắn lôi ra một xấp ảnh, yết hầu hơi treo ngược lên, động cũng không dám động.

Ảnh chụp! Lại là ảnh! Cô rét lạnh thấu xương!

Mục Thiên Dương nhìn tấm ảnh hé ra, khóe môi nhếch lên nụ cười ảm áp.

Tấm ảnh rất ý tứ. Một nữ nhân khỏa thân bị bao vây, và vài nam nhân khỏa thân xung quanh. Đáng tiếc mặt nam nhân nhìn không tới, chỉ nhìn thấy nữ nhân bọn họ vây quanh, dùng thứ cứng rắn của mình hầu hạ cao thấp toàn thân cô. Ồ, vị hôn thê của hắn thật sự là hạnh phúc.

Mục Thiên Dương tươi cười mở rộng, chậm rãi thu tốt tấm ảnh, nói với Triệu Mĩ Na: “Cám ơn,anh rất thích.”

263. Chương 157: Chương 157

264. Chương 157: Bà Phó Đưa Cho

Triệu Mĩ Na mắt đẹp chớp chớp, chậm rãi thối lui. dù sao đã đưa cho hắn xem, về phần hắn muốn làm như thế nào, cô không thể quản được. Có lẽ, hắn có suy tính của hắn. Nhưng là ——

Cơ thể Triệu Mĩ Na bỗng nhiên dừng lại. Đỉnh gia có gì đáng giá xem xét? Hắn cầm tấm ảnh này ném lên người Đỉnh Thái Nghiên, lại không tổn thất hắn cái gì! Đỉnh gia chẳng lẽ còn có bản lĩnh trả thù?

Cô ngẩng đầu nhìn Mục Thiên Dương, Mục Thiên Dương đột nhiên đi đến cạnh cô, cúi đầu nói bên tai cô một câu: “Mĩ Na, anh thực thất vọng về em.”

Cô lão đảo một chút, sắc mặt trắng bệch. Nguyên lai, hắn thu được bưu kiện kia. Hắn chính là muốn nhìn một chút, là ai làm

Cô làm những thứ này, về sau là tuyệt đối không có khả năng cùng một chỗ với hắn. Cô đột nhiên nhớ tới lời hắn nói vào ngày sinh nhật Thiên Tuyết đó, vì cái kia giấu ở chỗ tối nữ nhân, hắn cứ như vậy giải quyết cô, lợi dụng Đỉnh Thái Nghiên.

A. Cái này thực không giống chuyện Mục Thiên Dương sẽ làm. Rốt cuộc là dạng nữ nhân gì, cho hắn thất thường đến bước này.

-

Buổi chiều ngày hôm sau, Mục Thiên Dương ở công ty nhận được điện thoại của Mục Thiên Thành. Mục Thiên Thành nói: “Chuyện anh bảo em điều tra, ngày mai lại nói cho anh! Chuyện này bất thường, em phải điều tra cẩn thận một chút.”

Mục Thiên Dương nhíu mi: “Có thể có nguy hiểm hay không?”

Mục Thiên Thành hiểu được hần lo lắng không phải mình, thay vào đó là ông, dừng một chút nói: “Theo lý thuyết sẽ không!”

Ngày thứ ba, Mục Thiên Thành đã mang theo hai túi tư liệu chạy đến văn phòng Mục Thiên Dương, hai mắt lóe ra ngọn lửa bát quái hừng hực.

Mục Thiên Dương suy đoán, xem ra bí mật của ông rất thú vị.

Mục Thiên Thành khẩn cấp mở tư liệu ra, Mục Thiên Dương đưa tay lấy một túi khác, Mục Thiên Thành nói: “Đó là tư liệu Long Diễm Minh nội đấu, không có quan hệ với chúng ta, thuận tay điều tra.”

Mục Thiên Dương thấy “Không quan hệ” dày gấp đôi so với cái “Có quan hệ” kia, nhin không được khoe miệng run rẩy. Không phải nói điều tra cẩn thận một chút? Dĩ nhiên tâm tư cẩn thận này quá chu đáo đến người không liên quan rồi!

Mục Thiên Thành rút một tấm ảnh ra, là một lão phu nhân nhỏ tóc xám trắng. Nhìn vị trí cô ở, hẳn là ở trên một tiệc rượu, màn ảnh chỉ có một mình cô, tựa hồ đang nghe người ta nói nói.

“Cô là ai?” Mục Thiên Dương hỏi.

“Người có địa vị cao nhất hiện tại của Long Diễm Minh! Cũng là thanh mai trúc mã của ông chúng ta!” Mục Thiên Thành nói ra điều kinh người.

Mục Thiên Dương kinh ngạc nhíu mày, càng thêm cẩn thận đánh giá lão phu nhân. Chỉ thấy cô mặc sườn xám màu đen, bộ áo khoác màu xám bạc, đội vòng cổ và nhẫn phỉ thúy quý báu, giá trị con người thoát nhìn bất phàm. Khí chất này đoan trang mà nghiêm túc, lại không mất ôn nhu và hiền lành, liếc mắt một cái chỉ biết là có được giáo dục tốt, người thấy qua sóng to gió lớn, và rất giống một số phụ nữ nhà chính trị.

“Nói một chút đi.” Mục Thiên Dương đột nhiên cảm thấy rất hứng thú với quá khứ của ông.

Mục Thiên Thành hưng phấn nói: “Không điều tra không biết, điều tra một cái là giết mình, không nghĩ tới ông chúng ta vẫn là mầm móng si tình! Lão phu nhân này vốn tên là Phó Tiểu Hương, là con gái một chỗ quân phiệt. Khi quân phiệt hỗn chiến, cha bà thua, mẹ bà liền mang theo bà chạy, cuối cùng làm hàng xóm với ông chúng ta. Anh có biết ông vì sao thích chơi cờ không? Chính là bởi vì bà Phó này đưa cho!”

Khi bà Phó gặp Mục lão gia, hai người đều chỉ có mấy tuổi, cùng nhau đọc sách, cùng nhau viết chữ, trọng yếu nhất là cùng nhau chơi cờ!

Bà Phó rất thông minh kì tài, Mục lão gia cho tới bây giờ không thắng bà. Mục lão gia hết sức thích nữ nhân này, thích bộ dáng bà suy nghĩ đánh cờ, thích bà cúi đầu từ tốn viết chữ. Ở trong lòng hắn, Tiểu Hương tri thư đạt lễ, biết thi biết họa, có thể phẩm trà, có thể đánh cờ. . . . Là một người phụ nữ tài năng! — kỳ thật cái này đều là công của mẹ Tiểu Hương! Mẹ Tiểu Hương là con gái của một giáo sư quốc văn, là bị lão cha quân phiệt cướp đi. Khí chất tài nữ này, chính là mẹ bà di truyền cho bà.

Mục lão gia và bà Phó rất thanh mai trúc mã hơn mười năm, thời điểm hắn cân nhắc cầu hôn, Trình Giáo Kim* xuất hiện tranh đấu!

* Trình Giáo Kim là một câu nói, đề cập đến sự xuất hiện của những điều bất ngờ ban đầu.

Trình Giáo Kim này chính là lão đại đầu tiên đảm nhận Long Diễm Minh, họ Kim. Họ Kim làm khi còn trẻ, hơn hai mươi tuổi, huyết khí phương cương, có một cổ không sợ chết hung ác mạnh mẽ, hắc bạch lưỡng đạo phải kêu một tiếng “Kim lão đại”. Lúc trước Long Diễm Minh vẫn là một hang hổ phỉ, bởi vì ở chiến loạn, mỗi ngày chuyển nhà, chuyển đến ở đâu cướp tới đó, tích lũy không ít thế lực, không sai biệt lắm là chỉ quân đội nhỏ.

Hai người này cũng không biết qua lại thế nào, dù sao chờ khi Mục lão gia phát hiện, bà Phó rất đã đi theo Kim lão đại xuống sông bạc, học kỹ thuật.

Mục Thiên Thành nói: “Truyền thuyết bà Phó rất kĩ thuật đánh bài rất cao, có danh hiệu ‘ hoàng hậu đánh bạc ’ —— cái này làm em nghĩ đến chị dâu nhỏ, bắt quá chị dâu nhỏ đó là vận khí, không đủ để bà nhét rằng ~”

Mục Thiên Dương lườm hần một cái.

Mục Thiên Thành tiếp tục: “Bà Phó đánh mười thắng chín, ở sòng bạc một trận chiến thành danh, một lần duy nhất thua là chơi với Kim lão đại, bại bởi Kim lão đại. Nghe nói, Kim lão đại không thắng được bà, bà là cố ý thua, sau khi thua còn nở một nụ cười với Kim lão đại! Nụ cười này liền định ra cả đời rồi, từ nay về sau sau, ai dám động một sợi tóc của bà, Kim lão đại liền dám chạm vào một tài khoản chung của một hộp thư —— em xem chừng anh đối với chị dâu nhỏ còn không có thể này?”

Mắt Mục Thiên Dương tiếp tục trợn trắng.

“Bắt quá ông tức giận nha!” Mục Thiên Thành nói, “Hần cảm thấy là Kim lão đại quyến rũ bà Phó! Bằng không một tài nữ ôn nhu chơi cờ thưởng thức trà, làm sao có thể xuống sòng bạc?”

Mục lão gia hết sức bức bối, nói lý ra giáo dục bà Phó, sau đó đã muốn đi cảnh cáo Kim lão đại, kết quả lại thấy bà Phó đùa ngựa với Kim lão đại, khí thế giơ roi kia, một cô gái hơn mười tuổi, không thua chút nào đầu lĩnh thổ phỉ giết người như ngóe kia! Đương nhiên, cũng không nhìn xem cha người ta là đang làm gì! Vậy nhưng là quân phiệt!

Sau lại thôi, hai người kia lưỡng tình tương duyệt, Mục lão gia không tin, tổng cảm thấy Tiểu Hương là bị bức ! —— cũng không nhìn hần Tiểu Hương cỡ nào ôn nhu, từ tốn, có khí chất, tóm lại không có khả năng thông đồng với thổ phỉ làm vậy!

Cuối cùng phỏng chừng là Tiểu Hương bị kích thích, nghĩ đến Tiểu Hương thích nam nhân có sát khí, Mục lão gia liền gia nhập một bang phái “Nghĩa Hải Bang” lúc ấy hiện tại bang phái kia còn tại, còn đối nghịch cùng Long Diễm Minh sao.

Kết quả Mục lão gia không phải làm quản lí xã hội đen, vài lần đi ám sát Kim lão đại, đều bị bắt, còn may mà bà Phó rất hỗ trợ cầu tình, mới thả hần. Thả vài lần, Mục lão gia liền cảm thấy có chút xấu hổ, một kích động liền bán đứng Nghĩa Hải Bang, nói Nghĩa Hải Bang muốn đổi phó bọn họ.

Kim lão đại hoàn toàn không để trong lòng, nhưng mang theo thủ hạ một đại bang như vậy đi xuống cũng không phải là phép. Lúc ấy đang ở chiến tranh kháng Nhật, làm thổ phỉ nào có nhiều điều tốt như vậy a? Cướp dân chúng bình dân, thường xuyên là cướp được lại còn trả về, còn phải đồ trên người mình móc qua.

Bà Phó rất tuy rằng tuổi tác nhỏ, lại là hạng người nữ lưu, chỉ gan dạ sáng suốt chút không thua nam nhân, đã nói cướp người một nhà, không bằng cướp của quý Nhật! Vì thế một đám người phải đi cướp của quý Nhật.

265. Chương 158: Chương 158

266. Chương 158: Có Chút Không Tra Được

Bắt quá lúc ấy đã là năm 1945, lại cướp cũng không cướp được bao lâu. Nhưng bọn hần vừa vặn làm vài chuyện tốt, đuổi quân Nhật khổng chế hai tòa thành phía trước, bảo vệ cho không cho giặc ngoại xâm qua, chỉ cho người một nhà qua, giúp Bát Lộ quân không ít việc. Sau Bát Lộ quân lại muốn chiêu bọn họ vào quân đội, bọn họ lo lắng vài ngày không đáp ứng, cầm thành giao , nói về nhà làm ruộng, kỳ thật là tiếp tục đi hắc đạo.

Sau đó, bọn họ liền thành lập Long Diễm Minh. Nghe nói đây là chủ ý của bà Phó, cả dấu hiệu của Long Diễm Minh —— tường long đục hỏa(con rồng lửa đang bay), đều là bà Phó rất họa ra. Nhưng không lâu, lại bắt đầu đánh giặc . Bọn họ lại thấy đầu lĩnh kia, lại giúp vài lần lần, nhưng vẫn đang không có tham gia quân đội.

Chờ sau khi giải phóng, Kim lão đại cùng bà Phó rất quang minh chính đại kết hôn. Mục lão gia thấy thương tâm, rõ ràng đi vùng khác buôn bán, cuối cùng chuyển đến Thành phố A, mà Long Diễm Minh bám rễ ở Thành phố C.

Mục Thiên Thành thở dài: “Ông đi rồi, sẽ không xen vào Long Diễm Minh và bà Phó nữa. Tin tức Long Diễm Minh, lúc việc buôn bán thường xuyên thấy được người nói, cho nên hẳn biết Âu thị, biết Bất Dạ Thành. Bất quá bà Phó mà, hơn ba mươi năm trước liền ở quá, mấy năm nay vẫn ru rú trong nhà, trừ bỏ quản lý Cao của Long Diễm Minh, cơ hồ không có người biết tin tức của bà, cho nên ông càng không biết.”

Mục Thiên Dương trầm mặc một trận, đột nhiên cười: “Ông không biết bà thủ tiết? Anh nói nếu biết, có thể đi tìm bà tự ôn chuyện hay không?”

“Ai mà biết!” Mục Thiên Thành nói, “Nếu không đi điều tra, chúng ta có thể không chút nào biết ông có đoạn chuyện cũ này, lại càng sẽ không biết, hẳn lại có thể cùng Long Diễm Minh thâm sâu như vậy!”

Mục Thiên Dương đột nhiên hỏi: “Lão đại Long Diễm Minh họ Kim, sao tập đoàn chủ yếu hiện tại cũng là Âu thị?”

“Hả! Chuyện này là như thế. . . .” Mục Thiên Thành lục lại ra một phần tư liệu khác, “Kim lão đại này thật sự là tà môn, mỗi lần đều thấy được chiến tranh các loại, rất có duyên phận với chính trị! Hẳn thực nên đi tông quân, không chừng làm cái tướng quân tư lệnh đảm đương cái gì, vậy hiện tại đám Âu Kỳ Thắng kia, đều là **[chỗ này mình không biết bản raw nó thế ha]!”

Khi kháng chiến, nội chiến, Kim lão đại không phải quen biết một đầu lĩnh sao? Người này sau khi giải phóng đã thành tư lệnh quân khu. Lúc cách mạng văn hóa, tư lệnh có bạn bị hãm hại, liền ủy thác Kim lão đại hỗ trợ chứa chấp một tí. Kim lão đại việc nhân đức không nhường ai đáp ứng rồi.

Ai biết, Kim lão đại và bà Phó có con đang ở trên trung học, tự mình dẫn người đến bắt mình chứ, còn hại chết bạn của tư lệnh và không ít anh em Long Diễm Minh. Kim lão đại áy náy, ăn đạn tự sát.

Kim lão đại và bà Phó rất còn có hai cái con gái, lúc ấy mới mấy tuổi, trong tràng hỗn loạn kia muốn đã thất lạc. Bà Phó ngay lập tức mất đi ba cái thân nhân, bệnh không dậy nổi. Sau khi Cách mạng Văn hóa, con bà bị tra rõ, ngồi tù, nhưng thẳng đến chết bà cũng chưa liếc mắt một cái.

“Cứ như vậy, Kim lão đại nhìn như tuyệt hậu.” Mục Thiên Thành nói, “Khi Long Diễm Minh thành lập, có bốn đầu lĩnh. Trừ bỏ Kim lão đại, phía dưới còn có Khẩu nhị gia, Âu tam gia, Chương tứ gia. Khẩu nhị gia và Chương tứ gia có thù không đội trời chung, Chương tứ gia thoát ly Long Diễm Minh, Khẩu nhị gia cũng không thích làm lão đại, việc này liền dừng ở trên người Âu tam gia! Đoạn này trong phần tư liệu kia.”

Mục Thiên Dương cầm lấy liếc mắt một cái, không có mở ra. Ân oán của người ta, hẳn không có hứng thú.

Mục Thiên Thành uống một ngụm nước, nhuận nhuận cổ họng: “Bà Phó rất hiện tại không biết ở nơi nào, em còn không tra được. Long Diễm Minh không cố ý che giấu hành tung của bà, nhưng là không ghi lại và theo dõi. Hơn ba mươi năm, một chút dấu vết cũng chưa lưu lại. Bà lần trước xuất hiện là hai năm trước, lúc Âu Kỳ Thắng tiếp nhận chức vụ Long Diễm Minh, chính là thời điểm chụp tấm ảnh kia. Nếu muốn biết bà ở nơi nào, chỉ có chờ bà lần sau xuất hiện, sau đó theo dõi bà!”

Mục Thiên Thành nói xong, sờ sờ cằm: “Thế kỉ 21 muốn che giấu hành tung, trừ phi người nào trốn được trong thôn làng núi nhỏ lạc hậu.”

Mục Thiên Dương lật nhìn tư liệu, bên trong có một ít tấm ảnh trắng đen lúc đầu, đều là thời điểm bà Phó rất còn trẻ. Có bộ dáng từ tốn, cũng có thần thái bộ dáng phấn khởi. Bà cười trên lưng ngựa, màn ảnh bề ngỗ, hào khí không thua nam nhân!

Hắn nhin không được cười lên một tiếng: “Nữ nhân như vậy, cùng ông thật đúng là không phải một thế giới, chỉ có Kim lão đại kiêu hùng như vậy, mới có thể xứng đôi với bà.”

Mục Thiên Thành gật đầu: “Nhưng là bọn họ hiện tại già đi, nếu còn có dư tình cảm, làm bạn già sẽ không chú ý nhiều như vậy.”

Mục Thiên Dương trầm ngâm một lát: “Chỉ sợ tự tiện quyết định ông không thích.”

“Ai! Muốn quyết định cũng phải tìm được người chứ!”

Mục Thiên Dương bỏ tư liệu xuống, hỏi hần: “Em sao? Vừa chuẩn bị đi rồi?”

Nói đến này Mục Thiên Thành liền nhin không được thở dài: “Em nghỉ ngơi ba tháng, nghe thấy không đến mùi khói thuốc súng, không sờ tới nòng súng, cả người khó chịu mà! Vừa vặn tháng sau có một chuyến nhiệm vụ, em qua vài ngày thì đi! Nếu thuận lợi, nói không chừng có thể trở về qua năm mới!”

“Em lần đó đi ra ngoài không phải một năm rưỡi mới trở về?”

Mục Thiên Thành trầm ngâm một lát, lén lút nói: “Nếu đến lúc đó có người đi tìm em, em khả năng đã đã trở lại theo hần.”

Nói tới đây, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, Văn Sâm cầm một phần văn kiện đi vào đến. Thấy Mục Thiên Thành, dừng lại một lát, tiếp theo liền giống như không có người này tồn tại, đi thẳng tới.

“Tổng giám đốc, ngài xem xem.”

Mục Thiên Thành đứng lên: “Anh họ, chị dâu nhỏ các em ấy cuối tháng chắc được nghỉ chứ? Em đều phải đi rồi, ăn bữa tiệc tiễn biệt đi, kêu chị dâu nhỏ lên!”

Mục Thiên Dương suy tư một lát: “Được.” Lần này là nguyên đán, trường học hần là sẽ nghỉ nhiều hơn một ngày, chiếm dụng thời gian bà ngày đó, bà ở Từ Khả Vi nơi đó bàng đạo có đi qua. Bằng không, khiến cho trường học lại cho nghỉ nhiều hơn một ngày! Đối với, hơn phân nửa là cho nghỉ ba ngày, tí nữa gọi điện thoại cho hiệu trưởng, để hần cho nghỉ bốn ngày!

Mục Thiên Thành còn nói: “Bằng không ở trong nhà đi. Đã nói là bạn học Uyển Tình, đồng thời lại là em gái chị dâu, ông khẳng định sẽ không nói cái gì. Thừa dịp này trông thấy tộc trưởng thôi, nhìn ông ấn tượng như thế nào với cô. Nếu ông không thích, anh phải tính tốt thật sớm.”

Mục Thiên Dương lại suy tư: “Ừ.” Sớm tính là tốt, trước thử xuống nước thôi

~Mục Thiên Thành nói xong, ho nhẹ một tiếng, dè dặt bờ vai Văn Sâm: “Em cũng đi đi!”

“Tôi đi làm gì?” Văn Sâm tức giận nói, muốn bỏ ra hần, kết quả đá không xong. Thằng nhãi này thân thủ không thua đặc công một cấp, hần muốn khống chế ai, vậy khẳng định là không khống chế được.

“Thấy khí chất tộc trưởng ~”

“Thả ra!” Văn Sâm mặt lạnh.

“Ai! Em là bạn học cũ của anh họ, trợ lý trưởng, cùng anh quen biết cũng không kỳ quái, đến đưa tiễn anh thì làm sao?”

“Tổng giám đốc.” Văn Sâm hướng về Mục Thiên Dương xin giúp đỡ.

Mục Thiên Dương cúi đầu ký văn kiện, bất đắc dĩ phun ra một câu: “Thanh quan khó đoạn việc nhà!”

Văn Sâm đen mặt.

Mục Thiên Thành cười trộm.

“Bất quá, có một số việc, trái tim ông mạnh mẽ trở lại chỉ sợ cũng không tiếp thụ được.” Mục Thiên Dương nhìn bọn hần một cái, “Tự giải quyết cho tốt.”

267. Chương 159: Chương 159

268. Chương 159: Thật Sự Không Có Ý Tưởng Gì

“Anh biết là tốt rồi.” Mục Thiên Thành nói, ánh mắt nhìn Văn Sâm có chút xin lỗi.

Mặt Văn Sâm tiếp tục vô cảm, cầm văn kiện ký xong rời khỏi.

Mục Thiên Thành: khó chịu chết em thôi! Sẽ chỉ ở trong lòng phàn nàn rít gào kì lạ!

Tháng nghỉ bốn ngày, 03 tháng một trở lại trường học. Mục Thiên Dương kêu Uyển Tình ngày 2 trở lại trường, Uyển Tình liền ngoan ngoãn đi về.

Đi vào phòng ngủ, Thiên Tuyết ngồi ở trên giường, đang cầm một quyển tiểu thuyết nhìn xem thích thú. Cô không nghĩ tới phòng ngủ sẽ có người, hoảng sợ.

Thiên Tuyết thấy cô đến, vui mừng nói: “Cậu đã đến rồi thì tốt, mình chờ đã lâu, chỉ sợ cậu không đến!” Nói xong liền từ bên trong ổ chăn đứng lên, lăn lông lốc rơi xuống giường.

“Có việc sao?” Uyển Tình hỏi.

“Có nha!” Thiên Tuyết ngồi lên ghế, vừa mang giày vừa nói, “Anh họ qua vài ngày phải đi, hôm nay ở nhà mở tiệc tiễn biệt, mình đến dẫn cậu đi.”

“Tớ đi làm gì?”

“Hừ! Anh họ mình mua gối ôm cho cậu, mua táo, mua nón noel, cậu đi đưa hần một chút đều không được?”

“ Đi.”

Vì thế Uyển Tình liền đi theo cô rồi, bất quá vừa nghĩ cẩn thận chỉ biết là ý tứ của Mục Thiên Dương.

Sau khi đến Mục gia, Ngô Nhã nghi hoặc hỏi: “Đây là.”

“Cậu ấy là Uyển Tình!” Thiên Tuyết nói, “Khi sinh nhật con đã A, còn là em của chị dâu!” Câu sau này, nói có hơi không tình nguyện.

Ngô Nhã này đã nghĩ tới. Tuy rằng tình hình ngay lúc đó bà không nhìn thấy, nhưng sớm nghe người ta nói, liền nhận không được đánh giá Uyển Tình. Xem xong cũng không có gì hay mà phán xét, cái gì đều bình thường, bất quá thoát nhìn thuận mắt hơn Thái Nghiên.

“Con.” Ngô Nhã nhìn Thiên Tuyết, “Các con gặp nhau ở đâu?”

“Con đi trường học lấy sách, ai biết gặp được cây ấy! Cậu ấy cứ nhiên nhớ lắm thời gian trở lại trường học, mẹ nói hồ hay không?”

Uyển Tình: lý do của cậu thật cường đại!

Thiên Tuyết tiếp tục nói: “Sau đó con liền mang cậu ấy đi! Đêm giáng sinh ngày đó con và cậu ấy đi ra ngoài chơi, anh họ trả lại mua táo cho tụi con, cũng coi như có giao tình. Nói sau, cô cũng là thân thích mà!”

“Ừ.” Ngô Nhã cười cười, “Vậy con chiêu đãi thật tốt.”

Thiên Tuyết liền mang Uyển Tình đến phòng mình: “Cậu muốn xem tiểu thuyết hay là lên mạng?”

“Tớ ngồi một chút là được.”

“Như vậy sao được? Cậu lên mạng đi!” Thiên Tuyết nói xong phải đi mở máy tính ra, “Cậu có tài khoản QQ không?”

“Không có.”

“Mình tạo giúp cậu đi.” Thiên Tuyết nói.

Uyển Tình ngồi một bên, tùy tay lục lọi lấy một quyển sách trên giá sách, là tiểu thuyết ngôn tình. Cô thở dài: “Thiên Tuyết, sao cậu thích xem tiểu thuyết như vậy?”

“Bởi vì đẹp mặt mà!” Thiên Tuyết bật cười, “Mình nói cho cậu biết, có ít tiểu thuyết rất khôi hài!”

“Nhưng là đều phải thi vào trường cao đẳng, cậu cẩn thận thi không tốt.” Uyển Tình nói xong cứng lại. Thi không tốt lại như thế nào? Con kẻ có tiền còn nhiều đường ra mà, cũng chỉ có học sinh nghèo bọn họ mới chỉ có một con đường.

“Ai, còn có lâu như vậy sao! Chờ tháng năm lại chuyên tâm không muộn.”

“ ” Cái này hoàn toàn là hai mặt quan niệm nha! Thiên Tuyết thật cường đại!

“Tốt lắm tốt lắm, mau tới.”

Uyển Tình bước qua, bị cô đặt trên chỗ ngồi.

“Đây là cái gì?”

“QQ!” Thiên Tuyết nói, “Loại đồ này chỉ hiểu mà không diễn đạt được bằng lời! Không sai biệt lắm với liên lạc di động thông minh, cậu dùng một chút liền rõ ràng, không rõ liền tra đi.”

Uyển Tình liếc nhìn cô một cái: “Ừ.” Kỳ thật khi nghĩ hè, cô đã muốn tìm hiểu trên máy tính Mục Thiên Dương qua, chỉ là vừa mới nhìn thấy không nhớ đến, dù sao đã muốn mấy tháng không gặp.

Thiên Tuyết giao máy tính cho cô, còn mình thì gặm tiểu thuyết. Bất quá cô cũng không chơi như thế nào, nghiên cứu qua loa 2 phút, cũng không biết làm gì.

Khi Mục Thiên Thành đẩy cửa tiến vào, chỉ thấy cô ngẩn người với máy tính. Thiên Tuyết nghe thấy âm thanh, ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, tiếp tục vùi đầu.

Mục Thiên Thành hỏi Uyển Tình: “Em ngẩn người với màn hình làm gì?”

Thiên Tuyết bỗng nhiên ngẩng đầu: “Mình không phải kêu cậu chơi QQ sao?”

Mục Thiên Thành khinh miệt nói: “QQ có cái gì hay? Anh dạy cho em đánh CS!”

“Anh không nên dạy hư Uyển Tình!”

“CS rèn luyện năng lực toàn diện!”

Uyển Tình sợ bọn họ âm ỹ lên, vội vàng đánh gãy: “Em muốn nhìn trường học xem!”

“Trường học gì?” Mục Thiên Thành ân cần hỏi.

“Đại học. Nhìn trước một cái, trong lòng có cái mẫu.”

Mục Thiên Thành nhin không được vổ vổ tóc của cô: “Em thật sự là Thái thượng nhập vào, rất có tiền đồ! Ở đâu có thể so với con sâu gạo kia?”

Bị hấn nói làm sâu gạo Thiên Tuyết tức giận bất bình: “Sâu gạo thì làm sao? Em là sâu gạo em kiêu ngạo, em vì quốc gia ——”

“Em vì quốc gia làm gì?” Mắt Mục Thiên Thành nhú lại. Nguyên văn là cái gì? Ta là trạch nam ta kiêu ngạo, ta vì quốc gia lãng phí giấy! Ta là trạch nam ta xấu hổ, ta vì quốc gia lãng phí giấy! Lời nói này tà ác cỡ nào, cứ nhiên bị cô sử dụng! Cô học được ở đâu?

Mặt Thiên Tuyết đỏ lên, tự nhiên không dám nói, cô tốt xấu hay là thiên kim tiểu thư đấy. Thấy tay hấn đặt trên đầu Uyển Tình, liền hét lớn một tiếng: “Anh làm gì? Tóc của cô cũng là anh có thể sờ?”

Mục Thiên Thành sững sốt, vội vàng thu hồi: “Chị dâu nhỏ em sai rồi, em giúp chị nghiên cứu đại học!”

Thiên Tuyết cầm lấy sách đánh hấn, quát khê: “Không nên gọi bậy!”

Mục Thiên Thành lập tức ngậm miệng: Hiểu được!

Tra xét trường học trong chốc lát, nghe thấy âm thanh động cơ, Mục Thiên Thành cùng Thiên Tuyết đồng thời nhìn về phía ngoài cửa sổ. Sau đó Mục Thiên Thành nói: “Anh họ đã trở lại.”

Thiên Tuyết bổ sung: “Khả năng Đinh Thái Nghiên cũng đến đây!” Cô xem Uyển Tình, “Cậu phải bình tĩnh!”

Uyển Tình sững sốt một chút, thực bình tĩnh.

Ba người dọn dẹp một chút xuống lầu, ngay lúc Mục lão gia tử chống gậy ở trong phòng khách đi xung quanh không mục đích. Bởi vì chuyện Mục Thiên Dương đã qua với Bất Dạ Thành, chuyện cũ đột nhiên

nảy lên trong lòng, hần liền nhớ đến bà Phó. Bắt đầu chỉ là muốn một lão bằng hữu, sau lại thuận miệng hỏi hai lão hữu, sau khi nghe ngóng mới biết được, họ kim kia hơn ba mươi năm trước đã chết. Cái chết này, về điểm này con người liền trở nên có hơi nhớ mong khác thường, có hơi rục rịch.

Kỳ thật, hần thật sự không có ý tưởng gì, đã muốn biết A Hương làm sao vậy. Dù sao người sống cả đời, trải qua trần trọc, rời khỏi quê hương vài thập niên, còn có thể nhìn thấy từng người lão hữu là cỡ nào không dễ dàng! Ân oán tình cừu to lớn nữa, đến lúc đó đều chỉ còn lại có cảm kích, cảm kích lão thiên gia hậu đãi, còn có thể gặp được bạn cũ khi còn trẻ.

Nhưng tin tức lão bà này hỏi thăm không được, cũng không biết như thế nào. Dù sao cũng là bằng hữu đời này hần nhớ nhất, nếu còn sống, tất nhiên muốn gặp một lần, nói một câu.

Ai, loại tâm tình này nói với bọn tiểu bối, bọn họ cũng sẽ không hiểu được! Bọn họ trải qua quá ít, chỉ sợ còn tưởng rằng nhớ mong trong lòng hần là tình yêu. Ai, người đã già, tình yêu gì cũng không đáng nhắc tới

Nghe được trên lầu truyền đến tiếng bước chân, biết là cái tiểu bảo bối Thiên Tuyết kia xuống dưới, Mục lão gia ngẩng đầu, phút chốc sững sốt, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Uyển Tình: “A Hương!”

269. Chương 160: Chương 160

270. Chương 160: Lại Có Thể Không Phải Họ Kim

Mục Thiên Thành bỏ nhà!

Ông người đang kêu ai? A Hương? Là Phó Tiểu Hương của người sao? Vậy người không nên kêu với chị dâu nhỏ nha!

Uyển Tình nghe thấy âm thanh, nhìn Mục lão gia một cái, thấp giọng hỏi Thiên Tuyết: “Tên ở nhà của cậu là A Hương?”

Một đôi mắt Thiên Tuyết trừng lớn: “Làm sao có thể? Khó nghe như vậy!” Hơn nữa nghe qua giống như nha hoàn thời cổ đại, ông gần đây có phải xem phim nhiều tập hay không?

Ba người đi xuống cầu thang, Mục lão gia nháy cũng không nháy mắt nhìn chăm chăm Uyển Tình. Uyển Tình đã nhận ra, trong lòng lo sợ bất an: chẳng lẽ câu vừa rồi A Hương kia là kêu cô? a, vì sao sẽ phát sinh loại sự tình này?

Mục Thiên Thành vừa cẩn thận nghĩ, tấm ảnh trắng đen này, góc độ nào đó thật đúng là giống chị dâu nhỏ! Khó trách ông sẽ nhận sai. Dù sao qua nhiều năm như vậy đi, A Hương trong trí nhớ của hần cũng không phải rất rõ ràng chứ? Chỉ cần một bộ phận nào đó giống, sẽ toàn bộ giống.

Ba người đi vào phòng khách, Mục lão gia đã phục hồi tinh thần lại, nhưng vẫn đang nhìn chăm chăm Uyển Tình nhìn, hỏi: “Đây là.”

“Bạn học con.” Thiên Tuyết nói.

Mục lão gia gật gật đầu: “Gọi là gì?”

“Uyển Tình, họ Đinh.”

“Hả.” Mục lão gia không khỏi có chút thất vọng, không phải họ Kim mà, còn tưởng rằng là cháu gái A Hương đấy. À, cũng có thể là cháu ngoại. “Mẹ con họ gì?”

Thiên Tuyết có hơi thần thờ, nhìn Mục Thiên Thành. Đây là có chuyện gì? Thật là có người thấy mặt liền hỏi “Mẹ con họ gì” ?

Trong lòng Mục Thiên Thành cười cái kia, ghen thành nội thương, đã hiểu được ông đang lo lắng cái gì, liền hỏi Uyển Tình: “Chị —— ách, Uyển Tình, mẹ em họ gì?”

Uyển Tình mặc danh kỳ diệu, vẫn là nói: “Họ Từ.”

Mục lão gia càng thất vọng rồi: cũng không họ Kim sao. TaT~ Ông trời thật sự là quá ngược!

Mục lão gia quay lưng, nhịn không được lau nước mắt.

Uyển Tình sợ hãi nhìn Thiên Tuyết và Mục Thiên Thành: đây là làm sao vậy? Mẹ cô họ Từ còn làm lão ông khóc

~Thiên Tuyết cũng không biết sao lại thế này, Mục Thiên Thành lại cảm thấy thật sự rất ngược nha, hẳn đều muốn khóc. Nhìn ông si tình ! ! !

Bên này còn không có làm hiểu được sao lại thế này, nơi cửa chính đó có ba người đi vào: Mục Thiên Dương, Đinh Thái Nghiên, Văn Sâm.

Thái Nghiên nhìn đến Uyển Tình, sắc mặt cứng đờ. Mục Thiên Dương còn lại là mặt mang nghi hoặc: “Đó là ai?”

Thiên Tuyết và Thiên Thành đồng thời nói ở trong lòng: ôi! Anh giả bộ thật giống!

Thái Nghiên giật giật miệng, lần này không có xúc động đi qua chất vấn. Thiên Tuyết vẫn lấy lý do kia thoái thác, bạn học, hồ đồ đã quên ngày trở lại trường học

Thái Nghiên nghe xong, hai mắt kinh hãi nhìn Uyển Tình, cảm thấy cô là cố ý đến đây thấy người sang bắt quàng làm họ.

“Đúng rồi, ông!” Thiên Tuyết đáng yêu lôi kéo tay Mục lão gia, “Uyển Tình vẫn là em gái chị dâu đó!”

“Hả ~” Mục lão gia này hứng thú đến rồi, hậu tri hậu giác nhớ tới, “Họ Đinh, hả. Ó? Mẹ Thái Nghiên không phải họ Tiết?”

Không đợi ai đáp lời, hẳn lại hậu tri hậu giác hả một tiếng. Nguyên lai là cùng cha khác mẹ! Uyển Tình nhỏ hơn Thái Nghiên, theo trực giác hẳn Uyển Tình là con gái riêng, bắt đầu trong lòng có hơi không vui, tiếp theo thấy cô giống A Hương như vậy, lòng từ bi khơi lên, ở trong lòng mắng Đinh Chí Cương long trời lở đất!

Mắng xong, thấy Văn Sâm: “Văn trợ lý cũng đến đây.” Cũng vô tâm suy nghĩ rồi rầm hẳn vì sao đến, lòng hẳn tràn đầy ý nghĩ đều là A Hương.

Khi ăn cơm, Thiên Tuyết luôn luôn là ngồi kế bên Mục lão gia. Vài lần trước Thái Nghiên đến, Mục lão gia vì bồi dưỡng cảm tình với cháu dâu, liền cho cô ngồi ở bên kia. Hôm nay, ngồi xuống trên bàn, Thái Nghiên thói quen tính đi qua ngồi, ông ngoắc Uyển Tình: “Cái kia a. A Tình à, con tới ngồi bên cạnh ông.”

Thái Nghiên sững sốt, nghi hoặc nhìn mọi người, nhưng mọi người càng nghi hoặc hơn cô.

Uyển Tình lo sợ bất an, không dám hỏi Mục Thiên Dương, liền nhìn Thiên Tuyết và Thiên Thành. Thiên Thành nói: “Đi thôi, ông chúng ta không thích bé trai, chỉ thích con gái.”

Uyển Tình thế này mới đi qua ngồi, Thiên Tuyết nói khê với Mục lão gia: “Cậu ấy không tên lan A Tình, tên cậu ấy là Uyển Tình.”

Mục lão gia gật gật đầu, yên lặng nhìn Uyển Tình: “Tên rất hay, bộ dạng trưởng thành cũng tốt, là đứa nhỏ có phúc.”

Uyển Tình nghe được “Đứa nhỏ có phúc”, khóe miệng nhịn không được khê cong, hốc mắt đều có chút ướt át: “Cám ơn ông.” Cô cũng không biết mình có phúc hay không, cảm giác phúc khí sở hữu đều cách xa cô đi. Bất quá lão nhân gia chúc phúc cô sẽ nhận lấy, hơn nữa cảm thấy, lời người già nói sẽ trở thành sự thật .

Cô chính là lễ phép tiếng kêu “Ông”, đối với ông lão là một cách gọi mà thôi, Mục lão gia lại nghe có dị thường cao hứng, gật đầu liên tục, khen ngợi ba tiếng “Tốt”! Mục Thiên Dương chỉ biết, ông rất thích Uyển Tình. Tuy rằng không biết thích này từ đâu mà đến, bất quá ít nhất là tốt.

Khi ăn cơm, Mục lão gia cũng luôn không để ý Thiên Tuyết, toàn bộ tinh thần chiếu cố Uyển Tình, nói ăn ngon như vậy, ăn ngon như vậy, mọi thứ đều tự mình gấp cho cô.

“Cháu gái phải ăn nhiều một chút, mập mập hơn một chút, đừng học những người đó giảm béo, đối với thân thể không tốt.” Mục lão gia đối với cô còn nghiêm túc hơn cháu gái ruột!

Ngô Nhã hoàn toàn ngây người, không biết lúc trước đã phát sinh chuyện gì.

Thải Nghiên rất là tức giận bất bình, đều thiếu chút nữa không cầm được đũa, sắc mặt cực kém cúi đầu ăn cơm.

Thiên Tuyết nhìn, cũng có chút tư vị không phải. Tuy rằng cô không phải ghen với chị dâu tương lai, nhưng ông người. Lại có thể hoàn toàn quên cô cháu gái chính quy này! Rống!

Mục Thiên Dương dùng ánh mắt hỏi Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành làm một khẩu hình: A Hương

~Mục Thiên Dương vài phút mới phản ứng lại, mấu chốt ở Phó Tiểu Hương. Sau đó, hắn cũng mới tới tấm ảnh kia, có chút góc độ. Có chút giống Uyển Tình. Tấm ảnh lâu đời có chút mơ hồ, rốt cuộc có bao nhiêu giống, thật đúng là không có cách nào khác xác định.

Cơm nước xong, Mục lão gia đứng dậy, Thải Nghiên vội vàng nghieenh tiếp: “Ông, con vịn người.”

“Không nên vịn không nên vịn.” Mục lão gia khoát tay, “Thân thể ta thật sự tốt lắm.”

Thải Nghiên sắc mặt ngượng ngùng , cứng ngắc thu hồi tay, hung hăng trừng mắt nhìn Uyển Tình một cái. Uyển Tình chậm rãi từ trên chỗ ngồi đứng lên, không biết đi đâu.

Mục lão gia quay đầu, ngoắc cô: “Uyển Tình con tới nói chuyện phiếm với ta.”

“Dạ.” Uyển Tình không biết làm sao nhìn mọi người một cái, cũng không dám đi qua.

Thiên Tuyết cười đi tới, đẩy cô qua.

Mục lão gia ngồi trên sofa ở phòng khách, hai người mỗi người ngồi một bên cạnh hắn. Thải Nghiên thấy, cũng cùng đi qua.

“Con năm nay bao nhiêu?” Mục lão gia hỏi Uyển Tình.

“Mười bảy.” Uyển Tình ngồi có thẳng tắp, ôn nhu trả lời.

“Con nít đừng có lo lắng.” Mục lão gia nói, “Con nhìn Thiên Tuyết ngồi tùy ý chưa.”

Uyển Tình nhìn thoáng qua Thiên Tuyết, thấy cô làm nũng kiểu tựa vào người Mục lão gia, nhin không được cười lên một tiếng. Cô nào dám ngồi như vậy chứ?

Mục lão gia cũng không kiên trì, tiếp tục hỏi: “Sinh tháng mấy?”

“Tháng ba.”

271. Chương 161: Chương 161

272. Chương 161: Lại Vào Thư Phòng

“Tháng ba thời tiết tốt. ” Mục lão gia nói, “Con có biết thương mẹ con, chọn cái ngày ôn hoà. Ở đâu giống Thiên Tuyết, sinh tháng Bảy, ở cũ còn không nóng chết!”

Uyển Tình lại nhin không được cười lên một tiếng, ấn tượng với Mục lão gia thoáng chốc tốt lên, cảm thấy ông vô cùng thân thiết.

Thiên Tuyết cũng cười: “Sinh ra cũng không phải con chọn, sao có thể trách con?” Muốn cô nói, là cha cô không thương mẹ cô, chọn ngày xấu thụ tinh cho mẹ, mới có ngày xấu chết kia sinh cô ra!

Mục lão gia xoa bóp cái mũi của cô: “Con còn cười! Con nhìn Uyển Tình đoan trang hiểu chuyện hơn con? Con phải học nhiều! Cô còn lớn hơn con, là chị.”

Thiên Tuyết vui vẻ: “Ông còn muốn nhận cháu gái?” Cho dù Uyển Tình nhỏ hơn cô, cô cũng phải ngoan ngoãn làm em gái nha, ai kêu người ta là chị dâu đây!

Mục lão gia sừng sốt, ngậy người trả lời: “Ta nhưng thật ra muốn nhận. . . .” Nói chưa xong, không biết giọng điệu tiếc nuối vào đoạn cuối kia từ đâu mà đến.

Thải Nghiên thấy bọn họ vui vẻ hoà thuận vui vẻ, một lòng không biết bay tới đâu, rất là không nơi nương tựa. Lúc này, thấy vậy ba nam nhân lại đây, lập tức đứng dậy: “Thiên Dương!”

“Tán gẫu cái gì?” Mục Thiên Dương cười hỏi. Hắn vừa mới cùng Mục Thiên Thành hàn huyên vài phút, biết được chuyện phát sinh lúc trước, chứng thật như hắn đoán. Nhìn ra, chuyện của ông nội, còn phải tiếp tục điều tra.

“Ông và các em đang nói chuyện, em nghe đây.” Thải Nghiên nói xong, bên trong giọng nói không khỏi có chút vị giấm chua.

Mục lão gia liếc nhìn cô một cái, đột nhiên cảm thấy cô tuyệt không đáng yêu. Vốn không yêu thích cô, nếu không phải vội vã ôm chặt, cần gì phải chấp nhận? Ai, Thiên Dương việc buôn bán tàn nhẫn như vậy, sao ánh mắt tuyển vợ kém như vậy? Ai ai ai! Cháu trai thích, chấp nhận thôi. . . .

Mục Thiên Dương cầm tay Thải Nghiên, ôn nhu cười nói: “Sao thế? Ghen tị? Ông chính là như vậy, luôn luôn thích cháu gái, con gái càng nhỏ càng thích. Ai kêu em đã đính hôn với anh, sao hơn được bạn nhỏ kia?”

Thải Nghiên nghe xong, bật cười: “Tốt! Cùng lắm thì sau khi chúng ta kết hôn, sớm sinh con gái cho ông ôm một chút!”

Mục lão gia vừa nghe, vui tươi hơn hử nói: “Cái này tốt! Cái này tốt!”

Thải Nghiên rốt cục cao hứng, thản nhiên liếc Uyển Tình một cái, ý tứ hàm xúc không rõ.

Uyển Tình cũng không sợ cô, mỉm cười ngồi ở bên người Mục lão gia, lẳng lẳng giống như một bông u lan.

Mục lão gia cọ cọ thân thể, muốn đi tản bộ. Nhưng ông muốn Uyển Tình bồi mình đi, Thải Nghiên ở trong này, còn có hơi không tiện mở miệng, dù sao trước kia là Thải Nghiên đi với ông.

Mục Thiên Dương vừa thấy, nói vài cái với Thải Nghiên bọn họ: “Nếu ông có người bồi, chúng ta cũng không quấy rầy. Hôm nay là tiệc tiễn biệt cho Thiên Thành, đương nhiên phải có giải trí một chút.”

“Giải trí như thế nào?” Mục Thiên Thành hỏi.

“Tôi không thích chơi đùa. Uống hai ly rượu, đánh hai ván bài là được.”

“Nghe qua không có sức mạnh gì. Đi bắn bia đi! Ngày mai đi! Thiên Tuyết không phải chiều mai mới đi học sao? Chúng ta đi buổi sáng, dẫn em ấy cùng đi chơi!”

Mục lão gia vừa nghe, có chút gấp: “Thiên Tuyết thật vất vả mới được nghỉ, các con còn lừa một cô gái đi ra ngoài! Sao an tâm được?”

Thiên Tuyết liền xua tay: “Không đi không đi! Lần trước bị các anh bắt cóc đi, bang bang bang, làm em sợ muốn chết!”

Mục lão gia thở phào nhẹ nhõm: “Đúng, nữ hài tử không nên chơi những thứ này, vẫn là luyện chữ, chơi cờ tốt nhất. Chơi dao múa kiếm này, để cho bọn họ nam nhân đi!”

Mục Thiên Dương và Mục Thiên Thành vừa nghe, trong lòng cười trộm một trận. (kỳ thật nội tâm Văn Sâm đã cười, mọi người không nên quên hắn - -)

Nói xong những thứ này, Mục lão gia đứng lên: “Các con muốn chơi như thế nào, tự sắp xếp, chú ý an toàn là được. Thiên Dương con cũng thật là, mỗi ngày chỉ biết là gấp rút công tác, ngẫu nhiên cũng nên thả lỏng một chút, có thể chơi liên chơi nhiều hơn vài ngày.”

“Yên tâm, con sẽ không chết trẻ.”

“Nói nói cái gì!” Mục lão gia nghe những thứ này mất hứng. Hai con ông đều chết trẻ, vừa nghe thấy lời này, liền tròn mắt nhìn.

Mục Thiên Dương cũng phát giác mình nói sai rồi, thần sắc dừng lại một lát, nắm cả Thái Nghiên bên cạnh cười nói: “Luyện tiếc vợ xinh đẹp như vậy, tự nhiên sẽ tốt thôi.”

Thái Nghiên lại muốn, nam nhân Mục gia, chẳng lẽ đều là mệnh chết trẻ? Vậy mình muốn qua Mục Thiên Dương tiếp nhận Mục thị cũng không phải không có khả năng. (cô ta giống như đã quên Mục lão gia bảy mươi lăm tuổi.)

“Tùy các con.” Mục lão gia xoay người tìm này nọ, Thiên Tuyết lập tức cầm gậy chống đưa qua. Ông cười, nói, “Đi! Bồi ông đi hai vòng!”

Thiên Tuyết theo sau, thuận tay kéo Uyển Tình.

Chờ bọn hắn đi ra ngoài, Mục Thiên Dương nói với Thái Nghiên: “Đừng để trong lòng, em lại không có khả năng đến mỗi ngày.”

Thái Nghiên lập tức liền thoải mái .

Mục Thiên Thành bị kích động hỏi: “Ngày mai chúng ta đi sân nào? Muốn kêu thêm vài người hay không? Chị dâu, chị có bạn không? Cũng gọi tới!”

“Vậy tôi hỏi một chút!” Khó được đi ra ngoài với Mục Thiên Dương, lại có chú em vĩ đại như vậy, chuyện có thể khoe khoang như thế, sao có thể không kêu vài người bạn?

Mục lão gia bọn họ đi xong trở về, trong phòng khách đã không còn người. Mục lão gia cũng không hỏi, nói với Uyển Tình: “Đi, bồi ông đến thư phòng chơi cờ.”

Thiên Tuyết thè lưỡi, có hơi xin miễn cho kẻ bắt tài, nhưng không có nói cái gì.

Khi lên lầu, đụng phải Ngô Nhã. Ngô Nhã cười nói: “Uyển Tình đêm nay ở lại không? Con thu dọn phòng khách.”

“Ở lại.” Mục lão gia nói, “Ngày mai đến trường với Thiên Tuyết.”

“Cho cậu ấy ngủ một phòng với con đi.” Thiên Tuyết nói, “Phòng khách vắng ngắt, con sợ cậu ấy không quen. Hai chúng con ngủ cùng nhau, thuận tiện còn có thể nói chuyện phiếm.”

“Ngủ một lát không cũng ngon.” Ngô Nhã thuyết phục, nhưng không có phản bác.

“Hai người các con cảm tình tốt, tốt lắm!” Mục lão gia nói, “Người nên thừa dịp khi còn trẻ nên kết nhiều bạn hơn.”

Cả đêm rồi, Ngô Nhã cũng thấy rõ, Mục lão gia hợp ý nhị tiểu thư Đinh gia không được sủng này, ánh mắt cô nhìn về phía Uyển Tình không khỏi liền thân thiện hơn hai phần.

Vào thư phòng Mục lão gia, Uyển Tình có chút không được tự nhiên. Chân mềm nhũn, thiếu chút nữa gục ngã. May mà Mục lão gia đi đằng trước, không phát hiện. Thiên Tuyết thấp giọng hỏi: “Cậu làm sao vậy?”

Ánh mắt Uyển Tình né tránh, thực không được tự nhiên. Thiên Tuyết lập tức cũng hiểu được, lần trước sinh nhật cô, hai người kia không phải.

Lập tức, cô cũng không tự nhiên, nhịn không được liền đánh tay Uyển Tình, có hơn tức cô. Uyển Tình càng tức, cũng không dám nhìn hướng bàn học.

Mục lão gia quay đầu, chỉ thấy tay các cô đánh tới đánh lui, vừa quát: “Các con làm gì đó?” Vừa mới nói các cô cảm tình tốt, liền đánh đến đây?! Rất không cho lão nhân gia ông mặt mũi!

“Không.” Thiên Tuyết nói, “Con gọi Uyển Tình chơi cờ với ông!”

Sắc mặt Mục lão gia trầm xuống: “Ta sao sinh ra một cháu gái không thích chơi cờ như vậy!”

“Khó chịu.”

“Vây Uyển Tình đánh.”

Uyển Tình nói: “Con không. . . .”

Mục lão gia cuối cùng hiểu được các cô đánh cái gì, tuy rằng chỉ là ông nghĩ đến.

Âm thanh hần mềm nhẹ nói: “Đừng ngại, ông dạy con.”

273. Chương 162: Chương 162

274. Chương 162: Đánh Cờ

Mục Thiên Dương đi vào thư phòng, thấy Mục lão gia cùng Uyển Tình ngồi mặt đối mặt, hai người đều thật chăm chú vào ván cờ. Thiên Tuyết ngồi bên cạnh Uyển Tình, cũng hết sức chuyên tâm.

Hắn bước qua, thấy Uyển Tình cầm quân đen, Mục lão gia cầm quân trắng. Bây giờ Uyển nguy cơ trùng trùng, phía đông phía tây lộ ra thật nhiều sơ hở, bên phía Mục lão gia vẫn là nhường, nhường, nhường. . . .

Mục Thiên Dương nhìn Mục lão gia một cái, nghĩ rằng ông thật sự là rất thích Uyển Tình. Tuy rằng nguyên nhân thích này phần lớn là bởi vì dáng dấp Uyển Tình giống bà nội hồi trẻ, nhưng tính tình Uyển Tình vốn tốt, ở chung lâu, ông cụ tự nhiên sẽ thích chính bản thân Uyển Tình.

Uyển Tình thấy hắn tới, cũng không ngắt đầu chào hỏi, vẫn đang nhìn ván cờ. Trò chơi này không tệ, cô thích. Nếu có thời gian, phải nghiên cứu kỹ một chút.

Mục Thiên Dương không nói chuyện, ba người cũng không để ý đến hắn, hắn ngồi bên cạnh Mục lão gia, cũng như Thiên Tuyết lặng lẽ nhìn.

Chỉ chốc lát, Mục Thiên Dương đẩy cửa tiến vào, thấy cục diện bốn người, thì kích động chạy tới dòm, quan sát một lúc, hỏi: “Chơi bao lâu rồi?”

“Hai giờ rồi.” Thiên Tuyết nói, “Uyển Tình chơi hai ván liền học được.” Trước kia cô nhìn ông và người khác chơi cờ, cái này mệt à, nhìn thấy đầu óc cũng choáng váng, mỗi lần mấy người trong giới thượng lưu đều không có cùng suy nghĩ với cô. Bây giờ nhìn Uyển Tình chơi cờ, tám phần mười đều có cùng ý kiến giống cô, cuối cùng cũng có chút hứng thú, cô nhìn thấy chút thân mật!

Uyển Tình đột nhiên ngắt đầu, ngượng ngừng nói: “Là ông dạy giỏi.”

Mục Thiên Dương nghe tiếng “Ông” này, yên lặng nhìn cô, trong lòng chấn động.

Uyển Tình nhìn thấy, cúi đầu giống như trốn tránh.

Mục lão gia nói: “Uyển Tình rất có thiên phú, học rất nhanh.”

Nói xong, hai người tiếp tục chơi cờ, ba người còn lại cũng không nói nữa. Uyển Tình dù sao cũng là mới học, chỉ chốc lát liền cầm quân cờ đánh xuống kết thúc cả ván. Phương pháp đánh cờ cơ bản tuy học rất nhanh, chung quy những nước cờ quyết định thắng bại lại chỉ biết lơ mơ, Mục lão gia lại tiếp tục dạy cô đếm số con cờ.

Đếm xong, Uyển Tình thua. Mọi người cũng không bất ngờ, Mục lão gia chính là cao thủ cờ vậy.

“Uyển Tình vừa mới thắng một ván đó” Thiên Tuyết nói.

Uyển Tình đỏ bừng mặt: “Đó là ông nhường.”

“Làm sao có thể không nhường?” Mục lão gia nói, “Vừa học liền để cháu thắng hết, về sau cháu không chơi cờ cùng ông làm sao bây giờ?”

Uyển Tình cười: “Chỉ cần ông thích, cháu liền chơi cờ cùng ông.”

Mục lão gia gật đầu liên tục : “Thích! Thích! Về sau cháu có thời gian liền đến với Thiên Tuyết, ông ở đây chờ cháu!”

Uyển Tình không lên tiếng trả lời, dù sao đây là Mục gia, cô hí ha hí hửng ưng thuận, người khác còn tưởng rằng cô có ý đồ.

Thiên Tuyết vội vàng nói: “Ông yên tâm, cháu nhất định mang cậu ấy đến!”

Mục lão gia nghe vậy liền an tâm.

Mục Thiên Dương đứng lên: “Mọi người tránh ra, tôi đến chơi cùng ông!”

Đúng lúc Uyển Tình mệt mỏi, Mục lão gia cảm thấy không thoả nguyện, hai người không phản đối, Uyển Tình liền cùng Thiên Tuyết rời khỏi chỗ ngồi.

Mục lão gia nói: “Cháu cuối cùng biết cùng ông chơi cờ! Cháu đã bao nhiêu năm không chơi cờ cùng ông ?”

Mục Thiên Dương nói: “Vậy về sau mỗi tuần cháu đều chơi cùng ông?”

“Thật sự?” Mắt Mục lão gia sáng lên, tiếp theo lại xua tay, “Quên đi, quên đi. Cháu bận rộn như vậy, một tháng tới chơi với ông một lần cũng đủ rồi.”

“Tốt lắm, một tháng một lần.” Mục Thiên Dương nói.

Thiên Tuyết lúi cúi kéo Uyển Tình nhìn một lúc, Uyển Tình cả kinh trừng lớn mắt, đây mới là cao thủ so chiêu chân chính, vừa nãy thật sự là uất ức cho ông .

Thiên Tuyết đã có chút vô lực, nói với cô: “Ông còn cờ sao, chúng ta đến xuống cờ năm quân!”

Mục lão gia vừa nghe, con cờ rắc rắc rơi xuống, thiếu chút nữa chạm loạn vào ván cờ. Bàn cờ mộc hương phi của hắn, quân cờ bằng vỏ sò. Lại có thể dùng để xuống cờ năm quân?

Thôi thôi, cho các cô chơi đi.

Mục Thiên Dương cùng Mục Thiên Thành nhin không được cười trộm, Thiên Tuyết đã vui vui vẻ vẻ đi lấy bàn cờ . Cũng là hai người các cô chơi, nếu đối là bọn họ, khẳng định bị ông dùng ba - toang đánh gãy chân !

Hai người Thiên Tuyết và Uyển Tình chơi cờ năm quân, Thiên Tuyết càng chơi càng thấy thú vị, trái lại Uyển Tình lại cảm thấy không có cảm xúc gì, liền nhỏ giọng hỏi: “Bằng không chúng ta cũng chơi cờ vây?”

Thiên Tuyết vừa nghĩ, gật đầu: “Tốt, dù sao chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân, vừa vặn phân một trận thắng thua.”

Hai người liền mượn bộ cờ sa hoa của Mục lão ra chơi. Thiên Tuyết tuy rằng không thích trò này, nhưng mấy tuổi liền bắt đầu cùng Mục lão gia chơi, luận tư cách và sự từng trải không biết cao hơn Uyển Tình bao nhiêu, Mục lão gia có chút bản lĩnh, cô tới khi lên trung học cũng kế thừa được không ít. Cho nên, Uyển Tình tuy thật thận trọng, một khi bị cô (Thiên Tuyết) đi nước cờ cao chiêu, liền chống đỡ không được.

Ván cờ hai người, thoát nhìn ngang tài ngang sức, nhưng trên thực tế vẫn là Thiên Tuyết cao minh hơn.

Hai người càng chơi càng cẩn chú, hồn nhiên quên chuyện chung quanh , Thiên Tuyết đột nhiên ngừng đầu một cái, thấy Mục lão gia và hai ông anh đều nhìn các cô, cả kinh lấy tay che bàn cờ lại: “Không nên nhìn! Không nên nhìn!”

“Có cái gì không thể nhìn ?” Mục Thiên Thành nói.

“Mất mặt chết được! Chúng em chơi cờ kém cỏi hơn mọi người!”

“Anh cảm thấy rất giỏi.”

“Đúng là rất giỏi.” Mục Thiên Dương cười nhạt.

Mục lão gia cũng gật đầu: “Cũng đúng! Đều do ông dạy dỗ, ông thật cao hứng.”

Thiên Tuyết mặt đỏ lên, đứng lên nói: “Không nói với mọi người nữa! Cháu mệt rồi, cùng Uyển Tình đi ngủ đây.”

Mục Thiên Dương hỏi: “Cô ấy ngủ ở đâu?”

“Phòng em nha.” Thiên Tuyết nói xong, kinh ngạc nhìn hấn, chẳng lẽ hấn muốn cô lên đưa người đến phòng hấn? My god!

“Còn muốn ngồi đây nện nọt đến bao giờ?” Mục Thiên Dương nói, “Đi ngủ sớm một chút, ngày mai thức dậy ăn sáng cùng ông.”

“Tốt.” Thiên Tuyết cũng không biết hấn có ý tứ gì, liền nắm tay kéo Uyển Tình đi.

Mục lão gia nhìn ván cờ các cô để lại, nói: “Cô bé này tâm tư rất đơn thuần.”

Mục Thiên Dương thế nhưng cười không nói. Cũng không phải là rất đơn thuần? Mới sáng sớm hấn liền được linh giáo rồi.

-

Uyển Tình cả đêm ngủ thật sự thoải mái, khi tỉnh lại là 6 giờ rưỡi — đồng hồ sinh học ở trường nội trú. Thiên Tuyết bên cạnh cửa mình, lẩm bẩm: “Tớ ngủ tiếp một lát.”

Cô còn tưởng rằng đang ở trường học sao? Uyển Tình cười: “Ngủ đi, đây là nhà cậu.”

Thiên Tuyết mở mắt ra nhìn một chút, nói: “VẬY cậu cứ tự nhiên đi. Nói bọn họ không cần chờ tớ cùng ăn điểm tâm, để tớ ngủ thêm một lát.”

Uyển Tình ừ một tiếng, thật cẩn thận chui qua ổ chăn. Trong phòng mở điều hòa, cũng không lạnh. Bên ngoài truyền đến tiếng chim hót, cô cảm thấy mới lạ, xốc rèm cửa sổ lên thì nhìn thấy, bên ngoài còn rất tối, nhưng bên dưới, khoảng sân trống, có ba bóng người màu trắng. Cô nhìn một lúc lâu mới nhìn ra, là Mục lão gia đang luyện Thái Cực, về phần hai người khác, là Mục Thiên Dương và Mục Thiên Thành.

Không thể ngờ được, ác ma Mục Thiên Dương này, cũng rất hiếu thuận.

Đột nhiên, Mục Thiên Dương ngẩng đầu nhìn lên, sững sốt. Cô cũng sững sốt. Hai người sững sờ nhìn nhau vài giây, Uyển Tình vội vàng kéo rèm cửa sổ xuống.

Mục Thiên Dương sững mắt lưu chuyển, đột nhiên cảm thấy một luồng khí nóng từ dưới bụng dâng lên, nói: “Mọi người luyện tiếp, tôi lên trước.”

275. Chương 163: Chương 163

276. Chương 163: Sáng Sớm Hoan Ái

“Này —” Mục Thiên Thành không vui, “Chạy trốn thì sao gọi là anh hùng hảo hán?”

“Anh thừa nhận anh tứ chi không có phát triển như em.”

Mục Thiên Thành cắn răng: “Anh muốn nói ý nghĩ em đơn giản là được rồi.”

“Đừng cãi nhau.” Mục lão gia chậm rãi mở lời.

Mục Thiên Thành lười quản, dù sao hấn thực thích phương thức rèn luyện thân thể này. Về phần anh họ, mặc kệ anh ấy!

-

Uyển Tình vừa mặc áo lông, chợt nghe thấy tiếng đập cửa. Cô sững sốt một chút, bỏ áo khoác xuống bước qua, nhẹ nhàng kéo cánh cửa một cái.

Mục Thiên Dương đứng bên ngoài, hai mắt như điều hâu nhìn chăm chăm vào cô. Cô hơi kinh hãi, đang muốn lùi bước, hần đã vươn tay ra, một tay bế lấy cô đi ra ngoài.

“A ——” Uyển Tình kinh hô.

Hần bỗng nhiên hôn cô, nuốt tiếng ngân vào miệng mình .

Thiên Tuyết đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, thấy hai người ngoài cửa, có chút phản ứng không kịp.

Mục Thiên Dương nhìn cô (Thiên Tuyết), chậm rãi đóng cửa lại. Thiên Tuyết không thể nhịn được nữa thở dài một tiếng, rồi nằm xuống giường tiếp tục ngủ.

Mục Thiên Dương ôm Uyển Tình đi vào phòng mình, ấn cô tại cánh cửa liền hôn. Uyển Tình vùng vẫy vài cái, nhớ tới mình không có quyền phản kháng , thì thả lỏng, tiếp nhận hần.

Hần hôn mặt của cô, ôm cô đến giường, cởi toàn bộ quần áo cô vừa mặc vào xuống. Uyển Tình rất sợ, vạn nhất bị người phát hiện thì làm sao bây giờ? Cô dùng hai tay chống đỡ hần: “Em. Em chưa uống thuốc.”

Mục Thiên Dương sửng sốt một chút, nói: “Chờ một chút.”

Hần xuống giường, khoác hờ một bộ quần áo rồi rời khỏi phòng. Vào phòng Mục Thiên Thành, tìm một vòng đều không thu hoạch được gì. Đột nhiên nhớ tới trong phòng dành cho khách hiện tại có một người, liền đi qua đó.

Mở cửa, thấy trên giường có người, hần nhìn mà như không thấy, trực tiếp bước qua mở ngăn kéo tủ đầu giường ra .

Người trên giường đột nhiên mở to mắt, ngạc nhiên nhìn hần .

“Mượn hai bộ bảo hiểm!” Mục Thiên Dương bình tĩnh nói, cầm lấy hộp giấy bên trong ngăn kéo, lưu loát rút ra, thấy có bốn năm kiểu dáng, dứt khoát tịch thu toàn bộ .

Văn Sâm chậm rãi kéo chân qua khỏi đầu mình, xem mình đã chết.

Mục Thiên Dương cũng coi như hần đã chết, hoàn toàn không để ý tới hần, cầm áo mưa đi nhanh về phòng.

Uyển Tình nằm đưa lưng về cánh cửa, đang ngẩn người. Hần xốc chân lên vào trong nằm, từ phía sau lưng ôm cô, thân hình nóng rực bao bọc lấy cô.

“Hô ——” Hần thỏa mãn thở dài, lật người cô lại, cúi đầu hôn lên trán cô, ánh mắt, cái mũi, môi.

Hôn trong chốc lát, nhu cầu của hần có chút không thỏa mãn. Dù sao lâu như vậy không được giải tỏa, phải nhanh một chút mới được. Hần trực tiếp đưa tay đến giữa chân cô vuốt ve, Uyển Tình sợ hần còn nói mình chưa đủ ẩm ướt, ngoan ngoãn đem chân mở ra, giúp động tác của hần càng thuận lợi . Hành động lạ lẫm này, lấy lòng hần, hần có chút kích động, xuyên ngón tay vào.

“Ừ.” Uyển Tình khó chịu rên rỉ thở dốc.

“Ngonan, không có việc gì.” Hần nhẹ giọng an ủi, động tác mềm nhẹ, cảm giác cô ý chừng đã ẩm ướt, liền nhanh chóng mang bao vào, cảm giác tiêu hồn từ lâu công chiếm suy nghĩ hần .

.

Mục Thiên Thành tập thể dục buổi sáng xong, trở về phòng tắm rửa thân thể, thay quần áo sạch sẽ . Một lát muốn đi trường bắn bắn bia, phải ăn mặc thoải mái một chút. Thay quần áo xong, hần đi phòng dành cho khách, thấy Văn Sâm che đầu ngủ, liền kéo chăn ra: “Để không khí ngột như vậy không tốt, dễ sinh bệnh lắm.”

Văn Sâm lườm hần một cái, mặt không chút thay đổi ngồi xuống, mặc quần áo.

Mục Thiên Thành bĩu môi, đứng ở một bên sờ đông sờ tây. Đột nhiên thấy ngăn kéo hở một khúc, kéo ra vừa vặn thấy, hộp bộ bảo hiểm bị thay đổi vị trí, hình như bên trong có gì đó không đúng lắm.

Cầm lên —— Ô? Trống lồ trống lốc? Như thế nào trống không ?

Hắn dốc dốc hai lần, chính là không có cái nào rớt xuống, liền nhìn Văn Sâm. Văn Sâm đưa lưng về phía hắn mặc quần: “Tổng giám đốc vừa mới tới.”

“Hắn ——” Mục Thiên Thành thở hốc vì kinh ngạc, bỗng dung lửa giận ngập đầu, “Hắn đem em, em. . . . Các người ——”

Văn Sâm sững sốt, quay đầu lạnh lùng nói: “Hắn cầm toàn bộ đi rồi!”

“A?” Mục Thiên Thành sững sốt một chút, hiểu được, cơn tức tan thành mây khói, tiếp tục dốc dốc cái hộp, vẫn ngóng một cái rơi ra, “Đây chính là sáu cái đó. tội nghiệp chị dâu nhỏ!”

“ ”

Mục Thiên Thành suy sụp nửa ngày, vừa nhìn Văn Sâm mặc quần áo, vừa buồn bực: “Quá độc ác! Cũng không để lại cho tôi hai cái!”

.

Sáng sớm trời đông giá rét, bên ngoài lạnh lẽo thấu xương, bên trong lại bởi vì nam nữ hoan ái một màn lửa nóng. Toàn bộ phòng, đều là hơi thở bỏng người, toàn bộ tiếng rên rỉ thở dốc như ma chú xuyên thủng tai người.

Uyển Tình quỳ ghé vào trên giường, thừa nhận tiến công phía sau một lần lại một lần càng mãnh liệt hơn.

“Ô.” Uyển Tình cắn gối, tứ chi phát run. Cô không dám phát ra âm thanh, sợ bị người Mục gia nghe được. Nếu bị người phát hiện, thấy cô cùng hắn trên giường, sẽ có hậu quả gì, cô hoàn toàn không dám tưởng tượng.

Mục Thiên Dương nắm thắt lưng của cô, không biết đã rút ra đưa vào bao nhiêu lần. Đây đã là màn thứ hai, nhưng hắn không nở phóng thích. Hắn không thể lại làm ba màn, đã tám giờ rồi. Làm nhiều quá, cô cũng mệt mỏi.

Thấy bộ dáng cô vậy nhu nhược đáng thương như vậy, hắn ngừng lại.

Uyển Tình run run, biết hắn chưa kết thúc, dè dặt nói: “Đã trễ rồi.”

Mục Thiên Dương đột nhiên rút ra, xoay cô lại đối mặt mình, từ chính diện cô tiến vào.

“A ——” Uyển Tình kêu một tiếng.

Hắn ôm chặt cô, xuống giường: “Ôm chặt anh, vòng quanh thắt lưng của anh.”

Đáy mắt Uyển Tình có kinh sợ: “Không nên.” Hắn còn muốn giở trò gì?

“Ngoan.” Hắn hôn môi cô, “Anh ôm em đến phòng tắm, tắm rửa một chút là ổn rồi.”

“Nhưng mà anh.” Anh còn không có phóng thích ra.

“Nghe lời!” Giọng Mục Thiên Dương hơi trầm xuống.

Uyển Tình vội vàng vòng quanh lưng hắn.

Hắn ôm lấy cô, đỉnh hướng lên trên, làm cho mình cắm vào càng sâu.

“Ừm.” Uyển Tình nắm chặt bờ vai của hắn.

Hắn đi đến phòng tắm, từng bước đi, đều nhập đỉnh vào chỗ sâu nhất của cô. Uyển Tình cắn chặt răng, bắt đầu ở trên người hắn phát run. Đi đến cửa phòng tắm, thân mình cô bỗng dừng cương một chút, sau đó kịch liệt co rút, đồng thời cũng nhịn không được kêu ra tiếng.

“Gọi anh!” Mục Thiên Dương nói.

“Thiên Dương.” Uyển Tình run run cao giọng kêu, “A. A. Thiên Dương.”

Ánh mắt Mục Thiên Dương đỏ lên, đứng yên một chỗ, giống như phát điên chạy nước rút: “Thích không? Thoải mái sao?”

“A a a.” Uyển Tình bị khoái cảm bao phủ, rơi nước mắt , “Thích. Thoải..., thoải mái.
.. Ừm. A.”

Rốt cục, hần cũng đạt tới đỉnh, chậm rãi chấm dứt trận ma sát giao hợp này của hai người.

Nghỉ ngơi vài phút, hần ôm cô dùng tốc độ cá tiến vào hang, dùng nước ấm cọ rửa thân thể của cô, triu mến hôn vai của cô: “Em trở về phòng ngủ tiếp một lát, Thiên Tuyết sẽ giúp em, không cần lo lắng.”

“Ừ.” Cô đưa lưng về phía hần ghé vào bồn tắm lớn, không muốn nhúc nhích chút nào.

Hần tiếp tục hôn cô, giống hôn thể nào cũng không đủ. Đột nhiên, hần cười: “Đã lâu không chạm vào em , thật sự là ngọt người chết.”

“Anh.” Uyển Tình co người lại, không nói gì.

277. Chương 164: Chương 164

278. Chương 164: Nhắc Lại Quá Khứ

Rửa xong, hần dùng khăn tắm bao lấy cô, ôm cô về giường: “Mặc quần áo.”

Uyển Tình đưa lưng về phía hần, tay chạm chân loạn mặc vào. Hần nhìn cô, ở một bên chậm rãi thu thập mình, chờ cô mặc xong, liền gọi điện thoại cho Thiên Tuyết: “Mở cửa.”

Sau đó, hần một phen ôm lấy Uyển Tình, đi ra ngoài.

Uyển Tình hoảng sợ, tựa vào lòng hần không di chuyển.

Một đường đi đến phòng Thiên Tuyết, chỉ thấy cửa phòng mở lớn, Thiên Tuyết mặc áo ngủ bông, ngáp, dựa vào khung cửa, nhàm chán chờ đợi.

Uyển Tình vừa thấy, tựa đầu chon trong ngực Mục Thiên Dương, không có mặt mũi nhìn cô. Mục Thiên Dương cũng không nhìn cô, ôm Uyển Tình đi vào, đặt Uyển Tình lên giường, đắp kín chăn, hôn một cái: “Ngủ đi.” Nói xong rời khỏi phòng, nói với Thiên Tuyết, “Giúp đỡ cô.”

Thiên Tuyết hữu khí vô lực gạt đầu, đóng cửa lại. Đi đến bên giường, cô nhìn chằm chằm Uyển Tình. Uyển Tình muốn ngồi dậy, cô vội vàng ngăn cản: “Ngủ đi ngủ đi. Mình chỉ là tò mò, cái kia có thoải mái như vậy sao?”

Sắc mặt Uyển Tình trắng nhợt, kinh ngạc nằm xuống, không nói gì.

Thiên Tuyết cũng không hỏi lại, cả đầu nghi vấn đi rửa mặt chải đầu.

Uyển Tình nhắm mắt nửa giờ, tuy rằng mệt, nhưng ngủ không được. Trong đầu như đèn kéo quân, lúc ẩn lúc hiện đều là chuyện phát sinh mấy tháng này. Nếu về sau đều như vậy, đánh cuộc kia, cô phải thua không thể nghi ngờ.

Đang lúc hốt hoảng, nghe thấy Thiên Tuyết đang lật sách. Cô mở mắt ra, Thiên Tuyết đang cầm một quyển thật dày sách ngồi trên ghế. Cô còn tưởng rằng Thiên Tuyết rốt cục biết cố gắng, tập trung nhìn vào, vẫn là tiểu thuyết ngôn tình, lại có thể vẫn là bộ sưu tập!

Thiên Tuyết thấy cô tỉnh, ôm sách bay tới, xốc lên chắn tiến vào, một bộ hai chị em tốt muốn nói chuyện: “Đến đến đến, mình hỏi cậu, cậu với anh mình trong lúc đó có phải như vậy hay không?”

Nghe được “Cậu với anh mình trong lúc đó”, Uyển Tình còn có chút không được tự nhiên. Cô cúi đầu, hồ nghi tiếp nhận sách, nhìn Uyển Tình chỗ ngón tay, trong lúc đó trên sách viết:

“Không nên. Ừm. Anh buông!” Cô thở gấp hần hần nói.

Thân thể cô mềm mại vắn vẹo mê người, khuôn mặt xinh đẹp bởi vì kích tình mà đỏ bừng, toàn thân tê dại nhin không được cong lên, lớn tiếng nói lời cự tuyệt, hai đang tuyệt vọng đẩy anh.

Cung Tư Hạo vẫn không để ý tới Hải Nhi phản kháng, chỉ tùy ý trêu chọc chỗ mẫn cảm kia của cô.

.

Uyển Tình ba khếp sách lại, khiếp sợ trợn trắng mắt: “Sao cậu xem loại sách này?”

“Loại sách này làm sao vậy?” Thiên Tuyết lơ đãng nói, “Mặc dù có một chút sắc, bắt quá cảm giác sự kiện kia bộ dáng rất tốt đẹp. Là như thế này sao?”

“Tớ. Tớ không biết!” Uyển Tình ném sách đi, nói như dối.

“Cậu đều đã làm nhiều như vậy, làm sao có thể không biết?”

“Tớ.” Uyển Tình cứng lại, đột nhiên ủy khuất khóc, “Cũng không phải tớ muốn làm .”

Thiên Tuyết thấy cô khóc, sốt ruột sốt gan: “Tốt lắm tốt lắm, cậu đừng khóc, mình không hỏi!”

Uyển Tình cũng không muốn khóc, đưa tay xoa xoa lệ, lôi kéo tay cô: “Cậu không nên xem loại sách này. Cái loại này sự thực không có gì hay, cậu không nên bị sách lừa. Cậu trăm ngàn đừng tò mò đi thử đó! Con gái chỉ một lần như vậy, sai một lần chính là cả đời, cậu sẽ hối hận !”

“Yên tâm!” Thiên Tuyết thở dài, “Mình nhất định sẽ không đi thử, mới xem trong này thôi!”

“Nhìn cái loại này sách không tốt, cậu không nên xem. Cậu thích ngôn tình, liền xem ngôn tình, loại này căn bản là tình cảm SE!”

Thiên Tuyết gật đầu: “Cũng là, xem qua sau tổng cảm thấy là lạ. Bắt quá thật đúng là đa dạng, cậu có thể nhìn xem thôi, dùng lên người anh mình——”

“Cậu đủ!” Uyển Tình bắt đặc dĩ gằm nhẹ.

Lúc này, bên ngoài có người gõ cửa. Thiên Tuyết vội vàng giấu sách bên trong ổ chăn: “Ai vậy?”

“Là mẹ.” Bên ngoài truyền đến âm thanh của Ngô Nhã.

“Cửa không có khóa.” Thiên Tuyết nói.

Ngô Nhã đẩy cửa tiến vào, nhìn thấy các cô cười: “Đều mặc quần áo, sao còn không xuống giường? Ông cơm nước xong đang tắm bộ hai vòng dưới lầu, khẳng định là muốn các con đi bồi ông, lại không nở nói.”

“Chúng con lập tức xuống đây!”

“Mẹ gọi người chuẩn bị bữa sáng cho các con.” Ngô Nhã nói xong liền ra khỏi phòng.

Thiên Tuyết và Uyển Tình tiếp theo đã đi xuống lầu, quả nhiên thấy Mục lão gia đi quanh trong phòng khách. Thiên Tuyết chạy lên làm nũng một lát, sau đó mang Uyển Tình đi ăn điểm tâm. Ăn xong điểm tâm, hai người lại đi tìm Mục lão gia, nói muốn bồi ông chơi cờ.

Trong lòng Mục lão gia cao hứng, nói: “Thật vất vả mới được nghỉ, sao có thể vắng cho các con theo giúp ông chơi cờ? Các con hiện tại đúng là thời điểm gấp rút học tập, vẫn là không nên vì cái này phân tâm. Chờ thi tốt nghiệp trung học xong rồi, có nhiều thời gian.”

“Vậy muốn làm cái gì?” Thiên Tuyết nói, “Chúng con đã muốn bồi ông!”

“Có ý này là đủ rồi!” Mục lão gia cười nói.

Thiên Tuyết suy nghĩ một chút, nói: “Vậy chúng ta nói chuyện phiếm đi! Ông nói cho chúng con biết chuyện lúc trước đi, khi đánh giấc đó! Chúng con cũng nói chuyện vui trong trường với ông!”

Mục lão gia hơi suy tư, chủ ý này không sai. Hắn đã muốn nhìn nhiều đứa con gái lớn lên giống A Hương này vài lần, nói chuyện phiếm đúng là cách tốt, còn có thể bồi dưỡng một chút cảm tình với cô.

“Nói đến đánh giấc à.” Mục lão gia thở dài, đột nhiên nói, “Ông không đánh giấc mà!”

“A?” Thiên Tuyết không tin, “Ông rõ ràng sinh ra vào những năm 20! Tám năm kháng chiến, chiến tranh giải phóng, chiến tranh Triều Tiên. . . . Ông tổng có thể vượt qua còn gì!”

“Ông không thể hiểu được tám năm kháng chiến.” Mục lão gia thở dài, “Ông bình sinh chuyện hồi hận lớn nhất chính là không có ra trận giết địch, thể hiện tốt một chút khí khái nam tử! Bằng không, tôi cũng sẽ không như vậy dung túng anh họ con đi làm chuyện nguy hiểm vậy! Làm nam nhân thôi, muốn chơi súng, lấp đạn! Giống anh họ con vậy, mới là nam tử hán đại trượng phu!”

Nhà ông từ nhỏ làm ăn buôn bán, hần vốn sẽ không là phái vũ lực, đánh đánh giết giết thật đúng là không hợp với hần. Mỗi lần đi ám sát họ Kim đều thất bại, hần cảm thấy thật là mất mặt, cũng không thể nói với con cháu. Thiên Thành là lính đánh thuê, nghe nói lợi hại hơn chút so với quân tham gia năm đó. Nếu Thiên Thành gặp phải chuyện cướp nữ nhân, vậy khẳng định sẽ không thua! Hừ, cũng coi như rửa sạch sỉ nhục trước kia!

“Không vượt qua sao?” Thiên Tuyết hỏi. Nếu là nói chuyện phiếm, cũng chậm chậm tán gẫu .

“Khi giặc vừa tới, ông đi tòng quân, người ta không cho, nói ông quá nhỏ!” Kỳ thật khi đó giặc còn chưa tới chỗ ông, ông lại mỗi ngày dán mắt vào A Hương, không nhiều tình cảm lo nước lo dân như vậy, cho nên khi trưng binh ông hỏi cũng chưa đến hỏi qua —— tuy rằng ông xác thực còn nhỏ, người ta không nên.

“Về sau, ông vừa tham quân, giặc đã chết.”

Tuy rằng không tòng quân, nhưng hần cũng làm qua không ít chuyện, cái gì điều hành thị uy a, lợi dụng tiền lời giúp người một nhà, dù sao khi đó là mọi người cùng chung mối thù, hần tự nhiên cũng thế. Cũng là bởi vì chuyện này, A Hương mới gặp họ Kim, cái này qua lại sẽ không nên nói ra. Hơn nữa về sau A Hương đi đối mặt với giặc, hần cũng phải đi. Kết quả, còn chưa tới tiền tuyến, giặc đã đi rồi.

279. Chương 165: Chương 165

280. Chương 165: Sầu Nao

Thiên Tuyết và Uyển Tình nghe ông thở dài, có một loại cảm giác ông trời thật ngược. Lại có thể không cho ông có cơ hội làm anh hùng!

“Tiếp theo liền đánh chiến tranh giải phóng, kết quả làm lính truyền tin. . . .” Vẫn là không đụng đến súp cướp!

Thiên Tuyết & Uyển Tình: “. . . .”

“Sau đó Trung Quốc mới thành lập, cảm thấy thiên hạ thái bình, liền dứt khoát đi làm ăn. Về sau chiến tranh Triều Tiên, liền bỏ lỡ.” Mục lão gia nói xong, nhìn bọn họ, “Ông nhân sinh không đủ đặc sắc.”

“Ở đâu? Ở đâu? Đặc sắc! Đặc sắc!” Thiên Tuyết vội vàng nói.

Mục lão gia kinh ngạc nhìn phía trước, giống như nhớ về chuyện cũ nào đó. Thiên Tuyết và Uyển Tình nhìn ông, cũng không quấy rầy. Sau một lúc lâu, hần thở dài: “Vẫn là hiện tại tốt, không cần đánh giặc. . . .”

“Yên tâm! Chúng ta uống nước nhớ nguồn!” Thiên Tuyết nói.

Mục lão gia nhin không được cười lên một tiếng, vỗ vỗ tóc của cô: “Tuy rằng chuyện xưa của ông không thú vị, nhưng ông thấy qua rất nhiều người đều có chuyện xưa thực đặc sắc! Hồi này chúng ta đã nói chuyện xưa một Kim lão đại——”

Thiên Tuyết thiếu chút nữa sặc cười, còn “Hồi này chúng ta” , ông nghĩ ông đang kể chuyện cổ tích sao, nói xong còn một đổi một?

Uyển Tình cũng nhin không được nở một nụ cười, tiếp theo liền im lặng nghe ông nói.

“Kim lão đại này à, nguyên bản là thổ phỉ, không chuyện ác nào không làm! Bất quá về sau hắn đi giết giặc Nhật, coi như là người tốt.”

“Ừ.” Thiên Tuyết gật đầu, qua vài giây còn không thấy hắn tiếp tục, hỏi, “Sau đó sao?”

“Sau đó?” Mục lão gia nhìn cô, “Không có sau đó!”

“A ——” Thiên Tuyết kêu thảm thiết một tiếng, “Ông, ông thực sẽ không nói chuyện xưa!”

Sắc mặt Mục lão gia nghiêm nghị, có hơi mất hứng.

Thiên Tuyết lắc đầu: “Quên đi quên đi, con tin chuyện xưa của ông nhất định khá đặc sắc, chỉ là ông sẽ không nói! Uyển Tình, cậu nói Kim lão đại này, ông nói hai câu về vang, khiến cho người ta miên man bất định mà! Một thổ phỉ không chuyện ác nào không làm, về sau đi giết giặc! Thay đổi này, chênh lệch này, quả thực là một truyền kỳ mà! Hãy suy nghĩ một lần nữa đi cuộc sống ông ta dường như quá bình thản, đuổi giặc đi mà không qua được? Giữa nhất định có mờ ám, không chừng hắn là người bí mật của đảng, làm đặc vụ, ngầm giải quyết đầu não người ta thì sao!”

Mục lão gia: Sức tưởng tượng của cháu gái thật phong phú.

“Về sau làm lính truyền tin. Nhất định có mật vụ gì, tương đối mạo hiểm kích thích, không chừng trong đó còn có điểm ngộ!”

“Phốc ——” Uyển Tình không nhịn không được, cười một tiếng, vội vàng che miệng lại.

“Về sau phải đi buôn bán ——” Thiên Tuyết ánh mắt tỏa sáng nhìn Mục lão gia, “Ông, bây giờ ông sẽ không còn có nhiệm vụ trong người chứ?”

“Đây đang là đâu!” Mục lão gia mặt tối sầm, đứng dậy lên lầu, “Lười nói với các người, nói lại không chịu nghe!”

Thiên Tuyết cười đến ngã vào sô pha, Uyển Tình đẩy cô: “Cậu đừng cười.”

Thiên Tuyết vẫn đang cười cười đến run rẩy hết cả người, chờ cười đủ, Mục lão gia đã đi mất. Cô(Thiên Tuyết) thật đúng là sợ lão nhân gia tức, lại lôi kéo Uyển Tình lên lầu đi tìm.

Gõ cửa, Mục lão gia đoán được là các cô, nói thẳng: “Tiến vào.”

Hai người đi vào, thấy Mục lão gia ôm một quyển album ngồi trên sô pha.

“Ông ông đang xem gì vậy?”

“Nhìn một ít bạn cũ.” Mục lão gia nâng tay xoa xoa khóe mắt, có chút sầu não.

Thiên Tuyết và Uyển Tình liếc nhau, bước qua, ngồi bên cạnh ông.

Mục lão gia nghiêng người, cho các cô nhìn album, chỉ vào tấm ảnh nói: “Bà ấy gọi là A Hương, là hàng xóm mới trước đây của ông.”

“Đều thấy không rõ rồi.” Thiên Tuyết nói.

“Đúng vậy. Ảnh chụp đều bị hư, đã sửa cũng sửa không tốt. Bất quá xem, còn có thể nhớ tới bộ dáng trước kia của bà.”

“Bà ấy nhất định rất được.” Thiên Tuyết nhìn Mục lão gia một cái.

“Ừ, không sai biệt lắm với hai con.” Mục lão gia lật một tờ, “Bà sẽ chơi cờ, là một tài nữ, cũng sẽ cưỡi ngựa, bắn súng, ra trận giết địch, là một nữ kiệt.”

“Oa!” Hai người đều nhịn không được cảm thán.

Lật đến thứ hai trang, Mục lão gia chỉ vào tấm ảnh cất xuống từ trên báo, tờ báo được bọc bằng nhựa, bảo hộ rất khá: “Đây là Kim lão đại.”

“Thật là có người này sao!”

“Ông cũng không phải nói chơi!”

“À, tốt có khí thế.”

“Người này gọi là A Khuê, khi đó cũng là bạn. Hắn đi tham gia chiến tranh Triều Tiên, không có trở về. . .”

“Người này gọi là Đại Long, người rất ngốc nghếch, nhưng hay giăng nghĩa khí, thời điểm năm thứ tám sinh bệnh mà chết.”

“Đây là ××, cũng đi rồi.”

“Đây là bà nội con. Cũng.”

Mục lão gia lật đầy đủ bốn quyển album, sâu kín thở dài: “Thật nhiều mọi người mất, người càng lão, lại càng cô đơn.”

“Ông còn có chúng con mà.” Thiên Tuyết ôm ông.

“Ừ, còn có các con.” Mục lão gia khép lại quyển album, giao cho Thiên Tuyết, “Bỏ vào trong tủ sắt cho ông.”

Thiên Tuyết theo lời làm theo, thấy trong tủ sắt có mấy hộp châu báu, cười hỏi: “Ông, ông để bảo bối gì ở đây vậy?”

“Đó là lễ gặp mặt chuẩn bị cho hai chị dâu con!” Mục lão gia nói, “Chờ con mang cháu rể trở về cho ông, cũng có!”

Thiên Tuyết mặt hơi hơi đỏ lên, đóng kín tủ sắt: “Không thấy ông cho chị dâu cái gì vậy.”

“À. Chờ các cô kết hôn nói sau.” Loại sự tình này, cũng muốn nói duyên phận và xúc động. Nhìn thấy Thái Nghiên, còn căn bản không nghĩ tới cái này. Nhớ năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy mẹ Thiên Thành, ông đã khẩn cấp gửi món quà đi, đó là duyên phận cùng thiên ý!

Nhìn nhìn Uyển Tình bên cạnh, đứa con gái này nhưng thật ra hợp mắt ông, vừa thấy đã muốn đưa lễ gặp mặt, hình như người ta chỉ là bạn học của Thiên Tuyết, còn không làm sợ người ta?

Mục lão gia nhìn Thiên Tuyết: “Ăn xong cơm trưa, chúng ta đi xem bà nội con.”

Đột nhiên nhớ đến người vợ đã chết. Tuy rằng còn trẻ từng thích A Hương, thế cho nên hiện tại đều còn có hơi nhớ mong. Nhưng hắn và người vợ đã chết nhưng mà là đồng cam cộng khổ, hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau sinh hoạt vài thập niên, thân tình lớn hơn tình yêu, mất đi, thường nhớ.

Ngô Nhã nghe nói Mục lão gia muốn đi tảo mộ, chỉ biết hắn lại muốn cúng vợ, gấp rút kêu người hầu chuẩn bị một ít trái cây, hỏi: “Ba, muốn con đi với người không?”

“Không nên, con gấp rút trong nhà đi, để Thiên Tuyết và Uyển Tình theo giúp ta đi.”

Ngô Nhã gật đầu, cũng không nói gì.

Uyển Tình lại cả kinh choáng váng: “Con, con cũng đi?” Đây là viếng mồ nha, cô một ngoại nhân nhìn nào nhiệt gì?

“Trên núi không khí tốt, cùng đi một chút.” Mục lão gia nói.

Uyển Tình: Vậy nhưng đó là nghĩa trang! Ông tưởng là nơi ruộng đồng để chơi sao?

Không thể lý giải hành vi của lão nhân gia, Uyển Tình chỉ có thể đi theo, trên đường lặng lẽ hỏi Thiên Tuyết: “Ông cậu thường xuyên mang người lạ đi viếng mồ hả?”

Thiên Tuyết bất mãn liếc cô: “Làm sao có thể? Là ông thích cậu vượt quá tưởng tượng! Chẳng lẽ cậu nhất định sẽ trở thành chị dâu mình?”

“.”

“Vậy cậu rõ ràng của luôn anh hai của mình đi! Không thể cho hắn không ngủ chứ!”

Uyển Tình xoay đầu, không hề để ý cô.

281. Chương 166: Chương 166

282. Chương 166: Trở Về Nhanh

Bộ dạng bà nội của Thiên Tuyết rất hiền lành, rất phúc hậu. Mục lão gia ngồi xồm trước bìa mộ, cầm chắc khăn lau lau tấm ảnh, sau đó nhỏ cỏ.

Uyển Tình vừa thấy, muốn đến giúp. Thiên Tuyết giữ chặt cô, lắc lắc đầu, ngồi xồm trước bìa mộ bày trái cây.

“Bà nội, đây là bạn học con, tên là Đinh Uyển Tình.” Sau đó ở trong lòng yên lặng bổ sung: là chị dâu anh hai chọn, thích vô cùng, bà phải phù hộ hần theo đuổi vợ thuận lợi nha

~Uyển Tình cũng ngồi xồm bên cạnh hỗ trợ, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi, quấy rầy.....”

Thiên Tuyết đẩy đẩy cô: “Bà nội thích náo nhiệt! Nhiều người đến xem bà, bà sẽ cao hứng, cậu không nên để ý.”

“” Ai không để ý a? Chỉ có Mục gia các người mới quái lạ như vậy, mang người xa lạ đến viếng mộ sao? Quả thực là. Quý dị khác thường!

Mục lão gia nhỏ cỏ xong rồi, cả một bộ thần thanh khí爽, sau đó ngồi xuống nói chuyện phiếm với bìa mộ: “Bạn già a, bà chờ một chút, tôi sẽ đi tìm bà. Đám nhai con này không nghe lời, tôi không phải không bỏ xuống được sao? Thiên Dương rất tốt, Thiên Thành cũng rất tốt, chỉ là vẫn không chịu tìm vợ. Thiên Dương gần đây ngược lại đã đính hôn, đồng ý cháu dâu kia mà. Tôi cuối cùng cảm thấy chúng nó không có duyên phận, cũng không biết cuối cùng sẽ như thế nào. Có thể là lão nhân tôi suy nghĩ nhiều, hy vọng hai người bọn họ có thể qua tốt.”

Trong lòng Uyển Tình hơi hơi động, quả nhiên Mục ông không thích Thái Nghiên sao? Nếu là như vậy, cô thật đúng là hy vọng hôn sự này có thể bị hư. Dựa vào cái gì để Đinh Thái Nghiên đắc ý như vậy? Cô cũng không phải người tốt gì!

Uyển Tình đột nhiên ngẩn ra, nhìn bìa mộ có chút hoảng sợ. Mình khi nào thì trở nên hư hỏng như vậy rồi? Lại có thể muốn nguyên rửa nhân duyên của người khác?

Nhìn bà nội hiền lành bên trong tấm ảnh, trong lòng cô yên lặng nói: Thái Nghiên thật sự không tốt, không xứng với cháu trai ngài. Tuy rằng cháu trai ngài cũng có chỗ không tốt, nhưng biết sai có thể sửa, là điều tốt nhất. Nếu ngài trên trời có linh, để hần buông tha tôi đi. Tôi không mơ ước phú quý của Mục gia các người, cũng không phải cố ý quyến rũ hần, cùng hần phát sinh chuyện này. Tôi nguyện ý đi, đi thật xa, chỉ xin hần buông tha tôi.

Sau khi trở về, không đợi đến tập bắn trở về, Uyển Tình và Thiên Tuyết phải đến trường. Uyển Tình có một loại trực giác, Mục bà nội nghe được cô kể, muốn phù hộ cô .

Tiếp theo, giống cô đoán, thẳng đến lúc nghỉ đông, Mục Thiên Dương cũng chưa gọi điện cho cô.

Đại khái hần cùng vị hôn thê như keo như sơn, đã quên cô đi? Hy vọng hần vĩnh viễn không nên nhớ đến.

Gần tới năm mới, cửa hàng bán hoa bẽ bọn nhiều việc. Từ Khả Vi phải hai mươi tám tháng chạp mới nghỉ, không thời gian chuẩn bị gì đó đón năm mới, liền cho Uyển Tình hai ngàn đồng, kêu cô mua.

Uyển Tình thấy qua ngày, biết khi sắp năm mới siêu thị sẽ có một đợt giảm giá lớn, phải kiên nhẫn chạy một vài lần. Mua rất nhiều thực phẩm, một người ở nhà vui sướng bố trí phòng ở, tổng cộng dùng hết quá mấy trăm đồng.

Ngày đó Từ Khả Vi trở về, cô ở nhà chiêm đậu hủ bọc thịt viên, nghe được tiếng chuông cửa vang lên, vội vàng bỏ chạy đi mở cửa. Đi tới cửa, cô đột nhiên nhớ tới, mẹ không phải có chìa khóa sao?

Từ trong mắt mèo vừa thấy, là Đinh Chí Cương!

Nhất thời, một cơn tức giận bùng lên, rắc kéo đã treo dây xích lên.

Đinh Chí Cương nghe được âm thanh, đợi trong chốc lát không thấy người mở cửa, liền gõ: “Vi Vi, tôi biết bà có đó, tôi nghe thấy âm thanh.”

Hai tay Uyển Tình chà lau trên tạp dề, lạnh giọng nói: “Bà ấy không có đây!”

“Uyển, Uyển Tình?” Đinh Chí Cương cứng lại, nhẹ nhàng gõ cửa, “Con mở cửa được không? Cho ba ba nhìn con một cái.”

“Có gì đẹp?” Uyển Tình nói, “Ông đi nhìn Thái Nghiên là được! Cô ta mới là kiều ngạo của ông! Tôi đã sớm không phải con gái của ông!”

“Con. . . . Con sao lại nói lời tức giận này?” Đinh Chí Cương thở dài.

Uyển Tình cười lạnh: “Tôi bực mình? Ông nghĩ rằng tôi giận ông? Ông làm gì ông quên sao? Ông lại có thể cho là tôi đang giận lấy!”

Đinh Chí Cương cúi đầu đứng ở cửa, nửa ngày mới nói: “Thực xin lỗi. . . . Vốn. . . . Muốn cùng các người qua năm mới.”

“Này tính là gì? Ngoại tình sao? Ông đừng đến xỉ nhục mẹ tôi!” Uyển Tình rống giận.

“Vậy tôi đi đây.”

Không bao lâu, Từ Khả Vi trở về, vào cửa chỉ thấy Uyển Tình ngồi ở trên sofa ngẩn người, nghi hoặc hỏi: “Con làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Uyển Tình thấy bà trở về, vội vàng đứng dậy.

Từ Khả Vi ôm hai bó hoa tươi, còn mang theo một hộp quà tặng và một giỏ trái cây.

Uyển Tình đi qua giúp đỡ: “Sao mua nhiều thứ vô dụng như vậy? Cái này bao nhiêu tiền a. . . .”

Từ Khả Vi nhịn không được cốc đầu cô một cái: “Còn có thể tính toán tỉ mỉ hơn mẹ! Đây đều là bà Phương đưa! Đúng rồi, đồ ngoài cửa là ở đâu có?”

Uyển Tình sững sốt, bước qua vừa thấy, thấy góc tường có vài cái gói to tinh mỹ. Cô cúi ra nhìn một cái, là một hộp thuốc bổ sa hoa và hai bộ quần áo giá trị xa xỉ. Cô cảm quần áo rách trên đất, đóng cửa lại: “Không biết!”

Từ Khả Vi tìm tòi nghiên cứu nhìn cô.

Cô xoay mặt nói: “Họ Đinh kia đến đây! Con không mở cửa.”

Từ Khả Vi chặc một tiếng, cũng chưa nói cô, xoay người cầm đồ tiến vào.

“Con để ý đến hần làm gì? !” Uyển Tình kích động kêu lên.

Từ Khả Vi cầm kéo loạn bộ quần áo tốt: “Không biết có chuyển chuyển phát trong hai ngày nay hay không, tí nữa gọi điện thoại, kí để bọn họ gửi về.”

Uyển Tình sững sốt một chút, nói: “Kí chuyển phát phải mấy chục đồng!”

“Còn muốn mình trả sao?” Từ Khả Vi nói, “Đương nhiên là đến rồi mới đưa!”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười: “Mẹ, mẹ thật nham hiểm! Nếu như bị mẹ con kia thấy, bọn họ còn không nháo ngất trời?”

Từ Khả Vi có chút xấu hổ, ôm hoa đi về phía phòng bếp: “Mẹ cắm hoa vào.”

Uyển Tình đột nhiên nhớ tới, “Không xong, con đang chiêm thịt viên!”

Cô chạy đến phòng bếp vừa thấy, dầu đã lạnh. Lúc trước thịt viên chiên một nửa dính ở trong nồi, mặt dưới cháy, mặt trên một nửa vẫn là sống.

Từ Khả Vi nói: “Chiên lại là được, chỉ là bề ngoài hơi khó coi.”

Chiên xong thịt viên, Uyển Tình gọi vài cuộc điện thoại, rốt cục tìm được một nơi còn không có nghỉ chuyển phát, nhanh để người ta tới cửa thu hàng.

Uyển Tình một bên viết ra một bên hỏi: “Đây là chuyển phát cùng thành phố, hôm nay có thể tới không?”

“Hôm nay chỉ sợ không được, cùng thành phố cũng phải vào kho.”

“Vậy ngày mai sao?”

“Ngày mai nghỉ.”

“Khi nào thì đi làm?”

“Thứ bảy.”

Uyển Tình thở dài: “Thứ bảy liền thứ bảy đi. Nếu có thể trước khi qua năm mới thì tốt rồi.”

Anh chuyển phát thấy bộ dáng cô phiền não, có chút không đành lòng: “Hôm nay sẽ tặng ca, giúp cô nhìn xem ha.”

“Vậy cảm ơn!” Uyển Tình vui vẻ ra mặt, “Đến giao hàng! Anh thu nhiều một chút không quan hệ, đối phương có tiền!”

Anh chuyển phát:

Anh chuyển phát có hơi mê hoặc vì sắc đẹp, đặc biệt chiều cổ kiệu của cô, hôm đó đưa qua. Lúc đó ba người Đinh gia đều có mặt, Đinh Chí Cương vừa mở ra, liền thay đổi sắc mặt.

283. Chương 167: Chương 167

284. Chương 167: Đẹp Không?

Tiết Lệ Na vừa thấy, cảm thấy có vấn đề, thấy bên cạnh có tờ giấy, cầm lại nhìn qua một cái——

Không nhận nổi. —— Từ Khả Vi

“Bà ta.” Tiết Lệ Na trừng lớn ánh mắt, hai tay phát run, đoạt lấy đồ, vừa thấy liền hiểu được là chuyện gì xảy ra. Bà tức giận đến nổi điên, lập tức tung đồ lên đầu Đinh Chí Cương, “Tốt cái lão già kia! Lại có thể dấu tôi mua đồ cho hai con khốn kia!”

“Các người làm gì vậy?” Thái Nghiên hoảng sợ, hét lớn.

Từ Khả Vi cầm tờ giấy cho cô nhìn: “Chính con nhìn xem! Nhìn hẩn làm cái gì! Hẩn mua đồ cho hai con khốn kia ——”

Mở miệng là con khốn, Đinh Chí Cương cũng không nhịn được: “Uyển Tình là con gái của tôi, tôi mua đồ cho con gái thì làm sao? !”

“Ông ——” Tiết Lệ Na cứng lại, tìm không thấy lời phản bác, dứt khoát khóc lóc om sòm ngay, “Kêu ông mua cho tôi ông tiếc, ông vậy mà mua cho con bé kia! Không phải là ông còn muốn bà ta, muốn hợp lại với bà ta chứ?”

“Tôi muốn hợp lại thì thế nào? !”

“Ông —— Đinh Chí Cương! Tôi liều mạng với ông!”

Thải Nghiên tức giận dữ dội, cầm đánh chí thật dày nện lên bàn trà: “Các người đủ rồi! Lớn tuổi như vậy, còn phải không biết xấu hổ thế?”

Tiết Lệ Na dừng lại một lát, lại quay đầu rống cô: “Cô lại có thể dám mắng tôi? Tôi là mẹ cô! Cánh dài cô cứng rắn, đánh hôn với Mục Thiên Dương, cô chính là phu nhân nhà giàu? Cả mẹ cũng không để vào mắt?”

Thải Nghiên ưỡn ngực hít một hơi: “Tùy mẹ, tùy mẹ. . . . Trong chốc lát Thiên Dương đã tới rồi, hần muốn nhìn đến các người như vậy, nếu muốn từ hôn, con cũng mặc kệ!”

Tiết Lệ Na cứng lại, lập tức không nao loạn, chỉ vào Đinh Chí Cương nói: “Ông còn không nhặt đồ lên?”

Đinh Chí Cương đặt mông ngồi ở trên sô pha, không để ý tới.

Tiết Lệ Na lại muốn phát hỏa, bên ngoài truyền đến âm thanh, Thải Nghiên đứng lên, sắc mặt xanh mét: “Khó trách người khác nói tôi cửa nhỏ nhà nghèo lên không được mặt bàn. . . .”

Cô đi ra ngoài, gặp một ô tô dừng phía trước, ô tô trên là vị hôn phu của cô, đêm nay đến cùng bọn họ với ăn bữa tối.

Tiết Lệ Na lại nhìn Đinh Chí Cương một cái, Đinh Chí Cương vẫn đang không động đậy. Cô cắn chặt răng, chỉ có thể tự mình thu thập.

Thải Nghiên quần quít lấy Mục Thiên Dương hôn môi trong chốc lát, khi tiến vào, đã thu thập tốt lắm, cơ hồ nhìn không ra phía trước có đánh nhau.

Mục Thiên Dương ngồi xuống, tinh mắt thấy giấy phía dưới bàn trà. Thị lực tốt liếc mắt một cái thấy rõ, đó là bút tích của Uyển Tình.

Hần cúi người xuống, ba người khác cả kinh.

Hần cầm tờ giấy, hỏi Thải Nghiên bên cạnh: “Đây là?”

Thải Nghiên sững sốt một chút, cầm tờ giấy đưa ra: “Ngày mai chính là giao thừa, chúng tôi muốn gọi Uyển Tình và dì Từ trở về ăn cơm, dù sao cũng là người một nhà thôi. Ai biết, dì Từ không đáp ứng, còn trả đồ chúng tôi đưa về.”

“Nguyên lai là như vậy. Cho dù không đáp ứng, các cô đến đây cũng không tất là thật tâm, ngược lại tự mình chọc phiền toái.”

“Đúng đúng. . . .” Tiết Lệ Na ở một bên gật đầu.

Thải Nghiên nhin không được trừng mắt nhìn bà một cái, không nói gì, nhu nhu tờ giấy trong tay, ném vào thùng rác.

Cái này liếc mắt trừng một cái này làm Tiết Lệ Na cực vì khó chịu, Mục Thiên Dương đi rồi, bà liền nói lý ra hỏi Thải Nghiên, lại kém một chút cãi nhau.

Thải Nghiên rất không kiên nhẫn. Người mẹ này trước kia còn có hơi tâm cơ, hiện tại càng ngày càng thiếu kiên nhẫn, tổng nghĩ đến con rể là núi dựa lớn, làm việc không quan tâm.

“Mẹ không biết lão nhân Mục gia kia có bao nhiêu thích Uyển Tình!”

“Ông ta làm sao có thể quen biết Uyển Tình?”

Thải Nghiên bắt đầu nói chuyện nguyên án: “Tối hôm đó cô ta ngủ cùng Thiên Tuyết, cảm tình vô cùng tốt! Thật không thông Thiên Tuyết làm sao có thể kết bạn với cô ta? Tóm lại, Mục gia biết quan hệ giữa con và cô ta, chúng ta chỉ có thể tốt hiền lành với cô ta một chút. Về sau có cơ hội, lại thu thập cô ta! Con cũng không thể để ông thích cô ta như vậy, bằng không cô ta lạng lẽ nói con vài câu bậy, con liền nguy hiểm!”

Từ Khả Vi đầu năm đi làm, phía trước này mang Uyển Tình đi dạo phố. Uyển Tình ở nhà mặc đều là quần áo cũ, bà nhìn mà đau lòng, cũng không quần Uyển Tình ngăn cản như thế nào, đơn giản chỉ cần tốn trăm đồng cho cô mua hai cái áo khoác.

“Quần áo này không sai.” Từ Khả Vi nói, “Kiểu dáng hào phóng, chất lượng cũng tốt, qua hai năm còn có thể mặc . Con biết người tiết kiệm, chờ con đi học đại học, mình khẳng định luyện tiếc mua, trước cho người mua hai bộ đã dùng!”

“Vây mẹ cũng mua hai món.” Uyển Tình nói.

“Mẹ không nên. Chị Phương tặng mẹ một bộ, đủ mặc rồi! Chờ mẹ kiếm tiền, lại mua cho con.”

Uyển Tình thở dài: “Được rồi.”

Về nhà, Uyển Tình mặc quần áo mới vào, đột nhiên cười: “Nếu về sau có tiền , mỗi ngày qua năm mới con đều mua một chút đồ, giống ngày hôm qua vậy kí đến Đình gia, cho các cô cả đời buồn bực qua năm mới!”

Từ Khả Vi uống một ngụm nước, nói: “Con con bé kia, sao biến thành xấu?”

“Là các cô phá hư trước!”

Từ Khả Vi thở dài: “Con nhưng đừng đi làm thực! Nghe nói Thái Nghiên đính hôn, đối phương rất có lai lịch, cũng không phải là chúng ta chọc được.”

Uyển Tình dừng cởi nút thắt tay một chút, thản nhiên ừ một tiếng.

Sau khi Từ Khả Vi đi làm, lại là một người Uyển Tình ở nhà. Thời tiết rất lạnh, trong nhà không có điều hòa, cô phải đi Mc Donalds đọc sách làm bài, dù sao người ta cũng sẽ không đuổi cô.

Không hai ngày, nhận được điện thoại Thiên Tuyết. Thiên Tuyết nói: “Một mình mình ở nhà nhàm chán chết! Mình muốn đi tìm cậu chơi!”

“Nhưng mà.”

“Ông xem bằng hữu, mẹ đánh bài với người ta, anh mình đi công tác, anh họ đi rồi còn chưa về. Uyển Tình, mình đi tìm cậu!”

Uyển Tình trầm mặc một lát, thở dài: “Được rồi.”

Vì thế Thiên Tuyết cũng vui vẻ đến đây, nghe nói cô ở Mc Donalds đọc sách, mình cũng liền mang theo sách, bắt quá cô mang là tiểu thuyết.

Ngày hôm sau, dưới yêu cầu của Thiên Tuyết, hai người thay đổi một nơi Mc Donalds, đổi đến một nơi ở mua sắm giữa quảng trường tâm khu phố.

Thiên Tuyết, đọc sách xem được một nửa, đột nhiên nghe được âm thanh người chung quanh sợ hãi than, hai người ngẩng đầu, bên ngoài tuyết rơi.

Thiên Tuyết bỏ sách xuống: “Cậu biết không, hy vọng lớn nhất của mình chính là, thời điểm sinh nhật mình có thể nhìn trời đầy bông tuyết. Nhưng mà, sinh nhật mình ở giữa hè lạnh!”

Uyển Tình dừng một chút, nói: “Cậu có thể đi nam bán cầu.”

Thiên Tuyết bắt mắt liếc cô, kéo cô đứng dậy: “Đừng xem, đi chơi.”

“Thật lạnh.”

“Vận động sẽ không lạnh!” Thiên Tuyết cất kỹ sách, lôi kéo cô lao ra.

Bất quá cũng không có gì hay đùa, về điểm bông tuyết này đều không chất đông nữa, ném tuyết cũng chưa có khả năng. Nhưng thật ra rất nhiều người chụp ảnh, Thiên Tuyết cũng liền chụp mấy tấm. Chụp xong, chọn tấm nào đẹp nhất, gửi cho Mục Thiên Dương: “Xinh không?”

Mục Thiên Dương không để ý cô.

Thiên Tuyết chu miệng, lại chọn một tấm chụp Uyển Tình gửi qua: ” Xinh không?”

“Ừ.” Mục Thiên Dương rất nhanh trả lại cô một chữ.

Cô nổi giận: trọng sắc khinh em!

Mục Thiên Dương đứng ở phía trước cửa sổ khách sạn, cười cười, thu hồi di động. Kỳ thật, tuyết bên này đã rơi.

Nơi này cách thành phố A cũng không xa, nếu hiện tại trở về —— thì phải làm thế nào đây? Hần đã quyết định trước khi cô thi tốt nghiệp trung học không tìm cô.

Bất quá, có thể vụng trộm nhìn một cái không?

285. Chương 168: Chương 168

286. Chương 168: Trúng Kế

Uyển Tình và Thiên Tuyết chơi một trận, thấy tuyết càng rơi càng lớn, quyết định đều tự về nhà.

Thiên Tuyết nói chuyện điện thoại với lái xe xong, hỏi Uyển Tình: “Muốn mình đưa cậu về hay không?”

“Không nên, tớ đi xe điện ngầm.”

Thiên Tuyết gật gật đầu, biết cô (Uyển Tình) sợ bị người thấy, cũng không miễn cưỡng.

Hai người đứng trong chốc lát, tài xế tới đón Thiên Tuyết đi rồi, Uyển Tình mới rời khỏi.

Giữa đám bông tuyết bay tán loạn, cô co thân mình lại, ôm sách ở trước ngực, thông thả đi về phía trước. Cúi đầu, thấy cái bao tay trên tay, cô nhớ tới Mục Thiên Dương. Ngày đó hắn đi vào cửa hàng tinh phẩm, vì mua hai tay bộ này sao? Thực không hiểu nổi, vì sao hắn muốn làm như vậy. Cô không nên mang, không mang hắn cũng không biết. Nhưng mà cô sợ lạnh. Mùa đông mấy năm nay, cô sợ lạnh. Vì tiết kiệm mỗi một phần tiền chữa bệnh cho mẹ, cô ngay cả mấy cái áo khoác dày đều tiếc mua, huống chi là cái khác?

Trước khi gặp được hắn, quần áo của cô đại bộ phận là mua ở chợ bán thức ăn, chợ đêm quán, hơi tốt một chút, là hàng xóm đưa

Vô luận cô cỡ nào quật cường, tại mùa đông rét lạnh này, cô vẫn chỉ có thể đáng xấu hổ cảm kích hắn xuất hiện. Ít nhất, hắn làm mẹ khá hơn, để mùa đông này cô không hề lạnh.

Bíp bip bip ——

Sau lưng truyền đến tiếng còi xe, Uyển Tình vội vàng tránh ra, phát hiện mình cũng không có chiếm đường xe chạy. Cô xoay đầu, thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ chậm rãi dừng lại, Đinh Thái Nghiên từ trên ghế lái quay đầu đi, mỉm cười nhìn cô: “Uyển Tình.”

Uyển Tình giật giật môi, không nói gì.

“Đi đâu?” Thái Nghiên hỏi.

Uyển Tình không nói lời nào.

Thái Nghiên mở ra một bên cửa xe: “Đi lên đi, chị đưa em về.”

“Không nên.” Uyển Tình lạnh lùng nói.

Thái Nghiên tươi cười không thay đổi: “Vây cùng đi uống cà phê nóng đi. Chị em chúng ta thật vất vả mới gặp, ngồi xuống nhờ một chút.”

Môi Uyển Tình khẽ nhếch, khí trắng dày đặc từ trong miệng cô phả ra: “Tán gẫu gì?” Cô không cho rằng các cô có gì tốt để tán gẫu.

“Chuyển phát là cô gửi sao?” Thái Nghiên nói, “Không thể tưởng được cô có trí tuệ như vậy, biết châm ngòi ly gián!”

Uyển Tình dừng một chút, không phủ nhận: “Ông ta nói đưa cho vợ và con gái ông ta, lại để sai địa phương rồi, tôi chỉ là giúp ông ta sửa lại.”

“Xem ra có một số việc của chúng tôi xác thực cần nhờ một chút.” Thái Nghiên mở cửa xe lớn ra, “Đi lên đi! Như thế nào? Sợ tôi ăn cô?”

Uyển Tình trừng mắt lạnh nhìn cô một cái, lên xe: “Tôi cho cô một giờ!”

Thái Nghiên nắm chặt vô lăng một lát, rất bất mãn loại khẩu khí này của cô. Cô ta nghĩ cô ta là ai? Ông chủ lớn hay là tổng thống, còn thu xếp công để tới đón không thấy sao! Bất quá nghĩ đến chuyện phát sinh kế tiếp, bất mãn của cô liền biến mất, nhin không được lạnh lùng hừ một tiếng trong mũi.

Mấy ngày hôm trước đi quảng trường mua sắm shopping, cô nhìn thấy Uyển Tình cùng một chỗ với Thiên Tuyết, đã muốn tìm cơ hội thu thập Uyển Tình. Vụng trộm quan sát vài ngày, phát hiện sau khi Uyển Tình và Thiên Tuyết chia tay đều tự mình về nhà, đã muốn ra chủ ý.

Cô quyết định ngay tại hôm nay! Vừa rồi đã gọi điện thoại cho Chu bộ trưởng, nói muốn đưa hần một món quà, gọi hần đến phòng Karaoke của Bất Dạ Thành chờ. Hần khẳng định nghĩ cô muốn hiến thân nhỉ?

Thái Nghiên liếc Uyển Tình, thế này mới gọi là đại lễ. Học sinh trung học 17 tuổi, sạch sẽ, nghĩ đến Chu bộ trưởng sẽ rất thích. Sau đó, cô sẽ chụp được hình Uyển Tìnhỏa thể, giao cho báo chí và tạp chí, truyền lên trang web nữa, để cô ta trọn đời không thể xoay người!

Còn muốn ông thích cô ta? Từ nay về sau, nghìn người lên án, vạn người nguyên rửa, không ai sẽ thích cô ta! Cho dù mọi người biết cô ta bị hại, cũng sẽ đồng tình với cô ta, sẽ mắng người sau lưng hại cô ta Nhưng thế thì sao? Cô ta bị người chơi đùa chính là chơi đùa, có nhiều đồng tình nữa cũng chỉ là đồng tình, nếu kêu ai cưới cô ta, sẽ có người chịu sao? Hơn nữa, cô sẽ dẫn đường dư luận, để mọi người nghĩ Uyển Tình là tự nguyện. Cô nhất định sẽ hủy cô ta hoàn toàn!

Ô tô đứng ở cửa Bất Dạ Thành, Uyển Tình vừa thấy, hoảng sợ hỏi: “Cô dẫn tôi tới nơi này làm gì?” Cô lần trước đã tới, vạn nhất bị người ta nhận ra làm sao bây giờ?

Thái Nghiên nghĩ cô (Uyển Tình) chưa tới nơi này, lừa cô: “Chị luôn luôn uống cà phê ở trong này! Đừng nói chị không chiều cổ em, đã khó gặp, đương nhiên mang em đến địa phương cao cấp.” Nói xong, cô xuống xe.

Uyển Tình xuống xe theo, nhúu mày nói: “Nghe nói nơi này làm ăn bất chính mà!”

Lời này vừa vắn bị nhân viên bãi đậu xe đang đi đến đây nghe thấy, nhân viên bãi đậu xe nói: ” Đây là một nơi mở hợp pháp.”

Thái Nghiên bất mãn liếc nhìn cô một cái, nói: “Xin lỗi, cô ấy chưa tới nơi này” Nói xong liền lôi kéo cô vào trong.

Uyển Tình lão đảo một chút, bỏ cô ra: “Cô dẫn tôi tới nơi này làm gì?”

“Đi theo tôi là được! Dong dài cái gì?” Thái Nghiên trừng cô, “Đừng cho tôi mất mặt! Tôi chính là Mục phu nhân tương lai, cô không nên một bộ chưa thấy qua việc đời!”

Uyển Tình chẳng muốn gặp hần, buồn bực đi về phía trước.

Đi vào một phòng bao ở lầu hai, Thái Nghiên chỉ vào sofa: “Ngồi đi.”

Uyển Tình ngồi qua, đặt sách ở một bên: “Nhanh lên, tôi đang vội về nhà!”

Bồi bàn bưng hai chai nước trái cây tiến vào, Thái Nghiên cầm một chai, uống một ngụm. Khi bỏ xuống, nhân cơ hội cầm một viên thuốc ném vào bên trong một chai khác: “Em chờ một chút, chị hẹn hát karaoke với bạn, đi chào hỏi với bọn họ trước.”

Uyển Tình bất mãn nhìn về phía cô, cô đã ra cửa. Đợi 20 phút, cô còn không có trở về, Uyển Tình lại bởi vì điều hòa trong phòng mở lớn mà cảm thấy nóng.

Uyển Tình có hơi không kiên nhẫn, cầm lấy nước trái cây trên bàn uống một ngụm. Chất lỏng lạnh lẽo chảy qua yết hầu, cô nhịn không được uống một chút. Nước trái cây này hương vị cũng không tệ lắm, cô lại có chút đói bụng, phải dựa vào sô pha, chậm rãi uống.

Chỉ chốc lát, uống một chai nước trái cây hết, cô cảm thấy có chút mệt rũ rời, liền nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Mới trong chốc lát, liền cảm thấy nhiệt độ vừa mới hạ thấp lại nóng lên.

Là điều hòa hỏng rồi sao? Cô muốn đứng lên tìm công tắc điều hòa, lại không muốn động. Không hiểu, trong đầu bắt đầu xuất hiện ảo ảnh, lại có thể là bộ dáng Mục Thiên Dương dính đầy mồ hôi.

Hắn nhìn cô, trong mắt tràn đầy dự vọng, sau đó bắt đầu trêu chọc cô, trêu chọc cô cả người run lên, nóng lên.

“Ừm.” Uyển Tình hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ nhắn, cảm thấy hô hấp có chút không thông suốt, khó chịu yếu đuối trên sô pha, hai chân nhịn không được cọ cọ.

Đột nhiên, cánh cửa phòng bị mở ra. Cô cả kinh, mở mắt ra, thấy Thái Nghiên kéo một người nam nhân, ý cười trong suốt đi đến.

Cô muốn đứng lên, lại cảm thấy có chút không thích hợp. Mục Thiên Dương cũng không có ở đây, càng không có chạm vào cô, cô vì sao có một loại cảm giác bị hấn ép qua?

“Xem ra hiệu quả của thuốc không sai nha.” Thái Nghiên cúi đầu nhìn cô một cái, nói với Chu Khải Quốc, “Thế nào, món quà này tốt chứ?”

Chu Khải Quốc đưa tay nâng mặt Uyển Tình lên, thấy hai má cô ửng hồng, mũi nhăn như tơ, nhịn không được nuốt nuốt nước miếng: “Không sai. Không sai. Tiểu yêu tinh, em từ nơi này có được?”

287. Chương 169: Chương 169

288. Chương 169: Tự Cứu

Thái Nghiên cười nói: “Đây là em gái cùng cha khác mẹ của em, tuyệt đối an toàn, anh cứ yên tâm chơi!”

Ánh mắt Chu Khải Quốc híp lại, nhịn không được nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Em yêu tinh này, ngay cả em gái mình cũng xuống tay ác như vậy!”

“Cái này không phải vì anh sao?” Thái Nghiên cười nói, “Cô ta mới mười bảy tuổi, khẳng định là xử nữ, tiện nghi cho anh!”

Chu Khải Quốc nghe xong, nhịn không được cả người nóng lên, ôm lấy cô hung hăng hôn hai cái: “Cái của em cho anh, ngay cả của em gái cũng cho anh! Yên tâm, anh về sau nhất định cúc cung tận tụy với em!”

Lúc này, Uyển Tình đột nhiên xô vào bọn họ chạy ra bên ngoài. Cô đã nghe hiểu được là chuyện gì xảy ra! Cô chẳng những bị ba ba của mình bán, bây giờ còn cũng bị chị của mình bán!

Cô đã bị bán qua một lần! Vì sao giáo huấn không lâu? Lại có thể còn có thể bị Đinh Thái Nghiên lừa đến nơi đây?

Đều là cô xứng đáng! Xứng đáng!

Uyển Tình vừa mới cảm được nắm cửa, đã bị Chu Khải Quốc bắt về.

Cô bị ném lên sô pha, sô pha chật hẹp căn bản người không đủ nằm, lập tức lại lăn xuống đất. Cái trán đập lên bàn trà, để cô một trận đầu choáng mắt hoa.

Đang muốn đứng lên, chỉ thấy một đôi giày màu đen xuất hiện trước mắt. Cô sửng sốt, nhớ tới ngày nào đó, cũng là như vậy. Sau đó Đinh Thái Nghiên liền hung hăng đạp cô một cước, thiếu chút nữa đạp gãy tay cô.

Cô sợ tới mức lui một bước, lại đụng vào bàn trà, đinh đương vài tiếng, Chai nước ép lặn trên sàn nhà. Cô vừa thấy, nhất thời hiểu được, ngẩng đầu nhìn Đinh Thái Nghiên: “Cô bỏ thuốc cho tôi.”

“Mẹ cô không dạy cô không thể ăn đồ của người lạ sao?” Thái Nghiên nói xong, đột nhiên cười ha ha, “Đúng! Tôi không phải người lạ! Cô nghĩ rằng tôi thực xem cô là em gái sao? Bằng cô cũng xứng sao!”

Cả người Uyển Tình nóng lên, như nhũn ra, có một loại cảm giác trống rỗng lan tràn toàn thân. Cô muốn. Cô muốn bị nam nhân xâm phạm!

Cô cắn môi, nước mắt xấu hổ chảy xuống!

Vì sao. Vì sao sẽ như vậy? Chính là bởi vì trúng thuốc sao? Hay là cô vốn cũng rất dâm dăng? Nhớ tới một vài ban đêm ở cùng Mục Thiên Dương kia, cô ngay từ đầu rõ ràng không muốn, nhưng cuối cùng cũng sẽ thần phục, cũng sẽ có khoái cảm dục tiên dục tử kia.

Cô không hiểu. Không hiểu đây là bản năng sinh lý, không hiểu là dục vọng không chịu được trêu chọc, chỉ tưởng mình không tốt.

“Ô ô ô.” Hai tay Uyển Tình che mặt, cả người phát run.

“Giao cho anh.” Thái Nghiên nói với Chu Khải Quốc, “Em nhìn cô ta nhanh nhẹn không được rồi.”

“Yêu tinh, anh thực luyện tiết em.” Chu Khải Quốc ôm lấy cô, hung hăng mút hôn.

Uyển Tình thấy, đi về một bên, muốn nhân cơ hội chạy trốn. Vừa đi đến cạnh cửa, cặp giày cao gót kia lại xuất hiện.

Đinh Thái Nghiên đá cô, mở cánh cửa ra đi ra ngoài. Cô bỗng nhiên bắt lấy khung cửa, trở mình một cái đứng lên, còn không có chen ra, Chu Khải Quốc đã từ sau lưng ôm lấy cô.

Ngay sau đó, cánh cửa bị đóng kín, cô nhin không được kêu to ra tiếng.

Chu Khải Quốc bỗng nhiên đè cô xuống đất, cả người kích động run run: “Nhìn bộ dạng em như vậy, muốn có không được sao? Cho anh xem xem, phía dưới có phải ra nước hay không!”

Nói xong, hắn liền kéo áo khoác Uyển Tình, muốn đi cởi quần của cô.

“Buông!” Uyển Tình hét chói tai, hét đá rồi đạp, nhưng thân mình mềm mại thập phần vô lực. Cô vùng hai tay như điên rồi, đá văng ra hắn liền đi về phía trước.

Chu Khải Quốc bắt lấy chân của cô, theo sát sau đi lên, hai người xoay đánh ngay trên đất.

Đột nhiên, Uyển Tình đụng đến một vật thể lạnh lẽo. Cô theo bản năng bắt lấy, theo bản năng trở tay gõ một cái.

“A!” Chu Khải Quốc hét lớn một tiếng, hai tay ôm đầu, buông cô ra.

Cô vội vàng đứng lên, nghiêng ngả lão đảo ném tới bên kia bàn trà, phát hiện trên tay cầm là một chai nước trái cây. Bỗng nhiên, trong đầu hiện lên một tia thanh minh, một ít tình tiết điện ảnh hiện lên trong đầu, cô nắm chặt cái chai, ở trên bàn trà hung hăng gõ một cái——

Rầm một tiếng, tuy rằng không giống trong phim có tự động chỉnh tề như vậy, nhưng tốt xấu là làm ra một món lợi khí. Cô nắm chặt cái chai gãy, đối với Chu Khải Quốc từ mặt đất đứng lên.

“Ông không nên qua đây.” Âm thanh Cô phát run, hai tay đã phát run. Lắc lư một cái, người thiếu chút nữa ngã quỵ.

Không. Không được. Trên người cô thật là khó chịu, thật muốn.

Hai chân cô như nhũn ra ngã xuống, cái chai thiếu chút nữa rơi lỏng từ trong tay thoát ra.

Chu Khải Quốc cười: “Uống xuân dược còn muốn chịu đựng? Lập tức cầu anh trên em!”

“A. . . .” Một trận trống rỗng từ dưới thân truyền đến, Uyển Tình ngã xuống trên một đồng cỏ vờ, tay đặt trên võ thủy tinh. Một trận đau đớn, cả người thoáng chốc tỉnh táo, đầu óc cũng rõ ràng hơn rất nhiều.

Cô nâng tay lên, thấy trên cái bao tay màu trắng xâm nhiễm ra một chút đỏ tươi, trong lòng một trận kích động, nước mắt nhất thời bùng lên. Phát hiện Chu Khải Quốc đi tới, cô bỗng nhiên ngừng đầu, nắm cái chai lên đối diện hắn.

Chu Khải Quốc nhìn lợi khí thủy tinh bén nhọn, còn có ánh mắt cô càng bén nhọn, nhịn không được sợ run một chút.

Cô chậm rãi đứng lên, cắn răng trừng hắn, bỗng nhiên đầu nhọn cái chai hướng về mình, hung hăng cắt trên cổ tay tay một chút.

“A ——” Uyển Tình kêu đau một tiếng, thiếu chút nữa té xỉu.

Chu Khải Quốc sợ tới mức lui một bước: “Cô làm gì? !”

“Tránh ra!” Uyển Tình hét lớn một tiếng, nhắm ngay cửa chính tiến lên, cũng không cẩn thận vấp trên mặt đất.

Loảng xoảng làm một tiếng, lợi khí hộ thân duy nhất rời tay mà bay.

Chu Khải Quốc phục hồi tinh thần lại, đi lên bắt cô. Cô nhanh chóng đứng lên, còn muốn bắt lại cái chai, bắt vài cái lại chỉ bắt lấy một mảnh nhỏ.

Chu Khải Quốc nín áo cô một phen, cô xoay người đá một cái, lại dùng mảnh nhỏ trên tay hung hăng cắt hắn một chút. Không biết cắt tới nơi nào, nhưng hắn nới lỏng tay, cô nhân cơ hội đi mở cửa, dùng sức xoay vài cái mới mở ra, lập tức lao ra, vừa chạy vừa kêu: “Cứu mạng ——”

Chu Khải Quốc đuổi sát theo sau, cô nhìn thấy, chỉ có thể bối rối chạy về phía trước. Đối tới đối lui, cũng tìm không thấy cửa ra ở nơi nào, đột nhiên thấy thang máy, liền tiến lên ấn mãnh liệt. Mắt thấy Chu Khải Quốc và Đinh Thái Nghiên đều đuổi theo đến đây, cô ấn nhanh chốt mở thang máy. Rốt cục có một cái mở, cô lập tức vọt vào, lại chỉ vào cái nút ấn loạn một trận.

Rốt cục, trước khi bọn họ đuổi tới, thang máy khép lại .

Cô thở phào nhẹ nhõm, cả người xụi lơ trong thang máy. Thấy vách tường chiếu ra bộ dáng chật vật lại dụ hoặc của mình, cô rút lui thân mình, cảm giác một cỗ nhiệt lưu trào ra từ giữa hai chân, nhịn không được rên rỉ thở dốc: “Thiên Dương. . . .”

Không. Cô không cần nam nhân gì! Cô muốn tự mình cứu mình!

Cô cầm thủy tinh trên tay, hung hăng kéo ống tay áo, lại vẽ một lỗ trên cánh tay tuyết trắng. Đau đớn làm cô thanh tỉnh, cô mở mắt ra, phát hiện thang máy mở, bên ngoài có chút đen, không biết là ở đâu, cô đứng lên đi ra ngoài, còn không có đứng vững, chợt nghe thấy đinh một tiếng, lại có thang máy mở.

Quay đầu lại, là Đinh Thái Nghiên và Chu Khải Quốc cười lạnh đi ra!

289. Chương 170: Chương 170

290. Chương 170: Được Cứu?

Uyển Tình hoảng sợ rút lui từng bước, xoay người bỏ chạy.

Đây là bãi đỗ xe, có đầy đủ loại kiểu dáng xe nổi tiếng, có ít đang ở chậm rãi ra bên ngoài, có ít đang chạy vào trong. Cô bối rối chạy, vài lần thiếu chút nữa đụng vào, chộc cho tài xế kêu to: “Sao lại thế này? Đây là bãi đỗ xe, không nên chạy loạn!”

Những người lái xe này cũng không là xe của mình, chính là nhân viên ở bãi đậu xe mà Bất Dạ Thành mượn, một đám đều sợ cô đừng xe sẽ hỏng rồi, mở miệng rất không khách khí.

Uyển Tình căn bản không để ý được nhiều như vậy, chạy theo phương hướng ô tô ra khỏi.

Thải Nghiên sợ bị người thấy, không có lại đuổi theo, lôi kéo Chu Khải Quốc: “Chúng ta đi lên trước chặn cô ta! Cô ta trúng thuốc, chạy không xa, không có anh, cũng sẽ bị người khác kiểm tiện nghi.”

Chu Khải Quốc gật đầu: “Đợi lát nữa nhìn cô chạy trốn ở đâu, chúng ta lặng lẽ đi theo cô ta, đến thời điểm cô ta chịu không nổi kêu muốn.”

Thải Nghiên gật đầu: “Em cùng đi với anh!”

-

Uyển Tình chịu đựng đau và cả người khô nóng, lén lút chuồn khỏi bãi đỗ xe. Hiện tại, quyết không thể cho gì nam nhân nhìn thấy bộ dáng của cô. Nếu bị đối phương nhìn ra cô trúng thuốc, rất có khả năng không phải cứu cô, thay vào đó.

Cô rùng mình một cái, vượt qua từ một góc hẻo lánh. Đi hơn nửa ngày rồi, đi vào một đường cái có đủ loại ngô đồng. Lúc này, ngô đồng trụi lủi, bông tuyết từ giữa cành bay xuống.

Hai mắt cô đầy sương mù, có chút thấy không rõ cảnh tượng trước mắt.

Tựa hồ đã khuya, cô muốn chạy nhanh về nhà, về nhà thì tốt rồi. Về nhà liền an toàn.

Cô đi một trận rồi, phát hiện đường này thật sự u tĩnh, ngẫu nhiên có ô tô đi ngang qua, đều là xe tư gia xa hoa.

Cô ngừng lại, nhìn nhìn bốn phía, không có náo nhiệt cửa hàng mặt tiền, hai bên đường cơ hồ đều là tường. Nơi này rất hẻo lánh, cô không nên đến, cô hẳn là tìm nơi nhiều người, bắt một chiếc tắc xi. Không! Tắc xi không an toàn, ai biết lái xe có thể phát hiện cô khác thường hay không?

Cô có tìm một chiếc xe buýt, nơi đó nhiều người, sẽ không có người ăn cô?

Đúng, chính là như vậy!

Uyển Tình xoay người, dọc theo đường cũ trở về. Chỉ cần đi đến nơi nhiều người, cô sẽ không sợ.

Cô cắn răng, vừa đi vừa phát run. Trên mặt rất lạnh, thân thể dưới quần áo cũng đã ướt mồ hôi. Càng chạy, ý chí của cô càng bạc nhược, cô thật hy vọng Mục Thiên Dương hiện tại ở trong này, tùy hỷ yêu mình thế nào.

Không!

Cô lắc lắc đầu, lại đẩy ống tay áo ra, dùng võ thủy tinh ở phía trên tìm một đường. Cô không thể sa đoạ như vậy, cô phải tỉnh lại.

Đột nhiên, chiếc xe quen thuộc chậm rãi mở ra, cô bỗng nhiên trừng lớn mắt, nhận ra là xe của Đinh Thái Nghiên. Cô cả kinh, lập tức xoay người, vịn tường bước nhanh về phía trước.

Trời đã tối rồi, nơi này lại không có đèn đường, hy vọng cô không thấy mình!

Uyển Tình xiết chặt thủy tinh trên tay, chạy nhanh lên.

Đi đến ngã tư đường, cô dừng lại một lát, hiện tại đi đâu?

Nghe thấy âm thanh động cơ càng ngày càng gần, cô cắn răng một cái, quẹo qua góc đường, thấy có lối rẽ, lại quẹo cua. Chỉ cần có một lần bọn họ không đuổi kịp mình, bọn họ liền đoán không được phương hướng của mình.

Dược tính càng ngày càng ảnh hưởng cô, cô dần dần kiên trì không được, vô lực té trên mặt đất. Cô khó chịu mấp máy trên mặt đất, muốn dùng tay an ủi mình.

Cô cắn răng, hung hăng cắn, nắm chặt thủy tinh, lấy tay bóp mình, để mình bảo trì thanh tỉnh và lý trí. Đúng lúc này, phía trước mấy chiếc xe chậm rãi dừng lại, cô hoảng sợ, chậm rãi đứng lên, vừa vịn tường, lại vô lực yếu đuối ngã xuống.

“Ồ.” Cô cắn răng rên rỉ thở dốc, “Cứu mạng. Không nên.”

Ô tô chậm rãi dừng lại bên người cô, cô ngẩng đầu, thấy nam nhân trong ô tô thuần một sắc, cả kinh sắc mặt trắng bệch, giấy dựa đứng lên, muốn đào tẩu.

Quyết không thể rơi vào tay bọn họ! Bằng không cô không dám tưởng tượng vận mệnh của mình!

“Lão đại.” Cầm đầu một chiếc trong xe, nam nhân ngồi ở ghế lái phụ quay đầu xin chỉ thị nam nhân ở sau cúi đầu chơi bài.

“Mặc kệ.” Nam nhân chơi bài nói.

Nam nhân phía trước liền dâng lên cửa kính xe, nói với lái xe: “Lái xe.”

Ba chiếc xe chậm rãi chạy đi, Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm, lại té trên mặt đất.

“Lão đại.” Trong chiếc xe đầu tiên, vẫn đang là nam nhân ở ghế lái phụ, quay đầu nói, “Cái kia nữ nhân tôi đã thấy.”

Xôn xao! Xôn xao! Xôn xao! Âm thanh xào bài!

“Noel đó, cô ấy và Mục Thiên Dương đến sông bạc.”

“Hả?” Nam nhân đằng sau rút cục ngẩng đầu, “Là ai?”

Nam nhân nhún nhún vai: “Mục Thiên Dương dẫn theo hai nữ nhân đi, đều không có Trương Dương, cũng không có cố ý che giấu. Trong đó một là cô em gái, cái này không phải.”

Nam nhân xào bài —— Âu Kỳ Thắng —— mở môi hồng đào nói: “Mang đi!”

Nam nhân phía trước vừa nghe, lấy di động ra bấm một dãy số: “Mang nữ nhân vừa rồi kia theo xe!”

Vừa dứt lời, một chiếc xe cuối cùng liền ngừng lại, ngay sau đó một nam nhân đi ra, quay đầu ôm lấy Uyển Tình.

Uyển Tình trợn mắt nhìn thoáng qua, tay nắm thủy tinh muốn chém qua. Hắn thần nhiên liếc sang, không chút nào để vào mắt. Ôm cô lên xe, bắt cổ tay cô hơi hơi dùng lực, khiến để cô rơi lỏng thủy tinh xuống.

Phanh một tiếng, cửa xe mở ra, ô tô đi về phía trước.

Uyển Tình thấy đối phương không có để ý đến mình, cũng chậm chậm di động thân mình, lui đến một góc sáng sủa, muốn cách hẩn xa một chút. Nam nhân mắt nhìn phía trước, nhìn cũng chưa liếc nhìn cô một cái.

Nhưng cô vẫn là sợ hãi, hai tay gắt gao nắm thành quyền, ấn vào miệng vết thương ở lòng tay, để mình bảo trì thanh tỉnh. Cô áp mặt gương nóng bưng lên cửa kính xe, cho thủy tinh lạnh như băng giảm bớt độ ấm trên mặt mình. Đột nhiên, phía trước một chiếc ô tô màu đỏ lái tới, cô bỗng nhiên quay lưng, hạ thấp người, sợ bị Đinh Thái Nghiên thấy.

Chờ ô tô của Đinh Thái Nghiên chạy qua, cô chậm rãi ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn từ sau cửa kính xe.

Nam nhân bên cạnh phát hiện cô khác thường, quay đầu nhớ kỹ dãy số biển số xe của Đinh Thái Nghiên. Chờ tí nữa phải báo cáo cho lão đại!

Ô tô dừng ở bãi đỗ xe Bất Dạ Thành, Uyển Tình trợn mắt nhìn thoáng qua, không nhận ra. Nam nhân bên cạnh ôm cô xuống xe, cô cắn răng muốn đẩy ra: “Không nên. Thả tôi.”

Không có người để ý cô, đoàn người im lặng đi vào thang máy, lên lầu 18, tiến vào khu vực làm công của Bất Dạ Thành.

Đi vào phòng nghỉ, Uyển Tình bị đặt ở trên sofa. Âu Kỳ Thắng thấy đây người cô là máu, nói: “Kêu bác sĩ.”

Bác sĩ rất nhanh đã đến, xử lý miệng vết thương cho Uyển Tình, Uyển Tình biết chung quanh có người, vẫn cần rằng kiên trì, không cho mình phát ra một chút âm thanh ái muội.

Bác sĩ nhìn miệng vết thương trên cánh tay cô, chắc chắn lắc đầu: “Lại có thể dùng biện pháp hung ác như vậy bảo trì trong sạch! Bất quá, chỉ sợ kiên trì không đến cuối cùng, vẫn cần có nam nhân mới được.”

Giống như ứng lời nói của hắn, Uyển Tình ngay sau đó liền phát ra một tiếng rên rỉ thở dốc: “A.”

Âu Kỳ Thắng ngẩng đầu, nhìn nhìn thủ hạ chung quanh.

Mọi người cả kinh, theo bản năng lui về phía sau.

291. Chương 171: Chương 171

292. Chương 171: Không Có Việc Gì

Âu Kỳ Thắng nhìn ra nhìn lại, ánh mắt dừng lại trên người đàn ông vừa mới ôm Uyển Tình: “Cậu từng ôm cô ấy qua, cái này là duyên số, vậy cậu đi! Một cô gái thà rằng bị thương cũng không chịu khổng chế, là cô gái tốt, cậu ôn nhu một chút, chờ cô tốt lên, lão đại làm chủ hôn sự cho các người!”

“Không.” Nam nhân lắc đầu. Tuy rằng người oox rất đẹp rất tốt, nhưng bị lão đại chỉ định làm việc này, chung quy vẫn cảm thấy mất hứng thú.

“Cứ như vậy đi.” Âu Kỳ Thắng không cho hắn cơ hội phản bác, đứng lên, “Chúng ta đi ra ngoài!”

“Lão đại à ——” Người đàn ông bùm một tiếng quỳ xuống, ôm lấy đùi Âu Kỳ Thắng, “Lão đại, ngài phân công chuyện tốt này cho thuộc hạ khác đi!”

Những thuộc hạ khác vội vàng nói: “Đừng đừng đừng. Đây là lão đại coi trọng cậu, thừa nhận năng lực của cậu, cậu biểu hiện tốt vào!”

“Nhưng mà tôi đã có đối tượng thâm mến !”

“Thật không?” Âu Kỳ Thắng thấy Uyển Tình trên sofa mấp máy môi, có vẻ như không còn lại bao nhiêu lý trí.

“Dạ dạ đúng.” Người đàn ông dùng sức gật đầu, “Cô ấy là tiểu muội chia bài dưới sông bạc, tôi ngày hôm qua còn mời cô uống lên sữa đậu nành!”

Âu Kỳ Thắng nhếch mép, nhìn về phía những người khác, những người khác lập tức dời ánh mắt, không dám cùng hắn chống lại. Âu Kỳ Thắng khước miệng lại giật giật, cấp dưới của hắn, khi nào thì biến thành không gần nữ sắc ?

Cấp dưới: không phải không gần nữ sắc! Thật sự là. Lão đại, ngài từ khi nào hiền lành như vậy hả! Nửa đường tùy tiện nhặt về một người, chính ngài không ngủ đã đành, vì sao còn muốn kêu chúng tôi ngủ?

Lúc này, bên cạnh có người đàn ông mỉm cười, chính là người lúc trước nhận ra Uyển Tình .

Âu Kỳ Thắng nhìn hắn: “Sở Duy , là cậu đi! Dù sao cậu một lòng hướng về hoa, hoa cũ tái sử dụng cũng không phải không thơm.”

“Ai ——” Sở Duy cả kinh, “Lão đại, đừng đùa. Người này lai lịch chưa rõ ràng, trước tốt nhất không nên đụng vào ——”

“A.” Đột nhiên, trên sofa Uyển Tình khẽ động, cả người lăn xuống đất. cô ngồi xuống, lui ở trong góc, hai tay nắm chặt đệm sofa, cả người run run.

Mọi người đều biết, cô đang nén chịu cái gì.

Âu Kỳ Thắng nói với Sở Duy: “Gọi điện thoại hỏi một chút, xấu tốt gì cũng kiểm cho cô ấy một người giải quyết!”

Sở Duy xoay người đi ra ngoài.

Bác sĩ đi về phía Uyển Tình, Uyển Tình cả kinh, quơ một tay lên trên bàn, bắt được một cái gạt tàn thuốc, vội vàng che trước người: “Không được lại đây!”

“Ấy ấy, chúng tôi đều là người tốt!” Bác sĩ nói, đặt một ly nước trước mặt cô, “Nước này có bỏ thêm đá, uống một chút đi, sẽ dễ chịu hơn một chút.”

Uyển Tình lắc đầu, dùng sức lùi lại phía sau, lại không phát hiện, cô căn bản không còn sức lùi. Cô sẽ không uống bất cứ thứ gì người khác đưa nữa! Không bao giờ nữa!

Bác sĩ chỉ tay về phía sau lưng cô: “Nhà vệ sinh ở đó, cô có thể uống thẳng nước máy.”

Uyển Tình vừa nghe, ánh mắt cảnh giác nhìn bọn họ, đứng lên chạy qua bên kia. Nhìn đến trên bàn có con dao gọt trái cây, vội vàng đoạt lấy.

Bác sĩ kinh hãi: “Này này này! Cô đừng lại cắt trên người mình! Cô có một vết cắt thiếu chút nữa đụng đến động mạch chủ có biết hay không?”

Uyển Tình phanh đóng cửa lại, khóa cửa, vịn vào nước sôi giội lên mặt mình.

Bác sĩ nghe được tiếng dội nước không ngừng, lo lắng kêu lên: “Này này này, cô cẩn thận miệng vết thương, đừng làm ướt! Sẽ uốn ván chết người đó ——”

Sở Duy đi vào, nói với Âu Kỳ Thắng: “Mục tổng hình như rất khẩn trương, đoán chừng rất nhanh sẽ đến.”

“Rất khẩn trương?” Âu Kỳ Thắng nhíu mày, gương mặt thô kệch thoát nhìn có chút dữ tợn, “Xem ra Mục tổng rất phong lưu.”

Sở Duy cười: “Con nhóc kia thoát nhìn dường như là trẻ vị thành niên, cũng không biết Mục Thiên Dương như thế nào nuốt trôi xuống miệng.”

Âu Kỳ Thắng ngồi xuống, đổ bài Poker ào ào: “Không có việc gì tất cả giải tán đi.”

Một câu nói, mọi người nối đuôi nhau đi ra, rất nhanh trong phòng chỉ còn lại hẩn, Sở Duy và bác sĩ.

Buồng vệ sinh không ngừng truyền đến tiếng rên rỉ thở dốc chịu đựng của Uyển Tình và tiếng nước chảy mạnh, Sở Duy nói: “Loại thuốc cấm này không có nhiều trên thị trường, mỗi một viên bán ra đều xuất xứ từ một địa chỉ nhất định.”

“Vậy đi điều tra một phen.” Âu Kỳ Thắng nói, “Không chừng Mục tổng sẽ cần.”

Sở Duy xoay người đi ra ngoài, mở cửa ra chỉ thấy người thuộc hạ khi nãy ôm Uyển Tình tính gõ cửa.

“Chuyện gì?” Sở Duy hỏi.

Người dẫn ông nói: “Ồ trên đường vừa mới thấy được một chiếc xe, tôi nhìn sắc mặt vị tiểu thư kia khác thường, liền lưu ý biển số xe một chút. Vừa mới điều tra qua, phát hiện trước khi chúng ta dừng tại đây, ở gian phòng tại lầu hai, có đánh nhau. Nội tình xem ra có hơi phức tạp.”

“Đi, từ từ nói.” Sở Duy đi với hẩn qua một phòng khác, thuận tiện gọi người đi xuống chờ Mục Thiên Dương. Lầu 18 lầu là khu vực VIP bên trong Bát Dạ Thành, không có người dẫn là không thể lên trên.

20 phút sau, có người thông báo nói Mục Thiên Dương tới. Sở Duy đi ra ngoài, vừa vặn chạm mặt Mục Thiên Dương đi ra thang máy. Mục Thiên Dương hô hấp có chút bất ổn, tựa hồ mới vừa chạy gấp. Sở Duy nhìn, hơi hơi hơi nhếch môi, xem ra không phải khẩn trương bình thường.

Mục Thiên Dương đang đi công tác thành phố lớn, có linh cảm chẳng lành, vội tự mình lái xe quay về, vừa mới đến thành phố A liền nhận được điện thoại, nói Uyển Tình bị người hạ thuốc. Hẩn thiếu đều muốn điên rồi, trên đường siêu tốc vượt đèn đỏ thẳng một đường lại đây, hiện thời cũng không quản được người khác nghĩ như thế nào, mở miệng liền hỏi: “Người đâu?”

“Đi theo tôi.”

Hai người đi vào phòng nghỉ, thấy Âu Kỳ Thắng và bác sĩ đang chơi bài.

Mục Thiên Dương rất nhanh nhìn lướt qua, thấy trên bàn trà, cái bao tay màu trắng, đã bị máu tươi nhiễm hồng. Hắn thở hốc vì kinh ngạc, hai mắt giận đỏ lên: “Người đâu?”

Âu Kỳ Thắng thản nhiên quét mắt nhìn hắn một cái, tiếp tục chơi bài.

Bác sĩ chỉ chỉ về phòng vệ sinh: “Bên trong, đã lâu rồi không nghe tiếng.”

Mục Thiên Dương bước nhanh qua, nhưng đập không ra. Vặn vài cái cầm cửa, một xâu chìa khóa xuất hiện trước mặt hắn. Hắn đầu cũng không thèm nâng, đoạt lấy liền xuyên vào then khóa.

Mở cửa, nhìn thấy trên người Uyển Tình cơ hồ ướt đầm, cả người chật vật ngồi dưới đất, toàn là nước. Cô đỡ dẫn dựa vào tường, tay run run cầm dao gạt trái cây. Nghe thấy cánh cửa mở ra, ngơ ngác nhìn tay của mình, cầm lấy dao muốn hướng lên trên mặt mình.

Ngực Mục Thiên Dương cứng lại, bước qua.

Uyển Tình kinh ngạc một chút, dao đang muốn cắm vào trong lòng bàn tay mình, bị hắn cầm chặt.

“Không được ——” Cô khan giọng thét chói tai.

“Uyển Tình.” Mục Thiên Dương gắt gao nắm lấy tay cô, rút dao hoa quả ra, ném xuống đất.

Uyển Tình muốn rút tay về, nhưng không có khí lực: “Buông ra. Xin anh.”

“Là anh.” Mục Thiên Dương nâng mặt của cô lên, cho cô nhìn mình, “Không có việc gì nữa rồi, anh ở đây.”

Uyển Tình nhìn hắn, yên lặng nhìn vài giây, oa oa một tiếng khóc lớn, ngã vào trong lòng hắn.

Mục Thiên Dương đau lòng ôm cô, thấy băng gạc quấn quanh hai tay cô, đã bị nước thấm ướt, hơn nửa hơn phân nửa trên đó nhiễm máu đỏ.

“Không có việc gì.” Hắn ôm cô dậy, xoay người đi ra ngoài, nói với Âu Kỳ Thắng, “Tôi mang người đi trước, phiền Âu tiên sinh điều tra giúp tôi đầu đuôi ngọn nguồn sự việc, tất có hậu tạ!”

293. Chương 172: Chương 172

294. Chương 172: Đau Lòng

“Phỏng chừng đã điều tra rõ rồi?” Âu Kỳ Thắng nói, “Mục tổng có thời gian có thể tùy thời đến đây tìm hiểu.”

Mục Thiên Dương gạt đầu một cái, ôm Uyển Tình đi ra ngoài. Đi hai bước rồi, lại đảo trở về cầm cái bao tay trên bàn trà.

Bác sĩ nói: “Cô phía trước dựa vào thương tổn mình bảo trì lý trí, tay trái bị thương rất nghiêm trọng, cậu cẩn thận một chút. Tôi vừa băng bó qua cho cô, phỏng chừng đựng nước không dung được rồi.”

“Cám ơn.” Mục Thiên Dương nói một tiếng, ôm Uyển Tình rời khỏi.

Thang máy dừng ở lầu một, hắn ôm Uyển Tình đi ra, đột nhiên lại lui trở về.

“Chờ một chút.” Hắn bỏ Uyển Tình xuống, cầm di động ra, tìm được điện thoại nhận lúc trước gọi lại, “Có thể giúp gấp hay không? Xe tôi dừng trước cửa, giúp tôi chạy đến cửa sau hoặc là bãi đỗ xe cũng được.”

Hiện tại đúng là thời điểm lưu lượng khách ở Bất Dạ Thành nhiều nhất, không thể cho người ta thấy hắn ôm Uyển Tình đi ra ngoài.

Rất nhanh, Sở Duy hỗ trợ, giúp hắn chạy xe đến cửa sau, cũng phái người dọn sạch chung quanh, không cho bất luận kẻ nào thấy hắn rời khỏi.

Mục Thiên Dương đặt Uyển Tình ở ghế sau, động thủ cởi quần áo cô. Uyển Tình đưa tay ngăn cản, hần nhẹ giọng nói: “Ấm ướt, sẽ cảm mạo.”

Uyển Tình còn muốn ngăn cản, nhưng không có khí lực. Hần nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, cởi áo khoác của cô, phát hiện quần và áo lông của cô đều hơi ẩm ướt, cảm hận đến toàn bộ khớp hàm đều đang run giật. Hần nhanh chóng cởi áo khoác choàng trên người cô, đến phía trước lái xe.

Ô tô nhanh chóng chạy, đi ngang qua một nhà thuốc, Mục Thiên Dương bỗng nhiên dừng lại xe, nói với đằng sau rên rĩ vịn vẹo Uyển Tình: “Chờ anh một chút.”

“Thật là khó chịu.” Uyển Tình cắn mu bàn tay của mình, thống khổ khóc.

“Dừng cản.” Mục Thiên Dương nói xong, cũng không kịp ngăn cản, đã đi xuống xe vọt vào cửa hàng thuốc.

“Băng gạc, thuốc bị thương, băng keo cá nhân, bao cao su!” Mục Thiên Dương đứng trước mặt nhân viên bán hàng, một hơi báo xong đồ mình muốn, cầm ví tiền ra, “Nhanh lên!”

Nhân viên bán hàng sững sốt một lát mới phản ứng lại đây: “Muốn, muốn bao nhiêu?”

“Bao cao su một hộp, thứ khác nhiều một chút.”

Nhân viên bán hàng sững sờ cầm một hộp bao cao su, một lần nữa và một lần nữa cũng đã hết ba lần, bắt đầu tính sổ. Mục Thiên Dương không thời gian chờ cô, rút ra năm trăm đặt trên bàn: “Có đủ hay không?”

Hần là đủ! Mục Thiên Dương đoạt lấy gói to trong tay nhân viên bán hàng, nhanh chóng nhét một đồng được phẩm vào, sau đó như cuồng phong bay ra.

Nhân viên bán hàng tiếp tục tính sổ, nghi hoặc tự nói: “Băng gạc, bị thương thuốc. Còn có bao cao su? S,M?”

Mục Thiên Dương trở lại biệt thự, ôm Uyển Tình vào phòng tắm, để gói to chứa được phẩm trên bồn rửa mặt, bắt đầu cởi quần áo của cô.

Cả người Uyển Tình co giật, gắt gao nín ống tay áo của hần, run lấy bầy rên rĩ thở dốc. Hai tay cô đều quần băng gạc, máu hơi hơi thấm ra, không chút nào không cảm giác đau. Cảm giác cô sở hữu, đều tập trung vào sự trống rỗng chỗ tư mật.

“Cứu tôi.” Uyển Tình thấp kêu, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Mục Thiên Dương, đã không có cách nào khác lại kiên trì. Hần cởi quần áo cô, cô liền ngoan ngoãn phối hợp, cởi xong, cả người cô áp lên, mặt cọ loạn trong ngực hần, “Rất khổ sở.”

“Nằm trong bồn tắm lớn.” Mục Thiên Dương nói. Trên người cô nóng bỏng, đầu ngón tay lại lạnh lẽo, ôi toàn bộ môi đều đông lạnh, tất cả đều là do lúc trước dùng nước lạnh bình tĩnh mình trong buồng vệ sinh.

Uyển Tình nghe lời nằm xuống, dưới nước gợn, thân thể xinh đẹp như ẩn như hiện, hai chân không tự chủ được ma sát vào nhau.

Một màn câu nhân như thế, Mục Thiên Dương nhưng không có tính dục vọng, ngược lại là giữ hai tay cô lại, tránh cho cô đụng tới nước.

Hai tay cô đều quần băng gạc, tay trái cơ hồ vô cùng thâm thắm, chẳng những trên bàn tay quần đầy, cổ tay, cánh tay cũng quần một đoạn dài. Toàn bộ băng gạc màu trắng đều bị nước ướt đầm, cũng có máu từ bên trong nhiễm ra. Tay phải tốt hơn một chút, chỉ có quần bàn tay, nhưng bởi vì trước cô vẫn nắm thủy tinh, thương thể hơn tay trái nghiêm trọng, băng gạc nhiễm màu đỏ cũng càng sâu.

Uyển Tình đột nhiên giãy dụa đứng lên, muốn rút tay ra: “Thả ra. Khó chịu.” Cô dùng sức vịn vẹo, nước bên trong bồn tắm lớn ào ào chảy ra bên ngoài. Cô muốn tự an ủi mình, quá khó tiếp thu rồi.

Mục Thiên Dương nhìn bộ dáng của cô, nhịn nữa xuống phồng chừng sẽ xảy ra chuyện, không kịp cởi quần áo của mình, đem hai tay cô vòng quanh trên cổ mình: “Ôm chắc, đừng ngã xuống.”

“Giúp tôi.” Uyển Tình nhìn hần, khổ sở khẩn cầu.

“Đã tới rồi.” Bàn tay đến dưới nước, hần dùng ngón tay vuốt ve đóa hoa của cô.

Cơ hồ là nháy mắt, Uyển Tình liền nhảy lên, thân thể xích lửa mình dựa vào hần càng gần, cơ hồ cả người dựa trên người hần.

Hần ở bên ngoài bồn tắm lớn, động tác không tiện, chỉ có thể quỳ xuống, cho cô ôm chắc mình.

“Ừm.” Uyển Tình không tự chủ được vịn vẹo, cái miệng chủ động dựa vào hần, muốn cách càng gần ngón tay hần hơn, “Đi vào. Van anh.”

Mục Thiên Dương ôm chặt cô, đưa ngón tay đâm vào, chậm rãi co rúm.

“A. A.” Uyển Tình bắt đầu rên rỉ, thở dài, thân mình uốn éo như rắn, “Không đủ. Không đủ!” Cô khóc kêu lên, “Không đủ. Nhiều hơn.”

Mục Thiên Dương đành phải lại để một ngón tay vào, cuối cùng thêm đến ba ngón, theo trong trí nhớ, tìm kiếm đến chỗ sâu trong mẫn cảm nhất của cô tại chỗ thịt mềm mại, hung hăng đè.

“A ——” Uyển Tình quát to một tiếng, khoái cảm mãnh liệt như thủy triều phóng thích.

Mục Thiên Dương nhìn từ dưới thân cô bắn ra dòng nước, cả người sắc mặt ửng hồng, cũng có một chút âm trầm. Hần nhất định phải cho người bỏ thuốc kia hoàn lại gấp bội!

“Ha.” Uyển Tình mệt mỏi buông hần ra, cả người như mềm mại bùn trượt xuống.

Mục Thiên Dương cho cô nằm tốt, đặt hai cánh tay cô phía trên bồn tắm lớn, sau đó đỡ bằng gác xuống, chuẩn bị xử lý miệng vết thương một lần nữa.

Mở gói to trên bồn rửa mặt ra, phát hiện bên trong nhiều ra hai loại mình không nghĩ tới bông gòn và cồn, nhin không được cảm kích nhân viên bán hàng kia một trận.

Hần ngồi xổm trước bồn tắm lớn, chậm rãi xử lý miệng vết thương cho Uyển Tình, hốc mắt hồng có cơ hồ muốn xuất huyết.

Tốt lắm. Nữ nhân hần ước gì nâng niu trong lòng bàn tay, đã bị người hại như vậy.

“Em yên tâm.” Hần thấp giọng nói, “Không có người có thể không công khi dễ em. Bao gồm chính anh.”

“A! Đau.” Cồn dính trên miệng vết thương, Uyển Tình đau đến hít khí.

“Cẩn răng nhẩn nại nhẩn nại.” Mục Thiên Dương cúi đầu hôn trán cô, “Cô gái tốt, em vừa rồi làm tốt lắm. Em đã an toàn, những thứ này đau không tính cái gì.”

Uyển Tình ngơ ngác nhìn hần. Đúng vậy, những thứ này đau không tính cái gì. So với lúc chế tạo chúng nó, không đáng kể chút nào.

Miệng vết thương sửa sang một nửa, trống rỗng và ngứa ngáy lại đánh úp lại lên người Uyển Tình. Cô muốn nhẩn nại, lại nhin không được, thân hình dưới nước lại bắt đầu chậm rãi vịn vẹo.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, bỏ xuống miệng vết thương mới xử lý một nửa, đứng dậy cởi quần áo.

Uyển Tình nhìn hần không chuyển mắt, thấy thân hình cường tráng hần lồ lộ ra, hai mắt tràn đầy mê ly khát vọng. Cô cẩn răng, không cho mình phát ra một chút âm thanh, không cho mình chủ động đi về phía hần.

295. Chương 173: Chương 173

296. Chương 173: Cám Ôn Anh

Mục Thiên Dương không một phút chần chừ, sải bước vào bồn tắm lớn, cùng cô ngồi mặt đối mặt, ôm cô đến trên đùi, cho cô ngồi xuống đối diện với thứ cứng rắn của mình.

“A” Uyển Tình rên rỉ thở dốc, mãi đến khi trống rỗng được lấp đầy, rốt cục thỏa mãn thở dài một hơi.

Hai tay chống đỡ trên vai hấn, tự mình động.

Mục Thiên Dương đỡ cô nằm xuống, dụ dỗ: “Ngoan, nhẹ một chút, đừng ảnh hưởng anh xử lý miệng vết thương cho em.”

Uyển Tình có chút ủy khuất, có chút ảm đạm, ngoan ngoãn nằm, cái mông như có như không hơi nhấp nhô lên xuống. Mục Thiên Dương cắn răng, sắc mặt liên tiếp di động, thật sự chịu không nổi tra tấn tiêu hồn này. Nhưng hấn vẫn nhìn xuống, băng bó miệng vết thương của cô ổn thỏa, lúc này mới ôm chặt lấy cô, kịch liệt vận động.

Hấn cố ý nảy sinh ác độc làm cho cô rất nhanh tiết ra, thừa dịp dục vọng của cô chưa kéo tới lần nữa, nắm chắc thời gian một lần rửa sạch cho cô, sau đó ôm cô trở lại trên giường, bắt đầu điên cuồng suốt đêm không ngủ không nghỉ

Uyển Tình tỉnh lại, cả người mềm nhũn vô lực, miệng đắng lưỡi khô, chỉ có thể mở to mắt nhìn trần nhà. Thật lâu sau, cô hoảng sợ thở hổn hển một tiếng. Người con gái điên cuồng chủ động tối hôm qua thật là cô sao?

Cô lại có thể cầu Mục Thiên Dương thương cô, thậm chí toàn bộ quá trình, còn không ngừng thốt ra âm ngôn uể ngử!

Cô muốn ngồi xuống, không cẩn thận đụng tới vết thương trên tay, lại ngã xuống.

“Tỉnh rồi à?” Mục Thiên Dương vì chăm sóc cô, lại đem bàn đến bên giường xử lý công việc. Nghe được âm thanh của cô, vội vàng quay đầu. Hấn mặc áo sơ mi trắng, quanh đáy mắt có quầng thâm. Tối hôm qua quá mệt mỏi, hấn cũng vừa tỉnh không lâu. Hấn nâng cô dậy, bưng một ly nước lọc đến bên miệng cô: “Uống từ từ thôi, em bị mất nước.”

Tối hôm qua, hầu như cứ sau một lần làm xong, hấn liền dứt cho cô uống một cốc nước lớn. Nhưng hiện tại, môi cô vẫn khô nứt như vỏ cây.

Uyển Tình uống hai hớp, cảm thấy yết hầu thoải mái không ít, liền muốn tự mình cầm. Kết quả, vừa động thủ, đã bị Mục Thiên Dương ngăn cản: “Tay em toàn là vết thương, hai ngày này không nên cử động.”

Cho Uyển Tình uống xong hai ly nước, hấn lại dứt Uyển Tình ăn cháo, sau đó lấy ra vài viên thuốc đưa cô: “Em có chút cảm mạo, uống cái này đi.”

Uyển Tình sững sốt một chút, nhớ hấn sẽ không hại mình, liền uống.

Kỳ thật, sau khi hấn thức dậy, đã kêu bác sĩ cho cô, (mình nghĩ MTD tức dậy trc UT, anh kêu bác sĩ cho cô, sau đó mới làm việc tiếp...) những thứ thuốc này đều là bác sĩ kê toa. Ngay cả vết thương trên tay cô, hấn cũng kêu bác sĩ xử lý qua một lần nữa.

Uyển Tình nằm trên giường hai ngày, tinh thần khôi phục gần như bình thường, nhưng tay còn chưa dám hoạt động lung tung.

Hai ngày này, Mục Thiên Dương cơ hồ đều ở nhà. Từ khi cô tỉnh lại, hấn không túc trực bên giường nữa, trở về phòng làm việc xử lý công việc của mình. Uyển Tình nhớ lại từng chút từng chút một chuyện ngày đó, bất kể trước kia thấy hấn như thế nào, nhưng lần này ít nhất thập phần cảm kích với hấn.

Cô nhìn tay của mình, nhớ tới bộ dáng hấn ngày đó băng bó cho mình. Hình như hấn càng quan tâm thương thế của cô hơn việc cô bộc lộ tư thái kiêu mị sau tác dụng của thuốc kích thích.

Cô cho rằng, hẳn chắc chắn sẽ nhân cơ hội này nhục nhã cô ra trò. Dù sao, trước đây cô giống liệt phụ trình tiết, ngày đó lại giống như một người phụ nữ dám dâng. Nhưng làm nhiều lần như vậy, hẳn thủy chung không nói một lời xấu xa. Thậm chí sau khi tỉnh lại, hẳn cũng không đề cập chuyện ngày đó, thật giống như căn bản không phát sinh qua, thật giống như. . . . Hẳn không có thấy bộ dáng cô phóng đảng.

Đối với cô đây là chiếu cố tốt nhất.

Uyển Tình nhớ lại nhiều chuyện gần đây, không dám suy đoán hẳn có tâm tư gì với mình. Nhưng lần này, cô hẳn là thành tâm thành ý cảm ơn hẳn.

Cô ra khỏi phòng, dùng hết sức mới mở cánh cửa ra. Đi đến trước phòng làm việc, nhìn hai tay của mình , đoán chừng đã không có hơi sức vịn nắm cửa. Suy nghĩ một lát, cô nâng chân lên đá cửa một cái.

“Vào đi.”

Cô cẩn cẩn môi, lại đá một cái.

Mục Thiên Dương sững sốt, quay ghế dựa nhìn cửa chính. Sững sốt một giây, nhảy vọt ra khỏi ghế, loáng cái đã chạy tới mở cửa ra.

Uyển Tình cúi đầu, nhìn chằm chằm hai tay quần đầy băng gạc.

“Vào đi.” Mục Thiên Dương nói, xoay người trở lại chỗ ngồi.

Uyển Tình đóng cửa lại, đi đến bên cạnh hẳn: “Chuyện kia. . . . cảm, cảm ơn anh.”

Hắn dừng một chút, ôm cô lên đùi, hôn hôn bên tai cô: “Còn có chỗ nào không thoải mái?”

“Em khỏe hơn nhiều rồi.”

“Chăm sóc vết thương ở tay thật tốt.” Mục Thiên Dương nói.

“Dạ.”

Yên tĩnh 2 phút, Mục Thiên Dương chuyển động con chuột máy tính: “Em xem phim không?”

Uyển Tình lắc lắc đầu, quay đầu nhìn hẳn: “Em. . . . Em muốn về nhà .”

“Tay em còn không chưa lành hẳn.” Mục Thiên Dương thực bình tĩnh, không có ý phản đối cô , ”Mẹ em ở hẳn chỗ làm rồi mà? Em một thân một mình ở nhà, làm sao chăm sóc mình?”

Uyển Tình lắc đầu: “Ngày mai là tết nguyên tiêu, bà sẽ trở về. Hai ngày nữa là nhập học, em sẽ cẩn thận.”

Mục Thiên Dương suy nghĩ một chút, nói: “Vậy em trở về đi. quần áo em mặc hôm đó (hôm Uyển Tình rời khỏi nhà) treo trong tủ quần áo, nhớ kỹ phải thay.”

“Dạ.” Uyển Tình trượt từ trên đầu gối hẳn xuống, do dự một lát hỏi, “Ván cược kia. . . . Còn tính hay không?”

“Tính.” Mục Thiên Dương cúi đầu gõ bàn phím cách cách, trên màn ảnh hiện lên biểu đồ cô xem không hiểu, “Anh không quan tâm lần trước em như thế nào, lần này là ngoài ý muốn. . . . Về sau cẩn thận một chút, anh không phải lần nào cũng có thời gian đi cứu em.”

Uyển Tình thoáng cái nghẹn họng, đột nhiên chạy trốn chết. Chạy đến cửa, Mục Thiên Dương đột nhiên kêu lên: “Chờ một chút!”

Uyển Tình đứng yên, quay đầu lại nhìn hẳn.

Hắn đi tới, mở cửa cho cô: “Có gì cần thu xếp, cứ kêu bà Trương giúp em.”

“Dạ.”

“Là ai hạ độc em?”

Uyển Tình ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hẳn.

“Là ai?” Hẳn hỏi.

Đột nhiên cô nở nụ cười: “Anh sẽ không tin.”

“Em nói thử xem.”

“Vợ chưa cưới của anh.” Cô nói khẽ, xoay người rời đi, chưa từng nhìn biểu cảm của hắn.

Uyển Tình thay quần áo, cầm lấy bao tay đã được giặt sạch sẽ mang vào, đột nhiên cười. Cái bao tay này vừa vặn che kỹ bằng gạc, chỉ cần trước mặt mẹ không cởi bao tay ra, bà sẽ không phát hiện. Chỉ có một ngày mà thôi, cô có thể giấu diếm được.

Cô nhìn mình trong gương, tuy rằng đã trải qua một trận kinh tâm động phách, nhưng hai ngày này cô ăn được ngủ được, trên mặt đã có huyết sắc, thoạt nhìn không chênh lệch lắm với lúc ra khỏi nhà. Hồng bét! Sách của cô!

Cô thở dài, thôi quên đi, dù sao chỉ là một quyển sách giáo khoa lớp 11, mượn Thiên Tuyết xem thì tốt rồi.

Ra khỏi phòng, cô nhìn về phía phòng làm việc, chậm rãi đi tới, muốn nói cho hắn biết mình phải đi rồi. Nhắc chân lên, đang muốn gõ cửa, đột nhiên lại chậm rãi buông.

Lần này hắn giúp đỡ cô, nhưng trước kia thì sao? Chính là hắn, đã hủy cả đời cô! Bất kể hắn hiện tại thế nào, về sau ra sao, đều không thay đổi được sự thật hắn chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, hắn là một ác ma!

Uyển Tình xoay người bước đi, trong lòng tràn ngập oán hận. Cô nhất định phải rời đi! Một ngày nào đó, cô sẽ thoát khỏi ma chướng của hắn!

Cô nhanh nhẹn xuống lầu, không phát hiện, cửa phòng làm việc mở ra.

Mục Thiên Dương đứng ngây ngốc một chỗ, lẳng lặng nhìn cô khuất dần khỏi tầm mắt. Mãi đến khi tiếng bước chân cũng không còn, hắn biết, cô đi rồi, không nguyện ở lại dù chỉ một ngày.

Chiều ngày mai mẹ của cô mới quay về không phải sao? Cô không đợi giữa trưa mai hẵng đi?

A. Hắn khẽ cười một tiếng, đóng cửa lại, thống khổ đứng tựa vào cánh cửa.

Không ai có thể vô cớ tổn thương cô, kể cả hắn. Không chiếm được tình yêu của cô, chính là sự trừng phạt lớn nhất hắn phải chịu.

297. Chương 174: Chương 174

298. Chương 174: Cảnh Cáo

Mục Thiên Thành từ Bất Dạ Thành đi ra, sắc mặt âm trầm kỳ cục.

Về nhà, hắn tìm ra video và tấm ảnh ngày đính hôn đó thu được, muốn đem toàn bộ truyền đi.

Không được! Còn không được!

Bây giờ còn cần cô ta này làm bia đỡ đạn, bằng không Uyển Tình không cẩn thận là sẽ bị sáng tỏ. Chỉ có khi cô ta là hắn vị hôn thê, cho dù Uyển Tình và hắn cùng một chỗ không cẩn thận bị người ta thấy, cũng có lý do qua loa được.

Một ngày nào đó, hắn sẽ hoàn toàn phá hủy cô ta! Về phần hiện tại. Tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Mục Thiên Dương nghĩ nghĩ, chọn mấy tấm ảnh, gọi điện thoại cho Văn Sâm: “Cậu tới chỗ tôi ở một chuyến, lấy một ít tư liệu.”

Tắt điện thoại, hắn nếu có chút dăm chiêu gõ bàn.

Nam nhân muốn động vào Uyển Tình là Chu Khải Quốc, xem ra ông ta đã thông đồng với Thái Nghiên rất sâu. Tuy rằng lúc trước luôn luôn đưa đến Thái Nghiên bên cạnh ông ta, nhưng bọn họ rốt cuộc phát triển tới trình độ nào, hẳn chắc chắn sẽ không hỏi đến, Chu Khải Quốc cũng không cần báo cáo với hắn.

Hiện tại thoát nhìn, hai người bọn họ đã thông đồng thành kẻ ngoại tình, Thái Nghiên khẳng định là thích thú, bằng không sẽ không cùng nhau làm loại loại sự tình này! Về phần bọn họ có âm mưu quỷ kế khác hay không, hẳn cũng đoán không được. Chu Khải Quốc quen sẽ chiếm tiện nghi, tuy rằng sắc, nhưng cũng hiểu bo bo giữ mình lắm, Thái Nghiên phía trước lại tính đi làm việc nhà nước.....

Nhìn ra, trước cho Thái Nghiên một cảnh cáo là tốt rồi. Về phần Chu Khải Quốc, tạm thời không động vào ông ta. Bất quá, hẳn có thể bắt đầu làm chuẩn bị để động ông ta.

Sau khi Văn Sâm đến, Mục Thiên Dương cầm tấm ảnh cho hắn: “Nhìn thấy mặt, gửi cho cô ta; nhìn không thấy mặt, đi công bố ra ngoài! Trần như nhộng, phỏng chừng báo chí không dám đăng, thả lên mạng! Đã nói là thiên kim nào đó và ông chủ nhỏ, để người ta khóa tầm mắt đến xã hội thượng lưu, cho cô ta một cảnh báo.”

Văn Sâm nhìn tấm ảnh, mặt không chút thay đổi, nội tâm điên cuồng hét lên: tổng giám đốc! Đây chính là vị hôn thê của anh nha! Rốt cuộc hận bao nhiêu đây!

“Còn có, cậu tìm người chú ý Chu Khải Quốc một chút, qua vài năm tôi kéo hắn xuống ngựa!”

Văn Sâm: Anh và Chu bộ trưởng giao tình còn sao? Đây là hận bao nhiêu, lại có thể muốn trừ bị trước vài năm! Đến lúc đó đừng nói Chu bộ trưởng, cùng Chu bộ trưởng có quan hệ lợi ích đều đã bị điều đi!

Văn Sâm rồi rầm xong, rốt cục nhìn không được hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Mục Thiên Dương nở một nụ cười: “Cậu đoán xem?”

Mặt Văn Sâm hơi hơi đen lại: “Vậy tôi đi làm.” Thời điểm tổng giám đốc cười đến rợn tóc gáy như vậy, chắc chắn không chuyện gì tốt!

“Không nên lưu lại dấu vết.”

Văn Sâm cước bộ dừng lại một lát, bất đắc dĩ trả lời: “Vâng.” Không lưu lại dấu vết? Hắn cũng không phải siêu nhân hay hacker, sao có thể không lưu lại dấu vết đây?

Văn Sâm đành phải gọi điện thoại cho Mục Thiên Thành. Mục Thiên Thành có bản lĩnh rất lớn, quen biết người tài ba cũng nhiều, loại sự tình này không nói chơi.

Ngày hôm sau, Mục Thiên Dương nhận được điện thoại của Mục Thiên Thành. Mục Thiên Thành bên đầu kia cười gian hắc hắc nửa ngày, nói: “Anh họ, nghe nói anh sẽ đối phó với vị hôn thê kia?”

“Hắn nói với em?”

“Ảnh chụp tùy tiện truyền lên mạng sẽ bị người theo dõi IP, muốn an toàn, chỉ có thể tìm hacker mà. Vạn nhất tìm người không thể tín nhiệm, sẽ càng nguy hiểm, đương nhiên vẫn là hỏi người một nhà vững chắc hơn.”

“Ừ hừ ~”

“Càng an toàn, đương nhiên bắt đầu truyền tấm ảnh từ nước ngoài, lại nói đến mấy trăm máy làm bù nhìn, bảo đảm thần tiên cũng không điều tra ra!”

“. Ba phút sau anh phải họp.”

Mục Thiên Thành sững sốt một chút, nói một hơi không ngừng nghỉ: “Một khi đã như vậy anh hãy để cho Văn Sâm mang theo đồ đến Nam Mỹ đi!”

“OK~”

Hôm đó buổi chiều, Văn Sâm liền buồn bực lên máy bay =.=

Đồng thời, Đinh Thái Nghiên nhận được tấm ảnh. Lần này không phải chuyển phát nhanh đưa tới. Cô đang thử quần áo ở cửa hàng đẳng cấp có danh tiếng, xoay người rời khỏi thử phòng thay đồ mới vài phút, khi trở về, chỉ thấy trên ghế có một phong thư. Nghi hoặc mở ra, nhìn thấy thân thể trần truồng của mình, nhất thời cả kinh hồn phi phách tán, bỗng nhiên đóng cửa lại, gắt gao khóa mình vào trong.

Cô cảm thấy toàn thân rét run, run run ngồi xổm xuống, thấy bên trong tấm ảnh mình quỳ trên bàn trà, chung quanh đều có nam nhân. Kí ức về đêm đó rõ rệt, bao tử của cô ghê tởm giống như nuốt phải ruồi bọ.

Là ai? Là ai? !

Cô bỗng nhiên đứng lên, mở cửa đi ra ngoài, lại không tìm được bóng người khả nghi nào, ngược lại thiếu chút nữa bị nhân viên bán hàng nhìn thấy tấm ảnh trong tay cô. Cô cả kinh một tiếng đổ mồ hôi lạnh, cũng không có tâm tình mua quần áo, nhanh chóng rời khỏi.

Thái Nghiên lái xe chạy đến nửa đường, liền nhịn không được dừng lại, ngồi xổm xuống nôn mửa không ngừng.

Rốt cuộc là ai đối với mình như vậy? Ngày đó cô khẳng định bị người bỏ thuốc! Là đám bạn kia của cô sao?

Còn có, mấy nam nhân kia là ai?

Cô nhất định là bị người ta thiết kế! Nhất định là thế!

Nhưng mà là ai? Là ai hại cô như vậy?

Im lặng hơn một tháng, đột nhiên gửi ảnh cho cô, có mục đích gì?

Thái Nghiên nghĩ tới nghĩ lui không rõ ràng, về đến nhà, cả đêm gặp ác mộng. Mục Thiên Dương gọi điện thoại kêu cô ăn cơm cô cũng không dám đi, chỉ sợ chột dạ lộ ra dấu vết.

Buổi chiều, Chu Khải Quốc lại gọi điện cho cô, kêu cô đi chỗ cũ mượn phòng. Cô suy nghĩ một chút, có lẽ có thể kêu hắn hỗ trợ, liền lén lút đi.

Đi đến cửa phòng khách sạn, đang muốn mở cửa, đột nhiên bị người từ sau lưng ép hôn. Chờ cô tỉnh lại, ánh mắt bị bịt mắt, cái gì đều nhìn không thấy, tay cũng bị trói chặt, không động đậy. Tiếp theo, cô phát hiện trên người mình không có mặc quần áo, một trận ngứa ngáy lan tràn toàn thân.

Cô hoảng sợ giãy dụa, lại như thế nào cũng tránh không thoát, khẽ gọi bắt lực: “Cứu mạng! Cứu mạng. . .”

“Tĩnh?” Bên tai truyền đến âm thanh hưng phấn của nam nhân.

“Anh là ai?” Thái Nghiên kinh hãi.

“Cô đoán chúng tôi là ai?” Bên kia, lại truyền đến âm thanh một người nam nhân .

“A ——” Thái Nghiên kêu to, dùng sức giãy dụa, “Thả ra! Thả ra ——”

“Mỹ thực đưa lên cửa, sao có thể buông tha?” Âm thanh nam nhân thứ ba truyền đến. Nam nhân không để ý giãy dụa của cô, đều tới gần thân thể của cô.

Thái Nghiên cả người phát run, trong lòng tràn đầy tuyệt vọng. Lúc này, hai chân của cô bị người ta tách ra, đối phương không để ý giãy dụa của cô, cầm một thứ lạnh lẽo nhét vào trong cơ thể cô. Tiếp theo, cái đồ kia điên cuồng ra vào trong cơ thể cô, chỉ trong chốc lát, giãy dụa của cô đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, nhịn không được khát cầu nam nhân xâm phạm.

“Các người là ai.” Thái Nghiên thống khổ khóc, thân thể khát cầu, lý trí lại ở kháng cự, “Là ai. Thả tôi.”

“Thật sự em muốn thả sao? Bảo bối?”

“Ô ô.”

Cô thét chói tai, rên rỉ thở dốc, không biết là vui mừng hay là sợ hãi. Làm hai tay bị ràng buộc được cởi ra, cô nhưng không có ý thức chạy trốn, ngược lại chủ động leo lên bọn họ, vận vẹo vô cùng nhiệt tình.

Không biết giằng co bao lâu, hành vi của các nam nhân trở nên bạo ngược, dùng đủ loại khí cụ ở trên người cô. Cô thét chói tai cầu xin tha thứ, bọn họ lại càng thêm hưng phấn.

Cô cảm thấy mình không được, sẽ chết Sẽ chết

“Ôi trời!” Một người nam nhân đột nhiên hoảng sợ kêu một tiếng.

“Sao lại chảy máu?” Một nam nhân khác hỏi.

299. Chương 175: Chương 175

300. Chương 175: Có Phải Là Anh Hay Không?

Thải Nghiênn cảm giác mình muốn chết, mơ mơ hồ hồ nghe được thanh âm của bọn họ .

“Chuyện gì xảy ra? !”

“Trời! Cô ấy mang thai!”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Mắc mớ gì đến chúng ta? Mặc kệ! Đi!”

Tiếng đàn ông sột soạt đem quần áo mặc vào tử tế, ánh mắt nhìn cô chán ghét như nhìn một vật bỏ đi. Cô muốn mở mắt ra nhìn bộ dáng bọn họ, lại đột nhiên bị đắp chăn lên đầu. Chờ cô giãy dụa bò dậy, thứ nhìn thấy được là phòng lộn xộn, ngoại trừ cơn đau ră rời trên người cùng những vật dụng tình thú đầy dưới đất, người nào cũng không có.

“A ——” Cảm giác bụng dưới đau đớn, cô cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy máu tươi ồ ạt từ giữa hai chân chảy ra.

Mang thai?

Cô nhớ đến cuộc nói chuyện của mấy người đàn ông, thở dốc vì kinh ngạc, cả người hoảng sợ rét run.

Làm sao có thể mang thai? Là đứa nhỏ của ai? !

Chu Khải Quốc luôn dùng bao, chẳng lẽ là đêm giáng sinh đó? Thế nhưng cô cũng không biết mấy người kia là ai mà!

“A ——” Thải Nghiênn muốn điên lên ngã xuống giường, khàn giọng la hét.

Tại sao có thể như vậy?

Cô, Đinh Thải Nghiênn giữ mình trong sạch nhiều năm như vậy, chỉ mấy tháng ngắn ngủi, mọi chuyện thế nào lại thành ra như vậy? !

Có người hại cô! Nhất định là có người hại cô!

Thải Nghiênn muốn đứng lên, nhưng sức cùng lực kiệt, cả người hư nhược nên hôn mê bất tỉnh. Đến khi cô tỉnh lại lần nữa, cả người vẫn vô lực như cũ, thậm chí cả cảnh vật chung quanh đều không nhìn rõ .

Cô giãy dụa bò dậy, tìm kiếm di động của mình trong phòng. Cô phải gọi người đến cứu cô, bằng không cô chết chắc

Mở di động lên, phát hiện đã qua một đêm, trong điện thoại di động có một tin nhắn ngắn, là Chu Khải Quốc gửi tới: Hẹn, không đến.

Thời gian gửi là đêm qua, sau khi cô đến đây được nửa giờ.

Thải Nghiên để di động xuống, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước.

Là hân. Có phải là hân hay không? Cô cầm di động lên, run run ấn phím, sau khi bên kia đầu dây bắt máy, dùng hết toàn lực hô to một tiếng: “Anh tại sao không đến? !”

“Anh không phải đã gửi tin nhắn cho em sao?” Chu Khải Quốc nói, “Đang họp, nào dám đi?”

“Bây giờ anh đến đây ngay!” Thải Nghiên tức giận đến toàn thân run lên, “Tới ngay! Anh tới liền cho em!”

Nửa giờ sau, Chu Khải Quốc gọi điện thoại tới: “Em đang ở đâu?”

Thải Nghiên sững sốt một chút, dùng chăn che kín mình, chậm rãi đi tới cửa, mở cánh cửa ra, vừa nhìn, vừa đọc: “2112.”

Nói xong, cô tắt điện thoại, không đóng cửa, xoay người trở lại trên giường. mười lăm phút sau, khi cô đang nằm trên giường, Chu Khải Quốc đi vào, thấy dưới đất đầy dụng cụ tình thú và bộ dáng cô chật vật, khiếp sợ đến nỗi hai mắt trợn trừng.

Thải Nghiên oán hận nhìn hân, hận không thể cắn thịt của hân, uống máu của hân.

Hân vội vàng đóng cửa lại, đi tới, giận dữ hỏi: “Em đang làm cái gì? Em em em Em lại có thể cùng người khác diễn tấu SM!”

“Rồi sao.” Thải Nghiên cười lạnh, gào thét như điên, “Không biết có bao nhiêu người đàn ông cùng tôi đầu đổ!”

“Em ——” Chu Khải Quốc bỗng nhiên trừng lớn hai mắt, xông lên tát cô một cái, “Mày con tiện nhân này! Ông đây nghĩ mày thanh thuần, dịu dàng với mày, không nghĩ tới mày chính chơi điên như vậy!”

“Anh còn nói! Anh còn có mặt mũi nói!” Thải Nghiên rống to, “Còn không phải anh! Có phải anh hại tôi hay không? Anh nói đi, có phải hay không? !”

Chu Khải Quốc sững sốt, rống to: “Em nói năng bậy bạ gì đó?”

“Nhất định là anh hại tôi! Chính là anh hại tôi!” Thải Nghiên rống lên hai tiếng, bất thành linh ngã về phía sau.

Chu Khải Quốc vừa thấy, vội vàng đỡ lấy cô, thấy trên mặt cô không có chút huyết sắc nào, gầm lên: “Mày rốt cuộc chơi điên với bao nhiêu thằng? ! Con mẹ nó! Bố mày khai phá mày, cũng không dạy mày chơi đến như vậy! Chơi đến suýt mất mạng, mày còn trả treo với bố mày!”

Thải Nghiên đã không còn hơi sức để rống, hơi thở mong manh nói: “Bệnh viện. Nhanh lên. Có thai.” Cái thai đoán chừng đã sớm bị hư, nhưng cô là người lớn nếu không được chữa trị kịp thời, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Chu Khải Quốc sững sốt, kéo nhanh cái mền trên người cô xuống, thấy trên người cô đầy vết thương, giữa hai chân là vết máu đã khô.

Cái này.

Con người Chu Khải Quốc co rụt lại, trên mặt thoáng qua thương xót. Hân dồn sức nâng Thải Nghiên dậy, mặc quần áo cho cô xong, đưa cô đi phòng khám tư nhân gần nhất.

Sau khi Thải Nghiên tỉnh lại, lại gào thét với Chu Khải Quốc, một mực cho rằng Chu Khải Quốc hại cô.

Chu Khải Quốc giận dữ: “Anh làm sao có thể hại con của mình?”

“Anh cũng không biết em có thai!” Thải Nghiên nói, “Em cũng không biết! Chính là anh!”

“Đủ rồi!” Chu Khải Quốc quát khê một tiếng, “Đây là bệnh viện, đừng làm ầm ĩ, xé to việc này ra!”

Thải Nghiên không nói thêm gì nữa, cả người đều phát run.

Một lát sau, Chu Khải Quốc nói: “Anh phải đi rồi, em có muốn anh giúp em gọi bạn em tới chăm sóc em hay không?”

Thải Nghiên ngẩng đầu: “Anh muốn đem sự việc càng xé càng to?” Nhờ đám bạn bè kia, ngày đó, đêm giáng sinh bỏ mặc cô, mới khiến cho cô xảy ra chuyện. Mặc dù không biết tình hình cụ thể như thế nào, nhưng khẳng định bên trong có mờ ám! Bây giờ cô cũng không dám tin bất cứ ai!

Chu Khải Quốc cứng lại: “Vậy ngày mai anh tới đón em. Phỏng chừng em phải tịnh dưỡng một thời gian, em không muốn người khác phát hiện, anh thuê nhà bên ngoài cho em, mượn cho em một người giúp việc.”

Thải Nghiên trầm mặc một lát, gật đầu: “Được.”

Ngày hôm sau, khi Chu Khải Quốc tới đón cô thì sắc mặt âm trầm. Cô cũng không quan tâm chuyện gì xảy ra với hắn, quay vào trong phòng thuê, liền nằm trên giường nghỉ ngơi.

Bên ngoài Chu Khải Quốc dặn dò người giúp việc đi mua vài thứ, người giúp việc đi rồi, hắn tiến vào, đưa di động qua cho cô: “Chuyện này là sao?”

Thải Nghiên nghi hoặc cầm lấy, vừa nhìn đến, cả người ngồi thẳng, ngón tay nhanh chóng trượt trên màn hình. Đó là một loạt ảnh đen trên trang web, tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng cô nhận ra được, cái này Là trong lúc đang thử đồ bị chụp được! Đang cùng nhau!

“Người kia là em sao?” Chu Khải Quốc hỏi.

Thải Nghiên ngẩn ra, ngẩng đầu trừng hắn: “Anh làm sao biết là em?” Rõ ràng không có chụp chính diện, nếu cô xem tấm ảnh này trước hắn, có thể cũng sẽ không cho người trong ảnh là mình.

“Em đã nói là anh mà! Anh làm sao có thể đối với em như vậy, anh cái tên biến thái này!”

“Em cái người đàn bà điên này!” Chu Khải Quốc hét lớn một tiếng, kích động không nói nên lời với cô, “Em có biết trên lưng em có nốt ruồi hay không?”

Thải Nghiên vừa nhìn, quả nhiên thấy người con gái trong bức ảnh, trên lưng cô ta có một nốt ruồi son.

“Mục Thiên Dương có ngủ cùng em không?” Chu Khải Quốc hỏi.

Thải Nghiên nghiêng răng, oán hận nói: “Không có!” Cô rất muốn, người cô nên ngủ cùng nhất chính là Mục Thiên Dương, kết quả bị n đàn ông chơi, còn cô và hắn vẫn rất trong sáng!

“Vậy hắn là hắn sẽ không nghi ngờ trên người em!” Chu Khải Quốc nói, “Bằng không em chờ thân bại danh liệt đi!”

Thải Nghiên mặt mỗi nhấm mắt lại, chậm rãi nằm xuống. Cô hiện tại cái gì cũng không muốn suy nghĩ, cô chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon. Toàn bộ việc này, rất vượt quá khả năng chịu đựng của cô.

Chu Khải Quốc lại hỏi: “Đây dường như không phải là phòng của khách sạn, em rốt cuộc từ đâu bắt đầu chơi loại trò chơi này?”

Thải Nghiên cầm gối lên ném mạnh qua: “Anh còn hỏi! Anh dùng toàn bộ lương tâm mà nói, có phải là anh hại em hay không?”

“Anh hại em?” Chu Khải Quốc cười lạnh, “Nếu nói là anh hại em! Chỉ bằng nói là Mục Thiên Dương hại em!”

301. Chương 176: Đoán

“Thiên Dương?” Thải Nghiên sững sốt, “Liên quan gì đến anh ấy?”

“Liên quan gì đến anh ấy?” Chu Khải Quốc cười, “Em có biết lần đầu tiên chúng ta ở phòng bao kia là hắn sắp xếp hay không! Hắn mời anh chơi em!”

“Không, thế, nào!” Thái Nghiên rống to.

“Còn có lần đó ở suối nước nóng, cũng là anh và hấn hẹn ước tốt. Hấn trên đường rời khỏi, tôi liền đi qua phá chỗ của em! Bất quá lần đó em vận khí tốt, anh lâm thời có việc, không đi tìm em!”

“Không.” Thái Nghiên lắc đầu, cô không tin.

“Tóm lại, Mục Thiên Dương đã giao em cho lên tay anh, tùy anh chơi như thế nào. Thật không biết em đắc tội hấn ở đâu, hấn muốn chinh em như vậy!”

“Không có khả năng! Không có khả năng. Không có khả năng.” Thái Nghiên thì thào nói, càng không ngừng lắc đầu, “Sẽ không. Sẽ không. Tôi không tin! Tôi không tin anh!”

“Tùy em tin hay không tin! Dù sao hấn dính hôn với em, khẳng định là có mục đích khác! Hấn biết rõ anh chơi em, làm sao có thể cưới em? Hơn nữa, hấn chậm chạp không chịu chạm vào em, chỉ sợ cũng là không nghĩ chạm vào đồ người khác đã chạm qua thôi?”

“Anh câm miệng cho tôi!” Thái Nghiên rống to. Cô không tự chủ được tin một phần, trong lòng tự hỏi, cô rốt cuộc đắc tội Mục Thiên Dương ở đâu. Cô nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra được. Vậy cái này khẳng định là giả! Thiên Dương sẽ không hại cô! Sẽ không.

Chu Khải Quốc đột nhiên hỏi: “Em gái kia của em là từ đâu đến đây?”

“Cái gì?”

“Lần trước em muốn cô ta, kết quả để cô ta chạy! Cô ta đã chạy đi đâu?”

“Tôi làm sao mà biết? Anh sẽ không hoài nghi cô ta chứ? Không có khả năng! Cô ta phải có loại bản lĩnh này, tôi và mẹ tôi sớm đã xảy ra chuyện!”

“Anh chỉ là cảm thấy quá khéo, em mới muốn hại cô, bản thân liền xảy ra chuyện.” Chu Khải Quốc chỉ vào tấm ảnh trên mạng, “Rốt cuộc dưới tình huống nào em phát sinh việc này, đầu óc thanh không thanh tỉnh?”

“Nếu thanh tỉnh, tôi sẽ làm sao?” Thái Nghiên nhìn hấn giống như đũa ngốc, “Tôi còn muốn gả cho Mục Thiên Dương đó! Cùng một chỗ với anh đều là bị anh nửa dụ dỗ nửa bắt buộc, tôi còn dám xằng bậy với người khác?”

Chu Khải Quốc cũng hiểu được đạo lý này, nữ nhân này tuy rằng không chịu nổi dụ dỗ lớn, trong lòng cũng xác thực có vẻ phóng dãng, nhưng đã tâm cô còn lớn hơn. Vì đạt tới mục đích, tính tự hạn chế của cô rất mạnh, bằng không coi tính cách thích tiệc tùng của cô như vậy, sớm không biết từng có bao nhiêu kinh nghiệm, cũng không bị hấn chiếm tiện nghi.

“Có lẽ lúc ấy người ta còn chụp hình chính diện của em.” Chu Khải Quốc ngồi xuống, “Hiện tại đưa ra rất khó đoán được trên đầu em, phỏng chừng là muốn cho em một cảnh cáo. Em ngấm lại thật kĩ đã đắc tội người nào rồi!”

Thái Nghiên nghĩ nghĩ, nói: “Nếu muốn nói. Cũng chỉ có Triệu Mĩ Na .”

Chu Khải Quốc vừa nghĩ, gật đầu: “Cũng đúng. Nữ nhân kia thoát nhìn đoan trang, kỳ thật có vẻ âm hiểm, rất hung ác, khẳng định cái gì cũng dám làm.”

Thái Nghiên hận có cần răng: “Nhất định là cô.”

Bên ngoài truyền đến mở cửa âm thanh, Chu Khải Quốc biết là dì đã trở lại, nói với cô: “Em nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì lớn hơn nữa không nên hành động thiếu suy nghĩ, miễn để tấm ảnh nhiều hơn xuất hiện. Anh điều tra trước giúp em một chút, xem tấm ảnh là từ đâu truyền đi.”

“Được.” Thái Nghiên nhin không được cảm kích hấn. Khi cần người giúp như vậy, cô ngay cả ba mẹ của chính mình cũng không dám báo, chỉ có thể ỷ lại hấn. Mà hấn cũng không phụ sự ỷ lại của cô, giúp cô.

“Đinh Uyển Tình, cậu có thật nhiều tai họa quá!” Vào tiết tự học tiết, thầy giáo còn chưa đến, Sở Thiệu nhin không được chăm chọc Uyển Tình gấp đôi, “Cậu nói cậu từ sau khi chuyển tới lớp chúng tôi, từ đầu đến chân, bao nhiêu lần bị thương rồi?”

Uyển Tình liếc trắng mắt, tiếp tục làm bài. Tay không thể dùng nhiều sức, làm bài tập thật chậm!

“Cậu lại có thể trợn trắng mắt?” Sở Thiệu nhú mày, nhìn cô viết chữ gian nan như vậy, hảo tâm hỏi, “Muốn tôi viết giúp cậu hay không?”

Vừa dứt lời, Thiên Tuyết và người ngồi cùng bàn với hấn cũng đã cầm hộp bút lên, hung hăng gõ lên đầu hấn một cái.

“A.” Sở Thiệu không kịp trốn, bị gõ nằm sấp lên bàn.

Uyển Tình nhin không được cười một tiếng. Ban đầu còn tưởng rằng Sở Thiệu có nhiều phong cách đó, kết quả cơ hồ mỗi ngày hấn đều bị người ngồi cùng bàn đánh, ngẫu nhiên còn bị Thiên Tuyết đánh. Hơn nữa hấn sẽ không hoàn thủ, một con cháu nhà giàu vậy mà ở tình trạng thảm hề hề như thế.

Sở Thiệu thấy cô cười, sâu kín nói: “Có thể nhìn cậu cười, đáng giá ~”

Uyển Tình lại lườm hấn một cái.

Lúc này, người ngồi cùng bàn lại muốn đánh hấn, hấn nâng hai tay lên: “Này! Không cho phép đến đây — ai!” Vẫn là bị đánh.

Thiên Tuyết vừa thấy, vui sướng khi người thấy họa nói: “Cậu vẫn là đi học cho tốt, bằng không bị đánh đến choáng váng không phải rất đáng tiếc sao?”

“Các người.” Sở Thiệu trừng cô một cái, lại trừng trừng nhìn Uyển Tình và người ngồi cùng bàn, kêu rên, “Nữ nhân các người quả thực không thể nói lý!”

Vừa nói xong, Thiên Tuyết và người tự bế chứng ngồi cùng bàn với hấn lại vung sách vỗ đầu hấn.

Sở Thiệu: @# %. &*.

Trải qua trận náo loạn này, tâm tình Thiên Tuyết tốt lắm, sau khi tự học kết thúc, cùng Uyển Tình đi căn tin ăn khuya. Cô đi mua, Uyển Tình ngồi ở một bên chờ.

Uyển Tình tiếp tục làm bài tập về nhà. Thật sự là quá chậm ! haiz

~“Một mình cậu?” Đinh đầu truyền đến âm thanh.

Uyển Tình ngẩng đầu, thấy Sở Thiệu: “Thiên Tuyết đi mua.”

Sở Thiệu vừa thấy chỗ bán có đám người chật chội, gật gật đầu: “Mục Thiên Tuyết đối với cậu thật tốt.”

Uyển Tình nhìn Thiên Tuyết xếp hàng ở chỗ bán, nhin không được cười lên một tiếng: “Đúng vậy.”

“Tôi cũng đi.” Sở Thiệu vẫy vẫy tay, đi đến cửa sổ.

Vài phút sau, Thiên Tuyết bưng hai chén mì lại đây: “Oa oa oa, mau tới!”

Uyển Tình vội vàng tiếp nhận, đẩy bài kiểm tra qua một bên.

“Trở về liền ngủ, cậu đừng làm! Vài ngày nữa, tay sẽ tốt hơn.”

“Ừ.” Uyển Tình dùng chiếc đũa rất vất vả, Thiên Tuyết cố ý lấy một cái nĩa cho cô, cô cầm theo kiểu Lan Hoa Chỉ, dùng nĩa xiên lên. Kỳ thật vẫn rất vất vả, bất quá ít nhất sẽ không đụng đến miệng vết thương.

“Cậu rốt cuộc bị thương như thế nào?” Thiên Tuyết hỏi, “Hai tay đều bị thương.”

“À. Ở nhà khi hầm thịt cách thủy, không cẩn thận đụng phải nồi nước.”

Thiên Tuyết rõ ràng không tin, khẳng định có liên quan với anh cô! Ngày đó sau khi cô gửi cho anh cô tấm ảnh, ở Mc Donalds không chờ Uyển Tình được ngay, khẳng định là anh đã trở lại, sau đó bọn họ cùng nhau mưa rền gió giữ, kết quả — SM , sau đó bị thương!

Chắc ~ khẩu vị anh cô thật sự là quá nặng , Uyển Tình nhu nhược như vậy.

“Có thể ngồi không?” Âm thanh của Sở Thiệu truyền đến.

Thiên Tuyết sắc mặt một cái, ngẩng đầu, thấy hần cũng bưng hai chén mặt lại đây. Di, hai chén? Thiên Tuyết thấy sau hần người ngồi cùng bàn có chứng tự bế cũng theo tới. Bất quá, bộ dáng người có chứng tự bế có hơi không cam lòng.

“Liều Y Y, ngồi ở đây!” Sở Thiệu ngồi đối diện Uyển Tình, xoa xoa ghế bên cạnh.

Liều Y Y có chứng tự bế ngồi xuống, cầm túi tiền lẻ ra, bắt đầu bỏ tiền ra ngoài. Trong trường học một chén năm đồng, cô móc rồi móc. Lấy ra 3 xu một phân(1), lại lấy ra hai xu năm phân(2), lại lấy ra một đồng xu một phân.

302. Chương 176: Đoán

“Thiên Dương?” Thái Nghiên sững sốt, “Liên quan gì đến anh ấy?”

“Liên quan gì đến anh ấy?” Chu Khải Quốc cười, “Em có biết lần đầu tiên chúng ta ở phòng bao kia là hần sắp xếp hay không! Hần mời anh chơi em!”

“Không, thể, nào!” Thái Nghiên rống to.

“Còn có lần đó ở suối nước nóng, cũng là anh và hần hẹn ước tốt. Hần trên đường rời khỏi, tôi liền đi qua phá chỗ của em! Bất quá lần đó em vận khí tốt, anh lâm thời có việc, không đi tìm em!”

“Không.” Thái Nghiên lắc đầu, cô không tin.

“Tóm lại, Mục Thiên Dương đã giao em cho lên tay anh, tùy anh chơi như thế nào. Thật không biết em đắc tội hần ở đâu, hần muốn chinh em như vậy!”

“Không có khả năng! Không có khả năng. Không có khả năng.” Thái Nghiên thì thào nói, càng không ngừng lắc đầu, “Sẽ không. Sẽ không. Tôi không tin! Tôi không tin anh!”

“Tùy em tin hay không tin! Dù sao hần dính hôn với em, khẳng định là có mục đích khác! Hần biết rõ anh chơi em, làm sao có thể cưới em? Hơn nữa, hần chậm chạp không chịu chạm vào em, chỉ sợ cũng là không nghĩ chạm vào đồ người khác đã chạm qua thôi?”

“Anh câm miệng cho tôi!” Thái Nghiên rống to. Cô không tự chủ được tin một phần, trong lòng tự hỏi, cô rốt cuộc đắc tội Mục Thiên Dương ở đâu. Cô nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra được. Vậy cái này khẳng định là giả! Thiên Dương sẽ không hại cô! Sẽ không.

Chu Khải Quốc đột nhiên hỏi: “Em gái kia của em là từ đâu đến đây?”

“Cái gì?”

“Lần trước em muốn cô ta, kết quả để cô ta chạy! Cô ta đã chạy đi đâu?”

“Tôi làm sao mà biết? Anh sẽ không hoài nghi cô ta chứ? Không có khả năng! Cô ta phải có loại bản lĩnh này, tôi và mẹ tôi sớm đã xảy ra chuyện!”

“Anh chỉ là cảm thấy quá khéo, em mới muốn hại cô, bản thân liền xảy ra chuyện.” Chu Khải Quốc chỉ vào tấm ảnh trên mạng, “Rốt cuộc dưới tình huống nào em phát sinh việc này, đầu óc thanh không thanh tỉnh?”

“Nếu thanh tỉnh, tôi sẽ làm sao?” Thái Nghiên nhìn hần giống như đứa ngốc, “Tôi còn muốn gả cho Mục Thiên Dương đó! Cùng một chỗ với anh đều là bị anh nửa dụ dỗ nửa bắt buộc, tôi còn dám xằng bậy với người khác?”

Chu Khải Quốc cũng hiểu được đạo lý này, nữ nhân này tuy rằng không chịu nổi dụ dỗ lớn, trong lòng cũng xác thực có vẻ phóng đãng, nhưng dã tâm cô còn lớn hơn. Vì đạt tới mục đích, tính tự hạn chế của cô

rất mạnh, bằng không coi tính cách thích tiệc tùng của cô như vậy, sớm không biết từng có bao nhiêu kinh nghiệm, cũng không bị hấn chiếm tiện nghi.

“Có lẽ lúc ấy người ta còn chụp hình chính diện của em.” Chu Khải Quốc ngồi xuống, “Hiện tại đưa ra rất khó đoán được trên đầu em, phỏng chừng là muốn cho em một cảnh cáo. Em ngẫm lại thật kĩ đã đắc tội người nào rồi!”

Thải Nghiên nghĩ nghĩ, nói: “Nếu muốn nói. Cũng chỉ có Triệu Mĩ Na .”

Chu Khải Quốc vừa nghĩ, gật đầu: “Cũng đúng. Nữ nhân kia thoát nhìn đoan trang, kỳ thật có vẻ âm hiểm, rất hung ác, khẳng định cái gì cũng dám làm.”

Thải Nghiên hận có cần răng: “Nhất định là cô.”

Bên ngoài truyền đến mở cửa âm thanh, Chu Khải Quốc biết là dì đã trở lại, nói với cô: “Em nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì lớn hơn nữa không nên hành động thiếu suy nghĩ, miễn để tấm ảnh nhiều hơn xuất hiện. Anh điều tra trước giúp em một chút, xem tấm ảnh là từ đâu truyền đi.”

“Được.” Thải Nghiên nhin không được cảm kích hấn. Khi cần người giúp như vậy, cô ngay cả ba mẹ của chính mình cũng không dám báo, chỉ có thể ỷ lại hấn. Mà hấn cũng không phụ sự ỷ lại của cô, giúp cô.

“Đinh Uyển Tình, cậu có thật nhiều tai họa quá!” Vào tiết tự học tiết, thầy giáo còn chưa đến, Sở Thiệu nhin không được châm chọc Uyển Tình gấp đôi, “Cậu nói cậu từ sau khi chuyển tới lớp chúng tôi, từ đầu đến chân, bao nhiêu lần bị thương rồi?”

Uyển Tình liếc trắng mắt, tiếp tục làm bài. Tay không thể dùng nhiều sức, làm bài tập thật chậm!

“Cậu lại có thể trốn trắng mắt?” Sở Thiệu nhú mày, nhìn cô viết chữ gian nan như vậy, hảo tâm hỏi, “Muốn tôi viết giúp cậu hay không?”

Vừa dứt lời, Thiên Tuyết và người ngồi cùng bàn với hấn cũng đã cầm hộp bút lên, hung hăng gõ lên đầu hấn một cái.

“A.” Sở Thiệu không kịp trốn, bị gõ nằm sấp lên bàn.

Uyển Tình nhin không được cười một tiếng. Ban đầu còn tưởng rằng Sở Thiệu có nhiều phong cách đó, kết quả cơ hồ mỗi ngày hấn đều bị người ngồi cùng bàn đánh, ngẫu nhiên còn bị Thiên Tuyết đánh. Hơn nữa hấn sẽ không hoàn thủ, một con cháu nhà giàu vậy mà ở tình trạng thảm hề hề như thế.

Sở Thiệu thấy cô cười, sâu kín nói: “Có thể nhìn cậu cười, đáng giá ~”

Uyển Tình lại lườm hấn một cái.

Lúc này, người ngồi cùng bàn lại muốn đánh hấn, hấn nâng hai tay lên: “Này! Không cho phép đến đây — ai!” Vẫn là bị đánh.

Thiên Tuyết vừa thấy, vui sướng khi người thấy họa nói: “Cậu vẫn là đi học cho tốt, bằng không bị đánh đến choáng váng không phải rất đáng tiếc sao?”

“Các người.” Sở Thiệu trừng cô một cái, lại trừng trừng nhìn Uyển Tình và người ngồi cùng bàn, kêu rên, “Nữ nhân các người quả thực không thể nói lý!”

Vừa nói xong, Thiên Tuyết và người tự bế chứng ngồi cùng bàn với hấn lại vung sách vỗ đầu hấn.

Sở Thiệu: @# %. &*.

Trải qua trận náo loạn này, tâm tình Thiên Tuyết tốt lắm, sau khi tự học kết thúc, cùng Uyển Tình đi căn tin ăn khuya. Cô đi mua, Uyển Tình ngồi ở một bên chờ.

Uyển Tình tiếp tục làm bài tập về nhà. Thật sự là quá chậm ! haiz

~“Một mình cậu?” Đỉnh đầu truyền đến âm thanh.

Uyển Tình ngẩng đầu, thấy Sở Thiệu: “Thiên Tuyết đi mua.”

Sở Thiệu vừa thấy chỗ bán có đám người chật chội, gật gật đầu: “Mục Thiên Tuyết đối với cậu thật tốt.”

Uyển Tình nhìn Thiên Tuyết xếp hàng ở chỗ bán, nhin không được cười lên một tiếng: “Đúng vậy.”

“Tôi cũng đi.” Sở Thiệu vẫy vẫy tay, đi đến cửa sổ.

Vài phút sau, Thiên Tuyết bưng hai chén mì lại đây: “Oa oa oa, mau tới!”

Uyển Tình vội vàng tiếp nhận, đẩy bài kiểm tra qua một bên.

“Trở về liền ngủ, cậu đừng làm! Vài ngày nữa, tay sẽ tốt hơn.”

“Ừ.” Uyển Tình dùng chiếc đũa rất vất vả, Thiên Tuyết cố ý lấy một cái nữa cho cô, cô cầm theo kiểu Lan Hoa Chỉ, dùng nữa xiên lên. Kỳ thật vẫn rất vất vả, bất quá ít nhất sẽ không đụng đến miệng vết thương.

“Cậu rốt cuộc bị thương như thế nào?” Thiên Tuyết hỏi, “Hai tay đều bị thương.”

“À. Ở nhà khi hầm thịt cách thủy, không cẩn thận đụng phải nồi nước.”

Thiên Tuyết rõ ràng không tin, khẳng định có liên quan với anh cô! Ngày đó sau khi cô gửi cho anh cô tấm ảnh, ở Mc Donalds không chờ Uyển Tình được ngay, khẳng định là anh đã trở lại, sau đó bọn họ cùng nhau mưa rền gió giữ, kết quả ——SM , sau đó bị thương!

Chậc ~ khẩu vị anh cô thật sự là quá nặng , Uyển Tình nhu nhược như vậy.

“Có thể ngồi không?” Âm thanh của Sở Thiệu truyền đến.

Thiên Tuyết sặc một cái, ngẩng đầu, thấy hần cũng bưng hai chén mì lại đây. Di, hai chén? Thiên Tuyết thấy sau hần người ngồi cùng bàn có chứng tự bế cũng theo tới. Bất quá, bộ dáng người có chứng tự bế có hơi không cam lòng.

“Liều Y Y, ngồi ở đây!” Sở Thiệu ngồi đối diện Uyển Tình, xoa xoa ghế bên cạnh.

Liều Y Y có chứng tự bế ngồi xuống, cầm túi tiền lẻ ra, bắt đầu bỏ tiền ra ngoài. Trong trường học một chén năm đồng, cô móc rồi móc. Lấy ra 3 xu một phân(1), lại lấy ra hai xu năm phân(2), lại lấy ra một đồng xu một phân.

303. Chương 177: Chương 177

304. Chương 177: Cách Xa Bọn Họ Một Chút

Sở Thiệu nhin không được khụ một cái, nói: “Không nên không nên, tôi mời cậu.”

Liều Y Y này rất quỷ dị, rõ ràng gia cảnh cũng không sai, nhưng cô ở trường học từ mặc quần áo đến ăn cơm, đều giống như quỷ! Đặc biệt tiền của cô đây, nghe nói trên người chưa bao giờ vượt qua mười đồng tiền, hơn nữa cho tới bây giờ không thấy cô lấy tiền giấy ra qua.

Liều Y Y cố chấp đẩy tiền xu lên trước mặt hần, sau đó bắt đầu ăn mì.

Sở Thiệu khoe miệng co giật, đẩy tiền xu trở về: “Chúng ta thương lượng, về sau cậu đừng nữa tôi đánh được không?”

Liều Y Y nhìn hần một cái, từng bước từng bước cầm tiền xu lên, sau đó cướp đi cây xiên hần bắt đầu nướng =.=

Sở Thiệu nhìn nhìn tay của mình, di, thịt nướng của hần sao? Cường đạo à! Thấy Liều Y Y dùng chiếc đũa gấp thịt nướng bỏ vào trong mì, hần bắt đắc dĩ nói: “Ăn đi ăn đi.” Về sau không đánh hần thì tốt rồi.

Thiên Tuyết thấy bộ dáng của hắn, đập bàn cười ha ha.

Sở Thiệu bắt đắc dĩ gầm nhẹ: “Mục Thiên Tuyết cậu đủ chưa!”

“Cười đều không được à?” Thiên Tuyết cười đến thiếu chút nữa lật mặt.

Sở Thiệu lần thấy thật mất mặt, cúi đầu điên cuồng ăn mỳ. Vừa thấy Liễu Y Y bên cạnh, cũng là không thèm ngẩng đầu điên cuồng ăn. Bất quá, cô đeo mắt kính nha! Mì nóng như vậy, nhiệt khí cường đại như vậy, kính mắt của cô đã sớm mờ một mảnh rồi chứ?

Không đợi hắn phản ứng lại, Liễu Y Y đã bưng bát lên, uống nước mì không còn một mảnh, sau đó.
. Quả nhiên trên thấu kính tất cả đều là hơi nước. Cô giống như nhìn không thấy vậy, đứng dậy ngay như vậy, đi rồi, ...

Sở Thiệu sợ hãi than: “Cậu ấy nhìn thấy sao?”

“Bạn Y Y đang đùa giỡn tàn khốc!” Thiên Tuyết nói, “Kỳ thật cậu ấy vừa ra khỏi cửa đã đưa tay lau ngay!”

Ngày hôm sau là thứ Bảy, Thiên Tuyết và Uyển Tình vừa đến phòng học, chỉ thấy Liễu Y Y cầm sách tiếng Anh thật dày mà đánh Sở Thiệu. Thiên Tuyết lại cười ngất lần nữa, xem ra tối hôm qua buổi ăn khuya mất trắng!

Sở Thiệu nằm sấp trên bàn, chờ Liễu Y Y không đánh mới ngẩng đầu lên.

“Cậu lại làm sao vậy?” Thiên Tuyết tò mò hỏi.

“Tôi chỉ làm rơi sách của cậu ấy xuống đất.” Sở Thiệu rất buồn bực, bất quá nhìn thấy Uyển Tình, hắn rất nhanh tỉnh lại, “Đêm nay không có tiết học, đi ra ngoài một chút không?”

“Không.” Thiên Tuyết nói, “Anh tớ bảo tớ về nhà!”

Mục đích của Sở Thiệu vốn không phải là cô, cô tới hay không không sao cả, liền chuyển hướng Uyển Tình: “Chúng ta đây đi thôi?”

Uyển Tình phiền chán nói: “Tớ muốn làm bài!”

Sở Thiệu: Xác thực, nhìn tốc độ viết chữ của cô hiện tại, làm bài quá chậm.

Thiên Tuyết nói: “Cậu có thể kêu Y Y đi mà!”

Sở Thiệu liếc người ngồi cùng bàn một cái, khinh thường hừ lạnh: “Thôi đi ~”

Phanh! Hai bản sách tiếng Anh nện xuống.

“Ha ha ha ha ——” trong phòng học lại vang lên tiếng cười của Thiên Tuyết.

Uyển Tình như có chút đăm chiêu nhìn thoáng qua, cảm thấy ngày như vậy cũng không tệ lắm. Chờ tốt nghiệp, sẽ rất hoài niệm đây?

Buổi chiều, Thiên Tuyết vừa tan học đã đi, dặn dò Uyển Tình: “Tối nay cậu hẳn đi ăn cơm, hiện tại không nên đến chen chúc!”

“Ừ.”

Uyển Tình loay hoay trong phòng ngủ, sau đó lại đi ăn cơm, đã không có người nào. Cơm nước xong, về lớp tự học, trong phòng học một nửa chỗ ngồi đều có người ngồi, xem ra mọi người vẫn là học tốt lắm.

Uyển Tình mới vừa đi đến chỗ ngồi, đằng sau phòng học còn có người kêu cô. Cô quay đầu, thấy Sở Thiệu cùng lớp học vài cái học sinh mũi nhọn đều ở đây.

Lớp trưởng hỏi: “Đình Uyển Tình, buổi chiều kia nói đề vật lý cậu giải quyết sao?”

“Không có.” Uyển Tình nhú mày, “Vật lý tớ kém nhất.”

“Đến đến đến.” Sở Thiệu ngoắc, “Đến tiếp thu ý kiến quần chúng một chút.”

Uyển Tình gặp thật nhiều người, thậm chí đều có Liễu Y Y, đi qua ngồi. Cô vẫn là lần đầu tiên cùng mọi người thảo luận đề, ý nghĩ sinh động lên, quả thực nhiệt huyết sôi trào, giải quyết xong một đề, lại tiến hành nói một cái khác, bất tri bất giác hai cái giờ đi qua, điện thoại đột nhiên vang lên. Cô cả kinh, lấy di động ra vừa thấy, là Thiên Tuyết.

Thở phào nhẹ nhõm, cô nói: “Tớ đi ra ngoài nhận điện thoại.”

Đến trên ban công nhận điện thoại, Thiên Tuyết hưng phấn hỏi cô đang làm cái gì. Uyển Tình trong đầu còn chứa đề, liền nói với cô: “Tớ nghĩ con nhà giàu chính là ăn chơi trác táng, không nghĩ tới bọn Sở Thiệu còn rất thông minh! Liễu Y Y tuy rằng không nói lời nào, bất quá cậu ấy viết một cái chính là một hàng dài! A, còn có, vừa rồi Sở Thiệu lại bị cậu ấy đánh, hai người này quá thú vị.”

“Đúng vậy đúng vậy.” Thiên Tuyết cười nói, “Minh vẫn cảm thấy bọn họ có loại cảm giác oan gia vui mừng ~”

“A?” Uyển Tình sửng sốt, không nói gì nói, “Cậu sẽ không lại xem tiểu thuyết này chứ, Liễu Y Y đánh lại không chỉ một Sở Thiệu, cậu này cũng có thể nghĩ loạn?” Thiên vương lão tử chọc cô, cô nhắm vào đánh không lắm được không? Người khác có cơ hội tránh đi, nhưng Sở Thiệu là ngồi cùng bàn với cô, tránh không khỏi đây!

“Minh cảm thấy rất đáng yêu mà! Là cậu không có sức tưởng tượng thôi!”

“Không nói với cậu, bọn họ kêu tớ.”

Uyển Tình đang muốn cúp điện thoại, đột nhiên, bên kia điện thoại truyền đến một tiếng: “Ai là Sở Thiệu?”

Mục, Mục Thiên Dương? ! Uyển Tình thở hắt vì kinh ngạc. Sao lại thế này? Hắn. Hắn nghe thấy được? Toàn bộ nghe thấy được?

“Ách —— cái kia.” Âm thanh Thiên Tuyết chợt dạ truyền đến, “Khụ! Uyển Tình à, cái kia.”

“Em muốn chuyển đề tài?”

“Tôi.” Thiên Tuyết không biết giải thích như thế nào, đột nhiên rống giận, “Đáng ghét đáng ghét đáng ghét. Anh đã nói không lên tiếng, anh phá hư cảm tình của em và Uyển Tình !”

Uyển Tình nghe thấy âm thanh bình bình bâng bâng, phỏng chừng đánh nhau rồi. Cô cảm di động, không biết nên làm cái gì bây giờ. Rất nhanh, bên kia liền im lặng, âm thanh Mục Thiên Dương trầm ổn hữu lực truyền đến: “Cách bạn học nam này của em xa một chút.”

Uyển Tình có chút bất mãn: “Tôi ngay cả tự do kết bạn đều không có sao?”

“Em có Thiên Tuyết.”

Uyển Tình ghen một chút, thấp giọng nói: “Tôi đã biết.”

Mục Thiên Dương nghe âm thanh thế, có chút không đành lòng. Nhưng nghe cô đàm luận nam nhân khác, hẳn chịu không nổi! Cô vừa mới cùng Thiên Tuyết tán gẫu thật vui vẻ, nói chuyện với hắn còn chưa có âm thanh khoái trá như vậy, càng thêm không có tiếng cười. Loại chênh lệch này, giống như sát muối vào lòng hắn. Không biết an ủi cô như thế nào, hắn dứt khoát tắt điện thoại.

Uyển Tình thu di động, trở về nói với mọi người: “Tớ hơi lạnh, về phòng ngủ trước.” Nói xong cầm hai quyển sách trở về chỗ ngồi, rời khỏi phòng học.

“A——” Sở Thiệu muốn gọi cô, thấy bộ dáng cô trầm trọng vậy, đột nhiên có chút vô lực.

Liễu Y Y cúi đầu viết lên nháp giấy một đẳng thức, đưa cho hắn xem, thấy hắn nhìn cửa thất thần, đột nhiên giận dữ, cầm nháp giấy hung hăng đưa cho hắn.

“A?” Sở Thiệu cả kinh, thấy cô lại đánh mình, rốt cục nhìn không được nổi giận, “Liễu Y Y cô điên rồi!”

Liễu Y Y ở sau kính đen trừng mắt hắn, bỗng nhiên cầm bút đâm trên mu bàn tay hắn một chút, sau đó cũng đi rồi.

Ngày hôm sau, Thiên Tuyết đến trường học. Trong phòng học không tiện nói với Uyển Tình, ghen đến trưa, trở lại phòng ngủ mà bắt đầu xin lỗi: “Mình không phải cố ý! Là hắc bảo mình mở loa ngoài, mình lại không dám không mở! Ai nha, cậu sẽ không muốn trách mình đâu~”

305. Chương 178: Chương 178

306. Chương 178: Lấy Lòng

“Tớ không trách cậu.~” Uyển Tình nói.

“Mình biết cậu khẳng định sẽ trách mình.” Thiên Tuyết ưu thương, “Như vậy, về sau mình không xem tiểu thuyết! Mình nói trước khi thi tốt nghiệp trung học! Mình và cậu cùng nhau đọc sách làm bài, chúng ta cùng nhau thảo luận? Uyển Tình ~”

“Được, cậu nói.” Uyển Tình cười.

“Hô——” Thiên Tuyết thấy cô nở nụ cười, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, ôm cô vừa nói vừa nhảy, “Anh mình hơi quá đáng! Cậu không nên lo cho anh ấy, muốn cùng ai chơi liền cùng ai chơi, tôi giúp người đánh yểm trợ!”

Uyển Tình chỉ là hơi cười yếu ớt, không có trả lời. Về sau, cô chỉ là một người mắc tự bế giống như Liễu Y Y vậy, không nói chuyện với mọi người, miễn cho hắc nói cái gì nữa.

“A!” Thiên Tuyết đột nhiên hét lên một tiếng, xoay người mở cặp của mình ra tìm kiếm, “Cậu cũng không nên trách anh mình, anh ấy rất quan tâm cậu!”

Nói xong, tìm ra một cái hộp: “Này! Không cho mình trở về, chỉ vì để mình mang này cho cậu! Xóa sẹo, chờ miệng vết thương kết vảy, là có thể bắt đầu bơi. Đây là nước ngoài sản xuất, hắc còn gọi điện thoại hỏi qua chuyên môn, ít lưu lại dấu vết.”

Uyển Tình kinh ngạc nhìn, cô không muốn.

Thiên Tuyết kinh hãi: “Cậu làm sao vậy? Cậu đừng như vậy không nên nha! Anh ấy nếu nhìn đến trên tay cậu có sẹo, khẳng định tính đến trên đầu mình!”

Uyển Tình vừa nghe, nhận lấy ngay. Cái này còn phải dùng, bằng không khi đến mùa hè, bị mẹ thấy vết sẹo, cô cũng không giải thích được.

~Thiên Tuyết thấy cô cầm, vội vàng nói: “Nhanh gọi điện thoại cho anh ấy, nói cảm ơn hay gì đó đi!”

Uyển Tình vừa nghĩ, cầm lấy di động, nhưng không có gọi điện thoại, thay vào đó gửi qua một tin nhắn. Cảm ơn cô nói không được, chỉ gửi bốn chữ: Đã nhận được thuốc.

Rất nhanh, Mục Thiên Dương trả lời: Nhớ dùng, trước hè sẽ tốt, mẹ em sẽ không phát hiện được.

Trong lòng Uyển Tình bỗng nhiên vừa động. Hắc. Hắc biết lo lắng của cô?

Ngay sau đó, di động lại rung lên, cô hơi mở tin nhắn ra: Có thể kết bạn, nhưng đừng quá quan tâm, cho dù đã là mối quan hệ thân hơn cả bạn thân nhưng dưới người yêu, cũng không được. Trừ phi anh không biết, bằng không.

Tuy rằng cuối cùng hơn sáu chữ cuối tràn ngập hàm ý uy hiếp, nhưng Uyển Tình vẫn là có một loại cảm giác quỷ dị, cảm giác hắc. Đang lấy lòng.

Cô lắc lắc đầu, nhất định là ảo giác!

Mục Thiên Dương ném di động. Đúng, hẳn chính là đang lấy lòng. Sợ tối hôm qua dọa cô, để cô càng chạy càng xa, chỉ có thể hai tay ôn nhu nâng niu đến trước mặt cô như vậy. Đến nỗi cô nhìn không được, hẳn cũng hoàn toàn không hiểu rõ.

Một mỗi nhu nhu mi tâm, hẳn ngẩng đầu: “Trợ lý Văn có nói khi nào trở về hay không?”

Thuộc hạ chần chờ một chút, trả lời: “Hắn nói. Khả năng còn một tuần.”

Tên còn lại hỏi: “Tổng giám đốc, là vụ án gì khó giải quyết như vậy?” Như vậy tính lên chính là nửa tháng ah, vụ án lớn gì cần thủ lĩnh trợ lý tốn thời gian một tuần để giải quyết?

“À. Nơi đó là có vấn đề khó giải quyết, có vẻ sẽ tốn nhiều thời gian của hắn.” Mục Thiên Dương nói xong, nhin không được hiện lên tươi cười.

Mọi người rùng mình một cái, cúi đầu tiếp tục nghiên cứu nội dung hội nghị. Tổng giám đốc cười, khiến cho người ta sợ mà! Vẫn là không cười có vẻ bình thường hơn!

Thải Nghiên nằm hai ngày, nhận được điện thoại của Tiết Lệ Na. Tiết Lệ Na hỏi: “Con mấy ngày nay đi đâu ? Nhanh chạy về!”

“Mẹ muốn làm sao?”

“Gần đây trên mạng xuất hiện ít ảnh, nơi nơi huyền não lòng người hoảng sợ! Nếu con không xuất hiện, người ta còn tưởng rằng là con đấy!”

Thải Nghiên cứng lại, nói: “Ảnh gì? Con ở Hongkong, không thời gian nói với mẹ!”

“Con sao chạy đến Hongkong rồi?”

“Chơi được không à?” Thải Nghiên tắt điện thoại, trong lòng cực kì hoảng loạn. Cô cũng sợ hãi người khác hoài nghi đến cô, lại nghĩ ngơi một ngày, trở về nhà.

Thiên kim xã hội thượng lưu, không ít người sinh hoạt cá nhân hỗn loạn. Tắm ảnh ày vừa xuất hiện, rất nhiều mọi người đang tránh đầu sóng ngọn gió. Vừa đúng lúc tuần lễ thời trang Milan bắt đầu, không ít người thu thập hành lý xuất ngoại ngay.

Thải Nghiên thân mình còn hư nhược, muốn thành thành thật thật ở nhà nghỉ ngơi, ai ngờ Mục Thiên Dương tìm cô ăn cơm.

Mục Thiên Dương nói: “Anh gần đây gấp rút, không thời gian tìm em, em cũng không biết tìm anh. Không biết, còn tưởng rằng hôn thê chúng ta cảm tình bất hòa đó.”

Thải Nghiên cười: “Em sợ quấy rầy anh thôi!”

“Sẽ không trách anh không thời gian với em chứ?”

“Làm sao có thể?” Thải Nghiên nhìn hắn, không biết sau tươi cười và ôn nhu của hắn có mấy phần chân ý. Một khi mầm móng hoài nghi gieo xuống, sẽ chậm rãi mọc rễ. Cô không tin hắn sẽ thiết kế cô nữa, nhưng vẫn nhin không được phòng bị.

Mục Thiên Dương cắt bít tết , đột nhiên nói: “Em gần đây cẩn thận một chút, bạn bè chung quanh thấy rõ ràng, có vài người chơi high, đừng bị bọn họ dụ dỗ!”

Thải Nghiên trong lòng lộp bộp một chút, biết hắn chỉ chuyện tắm ảnh. Không có khả năng là hắn Dù sao bị người ta phát hiện là cô, cũng không có lợi gì với hắn. Mang nón xanh có ai ai cũng biết, bất luận tôn nghiêm và mặt mũi của hắn, công ty cũng sẽ đã bị ảnh hưởng, hắn không có khả năng kê tăng đá đánh chân mình!

Thải Nghiên đáp ứng rồi một tiếng, uống một ngụm rượu đỏ, nhớ tới bác sĩ dặn không thể uống, lại không dấu vết bỏ xuống.

“Bằng không em cũng đến tuần lễ thời trang?” Cô cười hỏi, “Em còn chưa đi qua mà!”

Mục Thiên Dương suy nghĩ một chút, cười nói: “Đi thôi! Mọi người đều đi, nữ nhân Mục Thiên Dương anh cũng không đi, không phải có chút kỳ quái sao? Mua nhiều quần áo một chút, coi trọng cái gì mua cái đó.”

“Vâng.”

Tuần lễ thời trang quốc tế hàng năm, đều sẽ xuất hiện các loại ngôi sao, đương nhiên cũng không thiếu được thiên kim mỹ nữ danh tiếng trong xã hội thượng lưu. Ngày Thái Nghiên xuất ngoại đó, vừa vặn cùng lên máy bay với một minh tinh, hấp dẫn không ít ánh sáng đèn huỳnh quang. Từ sau khi quen biết Mục Thiên Dương, cô không ít lần được lên báo, sớm đã quen, liền tự nhiên rộng rãi cho bọn họ chụp ảnh, trả lời mấy vấn đề.

Có người hỏi: “Đình tiểu thư, cô có ý kiến gì với tin thiên kim bất nhả xuất hiện mấy ngày hôm trước trên mạng không?”

Thái Nghiên mặt không đổi sắc cười nói: “Tôi không có ý kiến, hy vọng mọi người đều có thể tự ái.”

Sau khi cô ta, Mục Thiên Dương gọi điện thoại cho Mục Thiên Thành. Mục Thiên Thành vừa bắt máy điện thoại đã rống to: “Anh à! Em ở tây bán cầu đấy! Anh chú ý chênh lệch giờ chứ!”

Mục Thiên Dương không hề có vẻ xấu hổ: “Chị dâu em đi Milan, tìm người chiếu cố cô ta tốt một chút.”

“Chiếu cố thế nào?”

“Cô ta hẳn là rất thích chuyện tắm ảnh kia.”

“À.” Mục Thiên Thành cảm thấy có chút không đành lòng, “Có phải cô ta hại chị dâu nhỏ hay không?”

“Chị dâu nhỏ của em hồng phúc tề thiên*, bằng không khả năng cô ta còn thảm hơn.”

* rất may mắn hạnh phúc

“A ——” Mục Thiên Thành kêu sợ hãi một tiếng, “Yên tâm, em sẽ tiếp đón cô ta thật tốt! Cho cô dục tiên dục tử!”

Cuộc sống về đêm ở Milan rất phong phú, nếu là trước kia, Đình Thái Nghiên khẳng định sẽ đi quán bar và nhảy Discó xem. Nhưng hiện tại, một là thân thể mình chưa khôi phục, hai là đang trên đầu sóng ngọn gió, cho dù ra nước ngoài, cô cũng không dám sơ ý. Dù sao hiện tại có rất nhiều phóng viên trong nước đến, cho dù uống ít rượu bị người chụp được, cũng có khả năng bị khuyếch đại.

307. Chương 179: Chương 179

308. Chương 179: Tai Nạn Xe Cộ

Ở trong này, gặp mặt không ít thiên kim tiểu thư quen biết, mọi người không nhịn được ganh đua so sánh, nhưng cô có thể vàng Mục Thiên Dương cho làm hậu thuẫn, mua đồ rõ ràng dứt khoát hơn người khác.

Về sau, bởi vì gặp được bạn trong nước, mọi người đều muốn đi quán bar giết thời gian, cô từ chối vài lần, từ chối nữa sẽ khiến cho người ta cảm thấy kỳ quái, đành phải cùng đi. Gần đây mọi người đều có vẻ cẩn thận hơn, đi hai ba lần, ngay cả rượu đều không có uống loạn, đến giờ thì trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Sau khi tuần lễ thời trang kết thúc, ngôi sao có công việc ở đây đều đi hết, phóng viên cũng trở về, còn lại các cô một đám thiên kim tiểu thư không có việc gì lưu lại nhiều hơn mấy ngày. Những người này có lá gan lớn, ở quán bar cơ hồ uống đến điên rồi.

Có người nhớ tới chuyện tắm ảnh, liền thảo luận.

“Dù sao khẳng định không phải tớ!” Amy nói, “Lá gan của tớ còn không lớn như vậy cùng lúc chơi với vài người!”

“Cậu chơi riêng là được rồi ~” Linda cười to.

Amy hừ một tiếng: “Nam nữ kết giao bình thường, ở đâu không có khả năng phát sinh loại chuyện này? Cậu dám nói cậu và bạn trai không lên giường!”

Náo loạn một trận, Linda nói: “Các cậu có phát hiện bối cảnh trong tấm ảnh nhìn có chút quen mắt hay không? Hình như là phòng karaoke của Bất Dạ Thành!”

Amy bỗng nhiên cả kinh: “Bất Dạ Thành cũng không phải là địa phương người bình thường có thể đi, mọi người tập trung mục tiêu trên người chúng ta thật đúng là không oan!”

“Không chừng là tiểu minh tinh nào đấy?” Có người nói.

Linda hừ lạnh: “Thôi đi! Tung hình lửa thể của ngôi sao không phải là vì danh tiếng? Sao đều có thể giấu giếm, tuyệt đối không có khả năng giấu mặt!”

Amy nói: “Phỏng chừng người nào ngu ngốc bị người ta chơi, bị vợ vét tài sản. Người ta sợ cô ta không chịu đi vào khuôn khổ, liền ném mấy tấm ra cảnh cáo! Tổ phỏng chừng về sau sẽ không có lại.”

Linda gật đầu: “Vây cũng đúng. Thái Nghiên, cậu nói sao?”

Thái Nghiên bỏ ly rượu xuống: “Các người chơi đi, tớ có chút mệt mỏi, đi về trước.” Đứng lên, cô nhin không được thở dài, “Đừng thảo luận việc này nữa, thực không chê nước bắn bắn tung tóe lên người mình.”

Amy vẫy vẫy tay: “Cô ta dám làm, còn không cho người ta nói ? Dù sao tớ không làm chuyện này, tớ không sợ!”

Thái Nghiên lắc đầu: “Các người chơi đã sớm về khách sạn một chút.”

Đi ra quán bar, cô hít sâu một hơi.

Linda, Amy.

Linda vừa rời tựa hồ cố ý dẫn đường đề tài, Amy tựa như biết tình thế phát triển. Rốt cuộc là ai?

Amy có vẻ đơn giản, thực dễ dàng bị người ta sai bảo; Linda là bạn bè tốt nhất của cô, cũng không tiện đoán. Tổng cảm thấy, hai người các cô đều có vấn đề. Có lẽ, là các cô hợp mưu phản bội cô?

Thái Nghiên như có chút đắm chiêu đi tới, đã quên nên trực tiếp ngồi xe taxi về khách sạn. Đột nhiên, sau lưng xuất hiện một bóng người, bưng kín miệng của cô. Cô còn không kịp giãy dụa, đã bị kéo vào trong xe, ngay sau đó, miệng bị nhét vải lại, vô số hai tay xé rách quần áo của cô.

Trong hoảng loạn, cô lại bị mấy nam nhân.

Không.

Cô rốt cuộc làm cái gì? Cô đắc tội với ai, muốn hủy cô như vậy? !

Vài giờ sau, nam nhân ném cô quần áo hỗn độn xuống xe, cô đứng ở đầu đường trong đêm khuya, thiếu chút nữa đi đến giữa đường cái nghênh đón tử thần.

Không.

Cô không thể chết như vậy!

Cô nguyên bản sẽ không chờ mong cái gì, cô muốn là công ty của Mục Thiên Dương! Những thứ này tính cái gì?! Người nữ nhân nào lên địa vị cao không hy sinh mình? Cô chỉ cần làm chút chuyện, cho Mục Thiên Dương dưới tình huống gì đều không vứt bỏ cô được! Chỉ cần cô còn hôn ước với hắn, cô có thể gả cho hắn, tương lai của cô vẫn còn!

Thái Nghiên xoay người, kéo thân thể đau đớn đi về phía trước, vừa đi, một bên sửa sang lại đồng hồ trên người. Cô cắn răng, lưng thẳng tắp, trong mắt là sự kiên định khát máu.

Cô không cần những thứ này, coi như là bị chó cắn! Cô phải làm nữ vương ngạo thị thiên hạ, huyết nhục trả giá thì là cái gì?!

Ngày hôm sau, Thái Nghiên liền mua vé máy bay về nước, không đi cùng Linda, Amy. Hiện tại, cô không tin các cô ấy! Cô nhất định sẽ điều tra rõ, tối hôm đó rốt cuộc là ai hại cô!

Tối hôm qua gặp phải cảnh ngộ đó, hơn nữa thân thể lúc trước căn bản chưa khôi phục, cả người cô suy yếu đến không thể làm việc, ngủ lại trên cả đường bay, khi xuống máy bay, cả người như nhũn ra.

Cô đến toilet vừa thấy, thấy mình tái nhợt như quỷ, khác xa Đinh Thái Nghiên lúc trước. Hiện tại, cho dù Mục Thiên Dương đứng trước mặt cô, phỏng chừng đều không nhận ra cô rồi? Cảm giác bụng có chút đau, cô đến phòng kế cởi quần vừa thấy, phát hiện mình xuất huyết.

Cô cắn chặt răng, lấy hành lý ra thay quần, mặc băng vệ sinh, chuẩn bị đi bệnh viện.

Cô hẳn là tu dưỡng ở nước ngoài một trận rồi trở về! Hiện tại, thực dễ bị người ta phát hiện.

Ngồi xe taxi từ sân bay đến bệnh viện gần đây. Cô kéo valy, người có chút không xong. Chậm rãi, cô cứng rắn chống đỡ đến bệnh viện đối diện.

Đột nhiên, một chiếc xe nhanh chóng lái tới. Cô cả kinh, trở mắt nhìn nó dừng về phía mình, nhưng không có chút khí lực né tránh. Cô. Cô lại có thể chết như vậy? Cô nhìn không được buồn phiền.

“Né đi!” Sau lưng truyền đến một tiếng rống to, tiếp theo, cô bị người ta đẩy ra.

Phanh một tiếng, túi hành lý bị đánh bay, chân của cô cũng truyền đến một trận đau nhức. Cô quỳ rạp trên mặt đất, kêu đau một tiếng, cả người mồ hôi lạnh quay đầu, thấy một gương mặt quen thuộc, đột nhiên cảm thấy nhân sinh trần ngập hy vọng.

“Thiên Thành.” Cô thì thào kêu một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

Mục Thiên Dương sững sốt một chút, đứng lên. Tôi dựa vào! Lại có thể là cô! Sớm biết rằng sẽ không cứu!

Văn Sâm kéo valy đi tới, trên tay còn cầm một túi cổ vịt. Bọn họ cũng là vừa xuống máy bay, xe taxi đi đến nơi này, Mục Thiên Thành thấy cổ vịt thì chảy nước miếng, liền không nhịn được mua. Sau đó, cứu Đinh Thái Nghiên.

“Làm sao bây giờ?” Mục Thiên Thành nhìn Văn Sâm, “Anh họ có thể giết tôi hay không?”

“Cũng không phải anh đụng.”

“Anh cứu cô ta.” Mục Thiên Thành thấp giọng nói. Hiện tại anh họ hận Đinh Thái Nghiên bao nhiêu, cô ta đã chết hẳn mới có thể cao hứng.

Văn Sâm nói: “Ác nhân phải dây dưa, không thể quá tiện nghi, tổng giám đốc sẽ cảm tạ của anh.”

“Được rồi.” Mục Thiên Thành cảm thấy có lý, thấy người chung quanh chỉ trở, tài xế gây chuyện cũng lại đây, liền thương lượng đem Đinh Thái Nghiên vào bệnh viện đối diện, sau đó gọi một cuộc điện thoại cho Mục Thiên Dương.

Đinh Thái Nghiên một chân bị thương, vào phòng giải phẫu. Mục Thiên Thành không có việc gì, chỉ có tay bị trầy da. Em gái y tá xử lý miệng vết thương cho hắn, liền tiếp liếc mắt đưa tình. Hắn đổ một thân mồ hôi lạnh, tự mình đoạt đồ xử lý. Làm xong, chạy đến bên người Văn Sâm, cổ hướng lên: “Anh rất là trong sạch, không có câu tam đáp tứ!”

Văn Sâm ôm laptop máy tính xử lý công chuyện, không để ý tới hắn.

Hắn buồn bực: “Điểm ấy thời gian em cũng công tác?”

Văn Sâm: ba ba ba ba. bấm bàn phím!

Mục Thiên Thành bất đắc dĩ, hỏi yếu ớt: “Cổ vịt của anh sao rồi?”

“Ném!”

Mục Thiên Thành ủy khuất xoay người, ngồi xổm xuống đất vẽ vòng tròn.

309. Chương 180: Chương 180

310. Chương 180: Ánh Mắt Có Hơi Kỳ Lạ

Trong phòng phẫu thuật, Thái Nghiên mở mắt ra, thấy bác sĩ mặc áo blue trắng và y tá, suy yếu hỏi: “Tôi làm sao vậy?”

Bác sĩ vừa phẫu thuật xong, nghe vậy giận dữ trừng cô: “Cô nói cô đang làm gì đây? Thanh niên trai trẻ các cô các cậu thời nay, một chút tự ái cũng không có! Trước đó không lâu cô mới làm phẫu thuật tử cung, còn chưa hồi phục đã đi xăng bậy ngay, như vậy sẽ chơi chết người đó, có biết hay không?”

Thái Nghiên nghe vậy, đột nhiên ngồi xuống, hung hăng nói: “Không cho phép ông nói lung tung!”

Bác sĩ ngẩn ra.

Cô vô lực nằm xuống: “Phải nghỉ ngơi bao lâu?”

“Nằm viện một tuần, ba tháng không được cử động. Vết thương ở chân không sao, rất nhanh sẽ lành.” Bác sĩ lắc đầu, căn cứ theo cái loại chơi ngông này, sớm hay muộn gì cũng chết ở trên giường.

Thái Nghiên nói: “Tôi không rảnh hơi ở đó nói nhảm với mấy người, ngoại trừ vết thương ở chân, những thứ khác không được cho người khác biết!”

.

Mục Thiên Dương chạy tới bệnh viện, Văn Sâm thu hồi máy tính đứng lên: “Tổng giám đốc.”

“Nó làm sao vậy?” Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua Mục Thiên Thành đang ngồi xỏm đếm số con kiến nơi chân tường.

Văn Sâm cứng lại một chút: “Không biết.”

Mục Thiên Thành cầm giận xông qua, tố cáo với Mục Thiên Dương: “Anh ta ném cổ vẹt của em!”

Mục Thiên Dương đen mặt, lạnh lùng nói: “Chuyện nhà mình tự giải quyết!”

Mục Thiên Thành nghe xong, trong lòng ngọt ngào, đôi mắt quyến rũ nhìn về phía Văn Sâm. Văn Sâm ngồi xuống, tiếp tục gõ máy tính.

Mục Thiên Dương nhìn phòng phẫu thuật một chút, hỏi Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành nói: “Không có việc gì! Cao lắm là bị thương ngoài da, nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng thì tốt rồi.”

Một lát sau, bác sĩ đi ra, lại nói bấp chân gãy xương, phải nằm viện nửa tháng, còn phải bó thạch cao balabala.

Mục Thiên Dương nhìn Mục Thiên Thành, Mục Thiên Thành xấu hổ cười.

Y tá đẩy Thái Nghiên ra, Thái Nghiên thấy bọn họ, suy yếu cười: “Thiên Dương ——”

“Nghỉ ngơi thật tốt.” Mục Thiên Dương nói.

Sau khi vào phòng bệnh, Mục Thiên Dương ngồi với cô một lúc, liền nói có công việc quan trọng phải rời khỏi.

“Em có muốn chuyển viện hay không? Nơi này cách nội thành quá xa.”

Thái Nghiên nói: “Chút nữa em gọi điện thoại cho mẹ em, kêu bọn họ đến, anh cũng đừng lo lắng, đi làm việc của anh đi.”

“Vậy thì tốt.” Mục Thiên Dương cầm tay cô, “Trong bệnh viện nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Chị dâu, chúng em cũng đi rồi.” Mục Thiên Thành nói.

Thái Nghiên sững sốt, nhìn hẩn có chút thất thần. Một lát sau kịp phản ứng, cười: “Hôm nay cảm ơn em.”

“Không cần.” Mục Thiên Thành bị cô ta nhìn đến da đầu run lên, “Nếu không phải là chị dâu em cũng sẽ cứu!”

Thải Nghiên vừa nghe, nội tâm đầy đau thương. Hắn không phải cố ý cứu cô, chỉ là làm việc tốt mà thôi.

Mục Thiên Thành vội vàng xoay người, cách xa phòng bệnh một quãng, mới hỏi Mục Thiên Dương: “Anh họ, anh có cảm thấy ánh mắt vừa rồi chị dâu hờn nhìn em có hơi kỳ lạ hay không?”

Mục Thiên Dương hừ lạnh một tiếng: “Dù sao cũng không phải là chị dâu nhỏ của em, tùy tiện!”

Quả nhiên! Mục Thiên Thành kinh hãi, ả đàn bà đó từ lúc nào thì nhìn trúng hắn? Hắn bỗng nhiên quay đầu nhìn Văn Sâm: “Văn Sâm! Anh đối với em là một lòng một dạ nha!”

Văn Sâm cúi đầu nhìn đường, làm bộ không nghe thấy.

Mục Thiên Thành gãi đầu một cái, lại nói với Mục Thiên Dương: “Anh họ, ánh mắt của em không có khả năng nhìn lầm, phản ứng cô ta lúc này không giống người bị gãy xương! Chẳng lẽ bác sĩ vì muốn kiếm tiền, lén lút cắt gân của cô ta?”

Mục Thiên Dương dừng lại một lát, nói: “Đi hỏi một chút!”

Tuy rằng Thải Nghiên mua chuộc bác sĩ giúp mình giấu kín bí mật, nhưng chỉ cần bọn hắn trả giá cao hơn một chút, cái gì cần biết đều sẽ biết hết.

Rời khỏi bệnh viện, Mục Thiên Thành hỏi: “Cô ta từng mang thai?”

“Anh làm sao mà biết, anh cũng không chạm vào cô ta.”

“Vậy là của ai?”

“Không chừng chính cô ta còn không biết đấy chứ.”

“Vậy hiện tại làm sao bây giờ?”

“Chuyện đã như vậy, thôi thì tạm thời buông tha cô ta đi.” Mục Thiên Dương nói, “Không cần thiết vì cô ta lãng phí công sức.”

“ ” Rốt cuộc là người nào dụng công dụng sức lớn như vậy đi bày mưu tính kế cô ta hả!!!

Mục Thiên Thành lần này trở về không nán lại lâu, về nhà ăn bữa cơm với Mục lão gia, rồi qua nhà bà ngoại của hắn một chuyến, sau đó nhân chủ nhật lên trường học thăm Thiên Tuyết một chút, liền đi nữa rồi.

Ngày hắn đi, Mục Thiên Dương vừa vặn đi Nhật Bản công tác, hai người ở sân bay chạm mặt.

Mục Thiên Dương thấy hắn có một mình, hỏi: “Văn Sâm không có tới tiễn em?”

“À, anh cho hắn nghỉ vài ngày đi, mấy ngày nay hắn không dậy nổi.” (Câu nhiều nghĩa nha. Ai muốn hiểu sao thì hiểu)

“ Anh tin tưởng là em ở trên.”

Ba! Nữ thư ký phía sau Mục Thiên Dương đánh rớt thẻ đăng ký.

Mục Thiên Dương bất mãn nhíu mày: “Chuyện gì xảy ra?”

“Không có việc gì! Không có việc gì!” Thanh âm nữ thư ký kích động run run, “Tôi không cầm chắc ~”

Ngao ~ nhà tổng giám đốc quả nhiên có tiểu công tiểu thụ! Bất quá không phải hắn và Văn trợ lý, mà là em họ hắn và Văn trợ lý nha! Ngao ~ Mục nhị thiếu và Văn trợ lý —— cặp đôi được yêu thích nha! Một lạnh một nóng, trợ lý Văn nhìn như thế không ngờ lại ở dưới! Ô ô

cô nôn nóng muốn chạy đi kể với những người bạn hủ nữ!

Mục Thiên Thành quỳ dị liếc mắt nhìn nữ thư ký này một cái, nhớ tới trên thế giới có một quần thể hình như gọi là hủ nữ. Ách. Anh họ không cần thận nuôi người như thế?

Hắn nghiêm mặt nói: “Cô, cái gì cũng không nghe được!”

Nữ thư ký cả kinh, gạt đầu lia lịa: “Dạ! Tôi cái gì cũng không nghe được!”

— — — — —
Tuần giữa tháng 3, tiết trời dần dần ấm lại.

Đinh Thái Nghiên xuất viện trước thời hạn, chẳng qua đã nói là gãy xương, diễn trò đương nhiên phải diễn nguyên bộ. Cô tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi, bình thường ít ra ngoài. Trước khi chuyển những tấm ảnh lặn xuống, Mục Thiên Dương cũng không bày ra phương pháp mới chinh cô. Dù sao cô là lá chắn, hắn còn phải tiếp tục cùng cô sắm vai tình nhân ân ái.

Trong văn phòng, Mục Thiên Dương lật lật cuốn lịch ngày, bắt đầu gọi điện thoại: “Chu hiệu trưởng, tôi là Mục Thiên Dương.”

“A, Mục tổng, hân hạnh,hân hạnh .” Chu hiệu trưởng lập tức tìm tư liệu Thiên Tuyết trong máy tính, “Em gái ngài gần đây biểu hiện rất tốt, lần thi tháng này hạng 638, xếp thứ sáu trong lớp học, điểm số là ——”

“Tôi không phải hỏi chuyện của nó.” Mục Thiên Dương cắt ngang lời hắn, uống một hớp cà phê, “17 tháng này, Chu hiệu trưởng cho mọi người nghỉ nguyên ngày đi.”

“A.” Chu hiệu trưởng sững sốt, “Lại nghỉ?” Tết nguyên đán năm trước hắn(Mục Thiên Dương) đã buộc ông (Chu hiệu trưởng) cho nghỉ đôi ra một ngày! Ngày này... Thời gian nghỉ đều có quy định hết đó

— — — — —
“Mặc kệ ông dùng biện pháp gì, tóm lại ngày đó học sinh cấp ba không được đi học.”

“Nhưng, có thể hỏi một chút là tại sao không?”

“Không thể.”

“Ngày đó là thứ Sáu mà!” Chu hiệu trưởng nói, “Bằng không thì ngày 19 nghỉ đi? Hôm đó là Chủ nhật, vốn dĩ Chủ nhật cũng chỉ có tiết học buổi sáng ——”

“Không được.”

Chu hiệu trưởng dừng một chút, tận tình khuyên bảo nói: “Mục tổng à.”

“Tôi quyền một phòng mỹ thuật.”

“.”

“Hoặc là phòng thí nghiệm, tùy ông chọn.”

Nửa giờ sau, thời điểm tan học, loa phát thanh trường học vang lên ——

Thông báo! Thông báo! Thứ Sáu tuần này nghỉ, tối thứ Năm không có tiết tự học, buổi chiều sau khi tan học, mọi người có thể về nhà, buổi tối thứ Sáu tự học tại nhà như thường. Thứ Bảy đi học lại bình thường, buổi chiều Chủ nhật học bù.

311. Chương 181: Chương 181

312. Chương 181: Sinh Nhật

Thiên Tuyết mê hoặc nói;“Cái này hình như là tiếng của Chu hiệu trưởng nha ~”

“Vì sao đột nhiên nghỉ?” Sở Thiệu cũng nghi hoặc.

“Phỏng chừng là thương cảm chúng ta à!” Thiên Tuyết nói, “Tính ra một khoá học ít nhất cũng phải được nghỉ một tháng! Nghỉ một ngày cũng là nghỉ hả! Bất quá chiều chủ nhật còn phải đi học, như vậy tính ra chỉ được nghỉ nửa ngày thôi!”

Uyển Tình sững sốt một chút, đột nhiên bắt lấy tay cô: “Cậu có lịch hay không? !”

“Không có!” Thiên Tuyết nhú mày, “Cậu đòi lịch làm gì?”

“Cậu không phải có di động?” Sở Thiệu nói.

Uyển Tình lấy lại tinh thần, vội vàng lấy điện thoại di động ra dò tìm lịch. Thứ Năm, thứ Sáu. Thứ Năm là ngày 16! Cô thoáng nở nụ cười kinh hỉ, cắt di động, cúi đầu vào đề toán.

“Cậu cười cái gì nha?” Thiên Tuyết hỏi.

“Không có việc gì, tớ về nhà!”

Ăn xong cơm chiều, Uyển Tình đi đến cầu thang không người gọi điện thoại cho Từ Khả Vi: “Mẹ!”

“A, mẹ đang muốn gọi điện thoại cho con.” Từ Khả Vi nói, “Thứ Sáu mẹ đến trường học thăm con, lúc nào thì có thể đến? Ngày đó con xong khoá học chưa?”

“Không cần không cần.” Uyển Tình hưng phấn nói, “Thứ Sáu con nghỉ, thứ Năm là có thể về nhà! Mẹ nhớ mua bánh kem đó—— không không không, con đi mua! Mẹ nhất định sẽ không mua!”

Từ Khả Vi sững sốt một chút, kinh hỉ nói: “Con được nghỉ? ! Thật tốt quá! Mẹ lập tức xin phép chị Phương, xin về sớm một chút nấu cơm cho con! Bánh kem mẹ sẽ mua, con yên tâm! Nhất định mua!”

“Tùy mẹ!” Uyển Tình cười nói, “Con cũng sẽ mua, hahaha ~”

“Con đứa nhỏ này, mua nhiều lãng phí!”

“Đáng lẽ nên ăn hai cái nha ~” Uyển Tình cười nói.

“Mẹ.” Từ Khả Vi thở dài, “Tùy con thôi.”

Thứ Năm, Uyển Tình về nhà, ngửi được mùi thức ăn bay ra từ nhà bếp, lập tức chạy vào: “Mẹ ——”

“Đã trở về?” Từ Khả Vi xoa xoa tay, xoay người cô lại, liền nâng mặt cô lên, cẩn thận đánh giá, “Như thế nào cảm giác như đã nhiều năm rồi chưa được gặp con!”

“Con cũng vậy đó, mẹ!” Uyển Tình ôm tay bà cõi lòng như được lấp đầy, “Sinh nhật vui vẻ!”

“Ngoan.” Từ Khả Vi vui vẻ ánh mắt có chút ướt át, “Nhanh đi nghỉ ngơi, lập tức có đồ ăn ngay.”

“Để con để con, mẹ đi nghỉ ngơi đi. Hôm nay là sinh nhật mẹ! Mẹ ăn mì trường thọ không? Ăn trứng gà không?*”, Uyển Tình nói tựa như pháo nổ.

*Bên TQ, sinh nhật, người Trung Quốc không ăn bánh gato sinh nhật, mà ăn một bát mì trường thọ. Do sợi mì vừa dài vừa mảnh, phát âm giống với trường thọ, nên được gọi là mì trường thọ, ý nghĩa chính là hy vọng người đón sinh nhật có thể sống lâu trăm tuổi. Người Trung Quốc thường thêm một quả trứng gà vào mì trường thọ, vì trứng gà có hình tròn, tượng trưng cho sự viên mãn.

“Ừ.” Từ Khả Vi nói, “Mẹ mới về hồi sáng, sáng sớm chị Phương có làm cho mẹ rồi, còn cho mẹ tiền lì xì nữa.”

“Dì Quán thật tốt!”

“Ừ, chờ con thi thử xong, qua cửa hàng hoa chào cô ấy một tiếng.”

“Dạ!”

Từ Khả Vi đi vào phòng khách, thấy một hộp bánh bánh kem tinh mỹ bày trên bàn, quay đầu lại hỏi Uyển Tình: “Con thực sự mua bánh kem?”

“Sinh nhật đương nhiên phải ăn bánh kem.” Uyển Tình nói, hướng về phía bà cười đắc ý, “Con dư biết mẹ sẽ không mua!”

Từ Khả Vi cũng hơi cười, đi ra ngoài dọn dẹp phòng khách và phòng ăn. Đồ ăn nhà bếp bà đã làm hơn phân nửa, Uyển Tình chỉ là làm công đoạn cuối cùng, rất nhanh là xong rồi.

Bưng đồ ăn lên bàn, Uyển Tình nói: “Cơm nước xong sẽ ăn bánh ngọt! Chúng ta vừa xem tivi, vừa ăn.”

“Được.”

Sau khi ăn xong, Uyển Tình đi rửa chén, nhìn vết sẹo đã mờ trong lòng bàn tay, sợ run một chút, nhớ tới Mục Thiên Dương. Từ hôm gửi hai tin nhắn đó, hắn đã không còn liên lạc gì với cô. Đương nhiên, cô cũng không liên lạc với hắn. Nghe nói Thái Nghiên xảy ra tai nạn xe cộ, bình thường hắn để ý cô, cảm tình bọn họ hiện tại nhất định rất tốt, có lẽ hắn đã đã quên cô rồi?

Uyển Tình hơi cười nhạt, thu dọn nhà bếp sạch sẽ. Trở lại phòng khách, mở bánh kem ra, bưng lên bàn trà, cô vừa cầm nến vừa nói: “Mẹ 41 tuổi rồi đó, năm ngoái khi mẹ 40 tuổi, cũng chưa làm cho mẹ tiệc sinh thần trọn mười.*”

* Người TQ cho rằng sn trọn mười rất thiêng liêng và đáng ghi nhớ, ví dụ: sn 10 tuổi, sn 20 tuổi, sn 30 tuổi, sn 40 tuổi...

“Năm nay có thể làm thì tốt rồi, trọn hay không trọn không sao cả.”

“Chỉ có hai người chúng ta, cũng chưa từng làm cho mẹ một bữa tiệc ra hồn một chút.” Uyển Tình nói có chút chua xót. Vài năm trước khi Tiết Lệ Na tròn bốn mươi tuổi, tổ chức một bữa tiệc nở mày nở mặt. Đúng lúc đó cô đi tìm Đinh Chí Cương vay tiền, kết quả bị bọn họ đuổi ra ngoài. (Coi cái này ta nhớ Tân dòng sông ly biệt- Triệu Vy, Lâm Tâm Như quá)

“Thối đời mà, bất quá không náo nhiệt mà thôi, không sao cả.” Từ Khả Vi nói, “Có thể mạnh mẽ khỏe khoắn, có thể ở bên con thì tốt rồi.”

“Con sẽ luôn luôn ở bên cạnh mẹ.” Uyển Tình nói, “Con cũng sẽ cố gắng kiếm tiền, về sau sẽ tổ chức cho mẹ một bữa tiệc sinh nhật thật long trọng!”

Từ Khả Vi sờ sờ tóc của cô: “Con hiếu thuận như vậy, hiếu chuyện như vậy, mẹ đã rất thỏa mãn. Những cái khác, đều là phù du thoáng qua.”

Uyển Tình cười cười, không nói những vấn đề này nữa, nhanh nhẹn cầm toàn bộ nến lên bánh: “Mau! Cầu nguyện!”

“Này... ngọn nến cắm nhiều như vậy, một bánh kem đẹp như thế liền. . . .” Từ Khả Vi vừa nói, không cẩn thận thổi tắt hai ngọn nến.

“Ai nha!” Uyển Tình quát to một tiếng, vội vàng một chút trên, “Nhanh! Cái này rất dễ tắt.”

Từ Khả Vi đành phải nhắm mắt lại, cầu nguyện mấy giây, sau đó mở mắt ra thổi nến.

“Mẹ làm gì nhanh vậy?” Uyển Tình nói.

“Không phải con kêu mẹ nhanh lên?”

“Con nói là mẹ nhanh cầu nguyện, chứ không phải kêu mẹ cầu nguyện nhanh! Mẹ có cầu hay không dạ?”

“Con không nên tin những thứ này.” Từ Khả Vi lắc đầu, đưa tay rút nến, sau đó cắt bánh ngọt.

Uyển Tình ngồi xồm bên cạnh, mặt đỏ hồng thập phần xinh đẹp: “Đã lâu chưa ăn bánh kem rồi đó.”

“Mấy năm nay thiết thòi cho con.” Từ Khả Vi nói, chia một phần cho cô trước.

“Không thiết thòi.” Uyển Tình đang cầm bánh ngọt, chờ Từ Khả Vi cũng chia phần cho bà rồi mới bắt đầu ăn, “À. . . . Bên trong có trái cây, ăn ngon lắm.”

“Rất mắc sao?”

“Ăn uống không nên bàn tới giá cả!”

“Tiền mẹ cho con, con đều để dành hết?”

“Đúng vậy!” Uyển Tình tranh công nói, “Con rất tiết kiệm nha! Sao vậy, mẹ muốn con đưa lại mẹ hả?”

“Đừng. Tự giữ, miễn đến lúc cần xài lại không có.”

Uyển Tình gật đầu, hai mẹ con ngồi dựa lưng vào nhau: “Hôm nay là ngày vui vẻ nhất của con trong nhiều năm nay.”

“Mẹ còn cho rằng ngày vui vẻ nhất của con là ngày mai ấy chứ?”

“Ngày mai vĩnh viễn không có khả năng vui vẻ như ngày hôm nay vậy!”

“Ngày mai là sinh nhật con!” Sinh nhật hai mẹ con họ liền kề, thế nên sinh nhật mỗi năm đều đặc biệt vui vẻ, giống như có ý nghĩa đặc biệt hơn nhà người khác.

“Hôm nay là sinh nhật mẹ.” Uyển Tình nói, “Sinh nhật của con, vĩnh viễn đều kém sinh nhật mẹ, đương nhiên hôm nay là vui vẻ nhất!”

“Thế nhưng mẹ hoàn toàn ngược lại.” Từ Khả Vi nói, “Ngày mai đều là ngày vui vẻ nhất trong mỗi một năm của mẹ! Nhìn thấy con lại lớn thêm một tuổi, liền có cảm giác thành tựu ~”

“A.” Uyển Tình vểnh môi, “Con loại cây nhỏ này nha! Lại cao thêm một khúc, rất có cảm giác thành tựu ~”

“Phốc —— không sai biệt lắm, chính là tâm tình như vậy.”

Một cái bánh kem sáu tác đêm đó chưa ăn xong. Buổi sáng ngày hôm sau, tiếp tục làm điểm tâm. Đồng thời, Từ Khả Vi lại nấu cho Uyển Tình một bát mì trường thọ và trứng gà. Uyển Tình ăn sạch toàn bộ, rất no.

Hai người cùng đi mua đồ ăn, Từ Khả Vi hỏi: “Con muốn quà gì ?”

313. Chương 182: Chương 182

314. Chương 182: Kimônô

“Không nên!” Đã lâu Uyển Tình không vui vẻ như vậy, đi đường đều sôi nổi, “Hai ngày nay có thể về nhà, chính là món quà tốt nhất ông trời cho con!”

“Đó là ông trời cho, cũng không phải mẹ cho!”

“Thôi mà ~ con không muốn món quà nào cả!” Uyển Tình làm nũng nói, “Chỉ cần mẹ chú ý thân thể thật tốt khỏe mạnh là được rồi !”

“18 tuổi rồi còn làm nũng!”

“Ồ.....Làm vậy không được sao? Người là mẹ con, con 18 tuổi cũng về làm nũng với người!”

“A!” Từ Khả Vi đột nhiên kinh hô một tiếng, dừng lại cước bộ, “Con làm chứng minh thư chưa?”

“Uyển Tình sửng sốt: “Không có ạ....”

Sao lại hồ đồ như vậy! 16 tuổi là có thể làm!” Từ Khả Vi xoay người lên lầu, “Đi, đi lấy sổ hộ khẩu.”

“Làm chứng minh thư cần mang sổ hộ khẩu?”

“Mẹ cũng không biết, cứ mang theo đi.” Từ Khả Vi nói.

Về nhà lấy sổ hộ khẩu, hai người phải đến cục công an. Từ Khả Vi vẫn là dùng chứng minh thư đời thứ nhất, cũng làm với nhau. Chụp ảnh xong, hai người đi mua đồ ăn.

“Phỏng chừng phải hai ba tháng mới lấy được, khi đó vừa vặn con vào đại học.” Từ Khả Vi nói, “Nghe nói hiện tại học đại học không cần chuyển hộ khẩu, vậy thì con cũng đừng chuyển, bằng không khi tốt nghiệp phải quay lại. Đối tới đối lui, lại lấy chứng minh thư, rất phiền phức.”

“Dạ.”

Mua xong đồ ăn, Từ Khả Vi đề Uyển Tình cầm bánh ngọt. Uyển Tình nói không cần, buổi sáng đã ăn qua. Từ Khả Vi nói: “Đó là còn lại, sao có thể tính? Ngày hôm qua thì tốt lắm rồi, tiền đều cho, không nên để một chút?”

“Mẹ

~Sao người lại như vậy? Sinh nhật người sao lại không mua bánh ngọt, còn cho con trước tiên...” Uyển Tình bất mãn, “Người không thể như vậy! Về sau đối với mình tốt một chút, con sẽ tự chiều cổ mình.”

“Mẹ biết con sẽ mua, mẹ đương nhiên sẽ không mua.” Từ Khả Vi cười nói, “Như vậy, về sau con mua cho mẹ, mẹ mua cho con, ai cũng không nói!”

“Được!”

Văn Sâm đứng trước cửa phòng tổng giám đốc, bất đắc dĩ thở dài. Hắn là trợ lý trưởng nha, sao gần đây làm chuyện vụng trộm vậy nha?

Nữ thư ký sau lưng hai mắt tỏa sáng xem xét hắn, hai tay gõ nhanh bàn phím để tán gẫu QQ: “Ngao

~ tiểu thụ hiện tại ở phía trước tôi! Hắn muốn vào phòng Boss! Các người nói hắn và Boss có quan hệ gì không? Tôi cảm thấy bọn họ có quan hệ phức tạp, dù sao hắn và boss là anh em kết nghĩa, không chừng là yêu đương....”

Văn Sâm hoàn toàn không nghĩ tới có người thảo luận mình, hít sâu một hơi, đi vào văn phòng, cầm một thẻ nhớ đặt lên bàn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương cắm thẻ vào trong máy tính, rất nhiều hình ảnh và văn kiện, một bên nhìn một bên hỏi: “Cô ấy đã làm gì?”

“Ngày hôm qua sau khi tan học trực tiếp về nhà, trên đường đi mua bánh ngọt.”

Mục Thiên Dương nhìn ảnh, đúng là hình ảnh Uyển Tình đi vào cửa hàng bánh ngọt. Cô đứng ở quầy nói chuyện với nhân viên cửa hàng, vẻ mặt tươi cười, sau đó cầm bánh ngọt cao hứng rời khỏi.

“Hôm nay buổi sáng, cô ấy đến cục công an, làm chứng minh thư.”

“À, về sau nhất định là người có thân phận.” Mục Thiên Dương nhìn bộ dạng Uyển Tình mang đầy ý cười, cũng nhận không được phát ra tiếng cười. Bất quá, lòng hơi đau. Khi nào cô có thể đứng trước mặt hắn cười như vậy?

“Hử? Sao lại mua bánh ngọt? Cô ấy muốn ăn sao?”

“Tôi vừa mới kiểm tra, ngày hôm qua là sinh nhật của Từ phu nhân, hôm nay là sinh nhật của cô ấy, hai người sinh nhật kề nhau.”

Mục Thiên Dương sững sốt một chút, đột nhiên cười. Đúng rồi! Cô có thể không nhớ sinh nhật mình nhưng nhất định để ý tới sinh nhật Từ Khả Vi, khó trách cô cười đến vui vẻ như vậy.

“Cậu đi ra ngoài đi, vất vả rồi.” Ánh mắt hắn vẫn chăm chú nhìn màn hình.

Biết tôi vất vả thì đừng bắt tôi làm loại chuyện này nha! Giúp người lập mưu hãm hại người khác, còn muốn tôi theo dõi chụp lén cũng làm! Đây là việc trợ lý trưởng nên làm sao?

Văn Sâm về ngoài bình tĩnh, nội tâm đau đớn rời đi, Mục Thiên Dương nâng tay lên, vuốt ve nụ cười Uyển Tình trên màn ảnh, nói: “Em vui vẻ là tốt...”

Đình linh linh

Di động vang lên một tiếng, Mục Thiên Dương phục hồi lại tinh thần, bắt điện thoại: “Chuyện gì?”

“Muốn trở về ăn cơm trưa hay không?” Thiên Tuyết hỏi: “Em ăn cơm trưa xong phải đi học nha, có cái gì muốn em chuyển cho Uyển Tình không?”

“Không có!” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, tiếp tục nhìn hình ảnh.

Thiên Tuyết ở bên kia nhìn trời cao. Hơi quá đáng! Không có đồ gửi cho Uyển tình cũng không để ý cô, cái này là trọng sắc khinh em, cô tuyệt giao với anh ta!

Mục Thiên Dương lại nhìn hình ảnh trong chóc lát, vẫn không thỏa mãn đóng máy tính lại, về nhà ăn cơm.

Thiên Tuyết ngồi trên sofa xem tivi, nhìn thấy hân một cái, hừ nhẹ: “Em còn nghĩ anh sẽ không trở lại?”

Mục Thiên Dương cầm một túi to đưa cô: “Cho!”

“Cái gì vậy?” Thiên Tuyết tiếp nhận, lấy đồ ra xem vừa thấy là tơ lụa cực kì sa hoa, màu sắc và hoa văn vô cùng hoàn mỹ cao quý. “Quần áo sao nặng như vậy?”

“Kimônô, đi Nhật Bản cho em mặc.”

“Cho em? !” Thiên Tuyết cả kinh, không thể tin, “Em còn nghĩ đến....”

“À...bộ này là cho em.”

Thiên Tuyết vừa nghe, biết là còn có bộ khác, trừng: “Một bộ khác đâu?”

Mục Thiên Dương dừng một chút: “Trên xe.”

Thiên tuyết nắm lấy gối ôm ném qua: “Em biết là anh sẽ không đối tốt với em như vậy mà! Quá đáng quá đáng!”

Mục Thiên Dương cười ha ha.

Thiên tuyết thở phì phì thu hồi Kimônô lại, thật ra trong lòng có chút thích: “Thứ này chỉ có thể mặc ở nhà, mặc đi ra ngoài không chừng sẽ bị mắng, Người Nhật Bản có chút cực đoan.”

“Ừ.”

“Thật là, anh chuyện gì đều nhờ đến cậu ấy...”

“Chưa cái gì? Cho tới bây giờ cũng không có thiếu phần em.”

“Vậy cũng đúng.” Thiên Tuyết gạt đầu, “Anh trước kia đi Nhật Bản nhiều lần như vậy, nhưng cho tới bây giờ không nghĩ tới tặng em kimônô! Hiện tại có đi theo Uyển tình ăn uống đăm bạc cũng không sai!”

“Uyển Tình đến đây?” Trên lầu đột nhiên truyền đến âm thanh.

Hai người vừa thấy Mục lão gia đi xuống.

Thiên Tuyết cười nói: “Ông người tưởng là Uyển Tình đến à? Cậu ấy không có tới. Hiện tại chắc là vội ôn tập, nên con gọi đến nhưng cậu ấy không có đến.”

“Vậy chờ ôn tập xong lại đến. Sau khi tốt nghiệp, con mang cô ấy về nhà chơi. Đúng rồi, con năm nay 18 tuổi, ông chúc mừng cho con một chút, con kêu Uyển Tình đến nhà chúng ta ở vài ngày. À, cũng không biết ý của cô bé ấy như thế nào.”

Thiên Tuyết đột nhiên kêu lên: “Chúng con học xong tới chơi cờ vua!”

“Các con còn có thể chơi cờ vua?”

“Chính là có ngày tự học vào buổi tối, có bạn học mang theo cờ vua, sau đó mọi người rất hứng thú, liền đi theo học. Tuy rằng không giỏi, nhưng theo quy tắc cơ bản đã hiểu.”

“Cấp ba không lo học sách cho tốt, đều chơi cái gì đó?” Mục Thiên Dương nói.

“Lao động kết hợp với vui chơi thôi! Nhân tiện chơi hai ba ngày, hiện tại thời gian gấp, không dám đùa.” Thiên Tuyết nói xong, lại nhìn Mục Lão gia nói, “Ông, ngày đó chơi cờ, Uyển Tình nhưng lại nhắc tới người, nói muốn cùng người chơi cờ vậy.”

“Thật không?” Mục Lão gia cao hứng, “Vậy thi thử xong, con nhất định phải mang cô bé ấy đến à!”
“Dạ, yên tâm đi.”

315. Chương 183: Chương 183

316. Chương 183: Ghen Tị

Cơm nước xong, Mục Thiên Dương đưa Thiên Tuyết đến trường học. Thiên Tuyết vừa lên xe, liền nhìn thấy một cái túi giống phía trước như đúc, lập tức lòi ra xem, kêu lên: “A a a, cái này màu tím thật khá! Cảm giác như được vẽ lên, anh bắt công!”

Mục Thiên Dương bất đắc dĩ: “Như vậy cũng bắt công? Hồng nhật không phải rất được sao?”

Thiên Tuyết trầm ngâm một chút: “Vậy cũng đúng.”

Cất kỹ kimônô, Thiên Tuyết lấy di động ra bấm trò chơi, khi dừng đèn đỏ ngẩng đầu xoay cổ, nghe thấy kế bên là một chiếc xe Rolls-Royce, thân dài cổ vừa thấy: “Ồ? Đây không phải Chu hiệu trưởng sao?”

Mục Thiên Dương vừa nghe, xoay qua, ánh mắt vừa mới chổng lại với Chu hiệu trưởng, liền lên tiếng chào hỏi: “Chu hiệu trưởng mang cháu trai đi chơi?”

“Đúng vậy, ăm ỹ muốn đi câu cá.”

Thiên Tuyết chậm rãi quay cửa kính xe xuống: “Chào Chu hiệu trưởng.”

Chu hiệu trưởng hiền lành gật đầu: “Chào Thiên Tuyết, thi tháng tốt lắm, cố lên.”

“Dạ.”

“Chào chị xinh đẹp~” cháu trai cháu gái của Chu hiệu trưởng nhìn thấy Thiên Tuyết, muốn đi lại đây.

Chu hiệu trưởng hoảng sợ, vội vàng ôm người về: “Ngoan, đến đèn xanh rồi, chúng ta cần phải đi.”

Nói xong, hai chiếc xe đều chạy về phía trước. Thiên Tuyết quay cửa sổ xe lên: “Chẳng lẽ Chu hiệu trưởng là vì cùng cháu trai đi chơi mới cho chúng em nghỉ?”

Mục Thiên Dương cười: “Cá tính Chu hiệu trưởng cứng nhắc như vậy, em cảm thấy có khả năng sao?”

“Vậy cũng không nhất định! Năm trước tiết nguyên đán, chúng em nghỉ bốn ngày, nghe nói chính là bởi vì bạn già ông ấy muốn đến biểu diễn ở trường bạn!”

“Khụ!” Mục Thiên Dương bị sặc, vừa tức giận vừa buồn cười, “Đó là anh gọi là ông ấy cho nghỉ!”

“A?”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, nghĩ rằng, nếu nói nghỉ nhiều một ngày liền vì cho Uyển Tình đến nhà hân oxxx với hân, cái này cũng quá cảm thú!

“Anh là nói, lần này là anh gọi ông ấy cho nghỉ.”

“Vì sao?”

Mục Thiên Dương vốn không muốn nói, do dự một chút vẫn là nói: “Hôm nay là sinh nhật cô ấy.”

“A ——” Thiên Tuyết quát to một tiếng, “Bởi vì sinh nhật cô, anh đã kêu Chu hiệu trưởng cho học sinh toàn trường nghỉ một ngày? Ý của anh là, toàn trường học mấy ngàn người, toàn bộ đều là dính ánh sáng của Uyển Tình?”

“. Em muốn cho rằng như vậy, anh cũng không có biện pháp.”

Thiên Tuyết không thể tin lắng đầu: “Xong rồi xong rồi. . . . Anh trúng độc của Uyển Tình rồi.”

Mục Thiên Dương cười khổ một chút, không nói gì.

“Nhưng mà Chu hiệu trưởng làm sao có thể đáp ứng? Em nói ông ấy là một người đứng đắn như vậy, làm sao có thể bởi vì bởi bạn già, bởi cháu trai để lại học sinh toàn trường! Vậy cũng quá mức không thể tin nhiệm! Ông ấy muốn bồi, cho mình nghỉ là được, để học sinh nghỉ làm gì? Trời ạ, sẽ không lần trước cũng là anh gọi ông ấy cho nghỉ?”

“Lần trước không phải anh!” Mục Thiên Dương mở to mắt nói dối, “Tốt xấu anh đã ở trường học kia đọc nhiều năm như vậy, không nhìn mặt tăng cũng nhìn mặt phật, làm sao có thể tìm nhiều phiền não cho ông ấy như vậy?”

Thiên Tuyết ngẫm lại cũng đúng: “Ông ấy đã có thể thoải mái đáp ứng như vậy rồi? Chẳng lẽ anh nói cho ông ấy là vì Uyển Tình?”

Mục Thiên Dương quăng cho cô một nhìn khinh thường: “Làm sao có thể? Anh chỉ là. . . . Cúng một đồng lâu thí nghiệm mà thôi.”

“Lâu, thí, nghiệm! Còn, chỉ, là? !”

“Phỏng chừng em không dùng được, bắt quá con của em khẳng định dùng được, cho dù dụng cụ hỏng rồi, tốt xấu lâu vẫn còn. . . .”

“A ——” Thiên Tuyết kêu to, “Anh lại có thể quyền một đồng lâu, chỉ vì cho Uyển Tình nghỉ một ngày? A a —— em làm em gái anh mười mấy năm, cho tới bây giờ anh còn chưa đối với em tốt như vậy! A a —— em thật ghen tị nha! Em em em em cũng phải tìm nam nhân, đối với em tốt hơn anh đối với cậu ấy!”

“Ừ!” Mục Thiên Dương an ủi gật đầu, “Chí hướng rộng lớn, anh ủng hộ em.”

“Ô. . . . Anh khi dễ em ——”

-

Thiên Tuyết mang đầy nhiệt tình đi vào phòng ngủ, muốn tìm Uyển Tình phát tiết một chút. Cô rất không tiếp thụ được! Người nọ lại có thể vì sinh nhật Uyển Tình, liền quyền một đồng lâu đổi một ngày nghỉ! Một đồng lâu nha! Còn là lâu thí nghiệm nha! Lâu không đáng giá tiền à! Thiết bị thí nghiệm là đồ nhặt trong đồng rác sao! A a a ——

Khi nào thì có cái nam nhân vì cô tiêu tiền như nước như vậy nha! Có anh cô đẹp trai ga lăng như này, yêu cầu của cô với bạn trai thẳng tắp bay lên, nếu giả không xong làm sao bây giờ?

Thiên Tuyết cầm kimono ném lên giường Uyển Tình, sốt ruột đợi đến trưa nhưng cho đến lúc cơm được bán, Uyển Tình còn chưa đến, nhiệt tình lạnh xuống. Cô gọi điện thoại cho Uyển Tình: “Cậu chừng nào thì đến a ~ chút!”

“Tớ lập tức sẽ ra ngoài.”

“Cậu còn chưa ra ngoài? !”

“Ừ, vừa ăn cơm chiều.”

“Vậy mình không đợi cậu.” Thiên Tuyết nói, “Tự học tối đừng muộn.”

Thiên Tuyết ăn xong cơm chiều, liền trực tiếp đến phòng học, lại nhìn đến Liễu Y Y đang đánh Sở Thiệu. Bất quá, nội tâm ưu thương, cười không nổi.

Trước 10 phút giờ tự học tối bắt đầu, Uyển Tình thở hồng hộc chạy vào phòng học. Thiên Tuyết lập tức nhào qua, lắc cổ cô hô to: “Đỉnh Uyển Tình, cậu thật quá đáng! Sinh nhật lại có thể không nói cho mình biết!”

“A ——” Uyển Tình luống cuống tay chân đẩy cô ra, thở hổn hển hai hơi, “Sao cậu biết?”

“Nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm!”

“Ách. . . .” Cô chỉ là qua cái sinh nhật mà thôi, không nên làm cho cảm giác như mình đã làm chuyện xấu chứ?

Sở Thiệu từ phía sau đuổi đầu qua: “Đinh Uyển Tình sinh nhật cậu? Ngày nào đó?”

“Chính là hôm nay!” Thiên Tuyết nói.

Sở Thiệu sững sốt một chút, vỗ bàn: “Mời khách!”

“Cút qua một bên!” Thiên Tuyết dùng sách đập hấn một cái, nhìn Uyển Tình, hung hăng bóp mặt của cô một chút, “Sinh nhật vui vẻ!” Nói xong từ trong túi áo lấy ra một cái móc điện thoại bằng kim loại, “Móc di động, đây là một đôi với mình, mỗi người một cái.”

“Cám ơn.” Uyển Tình vui vẻ tiếp nhận, lập tức gắn vào điện thoại di động. Loại đồ này không quý, nhiều nhất hơn mười đồng tiền. Thiên Tuyết thiên kim tiểu thư như vậy, cho dù đưa món quà mấy vạn khối thậm chí mấy chục vạn khối, khẳng định cũng không cảm thấy đau lòng. Liên bởi vì như thế, cô mới cảm thấy móc di động này đặc biệt có ý nghĩa.

Thiên Tuyết thấy cô nhanh nhẹn như vậy, lập tức liền vui vẻ. Hừ hừ, anh cô đưa kimônô, phỏng chừng cô (Uyển Tình) cả đời cũng sẽ không mặc. Nhưng mình đưa móc di động, cô(Uyển Tình) lại lập tức mang theo! Ha ha, anh cô nhìn thấy, khẳng định ghen tị đến chết!

Sở Thiệu lại đuổi dài cổ: “Sinh nhật vui vẻ ~”

Uyển Tình sững sốt một chút, cười nói với hấn: “Cám ơn.”

“À. . . .” Cô cười, Sở Thiệu cảm thấy có chút choáng váng hồ đồ, không cẩn thận là lại bị Liễu Y Y mắng.

Hấn buồn bực trừng Liễu Y Y, Liễu Y Y lại phẫn nộ trừng hấn. Ba giây! Gần ba giây! Hấn tự động lui bước, mặc niệm: được rồi nam không đấu với nữ. . . .

Rất nhanh liền đi học, mọi người để chuyện rảnh rỗi sang một bên, bắt đầu tự học. Sở Thiệu truyền tờ giấy cho Thiên Tuyết, Thiên Tuyết vốn không muốn để ý đến hấn, nhìn về sau hàn huyền với hấn, thường xuyên qua lại, ngại truyền như vậy rất phiền toái, dứt khoát trực tiếp nằm sấp lên bàn dùng một vở viết che, mọi người còn tưởng rằng bọn họ ở thảo luận đề.

Hết tiết học, Sở Thiệu lập tức nói với Uyển Tình: “Sinh nhật cậu, chúc mừng một chút!”

317. Chương 184: Chương 184

318. Chương 184: Chúc Mừng

Uyển Tình liếc mắt nhìn Thiên Tuyết, nghĩ thầm rằng bọn họ vừa rồi là bàn bạc việc này? Cô xấu hổ nói: “Không có gì hay để chúc mừng.”

“Không được! Nhất định phải chúc mừng!” Lúc này, một bạn học phía trước bàn học cô cũng quay đầu, “Không biết thì thôi, đã biết rồi sao lại không chúc mừng? Còn hơn mười ngày nữa chúng ta sẽ tốt nghiệp, về sau không còn cơ hội chúc sinh nhật cậu sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Nhưng mà....”

“Ngày mai tớ ra ngoài mua quà cho cậu! Tuy chậm một ngày, ai bảo cậu không nói sớm! Cậu nhìn rồi làm!” Sở Thiệu ác bá nói.

Uyển Tình trừng lớn mắt, sao có thể như vậy? Cô quay đầu nhìn Thiên Tuyết, Thiên Tuyết vội vàng vẫy tay với mọi người: “Các cậu đủ rồi, đừng có dọa Uyển Tình!” Minh nói lại, “Bằng không chúc mừng chút đi! Sinh nhật cậu, vui vẻ một chút thôi.”

“Chuyện này.....” Uyển Tình ngẫm lại gần đây cùng mọi người một chỗ không tòi, cũng không nên trái ý bọn họ, liền hỏi, “Muốn chúc mừng như thế nào?”

Sở Thiệu nói: “Hôm nay không có thời gian! Ngày mai cũng học nguyên ngày, buổi chiều ngày kia đi! Nhưng không biết làm cái gì, đầu tiên phải hát karaoke.”

Uyển Tình do dự gật đầu: “Cũng được.”

“Vậy hát karaoke đi.” Sở Thiệu gõ nhịp, “Quyết định rồi nha, đừng đợi đến lúc đó cậu lại không đi.”

“Được. Tổ mời các cậu đi, các cậu ai đi nào?” Uyển Tình nghĩ mấy tháng này Từ Khả Vi cho tiền cô, chắc là đủ. Tiền Mục Thiên Dương có cho cô, nhưng cô không nghĩ sẽ dùng tới. Bất quá cũng phải mang theo, đề phòng vạn nhất.

Trong nhất thời, thật nhiều bạn hưởng ứng, Thiên Tuyết kêu lên: “Muốn đi tới chỗ tổ ghi tên, tính toán tốt, giữa trưa ngày kia tổ và Uyển Tình đi đặt phòng, hai giờ sau tập hợp!”

Cuối cùng tính toán, ngoại trừ đám người Đỗ Thiển không đi, cơ bản những người khác đều đi, không sai biệt lắm có ba mươi người.

Buổi tối trở lại phòng ngủ, Uyển Tình lấy ví tiền ra tính tiền. Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, lén lút hỏi: “Tiền không đủ sao?”

Uyển Tình nhú mày: “Chắc là đủ.”

Thiên Tuyết thấy vậy lấy mấy tờ tiền xanh giá trị lớn, do dự: “Phỏng chừng phải mượn phòng bao ba mươi người. Tầm mắt mọi người đều cao, tính sâu xa một chút phỏng chừng không đủ. Mình có đây, trước cho cậu mượn?”

“Đủ.....Anh cậu cho tổ tiền, tổ không muốn sử dụng.”

Thiên Tuyết buồn bực. Người khác muốn xài tiền không có a! ! ! Người phụ nữ không biết tốt xấu này!

Uyển Tình rửa mặt lên giường, nhìn thấy kimônô, hỏi Thiên Tuyết: “Cậu để cái gì lên giường tổ?”

“Đại khái là quà sinh nhật đi!” Thiên Tuyết cười ha ha.

Lúc này hai người bạn cùng phòng khác đã trở lại, tặng một hộp sô-cô-la cho Uyển Tình: “Sinh nhật vui vẻ.”

Uyển Tình ngoài ý muốn tiếp nhận: “Cảm ơn.”

Hai người xua tay: “Không cần khách khí. Chủ nhật chúng tổ đi mượn phòng với cậu được không?”

Học kì trước vì các cô nói xấu sau lưng Uyển Tình, thật tình các cô chưa nói, rốt cuộc các cô cũng ngủ cùng phòng với Uyển Tình, còn vô nghĩa như vậy. Nhưng các cô cho người khác mượn phòng, giải thích cũng vô dụng. Sau khi khai giảng học kỳ, không khí sẽ không căng rắn lạnh lẽo như vậy. Hiện tại thừa dịp sinh nhật Uyển Tình, hòa hợp lại. Dù sao Thiên Tuyết và Uyển Tình bối cảnh hủng hậu, lại là bạn tốt của nhau, náo loạn không đáng.

Uyển Tình nhìn Thiên Tuyết trên ban công một cái, gật đầu: “Được.”

Cô bỏ xuống giường, muốn cầm kimônô bỏ vào trong tủ quần áo.

Bạn cùng phòng A hỏi: “Là cái gì?”

B nói: “Là quần áo sao?”

“Ách....Hình như là.” Uyển Tình nói, “Thiên Tuyết đưa.”

Thiên Tuyết chạy vào: “Là kimônô, mặc cho tổ nhìn đi!”

“Kimônô đắt tiền lắm nha.” A kinh hô.

B cũng kinh hô: “Kimônô rất đẹp! Mặc nhanh! Mặc nhanh!”

Bản thân Uyển Tình cũng tò mò. Tuy rằng không có thiện cảm với bọn xâm lược nhưng không thể không nói bọn họ có thứ quý giá không sai. Cô nhìn thấy kimônô tuy rằng kém hơn trang phục cổ đại Trung Quốc, nhưng tốt xấu gì tới bây giờ người ta vẫn còn thường xuyên mặc, ngược lại làm cho người ta hâm mộ.

Cô thay quần áo với sự trợ giúp của mọi người, suy nghĩ nửa ngày, thẳng đến tắt đèn mới mặc xong.

“Hô—Người Nhật Bản thật mệt!” Uyển Tình thở ra.

Thiên Tuyết thở dài: “Mình còn muốn chụp ảnh sao lại tắt đèn chứ!”

“Đèn pin đèn pin!” Hai người bạn cùng phòng rọi đèn pin trên người Uyển Tình, “Ánh, sáng, đèn, tụt, lại!”

“Phốc—” Thiên Tuyết cười to, “Chưa thấy các cậu hồ đồ mở đèn tối như vậy! Quên đi, ngày mai lại mặc.”

“Còn mặc à?” Uyển Tình kêu to.

“Mình muốn chụp ảnh! Mình muốn chụp ảnh!”

“”Được, được...” Uyển Tình đáp ứng.

Ngày hôm sau giữa trưa, bốn người ăn cơm trưa, trở lại chụp ảnh. Trước lạ sau quen, lần này mặc nhanh hơn. Uyển Tình nhìn mình trong gương, nhìn rất đẹp mắt. Thiên Tuyết muốn cô tạo vài tư thế, cô sẽ không.

Hai người bạn cùng phòng vội vàng nói: “Cậu đừng làm khó Uyển Tình! Mặc kimônô chính là như vậy, khí chất Uyển Tình rất tốt! Cô mặc hán phục càng đẹp hơn, cô chính là người đẹp cổ điển!”

“Đúng vậy đúng vậy, ...!”

Thiên Tuyết ngẫm lại cũng đúng, cũng không cưỡng cầu, tùy tiện Uyển Tình ngốc như thế nào, mặc như thế nào. Hai người bạn cùng phòng cũng lấy điện thoại ra chụp, Thiên Tuyết cảnh cáo các cô: “Các cậu có thể chụp, không được truyền ra ngoài há!”

“Yên tâm đi! Chúng tôi lưu lại để mình xem! Về sau ai dám nói cô là người đẹp cổ điển, tớ còn có thể khoe khoang một chút! Bất quá cậu yên tâm, điện thoại chỉ có thể ở bên cạnh tớ, không có khả năng rơi vào tay kẻ khác!”

“Vậy là tốt rồi!”

Thiên Tuyết chụp xong, gửi một phần vào điện thoại Uyển Tình, lại chọn một số mở máy vụng trộm gửi cho Mục Thiên Dương, hỏi: “Thế nào? Đẹp không?”

Mục Thiên Dương trả lời cô: “Cũng không phải em mặc!”

Sau đó, hần nhìn di động cười ngây ngô. Lại có thể mặc sao, hần còn tưởng cô sẽ không thèm nhìn đến một cái. Nhìn thật đẹp mắt, không hổ là vợ hần!

Thiên Tuyết phát điên, đắc ý cái gì? Không cần nói cô cũng đoán được hần có sắc mặt gì! Người ta còn không phải vì anh sao, đừng tự cho mình là đúng như vậy! Sau này, cô nhất định trả thù!

“À! Em quên nói là anh tặng.” Thiên Tuyết gửi lại tin nhắn.

Mục Thiên Dương lật bàn: Người không nói câu này sẽ chết à!!!!

Buổi chiều chủ nhật, Uyển Tình đi mượn phòng. Tìm một KTV gần trường học, rồi mượn một phòng lớn, nhắn tin cho các bạn học khác.

Rất nhanh, những bạn học khác đã lần lượt đến, nhóm người thứ nhất kêu bánh ngọt, nói rằng tuy thời gian qua, vẫn còn cần phần thưởng nhưng đây là tập tục truyền thống balabala.

Nhóm người thứ hai đến, cầm theo hạt dưa và trái cây.Ừ, cái này được. Uyển Tình bóp cổ tay, mình sao lại quên nha? Cái này cô nên chuẩn bị, về sau phải nhớ kĩ.

Nhóm người thứ ba đến, là đám người Sở Thiệu và Liễu YY, mang theo một hộp đẹp gói tinh xảo bẹp.

“Đến.” Sở Thiệu đưa cho cô, “Chúng ta là bạn học, không chơi keo này, quà nhỏ nhưng nặng ở tấm lòng, cậu nhận lấy đi.”

Uyển Tình nhìn nhìn bánh ngọt và đồ ăn vặt lúc này, bộ dạng mỗi người giống như chỉ xài tiền hơn mười đồng, thật không có chơi keo, phỏng chừng cái này cũng không kém nhiều lắm đi.

319. Chương 185: Chương 185

320. Chương 185: Xe Đạp

Trong lòng cô thoáng kiên định nói: "Cám ơn."

"Mở ra nhìn xem." Thiên Tuyết nói.

Uyển Tình mở bao ra, là một quyển lưu bút thật dày, nhìn không được cười lên một tiếng. Thuận tay mở ra, lại cả kính trên trang bìa đã được mọi người kí tên. Cô lại lật tiếp, thật nhiều bạn đã ghi giới thiệu vắn tắt về mình, nhưng chỉ là không có để lại lời nhắn.

Sở Thiệu vừa thấy, khép lại cho cô: "Đừng nhìn, ca hát! Lời nhắn lại phải có chuẩn bị, về sau lại viết."

Mọi người ha ha cười: "Đúng thế cậu lấy lại về chỗ ngồi, chúng tớ chuẩn bị tốt rồi sẽ mượn về viết tiếp."

"Thời điểm các cậu viết cũng nhớ rõ cho tớ." Uyển Tình nói.

"Yên tâm đi, khi thuận tiện cũng mua cho cậu, quay về sẽ cho các cậu viết!"

Uyển Tình nghe xong, đột nhiên phiền muộn vì sắp phải chia lìa. Ba năm trước đây, khi cô lên trung học, làm sao có thể nghĩ đến lưu lại tên những người này vào lưu bút? Chỉ có thể nói thế sự khó dò.

Bởi vì buổi tối còn phải đi học, mọi người quyết định chơi tới năm giờ. Trên đường đi toilet, Thiên Tuyết lặng lẽ gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương: "Anh, chúng em tự tổ chức sinh nhật cho Uyển Tình, ở KTV ca hát. Năm giờ về, anh muốn tới đón em và cậu ấy đi ăn chiều hay không?"

Mục Thiên Dương trầm mặc một lúc, hỏi: "Có ai ở đó? Không nên mang Uyển Tình đi điên!"

"Anh không nên như vậy! Khó trách Uyển Tình không có ấn tượng tốt với anh, anh cả ngày quản cậu ấy, làm sao cậu ấy thoải mái?"

".....Lười nói với em!" Mục Thiên Dương làm bộ muốn tắt điện thoại.

"A, anh có đến không?"

".....Ở đâu?"

Thiên Tuyết bĩu môi, hài lòng lắm bầm nói địa chỉ KTV, nghĩ thầm có bản lĩnh anh đừng đến.

Năm giờ, mọi người xung quanh lần lượt rời khỏi, vẫn la hét vừa rồi vui chơi hăng say, hoàn toàn không đã ghiền, nếu có thể chơi đến mười hai giờ cũng không thành vấn đề.

Uyển Tình vừa nghe, không khỏi có chút xin lỗi.

Sở Thiệu vội vàng nói: "Lại không liên quan đến chuyện của cậu, phải lên tiết học thôi!" An ủi cô xong, hắn nhìn những người khác nói: "Muốn chơi? Chờ thi xong, chơi suốt đêm!"

"Định rồi đó!" Võ quyết định phương án cuối cùng.

"Tháng bảy đi HongKong đưa xe cậu đi không?"

"Đến lúc đó nói sau!" Sở Thiệu quay lại hỏi Uyển Tình, "Đi không?"

"Chúng tớ thu dọn một chút đi sau." Thiên Tuyết đoạt đáp, "Các cậu đi trước đi, tớ và Uyển Tình cùng đi theo sau."

"Vây tớ chờ các cậu." Sở Thiệu cười.

Thiên Tuyết hung hăng trừng hắn, âm thầm đá hắn một cái, ý bảo cho hắn đi. Hắn buồn bực sờ sờ mũi, con trai không chấp nhất con gái, nói với Uyển Tình: "Tớ đi ra ngoài trước, chờ các cậu ở bên ngoài."

Chờ mọi người đi hết, Thiên Tuyết cầm hạt dưa chưa ăn xong, nói với Uyển Tình: “Đi thôi!”

“Ừ.” Uyển Tình ôm lưu bút, chậm rãi đi ra khỏi KTV.

Thiên Tuyết nhìn nhìn bốn phía, à....Người đâu?Đi ra vài bước nhìn nhìn chung quanh, đoán chừng còn chưa tới?

“AAA, cậu chờ một chút!” Cô nói với Uyển Tình,”Mình hơi khát, qua đối diện mua trà sữa.”

“Vừa rồi không phải cậu uống rất nhiều sao——?”

Thiên Tuyết căn bản không để ý tới cô, cầm lấy túi hạt dưa chạy nhanh qua cửa hàng trà sữa đối diện đường, túi hạt dưa run lên....

Sát vách cửa hàng trà sữa, là một nơi đánh bài, lầu hai phòng bài, có một dáng đứng cao to. Hắn đứng lên, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, nhìn Uyển Tình bên đường. Đột nhiên, ánh mắt hắn nhíu lại——một nam sinh đi tới bên cạnh cô.

Di động vang lên, hắn nhận: “Alô?”

“Anh! Anh đến đâu rồi?”

Mục Thiên Dương nhìn thân thể hai người dần dần tựa sát vào nhau, trầm mặc.

“Anh?”

“Hợp.” Hắn thản nhiên nói.

Thiên Tuyết sững sốt một chút, giọng nói nhỏ đi rất nhiều: “Thực xin lỗi thực xin lỗi.....em nghĩ anh sẽ đến.Vậy anh không đến, chúng em trở về trường học đây!”

“Ừ.”

Bên kia đường Uyển Tình nhìn Sở Thiệu: “Cậu còn chưa đi?”

Sở Thiệu cười: “Chờ cậu.”

“Ách....” Uyển Tình nháy mắt mấy cái, lui lui về phía bên cạnh, cảm thấy lời nói này không có ích.

Sở Thiệu một tay đút vào trong túi quần, siết chặt một cái hộp, trên người chảy mồ hôi nóng nhè nhẹ. Chậc! Có gì phải sợ? Duỗi đầu một đao, lui đầu cũng là một đao! A, đây là so sánh gì chứ? Việc này có thể so sánh như vậy sao? Hắn hít một hơi, cười nói: “Sinh nhật vui vẻ?”

“Cám ơn.”Uyển Tình nhìn nhìn sang đường đối diện, Thiên Tuyết sao còn chưa về?

“Cái kia....”Sở Thiệu bỗng nhiên rút tay đi đến trước mặt cô, trong tay là một hộp nhỏ tinh xảo.

Uyển Tình bị dọa, từng bước lui về sau.

Cho cậu! Không đúng, tặng cậu!

Sở Thiệu còn chưa nói ra khỏi miệng, đột nhiên một tiếng vang leng keng loảng xoảng.Tiếp theo, một người, một chiếc xe đạp bẻ gãy nghiền nát ngã bên cạnh bọn họ.

“A!” Uyển Tình sợ tới mức hét lên một tiếng.

Sở Thiệu cũng bị dọa ngây người, chờ phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy hai bánh xe đạp văng lên trời, không ngừng xoay chuyển. Người bên cạnh ngã xuống nhưng im lặng, đừng nói động, cổ họng còn không nói bất cứ điều gì.

Không phải liên ngã như vậy Sở Thiệu bỗng nhiên trừng lớn mắt:”Liều Y Y! Sao lại là cậu?”

Uyển Tình vừa thấy, quả nhiên là Liều Y Y, vội vàng ngồi xổm xuống đỡ cô: “Cậu không sao chứ?”

Liều Y Y đứng lên, điều chỉnh kính mắt, yên lặng phủi bỏ tro bụi trên người.

Sở Thiệu nhìn bánh xe đạp còn chuyển động, hỏi: “Cậu chạy xe đạp đi đâu?”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên mập mạp đi về phía bọn họ: “Em gái nhỏ, em không sao chứ? Em rút cuộc có thể chạy xe đạp hay không? Nếu không chạy được, thì đừng làm phiền tôi làm ăn, xảy ra chuyện cũng không tốt?”

“Ông là ai?” Sở Thiệu hỏi.

Người đàn ông chỉ về phía sau: “Tôi bán xe đạp ở đây!”

Sở Thiệu vừa thấy, thật đúng là TM là một cửa hàng xe đạp. Hắn đau đầu nhu nhu trán nhìn lên trời: TM không phải là chỗ vui chơi ở phố sao? Sao lại thành ra bán xe đạp?!

“Em gái nhỏ—” Người đàn ông nhìn về phía Liễu Y Y.

Liễu Y Y không để ý ông, hung hăng trừng mắt liếc mắt nhìn Sở Thiệu, bổ nhào qua đá hấn một cước, sau đó đoạt hộp từ trên tay hắn, thở ra ném mạnh về phía đường đối diện. Vừa vặn Thiên Tuyết bưng ly trà sữa đi tới, cái hộp trúng vào tay cô, ba một tiếng—— Trà sữa đổ hết lên người....

Thiên Tuyết ngơ ngát nhìn Liễu Y Y, ai có thể nói cô biết: Vì sao cô mới chỉ đi khỏi một lát, bên cạnh Uyển Tình xuất hiện nhiều người như vậy!

“Liễu Y Y!” Sở Thiệu rống lên một tiếng, thần sắc kích động chạy tới nhặt cái hộp.

Liễu Y Y đỡ xe lên kéo kéo tay áo ông chủ, chỉ chỉ vào xe đạp. Ông chủ lau mồ hôi, chuẩn bị thương lượng chuyện đổi hàng. Kết quả cô chỉnh xe đạp một phen, sải từng bước đi, nhanh như chớp chạy mất.

Ông chủ ngây người. Em gái nhỏ em chạy chậm một chút Không đúng! Em kéo tôi làm sao nha?

Giữa đường cái——

Sở Thiệu nhặt hộp lên, trên mặt có một tầng trà sữa, hắn trực tiếp lấy ống tay áo xoa xoa, cuống quýt mở ra, vừa mở ra thấy một vòng tay bằng thủy tinh óng ánh trong suốt không vì bị ngã mà hư. Hắn thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng đầu chóng lại ánh mắt Thiên Tuyết, áp úng khép nắp lại.

Đang muốn đi, Thiên Tuyết bắt lấy hắn: “Cậu muốn tặng cho Uyển Tình?”

321. Chương 186: Chương 186

322. Chương 186: Kiếp Sau Nhanh Lên

Trên mặt Sở Thiệu thoáng xấu hổ, nói: “Không mượn cậu xen vào.”

“Đừng uống phí tâm tư.” Thiên Tuyết cười, “Cậu ấy chắc chắn sẽ cự tuyệt.”

“Làm sao cậu biết?” Sở Thiệu bất mãn.

“Nếu làm bạn học thì loại quà tặng này quá không phù hợp, cô ấy cũng không phải đồ ngốc, cậu nói sẽ cự tuyệt hay không cự tuyệt? Nếu cậu còn có ý muốn vọng tưởng theo đuổi này, vậy càng không cần làm trò! Tổ biết một ít tin, cho nên có thể chắc chắn mà nói cho cậu biết, trừ phi đợi đến kiếp sau! Bất quá cho dù là kiếp sau, cậu cũng phải nhanh lên!”

“Cậu. . . .” Sở Thiệu ánh mắt nhú lại, đột nhiên hỏi, “Nhanh lên? Nói vậy cô ấy đã có ——”

Thiên Tuyết ngẩn ngơ, nói: “** nói ra không tiện, dù sao cậu không đùa là được.”

“Này. . . .” Sở Thiệu buồn bực, “Cậu không cần đả kích tớ như thế chứ? Tớ còn chưa ra trận nha ——”

Thiên Tuyết lườm hắn một cái: “Theo đuổi theo đuổi, đuổi theo tới chân cầu mới thôi, cũng không phải không phải cô ấy thì không được, đổi một người khác nhé! Có khăn giấy không?”

Ánh mắt Sở Thiệu liếc áo khoác của cô một cái, ngưng ngưng, sờ sờ túi áo trên người, lấy ra một bịch khăn giấy cho cô. Sau đó, nhìn nhìn cái hộp, trực tiếp nhét vào trong túi, bước về phía Uyển Tình.

Uyển Tình còn đang ở bên kia mắt to trừng mắt nhỏ với ông chủ bán xe đạp, cũng không thấy Liễu Y Y đâu.

Sở Thiệu thở dài một hơi, tay nắm chặt cái hộp lại không khỏi có chút buồn bực. Đều là tại Liễu Y Y này, bằng không hẳn đã thổ lộ! Thổ lộ luôn có 50% hy vọng nha! Hiện tại mới bị Mục Thiên Tuyết nói xong, hẳn cũng không muốn thổ lộ nữa!

Hắn chính là một người như vậy, xác định không rõ tình trạng đối phương, hẳn sẽ không hành động, bằng không lại lòi ra nhiều chuyện phiền toái. Xác định đối phương độc thân một mình một bóng, hẳn mới có thể theo đuổi. Như vậy, hoặc là thành, hoặc là không thành, không có vụ tranh chấp tình cảm. Một khi là của hắn, thì vĩnh viễn là của hắn, không nên là của hắn, hắn muốn cũng không được.

“Ai, trở về đi.” Hắn thở dài, vừa mới xoay người, chỉ thấy Liễu Y Y chạy xe đạp vọt lại đây.

×! Tình huống thần mã gì đây? Cô không phải đi rồi sao?

“Ngao ——” Sở Thiệu gào to một tiếng. Liễu Y Y! Cô. Cô. Cô lại có thể dùng bánh xe cán chết hắn!

Sở Thiệu lão đảo một cái, té trên mặt đất. Liễu Y Y giống như chiến sĩ, từ trên xe bước xuống, hếch cằm lên với ông chủ tiệm xe, sau đó chỉ vào Sở Thiệu trên mặt đất.

Ông chủ ngây ngốc gật đầu, ngơ ngác nói: “Cô cẩn thận một chút.” Sau đó bỏ đi.

“Sao lại thế này? !” Sở Thiệu rống giận. Đường như đã xảy ra chuyện hắn không thể lý giải được.

Thiên Tuyết lắc đầu.

Hắn nhìn Uyển Tình.

Uyển Tình há miệng thở dốc, có chút khó xử, cuối cùng vẫn là nói: “Ông chủ cho rằng Y Y sẽ không chạy xe, Y Y liền dùng hành động thực tế chứng minh cho ông ấy thấy. Ai biết, khi cô ấy chạy xe trở về, cậu lại đứng ở nơi này. Không, phải nói, cậu lại đứng cản ở nơi này. Cô ấy ngã sấp về phía trước, chính là tại vì cậu cản đường.”

“Tôi ——” Sở Thiệu ôm chân, thở một hơi suýt nữa không nói ra lời. Chuyện này trách hắn sao? Chuyện này trách hắn sao? ! Hắn trêu ai chọc ai đây?

Thiên Tuyết đột nhiên cười, cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Tớ thấy cậu và Liễu Y Y rất có duyên, chỉ bằng đưa vòng tay cho cô ấy đi.”

Sở Thiệu ngẩn ra, biểu tình có tí hoang mang. Hắn ngẩng đầu nhìn Liễu Y Y: “Cậu không có việc mua xe đạp làm gì? !”

Liễu Y Y tức giận giẫm lên chân hắn một cái, vừa vịn dầm qua nơi hắn bị xe cán qua, khiến cho hắn lại kêu rên.

“Nát chân tôi rồi! Nát chân tôi rồi! Cái cậu này. Cái cậu này.” Sở Thiệu suy nghĩ nửa ngày, nói cho cùng thì hắn là người tao nhã, mắng không ra lời nào khó nghe, cũng không muốn thương tổn nữ sinh, chỉ có thể buồn bực nói, “Cậu rốt cuộc là loại người gì hả.”

“Ha ha ha.” Thiên Tuyết cười to, hai ngày này thật sự là ký ức sung sướng nhất trong kiếp sống trung học của cô. Uyển Tình đột nhiên đẩy cô một cái, cô dồn sức ngừng cười, khụ hai tiếng: “Tội nghiệp, tội nghiệp.”

Sở Thiệu: CMN! Lòng thương người của cô đã sớm bị chó ăn mất tiêu rồi!

“Đường như bị thương hơi nặng, chúng ta trước đưa cậu ấy đi bệnh viện đi.” Thiên Tuyết nói, lòng thương người của cô vẫn còn.

Sở Thiệu bỗng nhiên chỉ vào Liễu Y Y: “Cô đưa!”

Liều Y Y yên lặng nhìn hần một cái, xoay người leo lên xe đạp. Hần đang muốn mở miệng mắng, cô lại đặt một chân lên bàn đạp, dang về chờ người lên ngồi phía sau.

Sở Thiệu cứng lại: “Cậu muốn làm gì?”

Liều Y Y liếc hần một cái, lại quay đầu nhìn phía trước.

Thiên Tuyết nha nha hỏi: “Cậu chở cậu ấy nổi không?” Sở Thiệu thể trạng tốt, mùa hè mặc áo thun, một đồng nữ sinh y y đáng người của hần, chỉ cần nhìn cảnh này cũng đủ biết tố chất thân thể hần như thế nào .

Sở Thiệu hừ một tiếng: “Cậu ấy luyện nhu đạo!” Nói xong an vị trên xe đạp.

Liều Y Y lười tranh cãi vô ích, đạp xe đạp, chậm rãi chạy về phía trước. Cho dù là luyện nhu đạo, cô chín mươi cân cũng kéo không nhúc nhích một trăm hai mươi cân được không? !

Thiên Tuyết và Uyển Tình bước nhanh đuổi kịp, sóng vai với xe đạp.

Liều Y Y đạp thở hồng hộc, Sở Thiệu cũng có chút ngưng ngừng: “Bằng không tớ xuống tự đi bộ là được?”

Liều Y Y phớt lờ hần, một đường dài chở hần tới phòng y tế trường học .

Bác sĩ nhìn thấy Uyển Tình, kinh hãi: “Con lại làm sao vậy? !” cái cô nữ sinh này, một năm này chân bị thương, đau bao tử , tay bị thương. Vào đây đã vô số lần !

Uyển Tình có chút xấu hổ, chỉ chỉ Sở Thiệu bên cạnh: “Là cậu ấy.”

Bác sĩ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sở Thiệu ngồi xuống, nói với Uyển Tình và Thiên Tuyết: “Sáu giờ rồi, các cậu đi ăn cơm trước đi, bằng không không kịp giờ tự học tối.”

“Chúng tớ đi trước đây .” Thiên Tuyết đưa hạt dưa cho hần, “Ăn giải buồn nà ~”

Sở Thiệu:

-

Nửa tiết tự học tối trôi qua, Sở Thiệu và Liều Y Y mới khoan thai bước vào lớp. Chân hần cà thọt, nhảy từng bước một vào phòng học, cả lớp nghiêm túc và trang nghiêm . Bộ dáng Sở đại thiếu này, rất lý kỳ nha! Rất lý kỳ nha! Thậm chí còn có người lén lút chụp ảnh hần.

Sau khi tan học, Uyển Tình quay đầu hỏi Sở Thiệu: “Cậu không sao chứ?” Rốt cuộc là vì chuẩn bị sinh nhật cho cô mới gặp chuyện không may, cô có chút áy náy.

Sở Thiệu cảm giận nói: “Chân sưng to! Thiếu chút nữa gãy xương!” Nói xong trừng Liều Y Y bên cạnh.

Liều Y Y cầm bút vẽ một đường lên giữa bàn học, tay cô không chuẩn vẽ ba đến tám đường!

Sở Thiệu phát điên! Bây giờ là thời đại gì nha, cô còn bắt buộc học sinh tiểu học viết bậy lên bàn!

Lúc này, có nam sinh lại đây trêu chọc hần: “Cậu làm sao vậy? Cùng bạn học Uyển Tình đồng cam cộng khổ dữ nha? Cậu ấy bị thương ở chân, cậu cũng bị thương ở chân, kế tiếp có phải nên bị thương ở tay hay không?”

“Hay! Nhìn không ra tiểu tử nhà ngươi rất si tình nha!” Một nam sinh khác nói.

Uyển Tình ngẩn ngơ, sững sờ xoay người, cúi đầu trầm mặc.

“Tớ.” Sở Thiệu bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn bọn họ, “Người ta là nữ sinh, các người không đùa giỡn bậy bạ.”

Thiên Tuyết quạt tay trong không khí, hai tai vênh lên: “Xin lỗi!”

Hai nam sinh sững sốt, có chút không tình nguyện, nhưng vẫn nói với Uyển Tình: “Xin lỗi, chúng tôi luôn hay nói giỡn như vậy. Không có ý gì khác, cậu đừng để ở trong lòng.”

Uyển Tình không ngẩng đầu, chính là thấp giọng nói một câu: “Không có việc gì.”

“Khụ khụ. Sở Thiệu, cậu cẩn thận một chút, hiện lên giường phỏng chừng không dễ dàng, mấy ngày này cậu muốn ngủ dưới đất hay không?”

“Cút ——” Sở Thiệu ném sách qua.

323. Chương 187: Chương 187

324. Chương 187: Tốt Nghiệp

Bị bạn học nói như vậy, hơn nữa bình thường thái độ Sở Thiệu ân cần, Uyển Tình đoán được tâm tư của hắn, liền hơi xa lánh hắn. Chỉ là cô không nghĩ tới Thiên Tuyết đã khuyên Sở Thiệu rút lui, hơn nữa hiện tại hắn đang bị thương, cũng không có tâm tư suy nghĩ mờ ám. Vì thế, mọi người đều nắm chặt thời gian ôn tập cuối cùng.

Tháng năm đến thời gian ôn tập sắp hết, các bạn đã bắt đầu chụp ảnh tốt nghiệp. Đến ngày đó là lượt bọn họ, mọi người mang theo ghế xuống lầu, chủ nhiệm lớp đứng phía trước nói: “Nữ sinh ngồi phía trước, nam sinh ngồi phía sau, thầy giáo đứng hai bên! Bối cảnh là khu dạy học, các con đã nán lại bên trong đấy!”

“Em còn ăn cơm ở căn tin ba năm đó!” Sở Thiệu nói, “Bằng không chúng ta lấy căn tin làm bối cảnh đi? Toàn bộ đều lấy bối cảnh dạy học không có sáng kiến.”

“Sở Thiệu cậu nói cái gì? !” Mặt thầy giáo trầm xuống, hiệu trưởng còn ở nơi này đấy.

Chu Hiệu trưởng cười ha ha: “Chủ ý này tốt! Tôi chụp mấy trăm ảnh tốt nghiệp, cũng không có lấy căn tin làm bối cảnh.”

Vì thế mọi người khiêng ghế đi căn tin =.=

Sắp xếp đội 10 phút, thợ chụp ảnh kiểm tra máy ảnh tốt, nhìn nhìn, lại nhìn nhìn, ngẩng đầu: “Cái kia.....Chu hiệu trưởng bên trái, bên trái..... mất kính cái kia, cầm mất kính thả xuống một chút.”

Uyển Tình nhớ đến mình ngồi bên trái Chu hiệu trưởng, nhìn nhìn hai bên, đeo mất kính chỉ có Liễu Y Y.

Liễu Y Y ngồi yên không nhúc nhích, ngồi thẳng, mặt nhìn chăm chăm phía trước.

Thợ chụp ảnh sửng sốt một chút, chỉ vào cô lớn tiếng nói: “Chính là cô đó, mặc quần áo đen kia, mau chỉnh lại mất kính!”

Liễu Y Y nâng tay lên, nâng gọng kính lên một chút, cho mắt kính ổn định, sau đó bỏ tay xuống, tiếp tục nhìn chăm chăm phía trước.

Cả lớp....

Chủ nhiệm lớp đang muốn nói chuyện, Sở Thiệu đứng đằng sau Liễu Y Y nở nụ cười: “Không có việc gì! Liên chụp như vậy đi! Khi chúng tôi thực sự cầm được ảnh khẳng định sẽ không nhận ra cô—“

“Ba!” Liễu Y Y quay đầu, lấy quyển sách nặng nề ở dưới ghế đánh lên đầu hắn.

“Ngao

~~” Sở Thiệu kêu lên.

“Ha ha ha ha—“ Cả lớp chột cười.

“VẬY NHƯ THẾ ĐI.” Thợ chụp ảnh lau mồ hôi, răng rắc một tiếng, nhìn nhìn, đề nghị, “Cái kia.....một tấm nữa, vị bạn học kia, cô cười một chút là được rồi, mất kính không lấy cũng không sao.”

Liễu Y Y: nhìn ngây ngốc ...

Cả lớp: Tiếp tục cười.....

Thợ chụp ảnh lại lau mồ hôi, chờ đến khi bọn họ cười đã rồi, mở máy chụp hai cái.Chụp xong, hân hô to một tiếng:: “Giải tán!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, không còn tiếng cười, toàn bộ âm thanh là tiếng bước chân đi ra, sau đó một bên cười một bên nhìn thợ chụp ảnh: “Cho em nhìn một chút! Người không có việc gì thì đừng chỉnh sửa PS, năm trước có người vì chỉnh sửa PS khuôn mặt đều sưng lên, trắng giống như ngâm trong formalin vậy....”

Thợ chụp ảnh thiếu chút nữa bị giẫm đạp chết, vội vàng cầm máy ảnh mà chạy.

Mọi người bắt lấy máy ảnh nhìn nhìn, nói: “Tắm thứ nhất không tệ.”

Trừ bỏ Liễu Y Y mặt không chút thay đổi, Sở Thiệu thống khổ ôm đầu, những người khác đều cười đến thật vui vẻ.Mở tắm thứ hai, xem ra nghiêm túc và trang trọng một chút, nhưng không có cảm giác.

Mọi người cầm máy ảnh trả lại cho thợ chụp ảnh: “Rửa cho chúng tôi tắm thứ nhất!”

Thợ chụp ảnh khó xử: “Vây sao? Không tốt lắm đâu?” Nói xong nhìn chủ nhiệm lớp.

Chủ nhiệm lớp cầm máy ảnh nhìn thoáng qua, nhìn mọi người cười đến khoa trương như vậy, vội vàng nói: “Tắm thứ hai, tắm thứ hai đi!”

Mọi người lắc đầu: “Rửa tắm đầu tiên! Như vậy đi, lớp chúng ta rửa tắm thứ nhất, thầy chủ nhiệm rửa tắm thứ hai!”

Các thầy thấy lạ, đều nhìn thoáng qua, cuối cùng cảm thấy nên rửa tắm thứ nhất không tồi, nói: “Đều rửa tắm thứ nhất đi!” Về sau vừa nhìn bức ảnh này, sẽ nhớ tới lớp này, chơi thật tốt

~Vài ngày sau, lần thi thử thứ ba kết thúc, ôn tập cũng hoàn thành xong, tiết học chính thức đều chuyển thành tiết tự học, mọi người tự do đọc sách, đề cũng chưa từng làm.

Chủ nhiệm lớp cầm ảnh tốt nghiệp đến, mọi người cầm trên tay vừa nhìn, lại nhin không được cười lên một trận.

Uyển Tình nhìn mình trong đó, lại có thể cười. Tuy rằng cười thấy hơi ngại ngùng, cũng rất vui vẻ. Bên cạnh Thiên Tuyết vui vẻ phấn chấn, sáng ngời như mặt trời, thật xinh đẹp!

Bốn ngày bắt đầu nghỉ học, ba ngày buổi chiều, mọi người chuyển toàn bộ sách trong phòng học đi. Có người để lại phòng ngủ, có người ném vào thùng rác, có người xé thành mảnh nhỏ trực tiếp bỏ xuống lầu.

Suốt buổi trưa, xung quanh chỗ cấp ba học, giấy được rải như bông tuyết bay lên, rơi trên mặt đất dày lên một tầng.Thầy giáo thấy, bất đắc dĩ thở dài. Theo bọn họ lâu vậy, cuối cùng lại tiễn bước bọn họ như vậy.....

Uyển Tình không điên cuồng như vậy, một chuyển lại một chuyển lấy toàn bộ về để trên bàn học trong phòng ngủ, Thiên Tuyết xé mấy bản thảo, cũng để lại phòng ngủ.

“Mình về nhà ở hai ngày, thứ sáu mới vào, cậu phải về nhà sao?”Thiên Tuyết hỏi.

Uyển Tình lắc đầu: “Tớ không có về, thi xong mới về.”Hiện tại trở về, mẹ nhất định lo lắng, như vậy cũng khiến cô lo lắng.

Thiên Tuyết gật gật đầu, thu dọn đồ thật tốt trở về.

Các bạn học khác rất nhiều người cũng về nhà, phòng ngủ chỉ còn lại mình Uyển Tình. Ăn cơm chiều xong, cô cầm theo quyển sách đi dạo sân thể dục, nhìn đến lớp nam sinh đang chơi bóng rổ. Cô không đi qua, đang nhìn trên đài tìm ghế ngồi, cuối đầu đọc sách, đáng tiếc tinh thần có hơi không tập trung.

Hắn sẽ không tìm đến cô? Gần đây hoàn toàn không có tin tức của hắn, mấy ngày liền Thiên Tuyết cũng không có nhắc tới, hắn cũng không kêu Thiên Tuyết mang đồ đến cho cô.....Việc này biểu thị cho hắn không tìm đến cô à?

Ngày đó thi thử xong, Uyển Tình trở lại phòng ngủ, nói với Thiên Tuyết: “Tớ đi bán sách, cậu đi không?”

“Bán sách? “ Thiên Tuyết đang ăn kem, phản ứng có hơi không kịp.

Uyển Tình thở dài: “Phế phẩm bán đi! Những thứ sách này trừ bỏ xé, ném vào thùng rác, còn có thể làm phế phẩm bán đi!” Cô ấy là đại tiểu thư khẳng định không hiểu!

Mắt Thiên Tuyết sáng lên: “Có thể bán được bao nhiêu tiền? Tớ có rất nhiều tạp chí và tiểu thuyết, có cái mua trên vạn đồng!”

Uyển Tình nhú mày một lúc: “Phỏng chừng năm đồng một ký! Phế phẩm không nhìn giá chỉ nhìn ký thôi.”

Thiên Tuyết ngây người một lát: “Chúng ta đi bán đi, xem thử ba năm nay rốt cuộc giá trị mấy ký mấy gam, được bao nhiêu tiền!”

Hai người cầm sách thật nhiều đi ra!

Thiên Tuyết tự hỏi nữa ngày : “Cậu nói xem chúng ta chuyển bao nhiêu lần mới hết?”

“À.....” Uyển Tình nghĩ nghĩ, “Tớ nhớ rõ trường học trước, mỗi lần đến thời điểm này, đều có người đến trường học thu mua. Nơi này.....Hắn là không có.” Nơi này học sinh lại không tham chút tiền này.

“Vậy trực tiếp ném đi?” Thiên Tuyết có chút không đành lòng, “Tớ còn muốn nhìn xem được mấy ký mấy gam.....”

Uyển Tình nghĩ nghĩ: “Tớ đi hỏi dì quản lý lâu năm đã!”

Uyển Tình chạy một vòng xuống dưới lầu hỏi, không có thu phế phẩm, trở về nói với Thiên Tuyết.

325. Chương 188: Chương 188

326. Chương 188: Anh Sẽ Thương Em Thật Tốt.

Qua quá trình ước lượng chính xác, Thiên Tuyết một trăm tám mươi cân, Uyển Tình một trăm bốn mươi cân...Khụ, đó là sách của các cô!

Đơn giá mỗi cân là sáu, Thiên Tuyết có 1080 đồng, Uyển Tình có 840 đồng.....

Kéo vali không trở về thật thoải mái. Thiên Tuyết nói: “Tri thức đúng là sức mạnh, không nghĩ tới mình ba năm này, một trăm tám mươi cân! Nhưng đem bán phế liệu chỉ có một trăm lẻ tám —hóa ra kiến thức không đáng giá tiền như thế...”

Trở lại phòng ngủ, Thiên Tuyết vào cửa trước, đột nhiên thét chói tai “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” Uyển Tình lập tức đánh vào lưng cô, mũi đau quá.

Thiên Tuyết yên lặng tránh ra, cô ngẩn đầu thấy Mục Thiên Dương.

Hắn ngồi trên ghế cô, lật quyển sách duy nhất cô để lại ghi danh dự thi. Từ chỗ cô nhìn qua, chỉ có thể nhìn thấy bên mặt hắn. Tóc của hắn ngắn hơn lần trước nhìn thấy, hắn là đã từng cắt qua, sạch sẽ lưu loát. Đường cong khuôn mặt hắn cứng rắn mà lạnh lùng, ngón tay thon dài mạnh mẽ, ngồi ở đó như một pho tượng Thần Ma đến, làm cho người ta nhìn thấy sợ.

Uyển Tình đứng bất động, khiếp sợ đến không thể hô hấp. Hắn làm sao có thể đến? Hắn làm sao có thể đến?!

Mục Thiên Dương ngẩn đầu liếc nhìn các cô một cái, rồi nhìn chằm chằm vali trên tay các cô: “Đi đâu?”

Thiên tuyết nói: “Bán sách.”

“Hử?” Hắn nhú mày nghe không hiểu.

Thiên Tuyết liền hưng phấn nói: “Hai người chúng em bán cộng lại không sai biệt lắm được hai trăm đồng!”

“Các em hai người cộng lại mới bán được hai trăm đồng?” Mục Thiên Dương lớn tiếng hỏi lại, “Ai dám mua, anh chặt hẳn!”.

“Là sách.....” Thiên Tuyết nhè nhẹ nói.

“Nhìn không ra em còn có thể sống?”

Thiên Tuyết cười hắc hắc:” Em đương nhiên sẽ không.....”

Mục Thiên Dương bắt mắt liếc cô:” Còn không mau thu dọn đồ?”

Thiên Tuyết vội vàng bỏ vali xuống, mở tủ quần áo, mang toàn bộ quần áo nhét vào vali. Cô đã chuyển đi một chuyến, không còn mấy cái, phiên Uyển Tình một đồng quần áo lớn.

Thấy Uyển Tình đứng không nhúc nhích, vội vàng kéo cô qua.

Uyển Tình phục hồi lại tinh thần, chậm rãi thu dọn đồ đạc. Dọn dọn, nhịn không được khóc lên, cô ngồi chồm hổm xuống đất vụng trộm lau nước mắt.

Khóc có cái gì tốt? Đánh cuộc thua thế nào? Cô còn có thể chạy trốn mà! Về sau có khi lại có cơ hội...

Mục Thiên Dương đột nhiên hỏi:”Sách đều bán, lỡ không thi đậu thì sao?”

Vừa nghe Thiên Tuyết vội vàng phi phi phi:”Anh đừng nguyên rửa Uyển Tình! Em khả năng thi đậu không cao, nhưng cậu ấy tuyệt đối không thể không đậu!”

Mục Thiên Dương trừng mắt nhìn cô một cái, cô ngoan ngoãn cân miệng.

Uyển Tình cắn chặt răng lắc đầu, vụng trộm hơi hít mũi nói:”Thi không đậu quên đi.... Dù sao tôi tuyệt đối không thi cấp ba nữa.”

Thi đậu, cô không được tự do phát triển, thi không đậu, cô cũng sẽ không hơn, cô không muốn mẹ vì điều này mà vất vả như vậy nữa. Hơn nữa, cô không nghĩ mình lại thi không đậu. Không có sức nặng, hai chung quy cũng là tiền vốn mà? Hai không có nguồn gốc, dù nhiều lần cũng cần tiền vốn đấy? Kém nữa còn có trường dạy nghề mà. Cô cố gắng rồi loạn nữa cũng không có khả năng ngay cả trường dạy nghề đều thi không đậu.

Mục Thiên Dương hỏi : “ Em cảm thấy thế nào?”

“Tạm được.” Uyển Tình dùng sức cúi đầu, đặt quần áo vào trong vali.

Thiên Tuyết đột nhiên hỏi:”Anh, anh vào bằng cách nào?”Lúc các cô đi đã khóa cửa mà.

“Anh đến vừa đúng lúc bạn cùng phòng các em rời khỏi.” Mục Thiên Dương nhíu mày:”Hình như nói tốt nghiệp rồi cùng nhau tha hồ vui chơi?”

Thiên Tuyết sửng sốt một chút, gật đầu :”Lúc trước có nói qua.”

“Nhất định phải tham gia?”

Thiên Tuyết nhìn biểu cảm trên gương mặt của hắn, nếu mình trả lời “Đúng”, không chừng sẽ bị tịch thu cái gì cũng không làm được, đành phải lắc đầu.

Mục Thiên Dương gật đầu hài lòng:” Vậy thì trực tiếp về nhà.”

Thiên Tuyết nhìn nhìn Uyển Tình , cảm thấy mình nên tránh đi tốt hơn, liền khụ một tiếng:”Xe anh đậu ở đâu, em cầm vali đi xuống trước.”

“Gọi điện thoại cho A Thành.”

Thiên Tuyết gật đầu, mang vali bỏ chạy, Mục Thiên Dương bỏ sách xuống, ngồi xuống cạnh Uyển Tình: “Khóc cái gì?”

Hắn phát hiện?Uyển Tình sửng sốt, không dám nhìn hắn.

Mục Thiên Dương sử dụng chút lực hung hăng ôm cổ cô, sau đó xoay mặt cô qua hôn lên.

Uyển Tình phát run một cái.

Mục Thiên Dương hơi vội vàng hôn cô, động tác có chút không khống chế được. Một lát sau, hân hoan cô ra, hô hấp run run, tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng của cô.

“Sớm nói...em thất bại.” Hân thở hồng hộc nói, lại ôm chặt cô, không ngừng liếm mát trên lỗ tai cô, “Có nhớ anh hay không?”

“Có...” Uyển Tình nhẹ nhàng tựa vào lòng hân, nhắm mắt bình tĩnh trở lại.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Mục Thiên Dương hưng phấn bế cô lên:” Bảo bối ngoan....Anh sẽ thương em thật tốt.”

Hân nói là thật lòng, nhưng nghe vào trong tai cô đã nhiễm màu sắc ái muội, vẻ mặt dờ dẫm, phảng phất nhìn thấy sinh mệnh của mình suy yếu dưới thân hân.

Trốn không thoát, trốn cũng trốn không thoát....

Lên ngồi sau xe, Thiên Tuyết nhận được điện thoại của Sở Thiệu, Sở Thiệu nói:” Đêm nay nhất định chơi thâu đêm, tám giờ tập hợp!”

“Cái đó...”Thiên Tuyết thoáng nhìn qua Mục Thiên Dương phía sau,”Tớ và Uyển Tình không tới, nhà tôi đêm nay có tiệc, muốn đưa cậu ấy cùng đi.”

“Như vậy à.....”Giọng điệu Sở Thiệu có hơi thất vọng, “Vậy lần sau đi.”

Uyển Tình thấy Thiên Tuyết tắt điện thoại, nhìn Mục Thiên Dương:” Tôi hôm nay cũng không thể về nhà được?Mẹ biết tôi hôm nay mới thi xong.”

“Mục Thiên Dương ôm sát cô, hôn hôn lên mặt cô: “Ngày mai đi.”

Uyển Tình nhún mồm gật đầu: “Vậy để tôi gọi điện thoại cho mẹ tôi.”

“Ừ.” Hân buông cô ra.

Uyển Tình lấy điện thoại ra, gọi cho Từ Khả Vi: “Mẹ.....Tối mai con sẽ về, tối nay con liên hoan với các bạn.”

“Đừng uống rượu.” Từ Khả Vi dặn dò.

“Yên tâm đi.”Uyển Tình nói xong tắt điện thoại.

Mục Thiên Dương lại ôm lấy cô, nhìn phía trước hỏi Thiên Tuyết: “Em đi tới đó hay là về nhà?”

Thiên Tuyết liếc nhìn bọn họ một cái, thở dài: “Đi chỗ anh ở vài ngày đi, chờ Uyển Tình rảnh em mang cậu ấy cùng trở về, không phải ông nội rất thích chơi cờ cùng cậu ấy sao?”

Uyển Tình sửng sốt :” Ông nội có nhắc tới mình?”

“Ông nội có thể nhớ cậu! Mỗi lần về nhà, ông đều hỏi!”

Uyển Tình không nghĩ tới ông nội lại nhớ mình như vậy, nhện không được cảm động.

Trở lại biệt thự, Thiên tuyết biết hai người xa cách đã lâu, lười quản bọn họ, chạy vội về hướng thư phòng lên mạng.

Mục Thiên Dương dắt Uyển Tình, từng bước lên lầu đi vào phòng ngủ, một tay ép cô vào tường , bổ nhào qua hôn cô.

Uyển Tình hơi kinh ngạc một chút, cô bị hôn đến thở không nổi. Hân nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người cô, vội vàng giữ lấy.

“A— —”Uyển Tình kinh hô một tiếng,”Thuốc! Chưa uống thuốc...”

Mục Thiên Dương vừa nghe, trong lòng nảy sinh ác ý mãnh liệt.Uyển Tình trở tay không kịp, lại nói một tiếng, vội vàng che miệng lại, sợ bị người khác nghe thấy.

327. Chương 189: Chương 189

328. Chương 189: Không Đủ

Lúc trước Mục Thiên Dương bởi vì cô nghĩ đến thuốc, cho rằng cô không muốn sinh con cho mình. Về sau nhớ ra, giống như là mình đã từng hung ác nói không cho phép cô sinh

Động tác hần mềm nhẹ lại, nhẹ nhàng hôn cô: “Ngoan. Đã lâu không chạm vào em, liền nặng một chút, về sau sẽ không”

“A.” Uyển Tình cắn bờ vai của hần, “Thiên Dương.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương ôm chặt cô, nghe được tiếng kêu của cô, tâm tình cực kỳ kích động, ngay cả đâm vào đều chấp choạng. Hần ngừng trong chốc lát, ôm cô, một bên vừa làm vừa đi về phía giường lớn.

Uyển Tình chịu không nổi nhất động tác này, trên nửa đường đã tiết thân. Mục Thiên Dương cũng nhanh nhẹn không được, nhưng vẫn đặt cô trên giường, tự mình rời khỏi, nhanh tay từ bên trong ngăn kéo lấy ra một hộp bao cao su.

Hộp này vẫn là hộp mua lần trước cô bị trúng thuốc, không xong rồi. Tuy rằng đêm đó làm rất nhiều lần, nhưng một hộp này đúng mười hai cái. Nếu hần dùng xong rồi. Phỏng chừng người cũng treo.

Đeo bao xong hần liền khẩn cấp vọt vào. Thân thể Uyển Tình đang ở bên trong cao trào, hoàn toàn không chịu nổi đánh sâu vào như này, lại rên rỉ thở dốc lên. Tiếp theo, hần trước nay chưa từng có điên cuồng lại muốn sinh mệnh của cô.

Thân thể lâu chưa vui thích yêu thương, hai người đều tới nhanh chóng nhưng mãnh liệt. Mục Thiên Dương vô cùng vui vẻ với phản ứng của cô, sau khi phóng thích ôm cô càng không ngừng hôn, dùng phương thức này đến yêu thương.

Rất nhanh, hưng khí lại lên rất nhanh, lần này hần không hề vội vàng xao động, chậm rãi tiến hành.

Mấy tháng không chạm vào cô, một hai lần sao có thể cho hần ăn no? Hần hận không thể nhốt cô tại trong phòng ba ngày ba đêm, cho hần ăn no nê cái đủ! Đáng tiếc.

Bao không đủ!

Lại có thể chỉ có bốn! Chỉ có bốn!

Lần trước vì sao hần không mua nhiều hơn hai hộp?

Mục Thiên Dương nhìn thời gian cũng đã muộn rồi, bộ dáng suy yếu của Uyển Tình, không chỉ là vì mệt, còn bởi vì đói. Hần ôm cô tắm rửa sạch sẽ, thay đổi quần áo cho cô. Đi xuống lầu, trên bàn đã dọn xong đồ ăn, ba cái bát đều sạch sẽ.

Mục Thiên Dương hỏi bà Trương : “Tiểu thư còn chưa ăn?”

“Vẫn không xuống dưới.” Bà Trương nói. Tiên sinh và Đình tiểu thư vẫn đâu có xuống dưới, dù sao là vì chuyện mây mưa thất thường! Nhưng tiểu thư cũng không xuống dưới, bà liền không đoán được sao lại thế này.

“Đi lên kêu tiểu thư.”

“Vâng.”

Uyển Tình mở nồi cơm điện ra, múc cơm cho hần. Hần thấy trên tay cô không có lực thì cầm muôi tự mình xúc cơm. Uyển Tình đành phải từ từ ngồi xuống, đưa tay lấy cho mình nửa bát canh, chậm rãi uống.

Uống hết, Thiên Tuyết xuống dưới, kêu đói mãi.

Mục Thiên Dương nói: “Em bận cái gì đến nỗi quên ăn cơm?”

“Xem phim!” Thiên Tuyết cũng trước tiên lấy bát canh uống, “Cả mấy tháng không xem phim rồi! Còn có tiểu thuyết! nghỉ hè này em phải bận chết mất!”

“Không làm việc đang hoang!”

Thiên Tuyết bắt mắt trông mắt nhìn hẩn một cái, thấy bộ dạng Uyển Tình mệt mỏi, nhin không được ở trong lòng xem thường một cái. Muốn người ta yêu anh, anh không nên ham muốn nhục dục như vậy! Bằng không người ta làm sao mà biết anh muốn là thân thể của cô, hay là lòng của cô?

Ăn xong cơm chiều, Uyển Tình trở về phòng ngủ. Ngủ một mạch cho đến khi tự tỉnh, thấy Mục Thiên Dương mặc chỉnh tề từ trong phòng giữ quần áo đi ra. Cô rút lui thân mình, dùng chân ngăn trở thân thể của chính mình, sợ hẩn nhìn thấy cô lại thú tính quá độ.

Mục Thiên Dương lộ ra một nụ cười, đi tới hôn cô: “Lúc trở về gọi điện thoại cho anh, em có thể tuần sau hãy đến đây nữa.”

“Một tuần?” Ánh mắt Uyển Tình ngạc nhiên.

“Nhưng về sau sẽ không thể đi rồi.”

“”

“Em thông minh như vậy, nghĩ cách nói chuyện với mẹ. Anh không phải muốn giam lỏng em, chính là hy vọng mỗi ngày về nhà đều có thể nhìn thấy em. Ngẫu nhiên em phải đi về cũng biết, chỉ cần hai em có hứng. Bình thường em liền chơi với Thiên Tuyết, đi dạo phố, đi SPA.”

Uyển Tình gục đầu xuống, trong lòng rất buồn, rất lâu mới nói: “Tôi đã biết.”

Mục Thiên Dương thấy cô như vậy, trong lòng cũng không chịu nổi, hôn cô một cái ở trán: “Ngoan.”

Lúc Uyển Tình về nhà, Từ Khả Vi đã ở nhà, đương nhiên nhin không được hỏi cô chuyện thi cử. Uyển Tình rất tự tin, cảm thấy thi cử không thành vấn đề.

Từ Khả Vi cười: “Con thực không chịu thua kém thay mẹ!”

“Hiện tại chỉ là đánh giá trước, còn phải xem điểm số cuối cùng như thế nào.”

“Dù sao như bây giờ như vậy cũng không tồi, liền xem nguyện vọng con viết như thế nào.”

Uyển Tình gật đầu: “Con không đi dây thép, con sẽ điền cái chắc chắn một chút .”

Từ Khả Vi chỉ nghỉ hai ngày này, sẽ về cửa hàng bán hoa. Uyển Tình nói: “Con một mình ở nhà sẽ tự chăm sóc bản thân, mẹ vẫn là ở nơi đó, đừng mỗi ngày trở về. Con ngày mai đi tìm tìm việc——”

“Tìm việc gì chứ?” Từ Khả Vi không đồng ý, “Một mỗi mười mấy năm , thật vất vả thi cử xong, còn không nghỉ ngơi thật tốt.”

“Nghe nói rằng các kỳ thi tuyển sinh đại học chỉ là khởi đầu! Con mới không ngồi im một chỗ, tốt xấu thể nghiệm cuộc sống một chút, về sau vào đại học, lại có thể cũng có mặt mũi.”

Từ Khả Vi do dự một chút, nói: “Vậy tùy con! Bằng không con đến cửa hàng bán hoa?”

Uyển Tình vội vàng lắc đầu: “Như vậy sao được? Không sai biệt lắm với đi cửa sau! Ở nơi được mẹ chiều cổ, con còn rèn luyện mình như thế nào? Mẹ không nên coi con mãi là con nít nữa!”

Từ Khả Vi thở dài: “Con đều hiểu chuyện hơn con nít nhà khác, chỉ là quá hiểu chuyện rồi, sợ con có khó khăn không chịu nói với mẹ. Vậy con tìm công việc nhẹ nhàng, để mẹ tham khảo thử xem.”

Uyển Tình gật đầu, chờ bà đi rồi, lại ở nhà ngây người hai ngày, thu dọn nhà cửa một chút.

Mục Thiên Dương tuy rằng cho cô thời gian bảy ngày, nhưng cô dự định không đến bảy ngày đã trở về. Cô gần đây cũng dần dần lấy ra ít kỹ xảo khi ở chung một chỗ với hẩn, hẩn luôn kêu cô nghe lời, kêu cô ngoan, là thật muốn cô nghe lời.

Cô nghe lời, hần liền cao hứng. Nếu cô biểu hiện tốt một chút, hần cũng rất rộng lượng. Lần trước không biết lấy lòng hần như thế nào, hần liền thực cho cô mấy tháng tự do, cho cô thanh thản ổn định tham gia thi tốt nghiệp trung học.

Uyển Tình nghĩ, trong lòng buồn phiền lợi hại. Tổng cảm thấy có nguyên nhân gì mình không nghĩ tới, nhưng không dám nghĩ kỹ.

Hôm đó trở lại biệt thự, Thiên Tuyết ở trong phòng khách dùng máy chiếu xem phim, vừa thấy cô đến kinh ngạc hỏi: “Không phải nói vẫn còn vài ngày mới đến?”

“Mẹ tớ đi làm, nên đến đây trước.” Uyển Tình vẫn mặc quần áo trong nhà, nói, “Tớ đi thay quần áo trước.”

Thiên Tuyết cười: “Uyển Tình! Cậu mau nghĩ cậu muốn cái gì, lát nữa nói với anh mình. đảm bảo đều nghe theo cậu”. Lại có thể trở về trước, anh cô còn không cao hứng phát điên.

Uyển Tình dừng một chút, chậm rãi lên lầu. Lúc cô sửa sang lại quần áo của mình trong phòng giữ quần áo, Mục Thiên Dương đã trở lại. Cô nghe thấy âm thanh mở cửa, cứng nhắc một chút, có chút không biết đối mặt hần như thế nào, vốn không có hé răng.

Nhẹ nhàng đóng kín cửa tủ, vẫn là bị bên kia nghe thấy. Mục Thiên Dương dừng một chút, chậm rãi đi tới, nhìn thấy cô, trên mặt hiện lên một nụ cười trong sáng: “Uyển Tình.”

329. Chương 190: Chương 190

330. Chương 190: Thảo Luận

Uyển Tình đứng đó một lúc lâu, chậm rãi đi về phía hần, thấy hần cầm cà vạt trên tay, hỏi: “Anh muốn đi ra ngoài?”

“Ừ. có một buổi tiệc rượu, buổi tối không cần chờ anh ăn cơm.” Hần đưa caravat cho cô, hơi hơi cúi đầu.

Uyển Tình cầm lấy, thất cho hần, nhện không được nhìn thoáng qua, thấy hần cũng đang nhìn mình, vội vàng rũ mắt xuống, đưa quần áo chỉnh tề cho hần. Hần đột nhiên bắt lấy hai tay của cô, dọa cô nhảy dựng. Hần ôm lấy cô, bỗng nhiên hôn xuống, hung hăng mút một chút, sau đó buông ra: “Đưa chứng minh thư của em cho anh.”

Uyển Tình có chút kỳ quái, vẫn xoay người mở ví tiền ra, cầm chứng minh thư đưa cho hần. Chứng minh thư này tuần trước mới đến lấy từ đồn công an, Từ Khả Vi nghe nói cô muốn làm bán thời gian, mới nhớ tới kêu cô mang theo bên người.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua, nói: “Chứng minh thư bây giờ so với hồi trước đẹp hơn nhiều, may mắn em không trải qua thế hệ trước.”

Uyển Tình rất hứng thú hỏi: “Nghe nói được chụp như tội phạm đang bị cải tạo?”

“Muốn xem của anh?” Hần trêu tức cười.

Mặt cô cứng đờ, không nói được lời nào.

Hần dùng ngón tay nhẹ nhàng búng trên ót của cô một cái: “Ồ bên trong ngăn kéo trong thư phòng, tự mình đi nhìn đi!”

Uyển Tình cắn cắn môi, có chút tức giận, nghĩ tới làm sao muốn xem của anh.

Mục Thiên Dương cười ha ha, vẻ mặt sung sướng đi rồi.

Ba giờ chiều ngày hôm sau, hần đã trở lại, Uyển Tình và Thiên Tuyết đang ở trong phòng khách thảo luận sự tình. Hần bước qua, cầm một gói to trong suốt ném lên trên mặt bàn trà. Thiên Tuyết vội vàng đến cầm lấy, Uyển Tình vừa thấy, có chứng minh thư của mình ở bên trong, liền nhìn Mục Thiên Dương.

Hần cúi đầu hôn trên mặt cô một cái: “Rót cho anh một ly cà phê.”

Thiên Tuyết đảo mắt một cái: “Em còn ở đây đó!”

“Anh coi em không tồn tại!” Mục Thiên Dương nói.

Uyển Tình mặc kệ anh em bọn họ tranh cãi, ngoan ngoãn đi rót cà phê. Lúc trở về, nghe Thiên Tuyết kêu to: “Em cũng muốn!”

Mục Thiên Dương nói: “Chờ em đủ mười tám tuổi.”

Thiên Tuyết cứng lại, buồn bực cất chứng minh thư và mấy thẻ mới mở vào bên trong cái túi to trong suốt đó, đưa cho Uyển Tình: “Của cậu!”

Uyển Tình tiếp nhận đến, nghi hoặc mở ra: “Là cái gì?”

“Bốn chữ!” Thiên Tuyết nói, “Tiền, để, chi, tiêu!”

Uyển Tình sợ run một chút, vừa thấy, là thẻ ngân hàng.

“Mật mã là sinh nhật của em.” Mục Thiên Dương uống một ngụm cà phê, nhẹ nhàng mà nói ra câu này.

Uyển Tình nhìn hần một cái, vẻ mặt có chút hoảng loạn, vội vàng cúi đầu: “Cảm... cảm ơn.” Sau đó ngồi vào bên cạnh Thiên Tuyết, cầm lấy quyển sách lúc trước tiếp tục giờ xem.

Thiên Tuyết bất mãn: “Đó là đồ ‘tiền để chi tiêu’ nha! Cậu chỉ nói một tiếng ‘Cảm ơn’?”

“Vậy muốn như thế nào?” Uyển Tình vô tội hỏi. Cô không có khái niệm đối với tiền để chi tiêu.

Mục Thiên Dương cúi đầu cười: “Cái này chúng ta buổi tối lại thảo luận.”

Uyển Tình cứng lại, vừa tức vừa giận, lại không dám phát tiết. Thiên Tuyết thì lại chịu không nổi hét lớn một tiếng: “Em còn ở đây đó!”

Mục Thiên Dương bất mãn liếc cô, mặc kệ cô, ôm Uyển Tình hỏi: “Đang xem cái gì?”

Uyển Tình vội vàng đưa sách cho hần xem: “Chúng em đang thảo luận chuyện đăng ký nguyện vọng”

Mục Thiên Dương thấy trên sách liệt kê giới thiệu của từng chuyên ngành, hỏi: “Muốn học cái gì? Chuẩn bị đến trường học nào?”

Thiên Tuyết nói: “Em không muốn xuất ngoại! Cả lớp đều tranh nhau chạy ra nước ngoài, rất không có ý nghĩa! Em muốn đến thành phố khác, đá đi danh xưng Mục đại tiểu thư, giấu diếm thân phận, làm một người bình thường.”

Cô vừa mới nói Uyển Tình rồi, nhưng Uyển Tình cảm thấy việc này không phải là nhỏ, những người khác của Mục gia nhất định sẽ không đồng ý, sẽ không đánh giá tốt tính tích cực của cô, vì ảo tưởng tương lai của cô thiên mã hành không. Lúc này cô đang đề cập trước mặt Mục Thiên Dương, Uyển Tình cũng không tiện nói chen vào, chỉ có thể cúi đầu yên lặng uống trà.

Mục Thiên Dương nói: “Cũng được. Nhưng người thường cũng không phải là làm tốt như vậy.”

“Em chỉ muốn làm người thường!”

“Vậy em chuẩn bị học chuyên ngành gì?”

Nói đến cái này, ánh mắt Thiên Tuyết liền sáng: “Em muốn học thiết kế thời trang!”

Uyển Tình tiếp tục uống trà. Có câu gọi là gì? Không có trong nước thiết kế! Lấy điều kiện tốt của Mục gia như vậy, muốn học thiết kế, tất nhiên đến trường học thiết kế tốt nhất thế giới rồi!

Quả nhiên, Mục Thiên Dương nhất thời liền nổi giận: “Học thiết kế thời trang em không đi Paris, không đi Milan, ở lại trong nước làm gì?”

Thiên Tuyết sững sốt, trừng mắt nhìn, cũng đứng

Cô do dự một phen, nói: “Vậy học tiếng Trung đi! Tiếng Trung đương nhiên phải học trong nước!” Hơn nữa cô thích xem tiểu thuyết như vậy, học tiếng Trung có thể quang minh chính đại xem rồi! Về phần thiết kế thời trang, về sau muốn sửa đồ lại thì sửa đồ lại! Dù sao cô là thiên kim tiểu thư, nếu muốn thành lập một hãng thời trang riêng, cho dù không học qua kiến thức chuyên ngành, cũng sẽ có người theo đuổi nâng niu thôi?

Uyển Tình đột nhiên cười: “Cũng có thể đi nước ngoài học nha. Ngày hôm qua tớ ở trên mạng nhìn thấy một truyện cười, nói một người Mỹ, ngần dậm xa xôi chạy đến Trung Quốc du học, kết quả là học chuyên ngành bằng tiếng anh. Lúc thi, cả lớp chỉ có hần một người bị treo.”

“Ai nha cậu ít mồm chút!” Thiên Tuyết kêu to. Bị cô vừa nói, anh hai tương lai thê nô còn không suy nghĩ rút ra, liền đuổi mình ra nước ngoài rồi?

Mục Thiên Dương nhìn Uyển Tình một cái, tham lam nụ cười của cô, nói: “Vậy ở trong nước học tiếng Trung đi, Thanh Hoa hay là Bắc Đại?”

“Không đi!” Thiên Tuyết kêu to, “Bắc Kinh có bão cát! Hơn nữa, nơi đó tất cả đều là người học giỏi, em lười như vậy, khẳng định hàng năm ở đứng cuối, rất không hay lắm! Mà với điểm số dự đoán của em, khẳng định không đậu được!”

“Em dự đoán bao nhiêu điểm? Uyển Tình bao nhiêu điểm?”

“Em ít hơn cậu ấy 10 điểm!”

Uyển Tình nói: “Đó chỉ là dự đoán, nói không chừng thành tích thật sự cậu cao hơn tớ 10 điểm”

“Vậy thành tích của hai em không sai biệt lắm.” Mục Thiên Dương có chút dăm chiêu nói.

Thiên Tuyết gật gật đầu, một bên ôm lấy ipad, điều chỉnh trang chủ cho hần xem: “Em muốn đến đại học C.”

Mục Thiên Dương vừa thấy, trường đại học đứng thứ nhất tỉnh kế bên, trung tâm thành phố C, cũng là một trong những nước hàng đầu cả nước. Hần nhin không được thờ dài: “Em với điểm số này, có thể đủ điểm vào trường này?”

Thiên Tuyết lườm hần một cái: “Đừng rửa em!”

Mục Thiên Dương cười, nói với Uyển Tình: “Vậy em và Thiên Tuyết báo danh cùng một trường, chuyên ngành cũng giống nhau sao.”

Uyển Tình sững sốt, ngẩng đầu nhìn hần: “C, Thành phố C có hơi xa.” Hần không phải kêu cô ở phụ cận hoặc là thành phố kế bên sao?

Mục Thiên Dương đẩy đẩy tóc sau tai: “Cũng được. Em và Thiên Tuyết ở cùng nhau, có thể chiếu ứng lẫn nhau, anh yên tâm.”

Trong lòng Uyển Tình bỗng dưng khó chịu. Hần muốn giám thị mình là được rồi! Có lẽ Thiên Tuyết không giám thị cô, nhưng hần chỉ cần gọi điện thoại vừa hỏi, Thiên Tuyết khẳng định sẽ không giấu giếm hần!

“Như thế nào? Không muốn đi.”

Uyển Tình lắc đầu: “Tôi chỉ là cảm thấy tiếng Trung không dễ tìm việc, muốn học kế toán.”

“Kế toán lại càng không dễ tìm việc!” Mục Thiên Dương nói, “Em chỉ học bốn năm vậy, ai nhận em? Chen chúc vỡ đầu đều không tìm được!”

331. Chương 191: Chương 191

332. Chương 191: Động Tác Lớn.

Thiên Tuyết bỗng nhiên nói xen vào: “Có em ở đây, còn sợ không có việc?”

Mục Thiên Dương mãnh liệt trừng mắt nhìn cô, cô vội vàng trốn sau máy vi tính.

Uyển Tình nghĩ nghĩ, liền nói: “Vậy tôi học báo”.

Mục Thiên Dương càng không biết phải làm sao, sau này hàng ngày chạy lấy tin tức, hẩn đi đâu bắt người? Muốn lẫn lộn chiếc giường đơn hay chạy theo với cô?

Hai lần đều bị bác bỏ, Uyển Tình cúi thấp đầu, không nói chuyện nữa.

Mục Thiên Dương nhìn, có chút đau lòng, thỏa hiệp : “Vậy thì kế toán đi...”

Uyển Tình cắn răng: “Học Tiếng trung. Tôi lại chuẩn bị chọn hai trường, để phòng bất chắc.”

Mục Thiên Dương thở phào một hơi, dịu dàng vò tóc của cô: “Hôm khác anh sắp xếp chút, đưa hai em đi xem trường Đại học C, Thành phố C còn có vài nơi quan trọng, đều không tồi, cùng nhau xem.”

“Ừ”

Thiên Tuyết nhìn bọn họ thảo luận ra kết quả rồi, thở phào một hơi, cuối cùng nói chen vào: “Vậy phải nhanh lên, qua vài ngày nữa có kết quả rồi, đừng nguyện vọng thôi.”

Mục Thiên Dương nghĩ một chút, hỏi Uyển Tình: “Ngày mai được không?”

Uyển Tình gật đầu.

Hắn giữ lấy vai cô, đứng dậy: “Vậy bọn em chuẩn bị chút, anh đi công ty một chuyến”.

Đợi hắn đi rồi, Thiên Tuyết đột nhiên nhớ đến: “Thực ra chúng ta đều học tự nhiên à?”

Uyển Tình ngẩn ra, đúng vậy, bọn cô đều học tự nhiên....

Thiên Tuyết hỏi: “Muốn đổi không?”

Uyển Tình lắc đầu: “Bỏ đi, phiền phức!” Lại đổi lại không biết sẽ cãi nhau thành dạng gì nữa. Với lại, cô đột nhiên nghĩ đến, cô từng rất thích môn học ngữ văn, cũng từng muốn học môn tiếng trung xã hội. Chỉ là nghe người ta nói sinh viên khoa văn học không dễ tìm công việc, cô mới không chút do dự lựa chọn môn tự nhiên.

Mục Thiên Dương đi vào phòng làm việc, nói với thư ký: “Đặt cho tôi 3 vé máy bay đi thành phố C vào ngày mai, tiếp theo hành trình ba ngày tới toàn bộ đều hủy bỏ, không thể hủy bỏ giao cho Văn trợ lý, lập tức gọi tất cả trợ lý họp”.

Câu cuối cùng nói xong, âm vang có lực, người đã biến mất ở sau cửa.

Thư ký ngẩn ra, tất cả trợ lý? Tổng giám đốc lại muốn có động tác lớn! Ông trời ơi, phải tăng ca, nhưng Cũng muốn tăng lương.

Mục Thiên Dương có đội quân trợ lý hơn 20 người, quyền lực không lớn, năng lực không ít, bình thường hay thay mặt Mục Thiên Dương đi khảo sát các nơi, ký hiệp ước, công ty một khi có hạng mục mới, động tác mới, tuyệt đối không thể giữ bộ can hệ với bọn họ.

Mục Thiên Dương đi vào phòng làm việc, nói: “Nội dung hội nghị hôm nay chỉ có một”.

Mọi người nhìn hắn: Tổng giám đốc người dưng phúc hắc! Người kêu chúng tôi mọi người họp, khẳng định không có chuyện tốt.

“Tôi chuẩn bị mở một chi nhánh công ty ở Thành phố C”.

“...” xem đi, quả nhiên không có chuyện tốt! Mở chi nhánh công ty là chuyện người nên làm sao? Sẽ một chết là cái chắc?

“Chi nhánh công ty mở đầu các lĩnh vực hoàn toàn mới, các người có ý kiến gì?”

Dân chúng biểu tình lạnh nhạt, nội tâm đau lòng: Chi nhánh công ty tiêu rồi, còn lĩnh vực hoàn toàn mới... Người mới cho tôi 50 năm tiền lương.

“Không phải chuẩn bị phát triển ngành du lịch?” Văn Sâm hỏi.

“Cái này không cần mở chi nhánh” Mục Thiên Dương nói, “Tôi đang từng bước nghĩ cách, hướng về phương diện văn hóa phát triển, ngành điện ảnh, quảng cáo, du lịch ... Hoặc là, không làm ngành nghề thứ ba, làm điện tử hoặc xe hơi. Bản đồ thành phố C”.

Vừa nói xong, trợ lý bên cạnh động đến chuột máy tính, màn hình to đùng sau Mục Thiên Dương liền xuất hiện bản đồ thành phố C.

Mục Thiên Dương nhìn một cái, đứng dậy, chỉ vị trí phía tây,: “Đây là viễn cảnh công nghiệp hiện tại của thành phố C, chu vi này có rất nhiều trường học, có thể cho chúng ta nhân tài. Các người mau chóng phái người đi khảo sát, bất kể làm cái gì, càng nhiều càng tốt, cho tôi một báo cáo. Công ty này, phải to”.

Mọi người thở dài một hơi, lưỡng lự nhìn thấy dã tâm của hắn : “Vâng”.

“Được rồi! Tôi ngày mai đi Thành phố C, đại khái 2 3 ngày không ở đây, mọi chuyện đều do Văn Sâm xử lý”.

Văn Sâm nhăn mày, nhìn hắn: “Tổng giám đốc muốn đích thân đi khảo sát?”

Mục Thiên Dương cười : “Không, tôi đi du lịch”.

“A!, Không khí Thành phố C rất tốt”.

Thiên Tuyết đứng ở cửa sân bay, ngẩng đầu nhìn bầu trời Thành phố C, mũ che nắng trên đầu làm nổi bật khuôn mặt nhỏ của cô, sức sống dồi dào.

Đi theo sau là Mục Thiên Dương phẩy đầu cô chút : “Về sau muốn ở lại 4 năm, nếu như em không cẩn thận tìm được chồng ở Thành phố C, còn phải ở lại cả đời, không cần kinh ngạc như vậy”.

Thiên Tuyết bực tức trừng hắn một cái: “Ai ya! Em nhớ ra trụ sở chính của Bất Dạ Thành ở thành phố C, sòng bạc nơi đó càng to hơn?”

Mục Thiên Dương híp mắt một cái: “Nếu như bị anh phát hiện em đi nơi đó, cẩn thận tiền tiêu sài của em”.

Thiên Tuyết lập tức bịt miệng mình lại, cọ cọ đứng cạnh bên Uyển Tình. Uyển Tình đeo một chiếc kính đen, gần như không nhìn thấy mặt.

“Bây giờ đi đâu?” cô hỏi.

“Khách sạn”.

Mục Thiên Dương tìm được một khách sạn 3 sao thông thường, mang hai người vào ở.

Thiên Tuyết có chút ghét bỏ: “Sao lại ở nơi này?”

“Thấp giọng”. Mục Thiên Dương nói “Không phải em muốn làm người bình thường? Người bình thường ở cái gì?”

Mục Thiên Dương dụi trán: “Trước tiên uống chút đi, anh đến phòng cách vách, có chuyện gọi điện thoại”. Nói xong nhìn Uyển Tình.

Uyển Tình ngồi một bên quan sát gian phòng, Thiên Tuyết cười trộm chút, đẩy đẩy cô. Cô quay đầu nhìn, vội vàng đứng dậy, theo Mục Thiên Dương qua bên đó.

Đi vào phòng, Mục Thiên Dương hỏi: “Mệt không?”

“Có chút”.

“Vậy trước tiên nghỉ ngơi chút, muộn tí nữa đi ra ngoài thành phố C ăn cơm”.

“Được”. Uyển Tình mở Vali, cầm quần áo ngủ đi tắm.

Mục Thiên Dương nhìn, có chút ngơ ngẩn động dục. Hắn thờ dài một hơi, bật máy tính.

Uyển Tình tắm rửa xong đi ra, nhìn thấy hắn đang ngồi đối diện máy tính, lập tức mở chăn ra nằm lên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi. Sau chốc lát, một bên giường bỗng nhiên trũng xuống, cô phút chốc mở mắt.

Một đôi tay từ sau lưng duỗi qua, cô động một cái: “Anh có chút mệt”.

“Ừ, anh cũng vậy”. Mục Thiên Dương từ đằng sau ôm lấy cô, nắm lấy tay của cô, 10 ngón tay đan vào nhau.

Uyển Tình đợi mấy phút, thấy hắn không có động tác một bước tiến theo, liền yên tâm.

Hai người tựa sát vào nhau, ngủ hai tiếng đồng hồ, Thiên Tuyết gọi điện thoại tới, nói chán.

“Ừ...” Mục Thiên Dương đầu vùi vào tóc Uyển Tình, nghĩ, “Chuẩn bị một chút, đi đại học C”.

Cúp điện thoại, hắn quay qua phía Uyển Tình, nhìn thấy cô cũng tỉnh rồi, cúi thấp đầu hôn cổ cô, ở tai cô hỏi: “Làm 1 lần?”.

Uyển Tình kinh ngạc, khó xử nói: “Đừng...”

“Vậy tối đừng nghĩ anh buộc em”. Mục Thiên Dương ngậm lấy môi cô, triển miên mấy phút, buông cô ra, “Anh đi tắm, tìm cho anh một bộ quần áo ra ngoài, thoải mái”.

Hành lý là do cô thu dọn, hắn từng nhắc nhở, cô sắp xếp hai bộ. Nhớ đến nơi muốn đi là trường học, cô cầm ra áo polo trắng và quần dài, bản thân cũng đổi áo phông T-shirt và quần bò.

Lúc buộc tóc, hắn đứng lúc đi ra. Nhìn thấy hắn chỉ quần một khăn tắm ở eo, cô vội vàng nhắm mắt. Quay người lưng đối diện hắn.

333. Chương 192: Chương 192

334. Chương 192: Hướng Tối Gần Như Thế

Mục Thiên Dương đi qua, kề sát thân thể cô, vươn tay vịn về nệm mềm cô. Cô hoảng sợ, kháng cự lại nói: “Thiên Tuyết đang đợi chúng ta...”

Hắn cúi thấp đầu ngậm lấy tai cô, ái muội hôn. Nghe cô phát ra âm thanh rên rỉ, hắn đột nhiên buông cô ra, cười nói: “Đùa em thôi”

“Anh—” Uyển Tình bực tức, mạnh mẽ vứt cái lược trên tay qua đó.

Pa, chiếc lược ném tại trên ngực hắn, lại rơi trên mặt đất.

Cô hoảng sợ: “Tôi tôi tôi...” Sợ hãi nói không ra lời.

Hắn chăm chú nhìn chiếc lược, không vui không buồn xoay người, đi mặc quần áo.

Uyển Tình thở phào một hơi, Vội vàng nhặt chiếc lược.

Mục Thiên Dương mặc xong quần áo, tiện tay nắm lấy tóc. Uyển Tình nhìn, hắn nên có hình dáng như vậy, giống một thanh niên tỏa sáng yêu vận động.

Ra khỏi phòng, Mục Thiên Dương gõ cửa phòng sát vách. Cửa mở, Thiên Tuyết đang cầm điện thoại chạy ra ngoài, sau lưng đang đeo một chiếc cặp đeo quai, Cô nhìn thấy Mục Thiên Dương hoảng sợ than: “Không tồi, nhìn trẻ ra 10 tuổi!”.

Mục Thiên Dương quăng cho cô một cái trợn mắt, đi về phía cầu thang máy.

Đại học C chiếm một vùng đất mênh mông, lúc bọn họ đi, đúng lúc tiết học cuối cùng buổi chiều kết thúc, ngoài các phòng học không có người, trong và ngoài trường khắp nơi đều là người. Bên ngoài trường học, nơi bình thường có thể ăn đồ ăn đều không có chỗ trống. Mục Thiên Dương hỏi hai người: “Đói không?”

Thiên Tuyết lắc đầu: “Quán trà sữa đó rất đông người, nhất định rất ngon”. Nói xong mắt nóng lòng trông mong hắn.

Lông mày hấn co rút: “Tự mình đi!”.

“Uyển Tình cậu uống gì?”

“Tùy tiện”.

“Ai ya, tự mình đi xem!” Thiên Tuyết dắt cô đi vào.

Cầm lấy menu xem, gọi Thạch thảo mộc, liền có hai phần thạch thảo mộc, mới có 3 tệ một cốc. Uống, oa, hảo mỹ vị, quá đáng đồng tiền

.

Sau đó, ba người vào trường học trước, rất tùy ý đi dạo, đi được nửa giờ, Thiên Tuyết nói: “Trường học này quá lớn....”

“Lên đại học đều phải chuẩn bị xe đạp”. Mục Thiên Dương nói.

Thiên Tuyết gật đầu, hỏi hần: “Còn phải chuẩn bị cái gì?”

Mục Thiên Dương nghĩ chút, nhìn thấy trên đường học sinh lấy nước sôi quay lại, cười : “Bình đựng nước sôi”.

Thiên Tuyết nhìn, dừng vài giây nói: “Đồ vật đó dài thật khác thường”.

Mục Thiên Dương không chịu được phỉ đầu cô một cái, sau đó ba người đến nhà ăn. Từ nhà ăn số 1 đến nhà ăn số 6, Thiên Tuyết cảm thấy đói rồi, muốn đi ăn cơm. Từ cửa sổ số 1 đến cửa sổ số 1 cuối cùng, cuối cùng cũng không biết gọi cái gì, cứ mua ba món bánh rán.

Mục Thiên Dương không muốn, Uyển Tình ăn một cái rồi, còn hai cái cô ăn rồi, nói: “Không tồi, Em quyết định trường học này”.

Sau đó, ba người vẫn cứ đi xem vài trường học khác. Thiên Tuyết cũng lười xem trường học khác, trực tiếp vào nhà ăn, mua thức ăn. Phát hiện cơm rau đều chuẩn bị tốt để ăn, còn có vài bánh rán đó, liền kiên quyết quyết tâm muốn đi đại học C của cô. Sau đó thật sự đến đại học C rồi, cô phát hiện... Thật ra thức ăn của đại học C cũng không thật sự ngon, nhưng sau khi ăn xong một trận, liền quen rồi.

Quay về Thành phố A chưa đến mấy ngày, Uyển Tình với Thiên Tuyết tra được thành tích của bản thân. Uyển Tình so với dự đoán nhiều hơn mấy điểm, Thiên Tuyết so với dự đoán ít hơn mấy điểm, đều trên tuyến trọng điểm. Xem tình hình tuyển sinh của thành phố C hàng năm, bọn cô đều có thể vào.

Uyển Tình nói với Mục Thiên Dương, muốn quay về nhà ở mấy hôm. Đêm vui vẻ gần nhất, Mục Thiên Dương thỏa mãn, rất vui nói: “Ồ thêm mấy ngày cũng không sao”.

Uyển Tình sau khi trở về nhà, liền cùng Từ Khả Vi nói mình tìm được công việc rồi, làm việc ở một quán trà sữa gần trường học, cùng với Tiểu Tuyết.

Từ Khả Vi mặc dù chưa từng nhìn thấy Tiểu Tuyết này, nhưng sau khi được Uyển Tình nói qua mấy lần rồi, có tâm lý tin cậy, nghe thấy bọn họ cùng nhau, lập tức yên tâm không ít. Mà công việc ở quán trà sữa cũng nhẹ nhàng, bên trong có điều hòa, con gái làm công việc này thích hợp nhất.

Uyển Tình thương lượng với bà một chút chuyện kết quả, bà nhìn chuyên ngành tiếng trung, có chút lo lắng sau này không dễ tìm việc. Nhưng Uyển Tình tốt thì tốt rồi, bà từng khuyên bảo Uyển Tình phải chọn chuyên ngành mình thích, với lại Uyển Tình từ nhỏ đã thích ngữ văn. Về công việc, là chuyện của mấy năm sau, bây giờ suy nghĩ vẫn còn quá sớm.

Buổi sáng, Thiên Tuyết xuống lầu ăn sáng, nhìn tinh anh của xã hội còn chưa đi làm, nghi hoặc hỏi: “Công ty đóng cửa rồi?”

Mục Thiên Dương trừng mắt: “Công ty đóng cửa đối với em có gì tốt?”

“A...” Thiên Tuyết uống mấy ngụm nước, nghĩ đến tùy tiện tiêu sài của mình, “Vẫn vẫn là không đóng cửa rồi”.

Mục Thiên Dương không vội không chậm lật báo, Thiên Tuyết một bên chậm chậm gặm bánh bao. Gặm xong, lại gặm táo, sau đó nhìn thời gian, 9 giờ rồi,

“Anh không đi làm sao?”

“Ừ”. Mục Thiên Dương lại uống mấy ngụm nước. Bên ngoài ánh mặt trời chiếu khắp nơi, hắn cảm thấy tâm tình rất tốt.

“Đợi Uyển Tình à?” Thiên Tuyết cười trộm, “Nói không chừng phải qua mấy hôm nữa mới quay lại”.

Uyển Tình về nhà, chính là vì muốn nói với Từ Khả Vi chuyện kết quả,. Hôm qua điền xong nguyện vọng, tùy thời có thể trở về rồi.

Mục Thiên Dương không hiểu cô, bản tài chính xem xong, đã lật đến bản giải trí.

“Anh”.

“Không có chuyện gì đi xem phim của em đi”.

“Ai yo, chán ghét em! Được được được, đừng hối hận” Thiên Tuyết đứng dậy, đi về phía phòng khách.

“Quay lại”. Mục Thiên Dương bỏ báo xuống, “Em muốn nói gì?”

Thiên Tuyết chạy trở lại, hai tay đang nắm bàn nói: “Bây giờ sinh viên có thể kết hôn! Nữ sinh tròn 20 tuổi có thể kết hôn rồi!”

Mục Thiên Dương nghe, ngẩn ra một lúc, trong lòng chậm chậm trôi nổi lượn sóng lẫn tẩn. Hắn sao lại quên chuyện này? 20 tuổi , 20 tuổi...

Hắn cảm cốc nước lên, tay hơi hơi run rẩy. 20 tuổi, không đến 2 năm nữa. Không đến 2 năm...

Hắn bỗng phát hiện, hóa ra hạnh phúc có thể cách bản thân gần như vậy. Đúng rồi, cần nhẫn như thế nào? Còn có váy cưới! Hắn phải chuẩn bị tốt, phải gấp rút chuẩn bị, vì cô chuẩn bị tốt.

Thiên Tuyết nhìn bộ dạng của hắn, bị dọa chạy, vươn tay trước mặt hắn vỗ: “Anh không sao chứ?”

Mục Thiên Dương hít hơi sâu: “Không sao!”

“Vậy em đi lên đây”.

“Ừ”.

Thiên Tuyết thở dài một cái, lòng nghĩ con trai yêu bùng cháy thật khủng bố! Đi đến đầu cầu thang, nghe thấy sau lưng truyền đến âm thanh. Cô dừng lại, ngây ngẩn xoay người, kinh hỷ “ Uyển Tình”.

A!Trong phòng khách truyền đến âm thanh.

Thiên Tuyết đảo mắt vài lần, Xoay đầu qua, nhìn thấy người nào đó đụng đổ cốc nước, báo bị ướt, lúc này chính là tự đá tay mình, thấp giọng chửi rửa ***

Đường đường là Mục Tổng giám đốc, hắn không thấy mất mặt?

Uyển Tình đi qua, nhìn về phía bên đó, thấp giọng hỏi Thiên Tuyết “Anh cậu không đi làm sao ?”

“Đang đợi cậu đó”. Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, lên lầu trước.

Uyển Tình lại nhìn bên đó, đỡ cầu thang không có động.

Mục Thiên Dương đi qua: “Lên lầu”

Uyển Tình cùng đi lên lầu với hắn, khi vào phòng, liền bị hắn ôm lấy, bước nhanh về phía giường lớn.

Uyển Tình nghĩ, dự tính của hắn thật mạnh. Hàng ngày đều muốn, mới có mấy ngày không ở, liền giống như trúng thuốc vậy....

335. Chương 193: Chương 193

336. Chương 193: Người Ngoài Hành Tinh Phái Đến

“A...” Cô bị cắn một cái, Uyển Tình phát ra tiếng kêu đau.

“Dám phân tâm??” Mục Thiên Dương trừng phạt.

Cô trốn tránh: “Tôi không có...”.

“Còn dám ngụy biện?”

Uyển Tình không dám lên tiếng, hai tay bám chặt thắt lưng hắn, tiếp nhận tiến công của hắn.

Mục Thiên Dương nghĩ đến hai năm sau có thể kết hôn, tâm tình vô cùng kích động, động tác cũng có chút không chế không được, mấy lần đều làm đau cô.

Hai năm sau, giấc mơ của hắn cũng thành hiện thực, có thể danh chính ngôn thuận mà cưỡng hiếp cô. Sau khi kết hôn, cô là của hắn rồi, hắn cả đời cũng sẽ không buông tay. Hắn nhất định sẽ nói cho cô, hắn yêu cô. Bất kể cô nghĩ thế nào, đến lúc đó cũng đã là vợ của hắn, ai cũng không cấm được....

“Uyển Tình...” Hắn kích động kêu gào, đều là hết lòng hết sức.

“Thiên Dương...” Uyển Tình ôm chặt hắn, kiềm nén khóc “Được rồi.... đủ rồi...”

“Đủ rồi sao?”

“Đủ rồi...”

“Vậy theo em...” Nói xong, hắn nhanh tốc độ chạy nước rút, kết thúc màn kích tình này.

Lúc phun trào nóng bỏng, cô bị bỏng đến run cầm cập, mạnh mẽ ôm lấy hắn, kêu to: “Thiên Dương—— a——”

Mục Thiên Dương xụi người xuống, nằm sấp trên người cô, thở hổn hển 2 phút, bỗng nhiên căng cứng “Shit!”.

“Sao vậy?” Uyển Tình nói.

“Đừng động”. Mục Thiên Dương lùi xuống giường, cầm lấy khăn bông cuộn quanh cô, tiếp đó ôm cô vào phòng tắm.

Đứng dưới vòi hoa sen, hắn để cô đứng sát thân thể, một bên xối nước, một bên đưa tay vào trong cô móc khoét.

“A——” Uyển Tình kêu to một tiếng, suýt chút nữa té ngã, chỉ có thể dùng hai tay bám chặt lấy vai hắn, “Anh muốn làm gì? Buông...”

“Em không uống thuốc, kiên trì một lát”.

Uyển Tình bây giờ mới nghĩ đến, hắn phóng ở bên trong cô, chỉ có thể cắn răng kiên trì. Gần đây hắn đều dùng bao, cô không nghĩ đến thuốc, xem bộ dáng này, sau này còn không ít. Hai phương pháp phòng tránh, mới là thật phòng tránh.

Mục Thiên Dương làm xong, đứng dậy, đỡ lấy thân thể xụi lơ của cô: “Lần nữa quên, sau này nhắc anh một tiếng, không cần uống thuốc”.

Thuốc đó rất cuộc tỉ lệ thành công không cao, mà đối với thân thể cũng có khả năng gây tác dụng phụ. Với lại, sau khi kết hôn, hắn nhất định muốn có con. Dự đoán lúc bắt đầu cô sẽ không đồng ý, hắn chỉ có thể động chân tay. Bao cao su là do hắn dùng, thuốc là do cô uống, động tay chân với bao cao su, khẳng định vẫn dễ dàng hơn động tay chân với thuốc.

Mục Thiên Dương ra khỏi cầu thang máy, nhìn một trong những trợ lý của mình biệt danh “Bồ Ngô” đang đứng ở cửa. Tiểu tử này ba năm trước vào công ty, cao cao gầy gầy, dáng dấp cũng rất đẹp trai, nhưng

vừa mới uốn kiểu tóc tiền vệ, giống như bông ngô vậy, làm cho người trong đội trợ lý gọi anh ta là Bông ngô. Như hôm nay, sớm đã hưởng thụ danh tiếng toàn công ty rồi.

“Tổng giám đốc” Bông Ngô đứng thẳng chặn ở trước thang máy, “Tôi muốn báo trạng”

“Cáo trạng?” Mục Thiên Dương nhăn mày, tập đoàn xảy ra chuyện, muốn cáo trạng cũng tìm Văn Sâm trước? Nhìn bộ dáng hần phần nộ, Mục Thiên Dương cảm thấy có chút không có gì để nói, “Đến phòng làm việc tôi rồi nói”.

Sau khi vào phòng làm việc, biểu tình phần nộ của Bông Ngô càng thêm đáng thương: “Tổng giám đốc, công ty có người công kích chúng tôi! Công kích cả đoàn trợ lý chúng tôi, tạo thành nỗi thương hại rất sâu cho tâm hồn chúng tôi”.

Mục Thiên Dương động tác mở máy tính dừng một chút, an ủi bản thân: người tài mà, luôn có những việc làm cho người khác bất ngờ, chính là đừng đi xoắn xuýt năng lực biểu đạt của Bông Ngô.

“Ừ, cậu nói đi”. Mục Thiên Dương lạnh nhạt nhìn chăm chú máy tính.

Bông ngô hít hít mũi : “Tổng tài, người biết có loại người phụ nữ nhìn thấy nam nhân đẹp trai hai mắt liền sáng lên không?”

Mục Thiên Dương cân nhắc chút: “Tiếp tục”.

“Đúng thế khi các cô nhìn thấy nam này nhân lễ loi một mình cũng không thấy sáng lên, chỉ có khi bên cạnh nam nhân này có nam nhân khác, mới có thể sáng lên!”

“Hả?” Cái này thực quỷ dị.

Bông Ngô bi phần gật đầu: “Mọi người gọi loại nữ nhân này là ‘ hủ nữ ’, mỗi ngày các cô trừ bỏ ăn cơm, chỉ biết YY nam nhân và nam nhân yêu nhau! Nhìn thấy hai nam nhân cùng một chỗ, liền cảm thấy bọn họ là đồng tính luyến ái! Tổng giám đốc. Ngài nên vì chúng tôi làm chủ nha!”

“A.” Mục Thiên Dương sửng sốt, “Cậu nói lại một lần, sao lại thế này?”

“Chính là chúng ta công ty có vài nữ nhân, các cô là hủ nữ nha! Mỗi lần tôi và ngài cùng đi đến nhà ăn, đi toilet, các cô đều sẽ ở phía sau nói chúng ta, sẽ cho nhóm tôi như vậy như vậy nha! Lần trước tôi và Trương ×× cùng đi ăn cơm, các cô đã nói tôi và Trương ×× yêu nhau; ngày hôm sau tôi và Lí ×× cùng đi đến nhà ăn, bọn họ đã nói tôi bắt cá hai tay. Tổng giám đốc, còn như vậy đi xuống, chúng tôi không có cách nào khác làm việc!”

“Cái này xác thực có vẻ nghiêm trọng.” Mục Thiên Dương nói, “Không thể tưởng được công ty chúng ta có một loại nữ nhân này.”

“Một loại nữ nhân này nơi nơi đều có!” Bông ngô kêu rên, “Các cô nhất định là do người ngoài hành tinh phái tới, đã muốn công chiếm địa cầu ! ! !”

Mục Thiên Dương khụ một tiếng: “Vậy làm sao bây giờ?”

“Khai trừ các cô!”

“Có bao nhiêu người?”

“Ách.” Bông ngô ủ rũ, “Không thể đo lường, mỗi một nữ nhân đều là mối họa tiềm ẩn!”

“.”

“Bằng không, phạt các cô một khoản tiền, trừ tiền lương của các cô?” Bông Ngô kích động nói, “Nếu không, xử lý thủ lĩnh của các cô đi!”

Xử, xử lý? Mục Thiên Dương bất đắc dĩ hỏi: “Cậu muốn xử lý như thế nào?”

“Khai trừ! Đừng cho cô xuất hiện ở trước mặt chúng tôi!”

“A, là ai? Người ngành nào.” Không thể tưởng được cái này còn có thủ lĩnh.

Bông Ngô do dự một chút, quay đầu nhìn thoáng qua ngoài cửa, hạ giọng nói: “Là Hàn thư ký .”

Mục Thiên Dương nhìn hấn, ánh mắt hơi hơi nhú lại.

Bổng Ngô nói: “Thật là cô! Tôi biết tổng giám đốc đặc biệt coi trọng cô, nhưng thật là cô!”

Mục Thiên Dương gật đầu, rất cục hiểu được lần sân bay đó, Mục Thiên Thành vì sao nói lời nói kia với Hàn thư ký. Xem ra, Mục Thiên Thành lúc ấy liền phát hiện tính chất đặc biệt của Hàn thư ký, cho nên mới cảnh cáo cô!

Hàn thư ký này, đến công ty gần một năm. Thư kí duy nhất bên trong đám thư ký hấn đã sử dụng không liếc mắt đưa tình với hấn, bằng không cũng không cơ hội ở lại lâu như vậy. Dĩ vãng chuyện thư ký muốn cùng hấn ái muội không rõ này, để có được nhiều lợi ích hơn, cho nên nhiều nhất nửa năm sẽ bị hấn từ mất.

Hàn thư ký làm việc nghiêm túc, nếu không cô ngẫu nhiên nhìn thấy Văn Sâm hai mắt sẽ tỏa sáng, hấn đều phải quên giới tính của cô, vốn chuẩn bị bồi dưỡng cô thành thư ký riêng

Không đúng!

Khi cô nhìn Văn Sâm hai mắt sáng lên, mình ở một bên mà. ! Hấn còn tưởng rằng cô thầm mến Văn Sâm đó, muốn làm nửa ngày cô đang yy hấn và Văn Sâm? Vậy thời gian trước, ánh mắt cô khi nhìn Văn Sâm lộ ra đau thương lại là sao lại thế này? Chẳng lẽ còn yy bọn họ thành bi kịch ?

Mục Thiên Dương lập tức thấy toàn thân không được tự nhiên: “Cậu kêu cô ấy tiến vào cho tôi!”

“Vâng!” Bổng Ngô trung khí mười phần, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi ra ngoài. Hừ, còn không tin thu thập không được cô, cuối cùng có thể trả tôi một mảnh trời quang mây tạnh!

337. Chương 194: Chương 194

338. Chương 194: Sự Trang Bị Của Người Thường.

Hàn thư ký xinh xắn đi vào, nhìn Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc ngài tìm tôi?”

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái: “Nghe nói cô là hủ nữ?”

Hàn thư ký lão đảo một cái, thiếu chút nữa ngã sắp xuống: “A?”

“YY tôi?”

Hàn thư ký lắc đầu, cô YY cũng tuyệt đối sẽ không nói à.

“Mọi người đề nghị tôi khai trừ cô, YY của cô, làm ảnh hưởng đến công việc của bọn họ.”

“Không nên nha tổng giám đốc!” Hàn thư ký hô to một tiếng, thấy hấn nhìn chằm chằm lại đây, đáng thương hể hể nói, “Tôi về sau sẽ không bao giờ như vậy nữa, ngài tha thứ tôi lần này đi, tôi sẽ không bao giờ như vậy nữa.”

Mục Thiên Dương gõ bàn phím: “Muốn tôi tha thứ cho cô, cũng được.”

“Tổng giám đốc mời nói!”

“Cô giúp tôi chú ý chuyện hôn lễ một chút.”

“Hôn lễ?”

“Hai năm sau. Không, xác thực mà nói là một năm rưỡi sau, tôi muốn kết hôn. Cô chú ý áo cưới, khách sạn, tuần trăng mật. một chút. Hết thấy những chuyện có liên quan đến kết hôn, hể là kết hôn cần, cô đều lưu ý một chút, chuẩn bị bị chọn phương án cho tôi xem, định đoạt cho tôi. Đúng rồi, còn có nhẫn cưới, lặng lẽ liên hệ vài công ty vàng bạc đá quý lớn, tôi muốn đặc biệt làm theo yêu cầu.”

“Tổng giám đốc muốn kết hôn? Chúc mừng! Nhưng mà, chuyện này không phải nên giao cho chuyên gia xử lý sao?”

“Cô lặng lẽ xử lý.” Mục Thiên Dương nói, “Tôi muốn cho cô dâu một kinh hỉ, để cô ấy trước một ngày kết hôn cũng không biết bản thân mình sắp kết hôn, chờ đến khoảnh khắc kết hôn mới biết được.”

Vốn dĩ muốn gọi Văn Sâm đi xử lý, nhưng Văn Sâm cũng đủ bận rồi. Giao chuyện lớn như này cho hắn, phỏng chừng Mục Thiên Thành sẽ bay trở về thể thân.

“Oa.” Hàn thư ký nhìn mắt hắn rất cực sáng lên, “Tổng giám đốc thật lãng mạn. ”

Mục Thiên Dương bĩu môi, không cảm thấy lãng mạn, chỉ cảm thấy chua xót. Nếu không phải tỉ lệ phần trăm đối phương đáp ứng hắn thấp, hắn cũng không dùng cách như này. Bất quá hiện tại giữ bí mật là cần thiết, hôn ước với Đinh Thái Nghiên vẫn còn. Chờ sau khi hôn ước giải trừ, hắn tự nhiên cũng sẽ thử cầu hôn. Nếu cô ấy đáp ứng, chi tiết hôn lễ đương nhiên cho cô ấy xem qua, toàn bộ chọn theo ý thích của cô ấy. Nếu cô ấy không đáp ứng. Hắn chỉ có thể trối lại.

“VẬY. Tổng giám đốc, ngài sẽ không khai trừ tôi nữa chứ?”

“Ừ, chỉ cần cô làm tốt chuyện này, tôi cũng không khai trừ cô, đến lúc đó tăng lương cho người, phát tiền thưởng.”

“Thật sự? !” Ánh mắt phát sáng.

“Thật sự. Nhưng tuyệt đối không thể YY tôi!”

Hàn thư ký chỉ tay lên trời thề: “Yên tâm! Tôi tuyệt đối không YY ngài!”

Mục Thiên Dương vừa lòng gật đầu, kêu to: “Đi làm việc đi.”

Hắn không biết, hủ nữ đều là không tiết tháo. Cô còn đáp ứng với Mục Thiên Thành nói cái gì cũng chưa nhìn thấy, nhưng kết quả lại ở bên trong một số nhóm công khai.

Vài ngày sau, Bổng Ngô lại tới nữa. Mục Thiên Dương cảm thấy, rất có lỗi với anh ta.

“Tổng giám đốc.” Ánh mắt Bổng Ngô nhìn của hắn có chút lên án, “Hàn thư ký sao lại càng kiêu ngạo?”

Mà còn tìm đến hắn sáng giọng, nói hắn sau lưng đâm dao tố cáo là tiểu nhân, không xứng cho cô YY, kết quả hắn từ nam chủ thứ nhất biến thành nhân vật phản diện, vẫn là bị ngược thành cái loại cặn bã này! Ô ô ô, tổng giám đốc bán đứng hắn.

Mục Thiên Dương thở dài một tiếng: “Tôi cần một thư ký giống Hàn thư ký! Ta giáo dục cô ấy rồi, yên tâm đi!” Vì hôn lễ hoàn mỹ, không cần phải xen vào sự sống chết của cấp dưới.

“Tổng giám đốc, ngài..... ngài cũng thật làm tôi thất vọng!”

“Muốn sa thải Hàn thư ký không phải không có khả năng, bồi dưỡng cô ta một năm, tôi không thể xa thải cô ấy, nếu không cô ta mang theo cơ mật của công ty đến công ty khác làm sao bây giờ? Đương nhiên, nếu cậu thật sự không chịu nổi quấy nhiễu, cũng không phải không có cách nào.”

“Biện pháp gì?” Bổng Ngô nhăn tình sáng lên.

“Thu thập cô ta!”

Bổng Ngô nghi hoặc suy nghĩ một chút, không rõ: “Thu thập thể nào?”

Mục Thiên Dương gõ vài cái trên mặt bàn: “Chính là thu thập cô ta! Làm cô ta trở thành người của cậu, chỉ cho cô ta nhớ cậu, cô ta còn có thể suy nghĩ nam nhân khác?”

“Ngài ——” Bổng Ngô hoảng sợ nhìn hắn, một lát sau, lệ rơi mà đi.

Tổng giám đốc thật quá đáng! Không cứu hắn thì thôi đi, còn đẩy hắn về phía hố lửa. Tổng giám đốc à tổng giám đốc, ngài đường đường một tổng giám đốc, làm gì không tốt, cư nhiên ham thích làm bà mối! Chẳng lẽ, bản chất tổng giám đốc là hủ nam sao?

Không đúng! Tổng giám đốc anh minh uy phong, làm sao có thể là loại người này! Tổng giám đốc nhất định là đang nhắc nhở hần, nên suy nghĩ chung thân đại sự! Đúng, hần nên suy nghĩ chuyện chung thân đại sự rồi, mẹ già đều mong thật nhiều năm, cuối tuần này đi xem mắt thôi!

“Uyển Tình!” Thiên Tuyết chạy vào thư phòng, kéo tiểu thuyết Uyển Tình đang xem , “Nào nào nào!”

“Làm cái gì?” Uyển Tình đuổi kịp cô, đi vào phòng cô, thấy trên giường bày đầy đồ, đa số là quần áo.“Cậu muốn chuyển nhà?”

“Không sai biệt lắm! Những thứ này là đồ mình chuẩn bị mang đi học! Đúng rồi, còn có máy tính!” Thiên Tuyết cầm laptop ở trên bàn ôm vào ngực, “Mình muốn làm người thường! Cậu nhìn xem giúp mình có chỗ nào không đúng hay không? Quần áo mình đều chọn lựa đúng rồi, mình đã so sánh trên Taobao*, những thứ này đều có hàng nhái. Chỉ cần mình giả bộ giống, khẳng định không có người nào tin mình mặc hàng chính phẩm. Đương nhiên, mình cũng sẽ đi mua một số đồ bình thường .”

- Một trang web mua sắm bên TQ

Uyển Tình nhìn nhìn, chỉ vào chiếc vali LV (Louis Vuitton) trên mặt đất, túi Hermes trên giường, còn có iphone mà Mục Thiên Dương chuyên làm theo yêu cầu màu phấn hồng cho cô, còn máy tính bảng của apple vân vân.

“Người thường là không có những thứ này. Nếu một người mua nhiều hàng nhái như vậy, vậy cũng không phải điều bình thường của người thường.”

Kỳ thật cô cũng không quá biết người thường là như thế nào . Dù sao trước lúc cô nhìn thấy Mục Thiên Dương rất nghèo, vì không trải qua đoạn thời gian đó, chỉ có thể nghe được từ lời nói của các bạn học trước.

Hả!” Thiên Tuyết gật đầu, lập tức đứng lên, lấy một cây bút, một cái sách vở nhỏ vào tay, “Cậu nói, cái nào cần đổi, chúng ta đi mua mới!”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, nói: “Di động không nên sử dụng iphone, nếu dùng mà nói, cũng đừng sử dụng tùy chỉnh này, sau đó cũng đừng mang bàn là đi, máy tính đổi thành sản phẩm trong nước người thường đầy đủ ba dạng hết, vậy tuyệt đối là con cái bị hư! Đến những thứ túi này, đều không cần, vạn nhất có người nhận ra thật giả thì sao? Quần áo mà, trừ bỏ nội y, toàn bộ mua bình thường, dù sao cậu không thiếu từng này tiền.”

Thiên Tuyết viết viết, đột nhiên ngẩng đầu nhìn cô: “Mình thiếu tiền! Thẻ của mình còn chưa mở nữa, quét của cậu?”

“Đó cũng không phải của tớ.” Uyển Tình không được tự nhiên nói, “Cậu tùy tiện quét đi, tớ không sao cả.”

Thiên Tuyết như hai cái kéo cầm tay: “Chúng ta hiện tại phải đi thôi!”

Hai người kêu A Thành lái xe, Thiên Tuyết lên sau xe nói: “Tìm chợ đêm!”

Uyển Tình bất đắc dĩ liếc nhìn cô một cái, nói: “Đến quảng trường mua sắm.”

Thiên Tuyết nhìn cô.

Cô nói: “Đồ chỗ đó cũng không đắt tiền, phụ cận còn có cửa hàng bình thường, cửa hàng lớn còn giảm giá nữa.”

339. Chương 195: Chương 195

340. Chương 195: Ứng Uyển

Thiên Tuyết thụ giáo gật đầu, nói với A Thành: “Nghe Uyển Tình!”

Sau khi đến quảng trường mua sắm, Thiên Tuyết dắt Uyển Tình vào bên trong. Uyển Tình dừng lại, chỉ chỉ A Thành ở đằng sau: “Gọi hắn đi theo.”

“Làm sao?”

“Cho hắn xách đồ.”

Thiên Tuyết gật đầu: “Cậu rất anh minh!” Sau đó liền kêu A Thành, “Cùng đi với chúng tôi đi!”

A Thành chần chờ một chút, đi lên theo. Lúc hai cô chọn đồ, hắn chỉ yên lặng đứng ngay bên cạnh đó. Rất nhiều nam sinh đi dạo phố cùng bạn gái đều là như vậy, tự nhiên không có người nghĩ đến đánh nhau vì hắn chỉ là người hầu, chỉ cho là hắn là loại lời lẽ đặc biệt không mấy tốt đẹp. Đặc biệt là Thiên Tuyết mua rất nhiều đồ, lúc xoay người gọi hắn cầm đồ, căn bản chính là người yêu! Ầ ~ trai tài gái sắc, mọi người rất hâm mộ!

Đi dạo bốn năm tiếng đồng hồ, mua cũng khá khá nhiều, Thiên Tuyết rốt cục cảm thấy mệt, nói với A Thành trên người treo đầy bao lớn bao nhỏ: “Chúng ta đi cửa hàng trà sữa ngồi, anh cầm đồ ra xe đi, chờ tôi trở về lại gọi điện thoại cho anh.”

“Vâng.” A Thành đáp ứng, trên mặt không một chút vẻ khác thường, cầm đồ rời khỏi.

Thiên Tuyết và Uyển Tình đi vào cửa hàng trà sữa, Uyển Tình nhìn thấy một bảng hiệu thông báo trên cửa, mặt trên viết “Thông báo tuyển dụng”, bỗng nhiên dừng chân, sau đó như có chút dăm chiêu đi vào.

Nghỉ ngơi hơn nửa tiếng, Thiên Tuyết đột nhiên nhảy dựng lên: “Tiêu rồi, sắp bảy giờ! Đi mau đi, nếu đại ma vương về nhà thì xong rồi!”

“Đại ma vương?” Uyển Tình nhin không được cười lên một tiếng, nếu Mục Thiên Dương biết em gái nói mình như vậy, không biết sẽ có phản ứng gì.

“Này! Không được cáo trạng!” Thiên Tuyết kêu to.

“Tớ sẽ không.” Uyển Tình mặt lạnh, cùng cô đi ra khỏi cửa hàng trà sữa. Đi tới cửa, cô (Uyển Tình) dừng lại, lấy điện thoại di động ra ghi lại số điện thoại.

“Cậu làm gì?” Thiên Tuyết thấy cô đang lưu dãy số trên thông báo tuyển dụng, kinh hãi, “Cậu. Cậu muốn đi làm?”

“Tớ nói với mẹ tớ đi làm ở một cửa hàng trà sữa.” Uyển Tình nói, “Tớ nghĩ hay là làm một chút đi. Vạn nhất mẹ tớ nổi lên lòng nghi ngờ, cũng dễ ứng phó.”

“Nhưng mà.” Thiên Tuyết do dự một chút, “Anh tớ sẽ không đồng ý.”

Uyển Tình cũng lo lắng điểm ấy, nhìn lướt qua thời gian làm việc trên bảng hiệu thông báo, vừa đi vừa nói chuyện: “Ca sáng giờ làm việc là 8 giờ rưỡi bắt đầu, năm giờ tan làm. Ca chiều là 1 giờ rưỡi bắt đầu, mười giờ kết thúc. Anh cậu đi làm thời gian rất sớm, cơ bản bảy giờ liền ra ngoài, buổi tối cũng cơ hồ trời tối rồi mới trở về ——”

“Cái đó không có khả năng! Có một số lúc anh mình sẽ ngủ lười, hoặc là rõ ràng không đi làm! Vả lại, buổi tối 10 giờ rưỡi anh mình đã sớm về nhà, có một số lúc năm giờ đã về nhà rồi, cậu căn bản đừng nghĩ giấu anh mình!”

“Vậy nói với anh cậu.” Uyển Tình tức giận nói, bắt quá theo bản năng không nghĩ cho hắn biết chuyện này, “Tớ trước tiên gọi điện thoại hỏi ông chủ chút, xem có thể chỉ làm ca sáng hay không, nói như vậy cơ bản sẽ không bị anh cậu phát hiện. Đương nhiên, hết thấy đều phải nhận lời thông qua mới được.”

“Cậu không đi không phải được rồi sao? Làm sao nhất thiết muốn đi?”

“Cậu không hiểu. Một khi mẹ tớ nổi lên lòng nghi ngờ, tớ muốn là không có vạn phần chuẩn bị, khẳng định sẽ bị mẹ vạch trần.”

Thiên Tuyết nhún nhún vai: “Nói sau đi! Về nhà trước! Mình đoán anh mình về nhà trước chúng ta, nếu anh mình trách mình, cậu nhất định phải đứng ra chịu trách nhiệm!”

Ngày hôm sau, Mục Thiên Dương hơn bảy giờ phải đi làm. Cơ bản mỗi ngày, đều là sau khi hẩn đi làm, Uyển Tình và Thiên Tuyết mới rời giường. Vào điểm này, Uyển Tình rất là kính nể. Nhân sĩ thành công quả nhiên cũng có đạo lý thành công của nhân sĩ.

Uyển Tình ăn xong điểm tâm, gọi điện thoại đến cho cửa hàng trà sữa. Tiếp điện thoại là một nữ nhân trẻ tuổi, nghe cô hỏi, nói thẳng: “Cô trực tiếp đến phỏng vấn đi!”

Uyển Tình sửng sốt một chút, cũng không hỏi lại cái khác, liền đáp ứng, nghĩ rằng có cái gì muốn hỏi lúc gặp mặt hỏi khả năng tốt hơn nhiều.

Cô thay đổi quần áo ra ngoài, Thiên Tuyết kêu to muốn đi theo, cô cũng không có ngăn cản.

Sau khi đến cửa hàng trà sữa, Uyển Tình nói với người bán hàng muốn phỏng vấn, lập tức có người đưa các cô đến trước quầy, nói chuyện với một cô gái trẻ đang xem máy tính. Nữ nhân trên ngực có mang theo băng hiệu, viết ba chữ cửa hàng trưởng, mỉm cười: “Hai người các cô đều phỏng vấn?”

Thiên Tuyết lắc đầu, chỉ vào Uyển Tình: “Tôi đến cùng cô ấy.”

Cô gái gật đầu, nói với Uyển Tình: “Trước tự mình giới thiệu đi.”

Uyển Tình có chút khấn trương, dừng một chút mới bắt đầu nói.

Cô gái nghe Uyển Tình vừa nói học trung học xong , gật gật đầu: “Cô đỗ đại học chưa? Chỉ muốn làm thêm hè?”

Uyển Tình sửng sốt: “Các chị không phải tuyển theo ca sao?”

“Cũng không phải không tuyển.” Cô gái chần chờ, “Chính là ông chủ chưa nói qua. Tôi xem cô hình tượng rất tốt, tôi hỏi ông ấy một chút, xem ông ấy nói như thế nào.”

Cô gái nói xong, liền gọi một cuộc điện thoại, một lát sau cúp máy: “Ông chủ nói có thể suy nghĩ, trong chốc lát ông ấy sẽ đến đây, phỏng chừng không thành vấn đề, chúng ta bàn lại cái khác đi, cô có yêu cầu gì đối với tiền lương?”

Thiên Tuyết nhìn nhìn bốn phía , đột nhiên xoay người đi ra ngoài, để Uyển Tình một mình đối mặt. Đi ra khỏi cửa hàng trà sữa, cô nhìn nhìn cửa hàng trang sức sát vách. Qua hơn mười phút, thấy một nam nhân trung niên diện mạo phúc hậu từ bên ngoài đi ngang qua, xem ra là đi vào cửa hàng trà sữa cách vách. Cô vội vàng bắt lấy nhân viên bán hàng bên cạnh: “Kia là ông chủ của cửa hàng trà sữa sao?”

“Đúng vậy!”

“Cám ơn nha!” Thiên Tuyết bỏ cô ra, vội vàng đuổi theo, bám lấy cánh tay của nam nhân trung niên một phen, “Chú chú chờ một chút!”

Nam nhân hoảng sợ, bỗng nhiên lùi về phía trước, thiếu chút nữa đá bay cô.

“Ai nha!” Thiên Tuyết hô nhỏ một tiếng, “Chậm một chút chậm một chút, chú to lớn như vậy, nhất định đánh bay con!”

“Cô cô cô. Cô muốn làm sao? Tôi có vợ rồi!”

Thiên Tuyết lườm hẩn một cái, thấy cửa hàng trà sữa có người quay đầu, vội vàng kéo hẩn trốn một bên: “Yên tâm, cháu sẽ không chen chân vào giữa chú và vợ chú!”

Chú chú thật sự là quá tự tin, nhưng cũng phải xem đúng đối tượng à! Bất quá, Uyển Tình lại là người làm việc cho ông ấy, cô cũng không có cái gì phải lo lắng!

“Vậy cô muốn làm sao?” Đại thúc chỉ vào cô còn đang cầm lấy cánh tay ngọc của mình.

Thiên Tuyết bắt đắc dĩ buông ra: “Thấy cô nữ sinh tóc buộc đuôi ngựa bên trong kia không? Cô ấy hôm nay đến phỏng vấn!”

“Hả, nghe nói là người ứng tuyển?”

Thiên Tuyết gật đầu: “Đương nhiên là đại tiểu thư của nhà chúng tôi! Nhà chúng tôi không nói với ông, ông nên thường xuyên xem báo đi? Tiên sinh nhà chúng ta thường xuyên được đăng báo, còn được đài truyền hình phỏng vấn, dù sao nhà cô ấy rất nhiều tiền, cả đời không làm việc cũng không phải lo nghĩ! Nhưng cô ấy là cô gái tốt, không thích làm sâu gạo, cho nên chuẩn bị thừa dịp này nghỉ hè thể nghiệm cuộc sống một chút!”

“Thể nghiệm cuộc sống?”

“Đúng!” Thiên Tuyết gật đầu, kéo túi xách trên người ra, lấy ra một cái phong bì thật dày, “Đây là một vạn! Cô ấy nhiều nhất làm việc hai tháng, sẽ đi đọc đại học. Hai tháng này, phiền toái ông chiếu cố cô ấy thật tốt!”

Nam nhân tiếp nhận phong thư, mở ra nhìn thoáng qua, lại duỗi dẫu tay hai xuống, quả nhiên tất cả đều là tiền mặt!

341. Chương 196: Chương 196

342. Chương 196: Đừng Làm Cho Anh Tức Giận

Kỳ thật ông không có tâm hồn tham tiền như vậy, nhưng nếu người ta là đại tiểu thư, ông mở cửa hàng trà sữa nhỏ nhỏ ra khẳng định là không đủ chống lại cô, vậy còn không bằng ngoan ngoãn nghe lời.

“Chiếu cố như thế nào?” Ông hỏi.

Thiên Tuyết cho ông một ánh mắt tán thưởng, quả nhiên thức thời!

“Rất đơn giản! Ông không cần đặc biệt chiếu cố cô ấy, chỉ cần không làm cô ấy khó xử là tốt rồi! Còn cái khác, không cần quá để ý. Ông xem cô ấy là người thường, ở trong lòng ông, ông căn bản không biết nguồn gốc cô ấy là một đại tiểu thư! Sau đó, chỉ cho cô ấy làm ca sáng, hơn năm giờ, nhất định phải bắt cô ấy tan tâm! Cứ như vậy! À, còn tiền lương cũng theo như bình thường, các ông không cần xem xét! Tóm lại, đại tiểu thư muốn thể nghiệm cuộc sống người thường, biết chưa?”

Nam nhân ngơ ngác gật đầu: “Biết!”

“OK!” Thiên Tuyết hơi vỗ vai ông, “Đi thôi! Đi nghênh đón công nhân mới của anh!”

Ông chủ đi vào cửa hàng trà sữa, nhân viên cửa hàng lập tức chào hỏi ông. Ông gật gật đầu, đi đến quầy trước, hỏi giám đốc: “Đây là đến nhận lời mời?”

Giám đốc gật đầu, Uyển Tình lập tức nói: “Xin chào.”

Ông chủ đánh giá cô một chút, nói: “Rất tốt, khi nào thì có thể đi làm?”

Giám đốc nói: “Cô ấy tốt nghiệp trung học, lập tức muốn lên đại học, chỉ có thể làm thêm vào nghỉ hè. Mặt khác, cô muốn chỉ làm ca sáng.”

“Vậy làm ca sáng.” Ông chủ không sao cả nói.

Uyển Tình nhìn lén hẩn một cái, có hơi không muốn làm. Vừa rồi giám đốc rõ ràng nói chỉ làm một buổi là không có khả năng, có ông chủ nào dễ nói chuyện? Trước kia còn có khả năng cô cảm thấy thế giới này có nhiều người tốt, nhân gian đều tồn tại chân tình, nhưng sau khi đã trải qua chuyện Mục Thiên Dương, cô tổng cảm thấy nam nhân vô duyên vô cớ tốt với nữ nhân, khẳng định là vì mục đích nào đó.

Cô đang muốn nói cái gì, ông chủ khụ một tiếng: “Không thành vấn đề liền ngày mai đi làm đi, gần đây khách nhân nhiều, các người dụng tâm một chút. Ừ. Ta đi tìm bà chủ của các người.”

Đi ra mặt tiền cửa hàng, ông làm tư thế OK với Thiên Tuyết. Thiên Tuyết vừa lòng cười, đi vào trong cửa hàng, hỏi Uyển Tình: “Thế nào?”

“Ách. . . .” Uyển Tình nhìn giám đốc, “Tôi thông qua?”

Giám đốc cười: “Thông qua. Cô không thích cười, nhớ rõ phải mỉm cười.” Cô liếc Thiên Tuyết bên cạnh, cảm thấy nếu người này lưu lại, sinh ý trong cửa hàng khẳng định bạo tăng!

Uyển Tình lập tức nở một nụ cười, có chút không được tự nhiên.

Giám đốc vẫy vẫy tay: “Không có việc gì! Sau khi đi làm, cô tự nhiên sẽ nở nụ cười, lực tương tác của cô vẫn không tồi. Ai, ngành dịch vụ chúng ta, chính là như vậy.”

Sau khi Uyển Tình đi làm, Thiên Tuyết mỗi ngày đều theo tới, tùy ý tìm một bàn, ôm ipad lên mạng xem tiểu thuyết, thỉnh thoảng đi ra ngoài một chút, nhưng đại bộ phận thời gian đều là ở trong cửa hàng.

Uyển Tình cảm thấy có chút không tốt, nói qua cô hai lần, cô xua tay: “Cậu coi mình như là khách nhân bình thường là được! Mình chờ cậu cùng về! Vạn nhất đại ma vương đi về trước, chỉ có một mình mình, hai chúng ta đều phải chết! Cùng nhau ra vào, dù nói đi chơi, anh ấy tuyệt đối sẽ không nói gì.”

“Được rồi. . . .” Uyển Tình mặc quần áo lao động cửa hàng cung cấp: váy màu trắng liền áo, bên ngoài bộ tạp dề màu đỏ, dưới chân là đôi giày vải màu đỏ, trước ngực thẻ tên, nhìn rất tốt.

Sau khi tan tầm, cô đổi về quần áo của mình, cùng Thiên Tuyết về nhà. Vừa lên xe, A Thành phía trước liền khó xử nhìn các cô một cái: “Nếu bị tổng giám đốc biết. . . .”

“Anh câm miệng!” Thiên Tuyết rống, “Nếu bị anh ấy đã biết, toàn bộ tính trên người anh!”

A Thành dừng một chút, nói: “Tổng giám đốc cũng không nhất định sẽ tức giận, tôi nghĩ ngài ấy hẳn sẽ đồng ý?”

Uyển Tình nói: “Có thể không cho anh ta biết, thì không cho anh ta biết. Lái xe đi! Tôi sẽ cẩn thận, sẽ không liên lụy cho anh.”

A Thành thở dài, cũng không nói cái gì nữa, làm một người lái xe có lương tâm. Hắn chỉ là cảm thấy, chuyện này chủ động nói cho tổng giám đốc, tổng giám đốc hơn phân nửa sẽ không tức giận; nhưng hiện tại, cư nhiên gạt tổng giám đốc, chờ tổng giám đốc biết, không biết có thể bực bội thành cái dạng gì.

Thiên Tuyết cũng suy nghĩ đến vấn đề này, nghĩ nghĩ, nói với Uyển Tình: “Bằng không chúng ta nói với anh ấy đi.”

“Không nên!” Uyển Tình phản ứng kịch liệt, nhưng nghĩ đến bọn họ hai người giúp mình giấu giếm chuyện này cũng có chút mạo hiểm. Thiên Tuyết trái lại không sợ cái gì, nhưng A Thành lại khả năng mất việc. Cô đành phải nói, “Tôi sẽ tìm thời gian nói với anh ta.”

Buổi tối, sau một hồi **, Uyển Tình lẳng lặng tựa vào trong lòng Mục Thiên Dương. Tay cô, từng chút từng chút đốt lửa ở ngực hắn. Mục Thiên Dương bắt đầu không để ý tới, còn rất hưởng thụ. Lâu, thật sự là chịu không nổi. Cảm giác ngứa ngáy nhột nhột này, rõ ràng là quyền rũ hắn!

Hắn cầm tay cô lại, cúi đầu hỏi: “Suy nghĩ cái gì?”

“Không. . . .” Uyển Tình đầu về phía hắn gáy oa nhích lại gần, “Tôi chỉ là cảm thấy. . . . Mỗi ngày gốc ở nhà như vậy, có hơi nhàm chán.”

Mục Thiên Dương vuốt lỗ tai của cô, nhẹ xoa nhẹ vài cái, trượt đến trên vai cô. Làn da của cô giống như tơ lụa làm hắn mê muội.

“Vậy đi ra ngoài đi dạo phố.” Hắn thấp giọng nói, “Đi với Thiên Tuyết. Các em đi đâu anh mặc kệ, chỉ cần mỗi ngày anh trở về có thể nhìn thấy em thì tốt rồi. Còn có, nếu em muốn về nhà, cũng được. Mẹ em có nghỉ phép chứ? Khi bà nghỉ phép, em trở về đi.”

Uyển Tình sững sốt một chút, nâng nửa người trên lên nhìn hắn: “Tôi. . . . Tôi muốn đi làm công. Rất nhiều học sinh cấp ba đều đã vào nghỉ hè kiếm việc thực hành, tôi ——”

“Kia có cái gì tốt?” Sắc mặt Mục Thiên Dương trầm xuống, có chút không kiên nhẫn, “Đừng náo loạn, hoặc là gốc ở nhà cho xong, hoặc là liền mua sắm với Thiên Tuyết, tùy em chọn, đừng đi muốn làm chuyện này để anh tức giận!”

Uyển Tình vội vàng ôm lấy hắn: “Tốt mà, tôi không làm!”

Mục Thiên Dương sững sốt, nghe âm thanh cô hoảng loạn, mềm lòng nói, “Em thật muốn thực hành, anh an bài vị trí ở công ty cho em.”

Uyển Tình lắc đầu: “Không được.”

“Không vui?” Hắn hỏi.

Uyển Tình ngẩng đầu cười: “Nào có?” Nói xong hôn một cái ngay tại trên mặt hắn.

Cả người hắn chấn động, bỗng nhiên xoay người đè lên người cô.

“A!” Uyển Tình hoảng sợ, nhìn hắn, “Anh——”

Mục Thiên Dương bỗng nhiên cúi đầu hôn cô, đưa tay vuốt ve thân thể trần trụi của cô.

“À.”

“Bảo bối thật ngọt.”

“A. Anh. Anh không phải đã muốn.” Uyển Tình hoảng sợ, “Hiện tại đã đã khuya!” Nếu làm nữa, ngày mai cô có thể đến trễ.

“Là em quyến rũ anh!” Mục Thiên Dương nói xong, hung hăng cắn ở trước ngực cô một chút, “Em trở nên hư rồi.”

“Tôi không có.”

“Em còn có!” Mục Thiên Dương hét lớn một tiếng, đột nhiên tràn đầy đau lòng. Cô biết khổng chế cảm xúc của hắn thế nào, khiến cho hắn vui, biết lợi dụng hắn đối tốt với của cô.

Uyển Tình bị hắn rống một cái, rất là sợ hãi, cắn môi không dám hé răng.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, cúi đầu hôn cô, ôn nhu tuân lệnh say lòng người.

“Uyển Tình.”

“Ừ.”

“Ai.” Cúi đầu thở dài, mang theo mỗi một muốn nói lại thôi. Nhiều lời nói không ra miệng lắm, hắn không hề nói, chỉ dùng thân hình cùng cô triền miên.

343. Chương 197: Chương 197

344. Chương 197: Giận

Ngày hôm sau, Uyển Tình quả nhiên đến trễ. Cả Mục Thiên Dương cũng đến muộn, cô có thể không đến muộn sao? May mà Thiên Tuyết phát hiện Mục Thiên Dương không có ra ngoài, liền gọi điện thoại giúp cô xin nghỉ phép rồi.

Buổi chiều Mục Thiên Dương đến công ty, cô mới đi làm.

Thiên Tuyết hỏi: “Cậu nói với anh ấy?”

“Nói. Anh ta không đồng ý.” Uyển Tình nhìn cô, “Về sau chúng ta phải cẩn thận.”

Thiên Tuyết ngẩn ra: “Anh ấy nói thế nào?”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, nói: “Anh ta nói anh ta bắt gặp sẽ tức giận.”

Thiên Tuyết há hốc vì kinh ngạc, bám lấy cô: “Chúng ta không nên đi làm!”

Uyển Tình nhú mày: “Cẩn thận một chút là được.”

“Còn hơn một tháng nha!” Thiên Tuyết phát điên, “Nếu như bị phát hiện làm sao bây giờ?”

Uyển Tình bực bội thở dài: “Tớ cũng không biết, cứ hy vọng là sẽ không bị phát hiện đi.”

Buổi chiều tan tầm hai người trở lại biệt thự, phát hiện Mục Thiên Dương ngồi trong phòng khách hoảng sợ.

Mục Thiên Dương lật xem báo, nghe tiếng động ngẩng đầu liếc nhìn các cô: “Đi đâu?”

Uyển Tình hé miệng, không nghe được âm thanh. Thiên Tuyết cái khó ló cái khôn: “Xem phim!”

Mục Thiên Dương vừa nghe, lơ mơ liếc cô một cái: “Trời nắng như vậy, cẩn thận không bị cảm nắng.”

“Anh cứ yên tâm.”

Mục Thiên Dương lại nhìn Uyển Tình: “Em xách cái gì?”

Uyển Tình cả kinh, nhìn chằm chằm gói đồ to trên tay, là quần áo đi làm của cô, cô cầm về giặt sạch. Cô vội vàng xách gói đồ giao cho Thiên Tuyết: “Là quần áo Thiên Tuyết mua.”

“Đúng vậy, em mua quần áo.” Thiên Tuyết ôm chặt gói quần áo, “Em lên tắm rửa, mặc thử quần áo mới như thế nào.” Nói xong liền ôm chặt gói quần áo chạy.

Mục Thiên Dương nhú mày nhìn thoáng qua, nói: “Từ khi hai người một chỗ, càng ngày càng không ra dáng thiên kim tiểu thư! Trước kia tốt xấu gì cũng có dáng vẻ thiên kim, hiện tại hoàn toàn là một nha đầu điên!”

“Ách....” Uyển Tình cứng đờ, là hấn đang trách cô?

“Rất tốt...” Mục Thiên Dương cuối đầu tiếp tục xem báo, “Trước kia ông thích cô bộ dạng thực nữ, ông còn sợ cô sau vài năm sẽ giống như Triệu Mĩ Na bây giờ, nhìn như vậy thật không thoải mái.”

Uyển Tình thở ra, hóa ra không phải trách cô. Cô nói: “Tòii....Tòii đi rót cho anh ly cà phê.”

“Ừ.” Hấn nở nụ cười thật sung sướng.

Cửa hàng trà sữa có bán cà phê, Uyển Tình cũng có học một chút, liền chiếu theo phương pháp đã học làm ly cà phê. Mục Thiên Dương sau khi uống nghi hoặc nhìn thoáng qua, lại ngẩng đầu nhìn cô: “Em làm sao?”

“Ừ.....”

“Sao uống xong liền hỏi như vậy?” Cô nhìn ly cà phê, không lẽ khó uống

~Chắc, nếu thư ký của hấn pha loại cà phê này mang đến, lập tức bị hấn đuổi việc. Thật không biết, cô pha như thế nào liền uống hết?

Uyển Tình mặt đỏ lên: “Em có học một chút.”

“Học?”

Uyển Tình thấy chút nữa là nói sai, vội vàng nói: “Em nhìn thấy trên mạng, trước hình như không giống.”

Mục Thiên Dương yên lặng nhìn cô, cho là cô cố ý vì mình mà học, nhất thời tâm tình tốt lên. Bỏ cà phê xuống, hướng cô vẫy tay: “Đến.”

Uyển Tình bước qua, nhồi cạnh hấn. Hấn ôm cô, vui vẻ hôn lên mặt. Uyển Tình có chút ngại ngùng: “Anh đừng.... Một lát Thiên Tuyết có thể xuống đây.”

Mục Thiên Dương buông cô ra, hỏi: “Ngoại trừ cà phê, có còn học những thứ khác?”

Uyển Tình nhìn hấn: “Anh muốn cho em học?”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, cười nói: “Không cần.” Các việc này, cô chủ động làm mới có ý nghĩa. Muốn cô làm, việc này thật hèn mọn.

Uyển Tình cúi mặt, tròn mắt chuyển động, đưa tay ôm cánh tay hắn: “Vây em học nấu ăn đi.”

“Vốn em nấu ăn không tệ, À, món ớt xanh hương vị cũng tốt lắm.”

Uyển Tình nhin không được cười lên một tiếng: “Vây đêm nay em nấu cho anh ăn?”

Hắn bỗng nhiên nhìn cô, tâm bắt đầu nhảy loạn. Thật lâu sau, hắn đưa tay vuốt mặt cô, hai mắt lóe lên tia ấm áp, nói không ra lời.

“Em thích là tốt rồi...”Hắn cuối đầu thở dài, ôm cô, chậm rãi xiết chặt cánh tay, âm thanh kích động run run: “Uyển Tình....”

Thùng thùng thùng thùng....

Thiên Tuyết từ trên lầu chạy xuống, thấy hai người ôm nhau, bỗng nhiên dừng lại. Cô do dự, đang muốn đi lên, Uyển tình đã đẩy Mục Thiên Dương ra. Mục Thiên dương ngẩng đầu hung hãn trừng mắt liếc cô, cô vô tội thối cùi trong miệng, chạy xuống, ở trước mặt hắn dạo một vòng: “Váy mới, thế nào?”

Mục Thiên Dương quan sát một chút, nói: “Cũng tạm.”

Thiên Tuyết ngồi lại sô pha: “Đây là em cung Uyển Tình đi mua, chỉ một trăm đồng! Em muốn mặc đi học, sau khi vào đại học sẽ không mặc hàng hiệu nữa!”

Nói đến vào đại học, Uyển Tình đột nhiên nhớ đến thông báo trúng tuyển, nói: “Ngày hôm qua Sở Thiệu gọi điện thoại cho tớ, hình như nhận được thông báo trúng tuyển rồi! Của tớ gửi về nhà, có thời gian trở về nhà lấy.”

Thiên Tuyết ngẩn ra, nhìn cô không nói lời nào.

Cô trừng mắt nhìn, quay đầu nhìn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương nheo mắt lại nguy hiểm nói: “Sở Thiệu gọi điện thoại cho em? “

“Tôi...” Uyển Tình vội vàng lắc đầu, “Tôi cũng không biết vì sao cậu ấy gọi điện thoại cho tôi, cậu ấy du học ở Autralia, cũng sắp xuất phát rồi.”

“Em biết hắn đi du học ở Autralia?”

Giọng điệu Mục Thiên Dương vừa xem như tốt. Dù sao hắn cũng biết cô và Sở Thiệu ngồi bàn kề nhau, tự nhiên thân hơn các bạn học khác. Ai đi học lại không có vài bạn tốt? Bạn học khác phái cùng tán gẫu cũng không đáng ngạc nhiên, dù sao cũng qua vài năm, bọn họ không thân, hắn cũng không vì vậy mà ăn dấm chua, ngược lại cảm thấy mát hừng. Nhưng hiện tại, liên hệ của bọn họ không phải một kiểu, hắn thật sự có chút tức giận.

Uyển Tình há miệng thở dốc, không biết giải thích như thế nào, liền chống ghế sô pha, lùi ra sau.

“Em trở lại cho anh!” Mục Thiên Dương hét to một tiếng.

Uyển Tình bị hù dọa không dám động đậy.

Thiên Tuyết cũng run lên một chút, hoàn toàn không dám động, cũng không dám thở ra một tiếng.

Không khí yên lặng vài giây, Mục Thiêm Dương đột nhiên ở bên cạnh cầm lên cái gì, bỗng nhiên đẩy Uyển Tình trước mặt bàn trà.Sau đó đứng lên, đi lên lầu.

Phanh một tiếng, trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa nặng nề.Vài phút sau, Thiên Tuyết giật mình, đưa tay cầm lấy vật mà hắn vừa vứt lên bàn trà, là ba vé máy bay đi HongKong.

Hắn muốn dẫn các cô đi HongKong? Thiên Tuyết nghĩ tới nghĩ lui, không nghĩ ra hắn vì sao phải làm như vậy, chắc là muốn cưỡng ép Uyển Tình đi. Bất qua nhìn hắn vứt vé máy bay như vậy, hắn là không tính đi. Như vậy cũng tốt, nếu đi, công việc phải làm sao bây giờ?

Ai da! Không đúng! Chuyện này không phải trọng điểm!

Thiên Tuyết ngẩng đầu, nhìn Uyển Tình: “Cậu...”

“Ô....” Uyển Tình đột nhiên khóc lên, nước mắt rơi xuống, tiếng khóc cũng không lớn

“Cậu còn khóc!” Thiên Tuyết thấp giọng trách cứ, “Cậu điên rồi, sao lại liên lạc với Sở Thiệu?”

Uyển Tình đưa tay gạt nước mắt: “Tớ không có..... chính là ngày hôm qua cậu ấy gọi điện thoại cho tớ, hỏi có phải tớ đọc thông báo không, tớ cũng không biết cậu ấy định làm gì.....”

345. Chương 198: Chương 198

346. Chương 198: Nấu CƠM

Thiên Tuyết thở dài, đưa tay ném vé máy bay ở trên bàn, ôm gối ôm tựa vào sofa.

Uyển Tình rút khăn tay ra, tiếp tục khóc, khóc đến mức khóc không được nữa, ngồi ngẩn người, cái mũi vẫn cứ nhịn không được hít ra hít vào.

Mãi đến khi trời tối rồi, bà Trương lại đây mở đèn lên, khó xử hỏi: “Hai vị tiểu thư, muốn ăn cơm không?”

Thiên Tuyết vô lực đứng lên: “Ăn cơm thôi.”

Bà Trương liếc mắt một cái trên lầu: “VẬY TIÊN SINH.”

Thiên Tuyết nhìn Uyển Tình, Uyển Tình né tránh ánh mắt của cô. Cô không vui nói: “Đi gọi anh ấy!”

“Tớ không đi!” Uyển Tình cự tuyệt thẳng, chạy tới cầm tay cô, “Cậu đi đi! Cầu xin cậu, tớ không dám!”

Thiên Tuyết nhịn không được thở dài thật sâu, muốn trách cô mà trách không được. Cô sợ anh trai, còn có cái gì để nói chứ?

Cô thật đúng là nhịn không được đồng tình với anh trai, ồn ào nửa ngày, mọi người không biết anh ấy đang tức cái gì, quả thực là quá thất bại rồi!

“Cậu đi.” Thiên Tuyết vỗ vỗ bờ vai của cô, “Yên tâm không sao đâu, anh ấy sẽ không đánh cậu.” Còn kếm lấy máu thịt của mình cho cậu ăn, nào nỡ đánh cậu.

Uyển Tình do dự một chút, thấy cô không chịu giúp đỡ, đành phải tự mình đi lên.

Đi đến bên ngoài thư phòng, xoay nắm cửa, xoay không được, bên trong bị khóa trái. Cô dừng lại, do dự một lát, gõ gõ cửa. Bên trong không có đáp lại, cô đứng vài phút, trong lòng rất khó chịu, xoay người xuống lầu.

Thiên Tuyết hỏi: “Người đâu?”

“Anh ta không mở cửa.” Uyển Tình cầm lấy bát lấy thêm cơm cho mình.

Thiên Tuyết thở dài, cũng lười quản. Người kia quá ngây thơ!

Ăn xong cơm chiều, Uyển Tình trở về phòng nghỉ ngơi. Tắm rửa xong sớm nằm lên giường, miên man suy nghĩ một trận, liền ngủ. Ngày hôm sau tỉnh lại, phát hiện gối đầu bên cạnh không có dấu vết có người ngủ, có lẽ Mục Thiên Dương không trở về phòng ngủ.

Cô cảm xúc phức tạp thở dài, không biết nên làm cái gì bây giờ. Xuống lầu cùng Thiên Tuyết ăn bữa sáng, vẫn cứ không thấy được bóng dáng của hắn. Thiên Tuyết hỏi: “Anh tớ đi rồi?”

Cô nói: “Không biết.”

Thiên Tuyết sững sờ, cậu không biết thì ai biết nha? Chẳng lẽ còn giận dỗi, đó cũng là chuyện tốt! Cô quay đầu hỏi bà Trương: “Anh cháu đi làm?”

“Ừ, sáu giờ đã đi rồi.” Bà Trương nói.

Thiên Tuyết nghe xong, bí hiểm nhìn Uyển Tình một cái: “Sớm như vậy? Anh ấy vẫn còn tức giận?”

“ ”

“Lần này cậu tự cầu nhiều phúc đi!” Thiên Tuyết thở dài.

Uyển Tình phìền chán đứng lên: “Tớ đi đây.”

“Cậu còn đi à?”

“Không đi cũng vô dụng nha.” Uyển Tình lẩm bẩm, cầm theo bộ quần áo đi làm đã được giặt sạch đi ra ngoài, “Cậu vẫn đi hay không?”

“Đi.” Thiên Tuyết kêu rên một tiếng, đuổi kịp tốc độ đi của cô.

Buổi chiều sau khi tan tầm, Uyển Tình mang cô đi siêu thị mua đồ ăn. Cô rất nghi hoặc: “Mua đồ ăn làm gì? Cậu muốn tự mình nấu cơm? Cậu phải về nhà?! Đó là điều không thể! Qua hai ngày đợi anh ấy bớt tức giận hãy trở về, bằng không người chịu khổ cũng là cậu.”

Uyển Tình đột nhiên đứng lại, hỏi cô: “Cậu nói chúng ta như vậy tính cái gì nhỉ?”

“À?”

“Tớ giống như là món đồ chơi đùa giỡn làm anh ta vui vẻ.” Uyển Tình sâu kín thở dài, “Thiên Tuyết, cậu có thể khinh thường tớ hay không?”

“Mình không có khinh thường cậu!” Thiên Tuyết nói, “Anh tớ cũng không có khinh thường cậu. Có lẽ chính anh ấy cũng không rõ cậu đối với anh ấy có ý nghĩa gì, nhưng có thể khẳng định một chút, cậu đối với anh ấy đặc biệt, nếu không anh ấy làm sao gây sự với chính mình? Nếu cậu chỉ là một cái công cụ, bất luận kẻ nào đều có thể thay thế, cậu đã sớm bị thay thế! Lời nói không hay lắm, cậu Đinh Uyển Tình cái gì đều không có, không đáng anh ấy lo lắng như thế. Nhưng mà anh ấy phí công rồi, trừ bỏ anh ấy, cũng chỉ cậu có thể đi lý giải nguyên nhân trong đó!”

Uyển Tình bị cô nói được đầu óc có chút loạn, giống như có đồ gì miêu tả sinh động. Nhưng cô thở ra không được! Cô vỗ vỗ đầu, đẩy xe mua sắm đi về phía trước.

Thiên Tuyết thở dài, chậm rãi đuổi kịp. Có một số việc, cô cũng không hiểu, cho dù hiểu, cô cũng không muốn vạch trần. Cô đồng tình với nỗi khổ của anh trai, cũng đồng tình cảnh ngộ của Uyển Tình. Cô không muốn thương hại anh trai, nhưng nếu hắt bỏ tha cho Uyển Tình, cô cũng sẽ không ngăn cản.

Mua mấy thứ đồ ăn, thanh toán xong, Uyển Tình đột nhiên cảm thán bực bội: “Tớ mua nó làm gì? Bà Trương mỗi ngày đều có mua đồ ăn.”

Thiên Tuyết sững sốt, nhìn cô: “Cậu thật muốn tự mình nấu cơm?”

Động tác cô xách đồ ăn dừng lại một lát: “Tớ ngày hôm qua đáp ứng anh ấy, hôm nay nấu cơm chiều cho anh ấy.”

Thiên Tuyết nhìn cô, ánh mắt chậm rãi trừng lớn: “Cậu là nói. Cậu—— tự mình nấu cơm cho anh ấy ăn? !”

“Ừ.”

“Đi thôi.” Thiên Tuyết vội vàng đẩy cô đi trước, “Cậu nói sớm! Chúng ta làm phong phú một chút, anh khẳng định sẽ không bực bội.”

Trở lại biệt thự, Uyển Tình nấu cơm, Thiên Tuyết trợ thủ. Vài phút sau, Uyển Tình và bà Trương chịu không nổi tay chân luống cuống của cô (Thiên Tuyết), đuổi cô (Thiên Tuyết) ra ngoài, bà Trương làm trợ thủ.

“Đừng mà, mình muốn học.” Thiên Tuyết đeo bám một bên, “Lên được phòng lớn, xuống được phòng bếp mới dễ gả đi! Tớ không muốn làm đại tiểu thư quần áo đưa đến tận tay, cơm đưa đến tận miệng!”

“Cậu bao nhiêu năm như vậy đều quần áo đưa tận tay, cơm đưa đến tận miệng, có quan hệ gì chứ?” Uyển Tình nói.

Thiên Tuyết giận: “Đinh Uyển Tình!”

“Được được được, tớ sai rồi, cậu có thể làm.” Uyển Tình vội vàng nói.

Thiên Tuyết hừ một tiếng: “Không ai là một lần sẽ biết, mình từ từ học, một ngày nào đó biết làm?”

“Vậy cũng đúng.” Uyển Tình nói, “Tổ lần đầu tiên nấu cơm, cơm khô nấu thành cháo, xào củ sen còn thêm bột —— củ sen có tinh bột, không cần thêm bột vào canh.”

“A ~” Thiên Tuyết ngơ ngác nháy mắt vài cái, “Ít nhất cậu còn biết xào rau phải thêm bột vào canh. Tí nữa cậu xào cho mình xem, mình nhìn xem là chuyện gì xảy ra.”

Uyển Tình làm vài món thức ăn, bà Trương nói: “Đinh tiểu thư thật có thể làm.”

“Cháu tùy tiện làm thôi.” Uyển Tình xấu hổ cười, “Không được ngon như thức ăn bà Trương làm.”

“Đinh tiểu thư rất có năng khiếu.”

Thiên Tuyết hồi hận nói: “Mình vốn không có năng khiếu. Gặp các người biết làm như vậy, mình đã muốn từ bỏ dự định xuống bếp rồi! Ngoan ngoan làm sâu gạo, ai lại biết cái này không phải công hiến đối với xã hội sao? Không cho phép mình xuống bếp gặp gây thành hỏa hoạn, đó là chuyện hao tài tốn của!”

Cầm đồ ăn bưng lên bàn, cô (Thiên Tuyết) nói với Uyển Tình: “Gọi điện thoại cho anh trai mình.”

Uyển Tình có chút do dự: “Đợi chút cũng nên trở lại rồi?”

Thiên Tuyết bắt mắt liếc nàng: “Cậu ngày hôm qua làm anh ấy bực bội thành cái dạng gì? Đương nhiên phải chủ động một chút, bằng không cẩn thận bực bội không tiêu, một trăm lần OOOX làm chết cậu!”

“Ai nha! Cậu ——” Uyển Tình bị cô nói mặt một trận đỏ bừng, buồn bực cầm di động vừa đi vừa gọi điện thoại, một lát sau quay đầu, “Tắt máy.”

“Vậy gọi số văn phòng của anh ấy! Hoặc là của thư ký!”

“Tớ không có những số điện thoại này.”

Thiên Tuyết suy nghĩ chút: “Vậy gọi Văn Sâm.”

“Cũng không có.”

Thiên Tuyết vừa nghe, buồn bực trừng mắt nhìn cô vài giây, lấy di động của mình ra: “Quên đi, mình gọi!” bấm số xong, vừa nghe, “Nha ~ mình sao bị cắt máy?”

Uyển Tình:

“Mình đi dùng điện thoại cố định.” Thiên Tuyết từ ghế trên đứng lên, đi đến phòng khách.

347. Chương 199: Chương 199

348. Chương 199: Hâm Mộ

Uyển Tình ngồi xuống, nhìn chằm chằm đồ ăn trên bàn ngẩn người.

Một lát sau, Thiên Tuyết đi đến bên người cô, đưa cho cô hai vé máy bay: “Đừng đợi nữa, anh ấy đi Hongkong.” Ngày hôm qua rõ ràng là ba vé máy bay, hôm nay biến thành hai vé, trừ anh ấy, ai còn dám lấy?

Uyển Tình cầm lấy vé máy bay nhìn thoáng qua, đột nhiên nhớ tới tối hôm đó, cô nói: mỗi ngày ở nhà ngốc, có hơi nhàm chán. Có phải bởi vì như vậy hay không, hấn dự định mang cô và Thiên Tuyết đi Hongkong chơi?

Cô âm thầm cười, làm sao có thể, ý tưởng này quá hoang đường!

Bỏ vé máy bay xuống, cô nói: “Hai chúng ta ăn đi. Đúng rồi, buổi chiều người chuyển phát nhanh gọi điện cho tớ, nói giấy thông báo trúng tuyển có rồi, tớ bảo hấn đặt ở cửa phòng bảo vệ nhận, tính ngày mai trở về lấy, thuận tiện nghỉ một ngày, qua hai ngày rồi trở về.”

Thiên Tuyết không nói gì: “Cậu điên rồi? Cậu không thể chờ anh ấy về rồi hãy đi?”

“Tớ từng nói qua với anh ta, anh ta nói lúc mẹ tớ nghỉ phép tớ có thể trở về. Tí tớ gọi điện thoại cho mẹ, bảo mẹ ngày kia nghỉ phép.”

“Tùy cậu. Tùy cậu đó!” Thiên Tuyết là quản không được rồi.

Sau khi trở về phòng, Uyển Tình lại gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương. Lần này mở máy rồi, nhưng gọi mấy lần liên đều không có người nghe. Cô cũng sợ bỏ điện thoại xuống, đối với việc hấn tức giận, cô nên sợ hãi, lại không giống như trước sợ hãi đến vậy. Cô cũng không biết đã xảy ra cái gì, thậm chí đến cá tính hỉ nộ vô thường của người nọ, nếu không nhanh giải quyết việc này, những ngày trong tương lai e rằng nước sôi lửa bỏng.

Muốn đi ngủ lại ngủ không được, Uyển Tình đứng lên, đến thư phòng cầm laptop ôm trở về phòng, ngồi ở trên giường lên mạng. Vừa lên QQ, liền nhận được tin nhắn của Thiên Tuyết : “Không ngủ được?”

“Ngủ không được. ”

“Cậu chưa vào nhóm lớp học?”

“Không có.”

“Chờ một chút.”

1 phút sau, Uyển Tình liền nhận được lời mời tiếp nhận, bấm đồng ý, góc dưới bên phải hiện rõ sáng không dứt. Uyển Tình mở ra một chút, đầu tiên là cửa sổ nhóm tán gẫu, sau đó là lời mời kết bạn với cô từ các bạn học cùng lớp. Cô từng bước từng bước bấm đến mềm tay, rốt cục xử lý xong toàn bộ lời mời của bạn học, mới phát hiện nhóm bên trong đang quét màn hình, mọi người đang thảo luận chuyển du lịch tốt nghiệp .

Uyển Tình kỳ quái, gửi thư tán gẫu cho Thiên Tuyết: du lịch tốt nghiệp gì?

Thiên Tuyết: bọn họ muốn đi du lịch. Yên tâm tốt lắm, không có chuyện gì của hai chúng ta, anh khẳng định sẽ không đồng ý .

Vừa nói xong, liền có người gửi Uyển Tình thư tán gẫu, Uyển Tình mở ra một chút, là Sở Thiệu.

Sở Thiệu: Cậu đi hay không đi? Chúng ta chuẩn bị đi Tây Tạng với Nội Mông Cổ, khả năng còn có thể ra nước ngoài.

Đình Uyển Tình: không đi, không có thời gian.

Sở Thiệu: hử. Chúng ta qua vài ngày xuất phát, nếu đến lúc đó muốn đi liền nói cho tớ biết.

Đình Uyển Tình: Được.

Sở Thiệu tiếp theo không để ý cô, lại chạy tới nhóm hàn huyên ——

Sở Thiệu: Mục Thiên Tuyết, sắp đến sinh nhật cậu rồi? Năm nay tổ chức như thế nào? Nếu cần, chúng tớ chờ cậu qua sinh nhật mới đi.

Mục Thiên Tuyết: Tớ năm nay không tổ chức sinh nhật, các cậu không cần quan tâm tớ.

Trương ××: không thể nào? Cậu năm nay là mười tám tuổi đi? Mười bảy tuổi làm lớn như vậy, mười tám tuổi còn không phải càng lớn hơn nữa?

Mục Thiên Tuyết: này cậu cũng không hiểu rồi! Tớ tự có suy tính của tớ, dù sao năm nay không làm, chỉ có người nhà bọn tớ ăn cơm, Khách khứa cũng đều ko có.

Lí ××: Quả nhiên không làm? ! Đố Thiển ba cô ta âm điệu thấp như thế, sinh nhật 18 tuổi của cô ta đều làm cho cô ta làm to như vậy! Cậu cứ nhiên không làm? Không biết còn tưởng rằng công ty nhà cậu đóng cửa rồi!

Mục Thiên Tuyết: vậy cậu hỏi một chút Đố Thiển qua xong sinh nhật mười tám tuổi tình huống gì?

Đố Thiển không luôn luôn giao tiếp với Thiên Tuyết đúng lúc này nói câu: Sau sinh nhật 18 tuổi, chính là yết giá bán ra mà! Hiện tại còn có người muốn đến cầu hôn, sớm biết thế ta liền lên lút qua.

Mọi người vừa nghe, nhất thời hiểu được là chuyện gì xảy ra, một đồng thiên kim tiểu thư cũng bắt đầu ai thán, từ mười tám tuổi trong nhà tổ chức yến hội, chính thức giới thiệu các cô cho ngoại giới, hiện tại liền một đồng người tới cửa chú ý nha!

Tán gẫu xong, một đồng người mà bắt đầu hâm mộ Thiên Tuyết: Anh cậu là thật thương cậu nha! Không lấy cậu làm công cụ lợi ích! Mười tám tuổi không giới thiệu cậu ra ngoài, rõ ràng là cho cậu vài năm tự do nha! Rất hâm mộ! Tổ cũng muốn anh trai như vậy!

Đột nhiên, có người nói: Liễu Y Y đến rồi, Liễu Y Y cậu đi du lịch tốt nghiệp hay không?

Sở Thiệu: đừng hỏi cô ấy! Lão tử chịu cô áp bức ba năm, du lịch tốt nghiệp tuyệt đối không thể mang cô! Bằng không các cậu sẽ chờ nhật xác cho tớ đi! Không, các cậu không thu được thi thể của tớ! Cô ấy khẳng định thừa dịp các cậu không chú ý, đẩy tớ xuống vách núi đen, đẩy mạnh dòng nước xiết, hoặc là đứt khoát phân tớ thành nhiều mảnh! ! !

Liễu Y Y:

Sở Thiệu: cậu nhanh nhanh biến mất! Biến mất! Lập tức tuân lệnh, Liễu Y Y lui bước!

Liễu Y Y: tớ không đi.

Bên trong nhóm lặng im vài giây, Sở Thiệu lại nói: Liễu Y Y, cậu thật không biết mình nên xin lỗi tớ?

Liễu Y Y: xin lỗi cái gì?

Sở Thiệu: ba năm nay, chính cậu nói cậu đã đánh tớ bao nhiêu lần? Trước mặt các bạn cùng lớp, cậu nói xin lỗi không phải xong sao? Huống hồ, đây là trên mạng, cậu kêu cái a mèo a cầu giúp cậu đánh chữ chúng tớ cũng không biết.

Liễu Y Y: đáng đời cậu!

Sở Thiệu: Cậu! ! ! ! Liễu Y Y! ! ! ! ! Cậu thực quá đáng có biết hay không? Cậu nữ sinh như vậy, một chút chỗ tốt đều không có! Ba năm cùng học, ai gặp qua nói chuyện với cậu? Cậu quái gở cũng không nên quái gở thành bộ dạng như vậy! Mỗi ngày mặc quần áo bụi không lột được, mang cái kính mắt xấu không thể xấu hơn, người xấu nhiều tác quái!

Liễu Y Y: Sở Thiệu! Cậu khốn khiếp!

Bên trong nhóm yên tĩnh ước chừng 1 phút, không có người nói chuyện.

Uyển Tình mở ra đánh chữ, đánh vài chữ, lại xóa đi, cuối cùng gửi cho Sở Thiệu thư tán gẫu: Cậu nói như vậy, Liễu Y Y sẽ rất buồn.

Sở Thiệu rất nhanh trả lời cô: Tớ còn buồn! Cậu không bị cô ấy đánh ba năm.

Uyển Tình nghĩ nghĩ, cúi đầu đánh chữ, đánh nửa ngày, lại xóa đi, cuối cùng nói: chúng ta không phải cô ấy, không biết trong lòng cô ấy nghĩ gì, nên phải cùng nhau hóa giải. Khả năng, cô ấy có nỗi khổ riêng.

Sở Thiệu: đánh tớ còn có nỗi khổ?

Nói xong, hắn lại vào trong nhóm mắng Liễu Y Y. Liễu Y Y luôn online, lại cũng không nói lại, hắn càng nháo càng hăng say, huyền não đến mức mọi người nhất trí giúp đỡ Liễu Y Y, để hắn xin lỗi Liễu Y Y.

Lúc này, Thiên Tuyết gửi cho Uyển Tình thư tán gẫu: Sở Thiệu hôm nay không đúng, có phải uống rượu hay không?

Uyển Tình: tớ làm sao mà biết? Phỏng chừng là đang mượn rượu làm càn đi.

-

Khách sạn Lệ Tinh Hongkong.

Mục Thiên Dương tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, đang suy nghĩ là ai liên tục gọi cho hắn năm cái điện thoại, đi đến trước bàn học, di động lại vang lên. Hắn vội vàng cầm lên vừa thấy, có loại cảm giác mãnh liệt là Uyển Tình, lại thấy được “Đinh Thái Nghiên đang gọi” .

Hắn phì cười hơi nhú mi, không tình nguyện nghe: “A lô.”

“Thiên Dương.” Âm thanh Đinh Thái Nghiên ngọt ngào truyền đến, “Nghe nói anh đi Hongkong?”

“Ừ, làm sao vậy?” Mục Thiên Dương trong lòng bên trong mặc niệm ba lần “Đây là vị hôn thê”, âm thanh rất cực có chút ôn nhu, “Nhớ anh?”

349. Chương 200: Chương 200

350. Chương 200: Rối Loạn

Đinh Thái Nghiên cười: “Anh cứ nói đi? Nghe nói anh phải khai trương chi nhánh công ty ở thành phố C, bận rộn chết đi rồi? Đã lâu không cùng em ăn cơm.”

“À. Sau khi trở về liền đi với em.”

“Không sao!” Đinh Thái Nghiên nói, “Em hiện tại cũng muốn đi làm, thỉnh thoảng cùng nhau ăn bữa cơm chiều là được rồi.”

“” Lẽ nào trước đây không phải như vậy sao?

“Đúng rồi, cuối tuần là sinh nhật Thiên Tuyết, em gọi điện thoại chính là muốn hỏi anh một chút, nên chuẩn bị cho em ấy quà gì thì tốt.”

“Năm nay em ấy chỉ tổ chức một bữa tiệc sinh nhật tại nhà, không có khách, em mua gì tùy ý.”

“Sao lại không tổ chức sinh nhật vậy? Em ấy không phải mười tám tuổi rồi sao?”

“Chính là bởi vì mười tám tuổi, mới không tổ chức.” Mục Thiên Dương cũng lười nói nhiều với cô. Dù sao bọn họ rất nhanh sẽ giải trừ hôn ước, những việc liên can đến tương lai Thiên Tuyết, cô không được tham dự.

Đinh Thái Nghiên thấy hắn không muốn nhiều lời, cũng không tiện hỏi, trong lòng lơ mơ bất mãn.

“Thiên Tuyết thi vào trường cao đẳng thế nào?” Cô tìm đề tài tán gẫu.

“Không rõ lắm.”

Đinh Thái Nghiên cứng lại, cười nói: “Có lẽ kết quả không tồi đâu, anh người làm anh này cũng không quan tâm em mình một chút?”

“Ừ, gần đây bận quá.”

Đinh Thái Nghiên thở dài: “Vậy anh nghỉ ngơi cho tốt, em chờ anh trở về.” Hắn quá bận rộn, bận đến nỗi ngay cả thành tích em gái mình thi vào trường cao đẳng cũng không quan tâm, thì làm sao có thời giờ nhìn tới cô?

Tắt điện thoại, sau lưng lập tức có một thân thể xích lỏng dán chặt vào, hai tay người đàn ông cởi áo choàng tẩm của cô ra, từ sau lưng xoa nắn nơi cao ngất mềm mại của cô: “Như thế nào? Trò chuyện không vui?”

“Ai nha, anh đáng ghét!” Đinh Thái Nghiên hờn dỗi mắng một câu, xoay người song song cùng Chu Khải Quốc ngã xuống giường, “Em cần gì quản hắn không vui hay không, chúng ta vui vẻ là tốt rồi ~”

“Đúng! Thừa dịp hắn không ở đây, chúng ta ở nơi này khoái hoạt”

“Ừ.” Tiếng rên rỉ thở dốc vang lên, bọn họ bắt đầu cuộc hành trình vụng trộm.

-

Mục Thiên Dương tắt điện thoại, mới phát hiện năm cuộc gọi nhỡ trước đó đích thị do Uyển Tình gọi tới. Đáng tiếc, tâm tình cũng không vì thế mà chuyển biến tốt hơn, vừa nghĩ đến cô dấu mình kết giao với nam sinh, hắn liền hận không thể bóp chết cô!

Hắn vẫn cảm thấy, cô không cái lá gan đó. Nhưng không nghĩ tới, cô ngay cả làm cũng làm rồi! Có lẽ cô chỉ là cùng bạn học xã giao bình thường, nhưng hắn vẫn là chịu không nổi. Cứ như là, chỉ cần cô muốn, cô có thể phản bội hắn bất cứ lúc nào! Cô khả năng rất lớn sẽ che dấu chân tướng, nếu có một ngày, cô cùng một chỗ với nam nhân khác, nháo đến cùng thề nguyên sinh tử có nhau, sau đó sinh con dưỡng cái mới cho hắn biết, hắn tuyệt không ngoài ý muốn!

Nữ nhân này Hắn nên buông tha cho cô! Cách xa cô một chút! Nếu cô muốn phản bội hắn, muốn làm hại hắn, hắn phòng không được! Hoàn toàn phòng không được.

Mục Thiên Dương thống khổ ngồi trên giường, qua thật lâu, cầm lấy điện thoại muốn gọi lại, lại từ bỏ ý định. Dựa vào cái gì muốn hắn gọi lại? Cô thật đúng là nắm hắn trong lòng bàn tay! Nếu hắn lại thỏa hiệp, cô sẽ trèo lên đầu hắn giễu võ giương oai!

Mục Thiên Dương ném điện thoại, phiền chán ở trong phòng đi tới đi lui. Cuối cùng, mở máy tính, nhìn thấy bức vẽ QQ buồn cười kia, ma xui quỷ khiến đăng nhập vào. Thứ này hắn đã nhiều năm rồi không cần, nhìn thấy Uyển Tình sử dụng, liền nhảy ra thêm cô vào. Thiên Tuyết nhìn thấy sổ tài khoản năm số của hắn, âm ỹ đòi đáp lại.

Chat trực tuyến với Thiên Tuyết, hắn phát ra tin tức: “Uyển Tình có đây không?” Uyển Tình quen ẩn nick. Thiên Tuyết hoảng sợ, nửa ngày mới đáp: “Vừa rồi còn lên, hắn là chưa out.”

Mục Thiên Dương hơi mở ra nick hình avatar Uyển Tình, bưng Whiskey lên bên cạnh uống một ngụm, không biết muốn nói gì. Cuối cùng, hắn đánh một cái không cách, phát ra sợi chỗ trống tin tức.

Uyển Tình đang xem tin tức bên trong hỗn loạn, Sở Thiệu phỏng chừng là thật uống rượu. Cô thấy Liễu Y Y đang onl, nhưng vẫn không nói lời nào, không hiểu sao cảm thấy rất khó chịu.

Liễu Y Y hiện tại là nét mặt gì? Đang khóc sao?

Cô mở nick Sở Thiệu ra một chút: “Cậu đừng nổi điên. Liễu Y Y không phải như cậu nghĩ.”

Sở Thiệu: vậy cô là như thế nào? Cậu hắn cũng biết.

Đỉnh Uyển Tình: Liễu Y Y vì sao chỉ đánh cậu, không đánh người khác?

Sở Thiệu: cô ấy có bệnh!

Đỉnh Uyển Tình: lần đó cô chở cậu trên xe đạp, nhưng cô ấy căn bản không chở nổi, vẫn là kiên trì, cả người đều mồ hôi!

Sở Thiệu: cô ấy áy náy!

Uyển Tình không nói gì, thấy hắn lại nổi điên bên trong nhóm, rõ ràng dứt khoát sổ nói chuyện phiếm, mở PPS ra xem phim.

Vài phút sau, hình avatar Sở Thiệu nhảy lên dưới góc bên phải, cô vội vàng mở ra, cũng là một tin tức trống. Cô nhịn không được thở dài, đánh một câu: Sở Thiệu, cậu cái người ngu ngốc này!

Sở Thiệu không đáp lời, cô nghĩ nghĩ, không biết có nên nói với hắn hay không. Bắt đầu đánh chữ, lại xóa, lại đánh, lại xóa.

Giống như, có hơi xen vào việc của người khác rồi?

Hay là không cần nói, cũng không phải chuyện của cô.

Uyển Tình đang muốn đóng cửa nói chuyện phiếm của sổ, đột nhiên phát hiện ——

Ta ×! Cái này không phải Sở Thiệu!

Cô cả kinh, thiếu chút nữa cầm máy tính ném lên mặt đất.

Sở Thiệu dùng là hình avatar hệ thống, tin tức thứ nhất cô nhận được trước còn bị dọa nhảy dựng, nghĩ đến Mục Thiên Dương, bởi vì Mục Thiên Dương cũng là dùng hình avatar này! Không nghĩ tới, hiện tại thật là Mục Thiên Dương!

Cô cái câu “Sở Thiệu, cậu cái người ngu ngốc này!” trong khung nói chuyện phiếm kia, lập tức thấy toàn thân lạnh cả người. Hắn sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ nghĩ như thế nào.

Chết rồi.

Cô chết chắc rồi!

Hắn nhất định sẽ làm cô sống không bằng chết!

Mục Thiên Dương nhìn chằm chằm màn hình máy tính, cười lạnh ra tiếng, một ngụm uống sạch ly Whiskey bên cạnh, đứng lên, một cước đá máy tính xuống đất.

Uyển Tình thấy hắn logout, ném máy tính, nhanh chóng chạy vào phòng Thiên Tuyết: “Thiên Tuyết! Mau tới đây!”

“Làm sao?” Thiên Tuyết đang xem điện ảnh, bị cô lôi kéo, cuống quýt bấm nút tạm dừng, dép lê đều không kịp mang liền đi theo cô vào phòng.

Uyển Tình ôm đầu run lấy lấy, chỉ vào màn hình, biểu tình muốn khóc: “Làm sao bây giờ? Cậu nói làm sao bây giờ?”

Thiên Tuyết vừa thấy, phần nộ nhào qua bóp cổ cô: “Cậu thực thông đồng cùng hắn? ! Cậu còn không để anh tôi vào mắt! ! ! !”

“Đây là anh cậu!” Uyển Tình kêu to.

Thiên Tuyết sững sốt, vội vàng đứng lên nhìn máy tính, quả nhiên nhìn thấy tên tiếng anh của Mục Thiên Dương và sổ tài khoản năm số kia.

“Cậu.” Thiên Tuyết cả kinh, trừng mắt Uyển Tình, “Cậu đây là đang làm cái gì?”

“Tớ cả Sở Thiệu nói chuyện phiếm! Ai biết anh cậu đột nhiên gửi thư tín tin tức đến, bọn họ hình avatar là như nhau, tớ lại không chú ý! Kết quả. Gửi sai người rồi.” Uyển Tình giống như tận thế tới vậy, nhìn cô, “Làm sao bây giờ? Anh cậu logout, hắn khẳng định sẽ không bỏ qua cho tớ. Thiên Tuyết, cậu giúp giúp tớ.”

Thiên Tuyết lập tức co người ngồi ở trên giường: “Đừng tìm tớ! Tớ cũng xong đời!” Uyển Tình dưới mí mắt cô thông đồng trên dưới với người ta, cô chính là biết mà không báo nha, khẳng định sẽ chết không chỗ chôn thân, thật là hình phạt tốt?

Uyển Tình co hai chân mình, cầm gục trên đầu gối khóc. Cô không sợ hắn đối phó mình, cô sợ hắn thương tổn mẹ cô! Hắn là ma quỷ! Chọc hắn mất hứng, chuyện gì hắn cũng làm được.

Thiên Tuyết đột nhiên phần nộ nhìn cô: “Cậu sao có thể như vậy nha! Cậu sao có thể cùng Sở Thiệu một chỗ? ! Cậu có biết hay không anh tôi đối với cậu ——”

351. Chương 201: Chương 201

352. Chương 201: Lại Có Chuyện Như Vậy

Thiên Tuyết chỉ vào cô (Uyển Tình), đột nhiên nói không nên lời. Nói ra thì sao? Cho cô(Uyển Tình) cười anh cô (Thiên Tuyết) si tình sao? Anh cô (Thiên Tuyết) không thể bị người ta chà đạp! Cho dù là Đinh Uyển Tình cũng không được !

“Tớ không có!” Uyển Tình kêu to, lại không biết giải thích như thế nào, đau khổ cầm lấy tóc, “Tớ....”

Thiên Tuyết chì vào máy tính: “Cậu còn nói dối! Cậu có biết cậu nói những lời này có ý tứ gì không?”

“Có ý tứ gì?”

“Cậu hướng tới Sở Thiệu thổ lộ!Cuối cùng cậu ngượng ngùng, xấu hổ, cậu nói thật dịu dàng! Kết quả Sở Thiệu uống say, khẳng định lập tức không tiếp thu được điểm quan trọng, sẽ không lý giải được! Cậu nổi giận, liền nói ra câu như vậy.....”

“Không thể nào?” Uyển Tình ngây người, lắc đầu, “Tớ không có! Tớ nhiều lắm chỉ xem cậu ấy là bạn học, đều không có ý khác!”

“Nhưng những lời đó chính là ý tứ này!”

“Tớ không có ý tứ này!”

“Chính là như vậy!” Thiên Tuyết rống to, “Mình đọc tiểu thuyết ngôn tình còn nhiều hơn cậu đọc sách giáo khoa! Những lời đó chính là ý tứ này! Dợi chút, cậu không có ý tứ này vì sao lại viết những lời đó?”

Uyển Tình sửng sốt, nói: “Còn không phải hần mắng Liễu Y Y ở bên trong sao?”

“Hần còn mắng?” Thiên Tuyết đã sớm xem phim, còn không nghĩ tới hần có thể phát diện lâu như vậy.

“Tớ khuyên cậu ấy không nên, bởi vì Liễu Y Y thích cậu ấy, cậu ấy mắng như vậy, trong lòng Liễu Y Y sẽ rất khó chịu.”

“Liễu Y Y thích cậu ta? !! !” Thiên Tuyết cao giọng nói: “Mình học chung ba năm với bọn họ, sao lại không biết chuyện này? Cậu làm sao lại biết được? “

“Cậu còn nhớ lần đó lúc sinh nhật tớ hay không? Chúng ta đi KTV, lúc về Liễu Y Y chạy xe đạp đụng phải cậu ấy.”

“Ừ”

“Cậu ấy vì vậy chân bị thương, đi không tiện đã kêu Liễu Y Y mang cơm cho cậu ấy ăn, ba bữa ăn còn ra ngoài ăn khuya.”

“Ừ.”

“Có một ngày tự học buổi tối sau khi tớ về phòng ngủ, cậu hỏi tớ bài kiểm tra như thế nào.”

“Khụ.....Mình liền một chút, không phải ngày hôm sau phải nộp sao?”

“Đúng vậy. Nhưng mà tớ làm xong, không mang về, chỉ có thể về lớp lấy.”

Thiên Tuyết nghĩ tới: “Cuối cùng phòng học đóng cửa, mình chỉ có thể tự làm.”

“Phòng học không có khóa cửa.” Thiên Tuyết nói, “Khi tớ trở về, phòng học còn hai người.”

“Sở Thiệu và Liễu Y Y”

“Ừ.”

Ánh mắt Thiên Tuyết đột nhiên sáng lên: “Bọn họ ở đó XXOO?!”

Uyển Tình không nói gì nhìn cô, chịu không nổi nói: “Mới không có! Đầu óc cậu không nên nghĩ bậy bạ như vậy!”

“Sở Thiệu đang nằm ngủ trên bàn, Liễu Y Y ngồi bên cạnh đọc sách, quạt trong phòng vẫn còn mở, quay vù vù....Sau đó, Liễu Y Y lấy mắt kính xuống, hôn Sở Thiệu.”

“A.....” Thiên Tuyết nán lại.

“Tớ nghĩ cô ấy là thích Sở Thiệu. Không phải cậu nói, cô ấy chỉ đánh Sở Thiệu, cũng chưa từng đánh qua nam sinh khác sao?”

“Đúng vậy, không thích nhìn liền đánh, tính tình cô vẫn nóng nảy .”

“Sở Thiệu vừa mới la hét bắt Liễu Y Y xin lỗi, nhưng mà khi tớ cho là Liễu Y Y viết nhắn lại, phát hiện vài nam sinh bị cậu ấy đánh qua, tự cô ấy nhắc tới bên trong lời nhắn lại: Bạn học ba năm, không nghe nói cô nhiều chuyện, chỉ có lần đó bị cô đánh, nghe cô nói xin lỗi. Những người khác cô đều nói xin lỗi, nhưng Sở Thiệu không có. Kỳ thật cô hẳn chỉ muốn đánh nhau với Sở Thiệu nhỉ?”

Thiên Tuyết thỏa tâm tình, bùm bùm, mười phần kích động: “Trước mắt mình lại xảy ra nhiều chuyện hay như vậy! Đây thực sự là càng ngược càng yêu à! Đánh là thân, mắng là yêu, Liễu Y Y có suy nghĩ thật thẳng thắn nha! Ngao

~ Kỳ thật mình vẫn cảm thấy cô ấy và Sở Thiệu có tin hiệu, không nghĩ tới thật là như vậy! Đứa nhỏ này nước quá sâu, bộ dạng biểu đạt tình yêu nhỏ như vậy là không được! Không đúng, cô ấy đây là khổ luyện nha! Cô ấy không nói trắng, chỉ là ba năm ngược đãi Sở Thiệu như thế, Sở Thiệu chỉ sợ cả đời cũng sẽ không quên cô ấy nhỉ? Cô ấy nhất định sẽ không thổ lộ, một người đàn ông bỗng nhiên xoay người, chỉ cần Sở Thiệu có thể nhớ kỹ cô ấy là tốt rồi. Ô ô ô, thật đáng thương nha! Mình bị cô cảm động!”

Uyển Tình không nói gì: “Cậu đừng cảm động! Cậu giúp tớ đi, tớ phải giải thích với anh cậu như thế nào!”

Thiên Tuyết hiện tại đầu còn đau lòng cho anh trai, dù sao Uyển Tình cũng không có phần bội hấn. Anh đối với Uyển Tình thật không có hậu như vậy, vài đồng tiền dơ bẩn liền giam lỏng trẻ vị thành niên, không cần biết vui hay không cũng ngược người ta, làm lại làm, làm lại làm.....Quả thật rất tàn nhẫn!

Cô vỗ vỗ vai Uyển Tình: “Đừng lo lắng, dù sao cậu cũng không phải phản bội anh ấy, anh ấy xứng đáng! Anh ấy không nên xen vào!”

Uyển Tình rên lên: “Đắc tội với anh ta cũng không phải cậu nha! Anh ta sẽ không bỏ qua cho tớ! Một mình tớ không sao, vạn nhất anh ta hấn uy hiếp mẹ tớ thì làm sao bây giờ?”

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, an ủi cô: “Được rồi, được rồi, một lát mình sẽ gọi điện thoại cho anh ấy, trước tiên giải thích giúp cậu, sau đó cậu gọi điện thoại cho anh ấy, sẽ không sao. Nếu không được, cậu cứ nói, người cậu thích không phải Sở Thiệu, mà là anh ấy! Cam đoan sẽ không có việc gì!”

“Thích anh ta?” Uyển Tình cả kinh, tâm nhảy lên vài cái, “Nhưng tớ không có thích anh ta nha.”

Thiên Tuyết vịn trán, anh, cách mạng chưa thành công, mời tiếp tục cố gắng! Anh nhất định trăm ngàn lần đừng vì chuyện này mà làm hỏng đại sự!

Cô thở dài một hơi, dạy cho Uyển Tình: “Vậy cậu liền giả bộ, cậu liền diễn thôi! Tin tưởng mình, gặp việc này, được giải quyết như vậy, không có gì có ích hơn đâu! Mọi người bảo mình là chuyên gia tình yêu, không phải chỉ là hư danh, phương diện này mình thật sự có rất nhiều chiêu nha! Nếu không thì, mình cho người tìm mấy bộ đồ mát mẻ trên tivi và tiểu thuyết ngôn tình đọc thử.”

“Không nên, cậu nhanh gọi điện thoại cho anh ta.” Uyển Tình nói.

“Được rồi được rồi.....” Thiên Tuyết trở lại phong ngủ, gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương nhận điện thoại, cô thở phào nhẹ nhõm, vội vàng giải thích sự việc.

Lúc đầu Mục Thiên Dương tức giận không muốn nghe, bị cô rống lên hai tiếng, liền chịu đứng lại nghe xong. Sau khi nghe mặt hấn quả thật bình tĩnh lại rất nhiều.

Thiên Tuyết nói xong, cảm thấy tốt hơn: “Được rồi, anh sẽ không giận nữa. Uyển Tình bị anh dọa đến sợ anh đi đối phó với mẹ cậu ấy. Anh đừng chơi trò ngược luyện như vậy, chuyện như vậy chỉ có trong tiểu thuyết! Tiểu thuyết có tác giả dựng chuyện, cuối cùng cho bọn họ gặp nhiều trở ngại trước rồi tiêu tan, muốn bọn họ hợp rồi ly, ly rồi hợp. Hai người không có người sắp xếp, anh thật muốn làm cô bị thương, cô ấy sẽ không tha thứ cho anh.”

“Anh biết....”

“Ai!” Thiên Tuyết thở dài, “Hai người từ đầu là quan hệ giao dịch, anh trước kia đối với cô ấy không tốt—tuy hiện tại rất tốt, nhưng anh cũng chưa nói qua, cô hoàn toàn không có cảm giác. Hơn nữa, anh lại có vợ sắp cưới, cậu ấy làm sao dám nghĩ tới việc anh thích cậu ấy? Loại sự tình này, anh có thể tức giận, nhưng phải khống chế một chút, trăm ngàn lần đừng đùa quá!”

“Chính vì vậy anh mới tới HongKong !” Mục Thiên Dương nói.

“Hả....”Thiên Tuyết lè lưỡi. “Em đi uống nước, cúp điện thoại trước.” Hấn như vậy lại đi HongKong, là muốn tránh Uyển Tình , sợ mình tức giận sẽ làm Uyển Tình bị thương?”

“Tầm nhìn xa thật!” Mục Thiên Dương nói, “Anh không muốn giám sát cô ấy! Là chính cô ấy quá phận!”

353. Chương 202: Chương 202

354. Chương 202: Có Ý Nghĩa Với Hấn.

Thiên Tuyết trầm mặt một lát: “Anh, anh đừng như vậy....”

“Anh biết em tốt với cô ấy, em giúp anh chiều cổ cô ấy! Bằng không đừng trách anh thu thập em!”

Thiên Tuyết có chút sợ hãi, vội vàng tắt điện thoại.

Mục Thiên Dương bỏ điện thoại xuống, cả người phát run. Cho dù đã biết sự thật, hấn vẫn thấy khó chịu, và phẫn nộ. Bỗng nhiên hấn đứng lên, lấy vali ra, muốn thu xếp lại.

Xếp được vài bộ quần áo vào, lại dừng lại.

Hiện tại trở về làm gì? Còn không bằng yên tĩnh một chút.

Hấn rất dễ bị cô làm ảnh hưởng cảm xúc, hấn phải học cách khống chế mình. Hấn bình tâm lại, muốn bước một bước tốt không thể xúc động, như vậy sẽ làm rối loạn trận tuyến. Hấn phải trả giá nhiều như vậy, quyết không thể thua!

Bỏ vali ra, hấn ngồi xuống, di động lại vang lên. Vừa nhìn thấy là Uyển Tình gọi tới, tay hấn giật giật, không nghe điện thoại. Nghe sẽ nói cái gì? Mắng cô? Nghĩ tới nghĩ lui, hấn không thể nghĩ được mình sẽ nói cái gì, chỉ có thể chờ hết chuông điện thoại. Một lát sau, tiếng chuông lại vang lên.

-

Thiên Tuyết lấy nước xong lên lầu, thấy Uyển Tình cầm điện thoại đứng ở cửa gọi điện, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Anh ấy không nghe máy.” Uyển Tình nói.

Thiên Tuyết uống một ngụm nước, nghĩ nghĩ nói: “Mình nghĩ anh ấy sẽ không nghe.”

“Vậy làm sao bây giờ? “

“Tiếp tục gọi.”

“A?”

“Cậu liền để chế độ tự gọi lại, gọi đến khi nghe máy thì thôi!”

“Nhưng mà.....”

“Nghe mình! Được rồi!” Thiên tuyết vào cửa, “Trở vào ngủ đi! Đừng quên để chế độ tự động gọi!”

“Vạn nhất.....Vạn nhất tớ đang ngủ, anh ấy nghe điện thoại thì sao bây giờ?”

“Yên tâm đi, đến khi cậu ngủ mà không có nghe máy, vậy thì tuyết đối sẽ không nghe!”

“Vậy tại sao lại muốn tớ gọi?”

Thiên Tuyết nhìn xem thường: “Việc này đối với anh ấy có ý nghĩ! Dù sao cậu nghe tớ là được rồi.”

Uyển Tình thở dài, đành phải làm theo. Ngày hôm sau thức dậy, quả nhiên không nghe máy. Bất quá, ở HongKong tâm tình Mục Thiên Dương quả nhiên tốt lên rất nhiều.

Uyển Tình vẫn đi làm như thường, dự định qua hai ngày nữa sẽ về nhà. Giờ tan tầm, phát hiện điện thoại có hai cuộc gọi nhỡ, là số điện thoại cố định. Cô cả kinh, biết là Từ Khả Vi đã về nhà, vội vàng gọi lại.

“Mẹ, người về nghỉ phép sao?”

“Đúng vậy, mẹ nghe khách nói con gái bà ấy có thông báo trúng tuyển, cũng nhớ con không kém, trở về nhìn xem, không nghĩ tới đúng là như vậy, con thế nào lại không về nhà?”

“A...Gần đây làm về trễ, buổi tối đều 9 giờ mới tan việc, tối khi tan việc con về nhà Thiên Tuyết ở, nhà cô gần với chỗ con làm việc.”

“Hà, vậy à. Vậy con khi nào thì trở về?”

“Lập tức trở về, con đi xin phép cửa hàng trưởng, xin phép ngày mai nghỉ.”

“Tốt. Không cần vội, mẹ chờ con trở về.”

“Dạ.” Uyển Tình đã ra khỏi cửa hàng trà sữa, sau khi tắt điện thoại, lại quay trở lại. Xác định xin nghỉ phép được, cô lại gọi điện thoại cho Thiên Tuyết. Thiên Tuyết chắc là đi dạo gần đây, cô gọi điện nói phải về nhà, cũng không quan tâm Thiên Tuyết oán giận như thế nào, liền vội vàng đón xe điện ngầm.

Về đến nhà, người được mùi thơm từ phòng bếp bay ra, chỉ biết là Từ Khả Vi lại làm đồ ăn ngon.

Cô lấy trên bàn chuyển phát nhanh, có vẻ hơi kích động mở ra, thấy được thông báo trúng tuyển. Không nghĩ tới, liền một tờ giấy như vậy. Cô đột nhiên cảm thấy, cũng không có gì hay ho. Trái lại lấy ra thẻ và giới thiệu, khiến cô nhìn thật lâu.

Cô cầm thông báo trúng tuyển, đi vào bếp, phòng tới trước mắt Từ Khả Vi: “Mẹ, nhìn xem!”

Từ Khả Vi vội vàng tắt bếp, đưa tay xoa xoa đầu cô, liên cầm lấy nhìn qua. Nhìn hồi lâu, khóe mắt ươn ướt, vuốt mặt Uyển Tình: “Con vất vả rồi.”

“Mẹ mới vất vả hơn con.” Uyển Tình nói, “Được rồi, con nấu cơm, mẹ đi nghỉ ngơi đi.”

Từ Khả Vi gạt đầu, cầm thông báo trúng tuyển của cô đi ra ngoài. Trong chốc lát cầm tạp dề ở cửa hàng Uyển tình đi vào, lại hỏi: “Ồ đâu con có tạp dề này?”

Uyển Tình nhìn thoáng qua: “Là đồng phục của con! Còn có trên người nữa, một lát sẽ thay ra giặt sạch sẽ, còn phải mặc đi làm.”

Từ Khả Vi cầm tạp dề đặt lên người cô xem xét, cười nói: “Rất xinh đẹp, cửa hàng đó cũng rất nề nếp.”

“Như vậy không tốt sao? Nề nếp như vậy khách hàng mới thích đến, cười đều thích lộ tám cái răng giống với tiếp viên hàng không.”

Uyển Tình ở nhà nghỉ phép một ngày, tiếp tục đi làm, Từ Khả Vi cũng vậy. Hai người cũng hẹn về sau cùng nhau xin nghỉ phép. Uyển Tình nói: “Cuối tuần không thể nghỉ! Cuối tuần rất đông khách.”

“Cửa hàng bán hoa cũng không kém nhiều lắm, thời điểm Thất Tịch càng không thể nghỉ!”

“Sắp đến Thất Tịch sao.” Uyển Tình nói.

Sau khi trở về, cô vẫn cho là Mục Thiên Dương sẽ gọi điện thoại lại, nhưng vẫn không có thấy, vì vậy cô cũng không gọi lại.

Ngày mai sinh nhật Thiên Tuyết, hẳn còn không trở về. Cô nghĩ, có lẽ hẳn sẽ trở về, chỉ là không có đến biệt thự này mà thôi.

Sau khi tan việc, cùng với Thiên Tuyết đi tới Mục gia. Mục lão gia lúc trước nhắc đến cô rất nhiều lần, Thiên Tuyết nói: “Người ta cũng có việc, chờ khi sinh nhật con, kêu cậu đến ở hai ngày cũng không tồi!”

Mục lão gia từ bỏ, trầm nghĩ: “Nếu đứa nhỏ này ở nhà Mục gia thì tốt rồi, có thể mỗi ngày cùng ông...”

Đến Mục gia, Uyển Tình vẫn đang cùng Mục lão gia chơi cờ. Sao hai ván cờ, Mục lão gia hỏi: “Con có học chơi sao?”

Uyển Tình gật đầu: “Gần đây có học trên mạng, trên mạng có trò chơi cờ vây.”

“A, vậy không sai.” Mục lão gia lập tức nói với Thiên Tuyết, “Con ngày mai cho ông mượn máy tính, tìm trò chơi kia! Thời điểm các con không chơi cùng ông, ông có thể tự mình chơi!”

“Được được rồi, sắp xếp cho ông.” Thiên Tuyết nói, “Bất quá người trên mạng chơi không lợi hại hơn ông, sợ ông chơi mãi sẽ nghiện!”

“Vậy cũng đỡ hơn không được chơi.” Mục lão gia hừ một tiếng, bắt đầu chiến đấu với Uyển Tình.

Sáng sớm hôm sau, ba người cùng đi câu cá. Địa phương nhỏ kia có thể câu cá, cũng không xa lắm, ba người liền xách cần câu đi theo dòng nước chảy. Thiên Tuyết và Uyển Tình mang theo đồ che nắng, mặc quần bò, nhìn thật có sức sống, làm cho các thanh niên câu cá xung quanh đều nhìn các cô.

Người lớn tuổi lắc đầu hỏi Mục lão gia: “Mục lão gia, ông khi nào lại có thêm một cô cháu gái?”

Mục lão gia không được cao hứng nói: “Là bạn học cháu gái ta!”

“Nhà ai?”

Mục lão gia ngẩng ra, nói: “Là thương gia.” Ông có điền tra qua gia đình Uyển Tình, đã biết thân thế Uyển Tình, xem Đinh Chí Cường rất không cao, đối với Uyển Tình thấy đau lòng thay cô! Về phần Đinh Thái Nghiên, chỉ có thở dài, ai kêu cô là cháu dâu do ông chọn! Sau khi Thái Nghiên gả vào đây, Uyển Tình chính là thân thích của Mục gia, về sau hôn nhân đại sự của cô, ông cũng có thể giúp đỡ một chút, nhất định phải gả cô cho nam nhân đáng tin cậy!

Câu cá xong trở về ăn cơm trưa, phát hiện Đinh Thái Nghiên đến đây.

Uyển Tình thấy cô tới đây, không tự chủ nhìn một vòng xung quanh, nghĩ cô cùng đến với Mục Thiên Dương. Nhưng không thấy được người, chắc là ở trong phòng.

Uyển Tình lại nhìn về phía Đinh Thái Nghiên, oán hận cắn răng, ánh mắt cô (Uyển Tình) nhìn trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng. Cô (Uyển Tình) cũng không quên chuyện cô (Thái Nghiên) bỏ thuốc.

355. Chương 203: Chương 203

356. Chương 203: Phản Kích.

Thái Nghiên cũng nhớ không quên, nhưng cô cũng không sợ, quét mắt liếc qua một cái, tựa như không thấy.

“Thái Nghiên đến đây.” Mục lão gia gọi.

“Ông!” Thái Nghiên ngọt ngào đi tới, “Ông đi câu cá?”

“Đúng vậy! Con có em gái thật tốt, yên lặng quyết tâm theo ông già này đi câu cá, không giống con bé kia—” Ông liếc nhìn Thiên Tuyết, “Câu được một lát lại dốc sức đi bắt bướm!”

Thiên Tuyết quẹt miệng nói: “Dù sao ông cũng thích Uyển Tình! Con làm gì ông cũng thấy không tốt!”

Thái Nghiên nhìn cô và hai người kia, trong lòng nổi lên ý hận, tươi cười sáng lạng nói với Uyển Tình: “Uyển Tình, cảm ơn em đi chơi cùng ông.”

Uyển Tình nhìn cô, ánh mắt nhú lại, không để ý cô, nhưng trong lòng không tránh khỏi buồn bực. Mình đi cùng ông cũng không phải do cô nhờ vả, việc gì cô phải cảm ơn? Uyển tình muốn hung hăng mắng cô vài câu, nhưng mắng ở đây sẽ làm mất mặt mình!

Mắng cũng không được, không mắng cũng không được, Uyển Tình cắn răng, trong lòng thật không thoải mái.

Mục lão gia liếc mắt liền nhìn ra các cô ngầm đấu, Thái Nghiên cố ý khi dễ cô, còn nói giống như Uyển Tình đi với ông là do cô nhờ cậy, nhưng lão nhân gia ông làm sao lại không biết ai thật tình với ông, ai giả

ý? Ngược lại là Uyển Tình có tính tình trầm tĩnh, khi thì yếu đuối bất lực, nhưng cũng có lúc thật biết rõ đạo lý!

Mục lão gia muốn nói chuyện với Thiên Dương, đối đối tượng kết hôn. Dù sao cũng là chuyện cả đời, Thái Nghiên thật không xứng!

Thái Nghiên không biết, nội trong vài phút giây ngắn ngủi, mình lại là đối tượng làm Mục lão gia ấn tượng, suy nghĩ việc lớn như vậy. Cô vẫn còn cao hứng, cầm một hộp nhỏ tinh xảo trong vali đưa cho Thiên Tuyết: “Thiên Tuyết, sinh nhật vui vẻ!”

Thiên Tuyết nhận lấy, cười nhạt nói: “Cảm ơn, em đi lên thay quần áo trước. Uyển Tình cậu cũng đi đi! Chị dâu, phiền chị ở đây cùng với ông.”

Thái Nghiên gật đầu: “Được.”

Thiên Tuyết dẫn theo Uyển Tình chạy lên lầu, Thái Nghiên đang muốn nói chuyện cùng Mục lão gia, Mục lão gia lại nói: “ Con đợi chút, ông cũng đi thay quần áo.”

Thái Nghiên cười cứng đờ, gật đầu: “Vâng, con ở chỗ này chờ ông.”

Thiên Tuyết đi vào phòng, cầm món đồ Thái Nghiên tặng ném lên giường, liền lấy quần áo ra thay.

Uyển Tình cũng thay váy dài mềm mại, vuốt vuốt tóc, nói: “Tớ đã lâu không cắt tóc.”

Thiên Tuyết lập tức nói: “Mình đang định cắt kiểu tóc mới đi học đại học, lần sau chúng ta cùng đi nhìn xem sao!”

Uyển Tình cầm lấy tóc của mình: “Nhiều năm như vậy, cắt đi rất tiếc, cho dù là uốn hay duỗi, cũng sẽ làm hư tóc.”

“Vậy cậu đừng làm!” Thiên Tuyết bắt mãi liếc cô, “Dù sao mình cũng muốn đi thử xem! Mình nghĩ tỉa thử tóc, cũng muốn thay đổi kiểu tóc, uốn lọn to cũng được....” Uyển Tình nói: “Cậu trực tiếp mua tóc giả luôn đi!”

Thiên Tuyết vỗ đùi: “Cậu nói đúng nha! Liền mua tóc giả đi!”

“Mở ra không?” Uyển Tình cột chặt tóc, nhìn thoáng qua món quà của Thái Nghiên.

Thiên Tuyết vừa thấy, quỳ gối ở mép giường lấy món quà mở ra: “”Không biết cô ta tặng gì?”

Uyển tình cũng hiếu kì, liền đi đến gần nhìn.

Thuận Tuyết mở ra, là túi LV, nhìn thấy liền ghét bỏ: “Cái quái gì vậy!”

Uyển Tình chắc lưỡi: “Này cậu không vừa lòng? Vậy tớ mua cho cậu tiểu thuyết ngôn tình....”

“Vậy thì không giống!” Thiên Tuyết nói, “Anh tớ cho cô ta thẻ tín dụng, khẳng định là cô ta lấy nó để trả tiền! Cậu mua tiểu thuyết, đối với gia đình tớ không phải của quý, nhưng riêng đối với tớ thì có giá trị! Hơn nữa là tiền của cậu tự mua, lại không tốn tiền của anh tớ một đồng! Hơn nữa, cậu khó được nghỉ hè này vừa mới bắt đầu xem tiểu thuyết ngôn tình, còn biết giải thích ngôn ngữ của tác giả, lựa chọn cẩn thận lầu mưa tình* cho mình! Hơn nữa đến hồi nơi nơi trên mạng, bảy phương tám hướng, ngàn dặm xa xôi từ Đài Loan mua nguyên bản cho mình. Mình cảm tạ cậu chết mất! Mình một cái móc di động đồ đồ tốt như vậy, đáng giá!”

- Lầu mưa tình () là một bộ tiểu thuyết nhiều tập

Uyển Tình cười: “Cậu không chê là tốt rồi.”

“Yên tâm! Mình sẽ trân trọng cả đời!” Thiên Tuyết lôi kéo cô chạy xuống lầu, Mục lão gia còn chưa có xuống, liền hỏi Thái Nghiên: “Ông đâu?”

Thái Nghiên nói: “Lên lầu thay quần áo.”

“Vậy em đi xem.” Thiên Tuyết kêu Uyển Tình ngồi ở đây trước, mình lại đi lên.

Uyển Tình liếc nhìn Thái Nghiên, một mặt ngồi xuống sofa.

Thải Nghiên nắm tay lại, hừ nói: “Da mặt cô cũng thật dày, nhiều lần chạy đến Mục gia như vậy.”

“Tôi và Thiên Tuyết là bạn học.” Uyển Tình liếc nhìn cô một cái, âm thanh lạnh run.

“Phải không?” Thải Nghiên cười lạnh, “Nếu cô không phải em gái tôi, ông sẽ đối xử tốt với cô vậy sao?”

Uyển tình cứng lại, biết cô là đang nói sự thật, nhưng vẫn không chịu thua nói: “Đừng cho là trên mặt mình có dát vàng!”

“Cô...” Thải Nghiên đang muốn tức giận, nghe thấy tiếng bước chân trên lầu truyền xuống, nén xuống tức giận, trên mặt bỗng thay đổi trong nháy mắt thay ngay mặt tươi cười, “Ông ~”

“Hai chị em đang nói chuyện gì?”

“Con hỏi thăm sức khỏe thân thể của dì.” Thải Nghiên cười nói, “Thân thể dì không tốt, năm trước vừa làm phẫu thuật.”

“Hả?” Mục lão gia nhìn Uyển Tình, “Mẹ con không có việc gì chứ?”

Uyển Tình lắc đầu: “Hiện tại rất khỏe mạnh, cảm ơn ông quan tâm.”

Thiên Tuyết đột nhiên cười nói: “Không nghĩ tới chị dâu lại quan tâm đến mẹ của Uyển Tình, bên ngoài đều nói chị và bác Tiết không chấp nhận họ đấy!”

Sắc mặt Thải Nghiên thay đổi, nhìn cô mỉm cười: “Làm sao có thể? Chị và Uyển Tình nói gì đi nữa cũng là chị em.”

Thiên Tuyết gật đầu: “Như vậy em an tâm rồi. Tốt xấu gì chị cũng là chị dâu, Uyển Tình lại là bạn tốt nhất của em, nếu các người bất hòa, em ở giữa cũng thấy khó xử!”

Mục lão gia trừng cô một cái: “Đừng nói bừa! Nhìn hai chị em không phải tương thân tương ái hay sao?”

Uyển Tình đột nhiên cười rộ lên: “Đúng vậy, chị đối với tớ tốt lắm! Cô còn nói, Anh Thiên Thành không có đối tượng, chờ cô và anh rể kết hôn, liền giới thiệu tớ cho Thiên Thành, về sau nữ chủ nhân đều là họ Đinh, liền tùy chúng ta làm chủ!”

Thiên Tuyết sững sốt, vẻ mặt Mục lão gia có chút trầm xuống, Ngô Nhã từ phòng bếp đi lên nghe thấy cũng có chút phẫn nộ.

Thải Nghiên trong lòng run lên, nhìn Mục lão gia có chút nóng vội: “Ông...”

Mục lão gia thở mạnh ra một hơi, tránh tay cô đang đưa qua: “Ăn cơm, đi ăn cơm đi.”

Thải Nghiên thấy ông không cho mình vịn, trong lòng thấy có nguy cơ dâng lên, nhịn không được hung hãn quay đầu trừng Uyển Tình, hận không thể lột da cô ra, ăn thịt cô! Không nghĩ tới, con bé này lại có thể gian trá như vậy! Hiện tại người Mục gia sẽ nghĩ cô có dã tâm, vạn nhất từ hôn thì làm sao bây giờ?

Uyển Tình đắc ý liếc nhìn cô, đi đến phòng ăn, khi đi ngang qua cô, dừng lại một chút, đột nhiên nhào tới, lập tức ngã trên mặt đất.

Thải Nghiên hoảng sợ, không biết cô sao lại thế này, Thiên tuyết và Mục lão gia phía trước quay đầu, chỉ thấy Uyển Tình quỳ trên mặt đất.

“Cô—” Thiên Tuyết mắt trừng lớn, vội vàng lại đỡ Uyển Tình lên, vỗ váy của cô “Cậu không sao chứ?”

357. Chương 204: Chương 204

358. Chương 204: Chị Em Đánh Nhau.

Uyển Tình nhu nhược lắc đầu, đi đến bên cạnh Mục lão gia, nói: “Tớ...Tớ vấp phải chân mình.”

Mục lão gia không vui liếc nhìn Thái Nghiên, vung tay vào phòng ăn.

Thiên Tuyết cũng trừng mắt nhìn cô (Thái Nghiên), lôi kéo Uyển Tình đi vào ngay.

Thái Nghiên giận đến nghiêng răng, xương sườn sinh đau.

“Đinh Uyển Tình.... Một ngày nào đó sẽ cho mày biết tay!”

Khi ăn cơm, Thái Nghiên muốn gây chú ý, liền gấp miếng cá, hỏi Mục lão gia, “Ông đây là cá người vừa câu sao?”

“Ừ.” Mục lão gia hừ nhẹ trả lời, sắc mặt không tốt, quay đầu gấp cho Thiên Tuyết một miếng, “Ăn, con gái, mười tám tuổi, là người lớn rồi.”

“Ông cũng ăn!” Thiên Tuyết vội vàng gấp một miếng đáp lễ.

Uyển Tình nói: “Cậu cũng phải cho ông chọn một chút chứ?” Nói xong liền cầm cả đĩa cá qua cho Mục lão gia, còn thật sự giúp ông chọn.

Mục lão gia vừa lòng gật đầu: “Vẫn là Uyển Tình biết chăm sóc ta.”

Thiên Tuyết cắn cắn chiếc đũa, đáng thương nói: “Được rồi! Mình về sau sẽ không ganh tị với cậu nữa, cậu biết chăm sóc mọi người, mọi người thích cậu nhiều là đúng thôi!”

Thái Nghiên thấy bọn họ như vậy, ngượng ngập tự mình ăn cá, không dám tùy tiện mở miệng.

Sau khi ăn xong, mọi người lần lượt đi ngủ trưa.

Ngô Nhã nói với Thái Nghiên: “Mẹ cho người dọn dẹp phòng khách.”

Thái Nghiên trả lời: “Không cần phiền toái, con vào phòng Thiên Dương là được rồi.”

Ngô Nhã sững sốt, cười nói: “Vậy con tự mình đi lên đi!”. Hắn không thường xuyên ở nhà, phòng cơ hồ đều khóa lại, cô làm sao vào được!

Thái Nghiên đi tới lầu ba, quả nhiên không mở được phòng Mục Thiên Dương, lập tức cảm thấy không biết làm sao. Lúc này, nghe cách vách có tiếng Thiên Tuyết và Uyển Tình cười đùa, tức giận đến đau bao tử.

Cô đứng trong chốc lát, xoay người xuống lầu. Ngô Nhã và người hầu đều đi nghỉ ngơi, cô cũng không thể không biết xấu hổ mà gọi người hầu dọn phòng, nhưng nếu lúc này rời khỏi, không có khả năng! Đầu tiên cô không lễ phép, thứ hai cô cũng không muốn bại dưới tay Uyển Tình! Vì thế, cô xoay người ra ngoài biệt thự, đến bên bể bơi, nằm trên ghế. Phía trên có che dù, cũng không sợ phơi nắng, nhưng bên ngoài nắng gắt, chỉ chốc lát mồ hôi bắt đầu chảy, còn lo lắng làn da bị đen.

Lấy ra kính mát đeo vào, cô nhắm mắt lại, tức giận đến hô hấp cũng không tốt. Đinh Uyển Tình.... Tôi thật khinh thường cô! Lại dám bày mưu với tôi, xem tôi giết chết cô không!

Cô nhắm mắt đến hai giờ đồng hồ, vẫn không ngủ. Nhìn lên thời gian không sai biệt lắm, mọi người chắc hẳn đã thức dậy, liền chuẩn bị vào biệt thự. Xoay người ngồi dậy, đột nhiên thấy bên cạnh ghế cô nằm có người, hừ cô hết hồn. Tập trung nhìn lại, là Uyển Tình, cô nhất thời giận không kìm chế được: “Đinh Uyển Tình! Cô ở đây làm gì?”

Uyển Tình lẳng lặng ngồi yên ở đó, trên tay cầm một ly trà lài, hai mắt nhìn thẳng bể bơi đối diện. Cách cô mặc hôm nay là váy dài tới mắt cá chân, khi ngồi xuống, chân váy sẽ kéo lên trên, có một kiểu khí chất cổ điển. Nghe thấy âm thanh, cô xoay qua, thân nhiên liếc Thái Nghiên một cái: “Tôi vừa tỉnh ngủ, đâu có chút choáng, không rảnh đầu khẩu. Không biết chị ở đây làm gì? Mồ hôi nhiều như vậy, không phải ngủ trưa ở đây chứ?”

Thái Nghiên cắn chặt răng, cả người phát run, nửa ngày cũng không biết phản bác như thế nào.

Uyển Tình đưa trà lên hớp một ngụm, lẳng lặng suy nghĩ, cảm thấy không có ý nghĩa. Cô vừa phát hiện Thái Nghiên ở đây, không tự chủ được muốn tới đây, muốn làm gì đó để trút nỗi oán hận trong lòng. Nhưng cô phát hiện, cô về phương diện này quá yếu, cơ hội lần trước có thể làm bề mặt Thái Nghiên một lần, không nghĩa có thể mãi mãi như vậy.

Cô đứng lên, bưng trà lài rời khỏi.

Thải Nghiên đột nhiên cười lạnh nột tiếng: “Uyển Tình, đàn ông có mùi vị như thế nào?”

Uyển Tình ngẩn ra, xoay người nhìn cô: “Cô nói cái gì?”

Thải Nghiên đi đến bên người cô, đưa tay vuốt mặt cô, cô phần nộ quay đầu bỏ qua.

Thải Nghiên nói: “Cô xinh đẹp như vậy, nếu nổi lên ham muốn, chỉ sợ không ngăn cản được đàn ông? Ngày đó, cô bỏ chạy đi đâu? Có bao nhiêu người nhìn thấy bộ dáng đó của cô?”

Cánh tay Uyển Tình phát run, bỗng nhiên cầm cốc nước hắt vào mặt cô.

“A!” Thải Nghiên bị tạt nước, cả mũi mắt đều đau. Nước bắn tung tóe rơi vào trong mắt cô, cô chớp chớp, còn chưa mở ra được, Uyển Tình đã nhào qua đẩy cô xuống đất.

Uyển Tình phần nộ ngồi trên người cô, cầm lấy ly nước đang chảy, dùng sức đánh lên người cô: “Cô còn nói! Cô còn nói! Tôi có chán ghét cô, cũng nhớ rõ cô là chị tôi! Kết quả thì sao? Cô có thể hại tôi như vậy!”

Thải Nghiên rất nhanh phản ứng lại, đẩy cô ra: “Tôi hại cô thì sao? Ai kêu cô đáng ghét như vậy! Âm hồn không tan! Cô còn muốn phá hư hôn sự của tôi, nghĩ cũng đừng nghĩ tới!”

“Ông nếu biết cô cho tôi uống loại thuốc đó, chắn chắn sẽ không thích cô!”

“Hừ! Nếu ông biết cô là trẻ vị thành niên lại cùng đàn ông làm loạn, thử xem ông có còn thích cô sao!” Thải Nghiên bắt lấy cô, xoay người đánh nhau với cô, “Cô muốn mượn gia thế Mục gia đi lên? Nằm mơ! Ngày đó là ai ở trên cô, ai giải được cho cô? Một người đàn ông, hay là rất nhiều đàn ông? Là lưu manh trên đường? Sẽ không là người nhặt rác đi? Ha ha ha ha...”

“Đinh Thải Nghiên!” Uyển Tình không chịu nổi mối nhục này, bỗng đem cô đẩy ra.

Cô ngã về phía sau, còn Thải Nghiên ngã vào hồ nước.

Uyển Tình chỉ nghe phù phù một tiếng, đã không thấy bóng dáng Thải Nghiên. Cô ngẩng đầu, thấy bọt nước văng khắp nơi, sũng ướt một chút.

Cô đắc ý đứng lên, đi đến bên cạnh hồ, nhìn Thải Nghiên trong nước, nhớ tới người giải được cho mình là Mục Thiên Dương, đột nhiên có cảm giác thắng lợi. Cô cười lạnh một tiếng: “Đinh Thải Nghiên! Cô có biết câu tự mình tát mình hay không? Cô muốn hại tôi, sớm muộn cũng hại chính mình!”

“Cô...” Thải Nghiên trong nước đứng lên, oán hận nhìn cô, lại chìm xuống dưới.

Uyển Tình nhìn bộ dáng cô chật vật, trong lòng không có cảm giác cao hứng ngược lại có một loại ưu thương. Cô ngẫu nhiên thắng Thải Nghiên một lần thì tính gì? Cô sẽ không thắng mãi mãi, cô trả giá quá lớn. Đó là cả đời vui vẻ hạnh phúc của cô đều mất hết....

Cô xoay người muốn đi, phía sau truyền đến tiếng la của Thải Nghiên: “Cứu mạng ——”

Uyển Tình sửng sốt, quay đầu nhìn cô, thấy tay cô gấp rút quơ loạn ở trong nước, cả người lúc chìm lúc nổi, giống như đấu tranh với cái chết. Uyển Tình hoảng sợ: Không phải cô ta không biết bơi chứ? !

Thải Nghiên ở trong nước ngốc đầu lên: “Cứu tôi...Uyển Tình...”

Uyển Tình thấy cô chìm xuống, hoảng một chút, vội vàng chạy tới, quỳ gối bên cạnh ao, vươn tay vào nước: “Đưa tay cho tôi!”

“A....cứu mạng....”

“Tay tôi ở trong này! Cô bắt lấy tay tôi!” Uyển Tình vội la lên. Cô hiện tại không muốn như vậy, tuy rằng cô hận Đinh Thải Nghiên, hận cô không chết, nhưng không phải thật muốn cô chết!

Thải Nghiên thấy cô, thống khổ lợi tới, rốt cuộc bắt được tay cô. Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó, đã thấy Đinh Thải Nghiên từ trong nước đứng lên, hướng cô cười lạnh lùng, sau đó dùng sức, kéo cô xuống!...

359. Chương 205: Chương 205

360. Chương 205: Mạo Hiểm

“A ——“ Uyển Tình quát to một tiếng, có một lực rất lớn từ phía trước kéo tới, làm cho cô có cảm giác rất sợ hãi.

Cô không biết bơi, dù cho có dây giũa như thế nào cũng không tự chủ được từ từ bị nhấn chìm xuống nước. Miệng cô chứa đầy nước, xâm nhập vào cả khoang mũi, lỗ tai lũng bùng, không nghe được âm thanh gì. Phổi như có cái gì đè nặng, cô không phát ra âm thanh gì. Đúng lúc này, có người kéo cô lên.

Cô như được giải thoát, hô hấp hỗn loạn, theo bản năng bắt lấy thanh gỗ bên cạnh. Thái Nghiên nắm áo cô, cho cô đối diện mình: “Đỉnh Uyển Tình! Cô muốn đầu cùng tôi?”

Uyển Tình nhìn cô, khụ một tiếng, không thể tin nói: “Cô.....Cô biết bơi...?”

“Trong tủ quần áo của tôi có mấy chục bộ Bikini, là Bikini Party của Queen, cô nói xem?”

“Cô——“ Uyển Tình trừng lớn mắt, đang muốn nói chuyện, đột nhiên bị cô ấn vào trong nước.

Thái Nghiên như nổi điên ấn cô xuống: “Mày là con khốn chết tiệt! Mày nên đi chết đi! Đi chết đi!”

“A——“Uyển Tình cũng điên rồi, ý chí muốn sống của cô rất lớn khiến cô giãy dụa vùng lên, “Thả tôi! A...Cứu mạng....”

Thái Nghiên tức đỏ mắt, quên đây là đâu. Uyển Tình lại không quên, nơi này có nhiều người cô tín nhiệm! Thiên Tuyết và Mục lão gia đều tín nhiệm cô! Một khi bắt được cơ hội, cô liền lớn tiếng rống, ý đồ cho người ta phát hiện.

Lúc ấy đúng thời điểm mọi người thức dậy, nhưng mọi người trong biệt thự cũng không có khả năng nghe thấy âm thanh ngoài này, may mắn Thiên tuyết ở trên lầu thấy một màn này, hướng các cô la lên hai tiếng, nhưng Thái Nghiên căn bản không có nghe thấy, cô chỉ có thể chạy thật nhanh tới. Những người khác thấy cô khác thường, cũng đuổi theo cô.

Thái Nghiên ấn Uyển Tình, bốn phía đều là tiếng nước, có người chạy lại cô cũng không nghe thấy. Rốt cuộc Thiên Tuyết đuổi tới, la một tiếng, cô phục hồi lại tinh thần, sẩy tay buông Uyển Tình ra rồi. Uyển Tình lúc này đã hôn mê, trực tiếp ngã vào trong nước, tự động chìm xuống.

“Uyển Tình——“Thiên Tuyết la lớn, gấp đến độ khóc lên, không chút suy nghĩ nhảy xuống.

Cô bơi nhanh đến chỗ Uyển Tình, kéo Uyển Tình đến. Uyển Tình không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt. Thiên Tuyết nhìn thấy trong lòng hốt hoảng, mang cô bơi hai bước, chân đột nhiên bị chuột rút, chính mình cũng bị chìm trong nước.

Thái Nghiên thấy rất nhiều người chạy tới, cả người ngây ra. Cô (Thiên Tuyết) đứng ở đó, nước vừa đến cầm cô, một vòng một vòng về phía cạnh hồ.

Mục lão gia tới nơi, thấy Thiên Tuyết và Uyển Tình ở trong nước giãy dụa, nhanh la lên: “Các người còn đứng đó thất thần làm gì? Còn không mau cứu người!”

Mọi người đang muốn hành động, đột nhiên một bóng đen ở sau bay vọt tới, vù vù một tiếng liền bay vào trong nước. Ngay sau đó, bóng đen kia lôi kéo Uyển Tình và Thiên Tuyết, bơi nhanh ra khỏi nước, hướng về phía bờ hồ.

Người hầu thở phào nhẹ nhõm, vui mừng la lớn: “Là nhị thiếu gia! Là nhị thiếu gia!”

Mục lão gia vừa thấy, không phải Mục Thiên Thành mạnh mẽ thì là ai?

Mục Thiên Thành đặt Thiên Tuyết ở cạnh ao, cho cô tự chống đỡ, mình thì ôm lấy Uyển Tình trên vai, thả cô xuống, thật nhanh đè nặng phổi cô.

Những người khác vịn Thiên Tuyết đứng lên, cô đẩy mọi người ra chạy về phía Uyển Tình, không đứng vững, lập tức té lăn xuống đất. Ngô Nhã vội vàng chạy qua, ngồi xổm xuống xoa bóp chân cô, an ủi nói: “Đừng nóng vội, đừng nóng vội, anh họ con đã trở về!”

Thiên Tuyết khóc đứng lên, cầm lấy tay Mục Thiên Thành: “Cậu ấy có thể có việc gì hay không? Anh mau cứu cậu ấy đi...”

“Yên tâm!” Mục Thiên Thành cũng không nói thêm một tiếng, liền cúi đầu làm hô hấp nhân tạo cho Uyển Tình. Liên tục làm hơn mười lần, Uyển Tình rốt cuộc cũng thở đều lại. Hắn thở phào nhẹ nhõm, ngừng đầu nói với mọi người: “Không có việc gì...”

Mục lão gia cũng thở phào nhẹ nhõm, xoa xoa mồ hôi trên đầu, nói: “Nhanh đưa về phòng đi!”

Ngô Nhã vội vàng sắp xếp, nâng Thiên Tuyết dậy: “Con cũng nên đi thay quần áo.”

Thiên Tuyết gật đầu một cái, quay đầu thấy Đinh Thái Nghiên đã lên bờ, mắt lộ ra tia hung hãn, phần nộ lao ra khỏi đám người chỉ vào cô: “Cô cút ngay cho tôi! Mục Thiên Tuyết tôi không nhận người như cô là chị dâu! Chờ anh tôi trở về, tôi nói anh từ hôn!”

“Chị.....Chị không có.....” Thái Nghiên nói, “Chị là đang cứu em ấy.....”

“Tôi đã thấy hết!” Thiên Tuyết rống to, “Tôi xuống trễ một bước, không phải cô liền giết cậu ấy!”

Thái Nghiên ngồi dưới đất, cả người ướt đẫm, quần áo có chút rách. Cô lắc đầu, chỉ là lắc đầu, nói cái gì cũng không được. Mục Thiên Thành nhìn cô một cái, nói với Thiên Tuyết: “Em đi thay quần áo trước, chăm sóc Uyển Tình.”

Thiên Tuyết lau nước mắt, xoay người bước đi.

Rất nhanh hồ bơi chỉ còn lại một mình Thái Nghiên và Mục Thiên Thành, còn có Văn Sâm cầm theo một đồng quà.

Thái Nghiên nhìn Mục Thiên Thành: “Tôi....”

Sắc mặt Mục Thiên Thành âm trầm: “Cô rời khỏi nơi này trước đi!”

“Tôi không phải....”

“Giải thích với tôi cũng vô dụng!” Mục Thiên Thành nói, “Giải thích với anh họ tôi mới đúng!”

Hắn nói xong, nhìn về phía Văn Sâm, hai người cùng rời khỏi.

Thái Nghiên ngồi yên.

Thật lâu, đến khi quần áo bị nắng chiếu đến khô, mới chậm rãi đứng lên. Cô đi vào biệt thự, muốn tìm Mục lão gia, nhưng Mục lão gia đi tìm Uyển Tình. Cô đành phải đi ra gara lấy xe của mình, thất hồn lạc phách rời khỏi....

Lúc này trong phòng Thiên Tuyết, Uyển Tình nằm ở trên giường, bác sĩ gia đình vừa rời khỏi, châm kim trên cánh tay cô. Thiên Tuyết thay đổi quần áo ngồi bên cạnh cô, cầm máy sấy chậm rãi sấy cho cô, Mục lão gia và Ngô Nhã đứng trước giường.

Chờ Thiên Tuyết tắt máy sấy, Uyển Tình nhìn Mục lão gia: “Ông, con không sao.”

Mục lão gia thở dài: “Không thể tưởng tượng được cái người chị kia, tâm địa rắn rết như vậy.”

Uyển Tình há miệng thở dốc, cũng là thở dài, không nói thêm gì. Đinh Thái Nghiên hai lần hại cô, cô tuyệt đối không thể cho rằng cái gì cũng chưa phát sinh!

Lúc này, có người ở ngoài gõ cửa. Cánh cửa cũng không có đóng kín, người tới cũng là lễ phép một chút. Mục lão gia quay đầu, thấy Mục Thiên Thành và Văn Sâm, vui mừng nói: “May mà con về đúng lúc.....”

Mục Thiên Thành nói: “Không có việc gì, ông đừng lo lắng, để Uyển Tình nghỉ ngơi thật tốt.”

“Tốt.....” Mục lão gia thở dài, nói với Uyển Tình, “Ông không quấy rầy con, con nên nghỉ ngơi cho tốt.”

Uyển Tình suy yếu nở nụ cười, nói: “Bánh kem Thiên Tuyết còn chưa cắt mà, buổi tối con sẽ ngồi dậy ăn bánh ngọt.”

“Ừ.....” Mục lão gia khổ sở lại áy náy quay đầu, đột nhiên cảm thấy quá mệt mỏi, liền kêu Ngô Nhã vịn mình đi ra ngoài.

Mục Thiên Thành đóng cửa, ngồi xuống ở mép giường, lòng còn sợ hãi: “Chị dâu nhỏ, chị đừng lo lắng!” Quá khủng bố! Nếu chị dâu nhỏ bị ngạt, bọn họ làm sao nói rõ mọi chuyện với anh họ?

“Không có việc gì.”

Thiên Tuyết sờ sờ tóc cô, phát hiện tóc cơ bản đã khô, thu lại máy sấy, hỏi Mục Thiên Thành: “Anh sao lại trở về?”

“Không phải hôm nay sinh nhật em sao?” Mục Thiên Thành nói, “Muốn cho em ngạc nhiên, kết quả các người cho anh một nỗi sợ hãi!”

Thiên Tuyết mặc trầm xuống, lớn tiếng nói: “Em sẽ gọi điện thoại cho anh! Nói anh từ hôn!”

361. Chương 206: Chương 206

362. Chương 206: Hơi Loạn Uyên Ương

Mục Thiên Thành nghĩ nghĩ, nói: “Chỉ sợ không dễ dàng lui như vậy.” Thiếu chút nữa lấy mạng chị dâu nhỏ rồi, anh họ dễ dàng buông tha cô mới là lạ!

Thiên Tuyết cứng lại, đột nhiên có chút cảm xúc. Cô không hiểu rõ là Mục Thiên Thành đang suy nghĩ cái gì, nhưng nội tâm vô cùng phần nộ. Hắn luôn miệng nói là yêu Uyển Tình, kết quả sao, tất cả đều làm cho Uyển Tình bị tổn thương! Nếu thật sự hôm nay Uyển Tình bị Đinh Thái Nghiên hại chết, hắn không thể trách người khác, vì hắn chính là đồng lõa!

Đột nhiên Thiên Tuyết phát hiện sự hiện diện của Văn Sâm, hỏi: “Anh sao lại ở đây? Anh em đã trở về?”

“Tổng giám đốc còn ở HongKong.” Văn Sâm nói: “Ngài nhớ rõ hôm nay là sinh nhật tiểu thư, bảo tôi mang quà trở về cho tiểu thư.”

Mỉ mắt Thiên Tuyết liền giật run lên, tức giận ngồi xuống: “Anh ấy thật sự đủ rồi!”

Mục Thiên Thành đột nhiên cười: “Nghe nói là cùng chị dâu nhỏ cãi nhau?”

“Anh nghe ai nói?” Thiên Tuyết hỏi. Không có khả năng anh ấy lại đem việc này nói với hắn, mà mình và Uyển Tình cũng không có nói cho hắn, từ đâu hắn biết được?

Mục Thiên Thành nhìn thoáng qua Văn sâm, ý tứ: là hắn.

Thiên Tuyết vừa suy nghĩ, có chút bất đắc dĩ. Anh cô khẳng định thường xuyên có cảm xúc, cô và Uyên Tình không phát hiện, nhưng Văn Sâm khẳng định phát hiện. Văn Sâm cũng không phải ngu ngốc, có thể đoán được cũng không phải lạ.

Uyển Tình đột nhiên nói: “Tôi không có cùng anh ấy cãi nhau.....” Trở ngại không thông, cô sâu kín nói, “Tôi dựa vào cái gì cãi nhau với hắn”

Mục Thiên Thành liếc nhìn cô một cái, gọi như để nói: “Chị có thể cùng anh ấy cãi nhau.”

Trong lòng Uyển Tình nhảy dựng, không muốn suy nghĩ lời lẽ này có ý gì, nhăm nhăm lại nói: “Tôi đau đầu.... Muốn ngủ một chút.”

Mắt Mục Thiên Thành sáng lên nói: “Vậy chúng tôi ra ngoài trước, Thiên Tuyết em nhìn đủ rồi, nhìn bình truyền nước biển!”

Ra khỏi phòng, hấn lòi kéo Văn Sâm nói: “Xem ra anh họ làm nhiều việc như vậy, chị dâu nhỏ cũng không phải không có cảm giác! Chỉ là có phần mờ mịt mà thôi ~”

Văn Sâm nhìn hấn kéo tay mình, âm thanh lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Mục Thiên Thành liếc nhìn hấn, thấp giọng nói: “Về phòng nằm nghỉ một lát?”

Văn Sâm bỗng nhiên gạt tay hấn ra: “Tôi về công ty!”

“Vậy anh đi cùng em!”

Văn Sâm do dự, cũng không muốn trở về, Mục Thiên Thành lại vui vẻ bưng bưng kéo hấn ra cửa, thẳng đến khi trời tối mới trở về.

Trong nhà còn chưa ăn cơm, đang chờ bọn họ. Uyển Tình truyền hết hai chai nước biển mới tỉnh táo chút, lại ngủ lâu như vậy, tinh thần khôi phục rất nhiều, đang cùng Mục lão gia ngồi ở vườn hoa hít thở chút không khí mới mẻ. Mục lão gia thấy Mục Thiên Thành đã trở lại, kêu ăn cơm.

Khi ăn cơm, Mục lão gia hỏi Văn Sâm tình huống ở HongKong.

Mục Thiên Thành hỏi: “Muốn gọi điện thoại kêu anh họ trở về hay không?”

“Thôi đi.” Mục lão gia không vui nói, “Vì như vậy ảnh hưởng việc đi công tác, không đáng. Trước cứ để đấy, chờ nó về xử lý.”

Uyển Tình thấy sững sốt, thật sự muốn từ hôn sao? Có dễ dàng như vậy?

Mục Thiên Thành thấy cô ngần người, liền gấp đồ ăn vào chén cho cô, nói: “Mau ăn! Vừa mới bị sợ hãi như vậy, ăn nhiều một chút để bồi bổ, nhìn mặt em đều không có chút huyết sắc! Chuyên khác không cần lo lắng, anh họ và Đình gia từ hôn, em vẫn là bạn của Thiên Tuyết, là khách quý với Mục gia chúng tôi!”

“Ừ....” Uyển Tình gật gật đầu, cúi đầu ăn cơm.

Mục lão gia hỏi: “Chị con có phải thường bắt nạt con hay không? Con không cần sợ hãi, bị ức hiếp cứ nói với ông. Nếu con đồng ý, ông sẽ nhận con làm cháu gái, cho con dựa vào!”

Mục Thiên Thành khụ một tiếng, vội vàng nói: “Ông người nói bừa cái gì vậy! Làm sao có thể nhận Uyển Tình làm cháu gái?” Uyển Tình làm cháu gái ông, không phải là anh em với anh họ sao? Vậy còn gì nữa! Tuy rằng không có huyết thống, nhưng đối với người nhà giàu, nói ra rất cuộc thành khó nghe.

“Ông sao không thể nhận nó làm cháu gái?” Mục lão gia nóng nảy nói. Ông muốn Uyển Tình làm cháu gái ông, suy nghĩ hơn nửa năm, bây giờ nhắc tới, càng thấy ông đã hạ quyết tâm, sao có thể nghe người khác phản đối?

Mục Thiên Thành quỳnh lên, nói: “Ông muốn cũng phải xem Uyển Tình có đồng ý không!”

“Không phải ông nói Uyển Tình đồng ý mới nhận sao? Con loạn cái gì!” Mục lão gia nói xong, cười mỉm chỉ nhìn Uyển Tình, “Con có đồng ý làm cháu gái ông hay không?”

Toàn bộ là chiêu dụ dễ tiểu bạch thỏ của sói xám!

Uyển Tình đương nhiên không dám đồng ý, nhưng đối mặt với khuôn mặt hiền lành tươi cười như vậy, cự tuyệt nhưng không nói ra được. Tổng cảm thấy, như vậy rất tàn nhẫn với ông.

Mục Thiên Thành nổi giận: “Ông! Ông đừng làm loạn! Không được! Uyển Tình tuyệt đối không thể làm cháu gái ông!”

“Vì sao?”

“Con....Chính là không được!”

Mục lão gia ngẩn ra, ánh mắt đột nhiên sáng ngời, nở nụ cười. Không biết nghĩ đến cái chuyện gì liên cao hứng, ông hưng phấn liên tục gật đầu: “Tốt rất tốt.... Không làm cháu gái, không làm cháu gái! Làm cháu dâu có vẻ tốt!”

Mọi người ngẩn ra.

Ánh mắt ông nhìn Uyển Tình và Mục Thiên Thành cùng lúc ngẫm nghĩ, Thiên Thành vì sao lại gấp gáp đến vậy, rõ ràng là không muốn người ta là em gái chứ gì? Ai, đều là lão già ông hồ đồ. Nhìn hấn gấp gáp trở về, lại nhanh xuống nước cứu người, còn hô hấp nhân tạo..... À, đều hôn qua nha!

“Không sai, không sai!” Ông liên tục gật đầu, giống như đã nhìn thấy Uyển Tình sẽ vì ông mà sinh cháu.

Mục Thiên Thành đen mặt: “Ông đang suy nghĩ cái gì vậy?” Ông không nói ánh mắt cứ nhìn tới nhìn lui là đang xảy ra chuyện gì?

Mục lão gia trừng hấn một cái: “Con cái đứa nhỏ này! Con đối với Uyển Tình....Khụ, Con có tình, con phải nói! Làm hại ông cả ngày quan tâm hôn sự của con! Một khi đã như vậy, là niềm vui lớn!”

“Khụ, Khụ, khụ—“ Thiên Tuyết bỗng nhiên bị sặc. Lấy mạng nha! Anh đã tính toán hơn một năm, so ra là kém anh họ ở đây la hai câu! Nếu ông nhận định Uyển Tình là vợ anh họ, anh cô lại nhảy ra, như vậy trong nhà không loạn mới lạ?

“Tuyết Nhi con không sao chứ?” Mục lão gia nghe thấy cô sặc, nóng lòng hỏi.

Văn Sâm yên lặng đưa chén canh của mình cho Thiên Tuyết nói: “Uống chén canh đi.”

“Cảm ơn.....”Thiên Tuyết bị sặc đến nước mắt đều chảy ra.

Mục lão gia vừa nhìn thấy, ánh mắt sáng nhìn Văn Sâm và Thiên Tuyết lại nghĩ tới nghĩ lui.

Thì ra lại có chuyện như vậy! Nói là sinh nhật Thiên Tuyết, Thiên Dương không tự mình trở về được, kêu Văn Sâm mang quà về. Năng lực của Văn Sâm cũng không kém, để cậu ta một mình ở HongKong, cũng không xảy ra chuyện gì! Thì ra ~ là trở về cùng Thiên Tuyết ăn sinh nhật.

Mục lão gia sờ sờ râu, lúc này ông nảy sinh ý tưởng giữa Thiên Tuyết và Văn Sâm? Tuy rằng Văn Sâm gia cảnh không tốt lắm, nhưng có năng lực, gả Thiên Tuyết cho hấn, thật sự rất tốt....

Ông ở nơi này nghĩ rất nhiều chuyện tốt đẹp, mặc kệ Mục Thiên Thành, vỗ bàn: “Ông ông không nên tác hợp loạn uyên ương chứ!”

Mục lão gia bị hấn làm hoảng sợ, giận dữ: “ Con nói cái gì? Ngồi xuống cho ta!”

Mục Thiên Thành chỉ vào Văn Sâm, tay giật giật, có chuyện mà nói không nên lời, cuối cùng đành phải chỉ ngón tay vào Uyển Tình: “Con không thích cô ấy! Một chút cũng không thích!”

363. Chương 207: Chương 207

364. Chương 207: Muốn Cứu Văn.

Uyển Tình cảm thấy cự kỳ vô tội, hiện tại cô hoàn toàn không có chen vào nói chuyện này, đành ngồi đó phiến muộn.

Mục lão gia vừa thấy, liền lấy gậy đánh liên tục Mục Thiên Thành: “Con thật vô liêm sỉ! Có biết thương hoa tiếc ngọc hay không! Trước mặt con gái lại nói như vậy, con gái sẽ thấy rất đau khổ biết không?”

“Cô ấy đau khổ cái gì? Cũng không liên quan đến việc con không thích cô! Ông người đừng tác hợp loạn như thế, con mới là người đau khổ!”

“Con còn nói!” Dù sao cũng ăn no, Mục lão gia ném chén đĩa, đuổi theo qua chỗ Mục Thiên Thành liền đánh.

Uyển Tình mở miệng lớn vài giây, lại ngậm lại, vô tội nhìn Thiên Tuyết.

Thiên tuyết tức giận đến mở miệng thật to, nửa ngày mới rống lên: “Các người đủ rồi! Hôm nay là sinh nhật tôi!”

Rốt cuộc hai người không náo loạn nữa, ngoan ngoãn chạy lại an ủi Thiên Tuyết. Thiên Tuyết nghĩ một ngày phát sinh nhiều chuyện như vậy, liền khổ sở khóc rống lên, nước mắt cùng nước mũi toàn bộ chui lên người Mục Thiên Thành: “Khốn kiếp! Khốn kiếp! Đỉnh Thái Nghiên phá hư tôi thì thôi, các người cũng muốn phá hư tôi sao?”

“Được, được rồi.....Anh sai rồi, anh sai rồi!” Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua Mục lão gia, nghĩ người muốn phá hư đầu tiên cũng không phải mình, tại sao em không trách ông nha?

Thái Nghiên về nhà, đã chín giờ tối. Tiết Lệ Na thấy cô có vẻ gì không đúng, lại ngồi được trên người cô đầy mùi rượu, có chút kinh ngạc: “Con không phải đến sinh nhật Thiên Tuyết sao? Sao lại biến thành như vậy?”

Thái Nghiên không nói chuyện, lôi kéo tay bà đi về phía phòng của mình. Tiết Lệ Na đoán: Khăng định đã xảy ra chuyện, không dám lộ ra sợ hãi, ở trong phòng Đỉnh Chí Cương nghe thấy, liền đi theo cô vào phòng.

Cả người Thái Nghiên phát run ngồi ở trên giường, ôm chặt hai tay: “Mẹ....”

“Làm sao vậy?”

Thái Nghiên vô tội nhìn bà: “Con một chút nữa đã giết chết Uyển Tình....”

“Con —— Tiết Lệ Na kinh ngạc, bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua, sợ hãi thấy Đỉnh Chí Cương vừa xuất hiện ở cửa. Tuy rằng biết không có khả năng, nhưng bà vẫn hạ thấp âm thanh, “Sao lại thế này? Con bé kia đã làm cái gì?”

Thái Nghiên lắc đầu nói năng lộn xộn: “Cô ta không có làm cái gì, nhưng con cái gì cũng làm.....Bị Mục gia thấy, bọn họ muốn từ hôn! Mẹ, Con phải làm sao bây giờ? Con không muốn từ hôn! Từ hôn, thì cái gì cũng không có!”

Cô tuy rằng không biết vì sao Mục Thiên Dương lại coi trọng cô, nhưng rõ ràng , trừ bỏ Mục Thiên Dương, còn có cảnh cửa hào môn nào cao hơn vừa ý cô! Cô không có khả năng buôn tha cơ hội này, cô phải cứu vãn!

Tiết Lệ Na kéo cô, hỏi rõ sự việc xảy ra, một bên mắng Uyển Tình vài câu, còn một bên nói: “Con sao lại hồ đồ như vậy? Sao không khống chế một chút! Muốn giết chết cô ta, còn nhiều cơ hội mà, con sao lại ở Mục gia gây án?”

“Con lúc ấy chỉ muốn giết chết cô ta, ở đâu mà suy nghĩ nhiều như vậy? Hơn nữa, con muốn thành công, liền phải như thế, cô ta ở đó chết không đối chứng, làm sao lại có thể ảnh hưởng đến con?”

“Con....”

“Mẹ mau nghĩ biện pháp giúp con, làm sao bây giờ!” Thái Nghiên quát, âm thanh vừa ngoan độc vừa sợ hãi, “Nếu như bị ba đã biết, Mục gia từ hôn, chỉ sợ Đỉnh gia chúng ta cũng không còn vị trí! Mẹ không thấy hiện tại ba rất chán ghét chúng ta sao?”

“Con——” Tiết Lệ Na cứng lại, âm thầm nguyên rửa Đỉnh Chí Cương vài câu, hỏi: “”Mục Thiên Dương có biết chuyện này không?”

“Con làm sao mà biết?” Thái Nghiên nói, “Hiện tại hẩn ở HongKong, cũng không biết ông có gọi điện thoại cho hẩn hay không...”

Tiết Lệ Na nghĩ nghĩ, cầm tay cô: “Đừng vội. Cái lão già kia không phải người hồ đồ, cho dù thấy, khẳng định sẽ điều tra rõ ràng. Ông ta thích Uyển Tình thì như thế nào, nhưng Mục Thiên Dương thích con, ông ấy nhất định sẽ không xúc động mà gọi cho Mục Thiên Dương, nếu Mục Thiên Dương không tin, còn làm ảnh hưởng tình cảm ông cháu. Mẹ đoán chừng, Mục Thiên Dương bây giờ còn chưa biết, con thừa dịp này gọi điện thoại cho hẩn, nói qua việc này một chút cho hẩn nghe, làm cho như mình là người bị hại!”

“Như vậy được không?” Đầu óc Thái Nghiên bây giờ rất loạn, vừa rồi lại uống mấy chai rượu, cơ bản cô không hiểu rõ sự tình.

“Hiện tại ngoài làm như vậy, còn có thể làm gì? Trừ khi con có thể làm con bé kia sụp đổ! Nhưng con bé đó cũng không phải danh tiếng gì, có thể làm gì với cô? Con nhanh đi tắm rửa một chút, mẹ đi pha cho con ly trà giải rượu!”

Tiết Lệ Na nói xong, ra khỏi phòng. Thái Nghiên bắt đầu nắm tóc, đi vào phòng tắm tắm rửa. Tắm rửa xong đi ra, đầu óc quả nhiên không còn hỗn loạn. Tiết Lệ Na đang đợi cô, cô bưng trà giải rượu beeb cạnh lên, nói: “Con cảm thấy Thiên Dương rất khó nắm bắt, có chút sợ..... cũng không biết có làm được không?”

“Như thế nào không được?” Tiết Lệ Na nói, “Chuyện giữa nam nữ, lúc đơn giản, lúc phức tạp. Con là vị hôn thê của hắn, ở trên giường triền miên qua, làm sao con bé kia lại hơn con? Lời nói thổi bên gối, tâm của hắn chắc chắn ở nơi này!”

Tay Thái Nghiên run lên, ngượng ngùng cho bà biết nói mình và Mục Thiên Dương lúc đó căn bản không phát sinh qua chuyện gì. Nhưng mặt mũi cô tốt, loại chuyện riêng tư này cô cũng chưa nói qua với ai, ngay cả Chu Khải Quốc cũng chưa nói. Trong lòng cô có chút lo lắng, Mục Thiên Dương nói năng đàng hoàng, cô thấy sự việc không phải như vậy.

“Con đừng run lên! Bình tĩnh một chút, đừng cho Mục Thiên Dương nghe ra sơ hở.”

“Đã biết.” Thái Nghiên nói, “Mẹ ra ngoài, cho con nghỉ ngơi đi. Ba con ở ngoài đó đừng lộ ra dấu vết, con bé kia dù gì cũng là con gái ruột của ông ta.”

“Mẹ còn không biết sao?” Tiết Lệ Na dặn cô, “Con nên hiểu rõ sự việc đừng làm hỏng.”

Thái Nghiên gạt đầu nhẹ, tiến bước bà, khóa cửa, muốn nghỉ ngơi một lát, bình tĩnh hơn nhưng lại sợ Mục gia sẽ gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương. Lỡ mình gọi trễ hơn mười hay mười lăm phút, không phải không hay sao?

Cô hít sâu một hơi, cũng không chấp nhất nhiều như vậy, lấy điện thoại. Một phút sau, mới điện thoại mới được nghe, truyền đến âm thanh mệt mỏi của Mục Thiên Dương: “Alo?”

“Thiên Dương.....” Thái Nghiên nói một tiếng, âm thanh không thể khống chế trở nên nghẹn ngào, “Thiên Dương, anh khi nào thì trở về? Em rất nhớ anh.”

Mục Thiên Dương dừng một chút, quan tâm hỏi: “Làm sao vậy?”

Thái Nghiên không biết nói như thế nào, anh anh khóc nức nở lên.

Mục Thiên Dương gõ bàn, mở máy tính ra ở bên trong nói chuyện phím, ở trên nói với Mục Thiên Thành. Hôm nay là sinh nhật Thiên Tuyết, Đinh Thái Nghiên tới Mục gia, hơn phân nửa là ở bên đấy xảy ra chuyện. Vậy Uyển Tình như thế nào? Uyển Tình có sao hay không?

Gõ nửa ngày, không có người trả lời, đành phải nhấn Văn Sâm, kết quả cũng không có người trả lời. Tiếp theo vào QQ nhắn với Thiên Tuyết và Uyển Tình, vẫn không có người trả lời. Tốt lắm, xem ra hôm nay không ai có tâm trạng lên mạng.

“Ngoan, đừng khóc.” Mục Thiên Dương ôn nhu nói, “Nói cho anh biết, đã xảy ra chuyện gì?”

Thái Nghiên nghe thấy âm thanh an ủi trong lời nói, đột nhiên cảm thấy mình lo lắng nhiều. Mục Thiên Dương ôn nhu bao nhiêu với cô, hẳn chỉ là bận công tác quá mà thôi, kỳ thật trong lòng vẫn có cô. Cô hít mũi: “Hôm nay đi sinh nhật Thiên Tuyết, kết quả gặp Uyển Tình.....”

365. Chương 208: Chương 208

366. Chương 208: Đổi Trắng Thay Đen.

“Sau đó như thế nào?” Quả nhiên là vì Uyển Tình. Mục Thiên Dương phiên chán giật giật caravat trên cổ, trái tim thỉnh thoảng thỉnh thoảng nhảy lên. Không có hân nhin chăm chăm, bảo bối của hân sở hữu sẽ không bị cô ta bắt nạt chứ?

“Em cũng không biết đắc tội với cô ấy khi nào?” Thái Nghiên nói: “Cho dù ba em và mẹ cô ấy li hôn cưới mẹ em, đó cũng là chuyện của người lớn, chúng em là con gái làm sao mà quản được? Kết quả cô ấy ở trước mặt ông chèn ép em. Ông hiện tại thích cô ấy, em lại đối nghịch với cô ấy. Cô ấy còn thừa dịp ông không chú ý, cố ý giả bộ té ngã, kết quả ông tưởng rằng em đẩy cô ấy ngã....”

Thái Nghiên nói tới đây thập phần ủy khuất, âm thanh khóc còn lớn hơn.

Mục Thiên Dương theo trực giác hỏi: “Em không đẩy cô ấy?”

“Đương nhiên không có —“Thái Nghiên cứng lại, dâng lên cảnh giác, “ Anh sao lại hỏi như vậy? Anh sẽ không hoài nghi em chứ?”

Mục Thiên Dương lập tức phục hồi lại tinh thần, cười nói: “Không. Anh chỉ là chỉ là cảm thấy cô bé kia là người có giáo dục, kết quả là cô ta lại có thể hãm hại em, rất không thỏa đáng.”

Thái Nghiên nghe thấy bên trong khẩu khí của hân tràn đầy chán ghét với Uyển Tình, nhin không được bật cười: “Em không so đo với cô ấy, cô ấy bắt nạt em cướp đi ba thôi.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương đáp ứng một tiếng, bắt đầu đánh bàn phím.

Thái Nghiên nghe thấy âm thanh, hỏi: “Anh làm việc gấp à?”

“Không có việc gì, em tiếp tục nói.”

Thái Nghiên cười chua xót, thật cảm thấy ở chung như vậy: có chút không đúng. Là cô miễn cảm, hay là cô bị lừa? Cô đành phải nói: “Không quấy rầy anh nữa.Khi nào thì trở về?”

“Nhanh nhất cũng phải hai ba ngày nữa.”

“Ừ, cái kia....Hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, em nghĩ... Vẫn là chờ anh trở về hãy nói.”

Mục Thiên Dương dừng lại: “Chuyện gì? Không nên giấu ở trong lòng. Hôn phu không phải chỉ để trang trí, về sau chúng ta còn sống cả đời, từ giờ trở đi phải chia sẻ mọi chuyện buồn vui cho nhau nghe.”

Thái Nghiên hít mũi: “Em cũng không biết cô ấy hận em bao nhiêu. Ở trong lòng em, thủy chung vẫn xem cô ấy là em gái. Nhưng hôm nay giữa trưa, em ở bể bơi nghĩ ngơi, cô ấy đột nhiên xuất hiện, lại thừa dịp không có người, đẩy em xuống nước! Khẩn định cô ấy không nghĩ tới em biết bơi, nhìn em đứng lên, lại chạy tới ngăn cản, kết quả chính cô cũng rơi xuống nước. Ai biết, cô không biết bơi, em tốt bụng lại cứu cô. Lúc này, ông và mọi người đến, còn cho là em đẩy cô ấy xuống....Thiên Dương, anh nói có phải cô ấy quá phận hay không?”

Mục Thiên Dương cắn răng, hai mắt giương co khát máu, hân cười lạnh: “Thật là quá phận! Em yên tâm, cô ta sớm muộn gì cũng có báo ứng. Mục gia anh, tuyệt đối không hoan nghênh người như vậy vào nhà!”

Thái Nghiên nghe âm thanh hân sắc bén, có chút sợ hãi: “Em, em không sao....”

“Không có việc gì là tốt rồi. Ngoan, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai anh sẽ trở về.”

Thái Nghiên vui vẻ: “Thật vậy hả?”

“Ừ, em nên nghỉ ngơi thật tốt, đừng lo tất cả đã có anh rồi.”

“Thiên Dương....” Thái Nghiên cảm động nghẹn ngào một tiếng, “Em yêu anh.”

Mục Thiên Dương trầm mặc một lúc, nói: “Anh cũng vậy.”

Tắt điện thoại, hần hung hăng đập xuống bàn, tay giật giật gọi điện cho Mục Thiên Thành. Hần còn chưa lên tiếng, Mục Thiên Thành đã ai oán nói: “Anh họ, hiện tại là buổi tối, anh có biết hay không buổi tối —“

Mục Thiên Dương vừa nghe thấy đã biết hần đang làm chuyện xấu xa, hét lớn một tiếng: “Cậu lập tức từ trên người Văn Sâm lăn xuống!”

Mục Thiên Dương dừng ba giây, thấp giọng mắng: “Em biết! Anh, giữ lại mặt mũi có biết không? Anh có chuyện gì nói đi...”

“Thải Nghiên và Uyển Tình sao lại thế này? Ai đẩy ai xuống nước?!” Mục Thiên Dương đứng lên, muốn tìm chút rượu uống an ủi, kết quả xung quanh cái gì cũng không có. Xem ra, hần hút thuốc thôi. Thật sự có nhiều chuyện ảnh hưởng đến cảm xúc của hần, thật sự không có biện pháp làm mình bình tĩnh.

Mục Thiên Thành dừng lại một lát liền đoán ra được việc gì xảy ra, hỏi: “Đình Thải Nghiên tìm anh cáo trạng?”

“Cô ta còn biết cáo trạng với tôi, còn các người ngược lại, một chữ cũng không nói, chuẩn bị giấu giếm tôi tới khi nào?”

“Ông nói muốn từ hôn, tạm thời không nói cho anh biết, làm ảnh hưởng anh đi công tác, chờ anh về rồi nói sau.”

Mục Thiên Dương nghe, nổi giận gầm lên một tiếng: “Con mẹ nó, tôi hỏi Uyển Tình như thế nào?”

“Chị, chị dâu nhỏ không có chuyện gì...” Mục Thiên Thành hoảng sợ, nói lắp bắp, tiếp theo nghi hoặc nói, “A, em làm sao vậy?”

Phần sau tuyệt nhiên không phải nói với Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương nghe thấy vài âm thanh rất nhỏ, tiếp theo điện thoại bên kia truyền đến tiếng Văn Sâm: “Tổng giám đốc.”

Mục Thiên Dương biết hai người họ một chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi, nói: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, các người lại nhàn hạ sống thế giới hai người?”

“Đình tiểu thư không có việc gì.” Văn Sâm không để ý tới phân nộ và trách cứ của hần, lập tức nói, “Tôi và.... Nhị thiếu gia đến lúc đó vừa đúng lúc. Lúc ấy Thiên Tuyết tiểu thư đã nhảy xuống nước cứu người, trời....Nhị thiếu gia thấy, cũng vội vàng nhảy xuống nước bơi qua. May mắn cậu ấy nhảy đúng lúc, bởi vì Thiên Tuyết tiểu thư vừa nhảy xuống đã bị chuột rút, còn chút nữa là cùng Uyển Tình tiểu thư chìm xuống.”

Mục Thiên Dương nghe thấy, trên người một trận mồ hôi lạnh, vội vàng hít sâu hai cái: “Các người lại không nói cho tôi biết.....”

“Lão tổng giám đốc đối với Đình tiểu thư....Đình Thải Nghiên tiểu thư thật không hài lòng, có ý muốn từ hôn. Ông cảm thấy nếu muốn từ hôn, không phải là chuyện quan trọng, không nên vì thế mà ảnh hưởng tâm tình tổng giám đốc đi công tác. Lão tổng giám đốc rất quan tâm Uyển Tình tiểu thư, đối với Uyển Tình tiểu thư rất chiều chuộng.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương rút cuộc thở ra nhẹ nhàng, bình tĩnh trở lại. Thiên Thành và Thiên Tuyết biết cô ấy quan trọng với mình, nếu thật sự còn nguy hiểm khẳng định sẽ nói cho mình biết.

“Ngày mai tôi trở về.” Hần nói.

“Cần tôi đi qua không?”

“Không nên, cậu tùy tiện sai một người đi là tốt rồi.”

“Vâng.”

~~Buổi sáng hôm sau rời giường, Uyển Tình nói muốn đi làm.

Thiên Tuyết nói: “Ngày hôm qua xảy ra nhiều chuyện như vậy, sao không ngoan ngoãn nghỉ ngơi?”

“Tôi chỉ xin nghỉ một ngày.”

“Vậy xin nghỉ tiếp!” Thiên Tuyết thấy bộ dạng cô không tình nguyện, thăm nghĩ người này thật không tiếp thu vào. Buồn bực một lát, cô cười nói, “Vậy cậu xem thử ông có cho cậu đi không!”

Uyển Tình cười cười, cái này không thành vấn đề.

Khi ăn điểm tâm, Mục lão gia ân cần hỏi thăm cô. Chờ cơm nước xong, cô nói muốn đi, Mục lão gia như thể nào cũng không đồng ý. Cô đành phải nói cho ông, mình làm thêm. Cửa hàng trà sữa làm việc thoải mái, đối với mình không có ảnh hưởng.

Mục lão gia nghe xong, liền khen cô còn nhỏ mà biết làm thêm, sau đó nói Thiên Tuyết: “Con nhìn con, cả ngày hết ăn lại nằm, cũng không biết học hỏi Uyển Tình!”

Thiên Tuyết vội vàng nói: “Biết! Sang năm nghỉ hè con sẽ đi làm thêm! Uyển Tình bị muộn rồi, con lái xe đưa cậu ấy đi, buổi trưa sẽ không trở về!”

“Vậy buổi tối trở về đó!” Mục lão gia vội la lên.

Thiên Tuyết vừa định đáp ứng, lại sợ ông mỗi ngày lưu người ta lại, vậy chờ lúc anh cô trở về, anh ấy không thấy được người khẳng định sẽ tức giận, đã nói: “Để xem đã ạ!”

367. Chương 209: Chương 209

368. Chương 209: Đoạt Lại Hân!

Khi đến trung tâm thương mại mới tám giờ rưỡi. Thiên Tuyết và Uyển Tình xuống xe, chậm chạp lên lầu. Cả người Uyển Tình đầy tâm sự, Thiên Tuyết nhìn không được an ủi cô: “Cậu đừng suy nghĩ, anh mình sẽ thu thập cô ta.”

Uyển Tình đột nhiên hỏi: “Cậu nói, anh cậu có chạm qua cô ta hay không?”

Thiên Tuyết sửng sốt, cô thật chưa nghĩ qua vấn đề này. Tuy rằng trong tiểu thuyết không ít đàn ông si tình, nhưng đàn ông trong hiện thực đều không chịu nổi mà tìm chỗ giải tỏa. Đinh Thái Nghiên là vị hôn thê của anh cô, bọn họ vốn có thể XXOO; mà bộ dáng Đinh Thái Nghiên cũng có thể, thịt tới miệng người đàn ông nào mà không muốn? Đột nhiên cô cảm thấy, anh cô thối nát! Cạn bã! Cạn bã!

Uyển Tình đau thương cười: “Khẳng định là có chứ? Bọn họ là hôn thê. Đột nhiên thấy mình đáng ghét....”

“Cậu đừng nghĩ loạn!” Thiên Tuyết vội vàng nói.

Uyển Tình lắc đầu: “Không phải tớ muốn làm loạn, thay vào đó là một vấn đề khó trước mắt tớ. Tớ cũng không biết mình nên làm cái gì bây giờ....Nếu bị người ta biết, sẽ không có người nào tin tớ vô tội, mà cô ta còn là chị tớ....Tuy rằng tớ không có thừa nhận cô ta.”

“Uyển Tình....”

“Anh cậu như thế nào lại hủy hoại tớ!” Uyển Tình lại bắt lấy tay cô, “Anh ta hại tớ là kẻ thứ ba, tiếp tay với Đinh Thái Nghiên bắt nạt tớ! Đinh Thái Nghiên không phải người tốt! Anh cậu thật sự bị mù mắt mới đánh hôn với cô ta!”

“Được được rồi....Anh mình bị mù mắt.” Thiên Tuyết trong lòng nói: Anh cô mới không bị mù mắt! Là cậu bị mù! Anh mình thương cậu như vậy cậu lại không biết....

Uyển Tình nắm lấy chiếc túi nhỏ trên người, thả Mục Thiên Dương cho cô để ở bên trong. Đột nhiên cô dâng lên một cảm giác xúc động, rời khỏi nơi này! Cô có thể lấy tiền ra, chỉ cần có tiền, có nhiều vấn đề cũng trở nên không có vấn đề, cô có thể rời khỏi nơi này.

Cô bắt lấy tay Thiên Tuyết, đi đến một góc không có người: “Thiên Tuyết, cậu giúp tớ đi!”

“Giúp cậu cái gì?”

“Tớ không thể như vậy nữa!” Uyển Tình nói, “Bằng không tớ sẽ điên mất! Không điên cũng sẽ bị bọn họ hại chết! Anh cậu hiện tại không có ở đây, cậu giúp tớ rời khỏi nơi này được không? Tớ dắt mẹ theo cùng, Tớ đi sẽ không bao giờ trở lại đây nữa!”

Thiên Tuyết bỗng nhiên trừng lớn mắt, kinh hãi nói: “Cậu đang suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy?”

“Tớ không có suy nghĩ bậy bạ! Sớm hay muộn tớ cũng phải đi! Thật vất vả lắm mới có cơ hội!”

Đầu óc Thiên Tuyết một mảnh hỗn độn, nghĩ nghĩ nói: “Cậu đi rồi? Đại học của cậu thì làm sao bây giờ?”

Uyển Tình cứng lại: “Tớ có thể thi lại!”

“Có giấy chứng nhận liền có thể điều tra ra được! Trừ khi các người thay đổi hộ khẩu, bằng không anh mình muốn điều tra mà nói, nhất định sẽ tìm ra được!”

Thiên Tuyết ngẩn ra, nói không ra lời. Vô luận đến đâu ở, thân thể cô đều không thay đổi được. Ý tứ này, là cả đời cô đều trốn không thoát?

Thiên Tuyết còn nói: “Thật đi rồi, ai biết đến khi nào mới gặp lại, thân thể di chịu nổi không? Quan trọng là, cậu đi giống như lánh nạn vậy, làm sao khai báo với di? Cậu tình nguyện chịu đựng bây giờ hay phải nói cho di biết?”

Uyển Tình vội vàng lắc đầu, tuyệt đối không thể cho mẹ biết.

Thiên Tuyết khẩu khí lớn: “Nếu không được, duy trì hiện trạng như bây giờ là biện pháp tốt nhất. Nếu cậu sợ Đinh Thái Nghiên, vậy thì đoạt lấy anh mình đi! Cậu mỗi ngày ngủ cùng anh ấy, Đinh Thái Nghiên tóc cũng không sờ tới, cậu có thể gần quan được lộc nha! Chờ cậu đoạt được anh mình, đâm nát mẹ con Đinh Thái Nghiên dưới chân, như vậy không phải cậu giúp di báo thù sao?”

“Như vậy tớ thật sự là người thứ ba!” Uyển Tình giận dữ nói.

Thiên Tuyết bắt mắt liếc cô, đối với cô thật là tức giận: “Chỉ cần cậu có bản lĩnh, không chế được anh mình, tin tưởng anh mình sẽ làm tốt chuyện này! Đến lúc đó, tuyệt đối không có cách nói người thứ ba, cho dù có nói, cũng không đội lên đầu cậu! Chỉ xem cậu có nguyện ý hay không!”

Uyển Tình vừa nghĩ, cảm thấy điều đó không có khả năng. Cô nhìn Thiên Tuyết: “Vì sao cậu muốn tớ làm như vậy? Anh ta là anh cậu, cậu lại bảo tớ đi lừa anh ta?”

Thiên Tuyết buồn bực hít một hơi, cậu thật sự đối với anh mình không có chút cảm giác nào sao? A?!

“Cậu có thể gạt anh mình cả đời cũng tốt nha! Có câu nói là, đàn ông bại hoại lừa một cô gái một thời gian, người đàn ông tốt lừa được một cô ái cả đời, áp dụng như vậy cũng giống nhau! Nếu như cậu đối gạt anh mình cả đời, cho anh ấy bên trong hạnh phúc, mình hi vọng như vậy. Hơn nữa, mình không ưa Đinh Thái Nghiên!”

Uyển Tình có cảm giác vẫn không tin tưởng nổi. Cậu ấy muốn mình đi lừa Mục Thiên Dương sao? Cô làm sao lừa hắn được? Hắn lợi hại như vậy, khẳng định cô sẽ lộ ra dấu vết, đến lúc đó không biết chết thảm như thế nào.

Thiên Tuyết nhìn cô một cái, lôi kéo cô đi về phía trước: “Được rồi được rồi, cậu nên đi làm!”

Thở ra— anh, chuyện tình cảm sao, giả giả sẽ thành thật. nếu Uyển Tình thật làm như vậy, anh nói anh sẽ cảm ơn em như thế nào? À, đương nhiên, tốt nhất không có lừa gạt

~~10 giờ, Mục Thiên Thành trở lại Mục gia, không tránh khỏi bị Mục lão gia nhắc tới: “Con không thích ngôi nhà này bao nhiêu? Cho dù bình thường ở nước ngoài, nếu đã về nhà, cũng không qua đêm ở nhà!”

“À, tụ tập cùng vài đứa bạn, không dễ từ chối thôi!” Mục Thiên Thành có chút không được tự nhiên, vội vàng chuyển chủ đề, “Uyển Tình đâu? Thiên Tuyết đâu?”

Mục lão gia cười, chỉ vào hắn: “Con nhìn con, còn nháo với ông, một hồi lại đi tìm Uyển Tình.”

Mục Thiên Thành..... Ông thật sự không phát hiện bộ dạng cô ấy giống cháu dâu lớn của ông sao?

“Uyển Tình đi làm công! Tương lai nó làm cháu dâu thật tốt, tuổi còn nhỏ —“

“Làm, thêm?” Mục Thiên Thành tựa hồ nghe không hiểu hai chữ này, “Làm thêm gì?”

“Chính là nghỉ hè đi làm thêm đấy, trước kia con không có trải qua sao?”

Mục Thiên Thành vịn trán, chị dâu nhỏ đi làm thêm? Anh họ không biết à? Hắn cả kinh, bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Con đi nhìn xem!” Nếu như anh họ biết chị dâu nhỏ đi làm, mới từ quỹ môn quan trở về lại đi làm thêm, hắn và Thiên Tuyết không chịu nổi!

“Con gấp cái gì? Uyển Tình nói không vất vả....” Mục lão gia thấy người đã biến mất, vừa lòng gật đầu, “Biết đau lòng vợ, không sai, không sai...”

Mục Thiên Thành đi khỏi biệt thự, gọi điện thoại cho Thiên Tuyết: “Mục Thiên Tuyết, em chở chị dâu nhỏ đi đâu?”

“Đi dạo phố nha~”

“Em còn gạt anh! Ông đều nói cho anh biết!”

“Khụ— em ngăn Uyển Tình không được thôi, anh không nên nói cho anh em biết là được rồi.”

“Nhưng mà anh ấy hôm nay sẽ trở về.”

“A?”

“Anh ấy biết chuyện hôm qua!”

“A—“Thiên Tuyết thét chói tai.

Người trong cửa hàng trà sữa hoảng sợ, Uyển Tình không cẩn thận bị trà sữa làm nóng một chút, cô vừa lau vừa đi ra ngoài, hỏi Thiên Tuyết: “Cậu làm sao vậy?”

Thiên Tuyết nhìn cô, nửa ngày mới nói: “Anh mình hôm nay trở về.”

Uyển Tình ngây ngốc.

“Không biết mấy giờ máy bay hạ cánh, cậu hiện tại xin phép nghỉ rồi khỏi, hay là rời khỏi sau khi tan việc?”

Uyển Tình quay đầu nhìn nhìn cửa hàng trưởng, nhìn nhìn lại nhân viên, nói: “Hôm nay có hai người nghỉ, tôi lại đi xin phép nghỉ, đến buổi chiều gấp rút quá không kịp.”

“Vậy tớ chờ cậu tan tầm.” Thiên Tuyết kì thật không có quá lo lắng. Dù sao cũng có Uyển Tình mà....Ô ô, ai nói không lo lắng? Ai biết cái tên đại ma đầu kia sẽ làm ra tình huống gì.

369. Chương 210: Chương 210

370. Chương 210: Em Tối Đeo....

Uyển Tình giao ca một chút, Thiên Tuyết liền lôi kéo cô xông ra ngoài. Sau khi lên xe, Uyển Tình quát to một tiếng: “A! Tớ còn chưa thay quần áo!” Bình thường cô đều chuẩn bị một bộ quần áo trong cửa hàng, tan việc sẽ liền thay đổi. Hôm nay lại xuất phát từ Mục gia, đến giờ làm sẽ mặc quần áo làm việc, căn bản là không mang theo bộ khác.

Thiên Tuyết nhìn nhìn, kéo tạp dề trước người cô nói: “Nếu anh hỏi, cậu nói cậu mới mua!”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, cũng chỉ biết như vậy thôi.

Trở lại biệt thự, Thấy Mục Thiên Thành ở trong phòng khách chơi bài. Hắn cầm bài đánh, một tầng một tầng đánh trên bàn trà. Người khác đều xếp thành hình kim tử tháp, hắn thì xếp không biết ra hình dạng gì, thoạt nhìn vô cùng phức tạp, quả nhiên là con trâu thực hiện.

Thiên Tuyết bước qua, thổi ra một hơi, bên trong bài ít khi đánh hỗn loạn, bay đầy đất.

Mục Thiên Thành không nói gì nhìn cô: “Anh nghĩ nên chụp ảnh lại phóng to rồi úp lên mạng.”

“Anh thật nhàm chán?” Tốt xấu gì cũng cầm súng để mở xe tăng, lại có thể chơi loại này, anh không biết như vậy sẽ hạ giá sao?”

Mục Thiên Thành nhặt bài lên, tiếp tục đánh. Thiên Tuyết đẩy đẩy hắn: “Anh ấy đâu? Anh ấy không có về, anh gạt em?”

“Trên lầu.” Mục Thiên Thành bắt mắt liếc cô.

Thiên Tuyết tức giận đến muốn đánh nhau với hắn, nói với Uyển Tình: “Cậu đi lên trước nhìn xem thử, có việc thì gọi mình và anh ấy!”

“Đừng!” Mục Thiên Thành nói, “Chị dâu nhỏ, có việc gì cũng đừng gọi chúng tôi, anh họ sẽ không làm gì chị. Khụ ~ Nhiều nhất giữ chị như thế...”

Uyển Tình trừng mắt hắn một cái, kinh hồn táng đảm đi lên lầu. Mở cửa phòng ngủ ra, không nhìn thấy người, cô thở dài một hơi, đi vài bước đến tủ thay quần áo, muốn thay quần áo mà hắn thích. Đi vào, chỉ thấy hành lý của hắn đặt trong tủ, cẩn thận nghe, nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng tắm truyền đến.

Cô bất đắc dĩ thở dài, mở valy của hắn ra, sửa sang lại hành lý của hắn. Lúc này, đột nhiên nhớ tới lời nói của Thiên Tuyết: đoạt lấy anh mình...

Trong lòng cô vừa động, muốn đoạt như thế nào? Lấy danh nghĩa là yêu, anh ta có thể khinh thường cô hay không? Cho dù thành công, yêu thật sự có thể khống chế một người sao? Trọng yếu nhất là, cô muốn có tự do, chứ không phải là muốn đứng bên cạnh hắn cho những người khác hâm mộ hoặc đổ kỵ.

Phương pháp này không thể thực hiện được. Nếu hắn tin, cô đi không được; nếu hắn tin, cô lại đi, thì đó gọi là phản bội, khẳng định sẽ bị hắn trả thù.

Nghe thấy sau lưng truyền tới tiếng bước chân, Uyển Tình đứng lên, thân thể đột nhiên lung lay một chút.

Ngồi chồm hổm lâu quá, chân hơi tê...

Mục Thiên Dương bọc khăn tắm, vừa lau đầu vừa đi lại, nhíu mày hỏi: “Làm sao vậy?”

“Chân hơi tê.” Uyển Tình nhỏ giọng nói.

Mục Thiên Dương cẩn thận đánh giá cô, thấy cô lại mặc quần áo bình thường, nghĩ đến cô về nhà gặp Từ Khả Vi. Niệm tình ngày hôm qua cô bị sợ hãi, hắn không so đo với cô, thản nhiên ra lệnh: “Đi tắm rửa.”

Mặt Uyển Tình nóng lên. Tắm rửa có ý nghĩa gì, cô tự nhiên biết.

Cô gạt nhẹ đầu, lập tức đi vào phòng tắm. Tắm rửa xong, mặc quần áo trên người, bên trong cái gì cũng không mặc. Đây là thói quen của hắn, hắn không thích cô bọc kín mình, như vậy biểu thị ý nghĩa cự tuyệt.

Đi vào phòng ngủ, thấy hắn ngồi ở trên giường, tóc đã khô một nửa, nhưng còn hơi ẩm tản ra. Uyển Tình lên giường, xóc chân lên ngồi bên cạnh hắn. Hắn xoay qua, đưa tay vuốt mặt cô, xoay đầu cô qua, hôn lên.

Ôn nhu hôn, dần dần sâu hơn, thẳng đến không phân biệt được gì, quần quýt si mê làm lòng người hoảng sợ. Uyển Tình dần dần hô hấp không kịp, cái loại cảm giác hít thở không thông, cho cô nhớ tới cảm giác ở trong nước ngày hôm qua, sợ tới mức khóc lên, tay chân luống cuống đẩy hắn ra.

“Ồ.....” Uyển Tình ghé vào một bên, cả người phát run.

Mục Thiên Dương cũng không có tức giận, hắn đoán được là có chuyện gì, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, gần sát bên tai cô hỏi: “Làm sao vậy?”

Uyển Tình lắc đầu, xoay người nhìn hắn, có chút sợ hãi: “Không có việc gì.....” Cô vừa có động tác, có thể làm hắn tức giận hay không?

“Chúng ta tiếp tục.” Mục Thiên Dương cũng không tức giận, cho cô nằm thẳng xuống dưới, bắt đầu ôn nhu phủ lên người yêu thương. Chờ thời điểm cô động tình, hắn từ ngấn kéo đầu giường cầm bao cao su ra, dừng một chút, đưa tới mặt cô.

Uyển Tình sửng sốt, không rõ cho nên nhìn hắn.

Hắn cứ giơ mũ như vậy, nói cũng không nói nhìn chăm chăm cô. Cô hiểu được, chậm rãi đứng lên, lấy mũ từ trong tay hắn, tuyệt không dám nhìn hắn.

Cô cúi đầu, cầm mũ lật qua lật lại nhìn mấy lần, thoáng nhìn về phía bên cạnh, thấy hắn đã tháo khăn tắm, thân thể to lớn lộ ra ngoài không sót chút nào. Mà đồ trên tay này, phải đeo vào một chỗ vô cùng lòi ra kia trên thân thể hắn.

Vấn đề là..... Cô không biết đeo như thế nào. Bình thường thời điểm hắn mang, cô đều cố ý không nhìn, hơn nữa động tác hắn cũng nhanh, cô căn bản không biết thao tác như thế nào.

Mục Thiên Dương nhìn cô, cũng không gấp. Dù sao, cô nhiều nhất chỉ chậm một chút, lại không dám không làm. Đây là điều hắn bi ai nhất, hắn biết cô sợ mình.....Hắn không nên la lớn, lời của hắn hết thấy đều là mệnh lệnh cô cũng sẽ không dám không tuân theo.

Uyển Tình rối rắm nửa ngày, sắc mặt đã hồng lên. Cô căn bản không có nghĩ tới không làm, quá nhiều kinh nghiệm nói với cô như vậy không có khả năng. Cô chậm rãi xé mở gói to ra, cầm lấy cái gì đó bên trong. Không nghĩ tới, cái này trơn trượt, có chút dầu mỡ, sờ vào tay có chút không thoải mái, có cảm giác thật dơ....

Rối rắm một lát, cô do dự không biết đeo lên cho hắn như thế nào. Vụng trộm nhìn hắn một cái, là muốn cô tự đeo như vậy sao? Có thể làm hay không?

Mục Thiên Dương nhìn bộ dáng của cô, không biết sao tâm tình tốt lắm, đuôi mắt khóe miệng đều nhin không được có ý cười. Hắn cầm hộp đồ bảo hộ lên, từ bên trong lấy ra tờ giấy sử dụng đưa cho cô.

Cô vừa thấy, ...Còn có hướng dẫn sử dụng.....

Cô nhận lấy, cũng không quản hắn là đang cấp bách phát tiết hay không, liền cúi đầu nghiêm túc chăm chú nhìn qua.

A—— Thì ra có cách nhiều chỗ tốt như vậy sao! Xác xuất thành công cũng vô cùng lớn!

Lấy tốc độ rùa bò nhìn hết văn bản, rốt cuộc cũng tới hình vẽ phương pháp sử dụng mà cô không muốn đối mặt. Cô cắn môi, không tình nguyện nhìn hết, bản thân hơi nhích gần về phía nửa thân dưới của hắn, sau đó đỏ mặt, chỉ dùng dư quang nơi khóe mắt nhìn vật đang cương cứng của hắn, đưa bao chậm rãi đội lên. Sau đó, cô nghe thấy Mục Thiên Dương thở gấp, cả kinh, ngẩng đầu nhìn hắn.

Trong mắt hắn tràn đầy dục hỏa, trên mặt có một tầng đỏ sậm.

“Nhanh một chút.” Hắn khàn khàn nói.

Tay Uyển Tình run lên, bỗng nhiên cầm vật cứng rắn một cái.

“Hê——” Mục Thiên Dương thở dốc vì kinh ngạc, cắn răng nhìn cô, “Em....”

“Tôi” Uyển Tình vội vàng thu hồi tay, “Thật xin lỗi! Thật xin lỗi!”

“Chuẩn bị cho tốt.” Mục Thiên Dương giận tái mặt.

Uyển Tình vừa thấy chỉ đeo một nửa, vội vàng cho hắn chuẩn bị cho tốt.

Hắn nặng nề thở ra một hơi, bỗng nhiên đặt cô dưới thân, hung tợn nói: “Em cố ý có phải không?”

“Tôi không có!” Uyển Tình vội la lên.

Nhìn ánh mắt cô vô tội và khiếp sợ, hắn liền nhin không được, tiến vào mạnh một cái.

371. Chương 211: Chương 211

372. Chương 211: Tức Giận (h)

“A.” Uyển Tình ôm chặt hân, thấp giọng nói, “Nhẹ chút.”

“Đáng đời.” Mục Thiên Dương rất thấp giọng nói một câu, cúi đầu hung hăng mút bên tai cô.

“A. Đừng cắn.” Uyển Tình muốn né tránh.

Mục Thiên Dương không cho phép cô trốn, càng cắn mạnh hơn, đều lưu lại dấu hôn thật sâu ở trên gáy bên tai cô, “Ở nhà cũng sẽ không có người thấy. Em cũng không nguyện theo ý anh! Cái này cũng không nguyện theo ý anh!”

Uyển Tình nghe âm thanh hân có tức giận (kỳ thật là đứa nhỏ bất bình đây), không dám phản đối nữa, ôm hân nhẹ nhàng mà nói: “Vậy anh cắn đi.”

Mục Thiên Dương dừng một chút, kịch liệt va chạm: “Đinh Uyển Tình. Anh thật hận em!”

Uyển Tình ôm hân thật chặt, cảm giác hân giống như phát điên, không biết xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không dám chọc hân. Cô cắn môi, ngay cả rên rỉ thở dốc cầu xin tha thứ cũng không dám phát ra, chỉ sợ hân nghe thấy sẽ tức giận.

Đột nhiên, hân đưa tay tách miệng của cô: “Em biết rõ anh thích nghe. Em có phải luôn muốn đối nghịch với anh hay không?”

“Tôi không có.” Uyển Tình vội vã biện giải, bị hân đâm vào thật sâu, bị đâm cho kêu ra tiếng, “A! Thiên Dương ——”

Mục Thiên Dương nghe cô gọi mình, cả người kích động, cầm eo nhỏ của cô, càng không ngừng chạy nước rút. Sau khi kết thúc, hân chậm rãi rời khỏi, rửa mình sạch sẽ, cúi người xuống hôn cô: “Anh một lát nữa về nhà, khả năng muộn chút mới về, chính em phải nhớ ăn cơm chiều.”

“Ừ.” Lông mi Uyển Tình run rẩy. Chờ hân trở về, hân sẽ biết chuyện ngày hôm qua chứ? Hân sẽ làm như thế nào?

Mục Thiên Dương xuống lầu, thấy Mục Thiên Thành và Thiên Tuyết đang đánh bài, đánh cuộc lại có thể là kẹo cao su. Hai người này!

Hân ho một tiếng, Mục Thiên Thành lập tức ngừng đầu lên, nhếch miệng cười: “Anh họ ~”

“Về nhà!” Mục Thiên Dương lười quản bọn họ, lập tức đi ra ngoài.

Thiên Tuyết lén lút hỏi Mục Thiên Thành: “Anh ấy không phải biết chuyện ngày hôm qua sao? Em cho rằng anh ấy sẽ trách chúng ta không bảo vệ tốt Uyển Tình, sao giống như không có việc gì vậy?”

“Em nhìn bộ dáng của anh ấy, quá rõ ràng là áp bức chị dâu nhỏ qua! Nam nhân sau khi thỏa mãn, cũng sẽ không quá so đo.”

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, rất nghiêm túc hỏi: “Thấy thế nào?”

Mục Thiên Thành sững sốt, trịnh trọng nói: “Chờ em gả cho người ta liền hiểu được!”

Thiên Tuyết trợn trắng mắt.

Mục Thiên Thành lấy bài đánh cô một chút: “Em nên cảm tạ Văn Sâm! Nếu không phải em ấy nói cho anh họ, sau khi chị dâu nhỏ rơi xuống nước, hai chúng ta đều nhảy xuống cứu người, anh họ khẳng định hủy thi diệt tích chúng ta!”

“A! Em lại có thể đã quên em nhảy xuống cứu người!” Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, “Vậy em không sợ nữa!”

Cốc cốc cốc, bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

Hai người vừa thấy, là A Hoa. A Hoa nói: “Tổng giám đốc đã xuất phát.”

Hai người vợ vàng nhảy dựng lên, chạy ra bên ngoài.

“Uyển Tình thì sao?” Thiên Tuyết hỏi.

“Hiện tại trở về thảo luận chuyện chị dâu lớn, đương nhiên không thể mang chị dâu nhỏ nha!” Mục Thiên Thành nói.

Thiên Tuyết vừa nghe, quay đầu về phía phòng bếp hô to: “Bà Trương, bà chăm sóc Uyển Tình tốt nha _____”

Trở lại Mục gia, Mục Thiên Dương lập tức bị Mục lão gia kêu vào thư phòng bàn chuyện. Lúc Mục Thiên Thành và Thiên Tuyết đến, chỉ nhìn thấy Ngô Nhã tưới nước cho hoa cỏ. Hai người chào hỏi một tiếng, tiếp tục đi đến phòng khách đánh bài ăn kẹo cao su.

Lúc ăn cơm, Thiên Tuyết thấy Mục lão gia và Mục Thiên Dương cũng không nói chuyện, thử hỏi: “Chuyện từ hôn, các người thương lượng thế nào?”

Mục Thiên Dương nói: “Không từ hôn.”

Thiên Tuyết sững sốt, nhất thời giận dữ: “Anh còn không từ hôn sao? Em cũng không nhận cô chị dâu như vậy!”

Ngô Nhã cũng nói theo: “Người ác độc như vậy, sẽ làm gia đình không có ngày yên ổn.”

“Không vội.” Mục Thiên Dương nói, “Hongkong bên kia vừa mới được duyệt, chi nhánh công ty vừa chuẩn bị mở ra, hiện tại giải trừ hôn ước, sẽ có ảnh hưởng tới danh dự công ty.”

“Vậy anh muốn kéo dài tới khi nào?” Thiên Tuyết hỏi.

Mục Thiên Dương cười: “Sẽ không quá lâu.”

Sau khi ăn xong, bởi Mục lão gia chơi một ván cờ, Mục Thiên Dương vì còn công chuyện nên rời đi. Thiên Tuyết la hét muốn cùng đi, Mục Thiên Thành cũng muốn đi cùng, trong chốc lát, một trận vui vẻ hoà thuận vừa rồi nay đã biến mất.

Mục lão gia tức giận đến dậm chân, cảm giác một trận thê lương. Thằng nhãi con hồ đồ này, rốt cuộc có biết nỗi cô đơn và khát vọng của người già hay không?

Sau khi Mục Thiên Dương lên xe, gọi cho Thái Nghiên một cuộc điện thoại: “Bữa tối đêm mai, anh sẽ kêu thư ký sắp xếp tốt thời gian và địa điểm, em chờ điện thông báo.”

Thái Nghiên sững sốt, trong lòng không yên bất an: “Sao, làm sao vậy?”

Mục Thiên Dương cười nói: “Hẹn hò với hôn thê, còn muốn hỏi ‘làm sao’?”

Thái Nghiên ngơ ngác lên tiếng, nội tâm sợ hãi. Trước kia ăn cơm, hẳn không phải loại thái độ này. Tuy rằng ngẫu nhiên cũng kêu thư ký thông báo cho cô, nhưng hẳn chưa bao giờ từng dùng loại khẩu khí uy nghiêm này nói chuyện với cô. Có phải, hẳn tin lí do thoái thác của Mục gia hay không?

Cô nên tự mình đi đón hẳn, để hẳn hôm nay không về nhà được, vậy lòng của hẳn, khẳng định hướng về cô một chút. Nhưng mà, buổi chiều cái hội nghị kia, có thể nhìn thấy thị trưởng, cô thật không nỡ từ bỏ!

Buổi tối ngày hôm sau, cô đến địa điểm đã hẹn sớm. Mục Thiên Dương chỉ đến trước đúng 2 phút so với thời gian hẹn, vừa tiến phòng bao, hẳn đã vắt tây trang lên lưng ghế dựa, sau đó lãnh khốc ngồi xuống, sắc mặt thật không tốt.

Thái Nghiên nhìn hẳn, liếm liếm môi, rót rượu cho hẳn.

Mục Thiên Dương ngăn trở cô, hai mắt lạnh lùng nhìn cô: “Gạt tôi vui lắm sao?”

“Em” Mặt Thái Nghiên lập tức trắng bệch, “Em không.”

“Đừng lấy tín nhiệm của tôi làm điều ngu xuẩn!” Mục Thiên Dương lạnh lùng nói, “Em và em gái em nào loạn như nào tôi không quản! Nhưng em nháo đến trong nhà của tôi, người nhà của tôi sẽ nghĩ như thế nào? Trong nhà của tôi nhiều người hầu như vậy, truyền ra bên ngoài sẽ nghĩ như thế nào? Là nói ánh mắt

tôi Mục Thiên Dương kém, lại có thể coi trọng em, hay nói Mục gia tôi tranh đấu gay gắt, hành hung giết người?”

Thân mình Thái Nghiên phát run, cúi đầu không nói lời nào.

“Ông rất mất hứng!” Hắc hung hăng nhìn cô, “Mục gia mẹ tôi đều không làm chủ được, em còn muốn làm chủ?”

“Đó là Uyển Tình hại em!” Thái Nghiên vội la lên.

“Mặc kệ có phải hại hay không, cái loại tâm tư này thu hồi lại! Khi em và tôi kết hôn, đương nhiên là em lo việc trong nhà, tôi lo việc bên ngoài. Nhưng em nói ra, không biết còn tưởng rằng em muốn làm chủ cả trong lẫn ngoài! Nếu em còn muốn kết hôn với tôi, về sau sẽ không cho phép gây chuyện loạn cho tôi! Tôi Mục Thiên Dương không phải ko lấy em là không thể lấy ai, chỉ là từ hôn phiền toái mà thôi, không phải không thể từ!”

“Em biết rồi.” Thái Nghiên cúi đầu nói, rút nước mắt. Lần đầu tiên nhận thấy Mục Thiên Dương phát giận, không thể không sợ. Cô quả thực không dám tưởng tượng, nếu chuyện lộn xộn của cô bị hắn phát hiện, sẽ còn tức giận như thế nào.

Thân mình cô kịch liệt run lên một chút, Mục Thiên Dương vừa thấy, cầm tay cô, âm thanh dịu nhẹ chút: “Tốt lắm, ăn cơm đi. Đầu trời buộc một chỗ với em rồi, không dễ dàng cởi bỏ như vậy.”

Thái Nghiên đột nhiên ngẩng đầu hỏi hắn: “Anh vì sao đính hôn cùng em? Vì sao là em?”

373. Chương 212: Chương 212

374. Chương 212: Đều Là Vì Chị Dâu Nhỏ Nha!

Mục Thiên Dương yên lặng nhìn cô một lát, ngẩng đầu nhìn đèn treo trên đỉnh đầu, sâu kín nói: “Đại khái là thích đi.”

Thái Nghiên nhìn hắn, rõ ràng nên rung động, ít nhất phải có một tia động tâm. Nhưng cô đều không có cảm giác gì, thật giống như không liên quan đến mình.

Mục Thiên Thành đi đến bên ngoài văn phòng, nhìn thấy thư ký hủ nữ của Mục Thiên Dương, nhin không được dừng lại bước chân.

“Cô có ngoan ngoãn nghe lời không?” Mục Thiên Thành hỏi.

Thư ký Hàn nháy mắt mấy cái, mê hoặc hỏi: “Cái gì?”

“Xem ra cô đã quên, tốt lắm.” Mục Thiên Thành vừa lòng gật đầu, xoay người đi vào văn phòng của Mục Thiên Dương.

Tay thư ký Hàn làm hình cái kéo sau bóng dáng hắn. Hừ ~ đối phó loại người này còn không đơn giản, giả vờ ngây ngốc mọi sự thuận lợi à!

Mục Thiên Thành đi vào văn phòng, Mục Thiên Dương ngẩng đầu liếc mắt một cái, nói: “Văn Sâm không ở văn phòng này.”

“Không nên như vậy, em là tới tìm anh.”

“Tìm anh làm gì?”

“Nhìn anh có phải lại muốn chinh phục người hay không, đến giúp một tay nha!” Mục Thiên Thành hưng trí bưng bưng nói.

Mục Thiên Dương dừng lại một lát, nói: “Không cần.”

Mục Thiên Thành kinh ngạc: “Cô ta thiếu chút nữa hại chết chị dâu nhỏ nha!”

“Lần trước chính cô ta, cô ta có thể đoán không được là vì Uyển Tình, lần này lại chính, cô khẳng định sẽ đoán được. Quấn lấy cô ta trước.”

“Ha ~ nguyên lai là vì chị dâu nhỏ!” Nếu để nữ nhân kia đoán được thân phận chị dâu nhỏ, khẳng định sẽ bất lợi với chị dâu nhỏ.

“Bất quá, hiện tại cũng không phải không có việc gì làm.” Mục Thiên Dương nói.

Hắn luôn luôn không buồn lo vô cớ, nhưng có một chút dấu vết để lại, hắn đều sẽ đi chứng thật. Vô luận làm chủ Mục gia có phải Uyển Tình cố ý nói hay không, nhưng đều làm cho hắn nhìn thẳng vào một vấn đề: Ý đồ, tham vọng của Đinh Thái Nghiên quá cao, mục tiêu cả đời của cô ta khả năng không chỉ là làm phu nhân nhà giàu hưởng phúc rõ ràng đơn giản như vậy.

“Hiện tại muốn làm cái gì?” Mục Thiên Thành hỏi.

Mục Thiên Dương gõ gõ cái bàn: “Chậm rãi thu thập chứng cứ, bố cục.” Hắn nghĩ nghĩ, dùng điện thoại nội bộ kêu Văn Sâm tiến vào.

Mục Thiên Thành vui vẻ, thầm nghĩ anh họ đối với hắn thật tốt

~Văn Sâm tiến vào, lạnh lùng liếc hắn một cái, hỏi Mục Thiên Dương: “Tổng giám đốc, ngài tìm tôi có việc?”

“Trước kia gọi cậu điều tra Chu Khải Quốc, hắn có phải liên hệ với Đinh Thái Nghiên hay không?”

“Ừ, mỗi tuần bọn họ có hai đến ba lần đi khách sạn Vân Đô qua đêm. Mặt khác có một việc. . . .” Sắc mặt Văn Sâm có chút quỷ dị, “Năm nay tháng 2, chính là trước khi hình Đinh tiểu thư hỏa thiêu bị công khai, cô đến khách sạn gặp mặt Chu bộ trưởng, bị mấy nam nhân đợi trước ở đó đánh choáng váng, sau đó. . . . Tính cách hành vi quá đáng, dẫn đến sinh non.”

Mục Thiên Dương gật đầu: “Lần đó cô ta từ Milan trở về, chúng ta phát hiện cô có bệnh sử sinh non?”

Văn Sâm gật đầu: “Lần đó chuyện gặp phải ở khách sạn của cô ta, là Chu bộ trưởng sắp xếp.”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhú lại, rất hứng thú hỏi: “Chu bộ trưởng vì sao phải làm như thế?”

“Chu bộ trưởng thích chơi thanh sắc. Ông ta có con đường chuyên môn tham gia một ít party, bên trong có vẻ loạn, chơi cũng quá đáng, ông ta có lẽ muốn mang Đinh tiểu thư đi. Phỏng chừng là sợ Đinh tiểu thư không đồng ý, trước hết cho Đinh tiểu thư thích ứng tiếp nhận.”

“Ha!” Mục Thiên Dương cười, “Tiếp tục theo dõi bọn chúng, Đinh Thái Nghiên êm đẹp muốn lên con đường làm quan, chỉ sợ có chút dã tâm. Lúc cần thiết, tôi khả năng sẽ tìm Chu bộ trưởng nói chuyện, cần phải có nhược điểm của hắn.”

Văn Sâm có chút khó xử: “Tổng giám đốc, chúng ta đến cùng vẫn là làm ăn chân chính, loại sự tình này xem ra có chút khó khăn, lại sợ tìm người không đáng tin. . . . Bên Long Diễm Minh kia, Âu lão đại phái người đến chào hỏi ta, tuy rằng chưa nói gì, nhưng hiển nhiên đối với nhất cử nhất động của chúng ta bọn họ đều biết.”

Mục Thiên Dương thở dài, xoa xoa trán: “Tôi quên mất, bọn họ là người chuyên làm những chuyện này!”

Mục Thiên Thành sâu kín nói: “Các người sao lại quên tôi rồi?”

“Tìm em ấy quá tốn nhân lực!” Mục Thiên Thành nói, “Đối phó với hai cái nhân vật nhỏ, dùng không được!”

“Cũng đúng, điều tra nhân vật quan trọng như ông và chị dâu nhỏ vậy, mới nghĩ đến em.”

Mục Thiên Dương nhìn hắn một cái: “Vay em cầm tư liệu phân tích một chút, vạn nhất cái gì liên lụy đến chị dâu nhỏ của em, em liền tự thân xuất mã.”

Mục Thiên Thành ghen hờn nhìn trân trối: “Anh còn có thể coi là lẽ đương nhiên hơn sao? !”

Mục Thiên Dương nhú mày: “Làm sao vậy? Ông không phải nói em thích Uyển Tình, chút chuyện ấy đều không làm vì cô ấy, nói gì thích?”

Mục Thiên Thành đại ra, nhìn hấn, lại hơi nhìn Văn Sâm, da đầu run lên nuốt nuốt nước miếng: “Đừng nói giỡn!”

Mục Thiên Dương cười lạnh: “Em nhìn anh giống như nói giỡn sao?”

“Anh họ, anh biết rõ em”

“Giả bộ gay tán gái không phải chuyện ngạc nhiên gì, em muốn giả bộ gay tranh giành nữ nhân với anh, Anh ——”

“Văn Sâm!” Mục Thiên Thành vội vàng bỏ nhào về phía Văn Sâm, “Em phải làm chứng cho anh nha!”

Văn Sâm lạnh lùng liếc hấn một cái: “Làm chứng cái gì? Anh ngày hôm qua nói muốn đi tìm nữ nhân kết hôn?”

“A a a ——” Mục Thiên Thành kêu to, “Lão tử thiếu chút nữa vì anh mà ép chết người ta, anh lại có thể bỏ đá xuống giếng!”

Mục Thiên Dương rống to: “Hai người các người cút ra ngoài cho tôi!” CMN, hai nam nhân to lớn lại có thể ở trước mặt hấn ân ái!

Mục Thiên Thành vội vàng kéo Văn Sâm chạy ra bên ngoài.

“Đứng lại!” Mục Thiên Dương lại rống một tiếng.

“Còn, còn cái gì? Cảm tình em đối với chị dâu nhỏ, trừ bỏ tôn kính, không có ý khác!”

“Thiên Tuyết sáng sớm cùng cô ấy ra ngoài đi dạo phố, cậu đi nhìn xem, đừng để các em ấy xảy ra chuyện.”

Mục Thiên Thành trong lòng cả kinh, chị dâu nhỏ đi đi dạo phố ở đâu, hay là cô đi làm đây!

Hấn nhin không được âm thầm lau mồ hôi, chị dâu nhỏ muốn gì? Trực tiếp nói cho anh họ không phải được rồi sao, lấy thâm tình của anh họ đối với chị ấy, tuyệt đối là cầu gì được nấy nha! Hiện tại giấu, nếu giấu giếm không được làm sao bây giờ? Chủ động nói cho anh họ, bị anh họ phát hiện, vậy hoàn toàn là hai việc khác nhau nha, đến lúc đó anh họ còn không nổi giận sao?

Ăn xong cơm trưa, Thiên Tuyết ngồi ở cửa hàng trà sữa một lúc, đang cầm ipad tìm mấy quyển tiểu thuyết cô theo đuổi, xem xong chương mới cùng ngày, bắt đầu không có việc gì. Chào hỏi với Uyển Tình đánh một tiếng, cô liền đi ra ngoài chơi.

Uyển Tình biết, cô khẳng định lại bảo A Thành bởi cô đi đến khu vui chơi hoặc là xem phim hoặc là cái khác, không chừng còn có thể dạo một vòng ở Bất Dạ Thành rồi đánh bạc đây. Uyển Tình không khỏi cảm khái, A Thành này làm tài xế cũng quá buồn cười, nhà cao lớn giàu có anh tuần hơn người khác còn sáng khoái nha —— không phải bên người từng cái cao lớn giàu có anh tuần đều có mỹ nữ chất lượng tốt như Thiên Tuyết vậy!

Một đám khách hàng rời khỏi, Uyển Tình tiến đến thu dọn cái chén trên bàn lưu lại, xoay người, thấy hai bóng người đứng ngoài cửa thủy tinh, trong đó một người cô vô cùng quen thuộc.

Cô thở hắt vì kinh ngạc, vội vàng chạy ra: “Mẹ. Mẹ, mẹ sao ở đây?”

Từ Khả Vi nhìn cô, vẻ mặt có chút phức tạp, hơi trách cứ hỏi: “Con không phải đi làm ở phụ cận trường học? Nơi này cách trường học có hơi xa mà?”

375. Chương 213: Chương 213

376. Chương 213: Nhỏ Tham Tiền

Cô vừa mới còn tự hào được khen ngợi với bạn bè, nói mình con gái hiểu chuyện như thế nào như thế nào, ở nơi nào ở đâu đi làm, kết quả quay đầu đã bị sự xuất hiện của cô vạch trần lời nói dối! Khuôn mặt này bề thật sự là. Quá nhanh rồi!

Uyển Tình nhìn nhìn người phụ nữ bên cạnh bà, không tốt trả lời.

Từ Khả Vi nói: “Đây là dì Quấn.”

Uyển Tình hiểu rõ, là bà chủ của cửa hàng bán hoa, lập tức nói: “Chào dì Quấn!”

Quấn Vận Phương ôn nhu nở nụ cười, rất xinh đẹp, lúc còn trẻ nhất định là đại mỹ nhân.

Từ Khả Vi nhìn Uyển Tình, Uyển Tình có chút sợ bà, sợ hãi nói: “Mẹ, mẹ và dì Quấn vào bên trong ngồi một chút đi.”

Từ Khả Vi nghĩ đến cô đang làm việc, cứ như vậy đi ra khẳng định không tốt, liền đồng ý.

Uyển Tình thở phào nhẹ nhõm, sau khi hai người ngồi xuống, đi rót hai ly trà chanh lạnh, thuận tiện nói một tiếng với cửa hàng trưởng. Lúc này khách hàng trong cửa hàng không nhiều lắm, cửa hàng trưởng cũng không nói cái gì, Uyển Tình liền cùng ngồi xuống với hai người.

Từ Khả Vi uống một ngụm trà, nói: “Nói đi!”

Uyển Tình thở dài một hơi, làm nũng nói: “Ngay từ đầu tìm đến nơi đây. Nơi này có một số nơi là nơi tiêu dùng cao cấp, thường xuyên có quý phu nhân đến, vậy hai người kia cũng khả năng xuất hiện. Con sợ mẹ không đồng ý nha!”

Từ Khả Vi vừa nghĩ cũng đúng, nhin không được nhieu may: “Cớ vì sao con lại chịu!”

“Mẹ.”

“Tốt lắm, lớn như vậy còn làm nũng.” Từ Khả Vi nhìn Quấn Vận Phương một cái, có chút xấu hổ.

Quấn Vận Phương cười nói: “Con gái bà hiểu chuyện như vậy, cũng đừng trách nó. Con trai tôi có một nửa sự săn sóc như nó, tôi ngủ cũng cười tỉnh rồi! Sớm biết như thế, nên nhét nó lại sinh lần nữa, không chừng còn có thể sinh con gái rồi!”

Uyển Tình nhin không được, bật cười, sau đó cảm thấy quá thất lễ, chớp mắt nhìn bà và Từ Khả Vi.

Quấn Vận Phương tiếp tục uống trà, giống như bà không cười bản thân. Từ Khả Vi muốn giáo huấn cô, lại cảm thấy cô rất vô tội, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Quản lý chính là như vậy, tôi đều bị nó hoạt náo.”

Uyển Tình xấu hổ nhìn Quấn Vận Phương một cái, hỏi: “Mẹ làm sao có thể tới nơi này? Mẹ mua đồ?”

Từ Khả Vi cầm túi đồ mua sắm đang đặt ở trên đất lên: “Năm trước không phải nói mua quần áo cho con? Đặc biệt gọi dì quản lý đi cùng để chọn, còn muốn cho con một bất ngờ đấy!”

“A?” Uyển Tình thật có chút kinh ngạc, cầm lấy gói to, “Có thể nhìn không?”

“Nhìn đi! Chính là mua cho con, nào có không thể nhìn?”

Uyển Tình cầm quần áo ra, là một cái váy liền áo màu trắng, không khác biệt lắm so với chiếc váy mùa hè năm ngoái, ngắn gọn hào phóng, không có hoa tiết và kiểu dáng phức tạp. Bất quá, giá tiền này có thể tăng gấp đôi, lại có thể nhiều hơn một ngàn! Uyển Tình không tin, nghĩ nhãn hiệu treo giả, vội vàng sờ sờ ở bên trong gói to, tìm ra hóa đơn mua sắm vừa thấy, quả nhiên là nhiều hơn một ngàn.

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Khả Vi: “Mẹ sao tiêu nhiều tiền như vậy!”

Quấn Vận Phương bật cười: “Bà quả nhiên không gạt tôi, con gái bà tiết kiệm nhanh thành tham tiền rồi!”

Uyển Tình mặt đỏ lên, ghen một lát, xếp váy lại, đẩy cho Từ Khả Vi: “Nhanh cầm đi trả lại! Con không mặc đồ đắt tiền như vậy!”

“Nói càn gì vậy?” Từ Khả Vi nói, “Con gái lớn như vậy, không có một bộ quần áo như vậy sao được? Cho dù bình thường không mặc, về sau trường học có tiệc tối gì, cũng có thể mặc.”

“Nào, còn có một đôi giày.” Quấn Vận Phương cầm một cái gói to khác đặt trên bàn, “Đây là dì tặng cho con.”

Uyển Tình ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía Từ Khả Vi.

Từ Khả Vi nói: “Còn không nói cảm ơn?”

“Cảm ơn.” Uyển Tình có chút ngượng ngùng.

Quấn Vận Phương nói: “Nhìn xem có thích hay không. Nếu không hài lòng, liền cầm đi đổi.”

Uyển Tình gật đầu, chậm rãi mở ra, là đôi giày cao gót hồng nhạt. Cô cầm lên nhìn nhìn, lại thả trở về: “Thích.”

“Muốn thử chút hay không, xem có vừa chân không.” Quấn Vận Phương nói, “Mẹ con nói chân của con giống chân bà ấy, bà ấy thử vừa, không biết con vừa không.”

“Vừa ạ.” Đột nhiên phát hiện hóa đơn bên trong gói to, cô nhìn Quấn Vận Phương và Từ Khả Vi một cái, cầm lên vừa thấy, lại có thể là hơn tám trăm, nhất thời lại buồn bực, “Các người. Các người sẽ không thể tiết kiệm một chút sao?”

Quấn Vận Phương cười đến ngừng không được, nói với Từ Khả Vi: “Con gái này của bà quá thú vị! Về sau ai cưới cô, thật sự là phúc khí ba đời!”

Từ Khả Vi thật không biết nên hiện vẻ mặt nào: “Mỗi cô gái đều nên có một lễ phục, một đôi giày cao gót đi cùng, con đừng nghĩ bảo chúng ta mang đi trả, chúng ta đi dạo nửa ngày mới tìm được cho con, con đừng không cảm kích.”

Uyển Tình dậm chân: “Đây đều là tiền nha!”

“Con nhỏ tham tiền này!” Từ Khả Vi nhin không được buồn cười, “Đừng mắt mặt mẹ trước mặt dì Quấn.”

“Tiết kiệm lại không có sai... ?” Uyển Tình nói xong, dừng một lát, “Mẹ muốn mua, mua cho bản thân mẹ tốt rồi, đừng lãng phí trên người con!”

Quấn Vận Phương còn thật sự đánh giá cô, tiếp tục uống trà.

Từ Khả Vi không nghĩ lại cùng cô thảo luận vấn đề này, hỏi: “Tiểu Tuyết đâu? Các người không phải cùng làm việc sao.”

“Cậu ấy hôm nay nghỉ, không có tới!” Vừa rồi Uyển Tình chỉ sợ bà hỏi, sớm đã nghĩ xong lý do. Chỉ mong, con bé Thiên Tuyết hiện tại đừng chạy đến mới tốt. Tim cô nhảy loạn, sợ mình bị nói trúng, vội vàng A đi ùa phật vài tiếng.

Từ Khả Vi thấy có khách hàng vào cửa, nói: “Con mau đi đi, chúng ta đi trước, miễn quấy rầy con.”

“Nghĩ chân ở đây một chút!”

“Không nghỉ ngơi nữa, trong cửa hàng là con trai dì Quấn đang trông coi, một mình cậu ấy, dì Quấn không yên tâm.”

Quấn Vận Phương nói: “Con ngày nào rảnh, đến chỗ dì ăn cơm, dì giới thiệu Hạo Nhiên cho con quen biết. Mẹ con nói con thi trường đại học C, Hạo Nhiên nhà dì cũng học ở đại học C, nửa năm sau là sinh viên năm 4, có thể bảo thẳng bé ấy chiều cố con.”

“Phải không?” Uyển Tình có chút sững sờ, trùng hợp như vậy. Thi đến đại học C lại có thể có người quen.

“Đến lúc đó gọi thẳng bé ấy đưa con đến trường học, cũng miễn cho mẹ con tiền con!”

“Không, không cần phiền toái!” Uyển Tình vội vàng nói. Chuyện đến trường học, chỉ sợ Mục Thiên Dương sẽ có sắp xếp.

Từ Khả Vi cũng không muốn phiền toái người khác, tuy rằng quen Quán Vận Phương, nhưng giữa người trẻ tuổi, dáng vẻ này có chút ý tứ muốn ghép đôi. Tuy rằng bà cảm thấy Quán Hạo Nhiên không tồi, Vận Phương cũng khả năng cảm thấy Uyển Tình nhà bà không tồi, nhưng muốn có cái gì phát triển, vẫn là cho người trẻ tuổi bọn họ tự ra quyết định.

“Hạo Nhiên ngày hôm qua còn nói qua vài ngày phải đến trường học rồi, phỏng chừng cần không nổi. A, chị Phương, tôi đưa Uyển Tình đến trường học nhiều nhất trì hoãn hai ba ngày, chị không tiếc cho tôi nghỉ chứ!”

“Tôi nào có luyến tiếc không cho bà nghỉ?” Quán Vận Phương cảm thấy oan uổng, “Được được được, đến lúc đó nói đi! Thằng nhóc đó tôi quản không được, để lúc trở về, phát hiện hắn đóng gói đi rồi cũng không nhất định.”

Từ Khả Vi nhớ tới bữa khoản lúc trước của Uyển Tình, dặn cô: “Con cẩn thận một chút, vạn nhất thấy hai người kia, chủ động tránh đi. Không được, liền từ chức sớm một chút.”

377. Chương 214: Chương 214

378. Chương 214: Thang Máy Kinh Hồn

Uyển Tình căn bản không nghĩ tới sẽ ở chỗ này đứng phải hai mẹ con kia, dù sao chí phí, vị trí của cửa hàng trà sữa này bình thường, hai người đó tuyệt đối không có khả năng đến, cho nên cũng không lo lắng lắm.

Nhưng cô không nghĩ tới, có loại tình huống gọi là lời tiên tri.

Chiều hôm đó, tới gần lúc tan ca, trong cửa hàng nhận được một cuộc điện thoại đặt hàng. cửa hàng bọn họ không có nhân viên đưa hàng, nhưng người ta ngay tại nhà hàng thịt nướng trên lầu, một lần đã kêu hai mươi ly, cũng chỉ có thể nhận đơn hàng này.

Cửa hàng trưởng kêu Uyển Tình và một nữ sinh khác đi, hai người chạy một chuyến, lúc trở về, bị Tiết Lệ Na và Đinh Thái Nghiên đang đi dạo mua sắm ở khu thương mại thấy.

Tiết Lệ Na nghi hoặc: “Cái con bé kia sao lại ở đây?”

Thái Nghiên vừa thấy, thang máy của Uyển Tình các cô sắp xuống tầng dưới. Cô vội vàng kéo Tiết Lệ Na đi xuống, cẩn thận đánh giá Uyển Tình và cô gái bên cạnh, nói: “Cô ta giống như mặc đồng phục, xem ra là đang làm việc!”

“Làm việc gì? Cô ta không phải nên học đại học sao?”

Thái Nghiên không kiên nhẫn: “Kỳ nghỉ hè đi làm thêm chưa từng nghe qua sao?”

“Cái đó là người nghèo làm, tôi đương nhiên chưa nghe qua!”

Thái Nghiên liếc nhìn bà một cái, không muốn nói bà. Thật sự là càng ngày càng chán ghét khẩu khí của bà!

Hai người đuổi tới dưới lầu, đã không thấy được bóng dáng Uyển Tình, tìm hai vòng, mới nhìn thấy cô đang trong cửa hàng trà sữa.

Thái Nghiên nhìn một lát, xoay người muốn chạy, Tiết Lệ Na lại bắt lấy cô: “Làm gì? Thật vất vả mới thấy, còn không đi giáo huấn cô ta một chút!”

~~Uyển Tình vừa thu dọn một bàn cuối cùng, chuẩn bị tan ca, vừa nhấc đầu nhìn hai người tiến vào, nhin không được ngơ ngác một chút.

Tiết Lệ Na liếc cô một cái, đắc ý cười một tiếng, tìm chỗ ngồi xuống.

Uyển Tình liếc trắng mắt một cái, lau sạch bàn, xoay người đi về phía sau cửa hàng.

Tiết Lệ Na kêu lên: “Cô sao lại thế này, không nhìn thấy có khách sao?”

Uyển Tình lạnh lùng nói: “Bà muốn cái gì, tự đi đến trước quầy gọi! Gọi xong rồi, chúng tôi sẽ bưng lên cho bà.”

“Cô ——”

Uyển Tình mặc kệ bà.

“Cô ta là thái độ gì? !” Tiết Lệ Na hướng những người khác rống to.

Uyển Tình nói với cửa hàng trưởng: “Tôi tan ca rồi!”

Ông chủ đã sớm nhắc nhở qua cửa hàng trưởng, phải thân mật đối đãi với nhân viên này. Cửa hàng trưởng hướng cô vẫy vẫy tay, ý bảo cô đừng quan tâm, những gì cần gấp rút thì gấp rút những gì cần đi thì đi.

Uyển Tình nhìn đôi mẹ con đó, hừ lạnh một tiếng, đi về phía sau thay quần áo. Cởi tạp dề, cô nhớ tới Thiên Tuyết, vội vàng gọi một cuộc điện thoại: “Cậu đừng tới đón tớ!”

“Làm sao vậy? Anh họ đến rồi, tớ và anh ấy ở dưới lầu Häagen-Dazs*, chờ cậu đến.”

*một hiệu kem

“À ~” Uyển Tình nghĩ nghĩ, “Vậy được rồi, khả năng phải muộn chút.”

“Bên kia có âm thanh gì?” Thiên Tuyết nghe được tranh cãi ầm ĩ.

“Hai con chó điên!”

“Âm thanh này sao có hơi quen tai?” Thiên Tuyết nghi hoặc.

Uyển Tình dừng một chút, nói: “Mẹ vợ tương lai của anh cậu.”

“Đừng đùa giỡn!” Thiên Tuyết theo bản năng nói. Tuy rằng mẹ Uyển Tình cô chưa thấy qua, nhưng tuyệt đối không có khả năng là loại người vênh váo này! A! Không đúng, nhận thức của Uyển Tình không giống với nhận thức của cô, cái này không phải mẹ Uyển Tình, là mẹ Đinh Thái Nghiên!

“Hai người đang ở chỗ cậu!” Thiên Tuyết hoảng sợ.

“Không có việc gì.” Uyển Tình vừa cởi được bộ váy đồng phục, chuẩn bị thay bộ mà Mục Thiên Dương mua cho cô. Đột nhiên nghĩ đến hai mẹ con kia ở bên ngoài, bị các cô thấy, sinh sự làm sao bây giờ? Cô lại cầm váy mới cởi mặc vào, nói với Thiên Tuyết, “Tớ xuống liền đây. Nếu hai người kia âm hồn không tan, tớ trước hết đi xe điện ngầm, tớ không muốn để cho hai người đó thấy cậu tới đón tớ.”

“Được, liên lạc điện thoại!”

Uyển Tình lấy xong đồ của mình đi ra ngoài, hai người kia đã an tĩnh lại, đang chuẩn bị rời khỏi, nhìn thấy cô, hai người dừng lại.

Uyển Tình không để ý hai người, phát phát tay với đồng nghiệp: “Bye bye, ngày mai gặp.”

Đi khỏi cửa hàng trà sữa, cô sâu sắc phát hiện vậy mà hai người theo ở phía sau. Thái Nghiên hại qua cô hai lần, cô sinh lòng cảnh giác, đồng thời còn có một ít sợ hãi, hoàn toàn không quay đầu lại, đi nhanh về phía trước.

“Uyển Tình!” Thái Nghiên hô to một tiếng.

Uyển Tình dừng lại một lát, quay đầu nhìn cô.

Thái Nghiên nói: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Uyển Tình yên lặng nhìn cô vài giây, cười lạnh: “Cô nghĩ rằng tôi còn có thể ngốc như vậy?”

“Chúng ta hòa giải đi!” Thái Nghiên cảm thấy, hiện tại giải hòa với cô ta, đối với mình cũng có ích. Dù sao, Mục gia bên kia, cô ta được ưa thích hơn mình. Chờ mình đứng vững chân ở Mục gia, lại thu thập cô không muộn!

Không đợi Uyển Tình đáp lời, Tiết Lệ Na đã kêu to: “Con ăn nói khùng điên cái gì vậy? Dựa vào cái gì phải giải hòa với cô ta?”

Thái Nghiên bỗng nhiên trừng về phía cô: “Bà câm miệng!”

“Mày ——” Tiết Lệ Na trừng lớn mắt, “Tao là mẹ mày ——”

Uyển Tình châm chọc nói: “Hai người các người giải hòa trước đi!”

Cô xoay người bước đi, Tiết Lệ Na vừa thấy, vô cùng tức giận, chạy đi đuổi theo ngay. Thái Nghiên kinh hãi: “Mẹ! Mẹ làm gì vậy?”

Uyển Tình thấy các cô đuổi theo, vội vàng chạy đi trước. Chạy đến thang máy, đi xuống chen chúc một lát, người bên cạnh bắt mắt: “Cô làm gì vậy?”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi.” Uyển Tình dừng lại, không dám lại đi phía trước, sau lại thấy Tiết Lệ Na xuống dưới, khẽ dựa vào phía bên cạnh.

Tiết Lệ Na bỗng nhiên vọt tới trước mặt cô, cô hoảng sợ, lùi về phía sau, thiếu chút nữa ngã quỵ. Cô cả kinh, quay đầu nhìn thoáng qua, thấy độ cao mấy tầng lầu phía dưới, cái này nếu ngã xuống, không chết cũng sẽ tàn phế đây?

Cô không có chứng sợ độ cao, nhưng bị dọa thế này, chân nhịn không được nhũn ra, muốn đi về phía giữa thang máy một chút, Tiết Lệ Na đột nhiên đẩy cô ra bên ngoài ——

“Mẹ ——” Thái Nghiên sợ hãi rống.

“A ——” Uyển Tình quát to một tiếng, vội vàng bắt lấy tay vịn thang máy.

Tay vịn trượt, cô thiếu chút nữa đã nắm không vững, còn may người bên cạnh tay mát lạnh lẹ, bắt lấy cổ tay cô.

“A ——” Hai chân cô loạng choạng, hoảng sợ khóc lớn, “Cứu mạng.”

“Đừng nóng vội!” Người bên trên kêu, “Đừng lộn xộn, chúng tôi kéo cô đi lên.”

Cô sợ run một chút, ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mông lung, thấy không rõ người đối diện trông thế nào. Chỉ nhìn thấy vài bóng người, hẳn là nam nhân, tất cả đều hướng về cô, hẳn là đang kéo cô. Bốn phía đều là âm thanh, trên lầu, dưới lầu, tất cả mọi người đang kêu sợ hãi.

Trên đầu, một âm thanh trầm ổn truyền đến: “Đừng nóng vội, trước nắm chắc. Nhanh đi gọi người dùng thang máy! Tiểu thư, cô tên là gì?”

Uyển Tình cả người vô lực, sợ tới mức có chút choáng váng đầu, cảm giác cánh tay hơi trượt xuống, cô bỗng nhiên kêu to.

“Đừng sợ, chúng tôi nắm được cô!” Người trên đầu vừa nói, “Trước cầm cô kéo lên!”

“Cánh tay cô bị cửa thủy tinh” Có người nói.

Uyển Tình đầu óc kêu loạn, đột nhiên thân thể bị người nhấc, sườn thắt lưng hung hăng bị đụng phải, cả người cô ngã trên đất.

“A ——” Bốn phía truyền đến âm thanh thở phào nhẹ nhõm.

Uyển Tình bị kéo đi lên, đụng ngã người đã cứu cô, nhưng cô không cảm giác, cả người cô bầy hồn bay sáu phách, hoàn toàn dại ra. Thang máy còn đang chuyển động trượt, người bốn phía muốn nâng cô dậy, nhưng thân mình cô mềm nhũn, hoàn toàn đứng không vững.

379. Chương 215: Chương 215

380. Chương 215: Nằm Mơ Gọi Hồn

Lúc này, thang máy ngừng lại, bắt đầu có nhân nhân viên tác tới hỏi chuyện gì xảy ra. Mọi người thế này mới nhớ ra đẩy người Uyển Tình, rất nhiều người nhìn thấy, liền quay đầu tìm Tiết Lệ Na.

Tiết Lệ Na cũng dọa ngây người, còn không nghĩ đến phải bỏ chạy. Bị mọi người chỉ, bà rốt cục phục hồi lại tinh thần, Thái Nghiên kéo bà bỏ chạy. Mọi người muốn đuổi theo cũng không đuổi theo được, hơn nữa thoát nhìn cô và Uyển Tình quen biết, phỏng chừng là ân oán cá nhân, cũng không muốn chen vào.

Uyển Tình như một bãi bùn nhão ngồi dưới đất, không ngừng khóc. Nam nhân bị cô đụng phải ngồi xuống, thuận thế vỗ lưng cô an ủi: “Đừng khóc, không có việc gì. Cô bị thương rồi, tôi đưa cô đi bệnh viện. . . .”

“Nhường đường! Nhường đường!” Phía dưới truyền đến tiếng hét của một cô gái.

Uyển Tình chấn động, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, luống cuống kêu gọi: “Thiên Tuyết. . . .”

“Uyển Tình!” Thiên Tuyết hô to một tiếng, đẩy đám người ra chen vào, “Thật là cậu!”

“Ồ. . . .” Uyển Tình hướng cô ngã xuống.

Cô dồn sức ôm lấy người, hốt hển hỏi: “Tại sao có thể như vậy? Là hai người đó đúng hay không? !”

Uyển Tình há miệng thở dốc, muốn nói cái gì, lại đột nhiên hôn mê bất tỉnh.

“A ——” Thiên Tuyết kêu thảm thiết một tiếng, “Uyển Tình ——”

“Đưa anh! Đưa anh!” Mục Thiên Thành Theo tới sau rồi vươn tay, bế Uyển Tình dậy, “Trước đưa cô ấy đến bệnh viện.”

Thiên Tuyết đứng lên, nói với người chung quanh: “Cám ơn! Cám ơn!” Muốn tìm tìm ân nhân cứu mạng, nhưng Mục Thiên Thành ở phía trước thúc giục, cô không kịp quan nhiều như vậy, chỉ phải thật lòng cúi đầu, “Thật cảm ơn. . . .”

Mục Thiên Thành đưa người đến bệnh viện. Da phía dưới cánh tay Uyển Tình bị tay vịn thang máy trầy một ít, bất quá chỉ là bị thương ngoài da, không nghiêm trọng. Phần eo và đầu lúc cứu lên khi đụng phải một chút, cũng không nghiêm trọng. Nghiêm trọng là, chấn kinh quá độ.

Bác sĩ tiêm cho cô một mũi, chuẩn bị truyền nước biển. Mục Thiên Thành phương diện này hiểu chút, phát hiện mấy thứ kia không có gì tác dụng thực tế, liền cầm người ôm trở về biệt thự, kêu bác sĩ tư nhân lại đây.

Thiên Tuyết ở một bên phát run, lẩm bẩm nói: “Làm sao bây giờ? Giấu không được anh.”

“Chuẩn bị nhận đại hình đi.” Mục Thiên Thành nói, một bên chạy đi gọi điện thoại.

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, gọi A Thành tới, muốn sắp xếp chuyện để bịa đặt.

Mục Thiên Thành không nói gì nhìn cô: “Em không bằng ngấm lại thẳng thắn như thế nào được khoan còn thực tế một chút.”

“Anh cũng có phần đấy!” Thiên Tuyết rống to, “Anh biết mà không báo!”

Mục Thiên Thành dừng lại một lát: “Vậy anh đi đây!”

“Anh dám!”

“Anh đi điều tra một chút sao lại xảy ra chuyện này”

“Không cho phép đi ——” Thiên Tuyết kéo hắn lại.

Mục Thiên Thành thở dài, chỉ chỉ A Thành đứng ở một bên: “Yên tâm tốt lắm, cậu ấy sẽ tương đối thảm. Em tốt xấu gì cũng là em ruột của anh họ, anh họ sẽ xử lý em thế nào chứ.”

Thiên Tuyết dừng lại một lát, ánh mắt nhìn A Thành vô cùng áy náy. Sớm biết thế, cô ngẫu nhiên cũng kêu A Hoa đi đưa đón một chút, vậy hiện tại nhiều người chia sẻ, A Thành cũng sẽ không phải thảm như vậy

A Thành bình tĩnh đứng ở một bên, bộ dáng ngược lại không sao cả.

Thiên Tuyết đột nhiên hỏi: “A Thành, anh có mua bảo hiểm hay không?”

Mục Thiên Thành không nói gì: “Còn không có nghiêm trọng như vậy.”

Thiên Tuyết tiếp tục: “Vậy anh có di nguyện gì?”

A Thành: càng không có nghiêm trọng như vậy đi. Bất quá, thật đúng là nói không chừng.

“Vậy anh có ước mong gì? Tôi có thể báo đáp anh!”

Mục Thiên Thành mờ mờ: “Không chừng, cuối cùng em cũng sẽ gặp tai ương, không bằng cầm ba vấn đề này hỏi lại chính mình đi?”

“A ——” Thiên Tuyết xoay người, bỗng nhiên hướng tới cánh tay hấn cắn xuống.

Mục Thiên Thành thở dài, cho cô cắn, hừ cũng không hừ một tiếng.

Một lát sau, Thiên Tuyết đẩy hấn ra, khóc nói: “Ngao ~ răng đau quá. Anh không có cảm giác sao?”

“Cái này gọi là cơ bắp đấy. tiêu chuẩn đó ~”

Lúc này, bên ngoài một trận âm thanh phanh xe gấp, ba người giật mình. Vừa đứng lên, cửa chính bỗng nhiên bị đẩy ra, Mục Thiên Dương đi vào kiểm sát thân. Ba người tập thể run lên, toàn bộ thấp một đoạn.

Mục Thiên Dương hung ác trừng bọn họ một cái, chạy lên lầu.

Mục Thiên Thành vội vàng nhắc nhở hấn: “Đang ngủ, cần nghỉ ngơi, anh đừng đánh thức cô ấy.”

Mục Thiên Dương không có dừng lại, bước nhanh trở về phòng.

Uyển Tình im lặng nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt. Trong lòng hấn run lên, bổ nhào qua quỳ gối bên giường, bắt được tay cô.

Cô im lặng, có một lúc, hấn thiếu chút nữa nghĩ cô không có thở. Hấn tới gần cô, cảm giác cô hô hấp đều đều phả vào mặt mình, nhất thời thở phào nhẹ nhõm. Tiếp theo, hấn lại cúi đầu, dán lỗ tai trước ngực cô, nghe tim cô đập. Nghe xong mười phút sau, tim của hấn mới dần dần bình tĩnh trở lại.

“Em sao luôn để người khác không an tâm?” Hấn thì thào thở dài, có chút không biết làm sao, thần sắc đột nhiên thống khổ lên, “Em về sau đừng dọa anh. Em muốn cái gì, anh đáp ứng em còn không được sao?”

Uyển Tình đột nhiên động một chút, hấn sợ tới mức nhẹ buông tay, một chút âm thanh không dám âm ỷ với cô.

Ở trong mộng, thần sắc của cô đều là thống khổ, hàm răng run cầm cập, cúi đầu kêu lên: “Cứu mạng.”

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, khống chế tính tình nổi giận của bản thân, chậm rãi ngồi xổm xuống, nắm chặt tay cô, hôn nhẹ bên gò má cô: “Không có việc gì. Đừng sợ.”

Cả người Uyển Tình run run lên, bắt lấy tay hấn không tự chủ được dùng sức, móng tay cơ hồ hằn sâu da thịt hấn: “Cứu tôi. Thiên Dương! Cứu tôi!”

Thân mình Mục Thiên Dương chấn động, có một ít an tâm nhàn nhạt. Cô nhớ rõ hấn. Lúc cô đang nguy hiểm, nhớ rõ hấn. Cái này có tính, cô cách hấn gần hơn không?

Hấn đứng lên, nhẹ nhàng ngồi trên giường, nằm ở bên người cô, ôm cô: “Anh ở đây. Bảo bối ngoan, em không có việc gì, anh ở đây.”

Uyển Tình tựa vào trong lòng hắn, chậm rãi bình tĩnh trở lại. Cô vẫn đang mê mang, nhưng hô hấp trở nên bình ổn, tựa hồ đã thoát khỏi sợ hãi.

Mục Thiên Dương cúi đầu nhìn cô, luyến tiếc dời mắt. Hắn nhẹ nhàng hôn hôn cái trán của cô, tay chút có chút không vỗ về mặt của cô.

Cốc cốc cốc!

Nghe thấy tiếng gõ cửa, hắn nhẹ nhàng đặt người xuống, tiến đến mở cửa. Mục Thiên Thành đứng ở bên ngoài, đưa di động cho hắn nhìn, là tấm ảnh Tiết Lệ Na và Đinh Thái Nghiên ở trong đám người.

“Có người ở hiện trường chụp được, đăng trên mạng, còn có video.”

Mục Thiên Dương nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua Uyển Tình, nhẹ nhàng đóng cửa lại: “Xuống lầu nói.”

Đến dưới lầu, thấy Thiên Tuyết và A Thành, hắn nhăn mày, lấy di động của Mục Thiên Thành qua, xem video trên mạng và tấm ảnh.

Video quay từ dưới lầu, chỉ có thể xa xa nhìn thấy tình hình mạo hiểm trên thang máy, người phía trên chỉ có bóng dáng, một mực thấy không rõ mặt, chung quanh là huyền não tiếng nghị luận và tiếng kêu sợ hãi.

Mục Thiên Dương nắm di động tay phát run, hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu ngã xuống sẽ như thế nào. Thân thể hắn như nhũn ra tựa vào trên sofa, ném di động: “Có chụp được Uyển Tình hay không?”

381. Chương 216: Chương 216

382. Chương 216: Tranh Cãi

“Không có.” Mục Thiên Thành nói, “Dưới lầu chụp không được, trên lầu vội vàng cứu người, lúc ấy hắn là không có người không lòng đồng tình như vậy. Hai người đó, hắn là chụp được sau khi người được cứu lên. Chị dâu nhỏ lúc ấy ngồi dưới đất, chung quanh đều là người, không có người chụp được cô ấy.”

Mục Thiên Dương gật gật đầu: “Từ hôn! Làm sập nhà bọn họ, anh muốn cho bọn họ ở thành phố A thậm chí cả nước đều không ở được!”

Mục Thiên Thành kinh ngạc một chút, gật gật đầu. Lần này, là hoàn toàn chọc giận hắn. Hơn nữa hiện tại đều nháo lên trên mạng rồi, Tiết Lệ Na đã bị người thịt, đợi không đến ngày mai, mọi người sẽ biết hung thủ quan hệ với Mục gia. Nếu không từ hôn, áp lực dư luận sẽ đổ về phía Mục gia, dù sao so sánh với Mục gia, Đinh gia chỉ là nhân vật nhỏ.

Tóm lại, về lý về tình đều phải từ hôn.

“Em hiện tại phải đi xử lý.” Mục Thiên Thành nói.

“Ừ.”

Mục Thiên Thành nhìn Thiên Tuyết một cái, rời khỏi biệt thự. Thiên Tuyết ngồi ở trên sofa, người một chút không dám động, ý đồ muốn Mục Thiên Dương có thể quên cô. Nhưng hiển nhiên, cô nghĩ thật quá ngây thơ rồi.

Mục Thiên Dương ngồi một lúc lập tức ngẩng đầu lên, biểu tình nghiêm khắc: “Sao lại xảy ra chuyện ? Em lúc ấy ở đâu?”

“Em. Em ở dưới lầu mua kem ly.”

“Các người ba người, đều đang mua kem ly? !” Mục Thiên Dương hét lớn một tiếng, “Vậy cô ấy sao một mình chạy ở phía trên ?!”

Thiên Tuyết cắn chặt răng, nhìn A Thành. A Thành nói: “Uyển Tình tiểu thư làm việc ở cửa hàng trà sữa trên lầu.”

“Làm việc?!” Mục Thiên Dương trừng lớn mắt, nhớ tới Uyển Tình trước đây đề cập qua với hắn chuyện này, trong lòng phút chốc dâng lên một đoàn lửa giận, “Cô ấy đi làm việc từ khi nào? !”

“Anh. . . . trước khi anh đi Hongkong.” Thiên Tuyết nói, “Cô học pha cà phê ở cửa hàng trà sữa.”

Hai tay Mục Thiên Dương nắm thành quyền, nhịn không được phát run. Đã lâu như vậy. Tối hôm đó cô là đang thử hắn, là muốn tiên trăm hậu tấu (làm trước báo sau)? Hắn bóp bóp trán, đột nhiên có chút hối hận. Cô lúc ấy nhất định là muốn thắng hắn với hắn, kết quả hắn ——

Hắn thở dài. Nếu hắn thật sự nghe, không phản đối, có phải sẽ không phát sinh chuyện hôm nay hay không?

Hắn hít sâu một hơi, nhìn hai người trước mặt: “Các người. . . . Lại có thể giấu giếm tôi lâu như vậy!”

“Là Uyển Tình không cho em nói, cậu hỏi anh qua, anh không đồng ý. . . .” Thiên Tuyết nhỏ giọng nói, “Kỳ thật em từng khuyên cậu ấy, Nhưng mà lý do cậu ấy, cậu ấy đến đây cho mẹ cậu ấy chính là đi làm việc. Cậu ấy sợ bị phát hiện, cho nên. . . .”

“Vậy hai người không thể bảo vệ tốt cô? !” Mục Thiên Dương hét lớn một tiếng.

Thiên Tuyết nhất thời sợ tới mức không dám lên tiếng, cúi đầu khóc.

“Em còn đi mua kem ly. . . .” Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, bỗng nhiên nhảy dựng lên, giơ tay lên liền tát về phía cô. Nhưng đến trước mặt cô, lại cứng rắn dừng lại.

Thiên Tuyết cả kinh, cả người dọa ngốc, hai giọt lệ trong mắt rơi xuống.

Tay hắn run rẩy, rốt cuộc đánh không được. Cũng sợ một cái tát này đi xuống, cô chịu không nổi, trách trong lòng Uyển Tình.

“Tổng giám đốc. . . .” A Thành lo lắng nhìn bọn họ, “Không, chuyện không liên quan tiểu thư, là tôi biết chuyện không báo!”

Mục Thiên Dương vừa nghe, lập tức tức giận. Hắn nuôi không một con chó rồi! Gọi hắn ta lái xe cho Uyển Tình, không phải là vì nắm rõ hoạt động của Uyển Tình sao? Đi đâu chơi, ăn cái gì có thể không cần báo, nhưng chuyện lớn như vậy lại có thể không nói cho hắn!

Hắn xoay người, một cước đá tới A Thành, vừa mạnh mẽ vừa tàn nhẫn, làm người ta trở tay không kịp.

Thiên Tuyết sợ tới mức hét lên một tiếng, một loại sợ hãi truyền khắp tứ chi toàn thân.

A Thành té trên mặt đất, va chạm đổ các món đồ bên cạnh, nhưng hắn hừ cũng không hừ một tiếng, chỉ là ôm ngực, chậm rãi đứng lên.

“Vô liêm sỉ!” Mục Thiên Dương chửi nhỏ một tiếng, không biết đang mắng mình, hay là đang mắng người khác.

Tiết Lệ Na và Đinh Thái Nghiên không nghĩ tới mình bị người khác chụp, về nhà, còn kiệt lực làm bộ như không có gì.

Thái Nghiên nhịn không được oán hận Tiết Lệ Na: “Mẹ thật sự là càng già càng không có đầu óc! May mắn không có xảy ra việc gì, nếu quấy đến tai nạn chết người, xem mẹ làm sao bây giờ!”

Tiết Lệ Na bĩu môi, nghĩ đến tình huống ngay lúc đó, xác thực có chút nghĩ mà sợ: “Không phải không có việc gì sao? Dọa cô nhảy dựng, cũng coi như cho cô một giáo huấn!”

Thái Nghiên ản nhiên thở dài, tức giận nói: “Mẹ không nên bộ dáng như không sao cả!”

“Ai nha! Con sợ cái gì?” Tiết Lệ Na gần đây bị cô răn dạy, đã sớm không kiên nhẫn, “Con nhưng mà phải gả cho Thiên Dương, lá gan đừng nhỏ như vậy, cẩn thận Mục Thiên Dương chê con lên không được mặt bàn! Thật là, cho dù quấy đến tai nạn chết người thì thế nào? Chúng ta Đinh gia không có bản sự gì, nhưng còn có Mục gia, chỉ cần bọn họ nhất định ra mặt, nào có sắp đặt công bằng?”

Thải Nghiên thở hốc vì kinh ngạc, bỗng nhiên đẩy bà ngã lên sô pha, chạy ra đứng lên lấy tay chỉ vào bà: “Mẹ có phải điên rồi không! Con và Thiên Dương vẫn chỉ là đính hôn, mẹ liền dám đem hấn thành núi dựa vào không để ý đến mạng người, chờ chúng con thật sự kết hôn, cái đuôi của mẹ có phải muốn vênh đến trời hay không? !”

“Con.” Tiết Lệ Na đứng lên, bị bộ dáng kịch liệt của cô hù dọa tới mức nói không ra lời.

“Rốt cuộc là ai đưa cho mẹ lá gan!” Thải Nghiên rống to, “Mẹ cho là đính hôn là vững chắc rồi có phải hay không? Con cả ngày nơm nớp lo sợ ứng phó bọn họ, mẹ có biết con có bao nhiêu thống khổ hay không? Con làm sao có thể có người mẹ như mẹ. Con tình nguyện con là mẹ nhặt về!”

“Mày ——” Tiết Lệ Na bỗng nhiên nhảy dựng lên, ba đánh cô một bạt tai, “Mày. Mày. Mày cánh cứng rồi có phải hay không? Dám nói tao không đúng! Không có tao, mày có hôm nay sao? Mày được ăn sung mặc sướng, gả vào cửa nhà giàu? Mày là không phải tình nguyện bị thằng ba bài bạc của mày cầm đi còn đánh cuộc trả nợ? Nếu không tao mang theo mày tới Đình gia, mày hiện tại không biết lưu lạc ở nơi nào, không phải là vợ cho người xã hội đen này khâm phục, chính là làm gái đứng đường ở làng chơi! Mày hiện tại thành thiên kim tiểu thư, phải làm phu nhân nhà giàu, mày liền hung dữ lên?”

Thải Nghiên bụm mặt, cả người phát run, hơn nửa ngày, mới quay đầu trừng bà: “Bà lấy cái này nói tôi cả đời có phải hay không?! Nói bà không đúng, bà còn không thừa nhận! Bà có thể mắng tôi, bà có thể đi mắng Mục Thiên Dương sao? Bà dám đi mắng Ngô Nhã, đi mắng ông già đó (Mục lão gia) sao? Bà ấy vậy mà cũng chỉ xứng đến tiểu môn hộ như Đình gia vậy làm bướm đêm nhỏ nhón nháo, cũng cũng chỉ đủ đuổi Từ Khả Vi ra khỏi cửa nhà này!”

“Mày ——” Tiết Lệ Na chỉ vào cô, tức giận đến nói không ra lời, cuối cùng ngã ngồi ở trên sô pha, khó chịu thở.

Thải Nghiên nhắm mắt, đến phòng bếp rót ly trà đến trước mặt bà, ôn nhu nói: “Mẹ, con không phải muốn đối nghịch với mẹ. Chỉ là, chuyện huyền não lần trước Mục gia đã không vui, Thiên Dương cũng có phê bình rất kín đáo, chúng ta hiện tại nếu không coi chừng một chút, bên kia nếu muốn từ hôn, chúng ta một chút biện pháp đều không có. Có đôi khi, mẹ đừng xúc động như vậy. Mục gia làm việc luôn luôn kiếm tiền, mẹ ngược lại, cả ngày ỷ vào kết thân với bọn họ, nơi nơi khoe khoang, điều vô dương oai. . . . Cũng là bác gái không thường ra ngoài, không có nghe nói, bằng không sớm bấm báo trước mặt ông. Bất quá con nghĩ, bọn họ cũng không phải hoàn toàn không có nghe nói, chính là ngại cho mặt mũi hai bên, không nói đến mẹ thôi, khẳng định là hy vọng chúng ta tự thu liễm, hoặc là để con nói mẹ một chút.”

383. Chương 217: Chương 217

384. Chương 217: Trăm Ngàn Lần Đứng Quậy To

Đều nói lời thật thì khó nghe, cho dù giọng nói của cô ôn nhu chín phần, Tiết Lệ Na vẫn cảm thấy chói tai, hơn nửa ngày mới tiếp nhận trà uống một ngụm, đẩy cô ra, không muốn nói chuyện với cô.

Thải Nghiên nhẹ nhàng thở dài, ngồi ở một bên.

Hai mẹ con cứng rắn ngồi một trận, Đình Chí Cương đã trở lại. Hai người vội vàng nhìn nhau một cái, đổi thành biểu tình không có chuyện gì.

Đình Chí Cương đi vào, mở miệng liền hỏi: “Các người lại làm chuyện tốt gì?”

Hai người âm thầm cả kinh, không có khả năng sẽ bị hấn biết chứ? Chẳng lẽ Uyển Tình con bé kia nói cho hấn? Nhưng nhìn sắc mặt hấn, lại không giống. Nếu hấn biết Uyển Tình thiếu chút nữa bị các cô hại chết, khẳng định nổi trận lôi đình, sẽ không chỉ là không kiên nhẫn.

Tiết Lệ Na bắt đầu hỏi: “Ông lại phát điên cái gì? Trong công ty không hề như ý, đừng đưa về nhà! Thái Nghiên chúng ta nhưng phải làm phu nhân nhà giàu, đừng ảnh hưởng khí chất của con ——”

“Mẹ!”

“Bà câm miệng cho tôi!”

Thái Nghiên và Đinh Chí Cương đồng thời mở miệng, Tiết Lệ Na hoảng sợ, dứt khoát ngậm miệng. Thái Nghiên bắt đầu đi liếc nhìn bà một cái, thật sự là nói như thế nào đều nói không nghe.

Đinh Chí Cương vừa muốn nói chuyện, di động đột nhiên vang lên, hắn lấy ra vừa thấy, trực tiếp cắt đứt, hung hăng chất vấn các cô: “Các người rốt cuộc làm cái gì? Tôi trên đường trở về, tiếp không dưới mười cuộc điện thoại phóng viên, tất cả đều hỏi tôi đối với chuyện trên mạng có ý kiến gì không! Còn có hai người bạn riêng gọi tới quan tâm ——” Ông dừng lại một lát, rõ ràng không nói, bước nhanh lên lầu đi mở máy tính ra. Nếu phóng viên nói đến trên mạng, ông liền tự mình lên mạng tìm đáp án.

Tiết Lệ Na và Thái Nghiên hiểu ra lời của ông, trở nên sợ hãi.

“Sao lại thế này? Cái gì trên mạng?” Tiết Lệ Na hỏi, “Có phải chuyện buổi chiều hay không?”

“Con làm sao mà biết.” Thái Nghiên nhíu mày, suy nghĩ một chút lấy di động ra, mở trang web ra tìm tòi. Tiết Lệ Na theo sát sau đến gần, khi nhìn thấy video, đều là cả kinh.

“Làm sao bây giờ?” Tiết Lệ Na vội hỏi.

Thái Nghiên bỏ bà ra, mở một ít bình luận ra, vừa nhìn vừa nói: “Căn bản cái này không có gì! Nhưng có phóng viên gọi điện thoại cho cha, khẳng định không đơn giản!”

Rất nhanh, cô liền thấy được bình luận tranh cãi với cô và Tiết Lệ Na, sau đó lại tìm, tìm đến tám ảnh. Cô tức giận đến cả người phát run, trừng về phía Tiết Lệ Na: “Mẹ nói làm sao bây giờ? Con làm sao mà biết làm sao bây giờ? Đều là mẹ! Mẹ phát điên cái gì ——”

“Các người!” Đinh Chí Cương đột nhiên từ trên lầu lao xuống, bắt chặt lấy Tiết Lệ Na, rống giận, “Là Uyển Tình có phải hay không?! Bà lại có thể dám hại cô! Bà cái gì cũng có, bà vì sao không buông tha hai mẹ con họ!”

Tiết Lệ Na bị ông lắc choáng váng đầu, ngây người vài giây phút, bỗng nhiên đẩy ông ra: “Ông điên rồi có phải không? Trong mắt ông cũng chỉ có con khốn kia! Ánh mắt ông sao chỉ nhìn thấy là cô ta? Ông thấy được sự tình cũng chỉ nghĩ đến cô ta, ông giữ tôi làm gì?”

“Bà còn dám nói sạo ——”

“Cũng không phải cô ta! Hoàn toàn không phải!” Tiết Lệ Na khóc lóc om sòm rống to, “Người kia cũng không phải do tôi đẩy xuống! Chúng tôi chỉ là đúng lúc bị chụp lại thôi! Ai đều quen biết con gái vợ ông, muốn lấy nước bắn hắt lên người chúng tôi! Ai biết có phải có người muốn hại chúng tôi hay không, thừa dịp chúng tôi đi ngang qua nơi đó, đạo diễn ra trò hay!”

“Bà còn dám nói hươu nói vượn!” Đinh Chí Cương hét lớn một tiếng, một bạt tai làm bà ngã vào trên sofa, “Hiện trường nhiều người như vậy mọi người thấy được, bà còn muốn nói sạo? !”

Tiết Lệ Na ngẩn ra, thấy Thái Nghiên không nói lời nào, lập tức đứng lên, cũng bắt chước mặt có bao nhiêu đau, bắt lấy Thái Nghiên liền hỏi: “Không có việc gì đúng không?”

“Mẹ nói sao?” Thái Nghiên đã tức giận phẫn nộ rồi, “Bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào hôn sự này, ước gì làm con đồ vỡ, hiện tại cơ hội tốt như vậy bày ra trước mặt bọn họ, bọn họ khẳng định thổi phồng to chuyện rồi! Đây là vấn đề thanh danh đấy. Hiện tại nhiều người như vậy không quen nhìn người lợi dụng quan hệ tiền quyền, nước miếng dân chúng là có thể làm người chết đuối. Cho dù Thiên Dương không phải con không cưới, cũng khả năng bức bách đến áp lực.”

“Vậy con mau gọi Thiên Dương hỗ trợ đi! Hiện tại chỉ có Mục gia có thể hỗ trợ, trăm ngàn lần đừng làm to chuyện ——”

Thải Nghiên đột nhiên nhảy dựng lên, nổi điên rống to với bà: “Chuyện lần trước hẳn đã mắng tôi cầu huyết lâm đầu* rồi! Đều là bà! Đều là bà! Tôi đã tính giải hòa với cô ta, bà lại nháo cái gì? Bà rốt cuộc có đầu óc hay không, đây chính là chuyện cả đời của tôi!”

*Cầu huyết lâm đầu: Theo mê tín dị đoan trước đây, nếu cầu huyết dính trên đầu yêu nhân, thì sẽ làm cho yêu pháp mất tác dụng. Về sau được dùng để tả sự mắng chửi rất hung dữ khiến cho người bị mắng chửi giống như yêu nhân bị nhiễm phải cầu huyết trên đầu, không có cách gì chống đỡ, bất lực không làm gì được.

“VẬY.” Tiết Lệ Na chân tay luống cuống, lại nhìn phía Đinh Chí Cương.

Đinh Chí Cương bắt lấy bà: “Rốt cuộc có phải Uyển Tình hay không?!”

“Ông cũng chỉ biết Uyển Tình! Thải Nghiên cũng là con gái ông ——”

Đinh Chí Cương một phen đẩy cô ra, đi nhanh ra ngoài.

Tiết Lệ Na trừng lớn mắt, có một loại khủng hoảng bị vứt bỏ: “Ông đi đâu? Ông trở về cho tôi ——”

Lúc này, Thải Nghiên cũng đột nhiên đi ra ngoài. Bà khẩn trương bắt lấy Thải Nghiên: “Con lại chạy đi đâu? Đều không cần tôi có phải hay không.”

Thải Nghiên bỏ bà ra: “Bà quây ở nơi này đi!” Cô cũng sẽ không ngồi chờ chết! Cho dù thật sự muốn từ hôn, cô cũng muốn tìm đường lui cho mình!

Cửa hàng bán hoa Phương Phương.

Từ Khả Vi đang tưới nước cho bách hợp, nghe được di động trên bàn làm việc vang lên, bước đi đi qua nghe máy. Nhìn thấy là dãy số xa lạ, bà do dự một chút mới bắt máy. Đại khái là khách hàng nào đó

“Vi Vi!” Điện thoại bên kia truyền đến âm thanh của Đinh Chí Cương. Bà sửng sốt, đang muốn cắt đứt, chợt nghe Đinh Chí Cương hỏi, “Uyển Tình không có việc gì chứ?”

“Uyển Tình?” Bà nghi hoặc, “Ông hỏi nó làm cái gì?”

Đinh Chí Cương sửng sốt, chẳng lẽ bà không biết? Uyển Tình không về nhà? Đúng rồi, Uyển Tình hiện tại vô cùng có khả năng ở nơi Mục Thiên Dương. Ông vội vàng nói: “Không có việc gì, quấy rầy bà.”

Ông tắt điện thoại, Từ Khả Vi lại không dễ dàng bị làm hồ đồ như vậy. Bà không cần nghĩ kĩ liền biết chuyện này không bình thường, lập tức lại gọi lại: “Uyển Tình xảy ra chuyện gì? Ông làm gì nó rồi? Có phải lại là hai người nhà ông hay không? !”

Đinh Chí Cương không muốn bà lo lắng, đã nói: “Thật sự không có việc gì. Tôi là nghe nói một việc, tưởng là Uyển Tình. Bất quá nghĩ nghĩ, hẳn là không phải ——”

“Ông nói láo!” Từ Khả Vi rống to, “Ông nói không?! Nó mà có chuyện, tôi không để yên cho ông!”

“Khả Vi, bà làm sao vậy?” Quản Vận Phương đi tới hỏi.

Từ Khả Vi lắc lắc đầu, không kịp trả lời bà ấy.

Đinh Chí Cương hỏi: “Bà ở nhà sao? Tôi đi tìm bà, chúng ta gặp mặt rồi nói.”

Từ Khả Vi dừng một chút, nói địa chỉ cửa hàng bán hoa. Tắt điện thoại, bà nghĩ nghĩ, gọi điện thoại cho Uyển Tình, kết quả vẫn ở trạng thái tắt máy. Bà nhất thời nóng nảy, lại gọi cho Đinh Chí Cương: “Vương bát đản! Uyển Tình rốt cuộc làm sao vậy?!”

“Bà đừng vội, tôi lập tức đến rồi! Thật sự không có việc gì, sẽ không phải nó.....”

Từ Khả Vi không muốn nghe ông ta nói chuyện, đơn giản tắt điện thoại, ngã ngồi trên ghế.

Quản Vận Phương hỏi: “Làm sao vậy? Uyển Tình xảy ra chuyện gì?”

Từ Khả Vi lắc đầu: “Tôi không biết. Hy vọng thật sự không có việc gì.”

385. Chương 218: Chương 218

386. Chương 218: Khéo

Đinh Chí Cương rất nhanh đã đến, Từ Khả Vi nhìn thấy ông, trong cơn giận dữ ông chợt dạ tránh đi mất bà, hỏi: “Nơi này có máy tính không?”

Từ Khả Vi và Quản Vận Phương sững sốt, Quản Vận Phương nói: “Trong nhà của tôi có.” Sau đó đã kêu Từ Khả Vi trở về mở máy tính.

Từ Khả Vi lo lắng Uyển Tình, cũng không khách khí với bà, mang theo Đinh Chí Cương rời khỏi cửa hàng bán hoa ngay. Phòng ở của Quản Vận Phương cách cửa hàng bán hoa không xa, vài phút là đến.

Máy tính đặt ở trong phòng Quản Vận Phương, cũng rất cũ rồi, là máy tính để bàn Quản Vận Phương vài năm trước mua cho con trai. Lúc con trai bà học đại học, ngại di chuyển, không mang đi, về sau mình buôn bán kiếm được tiền rồi, đã mua máy tính xách tay. Máy tính để bàn để lại ở nhà, Quản Vận Phương và Từ Khả Vi ngẫu nhiên lấy ra chơi trò chơi.

Từ Khả Vi đi vào phòng, mở máy tính ra, chờ máy khởi động đến gần 2 phút. Bà ngồi ở trên ghế, khăn trương giật giật con chuột, lại không biết nói nên làm cái gì, đành phải đứng lên, nhìn Đinh Chí Cương.

Đinh Chí Cương ngồi xuống, mở ra một trang web, tìm được video cho bà xem: “Này, tôi lúc trước tưởng Uyển Tình. Bà xem, không phải đâu?”

Trong lòng ông thấp thỏm, thực hy vọng không phải, trăm ngàn không phải.

Từ Khả Vi vừa thấy, bỗng nhiên đẩy ông ra, tự mình ngồi xuống. Video chỉ có vài phút, rất nhanh đã phát xong rồi. Bà phát lại lần nữa, gắt gao nhìn chăm chăm màn hình: “Là nó.....Nhất định là nó.....Đây là bộ quần áo nó mặc khi làm việc.”

“Khả Vi?” Quản Vận Phương đã trở lại, đi tới hỏi bà, “Sao lại thế này?”

“Đây là Uyển Tình!” Từ Khả Vi chỉ vào máy tính, quay đầu hỏi Đinh Chí Cương, “Nó đâu? Nó đâu!”

“Nó không có việc gì.” Đinh Chí Cương nói, “Bà xem, nó không phải được người cứu lên rồi sao? Hơn nữa xa như vậy, chỉ là một bóng dáng, căn bản thấy không rõ người, không nhất định là nó, bà không nên lo lắng ——”

“Ông câm miệng!” Từ Khả Vi hét lớn một tiếng, lấy di động ra gọi điện thoại, “Làm sao bây giờ? Vẫn là không gọi được.....Nhất định là nó! Nó đã xảy ra chuyện!”

“Đừng lo lắng.” Quản Vận Phương nói, “Cô bé ấy được người ta kéo lên, nói không chừng là về nhà.”

“Điện thoại trong nhà tôi không ai bắt máy.” Từ Khả Vi đỡ đầu, run rẩy lên, “Tôi phải về nhà.”

“Chờ một chút!” Quản Vận Phương đột nhiên kêu một tiếng, bấm nút tạm dừng video, chỉ vào phía nam nhân cứu Uyển Tình, “Người này hình như là Hạo Nhiên.”

Từ Khả Vi vừa thấy, quần áo của người nọ, xác thực rất giống với bộ quần áo Quản Hạo Nhiên hôm nay mặc.

“Bà đừng vội, tôi gọi điện thoại cho Hạo Nhiên trước!” Quản Vận Phương vội vàng lấy di động ra đi gọi điện thoại, “Hạo Nhiên! Là mẹ! Có phải hôm nay con cứu một cô gái trên thang máy ở trung tâm thương mại ×× hay không?”

Quản Hạo Nhiên bên kia điện thoại sững sốt: “Mẹ làm sao mà biết?”

“Có người đăng video lên mạng! Cô ấy có thể là con gái của dì Từ?”

“Uyển Tình?” Anh ở nhà mấy ngày nay, không ít lần nghe hai người nhắc tới.

“Cô ấy đi đâu rồi? Con cứu cô ấy, để cô ấy ở đâu rồi?”

Quản Hạo Nhiên buồn cười: “Con có thể để cô ấy ở chỗ nào? Cô ấy bị người mang đi, hẳn là không có việc gì.”

“Bị ai mang đi?”

“Con không biết, nhưng khẳng định là người cô ấy quen biết, một cô gái trẻ tuổi.”

Quản Vận Phương vội vàng nói cho Từ Khả Vi, Từ Khả Vi vừa nghĩ, thở phào nhẹ nhõm: “Khẳng định là Tiểu Tuyết! Nhưng mà tôi không có điện thoại của Tiểu Tuyết. Chị Phương, tôi xin phép, tôi về nhà trước! Nói không chừng nó về nhà rồi!”

“Nói xin phép cái gì chứ? Tôi và bà đi!” Quản Vận Phương lôi kéo bà ra ngoài ngay, máy tính đều không kịp tắt.

Đinh Chí Cương theo sau, để các bà ngồi xe của mình. Từ Khả Vi không có cự tuyệt, muốn nói Quản Vận Phương xem cửa hàng, đừng đi cùng mình. Quản Vận Phương không nghe, đóng cửa hàng liền cùng cô tiến lên xe.

Đến nhà Từ Khả Vi, phát hiện tối như mực, một người đều không có. Từ Khả Vi nhất thời nóng nảy: “Đã trễ thế này, cô đi đâu?”

Quản Vận Phương nói: “Trung tâm thương mại rất muộn mới đóng cửa, cửa hàng trà sữa cũng có thể còn chưa có đóng cửa, chúng ta đến đó hỏi một chút! Tiểu Tuyết kia không phải làm việc cùng Uyển Tình sao, trong cửa hàng hẳn là có phương thức liên hệ với cô bé ấy!”

“Đúng!” Từ Khả Vi quát to một tiếng, lôi kéo bé muốn ra ngoài.

Đinh Chí Cương ngăn hai người lại: “Tôi đi! Các người ở trong nhà, vạn nhất nó trở lại thì sao? Tôi hỏi tin tức, liền gọi điện thoại cho các người!”

Hai người sững sờ, Từ Khả Vi có hơi do dự, Quản Vận Phương khuyên cô: “Ông ấy nói đúng, chúng ta ngay tại chờ ở đây. Cũng không biết Uyển Tình ăn cơm chưa? Chúng ta làm một chút đồ ăn cho nó.”

Từ Khả Vi gật gật đầu, nhìn Đinh Chí Cương, xa cách nói: “Phiền ông rồi.”

Sắc mặt Đinh Chí Cương trắng nhợt, xấu hổ nói: “Nó là con gái của chúng ta.”

Từ Khả Vi xoay đầu, tựa hồ không muốn thừa nhận. Ông thở dài, xoay người đi rồi.

Sau khi lên xe, ông liền gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương.

Mục Thiên Dương đang ở biệt thự chăm sóc Uyển Tình, Uyển Tình vừa tỉnh lại, còn không có ăn cái gì. Hắn gọi Thiên Tuyết cầm đồ ăn bưng lên, tự mình cho cô ăn.

Uyển Tình có chút không được tự nhiên, muốn mình tự ăn. Khoát tay, cánh tay phía dưới đau đến không được, nói: “Để Thiên Tuyết làm đi.”

Thiên Tuyết vội vàng nói: “Không có việc gì, để anh ấy làm!” Sau đó ngồi ở bên kia giúp đỡ cô.

Uyển Tình đành phải hé miệng, cho Mục Thiên Dương đút. Cô ăn chậm, thấy Mục Thiên Dương cho ăn xong một ngụm liền dừng lại chờ cô, đành phải tăng nhanh tốc độ, kết quả không cẩn thận sặc, ho không ngừng.

Mục Thiên Dương vội vàng bỏ bát xuống, đau lòng vỗ lưng cô: “Chậm một chút, đừng nóng vội.”

Lúc này, nghe thấy di động vang, hắn cầm lấy vừa thấy, sắc mặt trầm xuống trầm xuống, nói với Thiên Tuyết: “Em làm. Chậm một chút, đừng sặc.”

Thiên Tuyết đổi chỗ, bưng cơm lên cho Uyển Tình ăn. Tâm tình Uyển Tình buông lỏng, ăn hết cũng thông thuận hơn.

Mục Thiên Dương đến thư phòng bắt điện thoại, hỏi: “Có việc?”

Đinh Chí Cương sợ hãi nuốt nuốt nước miếng, khúm núm nói: “Là như vậy, Uyển Tình xảy ra chuyện. . . . Không biết Mục tổng có biết hay không?”

“Nên biết đến đâu biết rồi, không nên biết đến cũng biết.” Mục Thiên Dương đi đến phía trước cửa sổ, nhìn trời tối bên ngoài, “Tôi đã liên hệ mấy nhà tòa soạn báo, ngày mai liền đăng tin giải trừ hôn ước.”

Đinh Chí Cương trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Vâng. . . .” Ông không có quyền phản đối.

“Còn có việc sao?”

“Uyển Tình nó. . . . Không sao chứ?”

“Tôi nói rồi, cô ấy đã sớm không thuộc về quyền quản lý của ông.”

“. Đúng. Nhưng, mẹ con bé đã biết, liên lạc không được với Uyển Tình, rất lo lắng.”

Mục Thiên Dương dừng lại một lát, tắt điện thoại, trở về phòng ngủ.

Uyển Tình đang ăn canh, thấy hần tiến vào, lại bị sặc.

Nếu trước kia, Thiên Tuyết khẳng định cho hần một cái trừng mắt. Bất quá, hôm nay cô không có lá gan kia, chỉ có thể yên lặng vỗ lưng Uyển Tình, để cô ấy thuận khí.

Mục Thiên Dương bước nhanh qua, trách cứ hỏi: “Em cho ăn như thế nào?”

Thiên Tuyết: Mới không liên quan tới em!

Mục Thiên Dương ngồi vào bên giường, ôm cổ Uyển Tình, nhẹ nhàng mà vỗ cô: “Đỡ hơn rồi chứ?”

387. Chương 219: Chương 219

388. Chương 219: Không Trách Em

“Ừ.” Uyển Tình bị hần ôm, không dám lộn xộn.

Hần vỗ vài cái, chờ cô hô hấp ổn định, nhìn về phía đồ ăn: “Ăn thêm chút.” Mới ăn nửa bát sao đủ được.

Thiên Tuyết bưng bát lên, tiếp tục cho ăn.

Hần nhìn chằm chằm Uyển Tình, nhìn không chuyển mắt nhìn vài phút, nói: “Ba em vừa mới gọi điện thoại đến ——”

Uyển Tình ngẩn ra, quay đầu nhìn hần, trong mắt có một chút hận ý: “Ông ta nói cái gì?”

Mục Thiên Dương ôn nhu gạt tóc sang bên mặt cô: “Mẹ em đã biết, nhất định sợ hãi, em gọi điện cho bà, để bà an tâm đi.”

Uyển Tình cả kinh, vội vàng trái phải tìm kiếm di động của mình, không thấy, liền hỏi Thiên Tuyết: “Điện thoại của tớ đâu?”

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, không ấn tượng, lấy điện thoại mình ra gọi qua, tắt máy. Cô nói: “Có phải hay không. rơi ở trung tâm thương mại.”

Uyển Tình nhớ lại, mình lúc ấy cầm một cái túi, quần áo và di động chìa khóa ví tiền đều ở trong đó. Lúc ngã thang máy, dường như rơi rồi. Cô vội vàng giành lấy di động của Thiên Tuyết: “Cho tớ! Tớ gọi điện cho mẹ tớ!”

“Đợi chút! Gọi được rồi ——” Thiên Tuyết kêu to một tiếng.

Uyển Tình vội vàng an tĩnh lại.

Thiên Tuyết và bên kia nói vài câu, cúp điện thoại: “Có người trả túi xách của cậu về cửa hàng trà sữa, cửa hàng trưởng vừa kêu người mang điện thoại của cậu đi sửa.”

Mục Thiên Dương nói: “Em quay lại đó lấy.”

“A?”

“Mau đi!”

“Dạ, được.” Thiên Tuyết đứng lên, đi ra ngoài.

Uyển Tình kêu lên: “Điện thoại của cậu——”

Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, đưa di động cho cô. Mục Thiên Dương vừa thấy, cầm di động của mình cho Thiên Tuyết: “Có việc gọi lại.”

Uyển Tình lập tức bấm số của Từ Khả Vi, một tay Mục Thiên Dương cầm di động. Cô ngẩn ra, quay đầu nhìn hắn, hai mắt lập tức ướt át, buồn hỏi: “Không thể sao?”

“Có thể, đừng khóc.” Mục Thiên Dương vội vàng đưa tay lau nước mắt của cô, ôn nhu nói, “Em đừng vội. Mẹ em nghe được âm thanh em không đúng, sẽ lo lắng. Em bị hoảng sợ, vừa mới tỉnh nên mới gọi điện thoại cho bà, biết không?”

Uyển Tình gật gật đầu.

Mục Thiên Dương buông di động ra: “Gọi đi, nhớ rõ số điện thoại không?”

“Nhớ rõ.” Hai tay Uyển Tình cầm di động, có chút run run.

Mục Thiên Dương nhớ tới tình trạng cánh tay của cô, nói: “Anh giúp em.”

Uyển Tình sửng sốt, liền đưa di động cho hắn, sau đó đọc từng con số một.

Mục Thiên Dương vừa ấn vừa cười hỏi: “Em thuộc số điện thoại của anh không?”

Uyển Tình ngơ ngác nhìn hắn, hắn đưa điện thoại di động dán bên tai cô, thẳng đến khi bên trong điện thoại truyền đến âm thanh của Từ Khả Vi, cô mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng hô: “Mẹ!”

“Uyển Tình.” Từ Khả Vi rất nhẹ nhàng thở ra, “Con ở đâu? Con có sao không?”

“Con không sao.” Uyển Tình nói, “Di động con rớt, sợ mẹ gọi không được lo lắng, mượn di động của Tiểu Tuyết gọi cho mẹ một tiếng.”

Từ Khả Vi bỗng nhiên khóc: “Con còn muốn gạt mẹ.”

“Con.”

“Mẹ đều biết rồi!”

Uyển Tình dừng một chút, hỏi: “Mẹ làm sao mà biết được?”

Từ Khả Vi không nhắc tới Đinh Chí Cương, chỉ nói nhìn thấy trên mạng, sau đó liền hỏi tình hình của cô.

Uyển Tình nói: “Con không sao, chính là cánh tay có một chút trầy da, bị hoảng sợ, vừa mới mới tỉnh lại. Hiện tại ở trong nhà Tiểu Tuyết, cậu ấy và người nhà cậu ấy đang chăm sóc cho con.”

“Nhà Tiểu Tuyết ở nơi đâu? Mẹ đi đón con!”

“Không!” Uyển Tình vội vàng nói, phát hiện mình quá vội, giải thích nói, “Hiện tại đã khuya, mẹ không có phương tiện đến đây. Nhà Tiểu Tuyết có xe, con bảo bọn họ đưa ——”

Cô bỗng nhiên dừng lại một lát, nhìn Mục Thiên Dương, Mục Thiên Dương gật gật đầu. Cô thở ra, tiếp tục nói: “Mẹ hiện tại ở nơi đâu? Con phải trực tiếp về nhà sao?”

“Ừ. Mẹ và dì Quán đều ở nhà, con xem phía Tiểu Tuyết bọn họ có tiện không, mẹ sáng mai đi đón con.”

“Con hỏi một chút.” Uyển Tình nói.

Tắt điện thoại, cô đột nhiên nhớ tới một chuyện, sợ hãi nhìn Mục Thiên Dương: “Anh biết rồi?”

“Biết cái gì?” Mục Thiên Dương bưng cơm lên nhìn nhìn, đã lạnh, liền mở nồi cơm điện ra đổ vào, từ bên cạnh lấy thêm cơm nóng ra.

“Chuyện tôi đến quán trà sữa.... làm việc.” Âm thanh Uyển Tình thấp run run, rất là sợ hãi, “Tôi không phải cố ý giấu giếm anh! Tôi nói với mẹ tôi——”

“Tôi biết.” Mục Thiên Dương tới gần cô, dùng thìa múc đồ ăn đến bên miệng cô, “Há mồm.”

Uyển Tình há mồm ăn, vừa ăn vừa rơi lệ.

“Đừng khóc. Không trách em.”

“Thật sự?” Uyển Tình ghen ngào một chút.

“Ừ.” Mục Thiên Dương gạt đầu, đưa tay lau nước mắt cô, “Hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, bên ngoài ồn ào huyên náo, ngày mai bắt đầu nghỉ đi. Phỏng chừng mẹ em cũng sẽ không muốn em đi.”

Uyển Tình gạt đầu.

Mục Thiên Dương lặng im vài giây, tiếp tục nói: “Sắp khai giảng, sau khi trở về em không cần lại đây.”

“Vậy sau khai giảng?”

“Anh sẽ thuê một phòng ở phụ cận trường học.”

Uyển Tình ngẩn ra, đột nhiên có chút muốn cười, cô lại có thể không chút cảm thấy ngoài ý muốn.

Mục Thiên Dương dừng một chút, có chút khó chịu. Hắn không muốn nhốt cô, nhưng hắn đồng thời cũng không buông tay được.

“Chính là thuận tiện Mà thôi.” Hắn khốn khổ nói, cổ họng rất khó chịu, “Bình thường em muốn nghỉ ngơi ở đâu liền nghỉ ngơi ở đó, thời gian anh đến bên kia. Hắn là không nhiều lắm.” Nếu cô không thích, hắn liền ít xuất hiện.

Hắn thấy cô không nói lời nào, không biết nên lấy lòng cô như thế nào, luống cuống nắm nắm tay, nói: “Anh chuẩn bị cùng với chị em. Cùng Đinh Thái Nghiên, giải trừ hôn ước.”

Uyển Tình kinh ngạc nhìn hắn.

Hắn cười chút, không có giải thích thêm một bước, tiếp tục cho cô ăn cơm: “Nào, ăn thêm chút.”

Uyển Tình thực cố gắng lại ăn một chén cơm, hỏi: “Tôi hôm nay có thể trở về không?”

“Chờ Thiên Tuyết trở về được không?”

Uyển Tình gạt đầu.

“Lại nằm một lát?”

“Tôi thu dọn đồ.”

“Em nghỉ ngơi, tôi gọi là bà Trương đến.”

Muốn thu thập quần áo của bản thân Uyển Tình, không có bao nhiêu, dùng túi du lịch có sọc màu xanh nửa túi —— túi là Uyển Tình mang từ nhà đến, là túi cô được một bạn học tặng khi tốt nghiệp, nghe nói chỉ có 14 đồng tiền, bất quá đối với Uyển Tình mà nói rất hữu dụng, vài năm này trọ ở trường được nghỉ mấy tháng, tới tới lui lui đều là dùng túi này để đựng đồ.

Thu thập xong, Mục Thiên Dương tự mình xách túi, một tay nắm tay Uyển Tình, xuống lầu. Đợi hơn nửa tiếng, Thiên Tuyết cầm một túi đeo vai trở về, thấy Uyển Tình và túi trên bàn trà, sưng sốt: “Cậu đây là.”

“Kêu tài xế đến lái xe.” Mục Thiên Dương nói.

Thiên Tuyết gạt đầu, bỏ túi xuống, đi gọi điện thoại cho lái xe. Nghĩ đến A Thành bị đập một cước, liền gọi A Hoa.

Uyển Tình lấy chìa khóa và di động ở trong túi đeo vai ra, đặt vào túi du lịch sọc xanh, lại lấy ví tiền ra, rút thẻ bên trong ra, đưa cho Mục Thiên Dương: “Tôi đến đại học C lại mang theo.”

389. Chương 220: Chương 220

390. Chương 220: Âm Thanh Quen Thuộc

Mục Thiên Dương tạm dừng một chút tiếp nhận, nghiêng người hôn một cái trên trán cô. Nghe thấy ô tô đến đây, liền mang cô đi ra ngoài.

Thiên Tuyết và cô cùng ngồi ghế sau, vừa ngồi ổn định, hần từ bên kia tiến vào ngồi.

Mắt Uyển Tình trừng lớn nhìn hần, hần nói: “Hần không xuống xe.” Sau đó gắt gao cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau.

Uyển Tình cũng không dám lại kháng nghị, hần có thể cho cô về nhà, đã là ban ân rất lớn.

Gần một giờ sau, ô tô đứng ở bên ngoài tiểu khu nhà của Uyển Tình, Thiên Tuyết và cô xuống xe, muốn đưa cô về nhà. Mới vừa đi đến cửa tiểu khu, liền đụng vào Quản Vận Phương đi ra. Quản Vận Phương liếc mắt một cái nhìn thấy Uyển Tình, vừa mừng vừa ngạc nhiên: “Sao đã trở lại? Cũng không gọi điện thoại, mẹ cháu còn tưởng rằng ngày mai cháu mới trở về!”

“Dì Quản?” Uyển Tình sửng sốt, “Dì sao lại ở đây? Mẹ cháu bà ấy——”

“Bà ấy không sao, ở trong nhà.” Quản Vận Phương nhìn thoáng qua Thiên Tuyết, “Đây là bạn học kia của cháu?”

Uyển Tình gạt đầu, nói với Thiên Tuyết: “Đây là bà chủ chỗ mẹ tớ.”

Thiên Tuyết vội vàng chào hỏi.

Quản Vận Phương nói: “Ta mang hai cháu đi lên.”

Uyển Tình vẫn sợ chuyện của mình bị Từ Khả Vi phát hiện, Thiên Tuyết cũng bị cô huấn luyện ra một ít cảnh giác. Tục ngữ nói không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cô vẫn không đi lên thì tốt hơn. Cô cầm túi trên tay đưa cho Quản Vận Phương: “Ba cháu còn đang ở bên ngoài chờ cháu, cháu không lên nữa.”

“Vậy làm phiền cháu rồi.” Quản Vận Phương nói.

“Thuốc của cậu ấy ở trong túi, vết thương ngoài da cách ngày phải đổi, uống thuốc một ngày ba lần.”

“Yên tâm đi.” Quản Vận Phương nghe cô dặn dò, thoáng chốc sinh ra hảo cảm với cô, “Có rảnh đến chơi —— đây là nói giúp mẹ Uyển Tình.”

Thiên Tuyết cười, nói với Uyển Tình: “Cậu nghỉ ngơi thật tốt, bên cửa hàng trà sữa kia mình sẽ giúp cậu xin phép. Không đến mấy ngày nữa phải đến trường học rồi, cậu dứt khoát đừng đi nữa, dành chút thời gian đi kết toán tiền lương.”

Uyển Tình gạt đầu, nhịn không được quay đầu liếc nhìn xe bên ngoài một cái.

Mục Thiên Dương ngồi ở trong xe, vừa mới nhận điện thoại của Mục Thiên Thành, nói về Đình Thải Nghiên đi tìm Chu Khải Quốc. Hần lập tức dâng lên tức giận, hạ lệnh: “Xử lý tên họ Chu đó!”

Vốn tâm tình hỗn loạn cực độ, phần nộ, mắt mát, đau đớn. Các trạng thái cảm xúc đối diện với sụp đổ, đột nhiên thấy cô quay đầu, thế nhưng một lần nữa tốt lên nhiều rồi, có loại cảm giác có hi vọng.

Uyển Tình về đến nhà, bị Từ Khả Vi kiểm tra trên trên dưới dưới, tiếp theo hai người liền ôm nhau cùng khóc rống. Quản Vận Phương khuyên nhủ hai người, nói: “Đều mệt rồi, có chuyện gì ngày mai rồi nói sau!”

Từ Khả Vi bỗng nhiên cả kinh, nhìn nhìn thời gian: “Đã mười một giờ rồi! Bà cũng đừng trở về, trên đường không an toàn, gọi xe cũng đắt.”

Quản Vận Phương gật đầu: “VẬY TÔI NGỦ CÙNG BÀ.”

Từ Khả Vi vốn định ngủ cùng Uyển Tình, nhưng bà ấy nói như vậy, đành phải đáp ứng.

Ngày hôm sau, Quản Vận Phương phải về trông cửa hàng, Từ Khả Vi thấy Uyển Tình không có trở ngại, ngưỡng ngưỡng trì hoãn nữa, cũng muốn cùng nhau về. Nhưng nghĩ đến Uyển Tình ở nhà không có việc gì, hơn nữa bị kinh hách lớn như vậy cũng cần thả lỏng tâm tình một chút, hai người liền đưa Uyển Tình cùng đi đến cửa hàng bán hoa.

Khi đến, đã 10 giờ, cửa hàng bán hoa mở cửa, một người con trai mặc áo T-shirt màu trắng ngồi xổm ở cửa, đang cắt sửa một bó hoa hồng.

Uyển Tình tưởng nhân viên cửa hàng, không có để ý. Đi đến phụ cận, Quản Vận Phương kêu lên: “HẠO NHIÊN.”

Người con trai đó đứng lên, chiều cao so với Mục Thiên Dương không khác biệt lắm, ít nhất cũng 1m8. Cảm giác áp bách cực lớn đánh úp lại, sợ tới mức Uyển Tình ngẩn ra. Hắn liếc mắt một cái đảo qua Uyển Tình, ánh mắt ôn hòa không chút cảm xúc, khuôn mặt sạch sẽ tuấn đạt phi phạm.

“Mẹ.” Hắn hướng tới Quản Vận Phương thản nhiên mở miệng.

Uyển Tình sửng sốt, âm thanh này giống như nghe qua ở đâu. Tiếp theo nghĩ đến: A! Anh ta không phải nhân viên!

“Uyển Tình đến đây, con đừng vội những cái này, mang cô ấy đi nghỉ ngơi.” Quản Vận Phương nói.

“Như thế làm phiền Hạo Nhiên quá?” Từ Khả Vi nói, “Ngày hôm qua đã đủ phiền cháu!”

“Khách khí với nó cái gì!” Quản Vận Phương khoát tay, nói với Uyển Tình, “Cháu muốn đi đâu liền nói với Hạo Nhiên, để nó đi với cháu!”

Uyển Tình ngưỡng ngưỡng, nói: “Không nên phiền toái, cháu ở trong cửa hàng, có chút hoa cháu còn không biết.”

Quản Vận Phương liền nói với Quản Hạo Nhiên: “VẬY CON CHỈ BẢO UYỂN TÌNH, MẸ VÀ DÌ TỪ PHẢI BẬN RỒI.”

Uyển Tình vừa nghe, có chút khó chịu. Cô và người này không quen nha! Hơn nữa, nếu như bị Mục Thiên Dương biết, cô lại sẽ chết rất thảm!

Quản Hạo Nhiên thấy biểu cảm của cô, nhin không được cười lên một tiếng: “Đi theo tôi.”

Uyển Tình đành phải cùng hắn đi vào trong cửa hàng, hắn mang cô đi đến trước giàn trồng hoa, ngón tay như hoa chỉ cho cô nhìn: “Cái này biết không?”

“Hoa hồng.” Uyển Tình ba sợi hắc tuyến.

“Cái này?”

“Bách hợp à.” Giống như cô cũng chỉ biết hoa hồng -_-|||

“. Đây là mã đề.”

“.”

Quản Hạo Nhiên thấy cô buồn bực, sẽ không hỏi lại cô, giống như giảng cho cô nghe, bao gồm nơi sản xuất, tập tính, hoa ngữ, còn có truyền thuyết. Âm thanh của hắn thực trầm ổn, giống đàn cello, nghe qua thực thoải mái, ôn nhu đến mức làm cho người khác tức lộn ruột.

Uyển Tình nghe được không yên lòng, ngẫu nhiên đáp hai tiếng, cơ hồ đều đang ngẩn người.

Quản Hạo Nhiên chậm rãi dừng lại, lẳng lặng nhìn cô vài phút, cô cũng chưa phục hồi tinh thần lại. Quản Vận Phương và Từ Khả Vi thấy, còn tưởng rằng bọn họ tiếp xúc nảy sinh tình cảm, không khỏi cảm khái: tuổi trẻ thật tốt nha

~Quản Hạo Nhiên thấp giọng thở dài: “Còn đang sợ hãi sao? Chuyện không vui đừng nghĩ nữa, đối với mình không tốt.”

Uyển Tình nghĩ Mục Thiên Dương ngày hôm qua nói, hẳn hủy bỏ hôn ước với Thái Nghiên; nghĩ sau khi đến Thành phố C, cô sẽ trải qua ngày tháng thế nào; nghĩ. Tương lai của cô ở đâu.

“Uyển Tình?” Quản Hạo Nhiên thấy cô rất lâu không lấy lại tinh thần, dơ tay nắm chặt bả vai cô.

“A ——” Uyển Tình sợ hãi kêu một tiếng, hai mắt thấp thỏm lo âu nhìn hắn.

“Làm sao vậy?” Quản Vận Phương và Từ Khả Vi tiến vào hỏi.

Quản Hạo Nhiên xấu hổ thu hồi tay: “Con không biết.”

Từ Khả Vi đi tới, giữ chặt Uyển Tình, trong thanh âm có một tia trách cứ: “Con đang làm cái gì?”

“Con, con đang nghĩ chuyện ngày hôm qua.” Cô xin lỗi nhìn Quản Hạo Nhiên, “Thực xin lỗi. Tôi.”

“Không sao.” Quản Hạo Nhiên ôn nhu cười.

“Vậy.” Từ Khả Vi nhìn nhìn bọn họ, nói với Uyển Tình, “Con đến chỗ mẹ, mẹ dạy con cắm hoa.”

Uyển Tình gật đầu, đi theo bà. Nhưng cánh tay cô đau, làm cái gì cũng không được, chỉ có thể đứng ở một bên nhìn. Chờ khách hàng nhiều lên, cô cũng không thể vẫn gây trở ngại Từ Khả Vi, đi hiệu sách cách vách mua vài quyển tạp chí, ngồi ở góc sáng sửa chậm rãi lật xem.

Phía sau cửa hàng bán hoa có một bàn làm việc, Quản Hạo Nhiên ôm laptop của mình ngồi ở chỗ kia, trong chốc lát nhìn máy tính, trong chốc lát nhìn cô. Cửa hàng bán hoa chỉ có chỗ rộng như vậy, khoảng cách giữa bọn họ, cũng bất quá là hai ba thước.

Đột nhiên, Quản Hạo Nhiên đứng lên. Uyển Tình bỗng nhiên cả kinh, nhìn về phía hắn. Hắn hỏi: “Em muốn lên mạng không?”

391. Chương 221: Chương 221

392. Chương 221: Tránh Đi.

Uyển Tình lắc đầu.

“Vậy đi theo tôi mua đồ ăn?”

“A?” Đây là triển khai thần thông gì đây?

Từ Khả Vi vừa vặn ở bên cạnh, quay đầu nói: “Nên làm cơm trưa, Uyển Tình, con đi giúp Hạo Nhiên.”

“Hả....” Uyển Tình khép tạp chí lại đứng lên.

Từ Khả Vi nói với Quản Hạo Nhiên: “Trên cánh tay nó bị thương, đừng cho nó chạm phải.”

“Yên tâm đi.” Quản Hạo Nhiên nói, hướng Uyển Tình vẫy tay, đi ra khỏi cửa hàng bán hoa.

Uyển Tình theo sau, nói chuyện bác quái đi vào chợ. Cách cửa hàng bán hoa cũng không xa, nhưng cô không nghĩ tới, lại có thể có loại địa phương như vậy.

Quản Hạo Nhiên nói: “Bình thường các bà đều ăn cơm trong cửa hàng, cử một người đi mua cơm, về đến nhà làm, sau đó cầm đồ ăn đã làm xong đến cửa hàng, ăn ngay trong cửa hàng.”

“Hả. “Uyển Tình gật đầu. Tiếp theo không nói chuyện, tựa như người xa lạ. Thẳng đến khi mua đồ ăn, Quản Hạo Nhiên muốn mua một bó rau muống, cô mời mở miệng nói: “Cái này không đủ non.”

Quản Hạo Nhiên liếc nhìn cô một cái, cười: “Tôi không hiểu, em tới chọn.”

Uyển Tình liền đổi quán khác, tự cầm tiền, sau đó đi dọc theo đường chọn mua, thỉnh thoảng còn cò kè mặc cả. Quán Hạo Nhiên có chút đảm chiêu nhìn cô, khóe miệng nở ra nụ cười tươi.

Xách túi đồ ăn, Quán Hạo Nhiên liền mang cô về nhà, trên đường lại chỉ ngón tay: “Cửa hàng bán hoa là ở chỗ này, rất gần.”

“Ừ.”

Sau khi vào cửa, Quán Hạo Nhiên bắt đầu nấu cơm. Uyển Tình bưng cái chậu nhỏ, ngồi ở phòng khách lấy đồ ăn, nghe thấy bên trong tiếng nước chảy rào rào, cắt rau băm băm băm, nhớ tới hẳn ngay cả đồ ăn cũng không biết mua, thật hoài nghi tài nghệ của hắn. Bất quá, cô cũng không xung phong nhận việc nói hỗ trợ, im lặng sửa sang lại đồ ăn xong, mới đi vào.

Quản lý Hạo Nhiên nói: “Không có việc gì, em đi xem tivi đi.”

Uyển Tình gật đầu, kỳ thật có hơi muốn chạy, nhưng không có thất lễ như vậy.

Trải qua giáo huấn Ngụy Lâm Thư và Sở Thiệu, cô theo bản năng trốn tránh đàn ông, bởi vì Mục Thiên Dương không thích, hoàn toàn không thích!

Quản Hạo Nhiên làm tốt đồ ăn, thoát nhìn còn có thể. Mỗi người bưng hai đĩa, Quán Hạo Nhiên hỏi: “Em được không? Đừng động đến miệng vết thương.”

“Đi.” Uyển Tình khẳng định nói.

Hắn nở một nụ cười, liền cũng cô đi vào cửa hàng.

Khi ăn cơm, Quán Vận Phương quan tâm hỏi Uyển Tình: “Có quen không? Có nhàm chán hay không? Nếu nhàm chán, con đi vào trong nhà xem tivi hoặc là lên mạng, bằng không kêu Hạo Nhiên dắt con ra bên ngoài đi dạo.”

“Rất tốt.” Uyển tình nói, gấp thức ăn chậm rãi ăn.

Quản Hạo Nhiên hỏi: “Đồ ăn có hợp khẩu vị không?”

Uyển tình sưng sốt một chút, gật đầu: “Thật không sai.”

Quản Vận Phương cười, vuốt tóc cô: “Không nên khách khí với nó! Nó cũng là đàn anh của con, đại học C, để nó chiều cổ con! Con có vấn đề gì thì tìm nó, nếu nó dám không nghe lời, con liền nói dì biết! Dì sẽ giáo huấn nó!”

Quản Hạo Nhiên cười cười không nói lời nào.

Như thế này Uyển Tình mới nhớ Từ Khả Vi từng đề cập qua. Người này không phải thấy hôm nay, ngày mai có thể mặc kệ mọi chuyện. Hắn học ở đại học C! Sau khi đến bên kia, chỉ sợ thấy mặt thường xuyên, tránh cũng tránh không khỏi....

“Cái đó....” Uyển Tình ngắc đầu, “Đàn anh, anh học gì?”

Quản lý Hạo Nhiên dừng một lát, có hơi không thích ứng với cách xưng hô này, nhưng nghĩ nghĩ, trừ bỏ kêu như vậy, thật không tìm thấy từ nào thích hợp hơn, vốn sửa không đúng.

“Năm thứ tư.”

“Vậy khi nào tốt nghiệp?” Thật tốt chỉ có một năm! Trong lòng Uyển Tình thật vui.

Quản Hạo Nhiên tựa như nhìn thấu ý tứ của cô, vô tình nói: “Khả năng sẽ nghiên cứu thêm!”

“Phốc —” Uyển Tình sắc mặt ngum. Cái gì! Như vậy không phải là bốn năm?!

“Con không sao chứ?” Từ Khả Vi vội vàng vỗ vỗ cô, cho cô uống ly nước, “Cẩn thận một chút.”

“Có phải cay quá hay không?” Quán Vận Phương hỏi, khóe miệng có chút ý cười. Xem ra, con bé này rất sợ Hạo Nhiên nhà bà sao. Bà ngắc đầu nhìn Quán Hạo Nhiên một cái, “Như thế nào lại nghĩ tới nghiên cứu? Lúc trước không phải nói không sao?”

Quản Hạo Nhiên phiền lòng thở dài: “Công việc khó tìm. Nhìn lại thì tìm không thấy thích hợp, đơn giản là học thêm vài năm.”

Quản Vận Phương sững sốt: “Vậy tùy con đi.”

Từ Khả Vi hỏi: “Trước không phải con đến một công ty thực tập sao? Không cần nhắc ở lại đó sao?”

Quản Hạo Nhiên lắc đầu: “Vốn không phải là công ty tốt nhất, bạn học con còn muốn con cùng hấn cạnh tranh, rõ ràng cho hấn xem!”

Quản Vận Phương nhin không được nhú mày: “Con đừng muốn bay cao vượn xa! Công việc thôi, muốn làm kiên định phải làm từ cơ sở, không phải vừa làm đã làm chủ quản.”

“Con đương nhiên biết.” Quản Hạo Nhiên cười, “Đừng nói nữa, con đều biết chừng mực, ăn cơm đi.”

Uyển Tình không có hứng thú lớn với lời nói của bọn họ. Công việc cái cần, chỉ cần Mục Thiên Dương không buồn tha cô, cô liền không cần lo lắng. Chờ hấn mặc kệ cô, cô lại quan tâm không muộn, bằng không suy nghĩ cũng không được gì!

Cơm nước xong, ba người tranh nhau đi rửa chén, Uyển tình rõ ràng nói: “Con mới đến đây đây!”

Quản Vận Phương vừa nghe, cũng không cãi, vung tay lên: “Cho Hạo Nhiên rửa!”

Quản Hạo Nhiên yên lặng cầm chén đến phòng phía sau.

“Buồn ngủ không?” Quản Vận Phương hỏi Uyển Tình, “Muốn đi lên lầu ngủ trưa một giấc hay không?”

“Không nên.” Uyển Tình lắc đầu, “Mọi người đi ngủ trưa đi, con giúp mọi người trông cửa hàng.”

Hai người nhin không được cười lên một tiếng, lắc đầu. Quản Vận Phương dọn dẹp cơm xong lau bàn, ngồi xuống phía sau bàn làm việc: “Không có chuyện gì, chúng ta tìm bộ phim điện ảnh xem!”

Vừa dứt lời, Quản Hạo Nhiên ở phía sau hô to một tiếng: “Mẹ! Network card có tính lưu lượng!”

Quản Vận Phương dừng lại một chút, hỏi: “VẬY CÓ THỂ LÀM CÁI GÌ?”

“Mẹ đừng chơi trò chơi, không xem phim điện ảnh là được!”

“VẬY CÒN GÌ LÀ NIỀM VUI?” Quản Vận Phương bĩu môi.

Từ Khả Vi nhớ tới hôm qua video kia, hỏi Uyển Tình: “Con ngày hôm qua sao có thể gặp chuyện không may?”

Uyển Tình dừng lại một lát, nói: “Là người phụ nữ kia.”

“CÓ!” Từ Khả Vi phút chốc ngập đầy căm tức, “Cô ta quả thật khinh người quá đáng!”

“Chồng trước bà kia hiện tại làm gì?” Quản Vận Phương hỏi, “Cái này thật sự quá đáng! Thiếu chút nữa xảy ra tai nạn chết người, chúng ta có thể tố cáo cô ta!”

Từ Khả Vi tức giận nói: “Người làm ra chuyện kia, hiện tại là vị hôn thê tổng giám đốc Mục thị, sao tố cáo được cô?”

Quản Vận Phương sững sốt: “Mục thị?”

“Một công ty rất lớn.” Từ Khả Vi nói, “Hơn công ty Đinh Chí Cương không biết bao nhiêu lần!”

Quản Hạo Nhiên đột ngột đi ra: “Mục thị hôm nay thông báo nói rõ, đã hủy bỏ hôn ước, trên mạng có tin tức.”

Ba người sững sốt, gấp rút tìm kiếm tin tức trên trang web.

Mục Thiên Dương lần này mạnh tay, tổng công mua bảy tờ báo, trang đầu nói rất rõ. Trên mạng cũng có nhiều âm thanh, có nói Mục Thiên Dương tốt— không giúp vị hôn thê che giấu sự xấu xa, quyết đoán cắt tám đoạn, có chí khí! Cũng có nói Mục Thiên Dương không tốt, vị hôn thê xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người cảm anh về đường cho hươu chạy, nhưng anh không quan tâm là không đúng rồi. Thật sự là người tốt, liền kéo cô về giáo dục tốt, đại diện cho vị hôn thê xin lỗi người ta

393. Chương 222: Chương 222

394. Chương 222: Nói Rõ.

Đương nhiên, hiện tại còn rất nhiều lời đồn, nói đây là có người hãm hại Đinh Thái Nghiên, nói đây là một chuyện rất lớn, nói Mục Thiên Dương sớm muộn cũng từ hôn, chính từ chuyện này bắt lấy cơ hội. Về phần vì sao muốn từ hôn, đó là bởi vì Đinh Thái Nghiên sinh hoạt cá nhân rất loạn, còn lộ ra một số tấm ảnh chụp Đinh Thái Nghiên ra vào hộp đêm....

Uyển Tình thật sự không ngờ tới, nửa ngày này cô ở cửa hàng bán hoa không có việc gì làm, trên mạng lại có một trận gió tanh mưa máu. Chỉ là, không biết hiện tại Đinh Thái Nghiên và Đinh Chí Cương có phản ứng gì. Bọn họ, thừa nhận kết quả này sao?

Đinh Thái Nghiên đêm trước đi tìm Chu Khải Quốc, Chu Khải Quốc đối với chuyện này cũng không biết rõ. Với kinh nghiệm diễn xuất của ông ta, chỉ luôn luôn dùng để áp chế cường quyền, trực tiếp xóa bài viết bịt miệng. Nhưng dùng trong việc này thì rõ ràng không được, Mục Thiên Dương không lên tiếng, Đinh Thái Nghiên kia thì không có bản lĩnh cao như vậy. Về sau tìm cách khủng hoảng lại các quan hệ trong công chúng, quyết định xoay chuyển cách nói trên mạng.

Trên mạng có người nói thấy tận mắt Tiết Lệ Na đẩy người, nhưng hiện trường chỉ có vài người, trừ bỏ người truyền tấm ảnh, nhân chứng tận mắt nhìn thấy chân chính tuyệt đối không vượt qua số ngón tay, những người khác đều là một truyền mười, mười truyền trăm người ta nói sao hay vậy thôi. Cho nên, bọn họ thu mua rất nhiều thủy quân*, đến xem video và ảnh nói Uyển Tình tự mình ngã xuống, thậm chí nói Uyển Tình đụng đồng lẩn tặc, cuối cùng ngay cả ông già và phụ nữ mang thai cũng làm ngã, tất cả lời đồn nào cũng có.

* ở đây thủy quân là đề cập đến các cơ quan, doanh nghiệp quốc gia cụ thể, thông qua cải trang như người dùng bình thường hoặc người tiêu dùng, với các liên kết tìm kiếm, trang web hoặc diễn đàn bình luận các bài viết trả lời của những người khác gây ảnh hưởng đến người khác.

Kết quả, Mục Thiên Thành đăng kí một tài khoản cấu kết nhau cùng truyền ảnh, mắng to thủy quân vô sỉ, sau đó hỏi rõ ràng xảy ra chuyện gì, đã kêu một đám người kể lại sự thật, cả đêm trên mạng không yên tĩnh.

Chu Khải Quốc cảm thấy, trên mạng chính là cuộc chiến nước bọt, người dân đen cầu nhau thì thôi, mấu chốt là nằm ở thái độ của Mục Thiên Dương. Ông ta biết Mục Thiên Dương không phải thật lòng với Thái Nghiên, đoán chừng lợi dụng cơ hội này sẽ phải sạch quan hệ, cũng rất không nguyện ý giúp cô ta. Làm những thứ này, ông đã nói: “Không có việc gì! Vài cái mạng lưới của dân, không thể đủ khả năng tạo nên song gió!”

Mục Thiên Dương không nghĩ sẽ để ý tới, những người đó huyền não sưng thôi. Mục Thiên Dương muốn lợi dụng, tự nhiên sẽ tạo nên sóng to gió lớn.

Thái Nghiên vẫn còn lo lắng, lại không dám gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương, chỉ cầu nguyện là hần không có thấy.

“Nếu vạn nhất hần đã biết, em nên làm sao bây giờ?” Cô hỏi Chu Khải Quốc, “Em cảm thấy đến cuối cùng hần dính hôn với em không chỉ đơn giản như vậy, em còn nói không được.... Theo lý thuyết, em không có gì có thể cho hần lợi dụng! Nhưng mà.... Em cảm thấy sớm hay muộn gì hần cũng sẽ bỏ em thôi! Nếu hần thừa dịp này từ hôn thì làm sao bây giờ?”

Chu Khải Quốc trầm ngâm, trầm nghĩ trực giác đàn bà vô cùng chính xác.

“Em gọi điện thoại cho hần, thăm dò ý tứ một chút.” Hần nói.

Thái Nghiên nghĩ nghĩ, lấy điện thoại, gọi cho Mục Thiên Dương.

Lúc ấy Mục Thiên Dương mới về từ nhà Uyển Tình, trong lòng cân nhắc, sợ cô cảm giác được nguy cơ, thừa dịp một đêm nay chính thành một con thiêu thân, âm thanh bắt đầu lạnh hỏi: “Trên mạng sao lại có tấm ảnh này? Em có biết hình tượng của em có bao nhiêu trọng yếu không? Em là vị hôn thê của Mục Thiên Dương, biểu thị cho một nửa mặt mũi Mục Thị!”

“Thật xin lỗi.....” Thái Nghiên sợ hãi nói, “Đó là ngoài ý muốn.....”

Chu Khải Quốc ôm máy tính, chỉ lời thủy quân về phía cô: căn bản không có người đẩy cô ta! Là chính cô ta loạn choạng, mới ngã xuống, còn đụng ngã một ông già!

Thái Nghiên vội vàng nói: “Không phải em! Cũng không phải mẹ em! Chúng em chỉ là vừa đi ngang qua thôi, chính là cô tự chạy loạn, còn đụng ngã mẹ em!”

Mục Thiên Dương trầm mặc, vốn tưởng rằng cô sẽ đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên người Tiết Lệ Na, không nghĩ tới lại chuyển thành như vậy.

“Thiên Dương?” Thái Nghiên hoảng sợ kêu một tiếng, “Em thật sự không có, anh tin tưởng em!”

Mục Thiên Dương thở dài: “Tốt lắm, không có thì không có, đừng khóc, khóc khiến lòng liền rối loạn.”

Thái Nghiên nín khóc mỉm cười: “Thiên Dương....”

“Đừng lo lắng, ngủ một giấc thật tốt, ngày mai anh sẽ gọi bộ phận PR xử lý. Dám phỉ báng em, một người anh cũng không tha!”

“Ừ.....”

“Ông gần đây rất nhớ em, ngày mai buổi trưa, chúng ta cùng nhau về nhà ăn cơm.”

“Tốt!” Thái Nghiên rất cuộc yên lòng. Tắt điện thoại, nói cho Chu Khải Quốc nghe. Chu Khải Quốc cảm thấy nghi ngờ, thật cảm thấy Mục Thiên Dương không phải tốt như vậy, bất quá cũng có thể cũng bị đuổi đi như vậy rồi.

“Em về trước.” Thái Nghiên đứng lên.

Chu Khải Quốc giữ chặt cô, cười nói ái muội: “Anh giúp em chiếu cố chuyện lớn như vậy, em lại muốn đi?”

Thái Nghiên mặt dày nói: “Anh chỉ kêu vài người phát tin thôi, bất quá nói một câu, tiền không phải chỉ mình em ra!”

“Em không có lương tâm!” Chu Khải Quốc nhìn thấy bộ dạng giả vờ của cô, một tay ôm cô đến bên người, cách lớp quần áo xoa xoa nức cô, “Là ai khóc tới tìm anh? Lúc này nguy cơ được giải trừ, sẽ không quên chứ?”

“Ai nha! Anh đừng như vậy!” Thái Nghiên xoay người vặn vẹo, “Em ngày mai còn muốn đi tìm hấn, còn không biết sẽ như thế nào!”

“Còn có thể như thế nào? Em yên tâm đi!” Chu Khải Quốc mới không quan tâm cô sống chết, thoải mái trước quan trọng hơn.

Thoải mái hết cả đêm, Thái Nghiên thần thái sáng láng lái xe về nhà, nửa đường nhận được điện thoại của Tiết Lệ Na: “Thái Nghiên—— đều là mẹ không tốt, mẹ thật xin lỗi con.....”

“Làm sao vậy?” Thái Nghiên không vui đảo cặp mắt trắng, nhớ tới buổi trưa phải đi Mục gia ăn cơm, chuẩn bị tìm món quà thỏa mãn Mục lão gia, “Mẹ gần đây không nên ra ngoài! Còn lại mọi chuyện để con và Mục Thiên Dương xử lý——”

“Còn xử lý cái gì?” Tiết Lệ Na hét một tiếng, “Đầu óc con bị gì hay sao? Hấn từ hôn với con rồi còn trông cậy vào hấn?”

Thái Nghiên bỗng nhiên dừng ngay: “Mẹ nói cái gì?”

“Hấn từ hôn! Hấn nói rõ trên báo!”

Thải Nghiên trừng lớn mắt, nhìn đèn đỏ phía trước tránh đến tránh đi, thật giống như một tầng mơ hồ sáng chói. Phía sau truyền đến âm thanh tiếng còi ô tô, cô bình tĩnh nghe thấy, trong đầu liên hồi rung động, là trên ngựa ngã xuống, lúc trước bầu trời còn sáng lạng đột nhiên một màu đen tối.

Bỗng nhiên cô tháo xuống ống nghe điện thoại, đẩy cửa xe liền xông ra ngoài.

Chạy theo dọc đường vài phút, nhìn thấy cửa hàng bên ngoài bán báo, vội vàng cầm lên nhìn. Một tờ báo nói rõ, chỉ thấy ảnh đính hôn của mình và Mục Thiên Dương treo trên cùng, nhưng ở giữa đã bị xé rách, phía dưới là dòng chữ lớn màu đen — Mục Thiên Dương và Đinh Thải Nghiên giải trừ hôn ước, phía dưới chữ nhỏ hơn miêu tả rõ mọi chuyện.

.....Bởi vì Đinh tiểu thư bình thường tác phong bất chính, sinh hoạt cá nhân hỗn loạn, thậm chí tổn hại tính mạng người khác.....

Thải Nghiên đã thấy không rõ là viết cái gì, chậm rãi ôm lấy tờ báo, nhìn trời rơi lệ.

“Mục Thiên Dương.... Anh sao có thể làm như vậy?” Hắn cũng không nói cho cô biết một tiếng! Tối hôm qua hắn còn nói cùng cô về nhà ăn cơm, kết quả hắn hung ác như vậy. Cô quả thật hoài nghi, việc đính hôn này, từ đầu đến cuối là âm mưu của hắn!

“Cô gái? Cô không sao chứ?” Chủ cửa hàng ra tới hỏi cô.

Cô lau nước mắt hỏi: “Bao nhiêu tiền?”

“Năm đồng.” Chủ cửa hàng nhìn kỹ một hồi, mở một tờ báo khác ra, cứ mở đúng một trang. Tấm ảnh trên báo có đổi lập một chút, chủ cửa hàng cả kinh nói, “Cô là Đinh Thải Nghiên!”

395. Chương 223: Chương 223

396. Chương 223: Càng Ngày Càng Loạn.

Thải Nghiên sững sốt, ném cho ông một trăm đồng: “Không cần thối lại!” Sau đó giống như nữ vương, cao ngạo, xoay người rời đi.

Chủ cửa hàng bĩu môi, để báo xuống: “Đều bị từ hôn, còn tưởng rằng cô là công chúa sao ~ “ Nói xong, cầm một trăm đồng nhìn nhìn, đột nhiên lại có loại cảm giác khó chịu, bắt đầu đuổi theo.

Thải Nghiên mới đi không xa, chợt nghe thấy phía sau có tiếng la: “Đứng lại! Cô đứng lại đó cho tôi! Người phụ nữ cầm tờ báo phía trước!”

Cô dừng lại một lát, quay đầu nhìn người đàn ông đuổi theo.

Người đàn ông thở hồng hộc đuổi theo lại đây, hấp dẫn không ít ánh mắt người qua đường.

“Tôi nói, không cần tìm mà!” Thải Nghiên lạnh lùng nói

“Ai là thằng quái muốn cô tìm thấy ah!” Người đàn ông hướng lên người cô hung hăng chửi thề một tiếng, bỗng nhiên thấy tờ tiền giá trị trăm đồng kia vào người cô.

“A — “Thải Nghiên cho tới bây giờ chưa từng thấy qua việc như vậy, lập tức trợn mắt há hốc miệng.

“Nhìn cô dạng chó hình người, ăn mặc giống tiểu thư! Mua một tờ báo lại có thể đưa tiền giá sao!”

Thải Nghiên phục hồi lại tinh thần, bỗng nhiên quăng tờ báo xuống đất, rống to: “Ông nói ai? ! Ông ngậm máu phun người!”

“Tôi nói cô?” Người đàn ông nói, nhìn xung quanh đám người vây quanh, “Mọi người nói đi, ai mua một tờ báo lại năm đồng lại trả một trăm đồng rồi đi? Cho dù cầm một trăm, còn nói tôi không cần thối lại! Cô thật có tiền ha! Không phải giả thì là cái gì?”

“Tôi....” Thái Nghiên chỉ vào hắn, tức giận đến thở không được, bỗng nhiên khụ hai tiếng, “Ông nói vậy!”

Người đàn ông nói vài câu, người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ. Người đàn ông hừ một tiếng, xoay người nhặt tờ báo lên, vỗ vỗ lớp bụi mặt trên: “Năm đồng tiền mà thôi, tôi không vì vậy mà nảy sinh ý xấu!”

Nói xong lục lọi, “đúng lúc” lật đến một tờ kia, làm bộ sững sốt, ngẩng đầu nhìn Thái Nghiên, “Ai nha ~ tôi nói cô vì sao lại rộng rãi như vậy, cầm một trăm đồng mua đồ năm đồng, thì ra là cô chính là người phụ nữ bị từ hôn viết trên báo à!”

Câu nói này, xung quanh âm thanh lớn lên chút nữa.

Thái Nghiên a một tiếng thét chói tai, cảm thấy như thiên thác địa hãm*, xoay người bỏ chạy! Chạy đến chỗ cô dừng xe, cảnh sát đang ở đó ghi hóa đơn phạt, hơn nữa gọi người chạy xe tải tới.

*thiên thác địa hãm: thiên tai như động đất khổng lồ và sạt lở đất sắp đến

Đang sau một đám người chạy theo chế giễu, còn có người nói: “Là Đinh Thái Nghiên kia đó, nhanh gọi điện thoại cho phóng viên.”

Thái Nghiên thật sự sợ có phóng viên đến, nổi điên đẩy cảnh sát: “Tránh ra! Tránh ra !”

“Phóng viên đến sẽ chậm trễ, nhanh cầm điện thoại chụp lại!” Mọi người nói.

Thái Nghiên quay đầu rống to: “Không cho phép chụp! Ai dám chụp!”

Không ai nghe lời nói của cô, cô cũng không biết có chụp được hay không, căn bản cô thấy không rõ nhiều chuyện như vậy, Cô thầm muốn nhanh chạy thoát khỏi nơi này, giương nanh múa vuốt đầy cảnh sát ra: “Tránh ra! Anh rút cho tôi! Không cho phép chạm vào xe của tôi!”

“Cô làm trái luật giao thông, đây là giấy phạt của cô! Xin đi theo tôi —“

“Anh đi!” Thái Nghiên bỗng nhiên đẩy hắn một phen.

Anh lão đảo, thiếu chút nữa ngã sắp xuống.

“Thiên kim tiểu thư đánh người! Còn đánh cảnh sát!” Xung quanh càng nói nhiều hơn.

Thái Nghiên không chịu nổi, mở cửa xe ra ngồi vào, nhấn chân ga liền chạy ra ngoài, không cần thận liên đụng phải cảnh sát và một người đi đường ngã xuống.

Cô điên rồi nhưng về đến nhà, Tiết Lệ Na nắm chặt tay cô: “Làm sao bây giờ? Mẹ gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương, hắn không bắt máy! Bên kia người hầu Mục gia nhận máy, nói Ngô Nhã và Mục lão gia không có ở nhà, làm sao bây giờ —“

“Mẹ hỏi con con biết làm sao!” Thái Nghiên rống to, bóp bả vai bà lay lay, “Đều tại mẹ! Đều tại mẹ! Mẹ lại muốn nổi điên! Mẹ lại muốn nổi điên!”

“Được được rồi....Mẹ sai rồi!” Tiết Lệ Na vội vàng nói, “Trước hết con bình tĩnh một chút, ngẫm lại phải làm sao bây giờ. Cho dù bị từ hôn, chúng ta cũng phải đáp lại chứ?”

Thái Nghiên ngồi ngơ ngác, không có manh mối, ghé vào sofa khóc lên” Con biết phải làm sao bây giờ....Ô ô....”

Khóc thật lâu, điện thoại trong nhà vang lên, Thái Nghiên vội vàng đứng lên nhận, “Alo —“

“Thái Nghiên là ba.”

“Ba....”Nghe được âm thanh Đinh Chí Cương, Thái Nghiên có chút thất vọng, nhưng cũng có hơi an tâm. Rốt cuộc, ông ấy cũng vì cô làm nhiều chuyện như vậy, đối với cô cũng không tệ lắm. Thời khắc máu chốt, chung quy cũng không vứt bỏ cô không để ý đến.

“Thiên Dương muốn từ hôn, liền từ hôn đi.” Đinh Chí Cương mệt mỏi thở dài, âm thanh già đi rất nhiều, “Con vừa rồi sao lại chạy loạn ở trên đường? Hiện tại trên mạng đều biết! Con không cần thận đụng phải hai người có biết hay không?”

“Cái gì?” Thái Nghiên thở hắt vì kinh ngạc, “Không có việc gì chứ? Làm sao bây giờ?”

“Ba gọi người đưa đi bệnh viện, chắc là không nghiêm trọng. Con thu dọn một chút, ba về sẽ nói với con, chúng ta đi bệnh viện nhìn xem sao. Ngày mai con liền ra nước ngoài đi, chuyện còn lại để ba xử lý! Con rón ở lại nước ngoài vài năm rồi trở về, đến lúc đó mọi người đã quên hết chuyện này, con vẫn là Đinh Thái Nghiên tiểu thư, còn còn có thể gả cho gia đình tử tế!”

Nếu Mục Thiên Dương thật sự không buông tay, ông phải đi xin Uyển Tình! Để Uyển Tình nói vài câu trước mặt Mục Thiên Dương, tin chắc Mục Thiên Dương sẽ vì vậy mà buông tha.

“Con không đi!” Thái Nghiên theo bản năng nói, “Con không....” Cô không nên như vậy mà chạy khỏi!

“Con và Mục Thiên Dương không có khả năng đâu!” Hiện tại ngoan ngoãn rời khỏi, sau này hằn đối với bên Uyển Tình tốt một chút, Mục Thiên Dương nhìn mặt mũi Uyển Tình, sẽ không đoạn tuyệt quan hệ với ông.

“Sẽ không....” Thái Nghiên khóc nói, “Ngày hôm qua hằn còn đối với con tốt như vậy! Con muốn tìm hằn! Đúng, con muốn đi tìm hằn!”

“Nói xong, cô liền tắt điện thoại, đứng dậy chạy ra bên ngoài.

“Con đi đâu đó?” Tiết Lệ Na kêu to, theo sau, “Mẹ đi với con! Mẹ giúp con giải thích! Vậy thì sự việc sẽ được khép lại.”

“Mẹ đừng đi!” Thái Nghiên đẩy bà ra, lái xe ra khỏi nhà.

Đến cao ốc Mục thị, cô bị bảo vệ ngăn lại: “Đinh tiểu thư, cô không thể vào!”

“Tôi tìm Thiên Dương! Tôi là vị hôn thê của hằn, cậu vì cái gì mà ngăn tôi!”

Bảo vệ nhíu mày liếc nhìn cô một cái: “Toàn thế giới đều biết, bây giờ đã không phải!”

“Cậu ——” Thái Nghiên cứng lại, nghĩ nghĩ bất đắc dĩ xoay người, lại lái xe rời đi.

Lần này, là đến biệt thự Mục gia. Đến cánh cửa biệt thự, vẫn đang bị bảo vệ giữ lại: “Mục tiên sinh có dặn dò, không thể cho cô vào!”

Thái Nghiên nhìn hằn, cái gì cũng không nói được, chỉ có thể chạy xe đi, một bên gọi điện thoại cho Mục gia. Điện thoại vang vài tiếng, có người bắt máy, cô ngừng thở, làm mình trấn định.

“Chào, đây là Mục gia.” Người hầu công thức hóa âm thanh truyền đến.

Thái Nghiên hít sâu một hơi, nói: “Tôi là Uyển Tình, tôi muốn tìm ông, có thể gọi ông nghe điện thoại không?”

Người hầu sửng sốt, tuy rằng cảm thấy không thích hợp, nhưng Mục lão gia đối với Uyển Tình rất thích việc này mọi người vẫn biết, đã nói: “Xin chờ.”

Một lát sau, điện thoại liền bật vào thư phòng Mục lão gia. Âm thanh vui vẻ Mục lão gia truyền đến: “Uyển Tình à....”

Thái Nghiên nghe, có chút bị thương. Vì sao, cô và Thiên Dương từ hôn, vì sao Mục lão gia xem như cái gì cũng chưa phát sinh qua vậy? Còn tràn đầy nhớ rõ Uyển Tình! Chẳng lẽ, cô đối với Mục lão gia hay bất cứ kẻ nào mà nói, cho tới bây giờ vốn không có ý nghĩ gì sao?

397. Chương 224: Chương 224

398. Chương 224: Tạm Giam Vài Ngày Đi.

“Ông.....” Thái Nghiên nhin xuống âm thanh nức nở trong miệng, “Con là Thái Nghiên.”

“Cô.....” Mục lão gia thở dài, thật lâu sau mới hỏi, “Có việc gì?”

“Con ở ngoài cửa.....cho con vào được không?” Thái Nghiên thấp giọng khóc, “Thiên Dương nói, hôm nay buổi trưa đến ăn cơm.”

“Hôm nay Thiên Dương bề bộn công việc, nó không có về.” Âm thanh Mục lão gia lạnh lùng, “Cô làm ra chuyện lớn như vậy, Mục thị từ hôn, còn muốn tiếp tục làm cục diện thêm rối rắm.”

“Con Con không phải cố ý.....” Thái Nghiên nói, “Ông, con không có phạm sai lầm, người tha thứ cho con có được không.....”

Mục lão gia trầm thía nói: “Lời nói ra ý trong lời nói, nước hắt đi khó mà hốt lại đây! Thiên Dương đã phát ngôn nói rõ, ta cuối cùng cũng không thể đối địch với nó! Mấy năm nay, Mục gia toàn dựa vào Thiên Dương, làm ông như ta, chung quy không thể cho nó thêm phiền toái? Cô còn muốn nói, phải đi tìm Thiên Dương nói đi.”

Thái Nghiên trầm mặt một lát, chỉ có thể cúp điện thoại, rời khỏi Mục gia. Đi nửa đường, bị xe cảnh sát đuổi theo, chỉ có thể dừng ở ven đường.

Cảnh sát xuống xe, đưa ra giấy chứng nhận: “Chiếc xe này ở quảng trường xx đụng người, phiền cô theo chúng tôi về hồ trợ điều tra.”

Thái Nghiên vừa nghe, vô lực gục đầu vào tay lái trên xe. Mưa rơi suốt đêm, chuyện xấu gì cũng để cô dính phải.

Giữa trưa, Mục Thiên Dương chấm dứt một hội nghị dài dòng, dẫn mọi người đi ăn cơm. Mọi người biết hôm nay hấn từ hôn, sợ tâm tình hấn không tốt, dọc theo đường đi không ai dám phát ra âm thanh.

Đi ra cửa chính cao ốc Mục Thị, đột nhiên một người bỏ nhào lên, bùm một tiếng liền quỵ gối trước mặt Mục Thiên Dương: “Thiên Dương! Không không, Mục tổng giám đốc! Cậu tha thứ cho con tôi đi——”

Mọi người vừa thấy lại là người gần như là mẹ vợ trước của Mục Thiên Dương - Tiết Lệ Na.

Tiết Lệ Na nắm chặt ống quần Mục Thiên Dương, miệng lớn tiếng khóc kêu: “Thả Thái Nghiên đi! Người đó không phải nó đẩy, là tôi đẩy, không có liên quan gì đến nó! Nó là người tốt, tất cả chuyện trên mạng đều là nói lung tung! Cậu không nên trách nó, cho dù từ hôn, không nên hại nó nữa! Tôi biết, cậu hận nó làm mất mặt cậu, muốn giáo huấn nó, nhưng nó đã như vậy. cậu hãy bỏ qua cho nó đi——”

Mục Thiên Dương nhăn mi lại, hắt ra khỏi ống quần của mình, thối lui từng bước: “Đinh phu nhân xin đứng lên, không nên làm xằng bậy trước cửa chính công ty.”

“Mục tổng!” Tiết Lệ Na nhìn hấn, “Thả Nghiên nhà tôi là vô tội ——”

“Cô ấy bị làm sao vậy?” Mục Thiên Dương hỏi, “Tôi tự nhận mình rất độ lượng. Tôi tặng cô bao nhiêu đồ, cô xài của tôi bao nhiêu tiền, tôi cũng không so đo. Hết thả tiền đính hôn, cũng không cho người Đinh gia chi một phần.... A, thư ký Hàn, nhớ hủy bỏ thẻ ngân hàng tôi cho Đinh tiểu thư.”

“Dạ.” Thư ký Hàn gật đầu, lập tức gọi điện thoại cho ngân hàng.

Mục Thiên Dương xoay người còn muốn đi. Tiết Lệ Na đi hai bước ở trước mặt hấn: “Mục tổng! Thái Nghiên bị cảnh sát bắt! Mong cậu nể mặt, hồ trợ giúp đỡ đi! Van cầu cậu!”

“Cảnh sát?” Mục Thiên Dương híp mắt, nhìn thư ký Hàn.

Thư ký Hàn tắt điện thoại, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Đinh tiểu thư đụng người, không nghiêm trọng. Bất quá tình huống ngay lúc đó bị người ta chụp được, hiện tại trên mạng nơi đâu cũng có, đoán chừng hình tượng của cô hoàn toàn bị hủy. Khi người hợp cục cảnh sát có gọi tới nói qua, tôi không biết ý tứ của ngài, cho bọn họ làm trước.”

Mục Thiên Dương gật đầu, việc này thật cùng hấn không quan hệ. Chỉ có thể nói, người có bản lĩnh chính là có bản lĩnh, không cần hại cô, chính cô cũng gây ra một đống rắc rối cho mình! Hấn nghĩ nghĩ, đưa tay bắt lấy Tiết Lệ Na mang đến: “Đinh phu nhân đừng như vậy, có thể giúp đỡ, tôi tận lực giúp.”

Tiết Lệ Na thở phào nhẹ nhõm, liên tục gật đầu.

Mục Thiên Dương gọi người đưa bà về nhà, sau đó mình cũng lên xe, gọi điện thoại đến cục cảnh sát, tìm người phụ trách vụ án: “Nghe nói vị hôn thê trước đây của tôi phạm tội, thế nào?”

“Đinh tiên sinh đã nhìn qua người bị thương, chỉ là vết thương nhẹ, bên kia không có kiện cáo. Anh em của chúng tôi tránh cũng nhanh, chỉ trầy xước một chút mà thôi. Cho nên, nộp tiền phạt, không sai biệt lắm có thể thả ra.”

Lời nói này thật khéo léo, Mục Thiên Dương kêu thả ra, tự nhiên lập tức thả ra. Nếu ý Mục Thiên Dương không vui, “Không sai biệt lắm” sẽ kéo dài một chút.

“Giam lại vài ngày đi.” Mục Thiên Dương nói.

“Vâng!” Bên kia đáp có chút sản khoái.

Cửa hàng bán hoa, mọi người nhìn xong video Tiết Lệ Na quỳ gối cầu xin Mục Thiên Dương, Quản Vận Phương nói: “Mục Thiên Dương lại có thể nâng bà ta dậy sao? Sẽ có chuyển biến không?”

“Bộ dáng chính là làm bộ đi?” Quản Hạo Nhiên nói.

Từ Khả Vi gật đầu: “Mục gia là loại hào môn nhà giàu, có thể không để ý đến gia thế nhà gái, nhưng hẳn định để ý tới nhân phẩm và hình tượng. Người nhìn xem bộ dáng nổi điên của Đinh Thái Nghiên ở ngoài đường lớn, đừng nói Mục gia, đổi lại là Đinh gia cũng không khác biệt lắm, cũng sẽ không muốn cô. Dù sao xã hội thượng lưu, cái gì cũng xem mặt mũi là trên hết!”

“Cũng đúng.” Quản Vận Phương thở ra, “Các cô ấy không có cơ hội trở mình là tốt rồi, bằng không bà và Uyển Tình còn bị khi dễ!”

Uyển Tình nói: “Các cô ấy hiện tại chắc rất hận con?” Lại bị kéo hận thù....

“Các cô ấy hiện tại thân mình khó bảo toàn, làm sao có thời gian gây sự với người khác? Con không thấy trên đó nói sao, Đinh Thái Nghiên đã bị bắt? Cũng không biết mọi người nói xằng bậy là thật hay không, nếu là thật, đổ vỡ ra có thể giải thích Mục thị mạnh mẽ này là đang diễn xuất! Cô muốn lôi Mục Thiên Dương làm xằng bậy, hẳn định Mục Thiên Dương sẽ hận cô! Bình thường đàn ông đều không chịu nổi chuyện này, huống chi là cao như vậy?”

Tiếp theo Từ Khả Vi nói: “Chờ mọi việc ổn định, đoán chừng phải mấy tháng sau. Đến lúc con đến trường, mẹ lại thường xuyên không có ở nhà, các cô muốn tìm người gây phiền phức cũng không thấy người!”

Uyển Tình cũng nghĩ vậy. Các cô biết Mục lão thích mình, khẳng định không dám dễ dàng đến mạo phạm, gần đây óc còn không mang nổi mình óc, hẳn là sẽ không đến tìm mình gây phiền phức. Lo lắng việc này đi qua, vạn nhất các cô đến tìm mẹ, cho mẹ biết mình lui tới với Mục gia, liền hồng бет!

Uyển Tình cân nhắc một chút, việc này theo mình nếu họ xuống tay thì thật là phòng bị không tốt, cho dù kêu Đinh Chí Cương cũng không dựa vào được, hẳn là ông ta không quản nổi hai người này! Xem ra, phải tìm Mục Thiên Dương.....

Buổi tối, Uyển Tình và Từ Khả Vi đón chuyển xe buýt cuối cùng về nhà. Đi đến cửa nhà, thấy trước cửa một bóng dáng thật lớn, hai người hoảng sợ.

Bóng dáng vừa động, ngẩng đầu lên, lại có thể là Đinh Chí Cương.

Trong mắt Đinh Chí Cương có tơ máu, đi qua một ngày một đêm, thật rất hao tâm tổn sức.

“Ông tới làm gì?” Từ Khả Vi giận dữ hỏi.

“Tôi đến tìm Uyển tình.” Đinh Chí Cương đứng lên, đưa giỏ hoa quả ra bên cạnh, “Uyển Tình, con....”

“Ông đi đi!” Uyển Tình theo dõi ông, trong mắt tất cả đều là hận, hai tay gắt gao bắt lấy Từ Khả Vi, “Mẹ! Mẹ kêu ông ta đi đi!”

“Ông nghe thấy không?” Từ Khả Vi hỏi.

399. Chương 225: Chương 225

400. Chương 225: Người Không Hiểu.

Đinh Chí Cương đứng một hồi, bất đắc dĩ cúi đầu, đem giỏ hoa qua bờ xuống, đi xuống lầu.

Uyển Tình vọt tới cạnh cửa, cầm giỏ hoa quả lên, lập tức ném đi về hướng bóng dáng của ông.

Trộn một giỏ hoa quả rơi trên lưng ông, ông nghiêng ngã lao đảo lúi xuống cầu thang, vài lần thiếu chút nữa trượt chân lăn xuống. Từ Khả Vi thấy, hơi kinh ngạc, lo lắng vươn tay, sợ ông ngã sắp xuống. Kết quả ông đứng vững rất nhanh, bà ảo não bỏ tay xuống, khôi phục nét mặt lạnh lùng.

Đinh Chí Cương quay đầu nhìn các cô, trăm ngàn cảm xúc ngổn ngang.

“Ông cú!” Uyển Tình chỉ vào người dưới lầu rống to, “Về sau không cho phép lại đến! Nơi này không chào đón ông!”

Đinh Chí Cương xoay người xuống lầu, đi hai bước rồi, lại quay lại nhặt hoa quả, bóng dáng cô đơn thoát nhìn có chút đáng thương.

Uyển Tình oán hận nhìn thoáng qua, bùm bùm mở cánh cửa ra, lòi kếp Từ Khả Vi đi vào, lại phanh một tiếng đóng cửa lại!

Đinh Chí Cương chấn động một chút, quay đầu nhìn lại thấy cô lạnh lùng cứng rắn đóng cửa, nắm lấy trái xoài trong tay có chút phát run. Ông không nên..... Không nên đem cô giao đến bên người Mục Thiên Dương, hiện tại phần tình cảm giữa cha và con gái này, vĩnh viễn cũng không chữa khỏi.....

Sau khi Uyển Tình vào cửa, một mình trở về phòng. Từ Khả Vi thấy cô khổ sở, không có quấy nhiễu cô. Chỉ là có chút không rõ, tại sao cô lại chán ghét Đinh Chí Cương, cũng không nên đến nước này! Tốt xấu gì cũng là ba của cô, lại có thể động thủ. Chẳng lẽ giữa bọn họ xảy ra chuyện gì mà bà không biết?

Nhớ tới Đinh Chí Cương bộ dáng uất ức như vậy, Từ Khả Vi không đành lòng đứng một chỗ!

Từ ngày bà sinh bệnh, khẳng định Uyển Tình đi tới Đinh gia không ít, ai biết bọn họ khi dễ Uyển Tình như thế nào? Vậy mà mẹ con họ còn thiếu chút nữa hại Uyển Tình mất mạng! Bà sẽ không nổi lại tình cảm cha con của họ! Ly hôn mấy năm nay, ông cũng không có làm tròn trách nhiệm làm ba của mình!

Từ Khả Vi tắm giặt sạch, đi vào phòng Uyển Tình, thấy cô nằm sắp trên giường, vội vàng kéo cô đứng lên: “Trên người con bị thương, cũng không biết nằm cho tốt. Con như vậy dè trúng tay, sẽ đụng tới miệng vết thương.”

Uyển Tình ngồi xuống, thấy bà tắm sạch, đã nói: “Con cũng đi tắm nữa.”

“Mẹ giúp con.”

“Không có việc gì?” Uyển Tình có chút ngượng ngùng, “Tắm rửa xong mẹ thay thuốc là được.”

“Vậy con cẩn thận một chút, tuy rằng cần đổi, cũng đừng đụng tới nước,”

Uyển Tình gật đầu, tắm rửa gần nửa tiếng. Sau khi ra, kêu Từ Khả Vi giúp cô thay thuốc.

Từ Khả Vi thấy trên lưng cô cũng dán thuốc dán, ánh mắt đau lòng: “Ông trời phù hộ, lần này rốt cuộc không cho các cô nổi dậy! Xem các cô còn dám bắt nạt người ta không!”

Uyển Tình cúi đầu, không nói chuyện, chờ bà đổi xong thuốc rồi nói lên tiếng: “Mẹ, mẹ còn thích ông ta phải không?”

“Con nói cái gì?” Từ Khả Vi sửng sốt.

“Mẹ vừa sợ ông ta ngã xuống,” Uyển Tình trăm mối ngổn ngang nói. Cô hận Đinh Chí Cương, lại không nghĩ tới tâm tình Từ Khả Vi. Có lẽ cô nên vì mẹ mà tha thứ cho ông ta, nhưng căn bản ông ta không xứng nha! Mẹ vì sao lại u mê như vậy?

Từ Khả Vi buồn cười nói: “Mẹ không thích ông ta.”

“Vây vì sao mẹ.....”

“Cùng ông sống chung với nhau, sẽ có một ít thói quen. Thói quen quan tâm, không có quan hệ với thích hay không thích, đó là động tác theo bản năng.”

“Chúng ta không thể quên ông ta sao? Xem ông ta chưa tồn tại qua! Xem ông ta chưa từng xuất hiện!”

Từ Khả Vi ngơ ngát nhìn cô, thật lâu sau thở dài: “Con không hiểu. Mẹ là cô nhi, trước khi con sinh ra, người quan trọng nhất trong sinh mệnh mẹ là ông ấy. Mẹ ở tuổi đẹp nhất gặp được ông ấy, vượt qua khoảng thời gian vui vẻ nhất cuộc đời, cùng nhau sáng lập Đình thị.....Huống chi, mẹ và ông ta còn có con.Vô luận ông đã làm gì, cũng không thể xem như không quen biết, ông ấy là người quan trọng nhất trong sinh mạng của mẹ, mà một người khác, chính là con.”

“Mẹ hãy quên ông ta đi!” Uyển Tình khổ sở nói. Không đáng đâu! Ông ta không đáng cho mẹ đối với ông ta như vậy!

Từ Khả Vi lắc đầu: “Không thể quên được. Cho dù mẹ hận ông ấy, dần dần quên ông ấy, đến lúc ngày mẹ chết, khi nhớ lại cả đời này, ông ấy vẫn sẽ xuất hiện ở trong đầu mẹ. Đã là vợ chồng, còn có qua con cái, thủy chung sẽ có sự bất đồng. Con chưa trải qua, con sẽ không hiểu.Việc này không phải khắc cốt ghi tâm, đây là một phần của sinh mạng. Giống như người thân của mình là thân cây, ở mỗi một năm, trên cây dài hơn một chút.Về sau, con cầm dao chặt đứt, hoặc là không màng tới nuôi dưỡng chăm sóc bón phân, cho nó héo úa, mục nát.... Con có thể quên sự tồn tại của nó, nhưng nó không phải không xuất hiện qua, con cúi đầu, sẽ phát hiện dấu vết nó tồn tại qua.Vợ chồng, chính là có thể cùng nhau sống lâu dài.”

Uyển Tình không nói lời nào, cô không hiểu.

Từ Khả Vi vuốt tóc của cô: “Con còn nhỏ.....”

Uyển Tình xoa xoa lệ, ngẩng đầu: “Mẹ, mẹ muốn tiến thêm bước nữa hay không?”

“Cái gì?”

“Mẹ còn trẻ nha! Ông ta có thể kết hôn lại, mẹ vì sao không thể? Trước kia mẹ lo lắng không có thời gian, hiện tại mẹ rảnh rồi, con lại trưởng thành, mẹ hoàn toàn có thể lại theo đuổi hạnh phúc của mình! Mẹ còn nửa đời người, hẳn là nên tìm người cùng nhau vượt qua.”

Từ Khả Vi nhìn cô, há miệng thở dốc không biết nên nói cái gì. Thân thể của bà là chuyện không thể yên lòng, khác không nói, quả thật mới này có thể kiên trì bao nhiêu năm chính là cái vấn đề. Bà không muốn gia tăng gánh nặng cho người khác.

“Mẹ——” Uyển Tình lắc lắc bà, “Con nói thật!”

“Thật cái gì mà thật? Con con nít, không nên nói chuyện người lớn!”

Uyển Tình bật cười: “Mẹ xấu hổ ~?”

“Con còn trêu ghẹo mẹ? Mau đi ngủ!” Từ Khả Vi lắc đầu, chạy nhanh đi ra ngoài, miễn là cùng cô kéo khoảng cách ra.

Uyển Tình nằm trên giường, dần dần thu hồi tươi cười. Tắt đèn, nghe âm thanh quạt vù vù, lấy điện thoại di động ra nhấn số Mục Thiên Dương, do dự một chút nhưng không có gọi. Lại ấn đến cửa sổ tin nhắn, con trỏ nhấn lại xóa, cô không biết phải viết cái gì, viết ra hai chữ “Ngủ Ngon”, xóa mất, cuối cùng chỉ có thể tắt đưa điện thoại xuống dưới gối, ngủ!

Ngày hôm sau, lại đi đến cửa hàng bán hoa.

Uyển Tình không muốn đi, nhưng Từ Khả Vi không chịu, một mình cô ở nhà, cánh tay còn bị thương, không tốt để làm đồ ăn.

Sau khi đến cửa hàng bán hoa, Uyển tình hỗ trợ làm hoa trong chốc lát, không ó chuyện để làm, cầm tạp chí ngày hôm qua, tiếp tục ngồi ở góc sáng sửa lát.

Quản Hạo Nhiên vẫn đang ở bên kia máy tính, nói Quản Vận Phương: “Con làm một chương trình nhỏ cho mẹ, ngày mai lấy máy tính đến cửa hàng, về sau thu vào chỉ ra cái gì, mẹ liền ghi vào bên trong, vừa nhìn hiểu ngay.”

“Cầm máy tính trên lầu xuống không phải được rồi sao?”

Quản Hạo Nhiên ra vẻ ghét bỏ: “Ngày mai con đem nó đi bán ngay! Khởi động máy chậm, phóng xạ lớn, đã sớm bị đào thải, hiện tại phế liệu còn tốt hơn nó!”

“Ai nha, lúc trước nó và con vượt qua bao nhiêu đêm nhàm chán, dạy con nhiều người như vậy, hiện tại con lại ghét bỏ nó!” Quản Vận Phương nói.

“Mẹ

~~” Quản Hạo Nhiên bất đắc dĩ, hắn như thế nào gặp được người mẹ như vậy, nhìn một cái nói gì thì nói, thật dễ dàng cho người ta rất hiểu lầm?

Uyển Tình liền cầm sách để một bên cười trộm.

401. Chương 226: Chương 226

402. Chương 226: Xin Lỗi

Quản Vận Phương nhìn thoáng qua, cầm ấm nước đi ra ngoài, nhìn về phía Quản Hạo Nhiên chỉ chỉ cô. Quản Hạo Nhiên liếc, tiếp tục nhìn máy tính, không để ý tới. Chờ Quản Vận Phương đi rồi, hắn mới ngần đầu: “Uyển Tình, xem tin điện ảnh không?”

Uyển Tình nói: “Mạng không dây tính lưu lượng.”

“Buổi sáng mượn mạng nhà kế bên.”

Uyển Tình vừa thấy, quả nhiên thấy máy tính hắn cắm một sợi dây nối mạng.

Cô:

“Tôi không thích xem phim.” Cô cúi đầu, tiếp tục đọc sách.

Từ Khả Vi vừa vặn đi vào, nghe qua như vậy nhìn thoáng qua Quản Hạo Nhiên, rất là xin lỗi, vội vàng kêu Uyển Tình đi ra ngoài.

“Con như thế nào lại nói chuyện với Hạo Nhiên như vậy?”

Uyển Tình cúi đầu, đá đá xuống đất: “Con và anh ta lại không quen.....”

“Đó là con dì Quản, cũng không phải người xấu, một chút lễ phép cũng không hiểu.” Từ Khả Vi cầm lấy tay đang cầm sách của cô, “Ngày đó là cậu ấy giữ con khi thang máy rơi có biết hay không? Cậu ấy là ân nhân cứu mạng của con! Có người đối với ân nhân của mình như vậy hay sao?”

“A?” Uyển Tình ngần đầu, kinh ngạc nhìn bà, lại quay đầu nhìn thoáng qua Quản Hạo Nhiên. Hèn gì, nghe âm thanh hắn nói sao lại quen tai vậy, thật đúng là người cứu cô.....Cô nhất thời không biết làm sao, “Mẹ sao không nói sớm vậy?”

“Mẹ làm sao biết con không nhận ra!” Từ Khả Vi nói, “Ngày đó cậu ấy mua vé xe lửa về trường học! Buổi tối chúng tôi gọi điện thoại cho cậu ấy, cậu ấy thấy con gặp chuyện không may, lại từ nhà ga chạy trở về! Con nói con, như thế nào làm người ta thất vọng?”

“Mẹ không nói sớm.....” Cái này Uyển Tình thật đáng buồn, có hơi muốn khóc. Cô không phải muốn tránh ghét sao? Ai biết anh ta lại là ân nhân cứu mạng nha! Cô làm như vậy không phải là không hiểu lẽ nghĩ sao?

“Nhanh đi xin lỗi!” Từ Khả Vi trả sách lại cho cô.

Uyển Tình nhăn nhó một chút, đi vào cửa hàng bán hoa, kéo nhỏ ghế ngồi vào bên cạnh Quản Hạo Nhiên. Quản Hạo Nhiên cầm ống nghe điện thoại, hai mắt nhìn chăm chăm máy tính, đang viết.

Uyển Tình liếc, nhìn bằng ghế, căn bản không thấy rõ màn hình. Cô há miệng thở dốc, muốn xin lỗi mà nói không nên lời, hơn nữa anh ta như vậy, cô nói anh cũng không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Vài phút sau, bên tai đột nhiên chấn động, truyền đến âm thanh đánh nhau. Cô ngẩng đầu, thấy Quản Hạo Nhiên rút tai nghe điện thoại.

Hắn xê dịch ghế dựa về phía bên cạnh, lấy một cái cao hơn đặt ở bên cạnh cô: “Ngồi ở đây đi.”

Uyển Tình đành phải ngồi lên, nhìn chăm chăm màn hình vài phút, người ở bên trong đánh xong, là trò vắn; an tĩnh lại, cô xấu hổ nói: “Thật xin lỗi....”

“Cái gì?” Quản Hạo Nhiên quay đầu.

“Ách..... Tôi nói cảm ơn!” Uyển Tình ngượng ngùng cười, “Ngày đó đầu có hơi choáng váng, không nhận ra anh..... Vừa mới nghe mẹ tôi nói, là anh cứu tôi.”

Quản Hạo Nhiên cười, tao nhã, cho người ta cảm giác tắm gió xuân: “Khi anh cứu em, cũng không biết em là ai. Ai thấy được chuyện như vậy, đều sẽ đến giúp một tay.”

Uyển Tình nha nha nói: “Cũng nên nói lời cảm ơn.....”

“Không nên cảm ơn.” Hắn nói.

Uyển Tình cười, cuối cùng bình thường lại một chút.

Xem phim xong, anh gọi cô đi mua đồ ăn, cô cũng không có cự tuyệt.

Ngày hôm sau, Quản Hạo Nhiên đến tiệm máy tính gần đó, cũng kêu cô đi cùng.

“Di bảo anh giúp em một tay, bắt quá laptop quý, mang theo máy tính để bàn không tốt. Anh đã nói qua với bà, đến trường học lại phù hợp. Lắp thêm một máy tính để bàn, bốn năm đại học đủ dùng. Anh lại học nghiên cứu sinh ba năm, phỏng chừng cũng không thành vấn đề.”

“.....Đi.” Các người khi nào thì đạt thành hội nghị nha? Như thế nào đương sự là cô lại không biết?

Đến sau cửa hàng máy tính, Quản Hạo Nhiên ở một bên cùng kỹ thuật viên thảo luận như thế, Uyển Tình không hiểu, ngồi ở một bên xem tờ báo trên bàn. Nhìn thấy Đinh Thái Nghiên trên tấm ảnh ở ngoài đường xấu mặt, còn có tin tức bị cảnh sát bắt, tuy rằng hôm qua đã biết, nhưng xem lại lần nữa, vẫn thấy là tâm tình tốt lắm!

Thiên Tuyết đột nhiên gọi điện thoại tới, cô cầm điện thoại ra ngoài. Quản Hạo Nhiên nhìn cô, cô chỉ chỉ đi động: “Nhận điện thoại.”

Quản Hạo Nhiên gật đầu, cúi đầu tiếp tục công việc.

Uyển Tình đi đến đường cái, nhận điện thoại, nghe thấy âm thanh tràn đầy sức sống của Thiên Tuyết: “Sao lâu như vậy mới nhận? Tay cậu đỡ nhiều không?”

“Tốt hơn nhiều.”

“Vậy là tốt rồi!” Thiên tuyết thở ra, “Ngày đó anh mình còn thiếu chút nữa giết chết mình!”

“Ách.....” Bởi vì cô sao? Đùa giỡn cái gì!

“Đúng rồi, cậu thấy tin tức Đinh Thái Nghiên chưa?”

“Thấy rồi.”

“Hắc hắc ~ rửa hận chưa?”

Uyển Tình không nói chút gì, chỉ có thể nói: “Còn chút.”

“Hả.....” Xem ra còn chưa đủ à, phải gọi cho anh lại.

Hung ác một chút! “Đúng rồi, tiền lương cửa hàng trà sữa cậu tính sao?”

“Ngay mai đi lấy.” Uyển Tình nói.

“Gần đây có phóng viên mai phục xung quanh tại đó, cậu cẩn thận một chút! Bất quá tớ đã nói qua với cửa hàng trà sữa, không để lộ ra tin tức của cậu, nên không có vấn đề. A ~ Hôm nay mình gọi điện thoại là muốn hỏi cậu, cậu khi nào đi đến trường học đây? Đi máy bay hay xe lửa?”

“Xe lửa đi, mẹ tớ cũng phải đi.”

“Mình nghĩ mình đi cùng cậu ~”

“Ông bọn họ đồng ý sao?”

“A.....Mình muốn ngồi xe lửa thôi, còn chưa có ngồi qua! Bất quá anh mình nói muốn thuê phòng trọ, bảo mình đi trước nhìn xem! Bằng không mình đi trước cũng được, cậu bên này có việc gì cứ sửa sang lại, đến đó rồi không có thời gian quay lại, còn mình chuẩn bị thật cho tốt. Mình đi trước, đến lúc đó đến cổng trường đón cậu.”

“Được.” Uyển Tình đáp ứng.

Tán gẫu xong tắt điện thoại, Uyển Tình quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Quản Hạo Nhiên còn đang bận bịu, liền gọi điện thoại cho Mục Thiên Dương. Vang vài tiếng, Mục Thiên Dương âm thanh trầm thấp truyền đến: “Alo?”

“Trời, Thiên Dương.....” Uyển Tình sợ bị mọi người nghe thấy, ép âm thanh rất thấp, “Em là Uyển tình.”

“Anh biết.” Âm Thanh Mục Thiên Dương cũng thấp, giống như tình nhân đang nỉ non. Âm thanh của cô hẳn nghe không hiểu, thì có quỳ.

Uyển Tình đột nhiên không biết nói cái gì, đầu óc dạo qua một vòng, nói: “Vừa rồi Thiên Tuyết gọi điện thoại cho em.”

“Ừ.”

“Cậu nói muốn đi học.”

“Cùng đi với Thiên Tuyết sao?”

“Ách..... Cậu ấy nói cậu ấy đi trước.”

“Em mua vé chưa?”

“Cũng không có nữa.”

Mục Thiên Dương nhin không được thở dài, bộ dáng có chút đau đầu: “Nên mua. Lỡ trễ, vé đứng cũng không có.”

“Ách.....Buổi chiều em sẽ đi mua!”

Mục Thiên Dương bật cười: “Phía trước mua 30 đồng, 30 đồng anh muốn thấy em.”

“Nhưng mà....Trên sách, báo nói 2 đồng và ba đồng.”

Mục Thiên Dương dừng lại một lát, âm thanh vừa mới thoải mái có chút nặng nề: “Tùy em đi.”

“Em.... Em hỏi mẹ em. Nếu tới không được, em gọi điện thoại cho anh được không?”

“Đi.” Mục Thiên Dương vẫn còn có chút buồn. Nhưng lại luyến tiếc gác điện thoại.

Uyển Tình cắn cắn môi: “Thiên Dương....”

“Hử?” Khó khi cô gọi tên hắn, không nói là bằng giọng điệu gì, hắn nghe xong đều cao hứng.

“Có chuyện.....”

“Nói đi...”

403. Chương 227: Chương 227

404. Chương 227: Em Không Làm Anh Thất Vọng.

“Không thể cho mẹ em biết chuyện giữa anh và em, bằng không mẹ sẽ chịu không nổi.....”

“Không phải em một mực làm?”

“Cho mẹ biết chuyện em và Mục gia qua lại cũng không được!” Âm thanh Uyển Tình có chút sợ phát run, rất sợ hấn tức giận, “Em vẫn luôn gạt mẹ, vạn nhất đột nhiên mẹ phát hiện, hẳn định sẽ đem lòng nghi ngờ.”

“Yên tâm, anh sẽ không nói cho bà ấy nghe.”

“Em biết. Nhưng mà, em sợ Thái Nghiên các cô...”

Mục Thiên Dương dừng lại một lát: “Anh hiểu được. Yên tâm đi, các cô sẽ không nói.”

Uyển Tình nhẹ nhàng thở ra, biết hẳn sẽ đi xử lý: “Cảm ơn.....”

“Giao, tay sao rồi?”

“Tốt hơn nhiều.”

“Lần trước cho em thuốc sức sọ có dùng không?”

“Dùng xong rồi.....” Kỳ thật là sau khi tốt hơn liền ném rồi. Vật đó giữ lại làm gì?

“Về sau khi đến trường cho em một hộp. Tuy rằng bị thương không sâu, nhưng mà phải chú ý một chút.”

“Ừ.....”

Nói đến đây, Mục Thiên Dương không biết nói gì nữa, chỉ có thể nghe âm thanh hít thở của cô.

Lúc này, thư ký Hàn tiến vào: “Tổng Giám Đốc, còn ba phút nữa bắt đầu hội nghị —” đang nói dừng lại im bặt, tổng giám đốc tôi không có tiết lộ tin cơ mật của công ty ha, càng không có YY ngài, ngài vì sao lại dùng ánh mắt ăn thịt người đó mà nhìn tôi?!

“Anh phải họp?” Uyển Tình nghe không được rõ ràng, nhưng ý tứ đúng thật như vậy, “Vậy em cúp máy.”

“Ừ.” Mục Thiên Dương buồn bực, hung hãn trừng mắt liếc nhìn thư ký Hàn một cái, vẻ mặt phong sương (gian nan vất vả) đi vào phòng họp. Sau đó, mọi người đều kinh hồn bạt vía mở tài liệu họp ra.....

Uyển Tình trở lại cửa hàng máy tính, Quản Hạo Nhiên đã thảo luận xong về máy tính, đang ở chờ cô. Cô ngưỡng ngùng nói: “Xin lỗi, để anh đợi lâu.”

“Không có gì.” Quản Hạo Nhiên ôm lấy valy máy tính.

Uyển Tình phải ôm bàn phím.

Đi đến trên đường lớn, Quản Hạo Nhiên bỏ valy máy xuống, ngoắc kêu một chiếc xe ba bánh.

“Không xa đâu, đi về cũng được.” Uyển Tình nói.

“Em ôm đồ sẽ động vết thương ở tay.”

“Ách.....Vậy phiền anh.”

Hai người ngồi vào xe ba bánh, có hơi chen chúc, Uyển Tình thật không được tự nhiên, liền dựa vào bên cạnh. Quản Hạo Nhiên nhìn thấy đành phải dựa vào phía bên kia.

Sau khi trở về, Quản Hạo Nhiên bắt đầu lắp ráp máy tính, một bên gọi điện thoại kêu người đến lắp trình máy. Hai giờ sau, sắp xếp hết thấy, mọi người cùng nhau thử tính năng mới của máy tính, ở trên mạng tìm xem.....

*một vở kịch về chiến tranh trung nhật, triều tiên của Trung Hoa đại lục

Lúc ăn cơm chiều, Uyển Tình nhắc tới chuyện mua vé, Từ Khả Vi trực tiếp nhìn về phía Quản Hạo Nhiên đã đi mua ba bốn năm.

Quản Hạo Nhiên nói: “Đang chuẩn bị hỏi mọi người tính sao, ngày mai đến chỗ bán nhìn thử xem. Hiện tại lúc này ở đó khẳng định đang chen chúc, đừng đợi đến gào khóc, tháng này cuối tháng phải đi, có thể nghỉ ngơi hai ngày. Bằng không đưa tin xong là nghĩa vụ quân sự, sẽ mệt chết người.”

“Nghĩa vụ quân sự?” Uyển Tình trừng lớn mắt, cô nghe nói qua, bất quá hoàn toàn quên, cho là đưa tin xong sẽ đi học đấy.

“Phải đi bộ đội.”

“.....” Có phải rất tàn bạo hay không? Uyển Tình nghĩ nghĩ vừa xem , mồ hôi lạnh một hồi.

Thời gian kế tiếp, Uyển Tình cơ hồ đều chạy theo Quản Hạo Nhiên. Đầu tiên là đi mua vé xe, tiếp theo lại đến cửa hàng trà sữa lãnh tiền lương, về sau lại muốn dẫn đi đến trường học gì đó.....

Trời có đi ngang qua chỗ mai mối, Uyển Tình dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn hai chữ “Mai mối” cực đại kia.

“Em làm sao?” Quản Hạo Nhiên kinh sợ, “Em mới 18 tuổi mà?”

Uyển Tình lườm hắn một cái: “Em muốn tìm cho mình một người cha nữa!”

Quản Hạo Nhiên sửng sốt: “Vậy đi xem?”

Uyển Tình gật đầu quyết đoán: “Đi!”

Hai người đi vào nơi mai mối, ông chủ nhìn bọn họ, ngỡ ngác nói: “Nơi này của chúng tôi là nơi mai mối, không phải công ty tổ chức hôn sự.”

Quản Hạo Nhiên sửng sốt, nhìn Uyển tình, sắc mặt có chút hồng.

Uyển Tình vô tâm trả lời lại, nói với ông chủ: “Tôi nghĩ tôi tìm cho mẹ tôi.....Ách, mẹ tôi ly hôn rất nhiều năm, không biết nơi này có người thích hợp không? Tôi mười tám tuổi, đã trưởng thành, tuyệt đối không phải gánh nặng!”

“Hả ~ “ ông chủ hiểu được, nguyên lại không phải hai người bọn họ muốn tổ chức hôn sự à! Cô lục lọi tìm kiếm tài liệu, “Loại này thì có rất nhiều, các cậu ngồi, chậm rãi nói.”

Hai người ngồi xuống, Quản Lý Hạo Nhiên thấy ông chủ lấy ra một đóng lớn tài liệu, nói: “Nếu có thể, cũng tìm cho mẹ tôi một người.”

Uyển Tình đột nhiên hỏi: “Anh sao lại họ Quản?” Cho dù là ly hôn, mất vợ hay chồng, đứa nhỏ cũng nên theo họ ba chứ?

Quản Lý Hạo Nhiên sửng sốt, nói: “Tôi cũng không biết.”

“Vậy ba anh.....”

“..... Chưa thấy qua.”

Uyển Tình sửng sốt, nói xin lỗi: “Thực xin lỗi.....”

“Không có việc gì.”

“Các cô cậu có muốn nhìn hay không?” Ông chủ thấy bọn họ tán gẫu, có chút bất mãn.

Hai người vội vàng nói: “Nhìn! Nhìn , nhìn xem.....”

Bà mới đều dựa vào đồn thổi, đeo mắt kính chính là học qua tiến sĩ, đầu hói cũng có thể nói là tuần tú lịch sự, mặt áo vest chính là ông chủ lớn..... Nhìn liền mười mấy tấm, hai người đối với ba dương tiêu tan, cảm thấy mình xinh đẹp như hoa, nay vận số như mẹ, liền một người như vậy đi xuống cũng không sai!

Vì thế..... Bọn họ vẫn tiếp tục làm đứa con trong gia đình mồ côi cha đi, rất tốt

~Mục Thiên Thành đi tới bên ngoài văn phòng, hỏi thư ký Hàn: “Anh họ tôi ở trong sao?”

“Tổng giám đốc đến cục cảnh sát.”

“Hả.....” Mục Thiên Thành thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi vào văn phòng, đặt phong thư thật dày lên bàn làm việc, “A di đà phật ~ chị dâu nhỏ, không phải em không giúp chị, là chị tự mình quá phận! Em đã tận lực không chụp chị và hấn, chị sao mỗi ngày cùng hấn một chỗ nha.....”

Mục Thiên Thành cảm thấy mình thật tàn nhẫn! Anh họ nhìn thấy những tấm ảnh này, nhất định sẽ ngược chết chị dâu nhỏ ! Hấn lắc đầu thở dài, chạy nhanh rời khỏi đây là tốt nhất, chạy tới văn phòng của Văn Sâm tìm kiếm an ủi. Ô ô ô, hấn làm chuyện xấu! Hấn không giết Bá Nhân, Bá Nhân lại vì hấn mà chết!

Mục Thiên Dương đến cục cảnh sát uống một ly trà, cái gì cũng không làm, đã trở về. Bước này chỉ là làm dáng mà thôi, thực không muốn làm gì

~Trở lại văn phòng, nhìn thấy phong thư trên bàn, trên mặt hấn lộ ra tươi cười, vội vàng mở ra, lấy ra một sấp ảnh thật dày.

Bắt đầu, là Uyển Tình và Từ Khả Vi chen chúc nơi giao thông công cộng đón xe đi làm. Đằng sau, là nhân mày cười trong cửa hàng bán hoa. Nhìn bộ dáng cô nhân hạ yên tĩnh tao nhã, tâm hấn động lớn, ngón tay lưu luyến ở trên mặt cô, luyến tiếc rời đi.

Lật đến phía sau, trong cửa hàng có thêm một người thanh niên! Người thanh niên tuổi cũng sắp xỉ Uyển Tình!

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại, ngồi thẳng người, trên mặt có chút mây đen kéo đến. Lần này là kêu Mục Thiên Thành tự mình chụp, hấn thấy là không có khả năng là đột ngột lặn tấm ảnh này vào bên trong. Chỉ sợ, kể tiếp càng.....

Quả nhiên, kể tiếp, chính là Uyển Tình và người thanh niên cùng nhau đi lại trên đường, đi chợ mua đồ ăn, ở chỗ mua phiếu đứng xếp hàng, đi siêu thị mua đồ, ở Mc Donalds nghỉ ngơi.....

Hai tay Mục Thiên Dương phát run, cầm lấy điện thoại: “Mục Thiên Thành ở đâu?”

“Ách....” Thư ký Hàn ngây ngốc.

“Đến văn phòng trợ lý Văn nhìn xem, gọi hấn đến đây!” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, bỗng nhiên đặt tấm ảnh ở trên bàn, cả người phát run, “Định Uyển Tình Em thật to gan.....Em không làm anh thất vọng, không làm anh thất vọng.....”

405. Chương 228: Chương 228

406. Chương 228: Điều Tra Tám Đời Tổ Tông Hấn.

Mục Thiên Thành đi vào văn phòng, có chút lo lắng: “Anh họ.....”

Mục Thiên Dương bỗng nhiên nắm lấy mấy tấm ảnh ném trên người hấn: “Hiện tại em mới nói cho anh biết!”

“Bọn họ không có gì.” Mục Thiên Thành bất đắc dĩ giải thích, “Em biết anh sẽ tức giận, mới không dám nói với anh.”

“Vậy sao hiện tại còn nói?” Mục Thiên Dương hít sâu hai cái, thống khổ nhu nhu trán, “Có thuốc lá không?”

Mục Thiên Thành sửng sốt: “Em cũng không hút thuốc.” Bác trai ung thư phổi mà chết, Mục Thiên Dương vì thế cũng không muốn chạm tới thuốc, biết tính hẩn, cũng sẽ không đưa ra trước mặt hẩn. Giống Mục Thiên Thành, tuy rằng ngẫu nhiên đưa ra hai điều, nhưng khi một mình hoặc về nhà đối mặt với mấy người Mục gia, cũng sẽ không đưa ra.

Mục Thiên Dương không nói chuyện, Mục Thiên Thành thở dài, chỉ có thể rút ra một điều đưa qua, cho hẩn đốt.

Hẩn rút một ngum, cảm thấy người có chút khó chịu, chậm rãi nhổ thuốc ra, nặng nề thở gấp, không cho mình khụ ra tiếng. Một hơi thuận đi qua, chờ hít ra hơi thứ hai, tựa hồ tốt hơn rất nhiều. Hút mấy hơi sau, hẩn há miệng: “Khụ.... Bọn họ tới trình độ nào?”

“Anh họ anh nói nói gì vậy!” Mục Thiên Thành nhin không được nho nhỏ xem thường một cái. “Tiểu Tử đó là con bà chủ tiệm hoa, chị dâu nhỏ mấy ngày nay đều đi theo mẹ cô tới cửa hàng bán hoa, không tránh khỏi việc gặp mặt. Chị dâu nhỏ rất quy cũ, luôn luôn tránh hẩn—”

“Vậy đây là cái gì!” Mục Thiên Dương bỗng nhiên chỉ vào tấm ảnh trên bàn, “Cậu cho là tôi mù! Mang cô về! Mang cô về cho tôi!”

“Anh họ, anh trước bình tĩnh! Em cho anh biết việc này, không phải để anh phát hỏa với chị dâu nhỏ! Anh có biết tên hỗn đản này biết làm người lắm không? Mỗi một câu nói đều mang theo ý cười nha, ôn nhu như ngọc, lịch sự nho nhã, ngay cả em thấy cũng động lòng đấy— khụ, đây là chuyện khác, anh đừng nói cho Văn Sâm! Dù sao, người như vậy, anh trước mặt hẩn cũng không thể làm mặt lạnh! Thời điểm ra khỏi cửa với chị dâu nhỏ, một lòng chăm sóc, cẩn thận! Em đây không phải sợ chị dâu nhỏ bị hẩn hấp dẫn, mới nói cho anh biết sao?”

Mục Thiên Dương càng không ngừng hút thuốc, hút rất có khí lực, nhin không được khụ hai tiếng. Ném điều thuốc, hẩn gõ gõ trên bàn.

Mục Thiên Thành chau mày, ngoan ngoãn đưa hộp thuốc lá và bật lửa qua: “Vì chị dâu nhỏ, anh thật sự ngay cả mạng cũng không cần.....”

“Mấy điều thuốc mà thôi, còn không thể mất mạng.”

Mục Thiên Thành bĩu môi: “Anh hiện tại trăm ngàn lần không thể phát hỏa với chị dâu nhỏ! Nếu anh làm như vậy, ngược lại có thể cả đời có thể bắt cô ở bên mình, nhưng cô ấy ngoài sợ anh, sẽ không có cái khác. Nếu có thể đến trình độ này, anh cũng biết, anh muốn dạy dỗ cô ấy như thế nào, em không ngăn cản!”

Mục Thiên Dương nhắm mắt lại, ngửa đầu ra sau, chậm rãi hút một hơi thuốc. Giáo huấn có? Hẩn làm sao làm được?

“Điều tra một chút....” Thật lâu sau, Mục Thiên Dương ra tiếng, “Điều tra rõ tám đời tổ tông nhà hẩn!”

Buổi sáng hôm sau, nơi viện tạm giữ Thành phố A.

Thải Nghiên bị giam vài ngày, trở nên mười phần tiêu tụy, hai mắt vô thần, hoàn toàn không chịu nổi ánh sáng mặt trời chiếu đến. Tiết Lệ Na tới đón cô cũng buồn bã ỉu xiu, đôi mắt có quang thâm, sau khi nhìn thấy cô, cuối cùng lộ ra thần sắc vui mừng.

“Tốt lắm tốt lắm.....Được ra là tốt rồi! Mẹ thật sợ là con sẽ ngồi tù!”

“Đi thôi.” Thải Nghiên vô lực nói.

Mặt Tiết Lệ Na cứng đờ, vội vàng theo sau, cầm lấy một chiếc khăn lụa thật đẹp khoác ở trên vai cô: “Mẹ biết con trách mẹ.....bất quá, chuyện này cũng không phải hoàn toàn không có nguyên nhân!”

“Còn có nguyên nhân gì?” Thải Nghiên quay đầu nhìn bà, hàm răng nghiến lại khanh khách vang lên, “Mẹ còn trông cậy vào chuyện hẩn sẽ thu hồi lời nói đã nói ra?”

Sắc mặt Tiết lệ Na bỗng trắng rồi hồng: “Vậy con còn muốn như thế nào? Con bị người ta kiện ngồi tù, còn không phải mẹ đi quỳ gối cầu xin hẩn!”

“Mẹ.....” Thái Nghiên nhìn bà nửa tin nửa ngờ. Nhưng cô tin tưởng, mình làm ra chuyện lớn như vậy, Tiết Lệ Na khẳng định sẽ tận tâm cứu cô. Dù sao, mẹ già đi, nếu có phong cảnh tương lai gì đó, cũng chỉ có thể áp trên người đứa con gái này. Thái Nghiên nghĩ đến đây, nhất thời không biết cảm động, hay là nên bi ai.

Tiết Lệ Na thấy sắc mặt cô dịu đi, kéo cô ra khỏi nơi này: “Nếu không có Thiên Dương hỗ trợ giúp đỡ trong mối quan hệ, con làm sao sớm được thả như vậy? Vốn muốn kiện con, như vậy ít nhất cũng sẽ ra tòa một năm đến nửa năm? Mẹ và ba con muốn dùng hết biện pháp, muốn tìm cho con một luật sư tốt một chút, cũng chưa biết ai thẩm định phiên tòa này! Kết quả ngày hôm qua Thiên Dương tự mình đi một chuyến tới cục cảnh sát, những người đó liền nói lỏng một chút..... Ai! Đều là mẹ không tốt, nui dựa lớn như vậy, để con làm rơi.”

Thái Nghiên đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn phía trước.

Tiết Lệ Na đẩy cô một chút, thấy cô bất động, quay đầu vừa thấy, ánh mắt nhất thời lóe lóe sáng.

Đây không phải là xe Mục Thiên Dương sao!

Bà vội vàng lôi kéo Thái Nghiên đi qua, vừa vặn kính cửa xe hạ xuống, lộ ra mặt Mục Thiên Dương. Tiết Lệ Na tươi cười, cảm động đến rơi nước mắt nói: “Mục Tổng, cảm ơn cậu! Cảm ơn cậu!”

Thái Nghiên nhìn Mục Thiên Dương, sắc mặt toát ra vẻ bi thương và yếu ớt.

“Thiên Dương.....”

Mục Thiên Dương liếc mắt thật sâu nhìn cô một cái, lại quay đầu nhìn phía trước, sắc mặt như băng sương.

Thái Nghiên không dám đoán tâm tư của hắn, thấp giọng khóc nức nở: “Thực xin lỗi.....Em.....Em tới bây giờ cũng chưa từng suy nghĩ sẽ gây thêm phiền toái cho anh.....Em vẫn muốn làm một vị hôn thê thật tốt của anh, về sau cũng sẽ làm Mục phu nhân thật tốt của anh.....”

Khách một tiếng, Thái Nghiên đành chùi âm thanh.

Mục Thiên Dương đẩy cửa xe ra, không nhìn cô, chuyển vị trí vào bên trong: “Lên xe đi, tôi đưa em.”

Thái Nghiên sững sốt, vội vàng ngồi xuống. Khi đóng cửa lại, nhìn thoáng ra Tiết Lệ Na bên ngoài, cũng không dám xin Mục Thiên Dương cho bà lên.

Ô tô không hề động, thẳng đến khi A Thành nhìn thoáng qua Tiết Lệ Na, Thái Nghiên mới vội vàng quay đầu: “Mẹ, lên xe!”

Tiết Lệ Na cuống quýt ngồi lên ghế phụ, thế này ô tô mới chậm rãi lăn bánh.

Trên đường Mục Thiên Dương từ từ nhắm hai mắt, Thái Nghiên vụng trộm đánh giá hắn nửa ngày, không dám lên tiếng. Trong lòng cô nghĩ về trăm ngàn chuyện, đây có ý gì? Vì sao hắn cứu cô, lại tự mình tới đón cô? Là vì đối với cô còn có tình cảm sao?

Thái Nghiên trừ bỏ nghĩ như vậy, thật sự không đoán được nguyên nhân khác.

Ô tô dừng ở cửa chính Đình gia, Thái Nghiên nhìn Mục Thiên Dương: “Thiên Dương.....”

Mục Thiên Dương không lên tiếng, cô đành phải phần nộ mở cửa xe. Đi vào trong hai bước, đột nhiên nghe được tiếng Mục Thiên Dương trầm thấp la: “Thái Nghiên.”

Thái Nghiên bỗng nhiên quay đầu.

Hắn nhìn cô: “Gần đây quy củ một chút..... cho tôi suy nghĩ!” Nói xong liền mở cửa đi ra ngoài.

Thái Nghiên vui vẻ, đuổi theo ô tô. Chạy vài bước, cô dừng lại, chống đầu gối phát run.

“Sao lại thế này?” Tiết Lệ Na đuổi theo, hai tay kích động bắt lấy tay cô, “Hắn có ý gì?”

Thái Nghiên bị nắm chặt có chút đau, bỏ bà ra: “Gần đây mẹ không nên ra ngoài! Ở nhà thật tốt!”

“Được được được.....” Tiết Lệ Na kích động đáp ứng, “Ý tứ của hắn là, còn cho con một cơ hội theo đuổi? Yên tâm, lần này mẹ tuyệt đối không làm hỏng chuyện của con!”

407. Chương 229: Chương 229

408. Chương 229: Uyển Tình Rối Rắm.

Thân mình Thái Nghiên vẫn đang run run, có chút không thể tin được. Nếu hần là thật, vậy hần có tình cảm với cô, không thể nói là không nhiều! Cô nhất định không được làm hỏng, cô phải nắm bắt cơ hội này, mấy ngày này cô phải chuộc lỗi toàn bộ mọi chuyện đã làm! Để mấy người cười cô, về sau sẽ cười không nổi!

Thời gian bữa tối, có đài truyền hình phát tin tức địa phương: “.....Đình Thái Nghiên bị tạm giam vài ngày, rốt cuộc đã được tự do! Buổi sáng hôm nay, khi cô rời khỏi nơi tạm giam, ngoài cửa cũng đứng phải Mục Thiên Dương chờ đợi, hai người chẳng những không có xung đột vũ trang, Mục Thiên Dương còn tự mình đưa cô và mẹ cô về nhà.....”

Lúc người dẫn chương thông báo, bên cạnh còn ảnh minh họa, là tấm ảnh ngay lúc đó, bắt quá là tải xuống từ trên internet, hần là chó săn chụp.

Quản Vận Phương và Quản Hạo Nhiên trầm mặc, nhìn về phía Từ Khả Vi và Uyển Tình.

Từ Khả Vi nói: “Loại tin như vậy, ai biết sao lại thế này? Dù sao bọn họ cũng không có khả năng hòa hợp! Yên tâm đi, cho dù hòa hợp, các cô lần này đã học được điều tốt, cũng không dám đến khi dễ các người nữa.”

“Con người dân độn tự nhiên có hành vi dân độn!” Quản Vận Phương nói, “Đến lúc đó nói không chừng càng làm trầm trọng thêm, các người phải cẩn thận.”

Uyển Tình ở một bên giúp đỡ Quản Hạo Nhiên thu dọn chén đĩa, thủy chung không nói gì.

Sau khi tan việc về nhà, Từ Khả Vi thấy cô rầu rĩ không vui, khuyên cô: “Loại sự việc như vậy con không nên để trong lòng! Mẹ trước kia thấy quạ không ít, không có khả năng còn có cơ hội quay lại!”

“Mẹ khẳng định?” Uyển Tình ngẩng đầu.

Từ Khả Vi sững sốt, thở dài: “Được rồi, mẹ cũng không thể khẳng định. Theo tình huống bình thường, họ Mục kia không nên xen vào việc của cô ta nữa. Bất quá, lần này lại còn có thể giúp cô ta như vậy, lại không sợ lời đồn đãi đưa cô ta về nhà Thật đúng là đáng để suy nghĩ. Tuy rằng nói người đàn ông như vậy không có khả năng có tình cảm thật sự, phạm mọi chuyện đều có ngoại lệ. Nếu hần thật tình thích Thái Nghiên, những điều này đều không nói được, rất có khả năng hợp lại. Nhưng mà, Thái Nghiên trải qua giáo huấn, khẳng định không dám xằng bậy.”

Uyển Tình ngẫm lại cũng đúng. Nhưng ngoài sáng không dám xằng bậy, khẳng định sẽ làm trong tối. Thái Nghiên hận không thể giết cô, làm sao lại có thể vì chuyện này mà nén giận? Hơn nữa chuyện này còn làm cô ta thiếu chút nữa mất đi tất cả, cô ta nhất định sẽ càng hận cô!

Uyển Tình nhịn không được chà xát cánh tay, có chút sợ hãi không biết.

Về nhà, mở tivi, chuyển đến tiết mục hài của thành phố A. Tiết mục này rất thú vị, hai người cơ hồ mỗi ngày đều xem, xem xong đúng giờ ngủ.

Khi đến giờ, một người đàn ông thật gầy ngồi trước màn hình, bắt đầu nói nhăng nói cuội gây cười, tán gẫu bát quái. Kết quả, hôm nay hần nói tới trên người Mục Thiên Dương! Nói trước đó có tin phát ra, còn bình luận một chút: “Tin tức này không phải trùng hợp! Nghe nói Đình Thái Nghiên lần này có thể an toàn, toàn dựa vào vị hôn phu trước kia hỗ trợ! Có người đoán, bấy tờ báo nói, viết trăm ngàn bài, cuối cùng khả năng chỉ là một trò cười.....”

Uyển Tình nhớ tới lời thề son sắc ngày đó của Mục Thiên Dương, đột nhiên có cảm giác bị lừa, trong lòng nổi lên cơn giận.

Sau đó, cô cảm thấy mình điên rồi!

Cô dựa vào cái gì mà giận hấn? Cô bắt quá là tặng phẩm kèm theo trong một vụ làm ăn của hấn mà thôi! Cô chỉ là người làm ấm giường cho hấn, giải tỏa dục vọng của hấn, dựa vào cái gì mà hy vọng xa vời rằng hấn sẽ làm việc vì cô? Chính là bởi vì hấn ngẫu nhiên biểu hiện tốt, khiến cho cô quên đi bốn phận của mình sao?

Chuyện này tốt, bắt quá là hấn nhất thời nẩy lòng tham, cô trăm ngàn lần không thể hiểu lầm! Hấn cao cao tại thượng, tự nhiên muốn làm cái gì thì làm, tốt với cô, là vì hấn cao hứng, không có nghĩa là gì cả....Không có nghĩa là gì cả.....

Uyển Tình xem tivi xong, rồi cuộc nghỉ thông suốt, tắm rửa xong phải đi ngủ. Nằm nằm, mặc danh kỳ điệu liền khóc lên.

Cô ở đây thương tâm cái gì? Cô muốn ảo não. Hấn lừa cô thì thế nào? Cô có thân phận gì, trông cậy cái gì? Hấn vĩnh viễn sẽ không vì cô làm chuyện gì, lại sẽ vì Đinh Thái Nghiên làm hết mọi chuyện. Đây chính là sự khác nhau giữa cô và Đinh Thái Nghiên, khác nhau một trời một vực.....

Ngày hôm sau, mắt Uyển Tình có chút sưng. Từ Khả Vi hoảng sợ: “Con làm sao vậy?”

“Không có việc gì...Ngủ không ngon.” Uyển Tình khó xử nói, “Mẹ, hôm nay con không đến cửa hàng bán hoa.”

“Sao không đi?”

“Ăn không phải trả tiền như vậy không tốt! Tay con nay cũng tốt lắm, có thể tự mình chiếu cố mình.”

“Con.....” Từ Khả Vi muốn nói, Quản Vận Phương sẽ không để ý việc con ăn uống không phải trả tiền, ngược lại người bị chiếu cố làm bỏ chạy mới không tốt. Bắt quá, Uyển Tình muốn cho là như vậy, cũng không sai.....

“Con muốn đến trường thì phải dọn dẹp một chút gì đó mang theo.” Uyển Tình nói, “Bằng không sắp đến lúc đó mới thu dọn, thiếu gì đó, phiền phức!”

“Cũng đúng.” Từ Khả Vi nói, “Mấy ngày nay con hãy từ từ thu dọn đi. Di Phương con nói là muốn gọi người, phỏng chừng hai ngày này sẽ đến, mẹ phải chuyên tâm dạy dè. Đưa con tới trường học phải mất hai ngày, là thời điểm bận nhất tháng này, không dạy tốt, đến lúc đó gấp rút không kịp! Ai, con nói sao mua được vé ngày 28? Ngày 31 thật tốt nha, chỉ là 30 cũng được nha...”

Uyển Tình nói: “Muốn ngày hôm sau mới tới thành phố C sao! Vé ngày 31, là 1 ngày đến, ngày đó vé xe bán hết rồi, càng đi gần ngày đó, càng không có, có thể mua được ngày 28 đã không tệ!”

Đáy lòng cô nhin không được nghi hoặc, ngày 28 tuy rằng sớm hai ngày, nhưng có cái gì đó không giống sao?

Đối với cô mà nói là có chút không giống với — hấn nói ngày 30 muốn thấy cô! Nếu ngày 30 không thể đến, hấn không thể gặp, cũng chỉ có thể gặp ở thành phố A, cô sẽ nghĩ biện pháp trốn ra.....

Uyển Tình ở nhà thu dọn nửa ngày, còn không nhiều lắm. Tivi không hấp dẫn, phải đi tới cửa hàng thuê hai cuốn tiểu thuyết— sau tốt nghiệp, cô đã nghe Thiên Tuyết nói qua. Bắt quá cô không trầm mê như Thiên Tuyết, ngẫu nhiên đọc giết thời gian cũng tốt. Hơn nữa, tình yêu của cô đã bị bóp chết ở trong.....Không! Tình yêu của cô, căn bản chưa từng có, cũng vĩnh viễn không có được. Bắt đầu gặp Mục Thiên Dương, tình yêu của cô nhất định không sinh không nở được!

Cho nên, chỉ có thể đọc sách, hiểu biết ngàn vạn trạng thái yêu, cảm nhận chua xót và ngọt ngào này. Mà chính cô, vĩnh viễn không có khả năng chạm vào.....

Hai ngày sau, cô đọc sách được một nửa, đột nhiên ngẩng đầu, gọi điện thoại cho Thiên Tuyết.

“Làm sao làm sao?” Thiên Tuyết đứng lên hưng phấn nhận điện thoại, “Cậu biết tớ đến thành phố C sao? Tớ nói cho cậu nghe, tớ đang xem phòng trọ, cậu nói cánh xa trường học tốt không?”

“Tùy tiện.”

“Cậu muốn thế loại như thế nào? Ấm áp một chút, hay mới một chút?”

Uyển Tình ngăn người, nói: “Tớ không hiểu.”

“À...vậy tớ nhìn theo cảm giác vậy! À, cậu có chuyện gì sao?”

“Ách” Uyển Tình nhìn nhìn sách trên tay, “Tớ đang xem một cuốn sách, người con trai và người nữ, rõ ràng từng rất tốt, nhưng về sau hẳn ngại người nữ càng ngày càng quẩn người, chậm rãi không thích cô”

409. Chương 230: Chương 230

410. Chương 230: Có Hơi Khó Giải Quyết

“Cái này không có gì kỳ quái!” Thiên Tuyết nói, “Đại đa số thời điểm, đều là nam nhân di tình biệt luyện*! Nam nhân thực dễ dàng di tình biệt luyện, còn thích tìm các loại lí do! Nhưng có đôi khi, thật đúng là do nữ nhân, trách nam nhân không được!”

* di tình biệt luyện: lúc trước yêu một người nhưng sau lại yêu người khác

“Phải không? Vậy muốn cho nam nhân chán ghét mình thì sao?”

Thiên Tuyết sửng sốt: “Cậu muốn anh mình chán ghét cậu?”

“Ách ——” Uyển Tình lập tức cảnh giác, “Không phải! Tớ làm sao có thể như vậy?”

“Ha ha ha.” Thiên Tuyết cười, “Vậy mình lên nói cho cậu, cậu không nên bán đứng mình đấy ~”

“Tớ chỉ là tò mò mà thôi. Không đúng, là tớ khó hiểu!” Uyển Tình bắt đầu dĩ, gấp đến độ không biết che giấu thế nào, “Tớ chỉ là xem loại tiểu thuyết này rất sốt ruột! Rõ ràng phía trước tốt lắm nha, sao liền như vậy?”

“Nha nha nha, người chờ một chút, để bản cung chậm rãi nói cho người nghe!”

“.” Xem ra bạn học Thiên Tuyết gần đây đang xem cung đấu!

“Muốn cho một người nam nhân kính nhi viễn chi với người, rất đơn giản ~”

Uyển Tình lập tức ngồi thẳng người, nghiêm túc nghe! Đúng vậy, cô chính là muốn cho Mục Thiên Dương kính nhi viễn chi với cô! Cứ trốn như vậy, hẳn mà không buông tay, cô chạy thoát cũng không trốn được! Lấy bản lãnh hẳn Mục Thiên Dương, muốn tìm một người còn không đơn giản? Bất quá, để hẳn đuổi cô đi sẽ không như vậy!

Uyển Tình nhận không được khen mình thông minh, cuối cùng nghĩ tới một biện pháp có thể chấp hành. Cho dù biện pháp này chậm, cũng không có gì quan trọng hơn. Học lên mặt cần bốn năm, tỷ lệ thành công hẳn là vẫn là rất lớn.

“Đang nói vấn đề này trước, chúng ta phải làm rõ một vấn đề khác! Tất cả nữ nhân đều không hy vọng nam nhân của cô chán ghét mình, đương nhiên sẽ muốn các loại biện pháp lưu lại trái tim của nam nhân nha! Nhưng mà ——” Thiên Tuyết dừng một chút, “Khi phụ nữ yêu đến bị lạc tâm trí, bình tĩnh của cô sẽ ít đi, làm ra chuyện quá đáng ngay! Lúc này, nam nhân liền chịu không nổi! Nam nhân là cần tự do và không gian, nữ nhân yêu quá lợi hại, dính thật chặt, hẳn sẽ chịu không nổi! Nếu người nữ này tài ba còn ý vào yêu thích của hẳn quần đông quần tây, khoa tay múa chân, liền càng chịu không nổi! Tóm lại, muốn một người nam nhân chán ghét mình, mình cứ việc dính người hẳn thì tốt rồi! Làm thế nào kinh tởm như thế được!”

“A.” Uyển Tình ngốc, muốn cô dính người với Mục Thiên Dương? Mới có thể để Mục Thiên Dương cho cô đi??

Vậy cô cũng chỉ biết nghĩ biện pháp khác thôi.

“Cái này tò mò quái gì?” Thiên Tuyết nói, “Cậu xem nhiều sách một chút liền hiểu được! Đừng xem loại đó rất mộng ảo, rất giả! Ngoài không khí phấn hồng, không nói ra một chút sâu xa nam nữ của ở chung! Đợi lát nữa mình sửa sang lại một vài sách lẻ cho cậu, để cậu học thật tốt!”

“Ách. Tớ không muốn học cái này” Uyển Tình nhanh nói rõ, chỉ sợ cô đoán được tâm tư của mình, cáo trạng trước mặt Mục Thiên Dương.

“Ai nha, mình chỉ là để cử truyện mà thôi! Mình xem qua, đương nhiên biết tốt xấu. Cậu muốn tìm truyện dở xem, sẽ lãng phí thời gian!”

“Được rồi.”

Thiên Tuyết cười trộm gật đầu, vừa lòng tắt điện thoại, đô đô đô cho Mục Thiên Dương kết nối qua: “Anh à ~”

“Phòng ở tìm được rồi!”

“Còn không có nữa! Uyển Tình vừa gọi điện thoại cho em, hỏi cậu ấy, ý kiến gì cậu ấy cũng không cho!”

Nghe được tên Uyển Tình, hô hấp Mục Thiên Dương dừng lại một lát.

Thiên Tuyết giống như không phát hiện, tiếp tục nói: “Anh nói, em tìm được cậu ấy không thích làm sao bây giờ? Cậu ấy khẳng định sẽ không nói ra, cũng sẽ không ghét bỏ, nhưng không hợp khẩu vị kia của cô, ở thủy chung sẽ ảnh hưởng đến tâm tình thôi!”

Mục Thiên Dương nghĩ nghĩ phòng ở nhà Uyển Tình, nói: “Không nên quá lớn, có hai ba gian phòng ngủ là đủ rồi, phòng khách sáng sủa một chút, tốt nhất là nhà trọ có thang máy.”

“OK! Nói chuyện với anh, là làm tốt thôi!”

“Uyển Tình không hài lòng, trừ tiền tiêu vặt của em!”

Thiên Tuyết dừng lại một lát, bất mãn kêu lên: “Anh thật quá đáng! Chạy làm việc vất, bị phạt vẫn là tôi!”

Mục Thiên Dương nhin không được cười ra tiếng: “Uyển Tình và em nói cái gì?”

“A ~ cậu ấy hỏi tôi như thế nào để anh chán ghét cậu ấy!”

Sắc mặt Mục Thiên Dương trầm xuống, siết chặt điện thoại. Cô còn muốn rời khỏi hần?

“Em đã kêu cậu ấy đến đánh anh! Bất quá không biết cậu ấy có thể nghe theo hay không.”

Mục Thiên Dương:.

“Anh, có thể có một ngày Uyển Tình thích anh, đi đánh anh, anh cũng chậm chậm ngại cậu ấy phiền hay không?”

“Tìm phòng ở tốt đi.” Mục Thiên Dương nói.

“.”

Tắt điện thoại, Mục Thiên Dương gõ gõ bàn, rất muốn gọi điện thoại cho Uyển Tình, hoặc là trực tiếp đi tìm cô. Nhưng nghĩ đến tấm ảnh kia, lửa giận trong lòng hần tiếp tục một trận một trận cháy lên trên! Chỉ sợ lúc này đối mặt với cô, hần còn không khống chế được mình. May mà cô hiện tại đã về nhà, không có lại ở một chỗ với nam nhân kia. Chờ đến thành phố C, liền hoàn toàn ra đi, hần tuyệt không cho phép bọn họ có liên hệ!

Vừa đến đây, Mục Thiên Thành liền đẩy cửa ra nghênh ngang đi vào. Nhìn thấy túi văn kiện trên tay hần, Mục Thiên Dương hiểu rõ, thầm nghĩ: tiểu tử vô liêm sỉ kia, dám cướp nữ nhân với hần, nhìn anh đùa chết hần ta thế nào!

Mục Thiên Thành đi đến trước mặt hần, để túi văn kiện lên bàn: “Anh! Chuyện này có hơi khó giải quyết!”

“Quá mức khó giải quyết?” Mục Thiên Dương hừ lạnh, con ông chủ một cửa hàng bán hoa nhỏ bé, muốn tranh với anh? Anh bóp chết hần!

Mục Thiên Thành liếc mắt một cái liền nhìn ra ý tưởng của hần! Nói thật, bộ dáng tự tin kiêu ngạo này của anh họ

Nghĩ đến nội dung tư liệu bên trong, Mục Thiên Thành đột nhiên có một loại xúc động áp chế nhuệ khí của hần! Bất quá, cũng chỉ có thể nhìn một chút trò hay nho nhỏ, bởi vì, chuyện này thật sự thực khó giải quyết.

“Nam nhân kia gọi là Quản Hạo Nhiên, trước mắt đọc sách ở đại học C!”

“Đại học C?” Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại, cả người dài đầy xước mang rô.

Mục Thiên Thành cười: “Đúng vậy, đại học C, chính là trường học Thiên Tuyết và chị dâu nhỏ lập tức muốn đi kia. Hần đã mua cùng một ngày với chị dâu nhỏ, cùng xe tuyến, cùng chuyến xe, chỗ ngồi xe lửa gần nhau, sẽ cùng đến trường với chị dâu nhỏ! Đương nhiên, mẹ của chị dâu nhỏ cũng sẽ đi, hần chỉ là hỗ trợ dẫn đường —— dù sao cũng là người quen, không thể không quản thôi ~”

Mục Thiên Dương tốn hơi thừa lời.

Mục Thiên Thành tiếp tục làm mấy chuyện xấu: “Hần lập tức học năm thứ tư, nói không chừng còn có thể khảo nghiên. Nếu như vậy, sẽ toàn bộ hành trình làm bạn chị dâu nhỏ đọc xong đại học.”

“Câm miệng!” Mục Thiên Dương lật bàn.

Mục Thiên Thành dọn xong bàn, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc: “Anh, nếu anh cho là đây là tôi nói khó giải quyết, anh liền sai rồi.”

Mục Thiên Dương ngẩn ra, trong đầu cảnh linh mãnh liệt. Ni mã Cái này còn chưa đủ khó giải quyết, vậy cái gì mới kêu khó giải quyết a?

Mục Thiên Thành mở ra túi văn kiện, lấy tư liệu ra: “Quản Vận Phương, 20 năm trước, là thư ký của tổng giám đốc ngay lúc đó của Mục thị chúng ta, bác cả của em, ba anh!”

Mục Thiên Dương nhảy vọt lên, cầm tư liệu qua, xem một bản lý lịch dài hạn. Là sao chép, bên trên là khuôn mặt không đội mũ, tuy rằng mơ hồ, nhưng vẫn cho hần nhớ lại một khuôn mặt ôn nhu nữ tính. Nói thật, hần đã nhớ không rõ, chỉ có bóng dáng mơ hồ.

411. Chương 231: Chương 231

412. Chương 231: Mở Quan Tài Ra Lấy Tro Cốt

Đằng sau là một ít ảnh sinh hoạt gần đây, là chụp ở cửa hàng bán hoa, trong đó còn có hai tấm chụp được Uyển Tình —— không thể phủ nhận, đều là thủ đoạn trình thám chụp trộm! Hần nhìn chằm chằm tấm ảnh Quản Vận Phương sửa sang lại bó hoa, từ từ thần sắc không khỏi có chút xúc động.

Người phụ nữ này, hần nhớ rõ.

Khi đó hần vừa lên tiểu học, bà ngẫu nhiên tới nhà đưa văn kiện cho ba hần, mặc bộ đồ đoan trang vừa người, trí tuệ lại xinh đẹp. Mẹ của hần là thiên kim tiểu thư, sau khi kết hôn vẫn đang mỗi ngày bận việc xã giao, rất ít khi quản hần. Khi đó, hần rất hướng tới Quản Vận Phương, khí chất trên người bà rất tốt, hần thậm chí ước nguyện lúc sinh nhật rằng mẹ của hần cũng trở nên như bà vậy.

Tay hần run giật lên, bỏ tư liệu xuống: “Xác thực có hơi khó giải quyết.”

Thần sắc Mục Thiên Thành hơi thay đổi. Nếu như chỉ là thư ký của bác cả, anh họ không cần cảm thấy khó giải quyết, khó chịu hần biết.

Mục Thiên Dương lấy tư liệu Quản Hạo Nhiên ra nhìn nhìn, năm nay 22 tuổi..... Tốt lắm, 22 năm trước ba anh còn vui vẻ!

Hần nhớ rõ, ba từng âm ỷ lớn với mẹ một trận, càng làm cho mẹ không muốn về nhà. Lúc đó, trong nhà chướng khí mù mịt. Không bao lâu sau, Quản Vận Phương liền từ chức.

Đúng, bà và ba anh có quan hệ! Hẳn thậm chí chính mắt nhìn thấy qua, tuy rằng không có làm sự kiện kia, nhưng động tác bọn họ thân mật, còn có ánh mắt bọn họ nhìn đối phương, đã không phải có quan hệ đơn giản như vậy, bọn họ rõ ràng là có tình cảm!

Có một hồi, ba thường xuyên dẫn hần đi chơi, ăn cơm ở bên ngoài. Bởi vì Ngô Nhã không quá quản nhà, hần còn tuổi nhỏ, liền càng ý lại với ba. Ba chịu giúp đỡ hần, hần đương nhiên cao hứng. Nhưng một ít ngày thấy nhau này, cơ hồ mỗi một lần không có thiếu mất Quản Vận Phương.

Cho đến sau khi ba mẹ âm ỹ lớn, hần mới hiểu được, ba đã muốn ly hôn, hành động này, là muốn bồi dưỡng tình cảm của hần và Quản Vận Phương, để hần nhận Quản Vận Phương!

Hần ngồi xuống, nhìn nhìn ngày sinh của Quản Hạo Nhiên, mở tư liệu nhân sự của công ty ra, muốn điều tra ngày Quản Vận Phương tạm rời cương vị công tác một chút. Trăm ngàn không nên là hần muốn như vậy, hần cũng không chuẩn bị tâm lý đột nhiên có thêm một thân nhân!

Uyển Tình có thể sinh! Nhưng nay chỉ vừa được hơn hai mươi tuổi, không thể!

Mục Thiên Dương một lòng điều tra, phát hiện căn bản không điều tra được hồ sơ nhân sự hơn hai mươi năm trước. Lúc ấy còn chưa dùng máy tính, cho dù có tư liệu bằng giấy, cũng khả năng trong quá trình công ty sửa chữa chĩnh đốn ném vào máy hủy tài liệu.....

Lúc này, Mục Thiên Thành đưa một tờ giấy tới trước mặt hần, vừa vặn là lý lịch của Quản Vận Phương khi còn trẻ. Mục Thiên Dương liếc hần một cái, cầm lấy nhìn kỹ, tính toán rằng bà tạm rời cương vị công tác một năm sau mới mang thai Quản Hạo Nhiên. Một năm kia, bà làm việc ở một công ty nhỏ, hần là mang thai mà từ chức, bất quá..... Tiếp theo liền rời khỏi thành phố A, hơn nữa cách thật xa.

Bà đã kết hôn, nhưng nửa năm sau khi Quản Hạo Nhiên sinh ra liền ly hôn. Sau đó tại cái thành trấn nhỏ kia sinh hoạt vài năm, cho đến khi. Năm ba qua đời kia, mới trở lại thành phố C, sau đó không rời khỏi nữa, cũng vẫn không kết hôn.

Mục Thiên Dương bỏ lý lịch xuống: “Nói đi.” Tin tưởng Mục Thiên Thành tra được càng cẩn thận hơn cái này.

“Bà ấy kết hôn giả.” Mục Thiên Thành lấy một phần tư liệu khác ra, “Đây là năm đó người kết hôn với bà ấy, em đã hỏi qua ông ta, ông ta nói Quản Vận Phương cho hai mươi nghìn đồng, để ông ta kết hôn giả với bà ấy —— khi đó hai mươi nghìn đồng đáng giá hơn hai mươi nghìn đồng ở hiện tại.”

“Có phải không?”

Mục Thiên Thành hiểu được hần hỏi cái gì, nói: “Không biết. Nếu bọn họ muốn gặp mặt, khẳng định cũng rất bí ẩn. Chuyện xa như vậy, ít người nhìn thấy, càng không có văn kiện làm cơ sở, rất khó điều tra.”

Mục Thiên Dương vuốt vuốt trán: “Haiz ba đã chết còn để lại cho anh nhiều phiền toái như vậy!”

Mục Thiên Thành cầm miệng, thiếu chút nữa cười ra tiếng, chỉ có thể nhin xuống. Một lát sau, hần nói: “Cái kia. Muốn điều tra cũng không phải không có khả năng, có thể nghiệm DNA.”

“Nhưng mà ba đã chết rồi.”

“Dùng của anh hoặc là ông cũng có thể xét nghiệm, quan hệ huyết thống là xét nghiệm ra được. Nếu anh sợ có sai số, liền mở ra quan lấy một chút tro cốt của bác cả ~”

Mục Thiên Dương liếc mắt một cái đảo đảo qua: “Lần khác cũng đi tìm người lấy tro cốt của chú cho em!”

CMN, không phải mở quan tài cha hần ra, nói tiếp nữa rất đáng đánh đòn!

“À ~” Mục Thiên Thành thông minh chuyển đề tài, “Hiện tại làm sao bây giờ? Vạn nhất, xuống tay với hần, anh xuống được sao?”

Mục Thiên Dương cắn chặt răng, không nói lời nào.

“Bằng không điều tra rõ ràng trước?”

“Trước đừng điều tra!” Hấn còn không có chuẩn bị tâm lý thật tốt. Điều tra đến điều tra đi, còn không bằng trực tiếp đến hỏi Quản Vận Phương. Bất quá năm đó hấn và bà ấy rất cuộc có chút cảm tình, hấn thật đúng là không muốn đi chất vấn cái gì.

Ai, một chữ: phiền!

Uyển Tình ở nhà, đột nhiên nhận được điện thoại của Từ Khả Vi: “Có cái chuyện trọng yếu thiếu chút nữa quên! Con bớt thì giờ làm một tấm thẻ ngân hàng trống không, về sau mẹ dễ gửi tiền sinh hoạt cho con! Tiền lương con làm thêm, còn có tiền tiết kiệm được trước kia, đều tự đưa vào đi.”

“Làm sao bây giờ? Con chưa làm qua.”

“Mang theo chứng minh thư là được mà, không phải việc gì khó, một mình con không thành vấn đề, không hiểu liền hỏi quản lí ở đó.”

“Dạ.” Uyển Tình đáp ứng, dọn dẹp tốt đến ngân hàng.

Tiền của cô đã không nhiều lắm, số còn lại lúc trước, khi sinh nhật đều xài không sai biệt lắm. Khi làm thẻ, cô nhìn tiền trong ví, suy nghĩ một chút, chung quy không có gửi toàn bộ vào.

Cô đem đi toàn bộ tiền kiếm được khi đi làm kia, đi khỏi ngân hàng, đã muốn đi mua ít đồ cho Từ Khả Vi. Đây là món tiền đầu tiên của cuộc đời cô, theo lý nên xài trên người mẹ!

Dưới ánh nắng chói chang, cô mở một chiếc ô nhỏ, vừa đi vừa nhìn, lại không biết mua cái gì. Lúc này, đi động trong túi quần vang lên, vừa thấy lại là Thiên Tuyết gọi tới.

“Uyển Tình, mình đã về! Đi ra chơi được không?”

“Sao cậu trở lại?”

“Để mình mình ngây ngô ở đó à? Rất nhàm chán!”

“Còn vài ngày liền khai giảng, chạy tới chạy lui cậu không phiền sao?”

“Không có việc gì không có việc gì! Cậu ra không được, mình ở Mc Donalds, chỗ lúc nghỉ đông chúng ta thường xuyên đi!”

“Lập tức sẽ tới.” Uyển Tình nói. Tắt điện thoại, cô đi về phía phía trước trạm xe buýt.

Nửa giờ sau, cô đi vào Mc Donalds, Thiên Tuyết hơi kinh ngạc: “Nhanh như vậy?”

Uyển Tình ngồi xuống, thở dốc một hơi: “Khi cậu gọi điện thoại cho tớ, tớ vừa lúc ở bên ngoài.”

“Trời nóng như vậy, đi ra làm gì?”

“Mẹ tớ bảo tớ làm thẻ, về sau mẹ dễ gửi tiền sinh hoạt cho tớ.”

Thiên Tuyết gật gật đầu, dừng một chút còn nói: “Cậu ở trong này làm gì vậy? Sau khi đến thành phố C là thẻ khác sẽ lấy 1% tiền phí thủ tục! Cậu đến thành phố C làm thẻ, khi mẹ cậu gửi là 0.5% phí thủ tục, sẽ tiện nghi một nửa!”

“Ách. Vậy làm sao bây giờ?”

“Không có việc gì!” Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, “Đến lúc đó làm lại thì tốt rồi! Mở nhiều mấy thẻ cũng không phải chuyện xấu!”

413. Chương 232: Chương 232

414. Chương 232: Không Thiếu Một Cái Này Của Tổ

Lời này nghe sao có hơi không được tự nhiên? Uyển Tình lắc đầu, nói: “Tổ muốn lấy tiền lương làm thêm mua ít quà cho mẹ tổ, nhưng không biết mua cái gì, vừa vặn cậu đã trở lại, giúp tổ nghĩ đi!”

Thiên Tuyết sững sốt: “Mua quà? Sinh nhật dì?”

“Không phải. trước kia mẹ mua quà cho tổ, lại như thế nào tiền đều là bà ấy kiếm! Hiện tại thật vất vả tự mình kiếm được tiền, đương nhiên muốn biểu đạt một chút tâm ý! Đây là lần đầu tiên tổ kiếm tiền, xài trên người bà mới có vẻ có ý nghĩa!”

Thiên Tuyết gật đầu: “Vầy cậu chuẩn bị mua với giá bao nhiêu?”

“Cầm một ngàn nhiều một chút, toàn bộ xài hết cũng không quan hệ! Bất quá, bị mẹ tôi đã biết, cô khẳng định sẽ mắng tôi. Tổ cân nhắc, ở trước mặt bà báo cỡ hai ba trăm được rồi, về phần thực tế. Đương nhiên nhìn người ta bán đồ xem như thế nào!”

Thiên Tuyết cười: “Tốt lắm! Chúng ta lên lầu nhìn xem, cậu muốn mua cái gì?”

“Tổ cũng không biết nữa! Nghĩ tới nghĩ lui, hoặc là mua ít quần áo, hay là mua đồ trang điểm đi.”

Hai người đi ra khỏi Mc Donalds, đến cửa hàng trên lầu. Bước lên thang máy, Uyển Tình theo bản năng đứng giữa, lại nhìn không được muốn cầm chắc tay vịn. Trải qua ngày đó, đã để lại cho cô bóng ma, cô không biết sao mới có thể đảm bảo mình đứng ổn được.

Thiên Tuyết vừa thấy, gắt gao kéo cô: “Đừng sợ.”

“Tổ không sao.” Uyển Tình cảm kích nhìn cô một cái, cầm tay cô, hai mắt nhìn đất chằm chằm, không dám nhìn hai bên. Nhưng nhìn mặt đất hoạt động, lòng cô vẫn đang ớn lạnh từng trận.

Thiên Tuyết cảm giác tay cô đang phát run, đầu óc xoay tròn nhanh chóng, muốn tìm biện pháp dời lực chú ý của cô đi.

“Uyển Tình! Hai chúng ta tốt như vậy, cậu cũng mua quà cho mình đi!” Thiên Tuyết nói.

Uyển Tình sững sốt, ngẩng đầu, cười nói: “Được nha! Bất quá tổ mua không tốt, cậu không nên ghét bỏ.”

“Cậu có thể mua cho mình mình liền vui vẻ!” Thiên Tuyết vui vẻ nói, “Bất quá mình phải suy nghĩ cẩn thận, mua cái gì đây ~”

Thang máy đến cuối, hai người đồng thời bước ra. Uyển Tình quay đầu nhìn thoáng qua, giống như cũng không đáng sợ như vậy.

“A! Có!” Thiên Tuyết kêu lên, chỉ vào cửa hàng bạc tinh khiết đối diện, “Mua cho mình đôi bông tai đi!”

“Ừ.” Uyển Tình đáp ứng.

Hai người cùng nhau bước qua, Thiên Tuyết kêu nhân viên bán hàng lấy bông tai ra, đặt biệt khéo léo chọn lựa lại thử không tổn kém. Uyển Tình nhìn, trong lòng thực cảm động. Lấy tài lực Mục gia, cô chưa bao giờ thiếu một bộ bông tai mấy chục đồng tiền này. Nhưng cô chính là thiện lương am hiểu ý người như vậy, chưa bao giờ làm người ta khó xử.

Lại nghĩ đến đến Mục Thiên Dương xấu xa, Uyển Tình hừ lạnh trong lòng một tiếng: rõ ràng là anh em, làm người chênh lệch sao lại lớn như vậy!

Đột nhiên nhìn thấy vòng tay bên cạnh, cô bước qua. Vừa ngẩng một cái, lập tức có nhân viên bán hàng đi tới: “Tiểu thư, mua vòng tay sao?”

“Tôi nhìn xem trước.” Uyển Tình nói.

Thiên Tuyết quay đầu: “Có thể mua vòng tay cho dì chứ! Nghe nói bạc nguyên chất có thể loại bỏ bệnh viêm khớp!”

Nhân viên bán hàng lập tức phụ họa.

Uyển Tình cảm thấy có đạo lý, đã kêu cô lấy ra nữa xem xem.

Thiên Tuyết đi tới, chỉ vào lỗ tai của mình: “Thế nào, đẹp mắt không?”

Uyển Tình vừa thấy, là đôi bông tai hình cá heo, đầy đáng yêu. Cô nói: “Tớ cảm thấy vậy đôi hình đóa hoa càng đẹp mắt, giữa còn có một viên kim cương giả.”

“Tôi cũng hiểu được, bắt quá mình sợ kim cương giả rơi mất, đến lúc đó sẽ không đẹp.”

Uyển Tình ngẫm lại cũng đúng, nghe nói nhẫn đính kim cương đã mất, huống chi là loại này?

“Vậy mình sẽ có cái này?” Thiên Tuyết nói.

“Được! Giúp tớ xem vòng tay!”

Hai người chọn lựa lấy, dùng tay của mình thử nửa ngày, cuối cùng chọn một cái có phong cách cổ xưa. Bất quá sức nặng hơn kia chút tạo hình xinh đẹp nặng thật nhiều, lúc này vừa mới thấy được đánh gãy đều phải hơn 500.

“Liên này !”

“Tôi cho người mở valy phiếu!” Nhân viên bán hàng tươi cười ngọt ngào, lập tức bắt tay vào đóng gói.

“Còn có cái này!” Thiên Tuyết chỉ vào lỗ tai của mình.

Uyển Tình hỏi: “Có thể để giá cái vòng tay đó ít hơn 300 trăm đồng không?”

Nhân viên bán hàng sững sốt, lắc đầu: “Không được. Hóa đơn của chúng tôi phải giao lên công ty, không thể làm loạn. Hơn nữa, tôi làm bao nhiêu, cô phải đưa cho bấy nhiêu đấy ~”

Uyển Tình ngẫm lại cũng đúng, còn có chút khó xử, nói với Thiên Tuyết: “Bằng không tớ nói với mẹ tớ, tớ mua ở trên quán, không có hóa đơn?”

Thiên Tuyết bắt mắt liếc cô: “Mẹ cậu ăn muối còn nhiều hơn cậu ăn cơm, bà ấy khẳng định biết hàng hơn cậu!”

Mặt Uyển Tình thoáng cái suy sụp xuống. Vậy làm sao bây giờ đây? Mẹ nhận được lớn một đồng bạc như vậy, khẳng định muốn nhìn hóa đơn. Nếu nhìn thấy hơn 500, còn không lăng trì cô?

Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, chỉ vào một vòng tay vừa mới thử qua, nói với nhân viên bán hàng: “Bao cái này lại cho tôi! Làm ba hóa đơn thanh toán riêng!” Vừa rồi khi thử, cô đeo cái này nhìn đẹp nhất! Cô quay đầu nói với Uyển Tình, “Cái này mình tự mua, chỉ có hơn hai trăm. Mình đổi hóa đơn với cậu, cậu lấy cái hơn hai trăm này cho dì nhìn, liền khai báo qua!”

Uyển Tình lập tức thở phào nhẹ nhõm, hung hăng ôm cô một chút: “Cám ơn! Cậu thật tốt quá!”

“Mình vốn cũng thích!” Thiên Tuyết vội vàng kêu nhân viên bán hàng gói vòng tay cho mình, cô muốn mang đi. Sau khi đeo lên tay, cô đứng đưa hai vòng, nhỏ giọng nói với Uyển Tình, “Về sau không thể mang cái khác, liền đeo cái này trên tay! Mình là người thường mà!”

Thanh toán xong, hai người dẫn theo gói to loạn đạo chung quanh. Đi ngang qua bên ngoài một cửa hàng nam trang, Thiên Tuyết đột nhiên nói: “Cậu đã mua quà cho mình, cũng cho anh mình mua một món đi! Không phải còn mấy trăm sao?”

Uyển Tình giật giật miệng, áp chế ý nghĩ không muốn mua cho hắn, tiện thể nói: “Tớ không biết mua cái gì.”

“Caravat!”

“Caravat của hắn mấy ngàn một cái, tớ mua không nổi!” Có hai lần cửa hàng trang phục đưa quần áo đến cho hắn, là cô sửa sang lại. Cô nghĩ đến quần áo hắn mua cho cô đã đủ quý rồi, không nghĩ tới hắn xuống tay với mình càng quá hơn!

“Ai nha, cậu có bao nhiêu tiền liền mua bấy nhiêu thôi! Nếu như cậu luyến tiếc thì mấy chục đồng cũng được nha!” Chỉ cần cô chịu đưa, anh cô mới sẽ không để ý nó bao nhiêu tiền đấy! Cho dù là đồ vĩa hè một đồng, khẳng định cũng đeo mỗi ngày!

Uyển Tình vẫn lắc đầu: “Tớ mới không làm mất mặt người kia!”

“A. Vậy cậu lấy thẻ của anh ấy quẹt!” Cô có tâm này cũng được, anh cô khẳng định không quan tâm sài tiền ai.

“Đã nói không mua !” Uyển Tình không được tự nhiên, “Hắn nhiều caravat như vậy, không thiếu một cái này của tớ!”

Chính là thiếu một cái này của cậu đấy! Thiên Tuyết tràn đầy buồn bực.

Buổi tối, Uyển Tình tặng quà cho Từ Khả Vi. Từ Khả Vi ngoài miệng nhắc tới vài câu, nói cô tiêu tiền loạn, bất quá tươi cười thật sự hạnh phúc.

Uyển Tình tự mình đội cho bà, bà hỏi: “Tìm bao nhiêu tiền?”

“Hơn 200.” Uyển Tình cầm hóa đơn lấy ra vội tới cho bà xem.

Sau khi Từ Khả Vi nhìn, chỉ nói: “Về sau không được sử dụng tiền loạn!”

“Đã biết.” Uyển Tình đáp ứng.

Ngày 28 đó, ăn qua cơm chiều, Uyển Tình liền cùng Từ Khả Vi, Quản Hạo Nhiên đến nhà ga. Đương nhiên xe lửa buổi tối, phải giữa trưa ngày mai mới đến thành phố C.

415. Chương 233: Chương 233

416. Chương 233: Đi Chung Đường

Sau khi lên xe, Uyển Tình có chút hưng phấn. Đây là lần đầu tiên cô ngồi xe lửa, vẫn nhìn không được nhìn đông nhìn tây.

Sau khi xe lửa khởi động, cô muốn nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ một chút. Đáng tiếc lúc ấy đã hơn chín giờ, bên ngoài một mảnh tối như mực, trừ có ánh đèn ngẫu nhiên cũng chỉ có từng cái từng cái bóng.

Quản Hạo Nhiên hiểu được lòng cô suy nghĩ, bởi vì lần đầu tiên hắn ngồi xe lửa cũng là như vậy. Hắn ôn nhu nói: “Sáng mai thức dậy xem đi? Ngày mai còn nửa ngày mà.”

Uyển Tình đỏ mặt gật đầu, cảm thấy mình có hơi như dân quê vào thành phố.

Trong xe thực náo nhiệt, bởi vì gần tới khai giảng, ngồi xe đại bộ phận cũng là sinh viên. Người trẻ tuổi rất dễ bắt chuyện sau một câu “Cậu trường nào?” hay “Cậu bao nhiêu tuổi?” như vậy.

Bộ dạng Uyển Tình và Quản Hạo Nhiên đẹp mắt, không ít người đi lên bắt chuyện, đều bị Quản Hạo Nhiên lễ phép đuổi rồi. Náo loạn sau hai giờ, trong xe chậm rãi an tĩnh lại, người chung quanh bắt đầu đánh bài.

Có người đến kêu Uyển Tình và Quản Hạo Nhiên đi chơi, Uyển Tình có chút buồn ngủ, lại không thể cự tuyệt, liền nhìn Quản Hạo Nhiên. Quản Hạo Nhiên nói: “Anh đi chơi một lát, em và dì ngủ đi!”

Hắn đi chơi bài với mọi người ở toa bên cạnh, hai bên ghế dựa đều trống không, Uyển Tình cùng một mình Từ Khả Vi nằm một bên nghỉ ngơi ngay.

Quản Hạo Nhiên ngồi trên lối đi, liếc mắt một cái tiện thể nhìn thấy được tình huống của các cô. Khi đánh bài, có một ít người kích động đã phát ra âm thanh, hắn liền nhẹ giọng dùng tay ra hiệu, chĩa chĩa người chung quanh đang ngủ.

Ngủ đại bộ phận là nữ sinh và một ít thoát nhìn giống người nông dân công dân trưởng thành, mọi người thấy, đều tự giác hạ thấp âm thanh, trong xe bởi vậy trở nên cực kỳ im lặng.

Lúc mới bắt đầu Uyển Tình ngủ không được, về sau cơn buồn ngủ chậm rãi đánh úp lại, cũng đã ngủ. Nhưng xe lửa vẫn vang “Xình xịch xình xịch”, cô cũng ngủ không được sâu. Đến khoảng năm sáu giờ sáng, trong xe lại bắt đầu ồn ào, cô tỉnh ngay.

Lúc này, đúng lúc thấy được mặt trời mọc.

Cô ghé vào cửa kính xe, thấy mặt trời đỏ rực nhô lên từ đỉnh núi, trong lòng nhịn không được rung động. Sững sốt một lát, cô lấy di động ra chụp ảnh. Nhìn nhìn hiệu quả, không phải tốt lắm, lại đổi máy ảnh kỹ thuật số một chút, tiếp tục chụp mấy tấm.

Chung quy không phải máy chụp ảnh chuyên nghiệp, hiệu quả không phải quá lý tưởng, nhưng ít ra cũng nhớ kỹ cảnh đẹp giờ khắc này.

Quay đầu lại, thấy Quản Hạo Nhiên ngồi trên chiếc ghế đối diện lối đi, mỉm cười nhìn cô.

Mặt cô hơi hơi đỏ lên, ngồi thẳng người. Suy đoán hần hẩn là ngồi cả đêm như vậy, trong lòng cô có chút băn khoăn. Nghĩ nghĩ, cô chuyển đến bên cạnh, nói: “Em đi đánh răng, anh đến bên này nằm một lát đi.”

“Được.” Quản Hạo Nhiên mỉm cười.

Uyển Tình tìm kem và bàn chải đánh răng đến buồng vệ sinh. Chờ cô trở lại, thấy hần ngồi ở vị trí phía trước cô, dùng động tác phía trước của cô, giữ điện thoại ở phía trước cửa sổ. Chụp ảnh.

Cô hơi trừng mắt nhìn, lại cúi đầu nhứ mày.

Quản Hạo Nhiên thấy cô trở về, thu hồi di động ngồi xong, bắt đầu tìm bàn chải đánh răng của mình.

“Anh không ngủ được?” Uyển Tình thấp giọng hỏi.

“Chưa ngủ nữa. Ăn sáng rồi sau đó chớp mắt một lúc.”

Từ Khả Vi một lát sau mới tỉnh, là âm thanh la hét qua lại ở toa ăn đánh thức bà. Quản Hạo Nhiên thấy bà tỉnh, liền mua ba phần bữa sáng. Ăn xong bữa sáng, nửa ngày còn lại trôi qua thật nhanh.

Trong xe vẫn đang là nói chuyện phiếm, đánh bài, Uyển Tình cũng bị gọi vào cách vách đầu vài ván, thỉnh thoảng nói chuyện phiếm với mọi người. Cô không phải sinh viên mới duy nhất trên xe, bất quá học sinh cũ không ít, đều truyền thụ kinh nghiệm cho sinh viên mới bọn hần, còn nói về sau đi đâu ở đâu nhớ tìm bọn họ.

Khi trao đổi số điện thoại di động, Uyển Tình có chút khó xử. Cô không muốn lưu nha! Dù sao vừa xuống xe cũng xóa hết, bằng không về sau bị Mục Thiên Dương thấy phiền toái hơn! Hơn nữa, sau khi có người lưu của cô, thực tìm đến cô làm sao bây giờ?

Cô dũa dũa chậm chậm lấy di động ra, ấn ấn xuống hai lần, màn hình tí tí vang lên, phút chốc tối đi. Trong lòng cô buông lỏng, sắc mặt cũng rất có lỗi: “Thực xin lỗi, hết pin.”

“Chúng tôi đây lưu của em!”

“Em.” Uyển Tình muốn nói cô không nhớ được số của mình, sau đó cô nghĩ đến thành phố C phải đổi số nhỉ? Bằng không tốn bao nhiêu phí chuyển vùng đây! Vì thế liền khoát trá nói số của mình.

Quản Hạo Nhiên liếc nhìn cô một cái, đầu tiên là nghi hoặc, về sau cũng hiểu được, nhịn không được cười thâm, nghĩ rằng con bé kia có đôi khi cũng rất phúc hắc.

Đánh bài còn chưa đã nghiền, radio đã thông báo đến trước đứng. Uyển Tình vội vàng trở lại chỗ ngồi của mình, bắt đầu thu thập hành lý. Sau khi xuống xe, Quản Hạo Nhiên mang các cô đi ăn cơm trưa, sau đó tìm được xe trường học tới đón tiếp sinh viên mới.

“Lúc này mà bắt đầu nghênh đón sinh viên mới?”

“Ừ, một số sinh viên đến khá sớm.”

Sau khi lên xe, có người lên xe, hô to với Quần Hạo Nhiên một tiếng: “Hội trưởng!”

Uyển Tình đang uống nước, bỗng nhiên hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Đối phương là một nam sinh cao gầy, nhìn thấy cô, bỗng nhiên nhìn về phía Quần Hạo Nhiên, sau đó qua lại bắn khoăn vài lần, trong mắt dấy lên ngọn lửa hưng phấn của tin đồn: “Hội trưởng! Đây là ——”

“Con gái bạn mẹ tôi, đàn em của chúng em.”

”Hả

chào em, anh là ×××, sinh viên năm hai khoa ngoại ngữ, em là người khoa nào?”

“Khoa tiếng Trung.”

“Khoa tiếng Trung nhiều gái đẹp, quả nhiên danh bất hư truyền nha ~”

“Còn không đi đón người?” Quần Hạo Nhiên liếc hắt một cái!

“Vâng! Hội trưởng!” Nam sinh lập tức xuống xe.

Uyển Tình nhìn về phía Quần Hạo Nhiên: “Anh là hội trưởng?”

“Đã không phải.”

“Hội trưởng hội sinh viên sao?”

“Ừ.”

“Oa ~ anh thật lợi hại!”

“Không có gì lợi hại.” Quần Hạo Nhiên cười một tiếng.

Ở trên xe đợi nửa giờ, lại nhận được thêm hai sinh viên mới vài cái sinh viên cũ, xe trường học lung la lung lay ra khỏi nhà ga.

Lúc này Uyển Tình mới nhớ tới Thiên Tuyết, vội vàng lấy di động Từ Khả Vi gọi điện thoại cho cô.

Thiên Tuyết nghe được âm thanh của cô, rống giận: “Mình còn nghĩ đến cậu gặp cướp máy bay đấy! Điện thoại lại có thể tắt máy!”

“Tở quên sạc pin.” Uyển Tình nhỏ giọng nói, “Còn có, tớ ngồi xe lửa, không phải máy bay ——”

“Câm miệng! Đến đâu rồi? Mình đều muốn đăng thông báo tìm người!”

“Vừa lên xe của trường.”

“Tốt lắm, mình chờ phía dưới.” Âm thanh Thiên Tuyết ôn nhu lại, nói xong liền tắt điện thoại.

Uyển Tình tuy rằng đã tới thành phố C một lần, nhưng lần đó cũng không có nhìn nơi này rõ ràng bao nhiêu. Lúc này ở trên xe trường, cô liền nhận không được nhìn loạn chung quanh. Cảm giác thời gian mới nháy mắt, xe trường đến nơi. Nhìn chữ đại học ×× trên cửa chính, một loại cảm giác khác xuất hiện trong lòng.

Bốn năm tới ah! Ngay tại nơi này!

Ô tô chạy nửa vòng quanh trường, dừng lại trước một quảng trường nhỏ. Uyển Tình xa xa liền thấy Thiên Tuyết ngồi dưới một thân cây bên cạnh quảng trường, chính hướng xe trường lúc này chạy tới.

Ngay khi vừa xuống xe, Thiên Tuyết liền xông lên ôm lấy cô: “Cậu làm mình lo lắng chết! Mẹ cậu không dạy cậu đi xa nhà phải nhớ sạc pin à!”

417. Chương 234: Chương 234

418. Chương 234: Đưa Tin

“Ách. . . .” Uyển Tình nhìn liếc Từ Khả Vi một cái, vội vàng đẩy cô ra, “Bây giờ tớ không phải đến đây sao?”

Thiên Tuyết nhìn thấy bên cạnh đều là người, lập tức đứng thẳng người, xấu hổ cười cười. Ngao ~ ôi hình tượng thực nữ của cô! Đều là Uyển Tình, cho người ta phập phồng lo sợ!

Uyển Tình cũng có chút xấu hổ, nói với Từ Khả Vi: “Đây là Tiểu Tuyết.”

Từ Khả Vi thấy Thiên Tuyết hoạt bát xinh đẹp, rất là thích: “Con chính là Tiểu Tuyết à? Thường xuyên nghe Uyển Tình nhắc tới con, nói con bình thường rất chăm sóc nó, cảm ơn con.”

“Không nên không nên. . . .” Thiên Tuyết gấp rút nói, “Đều là bạn học thôi, nên như thế! Con cũng thường xuyên nghe Uyển Tình nói lên cô, thân thể cô tốt chứ ạ?”

Từ Khả Vi vừa nghe, càng thêm thích cô, liên tục gật đầu: “Đã sớm tốt lắm!”

Quản Hạo Nhiên chờ các cô hàn huyên xong rồi, nói: “Đến bản tin trước đi! Ổn định phòng ngủ rồi, tiện thể nghỉ ngơi luôn.”

Thiên Tuyết thấy hần, nghi hoặc nhìn về phía Uyển Tình.

Uyển Tình nói: “Là đàn anh năm bốn.”

“À.” Thiên Tuyết biết là không đơn giản như vậy, bất quá cũng không vội hỏi cô, dù sao có cả đồng thời gian riêng.

Chỗ bản tin ở phía trước phòng dạy học dưới lầu, giờ phút này cũng không có bao nhiêu người. Quản Hạo Nhiên nói: “May là các em tới sớm, qua hai ngày sẽ chen chúc chết.”

Thiên Tuyết nói: “Nơi này rất chật, thời điểm chính thức đưa tin, đủ dùng sao?”

“Không mưa sẽ chuyển đến quảng trường, nơi này làm phòng nghỉ. ”

“À ~” Thiên Tuyết gật đầu, nói với hần, “Anh giúp dì nghỉ ngơi đi, em đọc qua bản tin một lần, biết làm như thế nào, em mang Uyển Tình đi!”

Quản Hạo Nhiên mỉm cười gật đầu, cùng ngồi cạnh Từ Khả Vi xem hành lý. Một lát sau, Uyển Tình đã chạy tới: “Thẻ ngân hàng. . . .”

“Mẹ đã kêu con tự mang theo.” Từ Khả Vi lập tức mở valy ra, nhét một chiếc bánh sandwich vào rồi lấy một ví tiền cũ ra nữa.

Uyển Tình nói: “Con không phải sợ rồi à? Nhiều tiền như vậy sao! Mẹ còn không phải sợ sao, đều cất vào trong valy!”

“Valy lớn, người khác cũng không trộm được!” Từ Khả Vi mở ví tiền ra, cầm thẻ ngân hàng duy nhất bên trong cho cô, “Cất cẩn thận.”

“Dạ.”

Uyển Tình đang muốn đi qua, Quản Hạo Nhiên nói: “Anh đi với em. Dì người ngồi trước một lát.”

“Đi thôi.” Từ Khả Vi cầm một lọ nước khoáng, vặn nắp ra, ngồi xuống giải khát.

Quản Hạo Nhiên đi qua, sinh viên phụ trách đưa tin ngồi dậy: “Anh Quản!”

Thiên Tuyết cầm một danh sách xoay người, con mắt cũng không liếc Hạo Nhiên một cái, nói với Uyển Tình: “Đi giao tiền!”

Quản Hạo Nhiên đang muốn đi qua với các cô, người đằng sau hỏi: “Anh Quản, ai vậy?”

“Đàn em mới!”

Mọi người nheo mắt nhìn hấn: ai chẳng biết đây là đàn em mới chứ! ! !

Hấn bổ sung: “Đồng hương với tôi. ”

“À ——” Biểu tình mọi người ái muội.

Quản Hạo Nhiên không nói gì.

Thiên Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói khẽ với Uyển Tình: “Cậu muốn chết à! Cách xa anh ta một chút, xảy ra chuyện mình cũng không giúp cậu!”

“Tớ biết. Chính là tiện đường mà thôi, không có gì.” Cô lần này xa nhà, người quen, trùng hợp ở một trường học, hấn không giúp việc này không thể nào nói nổi, hấn giúp mà cô lại cự tuyệt cũng không thể nào nói nổi! Cho nên chỉ có thể đi cùng thôi, về sau cô khẳng định sẽ bảo trì khoảng cách.

Giao tiền, cầm một bìa danh sách, Quản Hạo Nhiên tiếp nhận nhìn nhìn, xác định không có gì quên mới mang các cô rời khỏi.

“Các em cùng chuyên ngành sao?” Quản Hạo Nhiên hỏi.

“Đúng vậy. ” Thiên Tuyết nói.

“Vậy phòng ngủ em đây chưa?”

“Không có, hiện tại chỉ có một mình em!”

“Vậy trong chốc lát kêu quản viên lâu năm sắp xếp các em ở một phòng ngủ.”

“Đương nhiên!” Thiên Tuyết tự cao hất cằm.

Đi đến dưới lầu ký túc xá, nhìn thấy một loạt dù che nắng, ấn “Khu vực sống động ” , “Ngành công nghiệp nước ××”.

Thiên Tuyết nói: “Tí nữa chúng em đi mua thẻ điện thoại! Nước khoáng chờ quân huấn xong nói sau!”

Uyển Tình gật đầu.

Phòng ngủ các cô ở lầu 4, bốn người mang theo hành lý, đi có có chút mệt. Sau khi tiến vào phòng ngủ, đều ngồi xuống nghỉ ngơi.

Uyển Tình đánh giá bố cục phòng ngủ một chút, cũng như trường học trung học quý tộc kia. Bất quá, giường và tủ quần áo thời trung học làm bằng gỗ, toàn bộ phòng ngủ đều trang trí cực kỳ giống phong cách công chúa rất mộng ảo, mà hiện tại là sắt lá, thoát nhìn còn có một chút cách biệt một trời. Càng đừng nói, khi trung học còn có điều hòa, lúc này chỉ có hai cái quạt điện nhỏ.

Uyển Tình đã thực thỏa mãn, cảm thấy điều kiện này phi thường tốt. Bất quá Thiên Tuyết khẳng định có chút không quen, dải ngộ trước kia của cô rất cuộc là dành cho công chúa.

Từ Khả Vi đến ban công nhìn nhìn, cười nói: “Rất không sai, không gian đủ lớn, cái bàn rộng như vậy, tủ quần áo còn có thể trực tiếp treo quần áo. Đáng giá trên 1200 một năm.”

“Đúng vậy!” Thiên Tuyết nói, “Còn có 800 và 1000 đấy, đều là phòng 8 người, giường tầng, nhỏ hơn nơi này. 800 nhỏ nhất, toilet công cộng;1000 hơi to lớn một chút, mỗi phòng có toilet, nhưng tủ quần áo đều phi thường nhỏ, địa phương trung gian cũng không nhiều, các cô gái sống với nhau không tiện! Cậu nhìn chúng ta này, có thể hula hoop ở trong!”

“Muốn ở bốn năm, vẫn nên ở chỗ thoải mái, dù sao cũng không hơn bao nhiêu tiền.” Từ Khả Vi nhìn Uyển Tình, “Hoàn hảo con lần này không tranh với mẹ!”

“Mẹ nói cho con mua máy tính thôi! Anh Quản nói, hai loại khác rất chặt, đặt máy tính rất chen chúc.”

Thiên Tuyết chưa xót nói: “Cậu thực nghe anh Quản đấy!”

Uyển Tình bỗng nhiên câm miệng, nhìn cô có hơi khó xử. Cô cũng hiểu được lời này quá đáng, ngay cả Từ Khả Vi và Quản Hạo Nhiên cũng không tự nhiên, liền nhếch môi không nói lời nào.

Quản Hạo Nhiên đứng lên: “Không có chuyện gì, anh đi trước, chờ khi cơm chiều sẽ gọi các em.”

Thiên Tuyết cúi đầu không nói lời nào, Uyển Tình đứng lên: “Tốt.”

Đi tới cửa, Quản Hạo Nhiên quay đầu: “Anh tự mình đi xuống là được, em trải giường trước được rồi. Dì tối hôm qua phỏng chừng không ngủ tốt, thừa dịp hiện tại có thể ngủ một lát rồi, tối nay anh sẽ gọi các em ăn cơm.”

Uyển Tình gật đầu, chờ sau khi hần rời khỏi đây liền đóng cửa.

Thiên Tuyết đứng lên, cười nói: “Trải giường đi!”

Giường ngủ của các cô, như lúc trung học. Sau khi trải xong, Uyển Tình đã kêu Từ Khả Vi đi lên nghỉ ngơi. Từ Khả Vi lắc đầu: “Con buồn ngủ thì ngủ, mẹ không buồn ngủ.”

“Con cũng không buồn ngủ!” Uyển Tình cười nói. Đến địa phương mới hưng phấn sao ngủ được.

Thiên Tuyết nghĩ các cô nhún nhường, đã nói: “Dì ngủ giường của cậu, cậu ngủ giường của mình, đều ngủ một lát đi!”

“Không có việc gì.” Uyển Tình nói, “Mẹ ngủ đi, con thu dọn quần áo.”

Từ Khả Vi mặc dù có chút mệt, nhưng tinh thần còn hưng phấn hơn Uyển Tình nữa, liền lắc đầu, thu dọn hành lý với cô. Thu dọn xong, ba người ngồi xuống nói chuyện phiếm, tán gẫu không bao lâu, Quản Hạo Nhiên liền gọi điện thoại nói nên ăn cơm.

Ba người thu dọn một phen đi xuống lầu, Quản Hạo Nhiên đã chờ ở dưới. Trên đường đến căn tin, Uyển Tình và Thiên Tuyết làm thẻ điện thoại mới, tiếp theo hần lại mang các cô đến một khu ký túc xá khác.

419. Chương 235: Chương 235

420. Chương 235: Đi Gặp Anh Mình!

Ký túc xá trường đã có chuẩn bị nhà khách đặc biệt cho phụ huynh nghỉ ngơi, một đêm chỉ cần năm đồng.

Nhà khách chính là phòng ngủ kiểu mẫu 1000 của trường học, Từ Khả Vi làm đăng ký, cầm chìa khóa, mấy người rốt cục đi đến căn tin.

Khi ăn cơm, Quản Hạo Nhiên nói một ít mấy tình huống lớn ở căn tin trường học cho Uyển Tình và Thiên Tuyết, căn tin nào cũng có đồ ăn chiêu bài. Uyển Tình gật đầu liên tục, Thiên Tuyết lại đột nhiên phun ra một câu: “Mình bị bánh rán dầu ở đây lừa!”

“Khụ.” Uyển Tình thiếu chút nữa cười sặc sụa.

Quản Hạo Nhiên nghi hoặc hỏi: “Em ấy làm sao vậy?”

Uyển Tình lắc đầu, cười nhẹ hai tiếng, chưa nói cái gì.

Thiên Tuyết buồn bực mân mê miệng, có chút ủy khuất, thật sự có hơi khó ăn nha.

Cơm nước xong, Thiên Tuyết các cô trở về phòng ngủ, sau một lúc nghỉ ngơi, đến nhà tắm tắm giặt sạch.

Tắm rửa xong trở về, Uyển Tình bắt đầu giặt quần áo. Thiên Tuyết cũng cùng đi qua giặt, liên tục nhìn động tác của cô. Uyển Tình vừa thấy, giúp cô giặt vò quần áo, thấp giọng nói: “Mùa hè quần áo không bẩn, chà xát hai cái thì tốt rồi.”

Thiên Tuyết gật đầu, học động tác của cô chà xát lên. Sau khi giặt xong, cô nhìn quần áo phơi tốt trên đầu, nói: “Thật có cảm giác thành tựu! Về sau ai cưới mình, thật sự quá hạnh phúc!”

Uyển Tình:.

Thiên Tuyết chỉ nghĩ đến việc đi học một vài ngày trong huấn luyện quân sự nên không có mang máy tính theo, hiện tại muốn xem phim đều không được, chỉ có thể tiếp tục nói chuyện phiếm. Nói chuyện lan man trong hai giờ, Từ Khả Vi cảm thấy buồn ngủ, phải đi về nghỉ ngơi. Uyển Tình tìm ra khăn mặt, bàn chải đánh răng của bà, đưa bà về nhà khách, lưu lại bên kia một lúc mới về phòng ngủ.

Thiên Tuyết đã lên giường, chính đang cầm tiểu thuyết cứng nhắc xem. Uyển Tình cũng đã mệt rã rời, nhanh chóng leo lên. Thiên Tuyết quay đầu bỏ nhào lên người cô: “Cậu và Quản Hạo Nhiên sao lại thế này?”

Uyển Tình bị cô hù dọa, bất đắc dĩ nói: “Không có việc gì!” Sợ cô không tin, liền thành thành thật thật khai báo tình huống, tuyệt không dám khen Quản Hạo Nhiên, chỉ sợ cô hiểu sai.

“Vậy anh mình biết không?”

Uyển Tình kinh sợ: “Tớ làm sao dám cho anh ta biết!”

Thiên Tuyết lập tức cầm điện thoại ra, Uyển Tình bắt lấy cô: “Cậu làm gì vậy? Không nên nói cho anh ta!”

“Ai nói cho anh ấy? Mình nói với anh ấy mình thay số!”

Uyển Tình vừa nghe, buông cô ra. Cô và Mục Thiên Dương nói vài câu, cúp điện thoại: “Anh ấy gọi cậu gọi điện thoại cho anh ấy.”

Uyển Tình cứng lại, lấy điện thoại ra gọi.

Mục Thiên Dương hỏi: “Đến trường học?”

“Ừ.”

“Nghỉ ngơi thật tốt.”

Uyển Tình sửng sốt, nghĩ thầm sao lại ôn nhu như vậy, tiếp theo nghe thấy âm thanh đô đô đô, hẳn đã tắt máy.

Đêm nay, Uyển Tình ngủ thật sự thoải mái. Ngày hôm sau ngủ dậy, đã 7 giờ. Cô tối hôm qua ngủ sớm, tính lại không sai biệt lắm ngủ được mười giờ đấy. Rửa mặt xong, cô và Thiên Tuyết đi tìm Từ Khả Vi, phát hiện phòng ngủ trong nhà khách không có người. Gọi điện thoại vừa hỏi, Quản Hạo Nhiên mang bà đến sân thể dục tập luyện rồi!

Thiên Tuyết ý vị thâm trường nói: “Cậu không có ý, không có nghĩa là hẳn cũng không có ý!”

Uyển Tình thở dài, lôi kéo cô đi ra ngoài: “Yên tâm, tớ sẽ tránh hẳn đi. Hẳn là người thông minh, cho dù thực sự có ý, tớ tránh vài lần, hẳn tự nhiên hiểu ngay.”

Sau khi tìm được Từ Khả Vi, Uyển Tình thấy bà tinh thần sáng khoái, không thể không tỏ vẻ cảm kích với Quản Hạo Nhiên.

Ăn sáng xong, Quản Hạo Nhiên mang ba người các cô đến điểm tham quan gần đây chơi một ngày. Thiên Tuyết toàn bộ hành trình vây quanh Uyển Tình, miễn cho cô ấy và Quản Hạo Nhiên quá thân cận. Nhưng vẫn là phải cân nhắc đến thời gian, bất quá điểm ấy thời gian không đủ bồi dưỡng gian tình, ngược lại Quản Hạo Nhiên nhìn bóng dáng của cô, hỏi Uyển Tình một câu: “Cô ấy là bạn học của em tại trường trung học quý tộc kia?”

Uyển Tình sửng sốt, nói: “Đúng. Có vấn đề sao?” Hẳn người như vậy, hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ hỏi thăm.

Quản Hạo Nhiên hay nói giỡn nói: “Trên người cô có khí chất quý tộc.”

Uyển Tình ngây người một chút, chỉ cười, không nói lời nào. Quay đầu nhìn Thiên Tuyết, xác thực, cô vô luận nháo như thế nào, hoạt bát như thế nào, đều che giấu không được khí chất từ nhỏ bồi dưỡng lên, vừa thấy chỉ biết sinh ra trong gia đình tốt. Quản Hạo Nhiên hoài nghi thân thể của cô, chẳng có gì lạ.

Buổi tối đã khuya mới về trường học, nhà tắm đều đóng cửa. Uyển Tình và Thiên Tuyết đi về phòng nấu nước sôi, đến phòng ngủ tắm rửa. Chờ đuổi Từ Khả Vi về nhà khách, đã hơn mười giờ.

Trên đường trở về từ nhà khách, Thiên Tuyết mang theo Uyển Tình về phía ngoài trường học. Uyển Tình kinh ngạc hỏi: “Đã trễ thế này, cậu còn muốn đi đâu?”

“Đi gặp anh mình!”

Uyển Tình bỗng nhiên đứng lại, có chút kháng cự: “Ngày mai đi thôi! Hiện tại đã trễ thế này!”

Thiên Tuyết cầm chặt cô: “Anh mình bắt mình hôm nay phải dẫn cậu đến trước mặt anh ấy! Mình đã giúp cậu qua khi cậu bận bịu, nói đi ở trong này, ban ngày đi ra không được, mình đồng ý một chữ cũng chưa nói đến Quân Hạo Nhiên! Cho nên, cậu cũng đừng hại mình! Mình hôm nay nếu không đưa cậu tới, mình nhất định phải chết?”

Uyển Tình nghe xong, không cự tuyệt nữa, có chút cứng ngắc theo bước chân của cô.

Ra cổng trường, Thiên Tuyết chiêu một chiếc xe taxi, không đến 10 phút, đã đến nơi.

Thiên Tuyết mang theo Uyển Tình, vừa đi vừa nói chuyện: “Nơi này rất gần trường học, chúng ta ở tầng 17. Anh mình mở công ty chi nhánh bên cạnh, về sau phòng chừng sẽ thường ở nơi này, vậy cậu cũng khẳng định chạy không thoát! Bất quá không nên lo lắng, rất nhiều người đều thuê phòng ở bên ngoài trường học, cậu sẽ không làm người ta chú ý. Hơn nữa, chỉ cần anh mình cao hứng, cậu có yêu cầu gì, nhắc tới với anh ấy, anh ấy khẳng định tất cả đều đáp ứng cậu!”

Uyển Tình này giờ không nói gì. Đứng ở trong thang máy, khi thang máy bay lên, cảm giác đầu có hơi choáng váng. Ra khỏi thang máy, Thiên Tuyết lôi kéo cô đi đến trước một cánh cửa, mở cửa đi vào, thấy trong phòng ánh đèn sáng trưng, thấp giọng nói: “Anh ấy ở đây.”

Trong phòng khách không có người, Thiên Tuyết vừa đóng cửa lại, Mục Thiên Dương liền đi ra, ước chừng là ở bên trong nghe thấy được âm thanh.

Mặt Mục Thiên Dương không chút thay đổi, khi nhìn về phía Uyển Tình, trong mắt đã có hỏa diễm nhảy lên.

Thiên Tuyết cười nói: “Người em đưa tới cho anh, em đi đây.”

Uyển Tình cả kinh: “Cậu còn đi đâu? Đã trễ thế này”

“Mình về trường học.”

Uyển Tình sửng sốt, nhìn về phía Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương đưa một chùm chìa khóa: “Lái xe trở về. Đã trễ thế này, con gái một người bắt xe không an toàn.”

Thiên Tuyết liếc mắt: “Em muốn làm người thường đấy, còn lấy Audi của anh?”

Mục Thiên Dương sửng sốt một chút, bỏ chìa khóa xuống: “Chúng tôi tiễn em về.” Nói xong liền dắt Uyển Tình, mở cửa đi ra ngoài.

Uyển Tình không rõ vì sao cô không thể trở về, nhưng Mục Thiên Dương đã biểu lộ ý tứ này, cô chỉ có thể một câu cũng không nói.

Ra khỏi khu cư xá, Mục Thiên Dương đưa Thiên Tuyết lên xe taxi, nói: “Đến gọi điện thoại cho anh.” Sau đó trầm mặc ghi nhớ biển số xe.

Chờ xe đi rồi, hắn liếc mắt nhìn Uyển Tình một cái, nắm cô đi về phía trước.

Uyển Tình nghi hoặc, sao không quay về?

Mục Thiên Dương cúi đầu, đi thật chậm, giống như tản bộ. Uyển Tình cũng không dám quấy rầy hắn, chỉ có thể đi theo, ngay cả tay bị hắn cầm cũng không dám rút ra.

421. Chương 236: Chương 236

422. Chương 236: Chương 236

423. Chương 236: Năm Đóa Hoa Hồng

Chương 236: Năm đóa hoa hồng

Cứng ngắc đi theo 10 phút, điện thoại Mục Thiên Dương vang lên. Uyển Tình hoàn hồn, vừa nghe liền biết là Thiên Tuyết gọi tới. Xem ra, Thiên Tuyết đã về trường học.

Mục Thiên Dương tắt điện thoại, cúi đầu nhìn thoáng qua Uyển Tình, đột nhiên dừng cước bộ.

Uyển Tình ngẩng đầu, có chút khiếp đảm nhìn hấn. Hấn nhìn cô không chuyển mắt, hai tay vỗ về mái tóc của cô, sau đó nâng mặt của cô lên, cúi đầu ấn xuống.

Uyển Tình cả kinh, còn chưa kịp lấy hơi, đôi môi đã bị hấn ngậm.

Hấn ôm cô, cường thế khiêu mở ra hàm răng của cô, càn quét mỗi một tắc trong khoang miệng cô ngọt lành, ôn nhu lại bá đạo.

Uyển Tình thực sợ hãi, không nghĩ tới hấn sẽ hôn cô trên đường cái. Cô hoàn toàn quên hô hấp, đứng cứng ngắc, không có phản kháng, cũng không có đáp lại.

Mục Thiên Dương chậm rãi buông cô ra, đưa tay hơi xoa nhẹ môi cô, thấp giọng nói bên tai cô: “Đứa ngốc, hít thở. Nơi này không có người quen biết em.”

Uyển Tình vội vàng thở hổn hển một tiếng, từng ngậm từng ngậm hô hấp. Chờ cô hít thở đều lại, hấn lại khi dễ cô lần nữa. Cô phát hiện ý đồ của hấn, đầu ngửa ra sau.

Mục Thiên Dương nhìn cô, cô khấn trương nhìn hấn, hai mắt rưng rưng: “Đây là trên đường cái.”

Ánh mắt hấn có một chút sâu thẳm, nhìn cô không nói lời nào. Cô và hấn nhìn nhau trong chốc lát, biết hấn không tính buông tha cô, đành phải đứng thẳng.

Mục Thiên Dương hít sâu một hơi, cầm lấy mặt của cô, khẽ vuốt hai gò má cô, giống đồ con nít như nói: “Ngoan, trên đường không vài người, cũng hoàn toàn không biết chúng ta.” Nói xong lại in lên môi cô, nhẹ nhàng mút hôn vài cái, như chú ngữ thấp giọng lẩm bẩm, “Bảo bối, đáp lại anh.”

Hấn hôn cô thật sâu, cô khấn trương níu lấy áo sơmi ở lưng hấn, thử dò xét đầu lưỡi một chút. Mục Thiên Dương dùng lưỡi của mình tiếp xúc một chút, ôn nhu chơi đùa cùng cô.

Uyển Tình biết mình làm đúng rồi, lá gan nổi lên, tiếp tục đáp lại. Mục Thiên Dương khi thì hung mãnh, khi thì ôn nhu, dẫn đường cô, hiệp bức cô, hơi thở đặc hơn để cô có cảm giác ý loạn tình mê.

Nụ hôn thật dài chấm dứt, hấn bỗng nhiên ấn cô vào lòng, càng không ngừng thở gấp. Uyển Tình cũng hô hấp dồn dập, bên tai là tiếng tim đập hỗn loạn trầm trọng của hấn.

Cô lại thất thần một hồi, chỉ có thể dựa vào hấn.

Sau một hồi, tiếng tim đập của hấn ổn định, cô cũng khôi phục thần trí. Hấn đẩy cô ra, cúi đầu lại hôn cô một chút, cái gì cũng chưa nói, nắm cô tiếp tục tản bộ.

Uyển Tình chờ dẫn theo hấn, đây là thành thị cô hoàn toàn xa lạ, cô cũng không biết đi tới đâu, nhìn thấy một chỗ phun nước xinh đẹp, chung quanh có người chạy xe đạp vòng quanh, âm thanh cái chuông nhỏ thanh thúy vui tai.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một đôi nam nữ dựa sát vào nhau đi qua, trên tay cô gái ôm một bó hoa hồng lớn. Có ánh sáng gì từ trong đầu cô hiện lên, cô ngẩn ra, xem bốn phía một lúc, lại có thể lại nhìn thấy mấy đôi tình nhân cùng loại, trong tay cô gái, không phải ôm hoa chính là ôm thú nhồi bông.

Lúc này, Mục Thiên Dương ngừng lại. Cô ngẩng đầu, thấy phía trước có một cửa hàng bán hoa. Cửa hàng bán hoa còn chưa đóng cửa, bên trong có rất nhiều hoa hồng.

Uyển Tình giật mình trong lòng, thừa dịp hấn bắt động, lặng lẽ lấy di động ra xem lịch. Vừa xem lịch âm, giật mình, ngày bảy tháng bảy! Ngày valentine trong truyền thuyết của Trung Quốc.

Trong lúc nhất thời, tim của cô nhảy lên loạn xạ. Nhớ tới nụ hôn vừa rồi kia, hấn nhất định đáp lại cô, thật giống như là tiến hành một nghi thức chắc chắn kinh điển. Nhớ tới ngày đó hấn nói “Ngày 30 anh muốn thấy em”, tim của cô nhảy thình thịch thình thịch, đầu óc vang lên rầm rầm.

Hấn biết hôm nay là Thất Tịch sao? Bởi vì hôm nay là Thất Tịch, hấn mới.

Cô hoàn toàn không dám nghĩ nữa. Cô không dám!

Lúc này, Mục Thiên Dương dắt cô, đi vào cửa hàng bán hoa.

“Anh? Mua hoa hồng sao?”

“Cho một bó.” Mục Thiên Dương buông tay Uyển Tình ra, lấy tiền.

“Muốn loại nào?” Ông chủ hỏi, số lượng bất đồng ý nghĩa cũng bất đồng.

“Tùy tiện đi.”

Ông chủ lấy một bó to lớn : “Cái này 33 bông, ý tứ tam sinh tam thế.”

“Quá lớn!”

“Cái kia mười đóa, cái này mười một đóa.” Ông chủ lại cầm hai bó lại đây, vốn muốn thăm mắng hấn một câu keo kiệt, nhưng nhìn thấy ví tiền hấn da thật, còn có thể tín dụng màu đen không cần thận lộ ra, lập tức lời nói gì đều nuốt trở về, cung kính hầu hạ.

“Năm đóa là đủ rồi!” Mục Thiên Dương nói.

Ông chủ nhìn thoáng qua Uyển Tình, vội vàng đi gói bó năm đóa.

Tâm tình Uyển Tình giờ phút này đã bình tĩnh trở lại. Không dám đoán, đoán không ra, cô sẽ không đoán. Bất quá, cô biết một đóa đại biểu duy nhất, mười đóa đại biểu thập toàn thập mỹ, mười một đóa đại biểu toàn tâm toàn ý. Năm đóa lại đại biểu cái gì?

Có lẽ, là cũng không đại biểu cái gì đâu. Hấn khẳng định không muốn để cô hiểu lầm, mới chọn một con số thoát nhìn không có ý nghĩa gì. Nếu như nghe xong ý kiến của ông chủ, cô cũng thật muốn nghĩ loạn.

Mục Thiên Dương tiếp nhận hoa từ trong tay ông chủ, giao cho Uyển Tình. Uyển Tình cầm hai tay, chờ hấn đưa tiền xong rồi, cùng hấn đi ra khỏi cửa hàng.

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua thời gian, đã 11 giờ rưỡi. Nhìn nhìn bốn phía, cũng không biết đi tới đâu, gấp rút ngoắc một chiếc taxi, mang Uyển Tình trở về.

Uyển Tình đang cầm hoa, dọc theo đường đi cũng chưa nói chuyện, cũng không dám nhìn hấn.

Trở lại chỗ ở xa lạ, Mục Thiên Dương nói: “Đổi giày.”

Uyển Tình vội vàng thay đổi dép lê, đi theo hấn đi vào phòng ngủ, đứng ở trong phòng không biết nên làm gì.

Mục Thiên Dương quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Tắm chưa?”

Thân thể Uyển Tình chấn động, gật gật đầu.

Hấn hơi chỉ về bàn học phía trước: “Hoa bỏ xuống đi.”

Uyển Tình để hoa xuống, thấy trên bàn đặt hai cái hộp hình vuông. Tuy rằng xem không hiểu chữ trên mặt, nhưng nhìn bộ dạng như vậy, hấn là sôcôla đóng hộp.

Mục Thiên Dương đột nhiên từ sau lưng ôm lấy cô, đưa tay mở ra, quả nhiên bên trong là các loại sôcôla được xếp đặt gọn gàng. Hấn cầm một viên, đưa tới bên miệng nàng.

Uyển Tình vội vàng cắn, chậm rãi nhai nát nuốt vào.

“Ăn ngon không?”

“Ừ.”

“Ngọt hay không?”

“Ngọt.” Uyển Tình thấp giọng nói.

“Cho anh nếm thử?”

Uyển Tình sững sốt, chậm rãi xoay người, hai tay vòng lên cổ hắn, kiễng mũi chân hôn môi hắn.

Mục Thiên Dương thò lưỡi liếm hai cái, cười nói: “Quả nhiên rất ngọt.”

Uyển Tình cười một cái, vẫn đang có chút khiếp đảm.

“Có thích hay không?” Hắn hỏi.

“Thích.”

“Vui vẻ không?”

Uyển Tình chần chờ một chút, nói: “Vui vẻ.” Kỳ thật, cô càng rung động hơn.

Mục Thiên Dương cao hứng cười tươi, lập tức hôn cô, lôi kéo cô cùng ngã lên giường.

Uyển Tình tuy rằng khấn trương, lại hoàn toàn không có kháng cự. Cô hiểu được, hôm nay không thích hợp bất luận loại kháng cự nào. Cô tận lực buông thả mình, nghênh đón hắn, đáp lại hắn.

Hắn vừa hôn môi, vừa chậm rãi cởi sạch quần áo của nàng. Cảm giác tay hắn đụng đến đóa hoa của mình, thân mình Uyển Tình run lên, nắm chặt nhanh áo sơ mi ở lưng hắn: “Thiên Dương.”

424. Chương 237: Chương 237

425. Chương 237: Chương 237

426. Chương 237: Thà Rằng Hiện Tại Vất Vả Một Chút(h)

Chương 237: Thà rằng hiện tại vất vả một chút(H)

Edit: minhhy299

Mục Thiên Dương hôn cô, một tay nhào nặn ngực cô, một tay vuốt ve ở dưới, cảm giác chất lỏng mềm mọng trơn bóng chảy ra, liền đưa ngón tay chậm rãi đâm vào.

“Ừm.” Uyển Tình vịn vẹo, từ từ nhắm hai mắt, lông mi càng không ngừng rung động.

Mục Thiên Dương cảm giác được bao vây khít khao, nhịn không được thở hổn hển một hơi: “Thật là chặt. Mới bao lâu không muốn em? Hử?”

Uyển Tình không dám trả lời, cảm thấy xấu hổ, nhịn không được chảy nước mắt.

“Ngoan, đừng khóc.” Mục Thiên Dương vừa thấy, tràn đầy đau lòng, gấp rút cúi đầu hôn đi nước mắt của cô, “Anh không nói là được, đừng khóc.”

“Em không sao.” Uyển Tình vội vàng mở mắt ra, hai tay ôm hắn. Cảm giác hắn đâm ra rút vào ở bên dưới, cô thở gấp một tiếng, cúi đầu rên rỉ thở dốc.

“Không có việc gì sao?” Mục Thiên Dương cười khẽ hỏi, “Vậy ta nói sau?”

Uyển Tình tựa đầu chôn trước ngực hắn, thân mình phát run nhè nhẹ, âm thanh cũng phát run nhẹ: “Tùy tiện.”

Mục Thiên Dương lại hôn hôn cô. Biết phản ứng của cô không được hoàn toàn xuất phát từ ý nguyện của bản thân, phần lớn là vì biểu hiện hôm nay của hắn, cô không dám phá hỏng tâm tình của hắn. Bất quá, như vậy cũng tốt nha, chỉ cần cô chịu cố gắng, cô sẽ chậm rãi thuận theo, cho đến động tâm.

“Ách.....” Hình dáng quyến rũ của Uyển Tình nở rộ mười phần, “Thiên Dương.....”

“Thoải mái không?”

“Ừm. Thoải mái.”

Tim Mục Thiên Dương đập mạnh và loạn nhịp một chút, đột nhiên muốn sủng ái nuông chiều cô, nói: “Anh để em thoải mái hơn!”

Nói xong, hắn đưa ngón tay mình ra, hơi lui xuống phía dưới, tách hai chân của cô ra bên cạnh mình, cúi đầu hôn đóa hoa của cô.

“A ——” Xúc cảm trước nay chưa có, cũng mang đến vui thích bất đồng với dĩ vãng, Uyển Tình thét chói tai một tiếng, ngẩng đầu nhìn hắn. Cô thấy hắn vùi đầu giữa chân mình, bỗng nhiên hiểu được, kích động muốn thối lui, “Anh muốn làm gì ——”

Mục Thiên Dương không nói chuyện, tiếp tục hôn.

“À.” Uyển Tình chấn động, yếu ớt nằm xuống, khó chịu vặn vẹo, “Không nên. Đừng hôn nơi đó. Bẩn.”

Mục Thiên Dương không những không nghe ngược lại còn ngày càng mãnh liệt hơn, chẳng những hôn đóa hoa mềm mại trơn bóng, còn muốn thăm dò đầu lưỡi vào trong. Uyển Tình rốt cuộc chịu không nổi, chỉ có thể rên rỉ thở dốc ừm a a lên. Vài phút sau, cô la to một tiếng, co giật kịch liệt một cái, cả người co lại, cả người mệt mỏi cực độ suy sụp xuống, ngồi phịch trên giường không thể động đậy, đầu óc là trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Một lát sau, một cổ ngọt ngào đặt ở môi cô. Cô phản xạ có điều kiện hé miệng, hương vị sôcôla nồng đậm trượt vào. Mục Thiên Dương sử dụng lưỡi cuốn lấy sôcôla, hôn môi với cô, làm cho sôcôla chậm rãi hòa tan, chảy vào trong bao tử cô.

Cô chậm rãi tỉnh táo lại, nhìn hắn, phát hiện cả người hắn là mồ hôi, cảm giác thập phần sexy.

“Có phải rất thoải mái hay không?” Hắn hỏi.

Uyển Tình xoay đầu đi, xấu hổ đến nói không ra lời. Hắn làm sao có thể. Làm sao có thể hôn nơi đó của cô? Mới nghĩ như vậy, cô liền cảm giác một cổ nhiệt lưu từ trong cơ thể chảy ra, càng thêm xấu hổ.

“Có muốn thoải mái hơn?”

Uyển Tình cả kinh, bỗng nhiên nhìn về phía hắn: “Đừng tới!”

“Như vậy sao được? Em thụ thái, mà anh còn ——” Tiếng nói vừa dứt, hắn bỗng nhiên va chạm, Uyển Tình kêu một tiếng, cảm giác thân thể bị lấp đầy. Hắn cúi đầu cười, “Đây mới là cái cho em thoải mái nhất đấy?”

Uyển Tình rốt cuộc xấu hổ đến nhẹn không được, tay đâm lên người hắn vài cái.

Mục Thiên Dương không giận ngược lại cười, lật động lên. Dám đùa giỡn cấu kính với hắn, mới là chuyện tốt nhĩ.

Một lần chấm dứt, hai người cả người là mồ hôi. Nghỉ ngơi một trận, Mục Thiên Dương ôm Uyển Tình đến phòng tắm, lại ngồi ở bên trong bồn tắm lớn làm và đứng làm ở bên ngoài bồn tắm lớn một lần. Sau khi trở lại trên giường, lại dụ dỗ yêu cầu cô làm một lần từ sau lưng.

Uyển Tình đã mệt chết đi, ban ngày đi chơi, đi một ngày đường rồi, hiện tại lại đã làm ba lượt. Hơn nữa, là hắn làm ba lượt, nhưng cô ra bao nhiêu lần ngay cả chính cô cũng không biết! Bất quá cô không ý

thức được Mục Thiên Dương ôn nhu, thực sự cự tuyệt, hấn cũng sẽ vô cùng cao hứng ôm cô ngủ. Cô thầm muốn thỏa mãn hấn, dốc lòng làm hết nghĩa vụ, liền gật đầu.

Mục Thiên Dương lập tức xếp lại tư thế của cô, bắt đầu hôn môi, đợi hùng phong phục hồi, lại tiến vào. Hấn biết cô mệt mỏi, cũng muốn cho cô nghỉ ngơi sớm một chút, liền thừa dịp cô mơ mơ màng màng hết sức, dụ cô nói vài câu mình thích nghe, sau đó chấm dứt một trận chiến này, cảm thấy mỹ mãn ôm cô ngủ.

Uyển Tình còn không quên nói một tiếng: “Nhớ gọi em rời giường. Mẹ em còn ở trường”

“Yên tâm.” Mục Thiên Dương hôn hôn lên trán cô.

Uyển Tình rốt cục nặng nề ngủ.

Mục Thiên Dương vốn định 10 giờ đánh thức cô, mới mặc kệ trường học bên kia như thế nào. Ai biết, sáu giờ đồng hồ Thiên Tuyết liền gọi điện thoại đến. Chính hấn đều còn chưa tỉnh ngủ đây, nhện không được phát hỏa, chỉ kém không rống ra. Bất quá Uyển Tình ở bên cạnh đang ngủ say, chứ hấn sao bỏ được.

Hấn vuốt vuốt trán: “Đồng hồ của em hỏng rồi sao?”

“Em đến đón Uyển Tình!”

“Hiện tại mới sáu giờ!” Mục Thiên Dương cắn răng.

“Muốn sớm một chút, bằng không bị phát hiện làm sao bây giờ? Ngày mai đi đi, thà rằng hai ngày này vất vả một chút, cũng đừng để bà ấy phát hiện ra!”

“Vậy em lại đây đi.” Mục Thiên Dương tắt điện thoại, lại nằm xuống. Mới vài phút, hấn đã ngủ lại.

Thiên Tuyết không đến nửa giờ đã tới rồi, Mục Thiên Dương rời khỏi giường trước, đến phòng khách mắng cô một trận. Thiên Tuyết giận dữ, cầm gối ôm lên dùng sức đánh hấn: “Em còn muốn đi ngủ đấy! Em không phải vì anh sao? Cho tới bây giờ em chưa bao giờ dậy sớm như vậy!”

Mục Thiên Dương nhần nhện, trở về phòng mặc quần áo cho Uyển Tình. Uyển Tình ở trong mộng giãy dụa vài cái, vẫn không có tỉnh. Hấn mặc xong, mới lay tỉnh cô: “Ngoan, Thiên Tuyết đến đây, hiện tại trở về với em ấy.”

“Mấy giờ?” Uyển Tình khàn khàn hỏi, “Khụ. Em muốn uống nước.”

“Em đợi chút.” Mục Thiên Dương vội vàng đi rót một ly nước lại đây, cho cô uống mấy hớp, nói, “Còn không đến bảy giờ, về trường học ngủ tiếp đi. Bằng không mẹ em đi tìm em, không thấy em liền phiền toái.”

Uyển Tình nghe nói như thế, lập tức tinh thần rất nhiều, vội vàng gấp rút xuống giường.

“Tóc!” Mục Thiên Dương gọi vào, chỉ vào bàn trang điểm, “Lược ở đây.”

Uyển Tình gấp rút bước qua, nhìn thấy đồ trên bàn trang điểm, nhện không được sửng sốt một chút, giống như đều là đồ cô sử dụng khi ở biệt thự. Cô vô tâm suy nghĩ để ý nhiều như vậy, nhanh chóng lấy cây lược chải đầu xong, liền đi ra ngoài.

Đi tới cửa, cô ngừng một chút, quay đầu nói: “Vậy em đi đây?”

Mục Thiên Dương nằm nghiêng trên giường, cười nói: “Đi đi.”

Uyển Tình vội vàng xoay người, chạy ra phía ngoài. Trở lại phòng ngủ, vừa mới bảy giờ. Thiên Tuyết leo lên giường ngủ lại, nói: “Ngày hôm qua đi một ngày rồi, chân mình đau quá! Dì khẳng định cũng mệt mỏi, không dậy sớm như vậy, chúng ta tiếp tục ngủ!”

Uyển Tình do dự một chút, thật sự rất buồn ngủ, đành phải leo lên giường, cài chuông điện thoại di động đến lớn nhất, để tránh Từ Khả Vi gọi điện thoại đến cô không nghe được.

427. Chương 238: Chương 238

428. Chương 238: Chương 238

429. Chương 238: Nhân Sinh Hà Xứ Bất Tương Phùng.*

Chương 238: Nhân sinh hà xứ bất tương phùng.*

*Đây là một vế của hai câu thơ nổi tiếng của TQ: Hữu duyên thiên lý lai tương hội; Nhân sinh hà xứ bất tương phùng (), hai câu này người ta có thể đổi vế trước vế sau cho nhau, ý của nó là: trong đời người con người ta thế nào cũng sẽ gặp được nhau, chỉ cần có duyên thì dù xa nghìn dặm cũng sẽ gặp mặt.

Edit: minhhy299

Lần ngủ này, thẳng đến giữa trưa mới dậy. Uyển Tình nhìn nhìn di động, không thấy Từ Khả Vi điện thoại, vội vàng gọi qua.

Từ Khả Vi nói: “Mẹ vừa mới dậy, thấy con chưa gọi điện thoại cho mẹ, liền đoán con cũng dậy rồi.”

Uyển Tình cười, nói thu thập tốt liền đi qua tìm bà. Tắt điện thoại, mới thấy Thiên Tuyết cũng tỉnh rồi, đang nằm ổ trong chăn chơi ipad đây. Cô nhin không được hơi oán giận: “Cậu cũng không đánh thức tớ?”

“Mình nhìn qua di động của cậu, thấy di không gọi điện thoại đến, liền đoán bà ấy cũng chưa tỉnh. Ngày hôm qua mệt như vậy, khi chúng ta đưa bà trở về, phòng ngủ không phải lại có hai phụ huynh đến sao? Khăng định sẽ nói chuyện phiếm, không chừng cho tới ba bốn giờ mới ngủ đấy!”

Uyển Tình ngẫm lại cũng đúng, tiện thể nói: “Đi ăn cơm.”

Thiên Tuyết bỏ ipad xuống, đi theo xuống giường. khi rửa mặt, cô đột nhiên tiến đến bên tai Uyển Tình: “Lẽ tình nhân qua thật sự vui vẻ chứ?”

Uyển Tình đang súc miệng, thiếu chút nữa bị sặc. Cô phun ra một bãi nước bọt, quay đầu nói: “Cậu cũng không nhắc tớ một tiếng, tớ cũng không biết!”

“Nhắc cậu làm gì?” Thiên Tuyết thuận miệng hỏi, tiếp theo nghĩ cái đó không phải trọng điểm, “Ngày trọng yếu như vậy cậu lại có thể không biết? !”

“Đó là âm lịch! Ai nhớ rõ chứ?”

Thiên Tuyết nhin không được cho một cái nhìn kinh thường: “Mình nói qua với cậu nha, năm nay nhuận bảy tháng! Ngày sinh nhật mình đó cũng là ngày Thất Tịch nha! Khi đó cậu làm anh mình nổi cáu đi Hongkong , bằng không hoa tươi sôcôla còn muốn thu thêm một phần đấy!”

Uyển Tình không nói gì nhìn cô, há miệng thở dốc, không biết nói cái gì.

Thiên Tuyết xoay người đi vào phòng ngủ, di động Uyển Tình đặt lên bàn đột nhiên vang lên, tiếng chuông thật lớn dọa cô sợ tới mức bỗng nhiên nhảy dựng.

Bên ngoài Uyển Tình cũng hoảng sợ, một bên lau mặt vừa đi tiến vào, Thiên Tuyết bóp cánh tay cô như phát cuồng: “Cậu đây là tìm đường chết sao! Để lớn tiếng như vậy làm gì, làm mình sợ muốn chết!”

“Tớ sai rồi!” Uyển Tình vội vàng xin lỗi, “Tớ sợ ngủ say quá, mẹ tớ gọi điện thoại tớ không nghe thấy. . . .”

“Mình mặc kệ! Cậu phải bồi thường tinh thần tổn thất của mình!”

“Tớ xem tin nhắn trước.” Uyển Tình cầm lấy di động, phát hiện là Quản Hạo Nhiên nhắn đến. Nhìn xong nội dung, cô chỉnh tiếng chuông nhỏ lại, “Anh Quản hỏi chúng ta ăn cơm trưa không?”

“Hắn là hỏi cậu đi?” Thiên Tuyết liếc cô một cái, vươn tay, “Cậu đi rửa mặt, mình qua xem!”

“Được!” Uyển Tình lập tức đưa di động cho cô, đi ra rửa mặt.

Thiên Tuyết nói với Quân Hạo Nhiên ăn cơm xong, Quân Hạo Nhiên hỏi cô muốn đi chơi hay không, cô nói không đi, ngày hôm qua quá mệt mỏi, trời lại quá nóng, muốn nghỉ ngơi ở phòng ngủ. Nhấn qua mấy cái, Quân Hạo Nhiên cảm thấy cự tuyệt rõ ràng, cũng không lại nhấn lại nữa. Thẳng đến buổi tối, hắn mới gọi một cuộc điện thoại cho Uyển Tình, hỏi chuyện Từ Khả Vi ngày hôm sau về nhà.

Từ Khả Vi đi xe lửa buổi chiều, ngày hôm sau ăn xong cơm trưa, Uyển Tình và Thiên Tuyết đưa bà đến ngồi xe của trường. Trên đường thấy Quân Hạo Nhiên, hắn sững sốt: “Dì phải đi? Sao không nói cho con biết một tiếng, con tiện thể đưa dì đi?”

“Uyển Tình nói con có việc, không tiện quấy rầy con.” Từ Khả Vi nói, “Dù sao có xe trường đưa, dì tự mình có thể đi.”

“Xe trường không chen chúc, chúng em sẽ đưa dì đến nhà ga.” Thiên Tuyết nói.

Quân Hạo Nhiên cười nói: “Hôm nay hẳn là không chen chúc, con đưa các người đi qua.”

Mấy người cũng không tốt cự tuyệt, liền cùng đến bãi đỗ xe. Hôm nay xe trường bề bộn nhiều việc, thời điểm các cô đến, vừa vặn hai chiếc xe chuẩn bị đi. Lên đàng sau một chiếc, vừa ngồi ổn, là xuất phát rồi.

Quân Hạo Nhiên đứng phía dưới, còn không có tới kịp nói gì, ô tô đã chạy, chỉ có thể thở dài.

Đến nhà ga, Từ Khả Vi cũng không vội vã vào, muốn cùng Uyển Tình nán lại trong chốc lát. Nhưng bên ngoài quá nóng, Uyển Tình khuyên bà đi vào nghỉ ngơi, bà nghĩ nghĩ, gật đầu: “Tốt! Mẹ đi rồi con cũng nên trở về, bằng không nóng trúng nắng là mệt đấy.”

Một đường đến cửa vào, bà vừa đi vừa dặn dò. Uyển Tình còn thật sự lắng nghe, càng không ngừng gật đầu. Khi vào, Uyển Tình đột nhiên không nỡ, ghì chặt bà, yết hầu đều nghẹn ngào: “Mẹ.”

“Tốt lắm! Lớn như vậy, sớm hay muộn cũng độc lập.” Từ Khả Vi sờ sờ mặt của cô, “Mình phải học để chiếu cố mình.”

“Dạ.”

“Không được khóc!”

“Con không khóc ~” Uyển Tình cười.

Từ Khả Vi cũng cười tươi, nói với Thiên Tuyết: “Tiểu Tuyết, liền phiền toái hai người các con chiếu cố cho nhau.”

“Yên tâm đi!” Thiên Tuyết nói.

Từ Khả Vi cười vui mừng, lại nói với Uyển Tình: “Máy tính chờ quân huấn xong, thời điểm quốc khánh kêu Hạo Nhiên mang con đi mua, nghe nói quốc khánh sẽ giảm giá. Trong thẻ còn có sáu ngàn, nếu không đủ, lại gọi điện thoại cho mẹ.”

“Hắn là đủ!” Uyển Tình nói.

“Dù sao tiền tiêu xong rồi gọi điện thoại cho mẹ.”

“Dạ.”

Từ Khả Vi lại nhìn nhìn, rốt cục tiến vào, nói với cô: “Mau trở về đi thôi! Bên ngoài trời nắng lớn!”

Uyển Tình gật đầu, vẫn nhìn bà, thẳng đến lúc bà qua trạm kiểm tra, nhìn không tới bóng người mới luyến tiếc dời đi.

Thiên Tuyết cầm cây quạt nhựa quạt quạt gió ở bên cạnh một phen, qua mười phút mới nói: “Trở về đi.”

Uyển Tình gật đầu, xoay người đi ra, còn nhịn không được quay đầu nhìn thoáng qua.

Khi trở về, hai người ngồi xe buýt. Đường xe buýt chạy vòng hơn xe trường, dung hơn một giờ mới trở lại trường học.

Lúc này đại học C, tiếng người ồn ào, nơi nơi đều là sinh viên và phụ huynh. Trở lại phòng ngủ, thấy cửa mở ra, hai người sững sốt, đi vào thấy hành lý đầy đất, biết là bạn cùng phòng đến đây.

“Không để ý tới người như thế nào sao?” Một tiếng oán giận truyền đến.

Hai người ngẩng đầu, thấy trên ban công có hai bóng người. Một người trong đó đi vào, nhìn thấy các cô sưng sốt.

“Hi ~” Thiên Tuyết cười vẫy tay, “Tớ là Mục Thiên Tuyết, ở giường này.”

Uyển Tình cũng vội vàng tự giới thiệu.

Nữ sinh kia cười, đi tới nói: “Tớ tên là Lí Ưc, ước trong hàng tỉ.”

Thiên Tuyết tò mò: “Tên này có hàm nghĩa đặc thù gì sao?”

Lí Ưc nói: “Ba tớ hy vọng tớ làm nhà toán học, có thể từ một đếm tới một triệu!”

“Phốc.” Thiên Tuyết thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Lí Ưc cũng thực bất đắc dĩ: “Bất quá tớ học hệ tiếng Trung, hẳn cũng không có gì bất mãn.”

“Đại học C là trường chất lượng, ba cậu cao hứng còn không kịp đấy, đến trường học số học không lại có quan hệ gì?”

Lí Ưc nghe xong lời này, trên mặt hiện lên một chút thần sắc đắc ý.

Lúc này, một người khác trên ban công đi đến. Uyển Tình và Thiên Tuyết vừa thấy, cả kinh: “Liễu Y Y!”

Lí Ưc sưng sốt, thần sắc nhất thời có hơi không thoải mái: “Các người quen biết?”

Thiên Tuyết cười nói: “Chúng tôi là bạn thời trung học.”

Lí Ưc nghe xong, không thoải mái biến mất, nhưng mặt vẫn đang mang bất mãn: “Cô không để ý tới người như thế nào sao? Chào hỏi với cô, một câu cũng không nói!”

“Bình thường! Tớ và cô học trung học ba năm, cũng không có nghe cô nói chuyện qua!” Lời này có hơi khoa trương, kỳ thật ngẫu nhiên vẫn là nói qua, nhưng ba năm cũng không đến năm câu, so với chưa nói qua cũng kém không nhiều lắm....

430. Chương 239: Chương 239

431. Chương 239: Chương 239

432. Chương 239: Đưa Hắc Caravat

Chương 239: Đưa hắc caravat

Edit: minhhy299

“A? !” Lí Ưc kinh ngạc, nhìn Liễu Y Y yên lặng thu dọn đồ, trực giác có ảm tình, liền hạ giọng hỏi, “Tại sao có thể như vậy?”

“À.” Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, thấp giọng nói, “Cô ấy có bệnh, cho nên không cần trách móc nặng nề nhiều lắm, tôn trọng lẫn nhau mới là tốt nhất. ”

Lí Ưc hiểu, nghĩ Liễu Y Y bị cầm diéc, ánh mắt nhìn về phía cô đầy đồng tình.

Uyển Tình ngồi ở một bên, nếu có chút dăm chiêu, Thiên Tuyết đi qua đẩy đẩy cô: “Cậu làm sao vậy?”

Uyển Tình nhìn cô, muốn nói lại thôi nói: “Tớ muốn đi mua một ít đồ.”

“Gấp không?”

“Thật ra cũng không vội lắm.”

“Tối rồi đi, hiện tại nắng gắt lắm!”

Ăn xong cơm chiều, hai người tiện thể đi dạo phố. Đồi người không quen tìm không thấy đường, nhìn thấy ở đầu phần hoa liền đi về phía đó, về phần có thể lạc đường hay không, không ở trong phạm vi lo lắng của các cô.

Đi nửa ngày rồi, Thiên Tuyết hỏi: “Cậu muốn mua cái gì?”

Uyển Tình cẩn cẩn môi, nhìn cửa hàng quần áo hai bên đường, dẫn đầu đi về phía trước. Đi đến bên ngoài một cửa hàng nam trang, cô đứng một chút, đẩy cửa ra đi vào.

“Ồ?” Thiên Tuyết sững sốt, đi theo vào, thấy cô đứng trước một cái caravat kinh hỉ hởi, “Cậu muốn mua caravat? Mua cho ai?”

Uyển Tình bực bội cầm lấy caravat, cúi kính nói: “Anh cậu!”

Thiên Tuyết cười trộm một tiếng, vội vàng gạt đầu: “Tốt tốt. Lúc trước không phải không mua sao? Như thế nào lại nghĩ tới đến mua?”

Uyển Tình ghen nửa ngày, nói: “Có qua có lại.”

Cô cũng không muốn mua, nhưng hôm kia hân tặng cô hoa và sôcôla, cô đã muốn mua đồ cho hân. Cô cũng không biết vì sao! Có lẽ, chỉ là không muốn nợ hân thôi.....

Cô nhìn mấy cái caravat, hỏi Thiên Tuyết: “Cậu cảm thấy được không?”

“Như thế nào không được? Rất được rồi!”

“Tớ thấy chúng ta vẫn là đổi cửa hàng đi.” Uyển Tình thấp giọng nói, “Anh cậu mặc Armani.”

“Cậu đừng quản anh ấy mặc cái gì, cậu muốn mua cái gì liền mua cái đó! Cậu tính mua như thế nào? Dùng tiền lương còn lại của cậu?”

“Tớ lúc trước nghĩ như thế. Bất quá vậy mấy trăm có thể mua cái gì? Vẫn là lấy thẻ của hân quét cho rồi.” Uyển Tình nói xong liền đi ra ngoài.

Thiên Tuyết giữ chặt cô một phen: “VẬY QUÁ KHÔNG THÀNH Ý NHA! Thì cái này đi, màu xám còn rất đẹp mắt.”

Uyển Tình do dự một chút, lấy caravat qua, đưa cho nhân viên bán hàng: “Gói lại cho tôi.”

Theo Uyển Tình bắt đầu nói những lời này, Thiên Tuyết cũng bắt đầu cười liên tục, thật giống như cái món quà này là mua cho cô.

Uyển Tình nhìn không được trừng cô: “Cậu cười cái gì? Có cái gì buồn cười? Cậu cười nữa tớ ném nó!”

“Mình lại không cười cậu!” Thiên Tuyết vội vàng chỉnh vẻ mặt, “Mình muốn gọi anh mình mua đồ cho mình, mình đang xếp danh sách đây! Vừa nghĩ đến nhiều đồ như vậy, mình liền nở nụ cười!”

Uyển Tình không tin cô, cúi đầu bước nhanh đi trước. Caravat trên tay giống như khoai lang phồng tay, cô thật sự muốn ném nó!

Cô không hiểu nổi mình, một khắc kia đầu óc bị chập mạch sao? Vì sao muốn đi mua vật này! Chỉ có ba trăm, bỏ chung vào đồng ba ngàn của hân, quả thực là xấu hổ mất mặt!

Hân sẽ trực tiếp ném tới ngoài cửa sổ đi? Cô vẫn là không nên tặng!

Đi tới đi lui, các cô quả nhiên lạc đường, đến một địa phương nào nhiệt cũng không phần hoa, hình như là chợ đêm. Chợ đêm có rất nhiều đồ ăn vặt, Thiên Tuyết ngạc nhiên vô cùng, cứ rần muốn lôi kéo Uyển Tình cùng ăn. Ăn hai ba loại, bụng chổng đờ không được, đành phải gói một phần lại những món vừa ý.

“Về trường học chứ?” Uyển Tình hỏi.

“Về trường học cái gì!” Thiên Tuyết bắt mẫn liếc cô, “Đương nhiên đi chỗ anh mình! Cậu mua quà cho anh ấy, chuẩn bị giấu trong ngăn tủ, chờ tốt nghiệp mới tặng anh ấy hả?”

“” Cô mới không có! Cô rõ ràng chuẩn bị tốt nghiệp cũng không tặng, trực tiếp ném đi!

Thiên Tuyết nhìn nhìn bốn phía, thật sự tìm đường không được, dứt khoát gọi xe.

Uyển Tình nói: “Vẫn là về trường học đi. Y Y các cô ở đó, chúng ta không về, không phải sẽ bị hoài nghi đấy?”

“Hiện tại không chính thức đi học, mọi người đều vừa mới đến, khó giữ được tình thân thích gì đó, không nên lo lắng! Về sau chính thức đi học, không quay về mới bị người ta hoài nghi!”

Uyển Tình sững sốt, ghi tạc lời này trong lòng. Nhìn caravat trên tay, cô như nghĩ tới cái gì hơi gầy gầy ngón tay.

Trở lại trong phòng cho thuê, Mục Thiên Dương không ở đây. Thiên Tuyết mở đèn, mở tivi, gọi điện thoại cho hân: “Anh ở thành phố C không?”

“Ồ.”

“À, em và Uyển Tình đến đây.”

Mục Thiên Dương dừng một chút, âm thanh mang theo vui sướng: “Ừ.”

Thiên Tuyết tắt điện thoại, nói với Uyển Tình: “Anh ấy rất nhanh sẽ trở lại.”

Uyển Tình cắn môi dưới, không nói chuyện, lục lọi đồ ăn vặt cô đóng gói trở về, tìm thứ mình thích ăn.

Không tới một lát, Mục Thiên Dương đã trở lại, nhìn thấy đồ ăn vặt còn sót lại trên bàn, nhin không được nhú mày: “Đây là cái gì?”

Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, ôi má ơi, sao biến thành bãi rác như vậy! Cô vội vàng nói: “Tuy rằng bề ngoài không tốt, bắt quá hương vị ngon lắm.”

“Thu dọn!”

Dù sao cũng ăn được không muốn ăn, Thiên Tuyết liền ném toàn bộ bọn nó vào thùng rác, nhin không được oán giận: “Uyển Tình cũng ăn, anh sao không nói cậu ấy?”

Mục Thiên Dương nhìn qua, cô ngoan ngoan cầm miệng.

Uyển Tình không dám ngẩng đầu, thấy trên bàn trà có dầu, vội vàng lấy khăn tay xoa xoa. Không có người nói chuyện, một lát sau, Mục Thiên Dương đứng lên, kéo cô về phòng ngủ.

“Cái kia.” Thiên Tuyết muốn nhắc nhở chuyện caravat.

Mục Thiên Dương quay đầu trừng cô một cái, cô ngoan ngoan cầm miệng, trong lòng hò hét: Cái đồ anh hai cô! Có chuyện quan trọng hơn so với lên giường nha!

Sau khi vào phòng, Mục Thiên Dương khóa cửa, cúi đầu ngửi một chút trên mặt Uyển Tình, hỏi: “Sau khi trở về còn không có tắm rửa?”

“Ừ.”

“Khó trách đều là mồ hôi, nhanh đi tắm.”

Phòng ngủ của hân có phòng tắm, Uyển Tình cầm áo tắm, trực tiếp liền đi vào. Cô cũng gội đầu luôn, khi đi ra thấy Mục Thiên Dương cũng thay quần áo, xem ra phải đến phòng tắm bên ngoài tắm qua.

Hân ngồi ở trên giường, ôm máy tính xem này nọ, thấy cô đi ra, khép máy tính lại: “Bỏ trên bàn học.”

Uyển Tình vội vàng cầm máy tính đi, sau đó lấy khăn mặt quấn quanh tóc: “Em. Sấy cái tóc.”

“Anh không biết máy sấy ở nơi nào.”

“Em tìm xem.” Uyển Tình lục tung tìm, ngay cả ngăn kéo của hần đều lục, không tìm được, quay đầu luống cuống nhìn hần.

Hần ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô, cô bước qua, hần nói: “Hôn anh một cái.”

Uyển Tình môi nhếch nhẹ, thần sắc có hơi không muốn. Bất quá, cô rất nhanh liền che giấu đi, đến gần hôn hần một cái.

Hần cười, xốc chăn lên xuống giường. Uyển Tình thấy hần không một mảnh vải, thét chói tai một tiếng.

Hần lạnh lạnh liếc nhìn cô một cái: “Dùng đều dùng qua, có cái gì thẹn thùng?”

Uyển Tình bỗng đứng trợn mắt, nhìn hần có chút đáng thương.

“Em nha.” Hần không có cách nào lắc đầu, tìm bộ áo ngủ mặc vào, liền ra cửa.

433. Chương 240: Chương 240

434. Chương 240: Chương 240

435. Chương 240: Thắt Lên Cho Anh.

Chương 240: Thắt lên cho anh.

Edit: alone gob

Beta: minhhy299

Ra đến phòng khách, Thiên Tuyết còn đang xem tivi, hần kéo ngăn tủ dưới kệ tivi, thuận tiện đóng cửa: “Trở về phòng ngủ ngay!”

Thiên Tuyết bất mãn trừng mắt nhìn hần một cái, đi về phòng.

Hần mở hai cái ngăn kéo, tìm thấy máy sấy, về phòng giao cho Uyển Tình.

Uyển Tình vội vàng cầm điện sấy tóc, thổi 2 phút, đã bị hần giật lấy. Cô quay đầu lại, máy sấy thổi vù vù làm loạn tóc cô, biến mặt cô đều là tóc. Cách vô số sợi tóc, cô nhìn không rõ mặt hần.

Hần đưa tay đẩy tóc của cô ra, vừa mềm mại vuốt tóc, vừa sấy cho cô.

Uyển Tình thấy việc này có mặt hơi không chân thật, thật giống như đã từng phát sinh qua. Nhưng cô hoàn toàn không nhớ nổi, có loại cảm giác như nằm mơ.

Sấy tóc xong, hần đặt máy sấy một bên, một tay mang cô đến ngồi trên đùi mình, cùng chạm trán với cô: “Bảo bối.....”

Thân mình Uyển Tình khẽ run, cúi đầu nói: “Thiên Dương?”

“Ngoan.” Hần nói một tiếng, đi qua hôn cô.....

.....

Uyển Tình thẳng đến giữa trưa mới thức, Mục Thiên Dương thỏa mãn dựa một bên, thấy cô thức dậy, cúi đầu hôn một chút: “Mệt sao?”

“Mệt....”

“Chúng ta không ra ngoài ăn cơm trưa, anh kêu Thiên Tuyết mua đồ ăn ngoài.” Mục Thiên Dương nói xong, cầm lấy di động gọi điện thoại cho Thiên Tuyết.

Uyển Tình còn tưởng rằng hắn sẽ đi ra cửa nói, không nghĩ tới hắn lười như vậy, nhin không được phỉ nhổ trong lòng một phen.

Mục Thiên Dương phân phó xong, tắt điện thoại, ngón tay vẽ vòng tròn trên vai cô: “Muốn tắm hay không?”

“Không, không nên.....” Uyển Tình sợ chết cái bồn tắm lớn, vội vàng cự tuyệt.

Mục Thiên Dương cười một cái, không để ý tới cô, trực tiếp đi đến phòng tắm mở nước ra. Uyển Tình thấy hắn không có mặc quần áo, quay đầu lấy cái chăn trùm lại. Một lát sau, Mục Thiên Dương ngăn chặn trên người cô, trần trụi ôm lấy cô.

“A.....anh buông ra!”

“Nghe lời.” Hắn cười khê hôn cô một cái, cùng cô tiến vào nằm trong bồn tắm lớn. Lượng nước nóng làm giảm bớt đau nhức trên người, làm cho cô thoải mái thở dài.

Mục Thiên Dương cho cô tựa vào ngực mình, tay đặt ở trên người cô, một bên rửa sạch, một bên mát xa. Uyển Tình cảm thấy thoải mái, vốn không có kháng cự. Chờ rửa xong rồi, lại bắt đầu động thủ động cước với cô, cho cô hối hận không kịp. Cô vội vàng ngồi xuống: “Em.....Em tự rửa tốt rồi!”

“À.....Rửa ở trong chút nữa.”

“Không nên.....” Uyển Tình đáng thương hề hề nói, “Không phải đêm hôn qua anh đã làm rất nhiều lần rồi sao?”

“Anh không làm.” Hắn hôn một chút, khóa cô trước người, ngón tay ở dưới nước quơ loạn, “Anh lấy tay giúp em. Em động tình....Em muốn.”

“Em không có——” Uyển Tình cảm thấy thẹn khê nói.

“Được, được rồi.....Anh sai rồi, đừng khóc.” Mục Thiên Dương ôn nhu dụ dỗ, ngón tay thuận thế chen chút trượt đi vào, “Em dựa vào anh là tốt rồi.....”

“Không nên.....Anh lấy ra nữa được không.....”

Mục Thiên Dương do dự một chút, thích nhìn cô bị mình biến thành bộ dáng mê loạn, không muốn đáp ứng cô, dứt khoát hôn trên môi cô, cho cô nói không ra lời.

Sau khi kết thúc, hắn lại bắt đầu hối hận. Đêm qua làm nhiều lần như vậy, hiện tại lại..... Thật là có chút quá đáng. Hắn hôn thân mật trên mặt cô, không chờ cô bình phục, đã ôm cô về giường.

Uyển Tình nằm vô lực, một lát mới khôi phục lại tinh thần tốt một chút. Cô đứng lên, đang muốn đi mặc quần áo, chỉ thấy Mục Thiên Dương ăn mặc chỉnh tề đứng trước giường.

Hắn nhìn cô một cái, tìm cho cô một bộ quần áo: “Muốn anh mang cơm vào hay không?”

Uyển Tình sửng sốt một chút, lắc đầu.

“Vậy anh ra ngoài trước.”

Cô gật đầu.

Sau khi ăn xong, Thiên Tuyết muốn đi vứt rác, kêu Uyển Tình đi cùng. Mục Thiên Dương nghĩ Uyển Tình hiện tại một thân đau nhức, lập tức nói: “Tự đi! Đi vứt rác cũng muốn có người theo?”

Thiên Tuyết đảo cặp mắt trắng dã, oán thăm đi ra cửa.

Mục Thiên Dương ngồi cạnh bên người Uyển Tình, trong lòng thật xin lỗi, nhưng ngoài miệng vô luận thế nào cũng không nói nên lời, chỉ có thể lấy lòng hỏi: “Đồ ăn có hợp khẩu vị không?”

Uyển Tình gật đầu.

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Tùy tiện.”

Mục Thiên Dương than nhẹ một tiếng, cũng không biết phải làm sao bây giờ, muốn kêu cô đi nghỉ ngơi, lại sợ cô suy nghĩ nhiều là mình lại muốn làm gì, đã nói: “VẬY em xem tivi đi, anh về phòng làm việc. Nếu muốn ăn cái gì, kêu Thiên Tuyết đi mua.”

Uyển Tình gật đầu.

Khi Thiên Tuyết trở về, lấy ra một túi kem ly. Uyển Tình không ăn, cô liền bỏ toàn bộ vào trong tủ lạnh. Trở lại phòng khách, cô thấp giọng hỏi: “Các người tối hôm qua làm bao nhiêu lần?”

Uyển Tình bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô, sợ run một giây, gương mặt múa vuốt xông đến.

“A a a ——” Thiên Tuyết thiếu chút nữa trúng chiêu, vội vàng né tránh, “Mình không hỏi! Không hỏi! Nữ hiệp tha mạng ——”

“Làm sao vậy? !” Mục Thiên Dương nghe được âm thanh, chạy nhanh đến, thấy vẻ mặt Uyển Tình xấu hổ và giận dữ, vội vàng chạy đến ôm lấy cô, rống Thiên Tuyết: “Em lại nháo cái gì? !”

Thiên Tuyết thấy hấn như vậy, quỳ trên sô pha: “Anh bắt công! Bắt công! Rất bắt công!” Vì sao Uyển Tình là bảo vật, cô lại là cây cỏ! !

“Em đứng lên cho anh!” Mục Thiên Dương rống giận, “Nhìn em còn ra bộ dáng gì nữa? !”

Thiên Tuyết liếc hấn một cái, ủy khuất đứng lên, ngồi đoan chính trên sô pha.

Mục Thiên Dương nhìn các cô, muốn hỏi lý do câu chuyện, lại sợ chạm vào vết đao, có chút vô lực: “Được rồi, không được nháo.”

Hấn đang muốn đi, Thiên Tuyết đột nhiên nói: “Anh, Uyển Tình có món quà muốn tặng anh ——”

“Tớ không có!” Uyển Tình vội nói.

Mục Thiên Dương sững sốt, lại ngồi xuống, nhìn chằm chằm Uyển Tình: “Em có quà cho anh?” Nói xong, trong lòng nhảy bang bang.

“Em...” Uyển Tình liếc nhìn Thiên Tuyết một cái, bất quá biết lẽ, ngậm miệng không nói lời nào.

Mục Thiên Dương lại nhìn Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết nhún vai: “Em không biết cậu ấy giấu đâu. Uyển Tình lấy tiền lương làm lúc nghỉ hè mua cho anh, tiền do chính cô kiếm.” Nói xong, cô chạy thật nhanh vào phòng, cho bọn họ tự mình giải quyết.

Mục Thiên Dương trầm mặc một trận, cầm tay Uyển Tình: “Cho anh xem.”

Uyển Tình do dự một chút, khom người xuống dưới góc ghế sô pha lấy ra một gói to.

“Giấu cũng nhanh thật....” Mục Thiên Dương lẩm bẩm một tiếng, không thèm nghĩ vì sao cô giấu ở đó, tâm tình đầy kích động chờ đợi quà.

Uyển Tình cầm chiếc hộp chứa caravat cho hấn, hấn yên lặng hít một hơi, bình tĩnh mở lấy caravat ra.

Nếu không lo mặt mũi của cô, hấn hẳn định muốn lẩn lộn với cô ba trăm lần ba trăm lần nha! Bất quá cô ở trong này..... Hấn chỉ có thể bình tĩnh cầm một lát, nhìn hai lần, liền giao vào trong tay cô: “Thắt lên cho anh.”

Uyển Tình sững sốt, đây là nhận? Cô vội vàng ngồi chồm hồm trên ghế sô pha, trước tiên bẻ cổ áo của hấn lên, sau đó thắt lên.

Sau khi thắt xong, Mục Thiên Dương sờ sờ cổ, yên lặng nhìn cô. Uyển Tình nhìn hấn, một lát sau cúi đầu, né tránh ánh mắt hấn nhìn cô.

436. Chương 241: Chương 241

437. Chương 241: Chương 241

438. Chương 241: Tác Phẩm Nghệ Thuật Xuất Sắc.

Chương 241: Tác phẩm nghệ thuật xuất sắc.

Edit: alone gob

Beta: minhhy299

Hắn bỗng nhiên ôm cô dậy, bước đi về phòng ngủ.

Uyển Tình cả kinh, món quà này đưa hỏa đến đây sao? Cô vội vàng nắm lấy cánh tay của hắn: “Buổi tối lại làm có được không?”

Mục Thiên Dương dừng lại cước bộ một lát, nhìn cô sững sốt, đột nhiên cười ra tiếng: “Đây chính là em nói!”

Uyển Tình sững sốt, có phải cô đã nói sai cái gì hay không?

Đi vào phòng ngủ, hắn thả cô xuống, soi soi gương, bỗng nhiên ôm lấy cô, hung hãn cắn lên cổ cô một cái.

“A——” Uyển Tình kêu to một tiếng, chờ hắn buông ra mới nhìn nhìn gương, một dấu hôn thâm tím.....

Mục Thiên Dương liếm liếm môi, thở dài nói ra một hơi: “Tốt lắm! Đừng ằm ỉ với anh, xem tivi đi.”

Uyển Tình nghi hoặc liếc hắn một cái, ôm cô đi ra ngoài. Sau đó... Mục Thiên Dương liền tránh trong phòng cười!

Thẳng đến buổi sáng ngày hôm sau, Uyển Tình và Thiên Tuyết mới về trường học, bởi vì buổi chiều sẽ xuất phát đi doanh trại huấn luyện quân sự.

May mắn, Mục Thiên Dương kêu cô mang theo sôcôla. Cô lấy theo một hộp, kết quả hắn gọi cô cầm theo ba hộp: “Huấn luyện quân sự mệt, nếu chịu không nổi, buổi sáng khi ra ngoài liền ăn một viên, có thể bổ sung đường huyết.”

“Một hộp là đủ rồi.....”Uyển Tình từ từ nói.

“Trong trường hợp em ăn vào buổi tối, thật đúng là không đủ.”

Uyển Tình đành phải cầm hai hộp còn lại mang theo.

Mục Thiên Dương lại nói với Thiên Tuyết: “Khi đi nghỉ vụ quân sự có quy cũ một chút nếu có người dám khi dễ em, liền gọi điện thoại cho anh! Cả huấn luyện viên cũng vậy!”

“Yên tâm tốt lắm! Chúng em có bạn thời trung học có đi cùng! Em có học võ, đoán chừng ngay cả huấn luyện viên cũng không đánh lại em!”

“Nam nữ?” Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại.

“Nữ!” Thiên Tuyết trả lời không nói gì nữa. Vừa rời khỏi cửa, cô đã kêu lên với Uyển Tình, “Cậu thật hạnh phúc nha! Trước đêm Thất Tịch, anh ấy đi riêng một chuyến tới Thụy Sĩ, chỉ mua sôcôla vì cậu! Kết quả còn mình thì sao, xem như có tình tài trợ một hộp.....”

“Ách.....”Uyển Tình thấy cô thê thảm như vậy, muốn an ủi cô, kết quả không biết an ủi cô như thế nào. May mà Thiên Tuyết không phải thật thương tâm, chỉ là nói nhảm thôi.

Sau đi huấn luyện, Uyển Tình đã quên chuyện sôcôla, thẳng đến ngày huấn luyện thứ hai, mỗi lần trở về đều mệt mỏi nằm sấp, mới nhớ tới nó. Ngày hôm sau khi ra ngoài ngậm một viên, không nghiêm trọng như vậy, về sau mỗi ngày đều ăn.

Huấn luyện phải mang dép mủ, cảm thấy không thoải mái, thậm chí có chút cọ sát chân. Uyển Tình và các cô kêu rên vài ngày, theo truyền tin tức đến bên bọn nam sinh, nói lấy lót băng vệ sinh ở trong giày, có thể giải quyết vấn đề nan giải này.

Mọi người không tin, da mặt dày thử một lần, hiệu quả rõ rệt, vì thế đều học ngay.

Nhưng Uyển Tình và Thiên Tuyết như thế nào cũng không làm thử, nhịn được vài ngày, Thiên Tuyết thật sự là nhịn không được, lấy băng vệ sinh ra, muốn đệm, bất quá cũng không có cách nào khác, đã kêu Uyển Tình: “Cậu giúp mình đệm đi! Về sau mình đều nhắm mắt lại mặc!”

“Tớ không làm!” Uyển Tình nói, “Đánh chết tớ cũng không làm! Cậu mặc nhiều thêm hai đôi vớ là được!”

‘Nóng như vậy——’

“Dù sao tớ cũng mặc kệ!”

Thiên Tuyết khê cần môi, do dự thật lâu, ném một cái băng vệ sinh: “Hừ! Mình dù sao cũng là Mục Thiên Tuyết, sao có thể ngay cả điểm khổ ấy cũng không chịu nổi? Mình nhịn!”

Uyển Tình trầm mặc một lát sau, quay đầu giơ ngón tay cái lên với cô.

Cô buồn bực thở dài, hỏi: “Cậu nói, nam sinh sao phát hiện được biện pháp này? Chẳng lẽ bọn họ cũng dùng cách này?”

“Bọn họ hiện tại xác nhận đã dùng cách này.”

“Vậy trước kia thì sao?”

Uyển Tình nói: “Cậu có thể phát huy trí tưởng tượng của cậu.”

Thiên Tuyết đưa cái nhìn xem thường: “Cậu mắng mình suy nghĩ kỳ lạ là được rồi!”

“Sức tưởng tượng tốt cũng không phải chuyện xấu.”

Lúc này, đột nhiên có người tới hỏi: “Mục Thiên Tuyết? Cậu tên Mục Thiên Tuyết? Cái kia Mục Thị Mục Thiên Dương là gì của cậu?”

Uyển Tình sửng sốt, ngẩng đầu nhìn người nọ. Là một nữ sinh chuyên ngành, hiện tại dùng chung phòng ngủ với các cô.

Thiên Tuyết cầm lấy di động lên mạng, cũng không ngẩng đầu lên nói: “Là anh em! Tên của chúng tôi hợp lại chính là tác phẩm nghệ thuật xuất sắc rồi!”

“Thật sự?” Nữ sinh sáng mắt lên.

Mặc khác một số bạn cùng phòng nữa cũng lại gần, bảy miệng tám lời hỏi: “Nghe nói nhà các cậu ở thành phố A rất nhiều tiền sao?”

“Bình thường bình thường.”

“Há chi thành phố A, ở cả nước coi như có rất nhiều tiền đi?”

“Nói nhỏ một chút……”

“Nghe nói Mục Thị mở chi nhánh công ty ở bên cạnh nha! Đợi bốn năm sau, không biết phát triển tới cái dạng gì, đến lúc đó chúng ta có thể có cơ hội vào công ty đó làm hay không?”

“Mở chi nhánh công ty?” Thiên Tuyết sửng sốt, lập tức nói, “Oh oh oh, đúng đúng đúng, mở chi nhánh công ty! Anh mở chi nhánh ở đây!”

Uyển Tình thấy biểu hiện của cô nửa thật nửa giả, không biết trong hồ lô cô chứa cái gì, ngồi ở một bên không nói lời nào.

Thiên Tuyết đột nhiên ngẩng đầu, đưa tay về phía cô: “Uyển Tình, sôcôla của cậu ăn rất ngon, cho tớ một viên!”

Uyển Tình xoay người lấy sôcôla ra, đưa một viên cho cô.

Mấy nữ sinh sững sốt, đột nhiên có người hỏi: “Mục Thiên Dương thật là anh của cậu?”

“Cậu nhìn tên chúng tôi, chỉ khác một chữ, có thể là giả sao?”

“Nhưng dạng này cũng có thể là trùng hợp thôi.”

“Thích tin hay không!” Thiên Tuyết cắn sôcôla, mặc kệ.

Mọi người mắt hứng, khí thế bức người hỏi: “Di động của cậu không đến một ngàn đi?”

“Ách.....” Thiên Tuyết nhìn thoáng qua di động, không nói lời nào.

“Còn có quần áo cậu mặc ngày hôm qua, khi nghỉ tôi nhìn thấy ở cửa hàng, cùng lắm chỉ có 30 đồng!”

Thiên Tuyết không nể mặt: “Là các người cảm thấy tôi giống thôi! Tôi nói không phải, các người khẳng định nói tôi lừa các người! Hiện tại được rồi, chân tướng rõ ràng!”

Mọi người sững sốt, đều về vị trí của mình, có người nhin không được nói một câu: “Hư vinh!”

Thiên Tuyết không nài gì nữa, nhìn Uyển Tình.

Uyển Tình vừa muốn nói chuyện, có người liền hỏi: “Đỉnh Uyển Tình, các người rất thân sao?”

“Ách, chúng tôi ngủ chung phòng ở trường.”

“Tôi nhìn cậu mới có vẻ là thiên kim tiểu thư đi? Cô ta muốn cậu cho đồ ăn, cậu đừng bị cô ta lợi dụng.....”

Uyển Tình cười xấu hổ, bất đắc dĩ nhìn Thiên Tuyết. Thiên Tuyết nói: “Uyển Tình nguyện ý cho tôi ăn, các người quản được sao?”

“Cậu....” Người nọ muốn tức giận, nhưng tất cả mọi người đều ai làm chuyện này, liền nhin xuống.

Uyển Tình cũng hiểu được, Thiên Tuyết đây là trải đường cho thân phận người thường. Về sau ai hoài nghi cô có quan hệ với Mục Thiên Dương, sẽ thấy cô chơi chiêu này, mọi người đều nói cô tham hư vinh, khẳng định sẽ không tin tưởng cô là Mục tiểu thư, còn hơn cất giấu mãi không được!

Ngày còn lại, Thiên Tuyết và các nữ sinh kia vẫn không giao lưu. Tuy rằng không đến mức tranh cãi âm ỉ đánh nhau, nhưng trong lúc gần thì không có sắc mặt tốt. Còn thời điểm ở doanh trại, Uyển Tình chợt nghe thấy có người bàn luận Thiên Tuyết, nói cô hư vinh, giả mạo em gái Mục Thiên Dương. Không nên đoán, khẳng định là nữ sinh kia truyền đi.

Uyển Tình nhin không được ngẩng đầu lên nhìn trời, đứa nhỏ đáng thương, cô bị Thiên Tuyết lợi dụng đấy! Thiên Tuyết muốn cô ta giúp truyền bá như lời đồn nha! Về phần cô có phải là em gái Mục Thiên Dương hay không, thật sự không có quan hệ gì với các người

439. Chương 242: Chương 242

440. Chương 242: Chương 242

441. Chương 242: Đã Trở Lại.

Chương 242: Đã trở lại.

Edit: alone gob

Beta: minhhy299

Tập huấn xong trở về trường học, cái gì cũng không kịp thu dọn, Thiên Tuyết liền lôi kéo Uyển Tình ra ngoài. Đi vào phòng trọ Mục Thiên Dương thuê, cô lập tức vứt giày: “Mình muốn tắm bồn! Uyển Tình, mình tới phòng cậu tắm bồn!” Bên ngoài không có bồn tắm lớn.

“Cậu tùy tiện.” Uyển Tình xếp giày lại, “Cậu mang dép lê vào.”

“Cái giày gì mình cũng không muốn mang!” Thiên Tuyết dùng tốc độ nhanh nhất bổ nhào trên sofa, lấy điều khiển từ xa, “TV, tôi đã trở về!” Mở TV lên, cô lại chạy về phòng, “Máy tính

tôi đã trở lại

~~”

Uyển Tình không nói gì thờ dài, thấy có người khác từ phòng ngủ đi tới, tưởng là Mục Thiên Dương, vừa quay đầu lại phát hiện là bà Trương, nhin không được kinh ngạc: “Bà Trương? !”

Bà Trương cười nói: “Tiên sinh bảo tôi đến. Tập huấn rất vất vả phải không? Đều đen hết rồi.”

“Bà Trương —“Thiên Tuyết trong phòng lao tới, “Nhanh làm đồ ăn ngon cho con! Con muốn ăn thịt bò thịt gà thịt vịt, còn muốn ăn đồ ngọt, mang lên hai đĩa trái cây trước!”

“Trái cây trên bàn trà có mấy thứ, tôi cắt cho cô ăn hết rồi.”

“Không nên phiền toái, con cứ ăn như vậy!”

“Vậy tôi đi mua đồ ăn trước, thuận tiện mua thêm ít trái cây.” Bà Trương nói.

Thiên Tuyết gật đầu, cầm lấy trái cây cắn một cái.

Bà Trương đi rồi, Uyển Tình hỏi: “Làm sao bà ấy có thể đến?”

“Vẫn là mình thông minh!” Thiên Tuyết nói, “Đồ ăn trường học khó ăn như vậy, mình liền lập tức nói cho anh nghe, nói anh chuẩn bị cho chúng ta một quả chuối!”

“Cậu còn làm người thường mà?”

“Ở bên ngoài là người thường, về nhà mình vẫn là mình thôi, ngẫu nhiên muốn ăn một bữa ngon cũng không có gì sai! Hơn nữa, trước kia anh mình còn thương xuyên mang mình đi ra ngoài ăn cơm, tuy rằng có hơi bí ẩn, nhưng có khả năng bị bại lộ mà! Trước kia không có bị bại lộ, không có nghĩa là về sao không bị bại lộ nha? Hiện tại tình huống bất đồng, mình muốn làm người thường, đương nhiên hiện tại không thể ra ngoài ăn cơm với anh mình! Cậu cũng không được nha, bị người khác thấy, khẳng định sẽ nói lung tung. Cho nên, muốn ăn ngon, chỉ có thể dựa vào bà Trương!”

Uyển Tình gật đầu, trong lòng thật cảm kích. Tuy rằng cô cũng biết cùng Mục Thiên Dương một chỗ bị người khác thấy sẽ gây hậu quả gì, nhưng cô căn bản không thể nói với Mục Thiên Dương, may mà Thiên Tuyết giúp cô nghĩ tới. Chỉ cần bốn năm đại học có thể thanh tịnh vượt qua, về sau không phải sợ gì.

Thiên Tuyết ăn xong táo, phải tới phòng ngủ của Mục Thiên Dương tắm bồn. Sợ Mục Thiên Dương trở về, cô không dám tắm lâu lắm. Tiếp theo Uyển Tình cũng tắm, thay quần áo tốt đi ra ngoài, lập tức bị cô kéo lên ban công: “Mau tới cân thử xem! Mình gầy đi năm cân, tập huấn đúng là cách giảm béo tốt nha!”

“Cậu lại không mập.”

“Nhưng không gầy mà!” Dáng người Thiên Tuyết vốn là tiêu chuẩn, không nghĩ tới chuyện giảm béo. Bất quá lập tức gầy năm cân, coi như là hồng phúc trời ban. “Mình về sau muốn giữ nguyên như vậy! Để chút nữa mình nhìn nhìn xem chỗ nào có phòng tập thể thao, chờ thời khóa biểu trống một chút, mình liền lập tức sắp xếp thời gian đi tập thể dục!”

Uyển Tình nói: “Nếu tập thể dục một tháng vượt quá ba trăm, cậu cũng đừng quan tâm.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cậu là người thường.”

Uyển Tình đứng ở trên cân, cân một cái, nghi hoặc nói: “Tớ giống như không ốm.....Tớ không nhàn hạ mà?”

Thiên Tuyết nhìn chằm chằm cân, tự hỏi trong chốc lát: “Cậu không mập lên là tốt, cậu ăn nhiều sôcôla như vậy!”

Uyển Tình bỗng nhiên rùng mình một cái: “Tớ về sau không ăn!”

“Không có việc gì! Cùng đi tập thể dục là tốt rồi, ăn ngon như thế nào cũng có thể buông tha cho? Mình tình nguyện có thịt, cũng muốn ăn!”

“Cậu thật sự cần tập thể dục.” Uyển Tình dở khóc dở cười, “Bằng không khẳng định giữ vững không được.”

Thiên Tuyết nhịn không được bóp cổ cô một phen.

Thu cân tốt, Thiên Tuyết ôm laptop đi ra, hai người nằm trên sofa lên mạng.

Thời điểm bà Trương làm cơm tốt rồi, Mục Thiên Dương trở lại, nhìn thấy các cô, hơi trách cứ nói: “Đã trở lại cũng không điện thoại cho anh?”

“Anh ở nơi này, khẳng định sẽ trở về, anh ở thành phố A, gọi điện thoại cũng vô dụng nha!” Thiên Tuyết nói.

Mục Thiên Dương thấy các cô dùng chung máy tính, nói với Uyển Tình: “Máy tính của em đã mua lại, ở trong phòng.”

“Hả.” Uyển Tình sửng sốt một chút, thấy hắn đi về phía phòng ngủ rồi, nói với Thiên Tuyết, “Tớ đi nhìn xem.”

Thiên Tuyết vẫy tay: “Đi đi ,đi đi, không nên trở lại!”

Uyển Tình trừng cô một cái, đi vào phòng, thấy Mục Thiên Dương đang thay quần áo.

Mục Thiên Dương chỉ chỉ bàn học: “Nơi đó.”

Cô bước qua, thấy một hộp to đặt ở trên, còn chưa tháo tem. Cô cầm hộp để trên bàn, không cần nhìn cũng biết là laptop. Chậm rãi mở ra, cầm máy tính, linh kiện, bản hướng dẫn ra.

Mục Thiên Dương đi tới, từ sau lưng ôm lấy cô. Cô nói: “Mẹ em cho em tiền, cho em mua máy tính để bàn.”

“Ừ, máy để bàn không tiện mang theo, em đến nơi này dùng cái này cho tiện.”

“Được.”

Mục Thiên Dương chuyển thân thể cô qua, nâng mặt của cô lên hôn môi. Hôn thật lâu, vẫn còn chưa thỏa mãn buông ra: “Cầm đi chơi đi.”

Uyển Tình không nghĩ hắn dễ dàng buông tha mình như vậy, vội vàng gạt đầu, ôm máy và cục sạc pin đi ra ngoài.

Thiên Tuyết thấy là sản phẩm mới nhất của Apple, lại nhịn không được ghen tị một phen, tiếp theo nói: “Kỳ thật không quá đẹp. Lên mạng không có vấn đề, nếu chơi trò chơi, dùng Apple không được.”

“Cậu muốn chơi trò chơi?”

Thiên Tuyết vỗ vai một cái: “Đại khái đi, hiện tại không có ý gì. Kỳ thật thương hiệu máy tính thì cũng là lừa gạt tiểu bạch thủ thôi. Cái này của mình tuy rằng không phải Apple, nhưng rẻ hơn so với Apple! Bất quá mang đến trường, người ta khẳng định đoán không được!”

Mục Thiên Dương đi tới, ngồi xuống bên cạnh các cô. Uyển Tình thấy có hơi không được tự nhiên, cúi đầu đánh máy tính, một lát sau hỏi Thiên Tuyết: “Network như thế nào?”

“Hỏi người bên cạnh đi!” Thiên Tuyết cũng không ngẩng đầu lên.

Uyển Tình cứng lại, đành phải nhìn Mục Thiên Dương. Mục Thiên Dương ôm cô vào lòng, một bên kết nối mạng cho cô, sau đó lại chỉ cho cô các phần mềm máy tính. Lắp đặt xong, hắn đưa đầu lại gần Thiên Tuyết, ghé vào tai: “Sao đen như vậy?”

“Anh biết cái gì! Đây là màu da khỏe mạnh!” Thiên Tuyết bất mãn rống lên một câu, ngẩng đầu lo lắng hỏi Uyển Tình, “Sẽ trắng lại chứ?”

Uyển Tình nhin không được cười lên một tiếng: “Yên tâm đi, không tiếp tục phơi nắng khẳng định sẽ hóa trắng.”

Thiên Tuyết thở phào nhẹ nhõm, duỗi thẳng tay đánh Mục Thiên Dương một cái: “Em đen thì làm sao? Em biến thành người Phi Châu cũng là em gái anh!”

“Vậy đúng là không phải!” Ba mẹ hần đều là người châu Á, lại sinh ra một người Châu Phi, có thể không?

Thiên Tuyết bị đè nén một chút, nói: “Uyển Tình cũng đen!”

Mục Thiên Dương nhìn thoáng qua Uyển Tình, nói: “Màu da khỏe mạnh ~”

“A ——” Thiên Tuyết quát to một tiếng, “Anh hơi quá đáng!” Có cần đối đãi khác nhau như vậy không.

Uyển Tình bị bọn họ kẹp ở giữa, Thiên Tuyết vừa động thủ, cô còn thiếu chút nữa ôm máy tính không được, vội vàng nói: “Ăn cơm, bà trưởng làm xong rồi!”

442. Chương 243: Chương 243

443. Chương 243: Chương 243

444. Chương 243: Tiểu Biệt Thắng Tân Hôn. (h)

Chương 243: Tiểu biệt thắng tân hôn. (H)

Edit: alone gob

Beta: minhhy299

Thiên Tuyết lập tức bỏ lại bọn họ chạy về phía bàn ăn.

Khi ăn cơm, Mục Thiên Dương thấy cô cơ hồ ăn như sói đói, nhin không được nhíu mày: “Các em là tập huấn hay là lao động khổ sai?” May mà chỉ là ăn nhanh, cũng không có thô lỗ, bằng không nhất định quăng cô đi học lễ nghi gia giáo vài năm!

Thiên Tuyết hừ một tiếng, tiếp tục cắn ăn một miếng lớn, không để ý tới hần.

Hần nhìn thoáng qua cách ăn chậm nhai kỹ của Uyển Tình, nói: “Anh tin tưởng, không quan hệ với tập huấn, là thân mình có vấn đề.”

Thiên Tuyết dừng một chút, thở phì phò nói: “Thật muốn đánh vào mặt anh!”

Mục Thiên Dương hí mắt: “Có bản lĩnh em liền đánh!”

Thiên Tuyết dừng một chút, bất đắc dĩ nói: “Em không dám.”

Ăn ăn, di động Uyển Tình vang lên. Cô vội vàng đứng dậy: “Có thể là mẹ em.” Cầm lấy di động, lại phát hiện là Quản Hạo Nhiên. Cô cả kinh, vụng trộm liếc mắt nhìn Mục Thiên Dương một cái, chạy đến ban công nhận điện thoại.

“Alo?”

“Uyển Tình, em tập huấn đã trở lại?”

“Ừ.....Anh làm sao mà biết?” Uyển Tình hạ giọng, rất sợ bị Mục Thiên Dương nghe được.

“Nhìn thấy rất nhiều người mặc quân phục, đoán chắc là các em.” Quản Hạo Nhiên cười, “Ăn cơm chưa? Cùng nhau ăn cơm chiều à?”

“Em..... Em ăn rồi, em và bạn học ra ngoài ăn.”

Quản Hạo Nhiên sững sốt: “Phải không? Vậy không quấy rầy em, Tối nay anh lại gọi điện thoại cho em.”

“Có, có việc sao?” Uyển Tình cả kinh, “Hiện tại anh nói đi.” Còn gọi, thật sợ Mục Thiên Dương không phát hiện à!

“Là chuyện mua máy tính. Em vừa tập huấn xong, muốn để hai ngày nữa nói hay không.”

“Em.....Em nghĩ ngơi trước hai ngày đi.” Uyển Tình nói, “Cứ như vậy, em cúp trước.”

Không đợi hắn trả lời, cô liền tắt điện thoại, trở lại bàn cơm. Mục Thiên Dương gấp cho cô miếng thịt, cô vội vàng nói: “Cám ơn.”

“Mẹ em nói cái gì?”

“Ách.....Mẹ hỏi có phải tập huấn xong rồi hay không.”

“Ừ.....” Mục Thiên Dương lên tiếng, không hỏi lại. Cô thở phào nhẹ nhõm.

Cơm nước xong, nghỉ ngơi ở phòng khách nửa tiếng, Thiên Tuyết liền ôm lấy máy tính trở về phòng.

Mục Thiên Dương đang tắm rửa, cô hơi co quắp thay áo ngủ. Khi hắn đi ra, chỉ thấy cô mặc đơn giản ngồi trước máy tính. Váy trong suốt, có thể thấy màu sắc nội y phía dưới, mà ở trên như.....Không có mặc.

Nghe thấy hắn đi tới, cô đứng phắt lên: “Em đi súc miệng.” Sau đó vọt vào toilet giống như trốn.

Mục Thiên Dương cười, xoa xoa tóc ngồi xuống.

Qua mười phút sau, Uyển Tình mới đi ra. Hắn đuổi tay ra từ phía sau: “Lại đây.”

Uyển Tình chậm rãi bước qua, bị hắn ôm lên đùi. Hắn lập tức cúi đầu hôn cô, hai tay chạy loạn trên người cô. Lâu như vậy không chạm vào cô, hắn muốn chết rồi!

Cách vấy ngủ hắn hôn hồng mai trước ngực cô, một bàn tay treu chọc ở dưới: “Bảo bối.....Nhanh lên chuẩn bị tốt cho anh!”

Uyển Tình giật mình một cái, thân mình hơi hơi phát run.

Cảm giác cô động tình, hắn nhanh tay kéo khăn tắm của mình và nội y của cô xuống, không biết từ nơi nào đó lấy mũ ra đeo vào, sau đó nâng thắt lưng của cô lên: “Ngồi xuống.....”

Uyển Tình nghe lời ngồi xuống, cảm giác hắn chậm rãi lấp đầy mình, rên rỉ thở dốc: “Thiên Dương.....”

“Ngoan , chính là như vậy.” Hắn tích nghe cô gọi tên mình, “Bảo bối.”

“Thiên Dương.....” Uyển Tình nghe lời kêu, càng không ngừng gọi tên của hắn.

Hắn gần như điên cuồng mà đòi lấy, hết ngồi rồi đứng, hết đứng rồi nằm, từ trên bàn rồi tới trên giường.....

Thẳng đến khi rốt cuộc cô thừa nhận không được, khóc cầu xin tha thứ.

Ngày hôm sau, hắn chờ tới khi cô tự nhiên tỉnh lại, sau đó mới tiếp tục áp bức.

Khi ăn cơm trưa, Uyển Tình hoàn toàn không có khí lực đứng lên. Hắn mang cơm đến trước giường, tự mình cho cô ăn. Cơm nước xong, cho cô nghỉ ngơi hai tiếng, lại làm một lần. Sau làm xong, hắn đi tắm sạch sẽ, vừa thay quần áo vừa nói: “Anh đi họp một chút, em hãy ngủ thật tốt.”

Uyển Tình rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra, muốn đứng lên, nhưng hoàn toàn không có khí lực, chỉ có thể tiếp tục nằm. Khi ăn chiều, vẫn không có khí lực rời giường. Mục Thiên Dương tiếp tục đến cho cô ăn, cô trần như nhộng bọc chăn, thật cẩn thận nói: “Đêm nay cũng không thể được.....”

Hắn liếc nhìn cô, hôn một cái ở mũi cô: “Anh cũng muốn cho em nghỉ ngơi, nhưng mà cảm thấy không đủ.” Mỗi lần chạm vào cô, đều có một loại ý tưởng là triển miên với cô, vẫn muốn kết hợp cùng cô một chỗ.....

Uyển Tình nghe xong không nói lời nào. Nghĩ rằng cô mệt như vậy, nếu hắn làm, cô cũng không có biện pháp đáp lại hắn.

Mục Thiên Dương bỏ chén xuống, xoa xoa miệng của cô: “Về sau liền thoải mái. Em hiểu đàn ông là loại sinh vật này, lâu lắm không được phát tiết, khẳng định sẽ muốn điên cuồng một phen.” Câu nói kia như thế nào nhỉ? Tiểu biệt thăng tâm hôn! Chính là tình huống này, khu

~Uyển Tình nhìn hắn một cái, vội vàng bỏ qua một bên.

Hắn cười, hôn lên mặt cô một cái: “Yên tâm, đêm nay bỏ qua cho em. Anh cũng không phải thần, có thể vẫn làm vậy?”

Uyển Tình đỏ mặt, mặt cơ hồ chôn vùi vào bên trong chăn.

Lại ngủ một đêm, rốt cuộc cô cũng có khí lực ra khỏi phòng. Bắt quá trên người đầy vết hôn, trước đó chưa từng có! Cô bất đắc dĩ tìm áo quần dài mặc vào, lại thêm chiếc khăn lụa. Nghĩ đến ngày hôm qua cả ngày không xuất hiện, Thiên Tuyết và bà Trương chắc chắn biết đã xảy ra chuyện gì, thật muốn tìm một cái lỗ chui vào.

Trong phòng khách, Thiên Tuyết đang mở máy tính xem phim, nhìn thấy cô, nhưng thật không có cười cô, trực tiếp tiếp đón cô đến cùng nhau xem.(Thiên Tuyết: Nói đùa? Lúc này làm sao có thể cười? Cô cũng không phải không muốn có tiền tiêu vật nha!)

Hai ba ngày tiếp theo, Mục Thiên Dương quả nhiên ôn hòa rất nhiều, không có lại ép cô tới xuống giường không được.

Cô nhớ tới một sự việc, một tháng trước đã muốn nói. Vốn định thừa dịp tặng caravat nói, kết quả đã quên. Ngày đó hắn liên tục muốn nhiều lần, cô nghĩ nói khi đó là tốt nhất, cũng muốn nói, nhưng không có khí lực.

Tối nay, Mục Thiên Dương hết sức ôn nhu, cơ hồ biến thành cô muốn ngừng mà không được. Sau khi chấm dứt, Mục Thiên Dương ôm cô hôn lại hôn, tuy rằng không tính làm nữa, nhưng chính là luyến tiếc buông ra.

Uyển Tình thấy thần sắc hắn thỏa mãn, ghé vào ngực hắn: “Thiên Dương.....”

“Ừ.” Mục Thiên Dương cầm bàn tay nhỏ bé của cô, đặt tay lên ngực mình.

Uyển Tình há miệng thở dốc, đột nhiên không dám nói. Hắn đã buông tha cô rất nhiều lần, không thể được một thước lại đòi thêm một trượng. Bằng không, ngay cả cái có được ở hiện tại cũng bị đoạt đi. Tim cô vẫn nhảy bang bang, hít vào một hơi, ghé vào ngực hắn không nói lời nào.

“Làm sao vậy?” Mục Thiên Dương đẩy đẩy tóc cô, “Có việc nói với anh?”

“Không có việc gì.....”

“Nói , nói nhanh, cái gì anh cũng đáp ứng em.” Chỉ cần cô nguyện ý nói, cái gì hắn không đáp ứng? Hắn yêu cầu xa vời, cũng bất quá là có một ngày cô đối với mình chính là muốn gì được nấy.

Uyển Tình ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn hắn; “Vậy.....Anh không đồng ý cũng không được tức giận.”

“Không tức giận.” Hắn cười, trong lòng có một chút chua xót. Làm nhiều như vậy, cô vẫn không có chút cảm giác gì sao? Có lẽ, cô có cảm giác, chỉ là không tự tin.

445. Chương 244: Chương 244

446. Chương 244: Chương 244

447. Chương 244: Chủ Động Toàn Bộ Hành Trình.

Uyển Tình nghe xong câu cam đoan của hắn, rớt cuộc nói: “Là như vậy: Hiện tại mới năm thứ nhất, lại vừa khai giảng, nếu mỗi ngày em đều qua đêm ở bên ngoài, khẳng định sẽ làm người ta nghi ngờ.....”

Mục Thiên Dương quay đầu nhìn cô, bỗng nhiên cô không lên tiếng, không dám nói.

“Em muốn như thế nào?”

“Em.... Em không biết như thế nào.....” Cô chính là chỉ có vấn đề nan giải này thôi, thật sự không nghĩ tới phải giải quyết như thế nào. Dù sao, hắn đồng ý, tự nhiên sẽ đưa ra một phương án giải quyết thuận tiện. Thấy hắn không nói lời nào, cô vội vàng nói, “Thôi, quên đi! Không có việc gì! Anh đừng tức giận.....Anh đã nói không tức giận.”

“Anh đã tức giận.” Mục Thiên Dương bỗng nhiên giận dữ.

Uyển Tình ngẩn ra, cảm như hén.

Mục Thiên Dương bắt đầu dĩ thử dài: “Được rồi, ngủ!”

“Ừ.....” Uyển Tình nhẹ nhàng lên tiếng, nằm xuống bên cạnh hắn.

Hắn xoay người ôm lấy cô, hôn trên vai cô vài cái: “Anh sẽ suy nghĩ một chút.....”

Uyển Tình vừa động, xoay người đối diện mặt hắn, mặt chôn ở ngực hắn, nức nở nói: “Cám ơn.....”

“Anh không thích hai chữ này, về sau không được nói!”

Uyển Tình cứng lại, không dám phát ra âm thanh nữa.

Ngày hôm sau Uyển Tình nhận được điện thoại của Quản Hạo Nhiên, hỏi cô khi nào thi đi mua máy tính. Uyển Tình dừng một chút, vừa lật lịch trên bàn, Quốc khánh được nghỉ dài hạn nhưng đã qua hơn phân nửa. Cô nhớ tới buổi sáng nghe Mục Thiên Dương nói chuyện điện thoại, giống như ngày mai hắn có việc, đã nói: “Ngày mai đi.”

“Tốt lắm, ngày mai buổi sáng chín giờ, anh chờ em dưới lầu.” Quản Hạo Nhiên nói, “Hiện tại em ở đâu? Cùng nhau đi ăn cơm trưa à. Em tập huấn xong rồi mà còn chưa thấy được em, dì còn gọi điện thoại hỏi anh.”

“Ách.....Ngày mai đi, em và Thiên Tuyết ở bên ngoài, đoán chừng buổi chiều mới trở về.”

“Các em đi chơi?”

“Đúng vậy, Thành phố C rất tốt để đi dạo.”

“Cẩn thận đừng lạc đường.”

“Ừ.”

Tắt điện thoại Uyển Tình lập tức đi tìm Thiên Tuyết. Thiên Tuyết nghe xong, không nói gì nhìn cô: “Cậu với anh ta đi mua máy tính? Cậu thật sự sợ anh mình không biết à?”

“Tớ còn phải ăn nói với mẹ tớ.....” Uyển Tình phiền chán thở dài, “Bằng không có thể như thế nào? Hắn cũng không phải người ngốc! Ngày đó hắn còn nói cậu có khí chất quý tộc, khẳng định đoán được cậu sinh ra trong gia đình bất phàm!”

Thiên Tuyết mới không sợ bị người đoán được, chỉ quan tâm: “Ngày nào đó? Cậu dẫn mình theo để gặp mặt hắn? Cậu tin mình nói với anh mình hay không!”

“Nhỏ giọng nhỏ giọng.....”May mà bà Trương không có ở đây, bằng không cậu không cáo trạng, thì bà Trương cũng có khả năng cáo trạng. “Là thời điểm mẹ tớ ở đây, thời điểm lúc chúng ta đi chơi! Tớ không gặp lên hần.”

“Gọi điện thoại nói!”

“Tớ cũng không gọi cho hần.” Uyển Tình thở dài, hôm nay Thiên Tuyết sao chịu động não như vậy?

Thiên Tuyết khê cần môi: “Không được! Không thể để hần quần lấy cậu! Bằng không anh mình biết được, mình đồng ý cũng không cứu được cậu! Cậu nói, hần lớn như vậy vẫn chưa có bạn gái? Không có bạn gái, chẳng lẽ là bạn trai đi!”

“Ách....Cậu gần đây lại đọc loại sách gì ?” Như thế nào bắt đầu đến phương diện đàn ông đàn ông?

“Cậu quần mình xem sách gì!” Thiên Tuyết suy nghĩ nửa ngày, không thể nghĩ ra biện pháp, xua tay, “Được rồi, được rồi dù sau chỉ còn một năm nữa hần sẽ tốt nghiệp.Trường học lớn như vậy, cũng không có khả năng ngày nào cũng gặp phải! Mình tạm thời giúp cậu gạt đi, chính cậu tự giác một chút, đừng để xảy ra chuyện gây ảnh hưởng đến mình!”

“Vậy ngày mai cậu đi hay không?”

“Như thế nào không đi? Không xem các người, cũng muốn ứng phó anh mình chứ? Mình không cùng ở với cậu, không phải làm cho hần hoài nghi sao?”

“Cảm ơn!” Uyển Tình cảm kích nói.

Buổi tối Mục Thiên Dương trở về, hai người nói cho hần ngày mai muốn đi mua máy tính. Hần hỏi: “Muốn phải người đi theo hai em hay không?”

Thiên Tuyết xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “Coi như hết! Thật sợ người khác không biết chúng em là người giàu?”

“Vậy em phải cẩn thận. Thấy không hiểu thì gọi điện thoại cho anh hoặc là Thiên Thành, miễn cho các người bị hổ.”

“Yên tâm đi!” Thiên Tuyết làm tư thế Ok.

Mục Thiên Dương còn nói: “Bất quá hổ cũng không sao, cùng lắm thì hỏng rồi thì mua lại.”

Thiên Tuyết: -_-

Khi ngủ, Mục Thiên Dương nói với Uyển Tình: “Ngày hôm qua em nói chuyện đó, anh có thể đồng ý với em.”

Uyển Tình sững sốt, quay đầu nhìn hần.

“Bất quá, em phải đồng ý với anh một yêu cầu mới được.”

“Yêu cầu gì?” Uyển Tình mở miệng sợ hãi hỏi, chỉ sợ hần đề ra yêu cầu quá phận.

Hần nhìn cô, tròn mắt mờ ám đi chuyển, hình như không có ý cười: “Lại đây.”

Uyển Tình bước qua, lo sợ bất an.

Hần cầm tay cô: “Đêm nay tùy anh?”

Uyển Tình trợn to mắt nhìn hần, nửa ngày mới gật đầu: “Ừ.”

“Tốt! Đồng ý với em! Về sau, một tuần em ở trong này hai ngày là được, ban ngày tùy ý, nhưng đừng có một lần cũng không lại đây. Anh không nhất định phải làm cái gì, nhưng anh để ý thái độ của em.”

“Uhm!” Uyển Tình vội vàng nói.

“Về phần thời gian.....Tạm thời học kỳ này. Hiện tại lá gan của sinh viên rất lớn, nói chuyện yêu đương phòng thuê ngay bên ngoài, đoán chừng sau học kỳ còn có người chuyển ra bên ngoài ở, chờ thời điểm có người dọn ra ngoài, em sẽ không cần lo lắng có người nghi ngờ.”

“Ừ.”

“Vậy hiện tại tùy anh?” Mục Thiên Dương yên lặng nhìn cô, cười ra tiếng.

Uyển Tình do dự một chút hỏi: “Em có thể đến cuối tuần không?” Cuối tuần cũng không đi học, nếu có thể, liền làm rất tốt, cô hoàn toàn có thể nói đi thăm thân thích gì đó.

Biểu tình Mục Thiên Dương như suy tư, thật lâu sau trả lời: “Có thể!” Cuối tuần nếu không phải hai ngày, hẳn sẽ để lại hai ngày khác mà? Đứa ngốc này!

Uyển Tình thở ra.

Hắn hỏi: “Hiện tại có thể tùy anh chứ?”

Uyển Tình ngẩn ngơ, chậm rãi gật đầu.

Hắn cười, lôi kéo cô lùi về sau, nằm ở trên giường, ôm cô đến ngồi trên mình: “Tốt lắm! Hiện tại bắt đầu đi!”

“A?”

“Hôm nay, toàn bộ hành trình chủ động từ em!”

“Cái gì?!”

“Cho em thời gian một phút chuẩn bị, không làm được, anh sẽ thu hồi lời nói trước đó.”

Uyển Tình đứng hình. Như thế nào lại như vậy a? Cô thậm chí suy nghĩ hẳn sẽ SM, tình huống dùng công cụ đều có nha, nhưng hoàn toàn không nghĩ tới hẳn lại để toàn bộ hành trình đều là cô chủ động a! Cô..... Cô phải làm sao bây giờ?

“Còn mười giây.”

“Em.....Em sẽ không.”

Ánh mắt Mục Thiên Dương nhú lại: “8 giây, 7 giây.....3 giây, 2 giây, 1— a!”

Uyển Tình ngăn chặn cái miệng của hắn, một lát sau buông ra, một bộ biểu tình cảnh cáo: “Em, em thật sự sẽ không, nếu, nếu.....Anh đừng trách em.”

“Em sẽ.” Mục Thiên Dương cười nhìn cô, “Em ngấm lại anh đối với em như thế nào, em liền như thế với anh.”

Uyển Tình đỏ mặt lên, do dự nửa ngày, lại cúi đầu hôn hắn.

Mục Thiên Dương nằm hưởng thụ, cảm thấy cô thật ra sức, rất là vừa lòng. Nhưng có một vấn đề, cô quá chậm, làm tâm hắn ngứa ngáy khó chịu, còn thiếu chút nữa nhịn không được áp đảo cô. Bất quá, cần nhẫn nại, hẳn phải cảm thụ cô chủ động!

448. Chương 245: Chương 245

449. Chương 245: Chương 245

450. Chương 245: Đuổi Theo!

Một giờ sau...

Cả người Uyển Tình là mồ hôi nằm dưới thân hắn thở: “Cái kia.....Em nghĩ toàn bộ hành trình.....Cái kia, là anh.....” Cô làm một nửa, hẳn đột nhiên xoay người đè cô xuống, đánh gãy “Toàn bộ hành trình chủ động” của cô, hẳn sẽ không trở mặt mà không nhận chứ?

“À.....” Mục Thiên Dương rời khỏi cơ thể cô, xoay người nằm xuống, “Vây em tiếp tục.....”

“Còn muốn?” Uyển Tình cả kinh, tiếp theo nghĩ hần mới muốn một lần, bình thường còn đến hơn.... Xác thực còn không có đủ.

Mục Thiên Dương đưa tay vuốt mặt cô: “Muốn hay không anh không biết, Nhưng mà.....Còn chưa thanh lý đâu. Đầu có chủ động toàn bộ hành trình, lúc giữa là anh giúp em làm rất vất vả, công việc kết thúc này em nên đến đây đi?”

Ngao——

Uyển Tình trong lòng kêu rên một tiếng, sao cô không ngắt xỉu đi nha? Ô ô ô, cô không bao giờ cầu hần chuyện gì nữa!

Buổi sáng tám giờ, Uyển Tình và Thiên Tuyết chạy về phòng ngủ, Lí Ưc vừa rời giường, Liễu Y Y ngồi ở trên ghế ăn gì đó, chơi máy tính.

Lí Ưc hỏi: “Các người mấy ngày nay đi đâu?”

“Đi tới nhà người thân Uyển Tình chơi!” Thiên Tuyết nói.

Lí Ưc lập tức hỏi Uyển Tình: “Cậu có người thân ở thành phố C à?”

“Ừ.” Uyển Tình mơ hồ lên tiếng, mở tủ quần áo ra, tìm quần áo rồi đi tới toilet thay.

Lí Ưc nói với Thiên Tuyết: “Hai người các cậu có đồ dơ không tớ giúp các cậu giặt sạch.”

“A, cảm ơn!”

“Không cần, tiện thôi.” Lí Ưc đi ra sau, cầm lấy một túi bánh mì mua ngày hôm qua cho bữa ăn sáng, lại còn một ly sữa, vừa ăn vừa hỏi, “Chúng ta đặt nước đóng chai hay không?” Mấy ngày nay cô đều là uống nước sôi, muốn đặt phải đặt thời gian dài. Kỳ thật nước đóng chai cũng không quý, cô còn chịu được.

“Muốn!” Thiên Tuyết vội vàng nói.

“Vây Uyển Tình thì sao?”

“Tớ không thành vấn đề.” Uyển Tình mới từ toilet đi ra.

Lí Ưc nhìn thoáng qua Liễu Y Y: “Vây cậu.....”

“Cậu ấy không thành vấn đề.” Thiên Tuyết nói, “Tớ vừa nhìn thấy có bán nước ở dưới, tớ định đi xuống, trở về rồi tính tiền!”

Thiên Tuyết nói xong mượn ví tiền ra ngoài, không đến nửa tiếng đã trở lại, cầm biên lai và hóa đơn tiền nước đưa cho Lí Ưc: “Nước để ở đó đi, một người 45 đồng.”

Uyển Tình lập tức lấy ví tiền ra trả, Lí Ưc cũng đưa, Liễu Y Y từ trong ngăn kéo sờ sờ.....Lấy ra một ví tiền, rút hế ra tờ 100.

Thiên Tuyết đột nhiên thấy không quen, Liễu Y Y không phải kiên định dùng tiền xu sao? Như thế nào đột nhiên lại có tiền giấy?

Tìm xong tiền, cô đột nhiên nhảy dựng: “Đi một chút đã, Quần Hạo Nhiên ở dưới đất chờ chúng ta! Đúng rồi Lí Ưc, cậu đừng đi nha, nước lập tức mang đến!”

Đến lầu dưới, Quần Hạo Nhiên hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Rồi.” Uyển Tình trả lời.

“Chúng ta đi thôi.”

Hắn mang các cô đến tiệm máy tính, hắn là thần đồng máy tính tái sinh, phần cứng phần mềm, linh kiện tất cả đều biết, các cô căn bản không sợ bị hớ. Người giới thiệu máy tính còn nói: “Thật là người trong nghề nha! Đúng là ép giá quá lợi hại, chúng tôi cũng muốn kiếm ăn nha.....”

“Cũng được máy bàn hay là máy xách tay.” Quần Hạo Nhiên nói.

Check This Out

by

Người bán máy tính buồn bực: “Tôi không quên.....Bất quá, đưa một cái được không?”

Quản Hạo Nhiên chỉ bên cạnh Uyển Tình và Thiên Tuyết: “Hai người đẹp ở trong này, cậu ý tứ tốt chút?”

Người bán rơi lệ: “Tôi có ý cái gì không tốt? Tôi dù cố gắng cả đời, hai người đẹp này cũng không phải của tôi nha”

Uyển Tình và Thiên Tuyết cười sặc sụa.

Mua máy tính xong, Quản Hạo Nhiên đem các cô đi ăn cơm trưa: “Muốn ăn cái gì, anh mời khách.”

“Sao không biết xấu hổ như vậy?” Uyển Tình nói.

“Không cho anh mời, anh mới ngượng ngùng.” Quản Hạo Nhiên cười, “ Dù sao cũng là tiền tự mình kiếm, cũng không phải xài tiền của mẹ anh.”

“Anh kiếm tiền như thế nào?” Vấn đề này Uyển Tình thật thắc mắc.

“Thì anh viết viết chương trình.”

Thiên Tuyết hỏi: “Nghe nói anh là thần đồng máy tính tái sinh? Vậy anh dự định sau khi tốt nghiệp tham gia vào công ty nào?”

“Trước mắt chưa tính, dù sao cũng là người ta tuyển anh, anh chuẩn bị tốt cũng vô dụng.” Quản Hạo Nhiên nói, “ Tháng sau sẽ bắt đầu có thông báo tuyển dụng, từ từ xem. Bất quá, lần này các anh đều xem thế nào, đoán chừng năm nay sẽ không ký bao nhiêu.”

“Vì sao?”

Hắn nhìn cô: “Mục thị mở chi nhánh công ty ở bên cạnh, nghe nói muốn khai thác ngành công nghiệp mạng, đến lúc đó sẽ tuyển không ít nhân tài máy tính.”

Thiên Tuyết thấy hắn nhìn mình, nhớ tới trong lời nói của Uyển Tình hôm qua, gật đầu: “Công ty kia rất lớn nha, hậu bị tài chính đầy đủ, vô luận làm cái gì cũng kêu ngạo! Nếu anh vào đó, cho dù bước đi vấp vấp, nhưng về sau là người cũ rồi, tiền lương phúc lợi cao nhất không nói, hẳn định có cổ phiếu chia ha hồng, đến lúc đó giá trị con người không thể tính.

Quản Hạo Nhiên như nghĩ tới cái gì nhìn cô: “Em hiểu lắm.”

“Ha ha..... Xem tiểu thuyết.”

Uyển Tình cũng không nghĩ tới một tầng này, xem ra Quản Hạo Nhiên khát vọng rất lớn.

Hắn dẫn các cô đi ăn cá, hắn trực tiếp đi tới nhà bếp chọn cá sống. Uyển Tình thừa dịp hắn không ở đây, cầm lấy thực đơn nhìn, cá quý nhất là hơn hai mươi đồng một ký, đồ khác cũng không quý, đoán chừng một bữa cơm khoảng trăm đồng đi. Cô nhẹ nhàng thở ra, Thật đúng sợ hắn tiêu quá nhiều tiền, bắn khoản.

Thiên Tuyết đang cầm ly trà hừ một tiếng: “Như thế nào, luyến tiếc à?”

Uyển Tình đang muốn nói chuyện, Quản Hạo Nhiên đã trở lại. Cô cả kkinh, cũng không biết hắn có nghe thấy không, hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thiên Tuyết một cái. Thiên Tuyết cũng hồi hận, sao trở lại lúc này? Vạn nhất hắn nghe thấy, nghĩ đến Uyển Tình có ý tứ gì với hắn thì phiền phức.

Sắc mặt Quản Hạo Nhiên bình thường, ngồi xuống hỏi: “Còn muốn ăn cái gì?”

Uyển Tình lắc đầu, bỏ thực đơn xuống. Thiên Tuyết đoạt lấy một phen, Uyển Tình dùng sức giữ lại, cô làm như không phát hiện, chỉ vào hai loại rau trộn. Uyển Tình thấy cô còn có ý gọi thêm, ở dưới bàn đá cô, cô lại lật tới đồ uống, ba một tiếng khép lại thực đơn: “Đủ!”

Uyển Tình vô lực gục đầu xuống, cậu làm như người ta nhiều tiền như người Mục gia cậu à! Một lần ăn này, ít nhất ăn luôn phí sinh hoạt mười ngày nữa tháng!

Quản Hạo Nhiên cười yếu ớt, thần sắc không chút để ý, ôn hòa cùng trò chuyện ngày hôm đó.

Sau khi đồ ăn được bưng lên, Thiên Tuyết ăn một miếng: “Còn ăn rất ngon.”

“Đó đương nhiên. Thời điểm anh và bạn học đến đây, thường xuyên ăn ở đây, bằng không sẽ không mang hai người đến.”

“Cám ơn! Con người của em không ham cái khác, chỉ ham ăn! Chờ khi em tìm được tiệm ăn ngon nhất định sẽ mời lại.”

“Tốt.” Quản Hạo Nhiên nhin không được nhìn cô vài lần.

Thiên Tuyết thấy hấn nhìn mình, vừa ăn một miếng, nếu hấn thật muốn có ý với Uyển Tình, không bằng mình theo đuôi hấn còn tốt hơn! Dù sao cô chưa yêu đương qua, coi như luyện tập, hơn nữa người khác cũng không sai, cuối cùng làm giả hóa thật cũng không có gì!

À.....Bớt thời gian đi thăm hỏi một chút, nhìn hấn có duyên nợ tình cảm hay không nếu thật sự không có, cô liền theo đuôi!

Loại tình cảm này, ở chung nhiều hơn, tự nhiên hơn. Cho dù hiện tại hấn có một chút ý tưởng với Uyển Tình, chờ cô quấy nhiễu trước mặt hấn, hấn thế nào còn nhớ rõ nha? Mục Thiên Tuyết cô cũng không kém mới phải?

451. Chương 246: Chương 246

452. Chương 246: Mới Mẻ Lại Bận Rộn.

Chương 246: Mới mẻ lại bận rộn.

Edit: alone gob

Beta: minhhy299

Sau khi về trường học, Quản Hạo Nhiên đến phòng ngủ hỗ trợ ráp máy tính, bên trong phòng ngủ chỉ có Liễu Y Y, Quản Hạo Nhiên nhìn thấy cô, bỗng nhiên dừng lại.

Uyển Tình nghi hoặc hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Thiên Tuyết nhìn Liễu Y Y, có chút dăm chiêu sờ sờ cằm.

Quản Hạo Nhiên lắc đầu: “Không có việc gì.....”

Liễu Y Y vốn nhìn chằm chằm vào máy tính, bên trong phòng ngủ có người đến, cô động cũng không động một chút. Lúc này nghe thấy âm thanh của hấn, bỗng nhiên quay đầu, gác bỏ máy tính đi, kinh ngạc nhìn hấn, giống như kinh hách.

Quản Hạo Nhiên cứng ngắc nói: “Hiện tại nghỉ, chủ nhiệm không ở đây, chờ thời điểm đi học em có thể tìm người đó.”

Liễu Y Y xoay người trở về, tiếp tục nhìn máy tính.....

Thiên Tuyết sợ hãi than, việc gì đang diễn ra vậy? Cô nhìn qua Quản Hạo Nhiên: “Sao lại thế này?”

Quản Hạo Nhiên thở dài: “Cô muốn chuyển máy tính đi.”

“A?” Thiên Tuyết và Uyển Tình cùng cả kinh, nhìn nhìn Liễu Y Y, không biết cô suy nghĩ cái gì. Đại khái..... Cô hứng thú với máy tính à?

Nhưng mà, nếu là như vậy, thời điểm báo tình nguyện nên báo vì tính nha! Hai người không nghĩ ra, hỏi cô thì khả năng cô không trả lời, chỉ có thể mặc kệ, chuyện tâm xem Quản Hạo Nhiên ráp máy tính.

Quản Hạo Nhiên ráp tốt máy tính, nói: “A đám học sinh nam dưới lầu có văn phòng điện tín, lên mạng thì đến bên kia mở tài khoản, hàng tháng 50 đồng. Hiện tại nghỉ, qua hai ngày nữa hãy đi. Phòng ngủ các em không chỉ có một máy tính, nhớ phải mua cái cổng chia mạng*.”

*

Uyển Tình gật đầu.

“Vậy anh đi trước. Buổi tối cùng nhau ăn cơm?”

Uyển Tình sững sốt một chút, nghĩ tới hân cả ngày chiều cổ, lại từ chối không thể nói nổi, đã nói: “Tốt, em mời anh.”

Quản Hạo Nhiên vừa lòng nở nụ cười, chờ hân đi rồi, Thiên Tuyết lại nhéo Uyển Tình một cái.

Uyển Tình bất đắc dĩ: “Đây là lễ phép thôi.....”

“Hừ!” Thiên Tuyết nặng nề hừ một tiếng.

-

Thời gian nghỉ kết thúc, nên đi học.

Ngày đầu tiên, toàn bộ tân sinh viên họp mặt, cử hành lễ khai giảng. Lễ khai giảng diễn ra cả nửa ngày, buổi chiều lại họp lớp, tiếp tục hoang nghênh bọn họ. Mất hai giờ, lớp học tiếp tục họp, chủ nhiệm lớp và giáo viên bộ môn giảng hết nửa giờ, gọi bọn họ lên bục giảng tự giới thiệu.

Lớp các cô có 40 người, chỉ có 8 học sinh nam, còn bộ dáng toàn bộ hết sức xin lỗi, nữ sinh ngược lại rất xinh đẹp, con mắt vài học sinh nam nhìn xem tỏa sáng.

Đến phiên Liễu Y Y, Uyển Tình thấp giọng hỏi, “Cậu ấy sẽ nói sao?”

Thiên Tuyết nói: “Cậu ấy sẽ đứng ba phút!” Cô vĩnh viễn không thể quên được thời điểm tự giới thiệu, Liễu Y Y liền đứng bình tĩnh như vậy trong ba phút, cuối cùng vẫn là thầy giáo nói với mọi người: Bạn học kia vừa mới tới, tên em ấy là “Liễu Y Y”....

Thiên Tuyết nhớ tới đó liền lau mồ hôi.

Bất quá lần này có hơi vượt quá suy nghĩ của cô, Liễu Y Y lại có thể viết tên mình lên bảng đen, sau đó....Đứng ba phút.

Chủ nhiệm lớp và giáo viên phụ đạo lau mồ hôi, sau khi kết thúc giữ cô lại.

Thời điểm buổi tối, cả lớp đi nhận sách, Liễu Y Y không đi, đã muốn chuyển đến khoa máy tính, bất quá không có chuyển phòng ngủ.

Nhận sách xong trở về, bạn học khác phòng đã đưa thời khóa biểu tới, Thiên Tuyết vừa thấy, trên cơ bản là buổi sáng, chơi nửa ngày, bất quá buổi tối thứ tư còn có hai tiết học, có hơi vượt qua mong muốn của cô. Cô nghĩ buổi tối cũng sẽ không có tiết học nữa đấy.

Ngày hôm sau tiết học đầu tiên khi vào đại học, vẫn là có hơi vượt quá mong muốn. Cô nghĩ khi học đại học chính là mọi người cùng nhau tham khảo, kết quả vẫn là thầy giáo giảng bài, không khác biệt lắm với học trung học

Buổi tối là đến buổi tiệc đón người mới, Uyển Tình thấy nồng nhiệt, Thiên Tuyết có chút thờ ơ. Từ nhỏ đến lớn, cô ở trường học tham gia không ít tiệc liên hoan (cô đều là học trường tốt, người ta làm cũng không kém hơn cái này), có ngôi sao ca nhạc biểu diễn, buổi hòa nhạc cao cấp, có một năm đến lễ hội mùa xuân với Mục lão gia Cho nên, hiện tại thật không có gì mới mẻ và hưng phấn.

Bất quá, sau khi kết thúc tiệc đón người mới đến, các loại nghi thức đối với tân sinh viên bọn họ coi như xong.

Kế tiếp là các ngày mới mẻ lại bận rộn, trừ bỏ đi học, chính là tham gia các ngành trường học và đoàn nhóm tuyển sinh viên mới.

Mỗi lần từ căn tin về phòng ngủ, trên đường một loạt các chiêu thức quảng cáo, các cô nhìn xem hoa cả mắt.

Cái gì nhóm leo núi, nhóm chụp ảnh, nhóm tiếng Nhật, nhóm tiếng Hàn....

Thiên Tuyết nói: “Chúng ta tìm tiểu thuyết xem đi?”

Uyển tình mờ mờ: “Hắn là không có cái này đi?”

Cuối cùng tìm tới tìm lui, có văn học, hỏi một chút, không riêng xem sách, còn muốn viết sách. Thiên Tuyết ngẫm lại, mặc dù cô xem tiểu thuyết vốn là để tiêu khiển, nếu muốn hoàn thành nhiệm vụ, vậy không có hứng thú. Cuối cùng, cô và Uyển Tình vào nhóm cờ vây...

Uyển Tình nhìn bảng giới thiệu văn tất một chút, muốn tiến vào hội sinh viên. Ngày nào đó ở căn tin ăn cơm, nói với Thiên Tuyết, Thiên Tuyết lập tức trừng cô: “Cậu dám! Đừng cho là mình không biết họ Quản là Hội sinh viên!”

Uyển Tình thở dài: “Anh ta đã rời khỏi! Anh ta còn ở lại, tớ khẳng định sẽ không đi. Nghe nói tham gia hội sinh viên sẽ tiến bộ rất nhiều, chẳng những có thể rèn luyện năng lực, còn —“

“Còn cái gì mà còn? Mọi người vào Hội sinh viên, đều là muốn làm quan từ bên trong, về sau viết sơ yếu lý lịch cho đẹp mặt mà thôi! Hai chúng ta có anh mình, còn cần cái đó sao?”

Uyển Tình thật bất đắc dĩ với điệu bộ thiên kim tiểu thư của cô: “Sơ yếu lý lịch có thể không viết, nhưng năng lực cần rèn nha!”

Thiên Tuyết nói: “Vậy cho anh mình trực tiếp rèn đi! Anh ấy trên thương trường có tiếng là ma vương, cho anh ấy tự mình huấn luyện, cậu muốn làm CEO cũng không thành vấn đề!”

Uyển Tình cắn môi, không nói lời nào.

Thiên Tuyết tiếp tục nói: “Bốn năm này cậu coi như sinh viên bình thường nhàn hạ, chơi thật tốt! Thích làm cái gì thì làm cái đó, như vậy hơn là vào hội sinh viên học nhiều. Hội sinh viên chính là lừa gạt cậu, hủy hoại cậu! — Đây là kinh nghiệm anh mình nói! Hội sinh viên chỉ là một chức nhỏ, nhỏ của xã hội, không phải cậu nghĩ ngây thơ như vậy! Chúng ta hiểu được điều kiện này, làm gì sao? Trước làm việc mình thích! Đoàn nhóm cậu muốn tham gia liền tham gia, cho dù là ngành nào!”

Uyển Tình nhìn cô: “Anh ấy nói?”

Thiên Tuyết sững sốt, vội la lên: “Cậu đừng hiểu lầm nha, thời điểm anh ấy nói những lời này là còn chưa gặp cậu, nghĩ đến thật có đạo lý! Thật ra hiện tại anh ấy cái gì cũng chưa nói qua....”

Uyển Tình nghĩ nghĩ, dứt khoát quên đi. Không vào thì không vào, cô cũng nghe nói qua ở đại học này có nhiều mưu tính, vạn nhất chiến đấu thật, không phải một chết cô? Hơn nữa Mục Thiên Dương khả năng tùy thời “Triệu kiến”, cô muốn vào Hội sinh viên, bị công việc đè lên, lúc đó còn phiền toái hơn. Hơn nữa, nếu Hội sinh viên thật sự tốt như vậy, Quản hạo Nhiên hẳn là sẽ đề nghị cô tham gia vào, nhưng hắn nói cũng chưa nói qua, hẳn là không muốn cô tham gia vào giao du với kẻ xấu.

Lúc trước cô đáp ứng Mục Thiên Dương, trừ bỏ cuối tuần, bình thường vào ban ngày bớt thời gian đi qua. Nhưng hai ba tuần tiếp theo, ban ngày cô đều gấp rút không có thời gian, chỉ có thể cuối tuần đi qua.

Hôm nay thăm hại hơn!

453. Chương 247: Chương 247

454. Chương 247: Quả Nhiên Đến Đây.

Edit: alone gob

Beta: minhhy299

Buổi tối thứ sáu, thứ bảy trường học đều sẽ chiếu phim điện ảnh, lúc trước Thiên Tuyết đã muốn xem, nhưng Uyển tình vừa mới tới hai ngày đã đi tìm Mục Thiên Dương, vẫn không đồng ý. Kết quả tháng trước chiếu phim mới, Thiên Tuyết xem đánh giá trên mạng thấy quả không sai, đáng tiếc rạp đã hết chiếu, vẫn không tìm được ở trên mạng, hôm nay có cơ hội này, thì thế nào cũng chưa từng có.

Trường học hợp lại chọn ra hai bộ phim, sắp tới chiếu phim như bình thường, các cô xem chừng là đồ ăn cắp bản quyền, nhưng cũng rõ ràng.

Xem xong bộ thứ nhất, Uyển Tình đã muốn chạy. Thiên Tuyết ngồi lại một chút, xem thử bộ thứ hai như thế nào. Đợi một hồi, phát hiện bộ thứ hai khác biệt, liền tiếp tục xem. Sau khi xem xong, 10h rưỡi!

Uyển Tình hoan mang rối loạn gấp rút mang theo cô rời khỏi, cổng trường đều là sinh viên lui tới. Thời điểm hiện tại không giống, các cô sợ bị người khác nhận ra, không dám gọi xe, bước đi ngang qua. Đi hơn hai mươi phút mới đến, Mục Thiên Dương ngồi trên sofa hé mắt ra nhìn tivi. Lúc các cô đổi giày, hẳn chuyển liền mấy đài.

Hai người bước qua, Thiên Tuyết lấy hai ly nước cho mình và Uyển Tình, sau đó yên lặng uống nước không nói lời nào.

Mục Thiên Dương hỏi: “Bạn nhiều việc?”

Thiên Tuyết nói: “Có thể không nhiều việc sao? Hiện tại ngay cả trường học có mấy cánh cửa đều không làm rõ được đấy!”

“Gấp rút cái gì?”

“Ách, đi học, tham gia hoạt động, dạo thư viện....À, hiện tại chiêu sinh mới cũng đã xong, hẳn là sẽ rảnh hơn, “

Mục Thiên Dương đưa tay ôm Uyển Tình vào trong lòng, lấy ly nước của cô uống một ngụm, hỏi: “Tham gia ngành gì?”

“Không tham gia.”

Thiên Tuyết nói: “Chúng em nhìn nhìn nơi nơi, cảm giác kiểu mẫu mệt chết, thường xuyên phải họp, còn muốn làm việc, dứt khoát đều không tham gia.”

“Không tham gia tốt.” Mục Thiên Dương nói, “Lúc năm nhất còn có tinh thần, chờ năm hai lại muốn lui, đến năm ba, ngay cả đi học cũng lười xuống giường!”

“Ừ, anh biết thật nhiều a ~ ở đại học anh cũng như vậy sao?”

“Khi đó anh cũng được, chịu khó hơn Hội sinh viên hiện tại!” Mục Thiên Dương vừa nhíu mi, “Hiện tại Hội sinh viên các em, đến phỏng vấn đều giống như chưa tỉnh ngủ, không khó tưởng tượng ở trong trường học là đức hạnh cái gì!”

Thiên Tuyết tiếp tục uống nước, vậy cùng cô không có quan hệ gì, cô hiện tại mới lớn một chút, chờ đủ lớn rồi hãy nói tới đức hạnh sau!

Thấy Mục Thiên Dương tiếp tục đổi giọng, cô nhờ tới nhanh như vậy đã mười một giờ, vội vàng bỏ ly nước xuống: “Em trở về phòng.”

“Ừ.”

Chờ cô vừa đi, Mục Thiên Dương ném điều khiển từ xa, một tay ôm lấy Uyển Tình, trở về phòng!

Đặt Uyển Tình lên giường, hẳn hỏi: “Đi làm gì?”

“Xem phim.....”

“Cả buổi tối xem phim gì?”

“Là rạp chiếu phim trong trường học chiếu.” Uyển Tình nói, “Xong tiết học trở về, Thiên Tuyết thấy thông báo, vừa đúng bộ phim cậu ấy thích Ách, chỉ tốn ít tiền, còn có thể xem hai bộ, thật tiện nghi.”

Mục Thiên Dương không nói gì, lạnh lạnh nhìn cô một cái, cúi đầu hôn cô.

Hai giờ sau, chiến trường đã dời tới bồn tắm lớn. Uyển Tình tựa vào ngực Mục Thiên Dương, dịu dàng nói: “Về sau em sẽ tới thường được.....”

Mục Thiên Dương liếc nhìn cô một cái, hôn hôn cái trán của cô, ôm cô, không nói gì. Giờ phút này, hắn thậm chí muốn cùng cô im lặng dựa vào nhau, cho nước ấm giảm bớt mệt mỏi trên người.

Uyển Tình nghĩ, bình thường tới đây, hắn thật sự không có khả năng cái gì cũng không làm. Cô đã biết nhu cầu của hắn, vẫn muốn chuẩn bị tùy thời thỏa mãn hắn. Bất quá ban ngày ban mặt cô không làm loại việc này, ngẫu nhiên một lần có thể, nếu thường xuyên, cô thật sự không chịu nổi. Nếu hắn muốn, bình thường cô còn có thể ở lại trễ một chút, chỉ cần trước lúc trường khóa cửa trở về là được.....

Tiếp theo ngày thứ ba, xong tiết học buổi chiều, cô và Thiên Tuyết đi qua. Hắn không ở nhà, cô liền nhắn một tin cho hắn: “Em đến Isabella.” Isabella là tên tiểu khu này.

Một giờ sau, Mục Thiên Dương trở về. Đi tới cửa, nhìn thấy caravat trên cổ là cái cô đưa, sắc mặt không hiểu ngượng ngùng, yên lặng cởi xuống, nhét vào bao công văn, sau đó mới mở cửa.

Thiên Tuyết và Uyển Tình cầm theo sách mượn từ thư viện đến, đang ở trên ghế sofa làm trắc nghiệm tâm lý. Hắn vào cửa, Thiên Tuyết la một tiếng: “Em không gọi điện thoại cho anh, sao anh lại trở về?”

Mục Thiên Dương dừng lại một lát, sắc mặt lạnh: “Anh không cần chờ em triệu hồi mới có thể trở về?”

“Đương nhiên không phải, anh cũng không phải thần long ~”

“Em....” Ánh mắt Mục Thiên Dương nhíu lại.

Thiên Tuyết vội vàng nói: “Em cũng không có bảy viên ngọc rồng!”

Mục Thiên Dương hung hăng trừng cô một cái, nặng nề mà thở ra một hơi, đi về phía phòng ngủ, không dấu vết cho Uyển Tình một ánh mắt.

Chờ nghe tiếng đóng cửa, Uyển Tình mới bỏ sách xuống: “Cái kia.....Tớ đi nhìn xem.”

“Đi đi, đi đi ~”

Uyển Tình vội vàng chạy tới, sau khi vào phòng, đã bị hắn ôm lấy hôn môi. Một lát sau, hắn buông cô ra, cao hứng nói: “Quả nhiên đến đây, muốn anh thưởng em như thế nào?” Hắn cao hứng nhất không phải cô đến đây, thay vào đó là cô chủ động liên lạc với hắn, nói với hắn cô đến.

“Không nên....”

Mục Thiên Dương lại hôn cô một lát, ôm cô lên giường: “Hiện tại giúp anh?” Thật muốn cô, bất quá, hắn nguyện ý tôn trọng ý kiến của cô, ai kêu cô biến hắn trở nên cao hứng như vậy.

Uyển Tình đẩy hắn ra: “Buổi tối rồi nói sau....”

“Buổi tối?!” Ánh mắt hắn sáng lên, dán mắt nhìn cô càng chặt hơn, “Em không sợ?”

Uyển Tình lắc đầu: “Ký túc xá 11 giờ mới đóng cửa.....Em trở về sớm một chút là được rồi.”

Mục Thiên Dương dừng một chút, chậm rãi buông cô ra. Hắn không muốn làm xong sự kiện sau, cho cô rời khỏi một mình, như vậy giữ cô làm gì? Bất quá hiện tại làm, lại cho cô đi, cũng có gì khác nhau sao?

Hắn vô lực vỗ vỗ trán. Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể mỗi tuần hai ngày? Thật sự là rất giày vò người khác....

“Thiên Dương.....” Uyển Tình đi qua dựa vào, “Anh.... Anh không thích như vậy sao? Vậy hiện tại em—”

“Không.” Hắn vội vàng nắm lấy tay cô, ngăn cản cô cởi nút áo, “Buổi tối nói sau.”

Uyển Tình mỉm cười.

“Em hôn anh.....” Nhìn thấy cô cười, hắn luyến tiếc buông cô ra, vội vàng ôm thắt lưng cô.

Uyển Tình đi đến gần, hôn một cái lên môi hắn. Tiếp theo nghĩ đến hắn há có thể để cô ứng phó như vậy, liền chuẩn bị lớn mật một chút. Hắn cười, buông cô ra, ở trên trán cô hung hăng một chút: “Đủ! Đi chơi đi!”

Uyển Tình gật đầu, bò xuống giường xách máy tính đi ra ngoài.

Ăn cơm chiều xong, Thiên Tuyết nói về trường học. Uyển Tình sững sốt, liếc nhìn Mục Thiên Dương một cái, Mục Thiên Dương cũng nhìn cô, trong mắt hiện lên một tia tình cảm dục vọng. Uyển Tình cúi đầu, nói: “Tớ cầm máy tính để lại phòng....”

Chân cô vừa bước vào cánh cửa, sau lưng Mục Thiên Dương liền vào theo, một tay đặt cô ở trên bàn học: “Anh đến làm xong hai lần, em tới làm ngay một lần!”

455. Chương 248: Chương 248

456. Chương 248: Cô Chủ Động Hôn Hắn.....

Uyển Tình sững sốt, hiểu được hắn nói “Em tới” có ý gì, lại là “Chủ động toàn bộ hành trình”! Bất quá, hai lần chủ động toàn bộ hành trình, cô đều nói không ra lời, rối rắm một chút, quay đầu trừng hắn: “Anh đáng ghét!”

Mục Thiên Dương sững sốt, vui sướng đến cười ra tiếng, bỗng nhiên ngậm miệng cô, liền đứng ở nơi đó xuống tay với cô, chờ thân thể cô chuẩn bị sẵn sàng, hắn thẳng tiến, Uyển Tình than nhẹ một tiếng, toàn bộ thân mình nằm trên bàn.

Mục Thiên Dương động vài cái, lật cô qua, ngay mặt tiến vào, sau đó ôm lấy cô, ở trong phòng càng không ngừng đi lại.

Uyển Tình chịu không nổi kích thích này, càng không ngừng run run, có lúc vượt quá cực hạn nhạy cảm liền muốn thét chói tai, chỉ có thể cúi đầu cắn bả vai hắn....

Sau khi kết thúc, Mục Thiên Dương thả cô trên giường, dùng khăn lau sạch cho cô: “Ngày mai qua không được?”

“Tối mai có tiết học.”

Động tác Mục Thiên Dương dừng lại một lát, mặc quần cho cô: “Trời có chút lạnh, bình thường phải chú ý, đừng đùa với bản thân.”

Uyển Tình ừ một tiếng. Trong lòng cân nhắc, đây là hắn không muốn lần thứ hai sao? Nhưng cô chưa có chủ động nha.....

Hắn ôm cô nằm trong chốc lát, đứng dậy xem văn kiện. Uyển Tình cũng đứng lên, đi tới phòng tắm xem lại mình. Chải đầu thật tốt, thấy trên cổ có dấu hôn, cô đứng đăm chiêu một lát.

Giống như hắn rất thích tạo ra dấu vết trên người cô, nhưng khi mùa hè sẽ không có — trừ bỏ mấy ngày này nghỉ, hình như biết cô sẽ không ra đường, cho nên biến trên người cô thành loan lổ không chịu nổi. Hiện tại thời tiết bắt đầu trở lạnh, hắn lại bắt đầu, chờ tới mùa đông, da thịt dưới quần áo tuyệt đối là ám muội. Bất quá hoàn hảo, không để cô không gặp được người.

Hắn là vì cô lo lắng?

Uyển Tình giật mình một cái, lắc đầu, không thêm nghĩ chuyện này nữa.

Ra khỏi phòng tắm, lại tú quần áo cô tìm một chiếc khăn lụa quấn lên cổ, nhìn bóng dáng hắn ngồi trên bàn học, chậm rãi bước qua: “Thiên Dương, em phải đi rồi.”

“Ừ.”

Ngón tay Uyển Tình giật giật, có chút khấn trương, một lát sau cúi người đi qua, vốn là muốn chạm vào má của hấn một chút, kết quả lại đụng đến lỗ tai.

Mục Thiên Dương chấn động, bỗng nhiên quay đầu lại: “Em —“

Uyển Tình xoay người bỏ chạy, hấn chạy đuổi theo, một tay bắt ôm lấy cô.

Uyển Tình kêu to: “Anh buông——“

“Em.....” Mục Thiên Dương khấn trương thở phì phò, từng ngậm từng ngậm hô hấp, hai tay ản ản run run. Một lát sau, hấn xoay người cô lại, “Em đang làm gì đấy?”

“Em....” “Uyển Tình cũng không biết mình đang làm cái gì, làm sao có thể hôn hấn? Rốt cuộc cô phát điên cái gì? Cô gấp đến độ khóc lên, “Em không đứng vững.....”

Tay Mục Thiên Dương run lên một chút, bỗng nhiên ôm cô, trong lòng mừng như điên nói: “Một ngày nào đó em sẽ đứng vững.....”

Uyển Tình đầu óc ong ong, giọt nước mắt lớn nhỏ đều dừng trên ngực hấn, nóng đến hấn không thể hô hấp.

“Uyển Tình.....” Hấn thỏa mãn hôn hôn trên lỗ tai cô, cổ họng khàn khàn phát không ra âm thanh, “ Em thật vui vẻ là tốt rồi....Anh có thể chờ...”Đợi cô ngày nào đó nguyện ý buông lỏng mình vì hấn.

Đầu óc Uyển Tình vẫn hỗn loạn, chỉ mơ hồ nghe được “thật vui vẻ”, không biết hấn nói gì nữa.

Hấn buông cô ra, lau nước mắt cho cô: “Đừng khóc, không giữ em lại mà.”

Cô đưa tay lau lung tung một trận.

Hấn nói: “Vài ngày nữa anh về thành phố A, muốn đồ gì không anh mang đến?”

Uyển Tình lắc đầu.

“Có gì thích ăn mà ở đây không có không?”

Uyển Tình nhìn hấn, cẩn thận nghĩ nghĩ nói: “Bên ngoài trường học có nơi bán thức ăn rất tốt, em và Thiên Tuyết đi ăn qua vài thứ.”

“Điều đó có thể được nhưng đừng mang nhiều.”

Uyển Tình sững sốt một chút, chút nữa cười đến ra tiếng.

Hấn vừa thấy, có loại xúc động vì cô mà chết cũng thỏa mãn, ôn nhu nói: “Về sau cười nhiều.... Tốt với thân thể.”

Uyển Tình nghi hoặc nhìn hấn, đây là cái lí luận gì?

Hấn thỏa mãn ôm lấy cô, rời khỏi phòng. Đi đến phòng khách, thấy Thiên Tuyết chán muốn chết thay đổi nhiều kênh tivi, cao giọng nói: “Anh qua hai ngày nữa về thành phố A, muốn anh mang cho em cái gì hay không?”

Thiên Tuyết mắt nhìn một cái, thấy hốc mắt Uyển Tình phấp phồng, rõ ràng là đã khóc. Nhưng hấn cao hứng như vậy là chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ chơi cái gì thô bạo? ! Cô hưng phấn một chút, tiếp theo lại nghĩ tới có thô bạo cũng không hỏi thăm được gì, thất vọng thở dài: “Tùy tiện, Anh hỏi Uyển tình đi!” Dù sao cũng không thật lòng hỏi cô.....

Mục Thiên Dương nói: “Uyển Tình nuôi quá tốt, cô ấy không có tính đề ra ý kiến.”

Thiên Tuyết hiểu được, đây là muốn mình tuyển chọn đồ thật lớn, sau đó cung cấp toàn bộ vào bao tử của Uyển Tình nha! Ô ô.... Nguyên lai là bởi vì mình có giá trị lợi dụng, mới biết nghĩ đến cô.....

Thiên Tuyết bị phản quay đầu, dùng dùng báo một đồng thức ăn mình thích.

Mục Thiên Dương cười — ngoài cười nhưng trong không cười: “Dám bảo anh đem nhiều đồ như vậy, tin anh ngưng thể của em hay không? !” Đừng tưởng rằng hấn không biết, tất cả những thứ này đều là món cô thích ăn!

Thiên Tuyết nói: “Anh uy hiếp em như vậy, vậy em lấy thêm mấy thứ tốt nữa!” Sau đó lại nói hừ hừ thật thật những thứ Uyển Tình thích ăn— Vì sao kêu hừ hừ thật thực? Bởi vì Uyển Tình thật sự dễ nuôi lắm nha, cô quan sát đã hơn một năm, không phát hiện cô đặc biệt quan tâm tới cái gì!

Mục Thiên Dương vừa lòng, quyết định không mang những thứ có vẻ như cô không thích ăn!

“Tốt lắm, trở về đi, trên đường cẩn thận.” Phụ cận đại học này, trên đường cái nơi nơi đều là người trong hội sinh viên, hẳn cũng không nên lo lắng.

Sau về trường học, hai người tiện đường đi tới sân thể dục chạy bộ vài vòng mới trở về phòng ngủ.

Buổi sáng ngày hôm sau, hai người đi học, cùng đi xe đạp — đại học C, không có xe đạp chính là chết đấy! Giống như hôm nay đi học, vừa bước qua, người ta đã tan lớp.....

Hai xe của các cô đậu kế nhau, kết quả vị trí Thiên Tuyết không có, Thiên Tuyết quơ quơ tay rờ được toàn không khí, kinh hãi: “Xe của mình đâu?!”

“Ách.....” Uyển Tình không xác định hỏi, “ Cậu xác định đậu ở đây sao?”

“Cậu nói đi?”

“Bị trộm ?” Càng thêm không xác định.

“A—” Thiên Tuyết kêu to, “Ai thiếu đạo đức như vậy đấy! Mình mới đến trường không tới một tháng, liền trộm xe của mình!”

Bên cạnh có người nói: “Bình tĩnh bình tĩnh.... Bốn năm đại học, không bị trộm hai chiếc xe, cậu cũng không biết xấu hổ nói mình qua đại học.”

Thiên Tuyết:.....

Cuối cùng Thiên Tuyết chỉ có thể đáp ứng đi xe Uyển Tình đến lầu dạy học, trên đường tức giận bất bình nói: “ Về sau chúng ta lái xe đến Isabella! Còn có thể phòng trộm!”

“Được.” Uyển Tình cười yếu ớt.

Buổi chiều hôm sau, Thiên Tuyết phải bên ngoài trường học mua thêm một cái xe đạp. Kết quả không đến một tháng, lại bị trộm! Lần này là bị trộm dưới lầu học. Cô rống một tiếng, chấn động các sinh viên đều rất sặc.

457. Chương 249: Chương 249

458. Chương 249: Hoa Hậu Học Đường.

Chương 249: Hoa hậu học đường.

Sau đó, cô nghiêm túc xem lại mình một chút, cảm thấy mua xe mới dự ăn trộm tới như vậy nhất định phải mua xe cũ, lại một lần nữa xịt thêm sơn lên một chút, cũng rất đẹp. Kết quả không đến một tuần, lại bị trộm!

“A”Bên ngoài thư viện, Thiên Tuyết thét chói tai, “Vì sao nha vì sao?”

Uyển Tình hơi há mồm, nửa ngày mới nghĩ đến một nguyên nhân: “Cậu sơn nó thật xinh đẹp.”

“Không đến một học kỳ, tớ mất liền ba chiếc xe đó! Cậu vì sao không mất?”

“Chẳng lẽ là. Vấn đề nhân phẩm?”

“Đinh Uyển Tình!”

“Suýt —” Uyển Tình vội vàng hạ giọng “Đây là thư viện, nhỏ giọng, nhỏ giọng một chút.”

“Ồ ô ô..... Vì cái gì trộm luôn để ý đến mình.”

“Bằng không cậu đổi xe xấu đi?”

“Lại cho ăn trộm sao?” Thiên Tuyết trừng.

Uyển Tình: “Không chừng xấu một chút ăn trộm sẽ không trộm nữa.”

Thiên Tuyết ngẫm lại thấy có đạo lý, quyết định đi mua một chiếc xe mới lung linh xinh xắn, sau đó tùy tiện sơn lên. Vốn dĩ con gái thường sơn xe màu hồng nhạt, còn cô dùng màu xanh lục dạ quang ánh lên.

Uyển Tình nhìn thấy, thật sự không đành lòng tiếp tục nói không nữa, rất không muốn đi chung đường với cô.

Chờ các cô quay về trường thì trên đường vạn ánh huỳnh quang gây chú ý với vô số ánh mắt.

Đương nhiên về sau thật sự xe của Thiên Tuyết không bị trộm nữa, cho dù xe không có khóa, hay để ở sân thể dục phơi nắng khi trở về cũng không bị trộm, cũng không có bị trộm hạ thủ, nhưng theo phương diện khác: Toàn bộ đều nói khoa tiếng Trung có siêu cấp mỹ nữ hoa hậu học đường Mục Thiên Tuyết.....

Đợi chút cái gì mà “Khoa tiếng Trung siêu cấp mỹ nữ hoa hậu học đường.”

Thiên Tuyết nghe câu đó, nửa ngày không hiểu, trở về phòng ngủ hỏi Lý Ưc, Lý Ưc kinh ngạc hỏi lại: “Cậu không biết à?”

“Biết cái gì?”

“Ách. Cậu mở Computer, đến diễn đàn trường!” Lý Ưc không có máy tính chỉ có thể kêu mình mở ra

“Diễn đàn trường học ở đâu?” Thiên Tuyết kêu Lý Ưc tới.

Lý Ưc nhập địa chỉ, tiến vào diễn đàn, ở trên có mấy đề mục cái gì xếp hạng hoa hậu học đường của đại học C, bảng xếp hạng cây cỏ mới nhất đại học C, mười người đẹp nhất khoa tiếng Trung.

“Sao còn loại đề này?”

“Từng trường học đều có mà.....” Lý Ưc nói “Chúng ta lần này động tĩnh kết hợp, Hoàn phỉ Yến sáu*, còn có vài cái thủ khoa nữa, bỏ lại mấy khoa chuyên môn của đại học gần đây trong tích tắc.”

*Hoàn phỉ yến sáu: Hoàn “béo” Yến “gầy”, câu thành ngữ của Trung Quốc, trong đó “hoàn phỉ” chỉ Dương Ngọc Hoàn- Dương Quý Phi sống ở thời Đường tuy hơi béo nhưng vẫn rất xinh đẹp, “yến sáu” chỉ Triệu Phi Yến, hoàng hậu Hán Thành Đế, sống ở thời Hán, người gầy nhưng cũng rất đẹp. Câu thành ngữ này ý chỉ mỗi người có nét đẹp riêng, thể mạnh khác nhau.

Uyển Tình Thiên Tuyết không nói gì.

Thiên Tuyết mở xem một chút bài viết về danh hiệu hoa hậu học đường, ở trên còn có nơi bỏ phiếu, hiện tại bỏ phiếu đã kết thúc. Tổng cộng có hai mươi nhân vật được chọn, chiến thắng cuối cùng là thập đại hoa khôi của trường....

“Hoa hậu học đường không phải là chỉ có một sao?”

“Không có biện pháp khoa tiếng Trung mỹ nữ quá nhiều, hơn nữa mọi người đều có sở thích riêng, chọn ít quá sẽ đánh nhau.”

Thiên Tuyết nhìn bảng xếp hạng, quay đầu nhìn Uyển Tình: “Như thế nào cậu lại đứng đầu tiên.”

Uyển Tình tỉnh ngộ: “Khó trách thời điểm khi đi ra ngoài có cảm giác mọi người đều nhìn tới..... Còn tưởng rằng là do tự mình suy nghĩ nhiều.”

Thiên Tuyết xoát xoát xoát kéo xuống, muốn nhìn tên mình, trước mười coi như xong, phía sau mười cũng không có tên mình.

“Mình xấu hơn Uyên Tình rất nhiều sao?” Quay sang hỏi Lí Ưc.

Lí Ưc: “Thật ra cậu và Uyên Tình không phân cao thấp, có một số thường thức sự hoạt bát hiểu động của cậu, có một số thường thức sự ôn nhu yên lặng của Uyên Tình, cho nên hai cậu trong bảng xếp hạng thường xuyên biến hóa vị trí giữa thứ nhất và thứ hai....”

“Vậy tớ đâu.”

Lí Ưc thật sự khó nói, liền chỉ ngón tay: “Nhìn bài viết đằng sau đi....”

Uyên Tình cảm thấy tình thế nghiêm trọng kéo ghế dựa lại ngồi cùng Thiên Tuyết nhìn xem.

Nhìn vào bài viết thì như muốn chảy cả nước miếng, một lát nói người này đẹp, một lát nói người kia đẹp, Thiên Tuyết và Uyên Tình nhìn thấy không ít lời khen ngợi dành cho mình có chút cao hứng, nhìn hơn mười trang thật sự nhớ ra việc chính —

Sự thật là có người nói Thiên Tuyết giả mạo em gái Mục Thiên Dương cho nên mọi người cảm thấy nhân phẩm cô có vấn đề không xứng làm hoa khôi của khoa! Phía dưới bắt đầu bình luận cãi nhau, cuối cùng làm mấy tài tử khoa tiếng trung bùng nổ ra.

Tài tử đã nói một câu: Người con gái như thế, không xứng đề tên lên này!

Sau đó phía dưới mọi người còn trực tiếp đá Thiên Tuyết ra khỏi danh sách thi tuyển.

“Đá à!” Thiên Tuyết ném chuột, “Đây là ám chỉ cái gì? Tớ đưa con gái như thế thì sao?”

Uyên Tình phát hiện vấn đề nghiêm trọng đoạt lấy chuột đến bài viết bên ngoài. Nhìn thấy bên trong bài viết, giống như có nơi dán ảnh của các cô. Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ post ảnh mình lên mạng nha, bọn họ từ đâu mà có?”

Uyên Tình vừa ra liền nhìn thấy không ít bài viết đứng đầu, giống như đều là chủ điểm có ảnh của hoa hậu giảng đường nhìn thấy tên mình, vội vàng đi vào một chút.

“Tớ chưa chụp qua ảnh này mà.” Cô nhìn Thiên Tuyết

Thiên Tuyết nhìn thoáng qua, nói: “Thừa dịp cậu không chú ý, chụp ảnh! A đáng ghét, còn có quân huấn! Cậu mặc quân trang cũng xinh đẹp như vậy nha! Chắc chắn, cái kỹ thuật này thật kém, chụp cậu xấu.”

Uyên Tình nhìn cô một cái, yên lặng ra ngoài, tìm được của cô.

Thiên Tuyết vừa nhìn, nhất thời nổi giận: “Tớ. À! Sao chụp tớ xấu vậy! Giống như đứa ngốc! Không được, tớ muốn tìm người hắc diễn đàn! Uyên Tình kêu Quản Hạo Nhiên, anh ấy không phải sinh viên hàng đầu khoa máy tính à?”

Uyên Tình ngấm lại hỏi Lí Ưc: “Như vậy là xâm phạm quyền chân dung đi.”

Lí Ưc khó xử: “Cái này. Đây là diễn đàn trường học, mọi người đều học cái một trường, nói cái này có hơi không tốt phải không?”

Uyên Tình ngấm lại nếu như vậy có vẻ mình keo kiệt, không biết còn tưởng cô cố ý để mắt cao sao. Cô hỏi: “Tớ đây mình có thể kêu bọn họ xóa không?”

“Cái kia không rõ ràng lắm. Ai đều muốn mình đẹp nhất, ước gì cho người ta thấy mà, phỏng chừng không ai kêu bọn họ xóa qua.”

“Phải xóa!” Thiên Tuyết cũng nói, nếu như bị anh của cô biết, tìm người bên ngoài đến hắc diễn đàn sẽ không tốt.

“Có thể liên hệ admin một chút.” Lí Ưc nói

Uyên Tình thấy admin đang onl, liền đăng kí hội viên phát tin tức qua. Vừa nói công khai thân phận, admin hứng thú phần khởi: ‘Đinh mỹ nữ à ~ có gì chỉ giáo?’

Uyên Tình nói rõ ý đồ ra.

Bên kia thực do dự, không muốn xóa, khuyên các loại. Uyển Tình thực kiên trì, bên kia nói: ‘Cô không Đỉnh mỹ nữ chứ gì? Có phải ghen tị sắc đẹp của cô ấy không? Đến đến đến, chúng ta xem video một chút, xác định cô là Đỉnh Uyển Tình, tôi liền xóa!’

Uyển Tình sửng sốt, nhìn Lí Ưc và Thiên Tuyết: “Admin là nam à?”

“Tớ đến!” Thiên Tuyết đoạt lấy máy tính đi, bùm bùm đánh chữ: ‘Dám không xóa! Không xóa ta hắc máy tính người! Đánh gãy chân chó người!’

Admin bị dọa, cái Đỉnh mỹ nữ này sao đột nhiên giống như biến hóa thành một người khác? Vừa rồi dịu dàng giống như trong tưởng tượng bao nhiêu.

Admin yếu ớt hỏi: ‘Đỉnh mỹ nữ? Không có việc gì chứ?’

‘Tôi là Mục Thiên Tuyết! Cô gái như thế!’

Ách.

459. Chương 250: Chương 250

460. Chương 250: Chuyện Xấu Bạn Gái.

Chương 250: Chuyện xấu bạn gái.

“Một chữ: xóa! Còn có, cái tên nói ‘cô gái như thế’ ở đâu, gọi hắn cùng ra giáp mặt nói cùng tôi! Viết nhầm có gì đặc biệt hơn người?”

“Chúng ta thấy mặt rồi nói đi.” Admin trả lời.

“Thời gian tôi quyết định: hiện tại! Địa điểm cậu quyết định, kêu ‘cái thằng kia chờ’.”

Admin bên kia mồ hôi rơi a: Đây thật là cô gái dũng mãnh nha.....

Cuối cùng nghe thấy được đại tài tử đang họp Hội sinh viên ở trong trường, liền trực tiếp đi tới văn phòng Hội sinh viên — đại tài tử trong hội vẫn là nòng cốt trong Hội sinh viên nha!

Thiên Tuyết cảm thấy sẽ xảy ra xung đột, liền kéo lấy Liễu Y Y, dặn cô: “Nếu bọn họ động thủ, cậu nhất định phải giúp tớ!” Liễu Y Y tuy rằng không nói lời nào, nhưng mọi người đều là bạn học nhiều năm như vậy, hẳn là sẽ không trơ mắt nhìn cô bị khi dễ như vậy.

Ba người khác thật không nói gì: người ta là nam sinh, sẽ đánh nhau với cậu sao? Mặt mũi cả đời cũng mất hết đấy!

Đến văn phòng hội sinh viên, Thiên Tuyết lớn tiếng dọa người, mặc kệ bên trong có bao nhiêu người, làm gương tiến lên trước, đánh một cái trên bàn, lại trừng mắt: “Là ai nói tôi ‘Đứa con gái như thế không xứng có tên trên bảng’?”

Mọi người nhìn thấy cô tới với tư thế oai hùng hiên ngang vọt tới, nhìn quanh mọi người, môi đỏ mở ra, đầu tiên là kinh hãi đến ngây người, phản ứng tiếp theo là tập thể đều chỉ ngón tay về phái nam sinh mang mắt kính viền vàng.

Thiên Tuyết khẽ nhú mi, hất cằm lên, ôm hai tay cười: “Thì ra chính là nam sinh này à! Xin hỏi tôi đây là nữ tử như thế nào?”

Tài tử đã ngây người hoàn toàn, nửa ngày không nói ra lời. Hẳn là khoa Tiếng Trung, cũng không phải khoa Luật, chữ thì có, tài ăn nói thì thật là không tốt.

Lúc này, một nữ sinh đứng lên, ôn hòa cười nói: “Học muội, đừng xúc động như vậy, phó hội trưởng chúng tôi không có ác ý.”

Một câu nói ra đại tài tử ở Hội sinh viên có địa vị, có hiểu biết cũng biết nên phải làm sao bây giờ? Tốt xấu đều là phó hội trưởng hội sinh viên, cô muốn đắc tội hần, về sau đừng trông cậy được tiến vào hội nữa! Cho dù không vào hội, đại tài tử được nhiều người theo đuổi, mỗi người một ngum nước bọt cũng đuổi chết cô!

Thiên Tuyết sao lại sợ hần? Cười lạnh một tiếng: “Tôi xin khuyên học trưởng thế này, về sau nếu muốn nói về ai đó, trước tiên vẫn nên tìm vũng nước soi lại mình trước!”

“Phốc— “ Vài người nhin không được cười ra tiếng.

“Bộ dáng xinh đẹp không có nghĩa là không có não!” Thiên Tuyết còn nói: “Đừng xem Hoa hậu học đường trên bảng đều là bình hoa! Mọi người đều thi đậu đại học C, không ai hơn ai, không ai kém ai!”

Một câu nói có khí phách, những người khác nghe thấy cảm thấy chấn động. Đúng vậy, bọn họ đồng dạng như nhau cùng thi đậu vào đại học C, cũng không ai hơn kém ai, dựa vào cái gì chỉ có một người làm chủ, sai đâu làm đó? Cho dù có chút vĩ đại một chút thì thế nào, không có nghĩa là người liên tài trí hơn người.

Đại tài tử giật giật môi, thật sự có tài ăn nói nha, chỉ có thể nói hai chữ: “Xin lỗi.”

“Cắt ~” Thiên Tuyết không nghĩ tới mình đánh một cái vào bông vải, cũng có chút khinh thường hần. Đại khái tên tài tử này, chỉ có hư danh thôi! Hừ, cô quyết định, bắt đầu từ ngày mai nỗ lực cho nước mạnh, lấy tài nữ đánh rớt tên tài tử kia!

YES! Thiên Tuyết vỗ tay vang lên một cái, lại tìm được mục tiêu sống, nhanh quá!

Xoay người, cô hỏi: “Vừa rồi tôi có hẹn với admin kia ở nơi đâu?”

Mọi người nhìn nhìn, thấy trên góc ghế dựng tờ báo đang mở. Thiên Tuyết bước qua, lấy tờ báo ra, nhìn thấy một nam sinh gầy yếu. Nam sinh nhanh chóng nhảy đến: “Tôi đây! Tôi lập tức trở về xóa!” Nói xong xoay người bỏ chạy, giống như chân có gắn phong hỏa luân.

Thiên Tuyết ngây người một lúc lâu, nửa ngày sau buồn bực nói: “Tại sao trong lòng tôi thấy không thoải mái nha?” Một cam điếu, một người nhát gan, không có chút sức chiến đấu, thật uổng phí một thân đầy nhiệt huyết của cô!

Cô lắc đầu, nói với Uyển Tình: “Quên đi, chúng ta đi ăn khuya. Lí Úc, Liễu Y Y đi!”

Đi tới cửa đụng phải Quản Hạo Nhiên. Quản Hạo Nhiên sưng sốt, hỏi Uyển Tình, “Như thế nào các em lại ở trong này?”

“Ách, tìm anh có việc.” Uyển Tình nói, “Đã không có việc gì.”

Thiên Tuyết thấy hần, đột nhiên nhớ tới: Không phải cô nói cô muốn theo đuổi hần sao? Như thế nào lại quên?

Đã quên, đừng lo! Hiện tại bắt đầu hành động! Thiên Tuyết nói với hần: “Sư huynh, cùng đi ăn khuya đi! Em mời khách!”

Quản Hạo Nhiên nhìn thoáng qua Uyển Tình, đang muốn nói chuyện, vừa mới nói chuyện vài câu với Thiên Tuyết, mấy nữ sinh kia đi qua: “Anh Quản! Sao anh không đi vào?”

Thiên Tuyết thấy trong mắt cô ta nổi lên ngọn lửa tình yêu, cùng Uyển Tình liếc nhìn nhau một cái, thấp giọng nói, thấp giọng nói: “Thì ra là fan của hần ~”

Uyển Tình bóp cô một cái, yên lặng nhìn thoáng qua nữ sinh kia. Bộ dáng còn rất xinh đẹp, nếu dì Quản có một con dâu như vậy, hần sẽ rất cao hứng.

Quản Hạo Nhiên nói: “Vừa rồi có người gọi điện thoại cho anh, bảo anh tới đây một chuyến, là ai gọi?”

Nữ sinh quay đầu nhìn thoáng qua, mọi người đều lắc đầu.

Có người nói: “Có phải là admin diễn đàn kia hay không? Anh Quản và Đinh học muội không phải rất quen thuộc sao? Hần đắc tội Đinh học muội, chắc không giải hòa được, muốn gọi anh Quản ở giữa giải hòa đi!”

Nữ sinh vừa nghe, hung hần trừng mắt liếc Uyển Tình một cái.

Về mặt Uyển Tình oan uổng, nghĩ rằng mình không trêu chọc ai, đã bị người ta xem là tình địch!

Quản Hạo Nhiên cuối đầu, ôn nhu hỏi cô: “Làm sao vậy?”

Nữ sinh kia càng trừng mắt hung ác nhìn cô, Thiên Tuyết còn cho cô một ánh mắt: tình địch này của cậu thật không oan uổng!

Cô bực mình liếc mắt trừng một cái, nói: “Không có việc gì. Đột nhiên phát hiện trên diễn đàn xuất hiện một bức ảnh của em, em muốn kêu admin gỡ xuống.”

“Hả.....” Quản Hạo Nhiên biết tấm ảnh này, nhưng cuộc thi tuyển Hoa hậu học đường là truyền thống, hắn cũng không ngăn cản được. Hắn chào hỏi qua loa không nói nhiều lắm, kết quả không ngăn được quần chúng. Hơn nữa hắn cũng không can thiệp nhiều lắm, bằng không khẳng định mọi người sẽ ghép hai người bọn họ thành một đôi!

Hắn về mở điện thoại, xác định đúng là vừa rồi thật là Admin gọi cho hắn, liền nói với nữ sinh bên cạnh: “Tổng Lâm, các em tiếp tục họp đi, anh đi trước.”

“Anh.....” Tổng Lâm có chút không tha, thở phì phì nhìn Uyển Tình.

Thiên Tuyết liếc nhìn cô một cái, cố ý nói với Quản Hạo Nhiên: “Anh, theo ăn khuya với chúng em được không?”

“Đi.” Quản Hạo Nhiên cười trả lời

“Ở đâu ăn ngon? Chúng em không biết rõ lắm!”

“Anh biết vài nơi, mang bọn em cùng đi.”

“Vậy em mời khách?”

“Được.”

Thiên Tuyết nghe xong, quay đầu đặc ý nhìn thoáng qua Tổng Lâm, Tổng Lâm tức giận đến giơ chân.

Ăn khuya xong trở về phòng ngủ, Thiên Tuyết nói: “Hình như Quản Hạo Nhiên không có bạn gái.”

“Đúng vậy!” Lí Ước nói, “Mọi người nói anh ấy là từ đầu đến cuối cũng chỉ là cùng chỗ với nam sinh! Sau khi vào Đại học, cho tới bây giờ cũng chưa từng có bạn gái, ngay cả làm chuyện xấu với bạn gái cũng không có.....À hiện tại có một.”

Thiên Tuyết không cần hỏi cũng biết là ai, trừng mắt nhìn Uyển Tình một cái. Uyển Tình bất mãn nói: “Không có chút quan hệ nào với tớ.....”

“Chính là có quan hệ mười xu!”

“Thật oan uổng cho tớ!” Uyển Tình kêu to.

Thiên Tuyết vẫy vẫy tay, vuốt cằm tự nói: “Các cậu nói, tớ theo đuổi anh ấy thế nào?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-cua-tong-giam-doc>